

ASIMOV

TELJES

SCIENCE FICTION UNIVERZUMA

11\$1 11011

TELJES
SCIENCE FI NUNVERZUM

E

GA ALTERNATING

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ

ALAPÍTVA 1929

A művek eredeti címe:

Isaac Asimov:

David Starr, Space Rang,

Lucky Starr and the Pirates of the Asteroids;

Lucky Starr and the Oceans of Venus;

Lucky Starr and the Big Sun of Mercury;

Lucky Starr and the Moons of Jupiter;

Lucky Starr and the Rings of Saturn

This translation published by arrangement with Doubleday,
a division of Random House, Inc.

Fordította
Benedek Mihály, Kiss Marianne

Borító
JANTNER JÁNOS

ISBN 963 497 111 3

Hungarian translation © Benedek Mihály, Kiss Marianne
Hungarian edition Szukits Könyvkiadó, 2005

Lektor: Vágóné Tátrai Zsuzsanna
Tördelőszerkesztés:
KARAKTERTAX 13, Szvoboda Gabriella
Szinre bontás: A-SzinVonal 2000 Kft.
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda KB. Felelős vezető: Bördös János

AZ ŰRVADÁSZ

Ajánlás

*Walter I. Bradburynek,
aki nélkül ez a könyv
soha nem született volna meg*
A SZERZŐ JEGYZETE

Ezek a történetek jó néhány évvel ezelőtt jelentek meg először, és a Mars felszínének, atmoszférájának leírása annak a korszaknak a csillagászati ismereteivel állt összhangban.

Azóta persze a belső Naprendszerrel szerzett csillagászati tudásunk a radar-sugarak használatának és az űrrakétáknak köszönhetően rendkívül nagyot fejlődött.

1964. november 28-án lőtték fel a Mariner IV. űrszondát a Mars irányába. 1965. július 15-én a Mariner IV. valamivel több mint 6000 mérföldes távolságban elhaladt a Mars mellett, megfigyeléseket rögzített és felvételeket készített, amelyeket rádióon visszajuttatott a Földre.

Kiderült, hogy a Mars atmoszférája csak tizedannyira sűrű, mint ahogy azt a csillagászok korábban gondolták. Továbbá a fényképek azt mutatták, hogy a Mars felszínét kráterek borítják, valahogy úgy, mint a Holdét. Másrészt nem volt semmi látható jele a csatornáknak.

Újabb űrszondák arra engednek következtetni, hogy kevesebb víz van az égitesten min, azt korábban hitték, s hogy a Földről is látható jéghegyek nem megfagyott vízből, hanem jéggé fagyott szén-dioxidból állnak.

Mindez azt jelenti, hogy a Marson az élet bármilyenformája- manapság éppúgy, mint a múltban - sokkal kevésbé valószínű, mint azt a csillagászok annak idején gondolták.

Remélem azonban, hogy az olvasók élvezni fogják ezeket a történeteket, de nem szeretném félrevezetni őket, hogy bizonyos dolgokat. amelyek akkortájt „pontosak” voltak, s amelyek azóta érvényüket veszítették, tényként fogadjanak el.

1970. november

Isaac Asimov

Első fejezet

SZILVA A MARSRÓL

David Starr épp a férfira nézett, s így látta, mi történt. Látta, amint a férfi meghal.

David türelmesen várt dr. Henree-re, és közben élvezte a Nemzetközi Város legújabb éttermének hangulatát. A mai este lett volna az első igazi ünnep azóta, hogy megszerezte a diplomáját, és teljes jogú tagja lett a Tudományos Tanácsnak. Nem bánta, hogy várnia kell. A Csúcs kávéház még mindig ragyogott a friss, színes szilikonfestéktől. Az éttermet egyenletes, szórt fény világította meg, de a hangulat-világítás fényforrásait nem lehetett látni. David asztalának a falhoz közelebb eső végén egy ragyogó kis kocka állt, parányi térhatású kép látszott benne a zenekarról, amely halk háttérzenével töltötte meg a termet. A zenekarvezető pálcája egy körömnyi lézerbot, az asztal természetesen Sanito típusú, a teteje térerős szerkezetű, amely a szándékos villódzást kivéve teljesen láthatatlan.

David hideg barna szeme végigpásztázott a fali fülkébe rejtett asztalokon, nem épp unaloműző szórakozásként, hanem mert jobban érdekelték az emberek, mint a Csúcs kávéházban összehordott tudományos kacatok. A tértévé és az erőterek tíz éve valószínű csodának számítottak, de mára mindenki elfogadta őket. Az emberek ugyan nem változtak, de még most, tízezer évvel a piramisok építése és ötezer évvel az első atombomba felrobbantása után is az emberiség megoldhatatlan rejtély és nem halványuló csoda volt.

Az egyik alkóvban fiatal lány ült csinos köntösben, és halkán nevetgélt a vele szemben ülő férfival; a férfi középkorúnak látszott, kényelmetlen ünneplő volt rajta, és épp a menükombinációt kopogta be a robotpincérbe; a felesége és a két gyereke súlyos pillantásokat vetettek rá; két üzletember lelkesen vitatkozott a desszert fölött.

Akkor történt, amikor David szeme rávillant az üzletemberekre. Egyikük arcát előntötte a vér, görcsösen megrándult, és megpróbált fölkelni. A másik felkiáltott, kinyújtotta a karját, bizonytalan mozdulatot tett, hogy segítsen, de a társa addigra már összezsugorult, és kezdett lecsúszni az asztal alá.

David a zavar első jelére talpra ugrott, és három lépéssel megtette az asztalok közti távolságot. Mihelyt a fülkében termett, az ujjával megnyomott egy elektromos kapcsolót a tértévé kockája mellett, mire egy fluoreszkáló mintás, ibolyakék függöny ereszkedett le az alkóv nyitott oldalán. Senkinek sem tűnt fel. A vacsorázók közül sokan éltek az intimitás effajta lehetőségével.

A bajba jutott férfi társa csak most tudott megszólalni. - Manning rosszul van - mondta. - Talán agyvérzést kapott. Ön orvos?

David hangja hűvös és kimért volt. Megnyugtató hang hallatszott belőle.

- Üljön nyugodtan, és ne csináljon zajt - mondta. - Idehívjuk az üzletvezetőt, tán meglátjuk, mit tehetünk.

Megfogta az ájult férfit, úgy emelte föl, mint egy rongybabát, pedig az jócskán megtermett alak volt. Arrébb taszította az asztalt az egyik oldalra, amennyire lehetett, de ahogy megmarkolta volna, ujjai az erőter miatt egy centiméterre elváltak az asztal lapjától. Felültette a férfit, kigombolta az ingét, és mesterséges lélegeztetést alkalmazott.

Davidnek nem voltak illúziói a gyógyulás esélyeit illetően. Ismerte a tünetjeit: hirtelen vérbőrség, kihagyó lélegzet, néhány perces agónia, aztán a vég.

A függöny szétnyílt. Az üzletvezető bámulatra méltó fürgeséggel jelentkezett a vészjelző hívására, amelyet David még akkor nyomott meg, amikor fölkel az asztaltól. Az üzletvezető köpcös férfi volt, ókonzervatív szabású, feszes, fekete ruhában jelent meg. Arcán zavarodottság tükröződött.

- Valaki jelzett ezen a soron? - Mintha összeröpdösött volna, ahogy a szeme fölfogta a látványt.

A vacsora túlélője hisztérikus gyorsasággal kezdett hadarni.

- Éppen vacsoráztunk, amikor a barátom rosszul lett. Ami ezt az urat illeti, fogalmam sincs, hogy kicsoda.

David felhagyott az újraélesztési kísérletekkel. Sűrű barna haját hátrasímitotta a homlokából.

- Ön az üzletvezető? - kérdezte.

- Oliver Gaspere vagyok, a Csúcs kávéház üzletvezetője - mondta megrökönyödve a köpcös férfi. - A 87-es asztalnál szolt a vészjelző, odamegyek, üres. Mondják, egy fiatalember épp most rohant be a 94-es asztalhoz, jövök utána, és ezt találom. - Megfordult. - Szólok a házi orvosnak.

- Egy pillanat - mondta David. - Semmi értelme. Ez az ember halott.

- Micsoda? - kiáltott föl a másik vendég. Előre perdült és felordított:

- Manning!

David Starr visszahúzta a férfit, és az asztal láthatatlan lapjára szorította.

- Higgadjon, ember! Segíteni úgysem tud, és most nem szabad lármázni. -

Nem, nem - helyeselt gyorsan Gaspere. - Nem szabad megriasztani a többi vendéget. De figyeljen ide, uram, mégiscsak látnia kéne egy orvosnak ezt az embert, hogy megállapíthassa a halál okát. Semmifajta szabálytalanságot nem engedhetek meg az éttermemben.

- Sajnálom, Mr. Gaspere, de egyelőre megtiltom, hogy bárki is megvizsgálja ezt az embert.

- Mit beszél? Ha ez a férfi szívinfarktus miatt halt meg...

- Kérem, próbáljunk meg együttműködni, és hagyjuk a haszontalan vitát. Hogy hívják önt, uram?

Az életben maradt vendég tompán válaszolt: - Eugene Forester.

- Nos, Mr. Forester, pontosan tudni akarom, mit fogyasztott ön, és mit a társa.

- De uram! - Az apró termetű üzletvezető kiguvadó szemmel meredt Davidre. -

Azt akarja sugallni, hogy az ételben volt valami, ami ezt okozta?

- Én nem sugallok semmit. Csak kérdéseket teszek föl.

- Önnek nincs joga kérdezősködni. Ki maga? Maga egy senki. Követel., hogy egy orvos vizsgálja meg ezt a szegény párt.

- Mr. Gaspere, ez a Tudományos Tanács dolga.

David föltekerte a hajlékony fémszálalás mandzsettát, hogy szabaddá tegye csuklója belső oldalát. Egy pillanatig csak a csupasz bőre látszott, aztán egy ovális folt kezdett sötétedni, majd elfeketedni rajta. Ezen belül apró, sárga fénypöttyök táncoltak és szikráztak, a Göncölszekér és az Orion ismerős csillagképét formázva.

, üzletvezető ajka megremegett. A Tudományos Tanács nem hivatalos kormányügynökség, de a tagjai szinte a kormány fölött álltak.

- Elnézést kérek, uram - mondta.

- Nem kell mentegetőznie. Nos, Mr. Forester, válaszolna az első kérdésemre?
- A hármas számú különleges vacsorát kértük - motyogta Forester. -

Mindketten?

- Igen.
- Egyikük sem kért hozzá még valami kiegészítőt? - kérdezte David. Még a saját asztalánál végigtanulmányozta az étlapot. A Csúcs kávéház specialitása a földön kívüli csemegék felszolgálása volt, de a hármas számú különleges vacsora közönséges földi fogásokból állt: zöldségleves, natúrszelet sült krumplival, zöldborsóval, fagylalt és kávé.

- Igen, volt egy kiegészítő. - Forester összeráncolta a szemöldökét. - Manning deszszertnek Mars-szilvát rendelt.

- És ön nem?

- Nem.

- És hol van most az a Mars-szilva? - David maga is evett már ilyen. A Mars hatalmas üvegházaiban termesztik, leveses, magtalan gyümölcs, enyhe fahéjín érződik rajta.

- Megette - válaszolta Forester. - Mire gondol?

- Mennyi idővel utána esett össze?

- Azt hiszem, körülbelül öt perc múlva. Még a kávénkkel sem végeztünk. - A férfi holtápadt lett. - Lehet, hogy megmérgezték a gyümölcsöt?

David nem felelt. Odafordult az üzletvezetőhöz.

- Mit tud a Mars-szilváról?

- Nem volt vele semmi baj. Semmi. - Gaspere megragadta az alköv függönyét, és a felindultságtól rázni kezdte, de arról azért nem feledkezett meg, hogy a leglágyabban suttogó hangját vegye elő. - Friss áruként érkezett a Marsról, a kormány megvizsgálta és engedélyezte. Csak az utolsó három este több száz adagot szolgáltunk fel belőle. Mind a mai napig semmi ilyesmi nem történt.

- Mindenesetre jobban tenné, ha levenné a desszertlistáról, amíg újra meg nem vizsgáljuk. És most, akár a Mars-szilva volt a tettes, akár nem, arra kérem, hozzon egy dobozzal belőle, hogy a vacsora maradékával együtt beszállíthassuk további tanulmányozásra.

- Azonnal. Máris.

- És természetesen erről senkinek se beszéljen.

A, üzletvezető néhány másodpercen belül visszatért, puha zsebkendővel törölgetve a szemöldökét.

- Nem értem - motyogta. - Egyszerűen képtelen vagyok megérteni.

David betette a dobozba a használt műanyag tálakat, amelyeken még ott volt a rájuk ragadt ételmaradék, melléjük rakta a kiflivégeket, visszazárta a viaszos csészék kupakját, amelyekben a kávéét szolgálták fel, és félretette őket. Gaspere abbahagyta a keze dörzsölését, mert egyik ujjával el akarta érni az asztal sarkán lévő kapcsolót.

David keze gyorsan mozdult, és az üzletvezető a következő pillanatban meglepődve tapasztalta, hogy a csuklója le van fogva.

- De uram, a morzsa!

- Azt is elviszem. - Zsebkésével összegyűjtött minden egyes szemet, s a bicska éles pengéje könnyedén siklott az erőtér felszínén. Maga David erősen

kétértelmű az erőteret asztallapok használatában. Tökéletes átlátszóságuk nem volt túl meggyőző

a pihenni vágyóknak. A semmin álló edények és evőeszközök látványa feszülttette a vendégeket, ezért időnként szándékosan változtatni kellett az erőteret, hogy az interferenciaszűrők folyamatos indukálásával az anyag illúzióját keltsék a szemlélőben.

Éttermekben nagyon népszerűek voltak, mivel egy-egy fogás végén elég volt egy körömhegynyi növelni az erőteret, hogy eltűnjenek a rátapadt morzsák és cseppek. Csak miután David befejezte a gyűjtögetést, engedte Gasperének, hogy növelje az erőteret, először kipöccintette a biztonsági reteszt, aztán hagyta, hogy Gaspere elővegye a speciális kulcsot. Egy pillanattal később új, tökéletesen tiszta felszín rajzolódott ki.

- És most egy pillanat. - David a karórája fémes lapjára pillantott, aztán félrefricskázta a függöny egyik sarkát.

- Dr. Henree! - mondta halkan.

A hórihorgas, középkorú férfi, aki azon a széken ült, amely tizenöt perccel ezelőtt David helye volt, hirtelen megmerevedett, és meglepődve Davidre nézett. David elmosolyodott.

- Itt vagyok. - Mutatóujját az ajkára tette.

Dr. Henree fölkelt. A ruha lötyögött rajta, vékony szálú, szürkés haját gondosan ráfésülte egy kopasz foltra.

- Kedves David - mondta -, már itt is van? AD hittem, késni fog. Csak nincs valami baj?

David mosolya rövid életű volt. - Egy újabb - mondta.

Dr. Henree belépett a függöny mögé, a halottra nézett, és azt morogta: -

Jaj, istenem!

- Így is lehet mondani - jegyezte meg David.

- Szerintem - mondta dr. Henree, aztán levette a szemüvegét, és mielőtt visszatette volna, a ceruzahegyezője lágy erősugarát végigfutatta a lencséken -, szerintem le kéne záratnunk az éttermet.

Gaspere hangtalanul kinyitotta, majd becsukta a száját, mint egy hal. Végül fojtott zihálással azt mondta:

- Bezáratni az éttermet! Csak egy hete nyitottunk. Tönkremegyek. Abszolút tönkre!

- Ugyan, csak egy órára, vagy annyira se. El kell szállíttatnunk a holttestet, és meg kell vizsgálnunk a konyhákat. Bizonyára szeretné, hogy ha lehet, eloszlassuk az ételmérgezés gyanúját, és biztos, hogy magának is kevesebb kellemetlenségei jár, ha az előkészületeket nem a vendégek jelenlétében tesszük meg.

- Nos, rendben van. Intézkedem, hogy a, étterem az önök rendelkezésére álljon, de adjanak egy óra haladékot, hogy a vendégeim befejezhessék az étkezést. Remélem, nem kap nyilvánosságot az ügy.

- Nem, efelől biztosíthatom. - Dr. Henree barázdált arca aggodalmat tükrözött. - David, hívja fel a Tanácsot, és kérje Conwayt a telefonhoz. Az ilyen esetekre speciális szabályaink vannak. Ő már tudni fogja, mit kell tenni.

- Nekem is itt kell maradnom? - vetette közbe hirtelen Forester. - Rosszul érzem magam.

- David, ez kicsoda? - kérdezte dr. Henree.

- A halott asztaltársa. A neve Forester.

- Ó! Nos, Mr. Forester, attól tartok, ez esetben itt kell rosszul éreznie magát.

Az étterem üresen hideg és visszataszító volt. Az operátorok hangtalanul megjelentek, .tán eltűntek. Atomról atomra végigböngészték a konyhákat. Mostanra már csak dr. Henree és David Starr maradtak itt. Az üres alkóvban ültek. A fényeket leoltották, s a tértévék üvegkockái is vaksin meredeztek az asztalokon.

Dr. Henree a fejét csóválta.

- Semmit sem fogunk megtudni. Tapasztalatból tudom. Sajnálom, David. Nem éppen így terveztük az ünneplést.

- Ünneplésre lesz még idő bőven. Említette a leveleiben ezeket az ételmérgező eseteket, úgyhogy el voltam rá készülve. De erre a teljes titoktartásra, amire, úgy látszik, szükség van, nem számítottam. Ha tudom, diszkrétebb is lehettem volna. - Ugyan. Semmi értelme. Úgysem tudjuk .okban tartani. Apránként itt is, ott is kiszivárog valami. Az emberek látják, hogy egyesek evés közben meghalnak, aztán más esetekről is hallanak. És mindig evés közben történik. Ez rossz, és még szebb le lesz. No, erről holnap még többet fogunk beszélni, ha személyesen is találkozik Conwayjel.

- Várjon! - David mélyen az idősebb ember szemébe nézett. - Van valami, ami jobban aggasztja önt, mint ennek az embernek vagy ezer másiknak a halála. Valami, amit én nem tudok. Mi az?

Dr. Henree felsóhajtott.

- Attól tartok, David, hogy nagy bajban van a Föld. A Tanács többsége nem hiszi el, Conway is csak félig van meggyőződve róla, de én biztos vagyok benne, hogy ez az állítólagos ételmérgezés egy okosan kitervelt és kegyetlen kísérlet arra, hogy valaki a hatalmába kerítse a Föld gazdasági életét és a hatalmat. És mind ez ideig semmi fogódzónk, kedves David, hogy ki áll a fenyegetés mögött, és pontosan mi fog történni. A Tudományos Tanács a legteljesebb mértékben tehetetlen.

Második fejezet

KENYÉRKOSÁR AZ ÉGEN

He les Conway tudományos főtanácsos a Tudományok Tornyának legfelső emeletén állt az egyik ablaknál; a nyúlánk szerkezetű épület a Nemzetközi Város északi peremének egyik meghatározó jellegzetessége volt. A korai szürkületben szikra., kezdtek a város fényei. A szikrák nemsokára fehér csikká olvadnak összes mozgójárdák mentén. Amint megelevenednek az ablakok, az épületek ékszerként ragyognak fel. Conway ablakának közepén látszottak a Kongresszusi Palota kupolái és a közējük ékelődött elnöki rezidencia.

Conway egyedül volt az ieedeJsbsz z automatikus kapuőr memóriájába csak

dr. Henree ujjlenyomata volt betáplálva. Érezte, hogy egyre jobban hatalmába keríti a depresszió. David Starr, a hirtelen és csodával határos módon felnőtt gyerek hamarosan belép, hegye Tanács tagjaként átvegye első megbízatását. Conway úgy érezte magát, mintha a saját fia látogatására készülődne. Bár bizonyos értelemben így is volt. David Starr az ő fia: az övé és Augustus Henree-é.

gyors és teljes bénulása lép föl. Utána megbénul a tüdő, s ez öt percen belül halált okoz. A mérég még mélyebbre hatol - folytatta. - Abban a néhány esetben, amikor időben kaptuk el az áldozatot, akárcsak ön, mi S próbáltunk mesterséges lélegeztetést alkalmazni, sőt a vastüdőt A használtuk. Ennek ellenére öt percen belül beállt a halál. Úgy látszik, a szívet megtámadja. A boncolás csak valami hihetetlenül gyors idegi roncsolódásról árulkodik.

- Mit tudunk a mérgezett ételről? - kérdezte David.

- Holtvágány - vágta rá Conway. - Mindig marad annyi idő, hogy a mérgezett darabot vagy fogást tökéletesen eltüntessék. Az asztalnál vagy a konyhában talált ugyanolyan ételféleség veszélytelen. Állatokkal, sőt önként jelentkező emberekkel etettük meg a maradékot. A halottak gyomrának átvizsgálása kétes eredményekhez vezetett.

- De akkor honnan veszik, hogy egyáltalán mérgezésről van szó?

- Mivel a halál kivétel nélkül azután állt be, hogy az illető előzőleg a Marsról származó ételt evett, s ami eleinte véletlen egybeesésnek tűnt, az ma már jóval több annál.

- Láthatóan nem fertőző - mondta gondterhelten David.

- Nem. Hála a csillagoknak. De még így is elég rossz. Idáig annyira titokban tartottuk, amennyire csak lehetett, és állandó kapcsolatban álltunk a Bolygóközi Rendőrséggel. Az egész Föld lakosságát tekintve négy hónap alatt kétszáz haláleset egyelőre kezelhető, de lehet, hogy ez a szám emelkedik. És ha a Föld népe rájön, hogy egy falat a Marsról származó táplálékból esetleg az utolsó is lehet, a következmények beláthatatlanok. Próbáltuk bebizonyítani, hogy a halálozási arányszám igen alacsony, hiszen a ötmilliárdból havonta ötvenen hálnak meg, mégis mindenki azt hiszi magáról, hogy benne lesz az ötvenben.

- Igen - tette hozzá David -, és ez azt is jelenti, hogy a Marsról importált ételek iránt zuhan a kereslet. Ami a katasztrófával egyenlő a marsbeli farmszindikátus számára.

- Na és? - Conway vállat vont, félresöpörve a marsbeli farmszindikátus problémáját, mint ami ebben a pillanatban teljesen lényegtelen. - Más nem jut eszébe?

- Eszembe jut, hogy a Föld saját mezőgazdasága képtelen ellátni ötmilliárd embert. - Pontosan erről van szó. Nem tudjuk nélkülözni a bolygókolóniákról származó táplálékot. Hat héten belül éhínség törne ki a Földön. Ám ha az emberiség félni kezd a Marsról származó tápláléktól, nem tudjuk megakadályozni, és fogalmam

sincs, mennyi ideig sikerül elodáznia a pánik kitörését. Minden újabb halál egy új válságot jelent. Vajon nem ez az újabb eset lesz-e, amelyiket megkaparint a teletext? Kiderül végre az igazság? És mindennek tetejébe itt van Gus teóriája.

Dr. Henree visszazöttyent a karosszékekbe, és finom mozdulatokkal dohányt tö-

möckölt a pipájába.

- Biztosan érzem, David, hogy ez a járványszerű ételmérgezés nem természetes jelenség. Túlságosan kiterjedt. Egyik nap Bengáliában támad, következő nap New Yorkban, az azt követő napon Zanzibárban. Valami logika lehet mögötte.

- Az igazat megvallva... - szólalt meg Conway.

- Ha bármilyen csoport elhatározza, hogy átveszi a Föld irányítását, találhat-e jobb megoldást, mi hogy a leggyengébb pontunkon támad: a táplálék-utánpótlási forrásainknál. A Föld a galaxis legsűrűbben lakott bolygója. Miért is ne, hisz ez az emberiség eredeti lakóhelye. De bizonyos értelemben épp ez teszi a legvédtelenebbé világunkat, mivel nem vagyunk önellátóak. Nekünk az égbolton van a henyecke

sarunk: a Marson, a Ganümedészen, az Európán. Ha bármilyen módon elvágják importútvonalaikat, akár kalózzakcióval, akár az efféle, kifinomultabb módszerekkel, egy pillanat alatt tehetetlenné válunk. Ennyi az egész.

- De - vetette közbe David -, ha így állna, vajon nem lépne-e érintkezésbe ez a csoport a kormánnyal, ha másért nem, hogy átadjon egy ultimátumot?

- Ez is elképzelhető, de lehet, hogy csak várnak a kellő pillanatra; várják, hogy megérjen a helyzet. Lehet, hogy közvetlenül a marsbeli farmereket veszik kezelésbe. A telepéseknek saját logikájuk szerint forog az agyuk, nem bíznak a Földben, és tulajdonképpen ha azt látják, hogy az életük veszélyben forog, sorsközösséget vállalnak ezekkel a bűnözőkkel. Az sem zárható ki - dr. Henree hatalmas füstfelhőt pöföntett -, hogy talán ők maguk... De nem akarok gyanúsítani.

- És mi az én dolgom? - kérdezte David. - Milyen szerepet szánnak nekem?

- Hadd mondjam meg neki - szólalt meg Conway. - David azt akarjuk, hogy menjen a Holdra, a Központi Laboratóriumba. Tagja lesz annak a kutatócsoportnak, amely ezt a problémát akarja földeríteni. Jelen pillanatban minden, a Marsot elhagyó szállítmányból kapnak mintát. Rá kell bukkannunk egy-két mérgezett termékre. Minden étel felét patkányokkal etetjük meg; a halált okozó ételmaradé-kot minden rendelkezésre álló módszerrel analizáljuk.

- Értem. És ha Gus bácsinak igaza van, gondolom, van egy másik csapat is, amelyik a Marson dolgozik.

- Nagyon agyafűrt fickók. Mindenesetre elképzelhető, hogy holnap estig felkészüljön a Hold-utazásra?

- Természetesen. De ha így áll a dolog, nem mehetnék most, hogy holnapra készen álljak?

- Dehogynem.

- És van valami akadály, hogy a saját hajómat használjam?

- Nincs.

A két tudós, magára maradva, hosszasan bámulta a város tündérmesébe illő fényeit, mielőtt bármelyikük megszólalt volna.

Végül Conway törte meg a csöndet:

- Tiszta Lawrence! De még olyan fiatal. Veszélyes lesz.

- Igazán úgy gondolja, hogy menni fog? - kérdezte Henree.

- Természetesen! - nevetett Conway. Hallotta David utolsó kérdését a Marsról.

Esze ágában sincs a Holdra menni. Ennyire azért már ismerem. És ez a legjobb módja annak, hogy megvédjük. A hivatalos jelentés szerint elment a Holdra; a Központi Laboratórium munkatársait kioktattuk, hogy jelentsék az érkezését. Amint eléri a Marsot, a maga összeesküvőinek (ha tényleg vannak ilyenek) semmi okuk nem lesz, hogy Davidet a Tanács tagjának tekintsék, David pedig megőrzi inkognitóját, hiszen minden erejével azon lesz, hogy becsapjon minket. David zseniális fiú - tette hozzá Conway. - Lehet, hogy neki sikerül, amit idáig egyikünk sem tudott megtenni. Szerencse, hogy ilyen fiatal még, és lehet irányítani. Néhány év múlva lehetetlen lesz. Al fog látni rajtunk.

Halkan mecsörrent Conway kommunikátora. A férfi bekapcsolta.

- Mi az?

- Személyes közlemény, uram.

Először hárman voltak, rajta kívül Gus Henree és Lawrence Starr. Mennyi emlék Lawrence Starr-ról. Mindhárman egy iskolába jártak, együtt lettek a Tanács tagjai; aztán Lawrence Starrt előléptették. Ez várható volt; messze a legjobb koponya volt hármójuk közül.

Így hát Lawrence kapott egy szubtrópusi állást a Vénuszon, és ez volt az első eset, hogy nem hárman együtt láttak neki egy javaslat kidolgozásának. Lawrence a feleségével és a fiával indult útnak. A feleségét Barbarának hívták. A nagyszerű Barbara Starr, Sem Henree, sem ő, Conway soha nem házasodott meg, és soha egyikük sem talált olyan lányt, aki versenyre kelhetett volna Barbara emlékével. Amikor David megszületett, Gus bácsinak és Hector bácsinak szólította őket, de később néha megzavarodott, és az apját Lawrence bácsinak nevezte.

Aztán jött a Vénusz-utazás és a kalóztámadás. Tehet leszámolás volt. A kalózhajók jóformán senkit sem vittek magukkal fogolyként az űrbe; két óra sem telt belé, és több mint százan meghaltak. Köztük volt Lawrence és Barbara.

Conway emlékezett a napra, percre pontosan arra a pillanatra, amikor a Tudományos Tanácsba megérkezett a hír. Őrnaszádok indultak az űrbe, hogy a kalózek nyomába szegődjenek; példátlan dühvel támadtak a kisbolygók búvóhelyeire. Hogy végül elfogták-e azokat a gonosztevőket, akik kifosztották a Vénuszra tartó űrhajót, soha nem derült ki, mindenestre attól az évtől kezdve a kalózek ereje megtört. , Őrnaszádok találtak még valamit: egy parányi mentőcsónakot, amely bizonytalan köröket írva le a Föld és a Vénusz között, hideg, automatikus vészjeleket sugárzott. Csak egy kisgyerek volt benne. Egy riadt, magányos négyéves, aki órákig egy szót sem szólt, csak makacsul azt hajtogatta:

— Anya azt mondta, hogy nem szabad sírnom.

Ez volt David Starr. A gyerek szemszögéből előadott történet meglehetősen kusza és zavaros volt, de . értelmezése annál könnyebbnek látszott. Conway lelki szemeivel szinte még most is látta az utolsó pillanatokat a kifosztott hajón: a vezérlőteremben haldokló Lawrence Starrt, a helyiségbe rontó haramiákat, Barbarát, amint kezében a gázpisztollyal, kétségbeesetten tuszkolja a mentőcsónakba Davidet, aztán legjobb tudása szerint megpróbálja beállítani a vezérlőpultot, és kilövi a csónakot az űrbe. És azután,

Volt egy pisztoly Barbara kezében. Amíg lehetett, nyilván használta az ellenséggel szemben, s amikor nem volt tovább, akkor maga ellen fordította.

Conwaynek fájt rágondolni S. Fájt, és megint azt kívánta, bárcsak engedték volna, hogy ő is az őrnaszáddal menjen, saját kezével segített volna atomtámadással lángtengerré változtatni az aszteroidák rejtett barlangjait. De a Tudományos Tanács tagjai — legalábbis így mondták — értékesebbek annál, hogysem egy rendőrségi akcióval tegyék kockára az életüket, így hát otthon maradt, és csak a fax nyílásán kigördülő friss híreket olvasta.

Maguk között úgy egyeztek meg, hogy ő és Augustus Henree örökbe fogadják David Starrt, arra áldozzák életüket, hogy kitöröljék a fejéből azokat a szörnyűséges, utolsó úrbeli emlékeket. Mindketten apja és anyja voltak a kicsinek; személyesen felügyelték az oktatását; úgy irányították, hogy közben egyetlen gondolat lebegett a szemük előtt: David olyan legyen, amilyen Lawrence Starr volt.

David úgy nyargalt át az egyetemi éveken, hogy szinte szikrázott a lába nyoma, és a sportpályán is, a tanórán . halomra döntött minden addigi csúcsot.

Conway egészen megzavarodott.

- Ez nem természetes, Gus. Ez a kölök túltesz az apján is.

De Henree, aki esküdt ellensége volt a fölösleges szószaporításnak, csak mosolyogva pöffentett egy pipafüstpamacsot.

- Nem szívesen mondom - folytatta Conway -, mert ki fog nevetni, de van benne valami, ami nem egészen normális. Ne feledje: ez a kölök két napig ki volt csapva az ürbe, és csak a mentőcsónak vékony héja választotta el a szoláris sugárzástól. A napfolttevékenység maximuma idején mindössze hetvenmillió mérföldre volt a Naptól.

- Vagyis azt akarja mondani - vakkantotta Henree -, hogy David porrá S éghetett volna.

- Nos, nem tudom - dörögte Conway. - A sugárzás hatása az élő szövetre, *emberi élő szövetre* furcsa, különös, sőt rejtélyes.

- Igen, természetesen. Ez az a terület, ahol a kísérletezés nem túl ésszerű dolog. David az egyetem levéltára szerint az eddigi legjobb átlaggal végzett. Már hallgatóként sikerült nevet szereznie magának eredeti kutatásaival a biofizika területén. A Tudományos Tanácsnak fennállása óta David lett a legfiatalabb teljes jogú tagja. Conway számára mindez csapást jelentett. Négy éve választották főtanácsossá. Olyan megtiszteltetés volt ez, amelyért az életét adta volna, de azt is tudta, ha Lawrence Starr élne, nálánál érdemesebb személyt aligha találtak volna a kihintető címre.

Másrészt ettől kezdve csak alkalmi találkozásokra zsugorodott kapcsolata az ifjú David Starr-ral, mert a főtanácsosság azt jelentette, hogy az ember életét teljes mértékben lekötötték a galaxis feszítő problémái. Azt jelentette, hogy még a diplomamunkáján dolgozó David Starrt is csak messziről láthatta. Jó, ha négyyszer beszélhetett vele az elmúlt négy évben.

Így hát a torkában dobogott a szíve, amikor meghallotta, hogy nyílik az ajtó.

Megfordult, és sietősen indult a belépők felé.

- Gus, öregfiú. - Kitárta a karját, és megszorongatta a feléje nyújtott kezét. - És a kicsi David!

Eltelt egy óra. Már benne jártak az éjszakában, mire abbahagyták a saját élettörténetüket. David és Henree az univerzumra tereltek.

He ter, bácsi, ma láttam életemben először mérgezést. Tudtam, hogy meg kell akadályozni a pánik kitörését. Bárcsak a mérgezést is meg tudtam volna akadályozni.

Ez még senkinek sem sikerült - mondta Conway kijózanodva. - Gondolom, Gus, megint marsbeli termék lehetett.

És tudja, Hector. De az igaz, hogy a Mars-szilva lepel a gyanúsítottak között.

Kénelem - szólalt meg David Starr -, annyit elmondanak, amennyit erről tudom szabad. Borzasztó egyszerű - mondta Conway. - Félelmetesen egyszerű. Az elmúlt négy hónapban közel kétszáz ember halt meg közvetlenül azután, hogy evett valami Marsról származó termékből. Ismeretlen mérég, a tünetek általunk nem ismert betegség szimptomái. Először a rekeszizmot és a mellkasi izmokat irányító idegek

- Nekem? Továbbítsa! - Dühösen Henree-re nézett. - Nem hiszem, hogy az összekülvöktől jött, akiről maga papolt az imént.

- Nyissa ki és nézze meg! - javasolta Henree. Conway feltépte a borítékot. Egy pillanatig szótlanul meredt a papírra. Aztán kissé vadul fölnevetett, a nyitott papírlapot odalökte Henree-nek, és hirtelen a karosszékebe vetette magát.

Henree fölvette a lapot. Mindössze két sor macskakaparás volt rajta: „Nem bánom! Legyen a Mars!” És az aláírás: „David.”

Henree dőlt a kacagástól.

- Még jó, hogy hagyja magát irányítani.

Erre Conwayból is kiltört a nevetés.

Harmadik fejezet

FARMEREK A MARSON

Egy született földinek a Föld azt jelentette, hogy Föld. Vagyis a harmadik bolygó attól a naptól számítva, amelyet a galaxis lakói úgy ismernek mint Sol, a jó öreg Nap. A hivatalos földrajzban a Föld egyébként többet is jelentett: beletartozott a Naprendszer összes égitestje. A Marc épp annyira földnek számított, mint maga a Föld, és azok a nők és férfiak, akik a Marson éltek, ugyanannyira földieknek számították magukat, mintha az anyaföldön élnének. Jogi szempontból legalábbis. Szavaztak az össz-földi kongresszus képviselőire és a bolygóközi elnökre.

De az azonosság csak eddig terjedt. A Mars lakói egészen különálló és jobb anyagból szőtt emberfajnak tartották magukat, és ugyancsak sok időbe telt, míg egy marsbeli munkás elfogadta egy újonnan jöttről, hogy az több mint egy mihaszna alkalmi turista.

David Starr ezt szinte abban a pillanatban megértette, amint belépett a farm munkaközvetítő irodájába. Ahogy benyitott, egy kis ember mindjárt a nyomába szegődött. Egy valóságos kis ember. Körülbelül másfél méter lehetett, és az orra David szegycsontját éri, ha szemtől szembe kerültek volna. Szigorúan hátrafésült szeszinű haja volt, széles szája, és a munkások tipikus, nyitott galléros, kétsoros kezeslábasát és tükörfényes csizmáját viselte.

Ahogy David megindult a kivilágított, „Munkásfelvétel” feliratú ablakhoz, kopogó

léptekre lett figyelmes a háta mögött, és egy érces tenor hang kiáltott rá:

- Állj! Taposs a fékre, haver!

A kis ember nézett vele farkasszemet.

- Segíthetek valamiben? - kérdezte David.

A kis ember alaposan körülvizslatta, töviről hegyire végigmérte, aztán a karját kinyújtva hanyagul nekidőlt David derekának.

- Most kecmeregtél le a hajóhídről?

- Miféle hajóhídről?

- Szép nagyra nőttél, Földi. Odaát kicsit szorosan vagytok, és begörcsöltél, mi?

- A Földről jöttem, ez igaz.

A kis ember leeresztett karja éles, csattant a csizmáján. Ez a mozdulat a munkások magabiztosságának jele volt.

- Ez esetben - mondta - tegyük fel, hogy neked is jobb, ha várakozó álláspontra helyezkedsz, és hagyod, hogy a bennszülöttek A tegyék a dolgukat.

- Ahogy gondolod - felelte David.

- És ha nem tetszik, hogy ki kell várnod a sorodat, akkor ezt is megbeszélhetjük, mielőtt itt végeztém. A nevem Colos. Igazából John Bigman Jonesnak hívnak, de a városban mindenütt megtalálsz, ha a Colost keresed. - Kis szünetet tartott, aztán még hozzátette: - Így hívnak, Földi. Valami nem tetszik?

- Á, dehogy - mondta komolyan David.

- Akkor jó - felelte a „nagy” kis ember, és elindult a pulthoz, David pedig leült, hogy kivárja a sorát, de mielőtt Colos háta biztos távolba került, arcára kiült a mosoly.

Alig tizenkét órája tartózkodott a Marson, s ez épp csak arra volt elég, hogy valami hamis néven bejelentse a hajót az egyik, városon kívüli hatalmas, felszín alatti garázsban, éjszakára szobát vegyen ki az egyik szállodában, és a reggel néhány óráját azzal töltsse, hogy rövid sétát tegyen a kupolával borított városban.

A Marson mindössze három ilyen város volt, s ez annak tudható be, hogy iszonyatos összegeket emésztett föl a hatalmas kupolák karbantartása, és annak az energiamennyiségnek az előállítás, ami a földi hőmérséklet és gravitáció reprodukálásához szükséges. A három közül Wingrad City volt a legnagyobb. Robert Clark Wingradról kapta a nevét, arról a férfiről, aki elsőnek érte el a Mars felszínét.

Wingrad nem sokban különbözött egy földi várostól; szinte úgy festett, mintha kivágtak volna egy darabot a Földből, és átültették volna egy másik bolygóra; ám erről a tényről az itteniek (legalább harmincötmillió mérföldnyire a Földtől) valahogyan maguk is szerettek volna megelégedezni. A város közepén, ahol az ellipszis alakú kupola negyed mérföld magas volt, hűszemeletes felhőkarcolók A épültek.

Mindössze egy dolog hiányzott. Nem volt nap, és nem volt kék ég. Maga a kupola fényáteresztő anyagból készült, s ha feljött a nap, az egész tíz négyzetmérföldes területet egyenletes fény árasztotta el. A kupolán belül a fényerősség mindenütt nagyon gyenge volt, így aztán a város lakói „ég” helyett csak valami halvány, sápadt, sárgás foltot láttak. A teljes fényerő körülbelül egy felhős földi nap

fényviszonyaival volt egyenlő.

Éjszaka a boltozat elhalványult, majd el is tűnt a csillagtalan feketeségben. De ekkorra kigyúltak az utcai fények, és attól Wingrad City, ha lehet, még jobban emlékeztetett a Földre. Az épületeken belül éjjel-nappal mesterséges fénnel világítottak.

Dávid Start hirtelen hangos kiabálásra kapta föl a fejét.

Colos még mindig a pultnál állt és orditozott:

- Mondom, hogy feketelista. Az ördögbe, feketelistára tettek.

A pult mögött ülő férfi idegesnek látszott. Bolyhos oldalszakállát az ujjai között morzsolgatta.

- Nincs feketelistánk, Mr. Jones... - mondta.

- Bigman a nevem. Mi a probléma? Elfelejtetted, hogy barátok vagyunk?

Néhány napja még Colosnak hívtál.

- Nincs feketelistánk, Bigman. Egyszerűen nincs segédmunkás-felvétel a farmokon.

- Miről beszélsz? Tegnapelőtt Tim Jenkinst két perc alatt fölveltétek. - Jenkins tapasztalt úrhajós.

- Én A bármikor elvezetek egy úrhajót, épp úgy, mint Jenkins.

- Nos, ön gépkezelőként szerepel a nyilvántartásunkban.

- És méghozzá milyen jó szakemberként. Nincs szükség kombájnosra?

- Nézze, Bigman, fölvettem a nyilvántartásunkba - mondta a pult mögött ülő férfi. - Ennyit tehetek. Ha bármi adódna, majd értesítjük. - Azzal az előtte fekvő nyilvántartást kezdte figyelmesen tanulmányozni, ujjával követve a kifinomult hanyagsággal bejegyzett neveket.

Colos megfordult, aztán a válla fölött még visszakiáltott:

- Rendben van, de én most itt leülök, és a legközelebb beérkező munkára engem küldtök ki. Ha nem kellek, azt akarom, hogy mondjátok a szemembe. Ide a szemembe, érted? Nekem, J. Bigman J.-nek, személyesen.

A pultnál ülő férfi nem szólt semmit. Colos dűnnyögve leült egy székre. David Starr fölkel, és odament a pulthoz. Ezúttal egyetlen munkás sem állt elé a sorban.

- Szeretnék munkát vállalni - szólalt meg.

A férfi fölnézett, és maga elé húzott egy munkavállalói nyomtatványt meg egy számítógép billentyűzetét. - Milyen munkakörben?

- Bármilyen mezőgazdasági munkát elvállalok a farmon.

A fék fölemelte ujjait a billentyűkről.

- Helybeli?

- Nem, uram. A Földről vagyok.

- Sajnálom. Nincs felvétel.

- Nézze, kedves uram - kezdte David. - Én tudok dolgozni, és szükségem is van munkára. Jóságos galaxis, törvény tiltaná a földiek felvételét?

- Nem, de tapasztalat híján úgysem sok mindent tudna egy farmon csinálni.

- Ennek ellenére szükségem lenne valami munkára.

- A városban egy csomó munkaalkalom van. Következő ablak.

- Városi állással nem tudok mit kezdeni.

A pult mögött ülő férfi tűnődve nézett Davidre, aki különösebb nehézség nélkül megértette a férfi pillantását. Az emberek más és más okból utaztak a Marsra, és

közülük az egyik az volt, hogy a Föld túl kényelmetlen lett a számukra. Ha körözést adtak ki egy menekülő ellen, alaposan átfésülték a Mars városait (hiszen azok is a Föld részét alkották), a farmokon viszont soha senkit nem találtak meg. A farmszindikátus keresve sem találhatott volna jobb munkást mint akinek nem volt mersze a városban maradni. Így aztán nemcsak megvédték őket, hanem vigyáztak S rájuk, mert a hatóság itt S kizárólag bosszúságot okozott, de még inkább megvetést váltott ki.

- Neve? - kérdezte az ügyintéző, és a szeme visszatért a nyomtatványra.
- Dick Williams - mondta David, azt a nevet adva meg, amellyel az úrhajót is

bejegyeztette a garázsba.

A hivatalnok a személyit sem kérte.

- Hol érhetem el?
- Landis Hotel, 212-es szoba.
- Dolgozott már alacsony gravitáción?

Kérdés kérdést követett, de a legtöbb rovat üresen maradt. A hivatalnok sóhajtott, betette az űrlapot a leolvasóba, amely feldolgozta, és az adatokat fölvette az iroda állandó nyilvántartásába.

- Majd értesitem - közölte a férfi. De nem hangzott túl reménykeltően.

David elfordult. Nem sokat várt ettől a látogatástól, de legalább elérte, hogy többé-kevésbé legális álláskeresőként bejegyeztette a nevét. A következő lépés... Hirtelen megpördült. Három férfi lépett a munkaközvetítő irodába, mire Colos dühösen felszökött a helyéről. Farkasszemet nézett velük, karját lazán eltartotta a derekától, bár David nem látott nála fegyvert.

A három férfi megállt, aztán a hátsó kettő közül az egyik fölnyerített és azt mondta:

- Nézzenek oda, kit látnak szemeim, csak nem Colost, a hatalmas törpét? Lehet, hogy állást keres, főnök? - A megszólalónak széles válla volt, orra laposan kenődött szét az arcán. A szájában szétrágott, kialudt, zöldes Mars-dohánnyal töltött cigaretta lógott, és az álla körül többnapos borosta sötétlett.

- Csönd, Griswold - mondta az elől álló férfi. Ennek tömzsi, nem túl magas alakja volt, és az állán meg a nyakszirtnél a puha bőr olajos simasággal fénylett. Persze ő is tipikus marsbeli kezeslábast hordott, de ez sokkal finomabb anyagból készült, mint a helyiségben levő akármelyik munkásé. Csípőig érő csizmáján rózsaszínű és vörös spirálok éktelenkedtek.

Akárhányszor utazott David Starr a Marsra, soha nem látott két egyforma kinézetű csizmát, és soha nem látott olyat, ami ne lett volna izléstelen. A munkások körében ez volt az egyéniség jele.

Colos odament a három férfihoz, lötytyedt mellkasa hullámozott, az arca görcsbe rándult a méregtől.

- Ide a papírjaimat, Hennes! - mondta. - Jogom van hozzájuk.

Az elől álló tömzsi alak volt Hennes. Csöndesen azt felelte:

- Neked semmilyen papírhoz nincsen jogod, Colos.

- Tisztességes papírok nélkül nem kapok állást. Két évig dolgoztam nálad, és elvégeztem, amit kellett.

- Jóval többet is elvégeztél mint ami a dolgod volt. Takarodj az utamból! -

Átgázolt Coloson, odament a pulthoz és azt mondta: - Szükségem van egy tapasztalt gépkezelőre, aki igazán érti a dolgát. Elég magas is legyen, hogy kicserélhessem azzal a kisfiúval, akitől meg kellett szabadulnom.

Ez Colost érzékenyen érintette.

- A mindenségit - kiáltotta -, igazad van, hogy többet is csináltam mint ami a dolgom lett volna. Mondd csak meg, hogy akkor voltam szolgálatban, amikor nem számítottál rá. És elég sokáig voltam őrseben, hogy lássam, amint éjféلكor kikocsikázol a sivatagba. De másnap reggel nem akartál tudni róla, én viszont nem álltam meg, hogy el ne köpjem, ettől persze ugrott a munkavállalói ajánlás...

Hennes zavartan hátranézett.

- Griswold - mondta -, dobd ki ezt a hülyét!

Colos nem hátrált, bár Griswold két ilyen nyápic alakkal is elbánt volna.

- Jól van - visitotta Colos. - Egyszerre csak egy jöjjön!

De most David Starr mozdult meg; megtévesztően lassú és nyugodt léptekkel indult feléjük.

- Útban vagy, barátom - közölte Griswold. - Ki kell hajitanom valami szemetet.

Colos hangja David mögül csattant fel:

- Rendben van, Földi. Hagyd, hogy nekem jöjjön!

David mintha meg sem hallotta volna.

- Az az érzésem, barátom, hogy ez nyilvános hely - mondta Griswoldnak. - Mindannyiunknak joga van itt tartózkodni.

- Ne vitatkozz, barátom! - kedélyeskedett Griswold. Keményen megragadta David vállát, mintha földre akarná taszítani.

Ám David bal keze kipattant, hogy csuklónál elkapja Griswold kinyújtott karját, jobb kézzel pedig iszonyatos ütést mért a támadó állára. Griswold hátratántorodott, és nekizuhant a helyiséget kettéválasztó műanyag falnak.

- Mégiscsak vitatkoznék, barátom - tette hozzá David.

A hivatalnok üvöltve tápászkodott fel. A többi hivatalnok kirajzott a válaszfal bejáratain, de eszük ágában sem volt beavatkozni. Colos nevetve hátra veregette Davidet.

- Egész jó, ahhoz képest, hogy földi vagy.

Hennes mintha megdermedt volna egy pillanatra. Griswold társának, alacsony, szakállas munkásnak, akinek tésztaképéről lerítt, hogy túl sok időt töltött a Mars hitvány napja alatt, és nem eleget a városi szoláriumokban, szóval most neki is nevetségesen tátva maradt a szája.

Griswold lassan nyerte vissza a lélekjelenlétét. A szivart, amely az előbb leesett, most félrerúgta. Aztán fölnézett, a szeme majd kiugrott a méregetől. Ellökte magát a faltól, s egy pillanatra megcsillant a penge, aztán el is tűnt a tenyerében.

Ám David oldalt lépett, és fölemelte a karját. Az apró, hajlított henger, amely rendszeren a felkarja és a teste között búj meg, most végigsiklott az ingujjában, és behajlított tenyerében állt meg.

- Vigyázz, Griswold! - kiáltott Hennes. - Sugárpisztoly van nála.

- Dobd el a kést! - mondta David.

Griswold vadul káromkodott, de a fém nagy csattanással a padlóra zuhant.

Colos előreperdült, fölkapta, és diadalmasan kacarászott a borostásképű sarokba szorításán.

David a kés után nyúlt, és gyors pillantást vetett rá. - Szép kis ártatlan jószág, nem is illik egy munkás kezébe - mondta. - Mit kap a Marson, aki lézerkést hord magával?

David tudta, hogy ez a galaxis leggonoszabb fegyvere. Külsőre csak egy rövid, rozsdamentes acéltok, amely kicsit vastagabb, mint a kés nyele, de azért szépen befér az ember tenyerébe. A tokban azonban egy pengeéles lézersugár villan meg, amely bármilyen közönséges összetételű anyagot átvág. A páncél meg se kotytyan neki, és mivel a csonton éppoly könnyedén áthatol, mint a húson, egyetlen szúrás szinte kivétel nélkül halálos.

Hennes közéjük lépett.

- Hol az engedélyed a sugárpisztolyhoz, Földi? - kérdezte. - Tedd el, és kvittek vagyunk. Te is lazíts, Griswold.

- Állj! - szólalt meg David, amikor Hennes megfordult. - Ugye egy munkás kell maguknak?

Hennes visszafordult, és elégedetten húzta fel a szemöldökét. - Igen, munkást keresünk.

- Rendben van. Én meg munkát keresek.

- Nekem viszont egy tapasztalt gépkezelőre lenne szükségem. Van szakképzett-séged?

- Az éppen nincs.

- Voltál már valaha betakarításon? Tudod vezetni a homokfutót? Röviden: ha ítélnél a ruhádból - és hátralépett, mint aki jobban szemügyre akarja venni az előtte állót -, te csak úgy idepottyantál a Földről, és melleleg ügyesen használsz a sugárpisztolyt. Semmit se tudok veled kezdeni.

- Akkor sem - David hangja suttogóra váltott -, ha azt mondom, hogy érdekel az ételmérgezés?

Hennes arca nem változott, a szeme se rebbent.

- Nem értem, hova akarsz kilyukadni - mondta aztán.

- Akkor még egy kicsit törje a fejét. - David halványan elmosolyodott, és egy picit ironia volt a mosolyában.

- Errefelé nem könnyű a munka - szólalt meg Hennes.

- Nem vagyok lógós fajta - felelt David. Hennes újra végignézett David nyúlánk alakján.

- Hát talán nem. Rendben van, szállást, ételt kapsz, három váltás ruhát meg egy pár csizmát. Első évre ötven dollár, amit év végén fizetünk. Ha nem dolgozod ki az évet, ugrott az ötvenes.

- Elég tisztességes ajánlat. Mi lesz a munkám?

- Amit el tudsz végezni. Mindenes lesz a munkásszálláson. Ha beletanulsz, kerülhetsz följebb; ha nem, akkor el töltöd az évet.

- Megegyeztünk. És mi lesz Colossal?

Colos, aki hol az egyikre, hol a másikra kapta a tekintetét, most vinnyogni kezdett:

- Nem, uram, én nem dolgozom ennek a ganajtúrónak, de magának se ajánlom. David csak úgy a válla fölött szólt vissza:

- Mi az a kis kulizás, ha cserébe megkapja az ajánlást?
- Hát - mondta Colos -, legfeljebb egy hónapról lehet szó.
- Ez a haverod? - kérdezte Hennes. David bólintott.
- Nélküle nem megyek.
- Na jó, akkor őt is felveszem. Egy hónap, de tartja a pofáját. Fizetség nincs, csak az ajánlás. Menjünk már innen a fenébe. A homokfutóm kint vár.
Mind az öten elindultak, David és Colos zárta a sort. - Kösz, haver - mondta Colos. - Kérhetsz, amit csak akarsz.

A homokfutó csak ekkor nyílt ki, de David látta a hornyokat, ahonnan kicsüszhattak a lemezek, hogy megvédjék a járművet a Marson dülő homokvihartól. Széles kereke voltak, hogy minél kevésbé süppedjen bele a puha hordalékba. Üveg a lehető legkevesebb részen volt, s ahol volt, ott is úgy olvadt bele a környező fém alkatrészekbe, mintha egybe lettek volna forrasztva.

A meglehetősen zsúfolt utcán senki sem figyelt föl a homokfutó és a munkások ugyancsak megszokott látványára.

- Mi ülünk előre - közölte Hennes. - Földi, te meg a haverod ülhettek hátra. Míg beszélt, bemászott a vezetőülésbe. A műszerek az elülső válaszfal közepén voltak, a szélvédők alatt. Griswold Hennes jobbán foglalt helyet.

Colos ült elsőként hátra, David követte. A fiú félig feléje fordult, amikor Colos hirtelen felcsattant:

- Vigyázz!

Hennes másik csatlósa a kocsi hátsó ajtajánál kuporgott, és borostás tésztaképe épp vicsorogva megfeszült. David gyorsan mozdult, de jócskán elkésett.

Az utolsó kép a csatlós fegyverének felvillanó csótorkolata maradt, aztán valami halk, berregő hangra lett figyelmes. Ehhez semmilyen érzés nem társult, csak egy nagyon-nagyon távoli hangot hallod, amely azt mondta:

- Jól van, Zukis. Ulj hátra, és vigyázz rájuk - de a szavak mintha egy hosszú alagút végéből jöttek volna. Utoljára egy pillanatig azt érezte, mintha előremozdultak volna, aztán a tökéletes semmi következett.

David Starr előrebukott az ülésen, és az élet utolsó jele is eltűnt az arcáról.

Negyedik fejezet IDÉGEN ÉLET

Szakadozott fényfoltok lebegtek el David Starr fölött. Lassan iszonyatos zsidbadtságra és a hátára nehezedő nyomásra figyelt föl. A hátán érzett nyomás abból eredt, hogy hanyatt feküdt egy kemény matracon. A zsidbadtságról tudta, hogy az a bénító lövedék utóhatása, ugyanis a fegyver az agyalapi idegközpontokat támadja meg.

Még mielőtt a fény összerendeződött volna, és mielőtt David teljesen tisztába jött volna azzal, hová került, érzékelte, hogy megrázzák a vállát, és messziről érezte az állára mért pofonok csipését. A fény beszűrődött tágra nyitott pupilláján, mire fölemelte zsidbadt karját, hogy elhárítsa a következő pofont.

Colos hajolt föléje, apró, nyúlszerű arca és kerek, pisze orra szinte hozzáért az

övéhez.

- Ganümedészre - szólalt meg -, már azt hittem, hogy végképp elintézték.
David fájó könyökére támaszkodva föltápáskodott. - Úgy érzem magam, mint-ha tényleg sikerült volna - mondta. - Hol vagyunk?

- A farm sittjén. Ne is próbálj megszökni; ecet értelme. Az ajtó le van lakatolva, az ablakon rács van. - Colos letörtnek látszott.

David a hóna alá nyúlt. Elvették a pisztolyát. Hát persze! Erre igazán számíthatott.

- Téged is elkábitottak? - kérdezte. Colos a fejét rázta.

- Zukis meglapogatott a pisztoly agyával. - Óvatos utálkozással végigtapogatta a koponyája egyik felét. De aztán nagy hangon azt mondta: - Először majdnem eltörtem a karját.

Az ajtón túl léptek zaja hallatszott. David felült és várt. Hennes lépett be, és egy öregebb férfi jött vele, akinek hosszú, fáradt kinézetű arcát halványkék szempár ellensúlyozta, a szeme fölötti bozontos, szürke szemöldök mintha egy mély barázdából nőtt volna ki. Városi ruha volt rajta, ami egészen földi viseletnek látszott. Még a Marson szokásos derékig érő csizmát sem hordott.

Hennes először Colost szólította meg.

- Nyomás az étkezőbe, de ha csak egyszer is engedély nélkül tüsszentesz, eltörjük a derekadat.

Colos komor pofával intett Davidnek:

- Még látjuk egymást, Földi - aztán nagy csizmacsattogással, peckesen kivonult. Hennes megvárta, míg elmegy, aztán bezárta utána az ajtót. Odafordult a szürke szemöldökűhöz.

- Ez volna az, Mr. Makian. Williamsnek mondja magát.

- Látom, nem sok. teketóriázott, Hennes, hanem elkábitotta. De ha megöli, lehet, hogy valami értékes munkavezető került volna a csatornába.

Hennes vállat vont.

- Fegyver volt nála. Nem kockáztathattunk. Mindenesetre itt van, uram.

Úgy vitatkoznak fölötte, mintha itt sem lenne, gondol. David, vagy mintha csak az ágy élettelen darabja lenne.

Makian szűrös szemmel odafordult hozzá.

- Hé, te, ez a farm az enyém. Száz mérföldön belül bármelyik irányban minden Makiané. Én mondom meg, ki legyen szabad és ki kerüljön börtönbe; ki dolgozzon és ki éhezzen, sőt hogy ki éljen és ki haljon meg. Értesz engem?

- Igen - felelte David.

- Felelj őszintén, és akkor nem kell semmitől se félned. Ha megpróbálsz eltitkolni valamit, így vagy úgy, de kiszedjük belőled. Esetleg meg is ölünk. Még mindig értesz engem?

- Tökéletesen.

- Williamsnek hívnak?

- A Marson csak ezt a nevet fogom megadni.

- Ez már beszéd. Mit tudsz az ételmérgezésről?

David leugrott az ágyról.

- Nézze, egyik délután a húgom meghalt egy lekváros kenyértől. Tizenkét éves volt, és ott feküdt holtan, arcán a szétmázolódtott lekvárral. Orvost hívtunk. Azt mondta, ételmérgezés, és hogy ne nyúljunk semmihez a házban, míg vissza

nem tér valami analízáló műszerrel. Soha nem jött vissza. Valaki más jött helyette. Iszonyú nagy hatalma lehetett. Nyomozók jöttek vele. Elmondatták velünk, hogyan történt. Végül közölték, hogy szívinfarktus végzett a húgommal. Mondtuk, hogy ez nevetséges, hisz a húgomnak soha semmi baja nem volt a szívével, de ránk se hederítettek. Azt mondták, hogy bajba kerülünk, ha ilyen nevetséges pletykákat terjesztünk az ételmérgezésről. Aztán magukhoz vették a lekvárosüveget. Még azért is dühösek voltak, hogy letöröltük a lekvárt a húgom ajkáról. Szerettem volna beszélni a doktorral, de a nővér folyton letagadta. Egyszer betörtem a rendelőbe, és persze ott találtam a dokit, aki egyre azt hajtogatta, hogy rossz diagnózist állított föl. Úgy tűnt, fél beszélni róla. Elmentem a rendőrségre, de meg se hallgattak. Az üveg lekvár, amit a nagyfőnök elvitt, volt az egyetlen étel a házban, amiből csak a húgom evett, a család többi tagja nem. Aznap bontottuk föl, a Marsról importáltak. Konzervatívok vagyunk, és szeretjük az ódivatú ételeket. Ez az üveg volt az egyetlen Marsról származó termék a házban. Próbáltam utánanézni az újságokban, hogy voltak-e más ételmérgezéses esetek is. Nekem az egész olyan gyanúsnak tetszik. Még a Nemzetközi Városba is elmentem. Kiléptem a munkahelyemről, és föltettem magamban, hogy így vagy úgy, de kiderítem, mi ölte meg a húgomat, és megpróbálom ártalmatlanná tenni mindazokat, bárkik legyenek is,

akik felelősek érte. Folyton bakot lőttem, mignem egyik nap rendőrök jelentek meg, és letartóztatási parancsot hoztak magukkal. Szinte számítottam rá, de egy lépéssel megelőztem őket. Két ok miatt jöttem a Marsra. Egyrészt, mert csakis így menekülhettem meg a börtöntől (bár e pillanatban nem úgy fest a dolog, igaz?), másrészt amiatt, amire időközben rájöttem. A Nemzetközi Város éttermeiben volt két-három gyanús haláleset, és mindegyik olyan étteremben történt, amelyik kifejezetten a Mars-konyhájáról híres. Így hát föltettem magamban, hogy a megoldás a Marson lesz.

Makian vaskos hüvelykujjával hosszúra nyúlt álla vonalát követte. Aztán megszólalt:

- Összefüggő mese, igaz, Hennes? Mit gondol róla?

- Azt mondom, szedjük össze a neveket és a dátumokat, aztán ellenőrizzük a történetet. Azt se tudjuk, ki ez az ember.

Makian hangja szinte nyafogóssá vált.

- Maga S tudja, Hennes, hogy ezt nem tehetjük meg. Nem akarok semmi olyasmit, amitől híre megy a balhénak. Belebukna a szindikátus. - Davidhez fordult. - Ideküldöm Bensont, hogy beszéljen magával; ő a mi agronómusunk. - Aztán újra Hennesre nézett: - Maradjon itt, amíg Benson meg nem érkezik.

Beletelt félórába, míg Benson megjelent. Ezalatt David hanyagul hátradőlt az ágyon, és figyelemre se méltatta Henneszt, ami viszont Henneszt illeti, ő ugyanezt a játékot találta ki magának.

Aztán kinyílt az ajtó, és csak ennyi hallatszott:

- Benson vagyok. - Barátságos, tétova hang volt, egy negyven körüli, kerek képű alak, ritkás, vörössesszőke haj és keret nélküli szemüveg tartozott hozzá.

Keskeny szája mosolyra húzódott.

- És maga - folytatta Benson - gondolom, Williams.

- Így igaz - felelte David Starr.

Benson figyelmesen megszemlélte az ifjú földlakót, mint aki szabad szemmel próbálja analizálni a másikat. Aztán azt mondta:

- Maga az a mindenre elszánt gonosztevő?

- Le vagyok fegyverezve - jegyezte meg David -, és egy farmon tartanak, olyanokkal körülvárva, akik rögtön kinyírnak, mielőtt nem előírászerűen cselekszem. - Jól van. Magunkra hagyna, Hennes?

Hennes méltatlankodva ugrott talpra.

- Ez nem biztonságos, Benson.

- Kérem, Hennes. - Benson szelid tekintettel nézett ki a szemüveg fölött.

Hennes morgott, rosszkedvűen a csizmájára csapott, aztán kísétált az ajtón.

Benson bezárta utána.

- Nézze, Williams, én itt elég fontos ember lettem az elmúlt fél évben. Még Hennes is hallgat rám. Egyelőre képtelen vagyok megszokni. - Megint elmosolyodott. - Lássuk csak. Mr. Makian azt mondja, maga ténylegesen szemtanúja volt, amikor valaki meghalt ettől a különös ételmérgezésről.

- A húgom volt az.

- Ó! - Benson elvörösödött. - Borzasztóan sajnálom. Tudom, hogy fájdalmas lesz önnek, de elmondaná a részleteket? Nagyon fontos lenne.

David elismételte a történetet, amelyet korábban Makiannak is előadott.

- És az egész ilyen gyorsan történt, ahogy mondja? - kérdezte Benson. -

Ot-tíz perc telhetett E azután, hogy evett.

- Borzasztó. Iszonyú. Fogalma sincs, mennyire lesújt ez az egész. - Idegesen dőli szölte a kezét. - Mindenesetre, Williams, szeretném kiegészíteni a történetet. Egyébként nagyjából úgyis sejti, hogy valamennyire magamat is felelősnek érzem azért, ami a húgával történt. Mindaddig, míg meg nem oldjuk ezt a rejtélyt, itt a Marson mindannyian felelősek vagyunk. Tudja, hónapok óta tart ez a mérgezési história. Nem sokan haltak meg, de épp elegendő ahhoz, hogy megálljon tőle az ember esze. Elkezdtek visszafelé nyomon követni a mérgezett étel útját, és bizonyosak vagyunk benne, hogy az nem a farmokról származik. Egy dolog viszont beigazolódt: minden mérgezett ételt Wingrad Cityben hajóznak be; a Mars másik két városa ez ideig minden gyanú fölött áll. Ez pedig azt jelentené, hogy a fertőzés góca a városban belül van; Hennes megpróbálja igazolni ezt a feltevést. Éjszakánként berobog a városba, és saját szakállára nyomozó expedíciókat indít, de mindeddig semmit sem talált. - Értem. Ez magyarázza Colos megjegyzését - dörögte David.

- Tessék? - Benson arca rejtélyesen elborult, aztán kisimult. - Ó, arra a kis fickóra gondol, aki folyton telekiabálja a világot. Igen, egyszer rajtakapta Henneset, amikor elindult, mire Hennes kihajította. Hennes könnyen begurul. M. tegyünk? Mellesleg szerintem nincs igaza. Persze minden méreg átmegy Wingrad Cityn. Ez az egyetlen behajózási pont az egész félgömbön.

- Mr. Makian egyébként úgy véli - folytatta kis idő múlva Benson -, hogy a fertőzés szándékos emberi közreműködéssel terjed. Legalábbis ő és a

szindikátus más tagjai kaptak olyan üzeneteket, amelyekben felajánlják, hogy valami nevetségesen alacsony összegért felvásárolnák a farmjaikat. A mérgezésről szó sem esik, és semmi bizonyíték nincs arra nézve, hogy bármi kapcsolat lenne a vásárlási ajánlat és e szörnyű mesterkedés között.

David feszülten figyelt.

- És ki teszi ezeket az ajánlatokat?

- Honnan tudhatnánk? Láttam a leveleket, de csak az áll bennük, hogy ha elfogadjuk az ajánlatukat, akkor a szindikátus adjon le egy kódolt üzenetet egy szubéterikus hullámsávon. A levelek szerint a vételár havonként tíz százalékkal csökken.

- És a levelek eredetét sem lehet kinyomozni?

- Sajnos nem. A közönséges levelekkel együtt érkeznek, és „Aszteroida” bélyeg van rajtuk. Hogyan lehet földeríteni az aszteroidákat?

- Értesítették már a Bolygóközi Rendőrséget?

Benson halkán fölnevetett.

- Azt gondolja, hogy Mr. Makian vagy a szindikátus többi érintett tagja efféle ügy miatt hívná a rendőrséget? Ez nyílt háborúságot jelentene. Mr. Williams, ön nem érzékeli elég pontosan a marsbeliek mentalitását. Az ember nem rohan a bíróságra, ha bajba kerül, hacsak szándékosan azt nem akarja beismerni, hogy olyan ügyről van szó, amelyet egymaga nem képes elrendezni. Nincs az a segédmunkás, aki hajlandó lenne ilyesmit megtenni. Javasoltam, hogy közölni kéne az információinkat a Tudományos Tanáccsal, de Mr. Makian még erre sem kapható. Azt mondja, a Tanács teljesen eredménytelenül dolgozik a mérgezések földerítésén, és valóban, ha ilyen megveszekedetten ostobák, akkor boldogulunk nélkülük is. És itt jön az én személyem.

- Ön is a mérgezések földerítésén dolgozik?

- Így van. Én vagyok a farm agronómusa.

-M. Makian is ezzel a címmel említette önt.

- Hm-hm. Szorosan véve az agronómus az a személy, aki tudományos mezőgazdálkodásra szakosodik. Én elméleti képzést kaptam a talaj termékenységének fenntartásából, a vetésforgó alkalmazásából, és ehhez hasonlókból. Mindig a Mars problémáival foglalkoztam, Nem sokan vagyunk ilyenek, így aztán viszonylag jó állást tudunk szerezni magunknak, ámbár a munkások olykor elvesztik a türelmüket, és azt gondolják rólunk, hogy gyakorlati tapasztalat nélküli, egyetemi idióták vagyunk. Máskülönben kiegészítő képzést kaptam botanikából és bakteriológiából is, ezért tett meg Mr. Makian a Marson folyó teljes kutatási program - különösen pedig a mérgezéssel kapcsolatos kutatások - felelőssévé. De együttműködünk a szindikátus többi tagjával is.

- És mire jöttek rá, Mr. Benson?

- Igazság szerint épp olyan kevés újdonságra, mint a Tudományos Tanács, ami nem meglepő, ha figyelembe vesszük, hogy hozzájuk képest mennyire szűkében vagyok a műszereknek és a segítségnek. De azért kidolgoztam bizonyos teóriákat. A mérgezés túlságosan rapid, tehát csakis bakteriális méregtől származhat. Legalábbis, ha figyelembe vesszük a végbemenő idegrendszeri károsodást és a többi szimptómát. Ezért a Marsról származó baktériumokra

gyanakszom.

- Hogyan?
- Mint tudja, a Marson van élet. Amikor a földiek először leszálltak, a Marsot az élet egyszerű formái borították. Óriás algák, amelyeknek a kékeszöld színét már akkor is látták a teleszkópokon, amikor az űrutazás még ki sem volt találva. Voltak azután baktériumokhoz hasonló formák, amelyek az algákon élőszködtek, sőt kisebb, rovarszerű élőlények is, amelyek szabadon mozogtak, de úgy állították elő saját táplálékukat, mint a növények.

- Ezek még mindig léteznek?
- Hát persze. De mielőtt kialakítjuk a farmjainkat, teljesen megtisztítjuk tőlük a földet, és olyan baktériumtörzseket ültetünk a talajba, amelyek nélkülözhetetlenek a növénytermesztéshez. Mindazonáltal kint, a megművelten területeken javában virágozik a Marsra jellemző élet.

- De akkor hogyan tudják befolyásolni a mi növényeinket?
- Ez jó kérdés. Nézze, a marsbeli farm nem olyan, mint amilyenekhez a földi farmgazdaságokban hozzászokott. A Marson a talajt nem süti a nap, és nem éri levegő. A nap nem ad elég meleget a földi növényeknek, és az eső is hiányzik. Van viszont jó, termékeny talaj, és van elegendő szén-dioxid, amelyre a növénynek elsősorban szüksége van. Így hát óriási üveglapok alatt nő a termés. A vetés, a gondozás és az aratás majdnem teljesen automata gépek dolga, ezért a munkásaink inkább gépkezelők, mint földművesek. A farmokat mesterségesen öntözzük az egész égitestet behálózó rendszerrel, amelynek a csövei elérnek a sarki jéghegyekig. Mindezt azért mondom el, hogy lássa: igencsak nehéz lenne közönségesen megfertőzni a növényeket. A földek le vannak zárva, és minden oldalról őrizzük őket, kivéve alulról.

- Ezt hogy értsem? - kérdezte David.
- Úgy, hogy alul vannak a híres Mars-barlangok, és lehet, hogy értelmes Mars-lakók élnek bennük.
- Úgy érti, hogy Mars-lakó emberek?

- Nem emberek. De olyan organizmusok, amelyek lehetnek annyira értelmesek mint az emberek. Okom van feltételezni, hogy léteznek olyan értelmes lények a Marson, amelyek égnék a vágytól, hogy elússzanak bennünket, betolakodó földieket, a bolygójuk felszínéről.

Ötödik fejezet VACSORA

- De mi okuk lehet rá? - kérdezte kétségbeesetten David.

Benson zavartan pislogott. Egyik kezével lassan megsimította a fejét, hogy elrendezze világos, ritkás haját, amelynek nem sikerült eltakarnia kopaszodó koponyáján a szálak közt előbújó rózsaszínű csíkokat.

- Semmi olyan, amivel meg tudtam volna győzni a Tudományos Tanácsot - mondta végül. - És olyan sem, amit akár csak bemutathattam volna Mr. Makian-nak. De azt hiszem, igazam van.
- Olyasmi, amiről szívesen beszélne?
- Nem is tudom. Őszintén szólva oly régen nem is beszéltem mással, mint a

munkásokkal. Maga láthatólag egyetemet végzett. Milyen szakos volt?

- Történelem - vágta rá David. - A disszertációm a korai atomkor nemzetközi politikájával foglalkozott.

- Ó! - Benson csalódottnak látszott. - Természettudományokat nem is hallgatott?

- Néhány félévet kémiából, egyet zoológiából.

- Értem. Az jutott eszembe, talán rá tudnám venni Mr. Makiant, hogy magam mellé vehessem a laboratóriumba segítségnek. Nem lenne túl nagy munka, különösen, hogy magának nincs természettudományos végzettsége, de mégis jobb mint amit Hennes művelne magával.

- Köszönöm, Mr. Benson. De mi lesz a Mars-lakókkal?

- Ó, igen. Ez elég egyszerű. Maga talán nem tudja, de a felszín alatt, akár több mérföld mélyen, hatalmas barlangok húzódnak. Ennyit lehet tudni a földrengési vagy inkább marsrengési adatokból. Egyes kutatók azt állították, hogy ezek a természetes vízmozgás következtében alakultak ki, még abban az időben, amikor a Marsot óceánok borították; később mások olyan sugárzást fogtak, amely a felszín alatti területről indul, s amely ugyan nem embertől származik, mégis értelmes lényektől eredhet. A jelek túl szabályosak ahhoz, hogy bármi mástól eredhessenek. Ebben tényleg lehet valami, ha jobban belegondol az ember. A bolygón fiatalkorában volt elég víz és oxigén, ám mivel a gravitáció a Földének csak kétötöde, mindkét alkotóelem lassan szétszivárgott az űrbe. Ha voltak értelmes lények a Marson, akkor ezt előre látniuk kellett. Valószínű, hogy hatalmas kavernákat építettek mélyen a felszín alatt, ahová elegendő víz és levegő birtokában visszahúzódhattak, s ahol, ha a lélekszám állandósult, az idők végezetéig fennmaradhatnak. És most tételezzük fel, hogy ezek a Mars-lakók fölfedezik, hogy a bolygójuk felszínén értelmes lények

találnak menedéket, akik azonban egy másik bolygóról kerültek ide. Tegyük fel, hogy ezt zokon vették, vagy féltek, hogy előbb-utóbb összeütközésbe kerülnek velünk. Amit mi ételmérgezésnek nevezünk, az talán nem más, mint bakteriológiai háború.

- Igen, értem, hova akar kilyukadni - mondta gondterhelten David. - De vajon a szindikátus is érti-e? Vagy a Tudományos Tanács? Nos, ne törődjünk vele. El fogom intézni, hogy maga minél előbb mellettem dolgozhasson, és kettőnknek talán sikerül rövidesen meggyőzni őket.

Elmosolyodott, és kezet nyújtott; puha keze szinte eltűnt David Starr hatalmas tenyerében.

- Remélem, most már kiengedik - szólalt meg Benson.

Kiengedtek, és Davidnek most először sikerült kifürkészni egy marsbeli farm belső világát. Természetesen efölé is kupola borult, éppügy, mint a város fölé. David ebben bizonyos volt attól a perctől kezdve, hogy visszanyerte az eszméletét. Az ember képtelen szabadon lélegezni és földi erősségű gravitációban élni, hacsak nem kupola alatt van.

Természetesen a kupola sokkal kisebb volt mint a város fölötti. Legmagasabb pontja körülbelül háromszáz méter lehetett, a fényáteresztő szerkezet minden pontja látható volt, s a fehéren izzó fénycsövek túltettek a napsugár sápadt

ragyogásán. Az egész szerkezet mintegy fél négyzetmérföldnyi területet takart le.

Az első este után Davidnek nem sok ideje maradt, hogy folytassa vizsgálódását. A farm hemzsegett az emberektől, akiket naponta háromszor meg kellett etetni. Különösen este, munka után, mintha soha nem akart volna véget érni a vacsoráztatás. David egykedvűen állt a menzapult mögött, miközben a munkások, műanyag tálcával a kezükben, sorban húztak el előtte. Rájött, hogy ezeket a tálat kifejezetten marsbeli használatra gyártották. Az emberi kéz melegétől képlékennyé váltak és rácsukódtak az ételre, ha ki kellett szállítani az ennivalót a sivatagba. Ez a zsugorfólia kizárta a homokot, és bent tartotta a meleget. Ha az ember visszatért a kupolába, a tálat újra szét lehetett nyitni, és újra a szokásos módon lehetett használni.

A munkások nem sokat törődtek Daviddal. Csak Colos intett feléje, miközben ruganyos léptekkel siklott az asztalok között, cserélte a szoszós üvegeket és a fűszertartókat. Iszonyú zuhanás volt ez a kis embernek a társadalmi ranglétrán, de ő filozofikus nyugalommal tűrte.

- Csak egy hónap - magyarázta a konyhában, amikor az aznapi párolt húst készítették elő, és a főszakács néhány percre elment a dolgát végezni -, és a legtöbb cimbora tudja, hogy mire megy ki a játék: ahol lehet, segítenek. Persze itt van Griswold, Zukis meg a hozzájuk hasonló patkányok, akik úgy próbáltak előbbre jutni, hogy nyalják Hennes csizmatalpát.. De az ördögbe E, mit érdekel engem? Úgyis csak pár hét,

Más alkalommal pedig ezt mondta:

- Ne ess kétségbe, hogy a fiúk nem kedvelnek. Tudják, hogy a Földről jöttél, arról viszont fogalmuk sincs, amit csak én tudok, hogy nem E akármilyen földi vagy. Hennes vagy Griswold folyton szimatol utánam, hogy biztosan nem beszélgetek-e a fiúkkal, máskülönben már rég elmondtam volna nekik a lényegét. De majd megjön az eszük.

Ám ez időbe telt. David helyzete semmit sem változott; egy munkás, egy tál, egy halom krumplipüré, egy merőkanál borsó, és egy kis szelet párolt hús (az állati eredetű táplálék sokkal ritkább volt a Marson mint a növényi eledel, mivel a húst

a Földről kellett importálni). A munkás ezek után még vett magának egy süteménydarabkát meg egy csésze kávé. Aztán újabb fickó következett egy újabb tállal; megint egy halom krumplipüré, egy merőkanál borsó és így tovább. A sorbanállók számára David pusztán egy földi volt, egyik kezében merőkanállal, a másikban széles fogazatú villával. Még arca sem volt; csak egy merőkanál meg egy villa. A szakács bedugta fejét az ajtón, kicsi, szürös malacszeme szinte eltűnt a lotytyadt táskák redőiben.

- Hé, Williams, pattogj már, és vigyél be egy kis kaját a tisztí étkezdébe! Makian, Benson, Hennes meg a többiek, akik különösen fontos embereknek számítottak (legalábbis a pozíciójuk vagy a szolgálati idejük szempontjából), egy különteremben étkeztek. Asztaloknál ültek, és felszolgálták nekik az ételt. Erre Davidet már korábban kioktatták. Különleges tálat készített elő, és egy görgős találóasztalkán bevitte a terembe.

Csöndben nyomult előre az asztalok között, és ott kezdte a felszolgálatot, ahol Makian, Hennes és még másik két alak ült. Benson asztalánál egy kicsit habozott. Benson egy mosoly és egy „Jó napot!” kíséretében vette el a tálat, aztán jó étvággyal kezdett falatozni. David, lelkiismeretessége jeléül, lesöpörte a nem létező morzsákat. Eközben a szája egészen közel került Benson füléhez, s az ajka szinte meg se mozdult, ahogy odaszólt a férfinak:

- Kapott már valaki mérgezett ételt a farmon?

Benson fölkapta a fejét a kérdésre, és gyorsan Davidre nézett. Aztán ugyanolyan gyorsan elfordult, és próbált közömbös arcot vágni, Élesen, tagadólag megrázta a fejét.

- Pedig a zöldség a Marsról van, igaz? - mormolta David.

Új hang harsant fel a teremben. Durva rikoltás hallatszott a túlvégről.

- A fenébe, maga lakli földi, mozogjon már!

A még mindig borostás arcú Griswold volt az. Biztos, hogy időnként borotválkozik, gondolta David, hiszen a borosta soha nem lett nagyobb, bár igaz, hogy rövidebbnek sem láthatta senki.

Griswold annál az asztalnál ült, amely utoljára került sorra. Még mindig káromkodott a foga között, láthatóan majd szétvetette a méreg.

Az ajka szétnyílt.

- Adja már ide azt a tálat, konyhalovag! Gyorsabban, gyorsabban.

David úgy is tett, de sietség nélkül, ám Griswold, kezében a villával, hirtelen szűrt. David ezúttal gyorsabb volt: a villa éleset csattant a tál kemény műanyag lapján.

David egyik kezével a tálcát egyensúlyozta, a másikkal megragadta Griswold öklét. A szorítás egyre erősebb lett. A másik három az asztalnál hátralökte a széket és fölemelkedett.

David hangja mély volt, jeges és tompa, épp csak annyira hangos, hogy Griswold hallja:

- Dobd el a villát, és kérd szépen a részedet, vagy kaphatsz egy adagot a szemed közé.

Griswold némán vonaglott, de David nem engedett a szorításból. A térdével támasztotta Griswold székét, nehogy az elrúgja magát az asztaltól,

- Szépen kérd - mondta David. Megtévesztő nyájjassággal mosolygott. - Mint akinek volt gyerekszubája.

Griswold reszelősen zihált. A villa kiesett elgémberedett ujjai közül. -

Add ide a tálamat - morogta.

- Csak így?

- Kérem. - És köpött egyet.

David leeresztette a tálat, és elengedte Griswold öklét, amely egészen elfehéredett, mert kisajtolódott belőle a vér. Griswold a másik kezével kezdte dörzsölni, aztán a villája után nyúlt. Dűhtől zavaros szemmel nézett körül, de a többiek arcán csak kárörömet vagy közönyt látott. A marsbeli farmon kemény az élet; ki-ki magára van utalva.

Makian felállt.

- Williams - kiáltott. David odament hozzá.

- Uram?

Makian nem tett nyíltan megjegyzést arra, ami az imént történt, de egy percig némán és alaposan szemügyre vette Davidet, mintha most látná először, és úgy tűnt, tetszik neki, amit lát. Azt kérdezte:

- Van kedve holnap részt venni az ellenőrzésen?
- Az ellenőrzésen, uram? Az micsoda? - David feltűnés nélkül áttanulmányozta az asztalt. Makian a marhaszeletet már eltüntette, de a borsó ott maradt, a krumplipüréhez pedig szinte hozzá sem nyúlt. Láthatóan hiányzott belőle Hennes jellemzősége, aki tiszta tényért hagyott maga után.

- Az ellenőrzés abból áll, hogy havonta végighajtunk az összes farmon, hogy megvizsgáljuk a terméssorokat. Ez régi szokás nálunk. Megnézzük, nem tört-e be valahol az üveg, ellenőrizzük az öntözőcsövek és a gépek működését és állapotát, meg hogy nincsenek-e orrvadászok. Ehhez minden használható emberre szükségünk van.

- Szeretnék menni, uram.
- Jól van! Azt hiszem, be fog válni. - Makian Henneshez fordult, aki egész idő alatt hideg és kifejezéstelen arccal figyelt. - Szeretem a fiú stílusát, Hennes Talán sikerül gépkelőt faragnunk belőle. És Hennes... - A hangja elhalkult, és David, aki továbblépett, képtelen volt megérteni, mit mondott, de abból a gyors, lesajnáló pillantásból, amit Makian Griswold asztala felé vetett, úgy vélte, hogy nem lehet túl hízelgő a veterán munkavezetőre nézve.

David a hálófülkén belül közeledő lépteket hallott, és még mielőtt felébredt volna, rögtön cselekedett. Lecsúszott az ágy túlsó felén, és alábújt. Az ablakon beszűrődő fények sápadt derengésében fehér lábakat pillantott meg. A fénycsöveket takaródó után is égve hagyták, nehogy a sötétség elviselhetetlenül koromfekete legyen.

David várt, hallotta a takaró sustorgását, amint egy kéz végigtapogatja az ágyat, aztán suttogást hallott:

- Földi! Földi! Hol a fenében...

David megérintette az egyik lábat, mire az jutalmul hirtelen visszalépett, és a tulajdonosa éleset szippantott a levegőből.

Egy darabig csönd volt, aztán egy elmosódó fej jelent meg a derengésben David mellett.

- Földi! Itt vagy?

- Hol az ördögben lennék, Colos? Mikor itt szeretek aludni.

A kis ember duzzogva szipákolt és suttogott.

- Kis híján elordítottam magam, de akkor lettem volna csak igazán bajban. Beszélnem kell veled.

- Itt az alkalom. - David halkan kuncogott, és visszamászott az ágyba.

- Gyanús úrbogár vagy te, Földi - jegyezte meg Colos.

- Ugyan miért? - kérdezte David. - Szeretnék hosszú életű lenni.

- Pedig nem leszel, ha nem vigyázol magadra.

- Nem?

- Nem. Nekem S elment az eszem, hogy itt vagyok. Ha elkapnak, soha nem kapom meg a papírjaimat. Csak azért jöttem, mert amikor bajban voltam, te segítettél rajtam, és gondoltam, most rajtam a sor, hogy visszafizessek. Mi az

ördögöt műveltél azzal a tetű Griswolddel?

- Csak egy kicsit összezőrdültünk a tisztá étkezédekben.
- Egy kicsit összezőrdültetek? Tombolt mérgében. Hennes S alig tudta lefogni.
- Azért jöttél, hogy ezt elmeséld, Colos?
- Részben. A garázs mögött voltak, amikor leoltották a fénycet. Nem tudták, hogy ott vagyok, én meg nem kötöttem az orrukra. Na szóval, Hennes oh gyom rozta Griswoldot; először azért, hogy akkor kötött beléd, amikor az Öreg látta, másodsor meg azért, hogy miért nem állta a sarat, ha már egyszer belekezdett. Griswold annyira magánkivül volt, hogy képtelen volt értelmesen beszélni. Ha jól értettem, arról hörgött, hogy ki fogja tépni a májadat. Erre azt mondja Hennes... - Colos hirtelen elhallgatott. - Figyelj ide, nem te mondatad, hogy ami téged illet, Henneszel nincs semmi bajod?

- De igen, én.
- És azok az éjszakai kiruccanások?
- De hiszen csak egyszer láttad elmenni.
- Egy S elég. Ha szabályszerűen távozott el, akkor miért nem mondjátok meg egyenesen, hogy hova ment?
- Ez nem az én dolgom. Colos, de szerintem szabályszerűen távozott el. - De ha így van, akkor miért fenekedik rád? Miért uszítja rád a kutyáit?
- E. meg hogy érted?
- Mert amikor Griswold elhallgatott, Hennes azt mondta, hogy várjon, míg eljön az ideje. Azt mondta, hogy te holnap reggel kimész ellenőrzésre, és hogy az lesz a megfelelő alkalom. Úgyhogy ezért gondoltam, hogy jövök és figyelmeztetlek, Földi. Jobb lenne lemondani azt az ellenőrzést.

David hangja nyugodt maradt.

- Mire lesz megfelelő alkalom az ellenőrzés? Azt is megmondta Hennes?
- Azt már nem hallottam. Arrébb mentek, és nem tudtam követni őket, mert akkor észrevesznek. De szerintem pofonegyszerű.
- Lehet. De tegyük föl, hogy megpróbáljuk pontosan kitalálni, hogy miben sántikálnak.

Colos közelebb hajolt, mint aki a sötétség ellenére szeretné leolvasni David arcáról, hogy mire gondol.

- Ezt hogy érted?
- Fogalmam sincs - mondta David. - Mindenesetre kimegyek az ellenőrzésre, és adok egy esélyt a fiúknak, hogy leleplezzék magukat.

be a kocsi elején, a végén pedig, a hátsó lökhárítón ez állt: „Ez nem homokvihar, hanem én voltam.”

David bemászott, és becsukta az ajtót. Tökéletesen záródott. Még az ajtó pereme sem látszott. Mindjárt a feje fölött volt a többszörös szűrőbetétes szellőzőnyílás, amely kiegyenlítette a kinti és a benti levegőnyomást. A szélvédő üvege nem volt egészen tiszta. Halvány karcolások hálózta be az egész felületet, amely a sok ezer átvészelt homokviharnak volt ékes bizonyítéka. David meglehetősen ismerősnek találta a műszerfalat. Többnyire a földi autókön használt műszerek voltak rajta. Arról a néhány gombról, amelyet még nem ismert, kezelés közben derült majd ki, hogy mire való.

Griswold ment el mellette, és dühösen mutogatott feléje. David kinyitotta az

ajtót. Griswold ráüvöltött.

- Eressze le a szélvédőt, hapsikám! Nem viharba megyünk.

David egy darabig kereste a megfelelő gombot, és végül a kormány rúdján találta meg. A szélvédő, amely úgy állt, mintha bele lenne forrasztva a fémbe, hirtelen elvált a karosszériától, és leereszkedett a tokjába. Egyszerre megjavultak a látási viszonyok. Hát persze, gondolta David. Az itteni atmoszféra aligha képes akkora szelet kavarni, ami zavarná őket, és különben is, a Marson éppen nyár van. Nem hiszem, hogy MI hideg lenne.

- Hé, Földi! - kiáltott valaki. David felnézett. Colos integetett feléje. Ő is Griswold kilenctős csapatába került. David visszaintegetett.

A kupola egy része fölemelkedett. Kilenc lomha járású kocsi gördült be a zsilipbe. A kupola összezáródott utánuk. Néhány perc elteltével újra kinyílt, megint üres volt, és kilenc újabb kocsi gördült alá,

Hirtelen Griswold hangja harsant, közvetlenül David füle mellett. David megfordult, és meglátta a kis rádiót a kocsi tetején, mindjárt a feje mögött. A mikrofon a kormányrúd közepén lévő rácsos nyílás volt.

- Nyolcas csapat, kész?

Egymás után hallatszott: „Egyes kocsi, kész”, „Kettes kocsi, kész”, „Hármas kocsi, kész”. A hatos után kis szünet következett. Csak néhány pillanat. David hirtelen felkiáltott: - Hetes kocsi, kész. - Utoljára Colos recsegő hangja hallatszott: - Kilences kocsi, kész.

A kupola egy része újra fölemelkedett, és a David előtti autók elindultak. David lassan megnyomta az ellenállás pedálját, hogy áram kerüljön a motorba. A homokfutó meglódult előre, kis hiján nekiütközve az előtte haladó farának. Lekapta lábát a pedálról, és érezte, hogy megremeg alatta a kocsi. A következő mozdulata már sokkal finomabb volt, szinte babusgatta a pedált. A kupola kinyíló része most körük záródott, olyan volt, mintha egy kis alagútba kerültek volna, mögöttük viszont lezárult a palást.

David sípoló hangot hallott, aztán rájött, hogy a lezárt részből visszapumpálják a levegőt a kupola alá. Érezte, hogy erősebben ver a szíve, a keze azonban nyugodtan markolta a kormányt.

A ruhája felpuffadt, és a levegő sziszegve szivárgott ki azon a résen, ahol a csizma és a combja találkozott, Bizseregni kezdett a keze és az ajka, mintha mindene megduzzadt, felpuffadt volna. Folyamatosan nyelt, hogy enyhítsen a fülében érzett egyre szűrőbb fájdalomon. Ot perc elteltével zihálni kezdett, hogy elég levegőhöz jusson.

A többiek felhúzták az orrvédőt. David követte példájukat, és ezúttal az oxigén beáramlott az orrába. Mélyeket lélegzett belőle, száján át engedte ki a levegőt. A karja és a lába még mindig zsibbadt volt, de a szűrő érzés lassan alábbhagyott. És ekkor felnyílt előttük a kupola, s a nap bágyadt fényében eléjük tárult a Mars lapos, vörösen izzó homoktengere. Ahogy a kupola felnyílt, nyolc munkás torkából egyszerre hangzott fel a kiáltás: - Homokra feele! - és a sorban az első kocsik elindultak.

Ez a munkások hagyományos kiáltása volt, amely a Mars ritka levegőjében vékony, szinte szoprán hanggá emelkedett.

David benyomta a pedált, s a kocsí lassan átkecmergett azon a vonalon, amely a kupola fémteste és a Mars fővenye között húzódik.

És ekkor egy ütést érzett!

A hirtelen gravitációváltozás olyan volt, mintha háromszáz métert zuhant volna. Ahogy átgördült a vonalon, a kilencven kilójából eltűnt ötvennégy, és ráadásul mindez a gyomrán keresztül távozott. Egyre szorosabban markolta a kormányt, ahogy fokozódott a zuhanás, zuhanás, zuhanás. A homokfutó veszettül imbolygott. Griswold hangja harsant fel, s a hang megőrizte nyersségét még ebben a légüres tér okozta lehetetlen ürességben is, amely oly gyatrán továbbította a hanghullámokat.

- Hetes! Vissza a sorba!

David hadakozott a kormányval, küzdött a saját érzékszerveivel, és harcolt, hogy kitisztuljon a látása. Szeretett volna levegőhöz jutni az orrvédőn keresztül, és a legrosszabb, a légszomj lassan elmúlt.

Látta, hogy Colos idegesen tekinget feléje. Egy pillanatra levette a kezét a kormányról, hogy intsen a kis embernek, aztán figyelmét az útra összpontosította.

A Mars sivatagja szinte teljesen lapos volt, lapos és kopár. Itt még bozót vagy cserje sem nőtt. Ez a furcsa terület halott volt, elsivatagosodott már ki tudja, hány ezer, hány millió éve. Hirtelen beléhasított a gondolat, hogy talán tévedett. Lehet, hogy kékeszöld mikroorganizmusok borították a sivatag homokját, mielőtt megjelent az ember, aki fölperzselte az egészet, hogy helyet csináljon a farmjainak.

Az előtte haladó kocsik halvány port vertek föl, amely olyan lassan emelkedett, mintha lassított filmen peregne az egész. Ugyanilyen lassan is ült el a por.

David homokfutója nehézkesen mozgott. Gázt adott, aztán még több gázt, de rájött, hogy valami baj van. A többiek, előtte, földközelsben maradtak, de ő maga úgy ugrált, mint egy bakkecske. Kocsija a felszín legapróbb változásánál, minden kiálló szikladarabnál meglódult. Lustán fölröpült a levegőbe, húsz-negyven centi magasra, s a semmiben megpördülő kerekek nagyot vonyítottak. Finoman visszaereszkedett, aztán egy rántással megugrott, mihelyt a felpörgő kerekek a felszínt érintették.

David ettől elvesztette a talajt a lába alól, s amikor gázt adott, hátha ezzel sikerül visszaszereznie az uralmat a kocsí fölött, az, ha lehet, még nagyobbakat szökkent. Persze a kisebb gravitáció miatt volt, de ezt a többieknek valahogy sikerült kompenzálniuk. David csak azt nem értette, hogyan.

Egyre hűvösebb lett. Hiába volt nyár a Marson, érzése szerint alig lehetett fagy-pont fölött a hőmérséklet. Egyenesen a napba tudott nézni. A bíborszínű égen persze csak a nap zsugorított mását látta, és látott három vagy négy csillagot is. A levegő olyan ritka volt, hogy sem eltakarni nem tudta őket, sem úgy szétszórni a fényt, hogy a földihez hasonló kék égbolt látszódjék.

Megint Griswold hangja harsant fel:

- Egyes, négyes, hetes kocsí balra. Kettes, ötös és nyolcas középre. Hármás, hatos és kilences jobbra. Kettes és hármás kocsí vezeti a szakaszokat.

Griswold kocsija, az egyes, elkezdett balra kanyarodni, és David, aki a szemével

kísérte, a bal oldali horizonton egy sötét vonalat pillantott meg. A négyes kocsi az egyest követte, és David határozottan jobbra fordította a kormányt, hogy ő is tarthassa az irányváltás szögét.

Ami ezután következett, ugyancsak meglepte. A homokfutója megpördült, alig hagyva időt Davidnek, hogy felfogja, mi történt. Nagyot rántott a kormányon, és a forgás irányába próbálta tekerni. Lekapta lábát a pedálról, és érezte, hogy csikorognak a kerekek, ahogy a kocsi pörög tovább. Forgott körülötte a sivatag, olyanynyira, hogy csak a vörösségét tudta valamelyest érzékelni.

Aztán Colos vékony kiáltását hallotta a hangszórón keresztül:

- Taposs a vészfékrendszerrel! Mindjárt a gázpedáltól jobbra.

David kétségbeesetten kereste a vészféket vagy akármit, de fájós lábával nem talált semmit. A fekete vonal a horizonton megjelent előtte, aztán eltűnt. Ezúttal sokkal élesebb és szélesebb volt. Most ez a gyors villanás is elég volt, hogy David felismerje, mi az. A Mars egyik hosszú és egyenes repedése volt. Éppúgy, mint a Föld Holdját, amelyen egyébként jóval több van belőle, ez a repedés is a bolygó felszínének sok millió éves kiszáradása során keletkezett. Akadt háromszáz méter széles is, és nem volt ember, aki a mélyére merészkedett volna.

- Egy rózsaszínű, zömök gomb - ordította Colos. - Taposs körbe a padlón!

David körbetaposott, és hirtelen enyhe nyomást érzett a talpa alatt. A homokfutó gyors mozgása makacs rázkódássá változott, s ettől David úgy érezte, menten szétszakad. A por felhőkben szállt fel, fojtogatta, és mindent elhomályosított. Ráhajolt a kormányra és várt. A kocsi határozottan lassult. Aztán végre megállt. David hátradőlt, és egy pillanatig csöndesen zihált. Aztán lehúzta az orrvédőt, letörölte a belső felületét, de a hideg levegő csípte a szemét, az orrát, ezért visszatette a maszkot. A ruhája vörössesszürke perrel lett tele, de a por vastagon rászáradt arcára is. Száraz homokot érzett az ajkán, és csupa por volt a kocsi belseje. A szakasz másik két homokfutója odagördült mellé. Az egyikből Griswold mászott elő. Borostás arcát szörnyeteggé torzította a maszk. David hirtelen rájött, miért olyan népszerű a szakáll és a borostás arc a fiúk körében. Védelmet jelentett a Marson fújó, metszően hideg szél ellen.

Griswold vicsorgott, s ettől előtűntek sárgás, letöredezett fogai.

- Földi - kiáltotta -, a kocsi javításának költségeit mindjárt leszedjük a béredből. Hennes figyelmeztetett.

David kinyitotta az ajtót és kiszállt. Kívülről, ha lehet, még romosabb volt a kocsi. A gumik szétszakadtak, és hatalmas fogak álltak ki belőlük: nyilván ez volt a „vészfékrendszer”.

- Egy centet se vesznek le belőle - felelte David. - Valami baj volt a kocsival. -

Az biztos. A vezető. Az a hülye, eszement vezető, az volt a kocsi baja. Újabb homokfutó állt meg mellettük visítva, és Griswold odafordult. Arcán mintha felborzolódott volna a szőr.

- Húzd el a csíkot, te lótetű! Csináld a dolgot!

Colos kiugrott a kocsijából.

- Addig semmit, míg meg nem nézem a Földi kocsiját.

Colos alig nyomott többet húsz kilónál a Marson, és egyetlen hosszú, határozott lépéssel David oldalánál termett. Egy pillanatra lehajolt, aztán fölegyenesedett.

- HA vannak a terhelő keresztrudak, Griswold? - csattant Al.

- Az meg micsoda, Colos? - kérdezte David. A kis ember hadarni kezdett. - Amikor kiviszed ezeket a homokfutókat az alacsony gravitációjú sivatagba, minden tengelyre harminc centi vastag keresztrudat kell föltenned. Aztán ha normális gravitációjú helyre érsz, leveszed őket. Sajnálom, cimborá, de soha az életben nem gondoltam volna, hogy így fognak...

David Aintette. Az ajka megfeszült. Ez lenne a magyarázata, hogy miért emelkedett Al a kocsija minden bukkanónál, mikor a többi homokfutó a talajhoz tapadva haladt.

- Maga tudta, hogy nincsenek felrakva? - fordult Griswoldhoz. Griswold káromkodni kezdett.

- Mindenki a saját kocsijáért felelős. Ha nem vette észre, hogy hiányoznak a keresztrudak, az a maga hanyagsága.

Mostanra mindegyik homokfutó odasereglett. Bozontos férfiak gyűltek hármójuk köré, de mindenki csöndben maradt, feszülten figyelt, és esze ágában sem volt beavatkozni.

Colos tajtékozott.

- Te bunkó, ez az ember most érkezett bevándorló. Nem lehet elvárt tőle, hogy... Hallgass, Colos - szólalt meg David. - Ez az én dolgom. még egyszer kérdezem, Griswold. Tudott maga erről?

- Én már megmondtam, Földi. A sivatagban az embernek vigyáznia kell magára. Senkit se fogok dajkálni.

- Rendben van. Akkor mostantól vigyázok magamra. - David körülnézett. Szinte a hasadék szélén álltak. Még három méter, és szörnyethal. - Viszont magának is vigyáznia kell magára, mert elviszem a homokfutóját. Az enyémet meg visszaviheti a farmkupolába, vagy tőlem akár itt S maradhat.

- Az ördögbe! - Griswold a derekához kapott, de hirtelen felhőrdültek a körben álló bámészkodók.

- Tisztességes küzdelmet! Tisztességes küzdelmet!

A sivatagban kemény törvények voltak érvényben, de nem túrték meg a tisztességtelen előnyöket. Ezt mindenki megértette, és mindenkiel be S tartatta. Csak ilyen kölcsönös óvintézkedésekkel védhette meg magát az ember, hogy végül ne kapjon egy lézerkést a hátába vagy sugárlövedéket a hasába.

Griswold végignézett a mogorva arcokon. Aztán azt mondta:

- Majd elintézzük, ha visszatértünk a kupolába. Munkára, emberek! - Ha akarja, megkereshetem a kupolában - mondta David. - De addig is, félre az utamból!

Csöppet sem sietősen megindult előre, és Griswold hátralépett.

- Te ostoba zöldfülű. Maszkkal úgyse tudnánk ököltre menni. Neked csak csont van a koponyádban?

- Akkor vegye A az orrvédőjét - mondta David -, és én is leveszem az enyémet.

Győzzön A tisztességes küzdelemben, ha tud.

- Tisztességes küzdelmet! - hangzott a beleegyező morajlás mindenfelől, és Colos felkiáltott: - Elég a huncutságból, Griswold. - Colos előreugrott, és lerántotta a sugárpisztolyt Griswold övéről.

David az orrvédőre tette a kezét. - Készen van?

- Háromig számolok - kiáltotta Colos.

A férfiak zavarodottan ordibáltak. Most már feszült várakozással figyelték az eseményeket. Griswold dühösen körbepillantott.

- Egy... - szólalt meg Colos.

A „három”-nál David nyugodtan levette az orrvédőjét, és a csatlakozóhengerekkel együtt félretolta. Ott állt védtelenül, visszatartott lélegzettel, hiszen a Mars leve gőjét nem lehet beszívni.

Hetedik fejezet COLOS FELFEDEZ VALAMIT

Griswold nem mozdult, és az orrvédője is a helyén maradt. Fenyegető morgás hallatszott a nézők felől.

David olyan gyorsan lendült, ahogy csak mert, gondosan ügyelve minden lépésére az alacsony gravitációban. Esetlenül előrevetette magát (olyan volt, mintha víz tartóztatná fel), és körülbelül a vállánál megragadta Griswoldot. Oldalt fordult, hogy elkerülje az ellenfél térdét. Egyik kezével elérte Griswold arcát, elkapta az orrvédőt, előbb föl-, aztán lerántotta.

Griswold először valami vékony sikoltás kíséretében utánanyúlt, de aztán észbe kapott, és összeszorította az ajkát, nehogy egy kis levegő S elszökjön. Kicsit tántorogva ellökte magát. Lassan körbekerülte Davidet.

Majdnem egy perc telt el azóta, hogy David utoljára levegőt vett. A tüdeje majd szétpattant. Griswold vérbe borult szemmel leguggolt, és oldalazva közeledett David felé. A lába ruganyos volt, a mozgulatai könnyedek. Ő már hozzászokott az alacsony gravitációhoz, és tudta kezelni a testét. David viszont elkeseredetten állapította meg, hogy valószínűleg képtelen erre. Egy gyors, meggondolatlan mozdulat, és esetleg a földön találja magát.

Minden pillanat újabb szenvedést hozott. David úgy fordult, hogy a másik el ne érhesse, de látta, hogy Griswold arcán gunyorossá, aztán kinszenvedéssé válik a grimasz. Csak ki kell várni, míg az ellenfél összeroppan. Neki magának atlétatüdeje volt. Griswold többet evett, többet ivott annál, hogy jó formában legyen. David csak a szakadékra ügyelt. Az most körülbelül másfél méterre lehetett a háta mögött, tiszta szikla, és lefelé függőleges. Griswold úgy manőverezett, hogy David minél közelebb kerüljön a szakadékhoz.

David abbahagyta a hátrálást. Tíz másodpercen belül Griswoldnak támadnia kell. Muszáj támadnia. És Griswold támadott.

David oldalt dőlt, és a vállával meglökte Griswoldot. Megpördült az ütközéstől, de hagyta, hogy a pörgés ereje hozzáadódjon a saját ökle erejéhez, amivel állcsúcson szúrta Griswoldot.

Griswold vakon megtántorodott. Hatalmas szusszanással kiengedte a levegőt, és tüdeje megtelt az argon, csecset aszén-dioxid keverékével. Lassan, ijesztően összegörnyedt. Egy utolsó erőfeszítéssel megpróbált fölegyenesedni, félig sikerült, aztán újra zuhanni kezdett, és előretántorodott, hogy visszaszerezze az

egyensúlyát...

Zavaros kiáltozás ért el David föléig. De ő most nem látott és nem hallott, csak azt tudta, hogy ott van a földön az orrvédője, és vissza kell jutnia a kocsiig. Kényszerítette elgyötört, oxigénhiánytól szenvedő testét, hogy lassan és méltóságteljesen mozogjon, gondosan felcsatolta a palackokat, és a fejére illesztette a maszkot. Ekkor végre nagyot szívott az oxigénből, amely úgy zúdult be a tüdejébe, mint a rohanó jéghideg víz a kiszáradt gyomorba.

Egy teljes percig nem is tudott mást csinálni, mint lélegezni, széles mellkasa hatalmas és gyors lendülettel emelkedett és süllyedt. Kinyitotta a szemét.

- Hol van Griswold?

Kivétel nélkül mindenki ott volt körülötte; Colos állt legegőbben.

Colos meglepődött.

- Nem láttad?

- Leütöttem. - David hirtelen körülnézett. Griswold nem volt sehol. Colos lefelé intett a kezével.

- A szakadéokban.

- Micsoda? - David elkomorodott a maszk alatt. Ez rossz vicc.

„Nem, nem.” „Átbukott a peremen, mint egy míligró.” „Istenemre, a saját hibájából.” „Részéről tiszta önvédelem volt, Földi.” Mindenki egyszerre beszélt.

- Várjunk - mondta David. - Mi történt? Én dobtam le?

- Nem, Földi - harsogott Colos. - Nem te voltál. Te csak megütötted, az a tetű meg elesett. Megpróbált fölállni. Aztán megint elindult lefelé, és amikor vissza akarta szerezni az egyensúlyát, valahogy előreszökkent, mert képtelen volt felmérni, hogy mi van előtte. Mi próbáltuk visszahúzni, de nem volt idő, mert addigra már lezuhant. Pedig ha nem azon mesterkedik, hogy odacsalogasson téged a szakadék szélére, akkor ez nem történhetett volna meg.

David végignézett a férfiakon. Azok meg visszanéztek rá.

Végül az egyik munkás előre bökte kerges kezét.

- Jó móka volt, fiú.

Ezt hűvösen mondta, de David tudta, hogy mostantól befogadták, s hogy ezzel megtört a jég.

Colos győzelemittasan ordibált, majdnem másfél méternyire fölugrott a levegőbe, és olyan piruettel ereszkedett vissza, amelyet a legképzettebb balett-táncos sem tudott volna utána csinálni a földi gravitáció körülményei között. A többiek egyre szorosabban gyűltek köré. Akik idáig csak „Földi”-nek, „te”-nek vagy éppen semminek se hívták Davidet, most hátba verték, és azt mondták, hogy a marsbeliek büszkéek lehetnek rá.

- Emberek, folytassuk az ellenőrzést - kiáltotta Colos. - Kell nekünk Griswold, hogy megmutassa, mit kell csinálni?

- Nem - harsogták a többiek.

- Akkor mire várunk? - Colos beugrott a kocsijába. - Gyerünk, fiú - kiáltották Davidnek, aki egy ugrással bent termett abban a homokfutóban, amely tizenöt perccel ezelőtt még Griswoldé volt, és elindította.

Megint egyszer fölarsant a „Homokra fel!”, és a kiáltás szertefutott a Mars lídércfényei között.

A hírek a homokfutók rádióin futottak szét, átröpülve az üveggel borított földek

közi üres területeken. S amíg David az üvegfalak közti folyosókon manőverezett fel s alá a kocsijával, a farmot keresztül-kasul bejárta Griswold halálhíre.

Az a nyolc munkás, aki megmaradt Griswold szakaszából, legközelebb csak a Mars lemenő napjának vöröses, haldokló fényénél gyűlt össze, hogy a hajnali nyomvonalon visszavonuljon a farmkupolába. Mire David visszaérkezett, már hírhedt személy volt.

Aznap nem volt szabályos étkezés. Még a sivatagban, a visszatérés előtt megették az ennivalót, így hát az ellenőrzés befejezése után alig félórával az emberek gyülekezni kezdtek a főépület előtt.

Nem volt kétséges, hogy mostanra Hennes és maga az Öreg is hallott már a küzdelemről. Épp elegen voltak „Hennes csőcseléké”-ből, akiket azóta fogadtak föl, hogy Hennes munkavezető lett, és akiknek az érdekei mélységesen összefonódtak az ő érdekeivel, hogy az információk csak egyfelé terjedjenek. Így aztán érthető, hogy az emberek boldog várakozással néztek az elkövetkező események elé. Nem gyűlölték Hennest, csak nem szerették. Hasznavehető és rámenős munkavezető volt, de nem kegyetlenkedett. Hüvös és tartózkodó volt, hiányzott belőle a korábbi munkavezetők egyik fő jellemzője: képtelen volt megtalálni a hangot a beosztottaival. A Marson, ahol nem voltak társadalmi különbségek, ez nagyon komoly hiányosságnak számított, s az emberek igencsak nehezteltek érte. Griswoldról viszont mindent el lehetett mondani, csak azt nem, hogy népszerű lett volna. Mindent összevéve, ekkora izgalmat a Makian-farm három Mars-év alatt nem élt át, ami nagy idő, ha tudjuk, hogy a Mars-év egy hónap híján két földi évnek felel meg. Amikor David megjelent, hangos éljenzéssel fogadták, és utat adtak neki, bár egy csoport félrehúzódott, és meglehetősen sötét és ellenséges képpel figyelte a nap hőst.

Úgy látszik, odabent is meghallották az éljenzést, mert Makian, Hennes, Benson és még néhányan megjelentek az ajtóban. David elsétált a bejáráthoz vezető feljáró lábáig, Hennes pedig előre jött a tetejéig, ott megállt és lenézett.

- Uram - szólalt meg David -, azért jöttem, hogy megmagyarázzam a mai incidenst.

- A Makian-farm egyik értékes alkalmazottja ma meghalt azok után, hogy maguk ketten összeszólalkoztak - mondta színtelen hangon Hennes. - Vajon ezen a tényen változtat-e a maga magyarázata?

- Nem, uram, de Griswoldot szabályos küzdelemben vertem meg.

Egy hang hallatszott a tömegből:

- Griswold megpróbálta megölni a fiút. Elfelejtette föltenni a terhelőrudakat a kocsijára, állítólag *véletlenül*. - Az utolsó, szarkasztikus szónál itt is, Al is méltatlankodó nevetés harsant fel.

Hennes elsápadt. Ökölbe szorult a keze.

- Ki mondta ezt?

Csönd lett, aztán a tömeg legelejéről vékony, fojtott hangon megszólalt valaki:

- Tanár úr, kérem, nem én voltam. - Kezét maga előtt összekulcsolva, szemét szerényen lesütve, Colos lépett elő.

Újra fölcsattant a nevetés, ezúttal hangos röhögés lett belőle.

Hennes csak nagy nehezen tudott úrrá lenni a mérgén.

- Azt állítja, hogy meg akarták ölni? - kérdezte Daviddól.

- Nem, uralom - felelte David. - Csak azt, hogy tisztességes küzdelem volt, s ezt hét szemtanú is látta. Aki tisztességesen küzd, az nyilván győzni is szeretne. Vagy új szabályokat akar életbe léptetni?

A közönség soraiból helyeslő morajlás hallatszott. Hennes körülnézett.

- Sajnálom, hogy magukat félrevezetik - kiáltotta -, és olyan akciókba hajszolják bele, amit később megbánnak. De most mindenki térjen vissza a munkájához, és legyenek rá felkészülve, hogy a ma esti viselkedésüket nem fogom elfelejteni. Ami pedig magát illeti, Williams, mérlegelni fogjuk az ügyét. De ezzel nincs vége a dolognak.

Nagy zajjal berontott a főépületbe, a többiek pedig pillanatnyi habozás után követték Henneszt.

Másnap kora reggel Davidet Benson irodájába hívták. Éjszaka sokáig ünnepelték a Földit, aki sem elhárítani, sem abbahagyatni nem tudta az ünneplést, így hát iszonyatosan ásítózott, miközben megpróbált nem beleütközni az ajtó szemöldökfájába.

- Jöjjön be, Williams - invitálta Benson. A férfi bő munkaköpenyt viselt, s az irodában jellegzetes állati bűz terjengett, amely a patkányok és a hörcsögök ketrece felől jött. - Álmosnak látszik - mosolyodott el. - Uljön le.

- Köszönöm - mondta David. - Tényleg álmos vagyok. Mit tehetek önért?

- Én szeretnék tenni valamit magáért, Williams. Maga bajban van, és lehet, hogy még nagyobb bajba kerül. Attól tartok, nincs tisztában a Marson uralkodó viszonyokkal. Mr. Makiannak törvényes felhatalmazása van, hogy magát főbe lövesse, ha úgy találja, hogy Griswold halála gyilkosságnak S felfogható.

- Tárgyalás nélkül?

- Nem, de Hennes könnyűszerrel talál tizenkét szemtanút, akik úgy gondolkodnak, mint ő.

- De ugyancsak meggyűlne a baja a többiekkel, ha így tenne, nem igaz?

- Én S tudom. Ezt újra és újra elmondtam tegnap éjszaka Hennesnek. Ne higgye, hogy Hennes és én egy húron pendülünk. Szerintem túl diktatórikus módszerei vannak, és túlságosan rabja a saját elképzeléseinek, mint például a múltkor említett saját titkos nyomozása. És Mr. Makian tökéletesen egyetértett velem. Persze nem tehet semmit, mert Hennes felel az emberekkel való közvetlen kapcsolattartásért, Mr. Makian ezért nem avatkozhatott bele tegnap, de utána szemtől szembe megmondta Hennesnek, hogy nem fogja ölbe tett kézzel nézni, hogy egy ostoba gazember miatt, mint amilyen Griswold, elpusztuljon a farmja, és Hennesnek meg kellett ígérnie, hogy egy ideig nem szól bele 8 ügyek alakulásába. Mindazonáltal ezt nem fogja egyhamar elfelejteni, és Hennes kemény ellenfél.

- Mégiscsak meg kell próbálnom együtt élni vele, nem igaz?

- Úgy kell tennünk, hogy minimálisra csökkentjük a kockatott. Azt kérdeztem Makiantól, hogy nem használhatnám-e itt önt. Annak ellenére, hogy Mncs tudományos képzettsége, egész hasznossá tehetne magát. Segíthet megeteMi az állatok., és kitisztítani a ketreceket. Megtanítanám, hogyan kell érzésteleníteni

és injekciót adni. Nem volna sok munkája, de legalább kikerülne Hennes útjából, 00 01001 kéne attól sena tartani, hogy szétrombolódik a farm morálja, mert ezt - maga is tudja - nem engedhetjük meg magunknak. Hajlandó együtt dolgozni velem?

David végtelenül komolyan azt mondta:

- Ez meglehetősen nagy bukás lenne annak, akivel nemrég közölték, hogy belevaló farmer.

A tudós összeráncolta a szemöldökét.

- Ugyan már, Williams. Ne vegye komolyan, amit ezek a bolondok fecsegnek. Farmer! Eh! Ez csak egy név a betanított mezőgazdasági munkásokra, nem több. Butaság odafigyelni a feje tetejére állított társadalmi hierarchiájukra. Nézze, ha velem dolgozik, segíthetne bosszút állni a hűga haláláért. Vagy nem ezért jött a Marsra?

- Beállok - felelte David.

- Jó. - Benson kerek képe megkönnyebbült mosolyra húzódott.

Colos óvatosan bekukucskált az ajtón. Félig suttogva szólalt meg:

- Hé!

David megfordult, és becsukta a ketrec ajtaját.

- Szevasz, Colos.

- Benson itt van valahol?

- Nem. Színét se láttam egész nap.

- Akkor jó. - Colos óvatosan belépett, mint aki szeretné elkerülni, hogy akár csak véletlenül is hozzáérjen valamihez a ruhája a laboratóriumban.

- Nehogy azt mondód, hogy Benson ellen is van valami kifogásod.

- Kinek, nekem? Á, Benson csak olyan... tudod, milyen. - Magyarázatképpen a halántékára koppantott. - Milyen ember az olyan, aki azért jön a Marsra, hogy kis állatokkal vacakoljon? Aztán meg folyton arról szónokol nekünk, hogy hogyan kell palántázni, meg leszedni a termést. De hát honnan is tudhatná? Az itteni gazdálkodást nem lehet földi egyetemeken megtanulni. Pedig folyton megpróbál okosabbnak látszani nálunk. Érted, hogy mire gondolok. Egyszer-kétszer kénytelenek vagyunk leégetni.

Komoran Davidre nézett.

- És most lássuk, mi lesz veled. Téged is szépen beöltöztetett ebbe a pongyolába, **Agyaz** egerek szárazdajkája legyél. Miért hagyta?

- Csak egy kis időről van szó - mondta David.

- Na jó. - Colos eltűnődött egy pillanatig, aztán esetlenül előre nyújtotta a kezét. - El akarok búcsúzni.

David elfogadta a kinyújtott kezét.

- Elmész?

- Letelt a hónap. Megkaptam a papírjaimat, és munkát máshol is találok. Örülök, hogy összefutottam veAd, Földi. Talán ha a te időd is letelik, újra találkozhatnánk. Nem hiszem, hogy Hennes keze alatt akarnál maradni.

- Tarts ki, haver! - David még mindig nem engedte el a kis ember kezét. - T. ugye, most Wingrad Citybe mész?

- Addig megyek, míg munkát nem találok. Igen, Wingrad Citybe.

- Jó. Egy hete várok erre. Nem hagyhatom el a farmot, de ugye, megkérhetlek

egy szívességre?

- Hát persze. Mondd csak, mi az.
- Ki ti kockázatos. Vissza kell ide jönnöd.
- Rendben van. Nem félek Hennestől. Egyébként S számos módja van, hogy úgy találkozzunk, hogy Hennesnek fogalma se legyen róla. Sokkal hosszabb időt lehúztam a Makian-farmokon, mint ő.

David erővel leültette Colost az egyik székre. Mellé guggolt, és a hangja suttogássá halkult.

- Figyelj rám: Wingrad Cityben a Csatorna és a Phoebus utca sarkán uicgy könyvtár. Szeretném, ha kihoznád nekem egy-két könyv mikrofilmjét a leolvasóval együtt. A mikrofilmre vonatkozó adatok itt vannak ebben a lepecsételt...

Colos karja hirtelen kinyúlt, megragadta David mandzsettáját, és erőszakosan fölfelé fordította.

- Hé, mit csinálsz? - kérdezte David.
- Meg akarok nézni valamit - lihegte Colos. Mostanra már felgyűrte David karján az inget, lélegzetét visszafojtva szorította és figyelte a felfelé fordított csuklót. Davidnek esze ágában sem volt visszahúzni. Nyugodtan nézte a saját karját.
- Na, mit akarsz látni?
- A másik csuklódat - dörmögte Colos.
- Igazán? - David erőlködés nélkül kiszabadította a karját Colos szorításából, és fölfedte a másik csuklóját. Mindkettőt Colos elé tolta. - Mit keresel?
- Te is tudod. Az első pillanattól fogva ismerős volt nekem a képed. Csak nem tudtam hova tenni. Majd beleőrültem. Mert ugyan ki lehet az a földi, aki csak úgy idejön, és kevesebb mint egy hónap alatt épp olyan jó helyezést ér el, mint akármelyik bennszülött munkás? De ki kellett böjtölnöm, míg el nem küldesz a Tudományos Tanács könyvtárába, különben ha beledöglök, se jövök rá.
- Még rmíg nem értem, miket beszélsz, Colos.
- Pedig szerintem érted, David Starr. - Colos a győzelmi mámortól szinte ordítva mondta ki a nevet.

Nyolcadik fejezet ÉJSZAKAI TALÁLKOZÁS

- Csöndesen, ember! - szisszent fel David. Colos lehalkította a hangját. - Elég gyakran láttalak a videóhíradóban. De miért nem tűnik elő a jel a csuklódon? Úgy hallottam, hogy a Tudományos Tanács minden tagja meg van jelölve. - Ezt meg hol hallottad? És azt ki mondta, hogy a Csatorna és a Phoebus utca sarkán lévő könyvtár a Tudományos Tanácsé?
- Colos elpirult.
- Nem kell lenézni a gépkezelőt, jó uram. Én a városban éltem. Valameddig még iskolába S jártam.
- Elnézést. Nem úgy értettem. De ennek ellenére is hajlandó vagy segíteni?
- Addig nem, míg meg nem értem, miért nem látok semmit a csuklódon, - Az

nem lesz nehéz. Színtelen a tetoválás, a levegőn elsötétedik, de csakis akkor, ha én akarom.

- Hát ez meg hogy lehet?

- Az érzelmekkel függ össze. Minden emberi érzés a vérben egy sajátos hormonrendszerrel van összefüggésben. Egy és csakis egy ilyen rendszer aktiválja a tetoválást. Én történetesen ismerem azt az érzést, amely képes mozgósítani. David látszólag nem tett semmit, de a jobb csuklójának belső felületén lassan egy folt tűnt fel, és kezdett sötétedni. Egy pillanatig felizzottak a Göncölszekér és az Orion sárgás pöttyei, aztán az egész gyorsan elhalványult.

Colos arca kipirult, és ösztönösen csapkodni kezdte a csizmaszárát. David keményen megragadta a karját.

- Hé! - mondta Colos.

- Csak semmi idegeskedés. Velem vagy?

- Hát persze. Éjszaka visszajövök az anyaggal, amit kértél, és azt is megmondom, hol találkozhatunk. A második szektor mögött van egy hely... - Colos suttogva folytatta az útbaigazítást.

David bólintott.

- Jó. Itt a boríték.

Colos elvette, és becsüszta a csizma és a combja közé.

- A jobb minőségű csizmák felső részén belül van egy zseb, Mr. Starr. Ezt, remélem, ön is tudja.

- Tudom. De te se nézd le a magamfajta. És a nevem még mindig Williams. Már csak egy utolsó vallomással tartozom. A levelet csakis a Tanács könyvtárosai tudják ép bőrrel kinyitni. Ha bárki más megpróbálkozik vele, megnézheti magát. Colos kihúzta magát.

- Senki más nem fogja kinyitni. Vannak, akik nagyobbak nálam. Lehet, hogy szerinted ezt nem tudom, pedig tévedsz. De akárhogy is, ha kisebb, ha nagyobb, senki, ismétlem, senki nein fogja elvenni tőlem, hacsak meg nem öl. Mi több, eszembe se jutott, hogy kinyissam, ha netán erre gondoltál.

- Mi tagadás, ez is eszembe jutott - vallotta be David. - Megpróbálok minden eshetőséget végig gondolni, de az utóbbit nemigen tartottam elképzelhetőnek. Colos elmosolyodott, úgy tett, mintha állon akarná vágni Davidet, aztán elment.

Majdnem vacsoraidő lett, mire Benson visszatért. Boldogtalannak látszott, puffok arca szinte beesettnek tűnt.

- Hogy van, Williams? - kérdezte egykedvűen. David a kezét mosta, vagyis többször bemártotta abba a speciális tisztítóserbe, amelyet az egész Marson erre a célra használtak. Aztán bedugta a kezét a meleg levegőt fűző szárító alá, a kézmosó folyadék pedig eltűnt a tartályokban, ahol megtisztítják, és visszaeresztik a központi tározókba. A víz nagyon drága a Marson, ezért ahol csak lehet, újra felhasználják.

- Fáradtnak látszik, Mr. Benson - szólalt meg David. Benson óvatosan becsukta maga mögött az ajtót. Csak ezután tört ki belőle:

- Tegnap hat ember halt meg mérgezésben. A napi átlagot tekintve ez eddig a legmagasabb. Egyre súlyosabb a helyzet, és úgy látszik, tehetetlenek vagyunk.

Mogorván végignézett az állatok ketrecén.

- Gondolom, mind él.

- Mind - felel. David.

- De akkor mit tegyek? Makian naponta érdeklődik, hogy találtam-e már valamit. Azt képzelem, hogy reggelenként a párnám alatt szoktam megtalálni a felfedezéseimet? Ma a magtárakban voltam, Williams. Tengernyi búza, ezer meg ezer tonna gabona, amelyet hamarosan behajóznak, hogy átszállítsák a Földre. Százszor belemarkoltam. Ötven szem innen, ötven onnan. Végigtúrtam minden tartály minden sarkát. Mintát vettem hat méter mélyről S. De mi haszna az egésznek? A jelen helyzetben nagyvonalú becsléssel A csak annyit mondhatunk, hogy egymilliárd búzaszemből esetleg egy fertőzőtt.

Megpaskolta a magával hozott táskát.

- Maga elképzelhetőnek tartja, hogy pont a nálam lévő ötenezer szem között van az az egy? Egy a húszezerhez az esélye.

- Mr. Benson - szólalt meg David -, ön azt mondta, hogy a farmon még soha senki nem halt meg, annak ellenére, hogy mi itt szinte kizárólag a Marsról származó ételeket eszünk.

- Úgy tudom, még senki.

- És az egész Marson?

Benson összeráncolta a homlokát.

- Nem tudom. Azt hiszem, ott sem, különben hallottam volna róla. Persze itt nincs annyira megszervezve az élet, mint a Földön. Ha meghal egy munkás, általában minden ceremónia nélkül egyszerűen eltemetik. De van itt egy-két kérdés. - Aztán felcsattant. - Ezt meg miért kérdi?

- Csak azon gondolkoztam, hogy ha ez itteni kórokozó, akkor a marsbeliek talán már jobban hozzászoktak, mint a földiek. Lehet, hogy immunis a szervezetük a kórokozóval szemben.

- Nocsak! Nem is rossz gondolat, ahhoz képest, hogy maga 11.11 is tudós. Sőt egész jó elképzelés. Ezt nem fogom elfelejteni. - Odalépett, hogy megveregesse David vállát. - Menjen enni. Holnap elkezdjük főletetni az állatokkal az új magokat.

Mihelyt David elhagyta a szobát, Benson kinyitotta a táskáját, és kiemelte a gondosan megcímkézett kis csomagokat, amelyek egyikében talán ott lapul a mérgezett búzaszem. Holnapra az egész mintaanyagot megőrletti, gondosan összekeveri mindegyik darakupacot, és alaposan felosztja húsz kisebb adagra, mert egy részüket etetésre, a másik részt vizsgálatra fogják használni.

Holnap! David egy picit elmosolyodott. Azon tűnődött, hol lesz ő már holnap.

Meg azon, hogy talán meg sem éri a holnapot.

A farm kupolája álomba szenderült; olyan volt, mint egy hatalmas őskori szörnyeteg, amely fáradtan összekucorodott a Mars felszínén. A fénycsövek sápadtan reszkettek a kupola tetején. A csöndet csak az egyébként nem hallható nyomás-kiegyenlítő hálk duruzsolása törte meg, amelyek szorgalmasan sűrítették a Mars

atmoszféráját a normális földi szintre, s közben hozzáadták a hatalmas üvegházakban termelt növények pára- és oxigénkibocsátását.

David gyorsan és olyan körütekintően haladt az egyik árnyéktól a másikig, amilyenre igazából már nem is volt szükség. Senki nem figyelte. A kupola durva szövetű anyaga egyre közelebb került a fejéhez, és mihelyt elérte a 17-es zsilipet, a kupola széle gyorsan leborult a talajra. Szinte a haját súrolta,

Kinyílt a belső ajtó, és David belépett. Ceruzalámpájával végigpásztázta a belső falakat, míg meg nem találta a kapcsolószekrényt. A kapcsolók nem voltak megcímkézve, de David elég jól eligazodott. Megnyomta a sárga gombot. Egy halk kattánás, szünet, aztán a levegő sistergése hallatszott. Ezúttal sokkal hangosabb volt, mint az ellenőrzés napján, mivel a zsilipkamra kicsi volt, három-négy emberre tervezték, vagyis nem volt olyan nagy, amelyben kilenc homokfutó is elfér, most a légnyomás is sokkal gyorsabban csökkent.

David fölvette az orrvédőt, megvárta, hogy abbamaradjon a sistergés, mert a csönd jelzi, hogy kiegyenlítődött a nyomáskülönbség. Csak ezután nyomta meg a vörös gombot. Kinyílt a kamra külső fala, és David kilépett rajta.

Ezúttal meg sem próbált homokfutót vezetni. Leereszkedett a kemény, hideg homokra, és várta, hogy elmúljon a gyomorfeldforgató érzés, míg hozzászokik a gravitáció megváltozásához. Most két perc kellett, hogy ez megtörténjen. Még egy-két zsilipelés, gondolta elkeseredetten David, és ő S - a munkások szóhasználatával élve - „keszonbetegséget” kap.

Fölemelkedett, megfordult, hogy elővegye a támasztékokat, de ekkor földbe gyökerezett a lába!

Ez volt az első alkalom, hogy szemügyre vehette a Mars éjszakai égboltját. Maguk a csillagok a Földről S látható régi jó égitestek voltak, amelyek ismerős formákba rendeződtek. Bár nagy a Marsnak a Földtől való távolsága, ahhoz mégis elenyésző, hogy a messzi csillagok viszonylagos helyzetét érzékelhetően megváltoztassa. A helyzetük tehát nem változott, a ragyogásuk azonban annál inkább.

A Mars vékonyabb levegőrétege nemcsak hogy nem halványította, hanem még keményebbé, még csillogóbbá tette a ragyogásukat. Nem volt fönt a Hold, vagyis földi értelemben nem látszott. A Mars két mellékbolygója, a Phobos és a Deimos legfeljebb öt-tíz mérföldes apróságok, olyanok, mint egy-egy szabadon lebegő hegy az űrben. Bár sokkal közelebb vannak a Marshoz, mint a Hold a Földhöz, nMcs tányérjuk, s csak úgy érzékeli az ember, mintha kettővel több csillagot látna.

David keresni kezdte őket, bár hamar rájött, hogy talán mindkettő a Mars túloldalán van. A nyugati horizont alján valami mást pillantott meg. Lassan odafordult. Ami a szeme elé tárult, az messze a legragyogóbb égitest volt az égbolton, halvány kékeszöld árnyalatánál szebbet David még soha az életben

nem látott. Körülbelül akkora távolságra, mint szélteben a Mars tőpörödött napja, volt egy másik égitest, amely sárgább volt, és ez is ragyogott, de ragyogása eltörpült a szomszéd briliáns csillogása mellett.

Davidnek nem volt szüksége csillagterképre, hogy azonosítsa ezt a kettős égitestet. A Föld és a Hold volt az, a Mars kettős „esthajnalcsillaga”.

David csak nehezen tudott elszakadni a látványtól; megfordult, amerre a ceruzalámpája fényköréből egy alacsony sziklavonulat bűjt elő, s elindult arrafelé. Colos figyelmeztette, hogy ezeket a sziklákat használja útjelzőként. Az éjszaka hideg volt a Marson, és David szomorúan vette tudomásul, hogy még itt, százharmincmillió mérföldnyi távolságban is mennyire hiányzik a nap melege.

A homokfutót nem lehetett látni, vagyis a gyöngye csillagfényben szinte alig rajzolódott ki, David jóval előbb meghallotta a motor halk, egyenletes berregését, mint hogy meglátta volna.

- Colos! - kiáltott David, mire a kis ember kiugrott a kocsiból.

- Istenem! - szólalt meg Colos. - Kezdtém azt hinni, hogy elvesztél.

- Miért jár a motor?

- Egyszerű. Hogy a fenébe tudnám másképp elkerülni a fagyhalált? Egyébként meg úgyse hallják. Ismerem ezt a helyet.

- Itt vannak a mikrofilmek?

- *Nálam?* Én nem tudom, mi volt abban az üzenetben, de egy pillanat alatt úgy körülvett őt vagy hat tudós, mintha a bolygóim lettek volna. Azt mondja, „így, Mr. Jones”, meg „úgy, Mr. Jones”, „Az én nevem Bigman”, mondom neki. Na erre: „Megbocsásson, Mr. Bigman”. Szóval - Colos hangosan ectp ttt.itu ujpperceit -, szóval

még napnyugta előtt megjelentek négy mikrofilmmel, két olvasóval, egy akkora dobozzal, mint jómagam, amit persze nem bontottam ki, és végül kölcsönbe (vagy ajándékba, tudja a fene) egy homokfutóval, hogy legyen mivel elhoznom az egészet. David elmosolyodott, de nem válaszolt. Inkább bebűjt a kocsi jóságos melegébe. és hogy versenyre keljen a fűrgé éjszakával, gyorsan beállította vetítésre a. olvasókat, és mindegyikbe egy-egy filmet helyezett. Gyorsabb és kényelmesebb is lett volna közvetlenül a filmet olvasni, de még a kocsi barátságos melegében is szükség volt az orrvédőre, s a szemét borító átlátszó üveggömb lehetetlenné tette a közvetlen olvasást.

A homokfutó lassan nekilódult az éjszakának, szinte pontosan azt az útvonalat ismételve meg, amelyen Griswold szakasza haladt az ellenőrzés napján.

- Nem értem - szólalt meg Colos. Már vagy tizenöt perce hasztalan dörmögött, most is kétszer kellett elismételnie az iménti megállapítást, mire a sötéten borongó David válaszra méltatta.

- Mit?

- Hogy mit csinál. Hogy hova megyünk. Gondolom, ez rám is tartozik, hisz mostantól maga mellett kell lennem. Ma egyébként sokat gondolkoztam, Mr. St... Williams. Mr. Makian hónapok óta harapós kedvében van, pedig azelőtt nem is volt olyan rossz szívű. Akkortájt jelent meg Hennes, hogy megkeserítse minden munkás életét. Aztán Benson tanuló is egyszerre mindenhová benyalja magát.

Mielőtt ez az egész elkezdődött, ez a Benson egy senki volt, most meg a legjobb haverja a nagyágyúknak. Most meg, mindennek a tetejébe, itt van maga a Tudományos Tanácsával, amely bármit megtesz, amit csak maga akar. Ez az egész valami nagy buil, és én meg akarok tudni róla valamit.

- Igazán? - kérdezte David. - Láttam a térképeket, amelyeket az imént néztem?
- Persze hogy láttam. Egy-két régi vacak a Marsról. Milliószer láttam már őket.
- Mit tud a négyzethálós bejelölt területekről? Mit jelölnek ezek a négyzethálók?

- Ezt bármelyik farmerlegény megmondja. Állítólagos föld alatti barlangok, amit viszont én nem hiszek el. Mert én azt mondom, hogy a fenébe állíthatja azt valaki, hogy a felszínnél két mérfölddel lejjebb lyukak vannak, ha még soha senki nem volt lenn? Ezt mondja meg nekem.

Davidnek most semmi kedve nem volt bevezetni Colost a szeizmográfia tudományába. Ehelyett inkább azt kérdezte:

- Hallott már Mars-lakókról?

- Hát persze. Micsoda kérdés -- mondta Colos, de a homokfutó hirtelen visítózni és remegni kezdett, ahogy a kis ember karja rángatta a kormányt. -
Úgy érti, igazi

Mars-lakók? A Marson lakó Mars-lakók, nem olyan marsbeliek, mint mi? Azok, akik már akkor S itt éltek, amikor mi megjelentünk?

Colos cérnavékony kacagása fülsértően recsegett a kocsi belsejében, s amikor újra levegőt kapott (nem könnyű nevetni és lélegezni egyszerre, pláne ha orrvédő is van az emberen), azt mondta:

- Kicsit sokat beszélhetett a Benson gyerek.

David továbbra is ünnepélyesen komor maradt, nem hatotta meg a másik vídamsága.

- Miért mondja ezt, Colos?

- Egyszer rajtakaptuk, amint erről olvasott valami könyvet, és elkezdte heccelni. A mindenit, nagyon megharagudott érte. Azt mondta, hogy valarnennyien ignoráns parasztok vagyunk, erre én megnéztem a szótárban, hogy az mit jelent, és megmondtam a fiúknak. Azok fenyegetőzni kezdtek, hogy agyonverik Bensont, és egy-kétszer véletlenül (ha érti, mire gondolok) tényleg összevissza lökdösték szegényt. Ezek után nekünk soha többet nem beszélt a Mars-lakókról; nem volt pofája szóba hozni. De szerintem magáról úgy gondolta, hogy a Földről jött, tehát meg lesz bolondulva az efféle sci-fi dumáért.
- Tényleg biztos, hogy csak sci-fi duma?

- Hát persze. Mi más lehetne? Az emberiség sok száz éve itt van a Marson. Soha senki nem látott Mars-lakót.

- Lehet, hogy kétféle mérföldnyire a felszín alatti barlangokban vannak. - De barlangot se látott soha senki. Különben S, hogy a fenébe jutottak volna oda le? Az emberek a Mars minden szögletét bejárták, és sehol nem találtak lefelé vezető lépcsőt vagy ilyesmit. Vagy liftet.

- Biztos? Én a minap láttam egyet.

- Micsoda? - Colos a vállá fölért hátranézett. - Maga ugratni akar.

- Nem lépcsőt, hanem egy nyílást. És legalább két mérföld mély.

- Ó, a szakadékra gondol. Az nem jelent semmit. A Mars tele van szakadé-

kokkal.

- Pontosan így van, Colos. De nekem vannak részletes térképeim a Mars szakadékaikról. Itt vannak. És van itt valami huncsúg, amit, már amennyit a maga által hozott földrajzi szakkönyvekből meg tudok állapítani, még soha nem vettek észre. Egyetlen hasadék sem keresztez egyetlen barlangot sem.

- És ez mit bizonyít?

- ÍNT már érthető. Ha maga légmentes barlangot akarna építeni, szeretné, ha a tetőn lenne egy lyuk? És van még egy egybeesés. Minden hasadék egy barlang közvetlen közelében ér véget, de soha nem tapad hozzá, mintha a Mars-lakók bejáratnak használták volna a megépített barlanghoz.

A homokfutó hirtelen megállt. A mikrofilmolvasók beépített sima, fehér vásznan még mindig a két, egyszerre kivetített térkép látszott, s a térképeket megvilágító lámpák tompa fényében Colos hátrasandított Davidre.

- Álljunk meg egy szóra. Egy baráti szóra. Hova megyünk?

- A hasadékhoz, Colos. Körülbelül két mérfölddel arrébb, mint ahol Griswold lezuhan. Ez az a pont, ahol a hasadék a legközelebb kerül a Makian-farm alatt lévő barlanghoz.

- És mi lesz, ha odaérünk?

- Ha odaérünk - mondta higgadtan David -, akkor lemászom a szakadékba.

Kilencedik fejezet

UGRÁS A SZAKADÉKBA

- Ezt komolyan gondolja? - kérdezte Colos. - Úgy érti - mosolyogni próbált -, hogy *valóban* vannak Mars-lakók?

- Elhinné, ha azt mondanám, hogy valóban?

- Nem. - Colos hirtelen döntött. - De ez nem érdekes. Azt mondtam, hogy részt akarok venni benne, tehát nem fogok meghátrálni. - A homokfutó újra megindult előre.

A Mars égboltján megjelenő erőtlen hajnali fények már kezdték kirajzolni a zord táj formáit, amikor a homokfutó megérkezett a szakadékhoz. Már vagy egy félórája vánszorogtak, a kocsis erős fényszórói hasztalan kémlelték a sötétséget, bár Colos szerint így is túl gyorsan találták meg a szakadékot.

David kimászott a kocsiból, és odament az óriás repedéshez. Odalent koromsötét volt, a fény még nem ért ideig. Hatalmas, fekete és baljóslatú lyuk tátongott előtte, amely hosszában mindkét irányban túlszaladt a szemhatáron, a szemközti széléből pedig csak valami alakatlan szürke magaslat látszott. David lefelé fordította a lámpáját, amelynek fénye eltűnt a semmiben. Colos megjelent mögötte.

- Biztos, hogy jó helyen vagyunk?

David körülnézett.

- A térképek szerint ez a legközelebbi pont az egyik barlanghoz. Milyen messze vagyunk a farmtól?

- Kétmérföldnyire.

A Földi bólintott. A munkások nemigen járnak errefelé, legfeljebb ellenőrzéskor.

- Nincs értelme tovább várni - mondta.

- Egyébként hogyan akar lejutni? - kérdezte Colos.

David már kiemelte a kocsiból az egyik dobozt, amelyet Colos hozott Wingrad Cityből. Föltépte a tetejét, és kiszedett belőle valamit.

- Látott már ilyet? - kérdezte.

Colos tagadólag megrázta a fejét. Kesztyűs kezébe vette a tárgyat, hüvelyk- és mutatóujjával megsodorta egy darabját. Egy pár hosszú kötél volt, amelyet harminc centiméterenként egy-egy selyem fényességű keresztfok kötött össze.

- Gondolom, kötélletra - kockáztatta meg Colos.

- Igen - felelte David -, csak nem kötél. Ez sodrott szilikon, amely könnyebb tolt a magnézium, erősebb mint az acél, és alig befolyásolja a hőmérséklet-változás, aminek itt a Marson ki vagyunk téve. Főleg a Holdon használják, ahol valóban nagyon alacsony a gravitáció, a hegyek viszont nagyon magasak. A Marson nincs rá igazán szükség, mert errefelé elég lapos a világ. Igazából örült nagy szerencsém volt, hogy a Tanács fel tudott hajtani egyet a városban.

- És mire lesz ez jó? - Colos végigtapogatta te ujjjaival; a kötélhágcsó egy vastos fémkörtében végződött.

- Vigyázzon - mondta David. - Ha a biztonsági zár nincs bekapcsolva, csűnyán megsértheti magát.

Óvatosan kivette Colos kezéből a metálkörtét, erős tenyerébe fogta, és két kezét ellenkező irányba forgatva, megcsavarta. Éles kattánás hallatszott, de amikor elengedte, úgy tűnt, hogy semmi sem változott rajta.

- Most nézzon ide! - A szakadékhoz közeledve egyre vékonyabb lett a talaj, a szélénél pedig el is tűnt, s a szirt peremén csak a pusztasziklák meredeztek. David lehajolt, és egy picit megnyomva, a körte gömbös végét hozzáérintette a meredek kőszirthez, amely sápadtan vöröslött a hajnalpírtól megfestett égen. Elvette a kezét, és a körte valami furcsa szögben egyensúlyozva ott maradt.

- Emelje föl! - mondta Colosnak.

Colos ránézett Davidre, lehajolt, hogy fölemelje. Egy pillanatra meghökkent, mert a körte ott maradt, ahol volt; erre Colos ráncigálni kezdte, ahogy bírta, de még így sem történt semmi.

Dühösen nézett föl.

- Mit csinált vele?

David mosolygott.

- Amikor a biztonsági kapcsoló ki van oldva, ha megnyomom a körte tetejét, egy körülbelül ötven centiméteres vékony erőtér képződik, amely egyenesen belevág a sziklába. Az erőtér vége ezután mintegy tizenöt centiméterre kiterjeszkedik minden irányba, s ezáltal egy „T” alakú tér képződik. A tér végei tompák, nem élesek, hogy az ide-oda rángatással ne lehessen meglazítani. A körtét csakis úgy lehet kihúzni, ha az ember teljesen szétőri körülötte a sziklát.

- Hogyan lehet kioldani?

David végigfuttatta kezét a harmincméteres létrán, és a másik végén egy ugyanolyan körtét fogott meg. Ezt is megcsavarta, aztán nekinyomta a sziklának. Ez is ott maradt, és mintegy tizenöt másodperc múlva az első körte oldalra dőlt.

- Ha az ember bekapcsolja az egyik körtét - mondta David -, a másik automa-

tikusan kikapcsolódik. Vagy természetesen, ha egy bekapcsolt körtén beállítjuk a biztonsági kapcsolót - lehajolt, és úgy tett, ahogy mondta -, akkor kikapcsolódik - könnyedén fölemelte -, és a másik körte tapad a sziklához.

Colos leguggolt. A két körte helyén két keskeny, körülbelül tizenkét centiméteres vágás látszott a kőkemény sziklában. Olyan keskenyek voltak, hogy a körme hegye sem fért be.

David Starr szólalt meg. Azt mondta:

- Egy hétre elegendő vizem és élelmem van. Attól tartok, hogy az oxigén nem fog két napnál tovább kitartani, de maga várjon egy hétig. Ha addigra nem kerülnék elő, ezt a levelet adja át a Tanács központjának.

- Várjunk csak. Ugye, igazából nem hiszi, hogy ezek a Mars-lakókról szóló tündérmesék...

- Az az igazság, hogy sok mindent elhiszek belőlük. De lehet, hogy megcsúszom. Lehet, hogy rossz a kötélletra. Lehet, hogy véletlenül olyan pontra cövekelem le, ahol valami üreg van a sziklában. Bármí megtörténhet. Egyszóval, számíthatok magára? Colos csalódottan látszott.

- Szép kis kutyaszorító. Az lenne a feladatom, hogy csak ücsörögjek, miközben maga vállalja az összes veszélyt?

- Ez csapatmunka, Colos. Maga is tudja.

Előrehajolt a szakadék szájához. A nap megjelent a horizonton, s az ég feketéből bíborra váltott. A szakadék ennek ellenére vészjóslóan sötét és feneketlen mélység

maradt. A Mars ritka atmoszférája nem nagyon szórta szét a fényt, s csak amikor közvetlenül a fejük fölé úszott a nap, akkor oszlott el a szakadék végtelen éjszakája. David egykedvűen lökte be a létrát a hasadékba. A kötel nesztelenül csapódott a sziklának, de nem zuhant le, mert a végén lévő körte szorosan megtapadt a meredély szélén. Hallották, amint a másik vége vagy harminc méter mélyen egyszer vagy kétszer nekivágódik a falnak.

David megrángatta a létrát, hogy lássa, eléggé tart-e, aztán megkapaszkodott a kg- felső fokban, és belevetette magát a feneketlen mélységbe. Egy pillanatig úgy érezte, hogy lebeg, amint a földi szabadesés sebességének kevesebb mint a felével „zuhanni” kezdett lefelé, de a zuhanás hamarosan véget ért. A tényleges súlya alig volt kevesebb mint a Földön, hiszen két oxigénpalackot S vitt magával, mindkettő a farmon beszerezhető legnagyobb méretű volt.

A feje újra kibukkant a felszín fölé. Colos elkerekedett szemmel figyelte.

- Induljon - mondta David -, és vigye magával a kocsit. Vigye vissza a filmeket és az olvasókat, de hagyja itt a robogót.

- Rendben van - mondta Colos. Minden homokfutó vitt magával egy-egy tartalék négykerekű póre kocsit, amely saját erejéből képes volt megtenni ötven mérföldet. Kényelmetlen volt, és semmi védelmet nem nyújtott a hideg, vagy ami még rosszabb, a homokvihar ellen. Mégis, ha a homokfutó a farmtól jó néhány mérföldre lerobbant, a robogó még mindig jobb volt mint várni, hogy megtalálják az embert.

David Starr lenézett a mélybe. Sötétebb volt annál, hogysem láthatta volna a létra végét, a fényes kötel egyre halványabban derengett a szürkességben. A

lábával szabadon kalimpálva, fokról fokra megindult lefelé a sziklafalon, s közben hangosan számolt. A nyolcvanadik foknál elérte a létra szabadon lengő végét, és miután jobb karját belefűzte az egyik fokba, feltekerte az utolsó fokokat, majd szabaddá tette mindkét kezét.

Amikor sikerült megfognia az alsó körtét, jobb oldalt körültagozott, aztán nekicsapta a gömböt a sziklának. A körte a helyén maradt. David erősen megrángatta, de az továbbra sem mozdult. Előbbi testhelyzetéből gyorsan átlendült a kötélletra másik ágára, amely most az imént lehorgonyzott körte alatt himbálózott. Egyik kezével a, idáig használt létradarabot fogta, és várt, míg a kötél elenged. Amikor a kötél meglazult, David ellökte magától, hogy a lezuhanó másik körte minél messzebb kerülje el.

Enyhe ingamozgást érzett, ahogy a körte, amely harminc másodperccel ezelőtt még a szakadék szájánál volt, most a Mars felszíne alatt ötven méterre előrehátra csapkodott. David felnézett. Szélesre tárult biborszínű eget látott maga fölött, de tudta, hogy minden egyes fokkal az ég egyre jobban összeszűkül.

Ereszkedett tovább, nyolcvanfokonként újra lehorgonyozta magát, előbb jobb kéz felől, aztán bal kéz felől, hogy lehetőleg egyenesen haladjon lefelé.

Hat óra elteltével David újabb szünetet tartott, hogy bekapjon egy adag ételsűrítmenyt, és egy jót húzzon a vizeskulacsból. A pihenés mindössze azt jelentette, hogy most a lábát akasztotta a fokokba, s addig csökkent a karjára nehezedő nyomás. Az ereszkedés során sehol nem talált akkora vízszintes peremet, ahol kiszusszanhatta volna magát. Vagy legalábbis a lámpája fénykörén belül nem talált ilyet.

Ez viszont más szempontból volt rossz. Azt jelentette ugyanis, hogy az út fölfelé, mármint ha lesz ilyen, csakis azzal a lassú módszerrel oldható meg, hogy szaka-

szonként kell beszűrni a körtét, és olyan magasan, amekkorára Al tud érni. Ezt meg lehet csinálni, meg A csinálta korábban - a Holdon. A Marson a gravitáció több mint a duplája a Holdénak, és a haladás iszonyatosan lassú lesz, sokkal lassabb miM az út lefelé. Pedig ez S épp elég lassú, konstataulta elkeseredetten David. Nem lehet egy mérföldnél sokkal lejjebb a felszín alatt.

Lefelé csak feketeséget látott. Odaönt az égbolt mostanra már elkeskenyedett csíkja időközben ragyogni kezdett. David elhatározta, hogy vár egy kicsit. Földi időt mutató órája szerint elmúlt tizenegy, s ennek különös jelentősége volt a Marson, ahol a tengely körüli fordulat csak félórával hosszabb mi. a Földön. Vagyis a nap hamarosan a feje fölött lesz.

Józanul végiggondolta, hogy a Mars barlangjairól készült térképek a legjobb esetben S csak durva becslések a bolygó felszíne alatti rezgőhullámok jelzései alapján. Ha csak egészen elenyésző hiba csúszott is a mérésekbe, lehet, hogy mérőldrekre van a barlangok igazi bejáratától.

Végül azt sem lehet kizárni, hogy egyáltalán nincs bejárat. A barlangok egyszerű természeti képződmények, mint a karlsbadi tavak a Földön. Azzal a különbséggel, hogy ezek a Marson lévő barlangok több száz mérföld hosszúak.

David tehát várt, szinte szunyókált, és lazán lógott a semmi fölött a sötétben

és a csöndben. Begörbitette elgémberedett ujjait. Még a kesztyű alatt is csípett a hideg Amikor ereszkedett lefelé, a mozgás melegen tartotta; most, hogy megállt, átjárta a hideg.

Már majdnem úgy döntött, hogy folytatja a mászást, nehogy megfagyjon, amikor megpillantotta az első halvány fénysugarat. Fölnézett, és látta, amint a napfény tompa sárgája lassan ereszkedni kezd lefelé. A szakadék szája fölött, azon a keskeny csúcson, ami az égboltból maradt, megjelent a nap. Beletelt tíz percbe, amíg a fény elérte a maximumot, és az egész izzó golyó látható lett. Földi szemnek ugyan kicsi volt, alig egynegyedét töltötte ki a szakadék nyílásának. David tudta, hogy csak félóraig vagy addig sem örülhet a fénynek, s azután huszonnégy órára megint visszatér a sötétség.

Hintázni kezdett, hogy gyorsan körülnézhesen. A szakadék fala egyáltalán nem volt egyenes. Ki volt csipkézve, de mindenütt függőlegesen szakadt lefelé. Olyan volt, mintha késsel belevágtak volna a Mars talajába, s a kés ugyan meglehetősen kicsorbult, de lefelé egyenesen vágott. A szemközti Al O már jóval közelebb volt, mint a szakadék szájánál, de David úgy számolta, hogy még legalább egy vagy két mérföldet kell ereszkednie, míg olyan közel kerül, hogy meg tudja érinteni.

És akkor még mindig nincs semmi. Semmi!

Ám ekkor meglátta a fekete foltot. David éleset füttyentve kapkodta a levegőt. Máshol S jókora fekete foltok sötétlettek. Ahol a kiöblösödő sziklafal árnyékot vetett, mindenütt fekete volt a Al. De egyedül ez a különös alakzat volt négyszögletes. Tökéletes, vagy legalábbis úgy tűnt, hogy tökéletes derékszögek zárták körbe. Biztos, hogy mesterséges létesítmény volt. Sziklába vájt ajtószerűségnek látszott. Gyorsan fölszedte a létra alsó gömbjét, olyan messzire szúrta a folt irányába, amennyire csak lehetett, mihelyt a másik körte leesett, azt i elkapta, és ha lehet, még messzebb dobta ugyanabba az irányba. Gyorsan váltogatta a körtéket, mert bőszen remélte, hogy a napfény kitart, míg odaér, és hogy a folt nem valami káprázat. A nap átgördült a szakadékon, és most azt a falat érintette meg amelyen David himbálózott. A szemközti szikla, amely idáig sárgáspirosan fénylett, most újra

szürkülni kezdett. De azért még maradt elég fény a másik falon, hogy David viszonylag jól lásson. Már csak kevesebb mint harminc méterre volt, és minden egyes körteváltásnál egy méterrel közelebb került a folthoz.

A halványan csillogó napsugár átért a szemközti falra, és kezdett leszállni a sötétség, mire David elérte a folt szélét. Kesztyűs keze rátapadt a sziklába vájt üreg peremére. Sima volt. A vonal hibátlanul haladt körbe. Ez csakis értelmes lény műve lehetett.

Most már nem volt szüksége napfényre. A lámpa apró fénycsóvája is elég volt. Belendítette a létrára mélyedésbe, s amikor a körte elérte a falat, éles koppanás ütötte meg a fülét. Vízszintes perem!

Gyorsan leereszkedett, és néhány másodperc múlva egy sziklán találta magát. Hat óra óta most először érzett szilárd talajt a lába alatt. Mihelyt megtalálta a lengő körtét, derékmagasságban beszúrta a sziklába, leengedte a kötélletrát,

aztán kikapcsolta a biztonsági kapcsolót, és kihúzta a körtét. Több mint hat óra óta most először volt szabad a létra mindkét vége.

David a dereka és a karja köré hurkolta a létrát, és körülnézett. A sziklába vajt üreg körülbelül három méter magas és egy méter nyolcvan széles volt. Zseblámpájával világítva maga előtt, belépett az üregbe, és hamarosan szemtől szemben találta magát egy lapos és meglehetősen masszív kólappal, amely elzárta előle az utat. Ez is értelmes lények munkája lehetett. Feltétlenül annak kellett lennie. Mindenesetre elég hatásos akadálnak látszott a további felfedezés meggátolására. Hirtelen fájdalmat érzett a fülében, mire megpördült. Erre csak eretlen magyarázat volt. Valahogyan nőni kezdted körülötte a légnyomás. Elindult visszafelé, az üreg szájához, és cseppet sem lepődött meg, amikor kiderült, hogy azt a bejáratot, amelyen az imént besétált, egy szikla zárta el, amely idáig nem volt ott. Úgy látszik, hangtalanul csúszott a helyére.

Gyorsabban kezdett verni a szíve. Nyilvánvalóan valamiféle zsilipkamrába került. Óvatosan lehúzta az orrvédőt, és beleszippantott az új levegőbe. A tüdeje nem tiltakozott ellene, ráadásul meleg is volt.

Megindult a belső kőlap felé, és őszintén remélte, hogy az hamarosan fölemelkedik és eltűnik.

Pontosan így történt, de egy teljes perccel előbb David úgy érezte, hogy a karja hirtelen a testéhez szorul, mintha egy acélasszót dobtak volna rá, amit aztán meg is szorítottak. Mindössze egy riadt kiáltást, maradt ideje, mert utána a két lába ugyanúgy összetapadt, mint a karja.

Így hát amikor kinyílt a belső ajtó, és beléphetett volna a barlangba, David Start sem a kezét, sem a lábát nem tudta megmozdítani.

Tizedik fejezet Az ÜRVADÁSZ SZÜLETÉSE

David várt. Nem volt értelme az üres levegőnek beszélni. A lények, akik a barlangokat építették, s akik ilyen anyagtalan eszközökkel ennyire mozgásképtelenné tudták tenni, feltehetően tökéletesen értik a dolgukat.

Érezte, hogy fölemelkedik a földről, és lassan hátradől, mindaddig, amíg a teste vonala párhuzamos nem lett a padlóval. Próbálta fölfelé nyújtani a nyakát, de alig bírta mozdítani. A szalagok nem voltak olyan erősek, mint azok, amelyek a két combja körül szorultak. Inkább olyan volt, mint egy bársonyos gumivért, amely engedett, de csak egy darabig.

Simán haladt befelé. Olyan volt, mintha valami meleg, jó illatú, belélegezhető vízbe került volna. Amint a feje - teste utolsó porcikája - elhagyta a légzsilipet, mély álomba zuhant.

Amikor David Starr kinyitotta a szemét, nem tudta, mennyi idő telhetett el közben, azt viszont érezte, hogy eleven él, van a közelében. Nem tudta volna megmondani, hogy pontosan miből jött rá erre. Először a forróságra figyelt föl. Olyan meleg volt, mint egy forró nyári nap a Földön. Másodszor azt vette észre, hogy valami halvány vöröses fény veszi körül, s ez aligha volt elegendő ahhoz, hogy lásson. Ahogy elfordította a fejét, épp hogy ki tudta venni annak a parányi helyiségnek a fala, ahova került. Sehol semmi mozgás, semmi élet.

És mégis, a közelben valami erőteljes értelem munkálkodik. David ezt is olyanformán érezte, hogy képtelen lett volna pontos magyarázatot találni rá.

Óvatosan megpróbálta megmozdítani az egyik kezét, s az most akadálytalanul fölemelkedett. Legnagyobb csodálkozására sikerült egyenesen fölülnie, és egy olyan felületen találta magát, amely a teste vonalát követve kiemelkedett és besüppedt, de amelynek az anyagát képtelen volt kivenni a homályban.

Hirtelen megszólalt egy hang.

- A lény tudatában van a környezetének._ - A megállapítás utolsó része értelmetlen hangok sűrűjébe vészett. David nem tudta azonosítani, hogy milyen irányból jött a hang. Minden irányból, és semmilyen irányból.

Aztán egy másik hang is megszólalt. Ez különbözött az elsőtől, bár a különbség elenyésző volt. Finomabb volt, simább, valahogy nőiesebb.

- Jól vagy?

- Nem látlak - felelte David.

Újra az első hang (David egy férfiára tippelt) szólalt meg.

- Akkor úgy van, ahogy mondtam... - És újra a hangzavar. - Nem alkalmas rá, hogy lássa a gondolatot.

Az utolsó szavak elmosódtak, de David úgy értette, hogy „lássa a gondolatot”.

- Látok dolgokat - mondta -, de alig van fény, hogy ennél többet is ki tudjak venni. Egy darabig csönd volt, mintha azok ketten tanácskoztak volna, aztán lágyan Da vid kezébe hullott egy tárgy. A saját lámpája volt.

- Van ennek valami jelentősége a fénnel kapcsolatban? - kérdezte a férfias hang.

- Hát persze. Nem látjátok? - Fölkapcsolta, és gyorsan körülvilágított vele. A szoba meglehetősen kopár és élettelen volt. Az a felszín, amelyen feküdt, áteresztette a fényt, és mintegy méternyire volt a padlótól.

- Úgy van, ahogy mondtam - közölte izgatottan a női hang. - A lény látásérzékét rövidhullámú sugárzás hozza működésbe.

- De a készülék sugárzása jórészt az infravörös tartományban van. Úgy van, ahogy már korábban megállapítottam - tiltakozott a másik. Míg ez a hang hallatszott, a fény egyre világosabb lett, először narancssárgára váltott, aztán sárgára és végül fehérre. - A szobát is A tudnátok hűteni? - kérdezte David.

- De hiszen gondosan hozzáigazítottuk a testhőmérsékletedhez.

- Ennek ellenére jobban szeretném, ha hűvösebb lenne.

Úgy látszik, hajlandóak együttműködni. Hűvös szél suhant át David fölött, amely kellemesen felfrissítette. David hagyta, hogy a hőmérséklet húsz fokra csökkenjen, csak akkor állította le őket.

„Azt hiszem, ti közvetlenül az agyammal kommunikáltok”, gondolta David. „Feltehetőleg ezért hallom úgy, hogy valami nemzetközi angolt beszéltek.”

A férfias hang szólalt meg:

- Az utolsó kifejezés zavaros, de mi természetesen kommunikálunk. Hogy lehetne ezt másként csinálni?

David bólintott. Ez a magyarázata az időnként fölerősödő hangzavarnak. Amikor olyan nevet használtak, amelyhez nem társult a saját agya által lefordítható kép, azt csak hangzavarként foghatta fel. Ilyenkor begerjedt az agya.

- Fajunk őstörténetében vannak legendák - mondta a női hang -, amelyek szerint egykor még zárva volt a gondolkodásunk egymás előtt, és csak a szem és a fül által érthető jelek segítségével tudtunk érintkezni egymással. A kérdésedből úgy értem, ismeretlen, hogy a te fajtáddal is ez a helyzet.

- Így van - felelte David. - Mennyi idő telt el azóta, hogy bekerültem a barlangba? - Nem egészen egy bolygófordulat - közölte a férfias hang. - Elnézést kérünk, ha bármi kellemetlenséget okoztunk, de ez az első alkalom, hogy élve tanulmányozhatjuk az egyik új felszíni teremtményt. Korábban már nem egyet megmentettünk, az egyiket nem is olyan régen, de egyik sem működött, s a belőlük szerezhető információ szükségképpen korlátozott.

David eltűnődött, hogy vajon nem Griswold volt-e az utolsó megmentett holttest. -.Az én vizsgálatommal készen vagytok? - kérdezte óvatosan.

A női hang azon nyomban felelt:

- Te valami rossztól tartasz. A tudatodban van valami jól körülhatárolható érzés, hogy mi talán olyan vadak vagyunk, hogy beavatkozunk az életműködésedbe, mert újabb információkra akarunk szert tenni. Iszonyú!

- Ne haragudjatok, ha megbántottalak benneteket. Ez csak azért történhetett, mert nem ismerem a módszereiteket.

- Mindent tudunk, amire szükségünk van - mondta a férfias hang. - Képesek vagyunk molekulánként átvizsgálni a testedet, anélkül, hogy fizikailag hozzáérnénk. Elegendő a pszichomechanizmusaink bizonyítékaira hagyatkozni.

- Mik azok a pszichomechanizmusok, amelyeket említettél?

- Járatos vagy az anyag-tudat átalakításban?

- Sajnos nem.

Csend lett, aztán a férfias hang röviden így szólt:

- Megvizsgáltam a tudatodat. A szerkezete alapján attól tartok, hogy nem értheted meg a magyarázatomat, mert az agyad nem úgy van berendezve, hogy felfogd ezeket a tudományos tételeket.

David úgy érezte, hogy rendreutasították.

- Elnézést - mondta.

A férfias hang folytatta.

- Föltennék néhány kérdést.

- Parancsolj, jó uram.

- Mi volt a kijelentésed vége?

- Pusztán udvariassági formula.

Csönd.

- Aha, értem. Tehát a kommunikációs jelrendszerek a megszólított személy szerint változik. Különös szokás. Áru! el, ismeretlen, miért sugárszol ilyen iszonyatosan nagy hőt? Beteg lennél, vagy ez normális?

- Teljesen normális. A holttestek, amelyeket megvizsgáltatok, nyilvánvalóan a környezetük hőmérsékletére hűltek le. De amíg a testünk működik, addig olyan állandó hőmérsékletet termel, amely a legjobban megfelel nekünk.

- Akkor hát A nem e bolygó szülöttei vagytok?

- Mielőtt erre felelnék - mondta David -, hadd kérdezzem meg, hogyan viselkednétek azzal az ismeretlennel szemben, aki, mint én, esetleg egy másik bolygóról származik?

- Biztosíthatlak, hogy te és a hozzád hasonló teremtmények teljesen közömbösek vagytok a számunkra, legfeljebb annyira érdekeltek, hogy fölkeltek a kíváncsiságunkat. Látom a gondolataidban, hogy aggódsz az indítékainkat illetően. Látom, attól félsz, hogy gyűlöletet táplálunk irányodban. Vesd el ezeket a gondolataidat.

- De ha tudtok olvasni az agyamban, akkor a válaszaimat is tudnotok kell. Nem értem, miért tesztek akkor fel kérdéseket?

- Pontos kommunikáció hiányában csak az érzelmeidet és az általános hozzáállásodat tudom kiolvasni. De ezt úgysem értheted, ismeretlen. A pontos információkhoz az érintkezésnek tartalmaznia kell az akarat szándékát. Ha ez megnyugtat, közölhetem, hogy minden okunk megvan azt hinni, hogy te annak a fajnak vagy a tagja, amely nem e bolygó szülötte. Mégpedig azért, mert a szöveteid összetétele alapvetően különbözik mindazon élőlényekétől, amelyek jelenlegi tudásunk szerint valaha léteztek e bolygó felszínén. A testhőmérsékleted ugyancsak azt jel., hogy egy másik világból, melegebb égtájról jöttél.

- Igazad van. A Földről jöttünk.

- A meghatározást nem értem.

- Arról a bolygóról, amely eggyel közelebb van a Naphoz, mint ez.

- Vagy úgy! Igazán érdekes. Félmillió keringéssel ezelőtt, amikor fajunk a barlangokba kényszerült, tudtuk, hogy az égitesteteken van élet, bár valószínűleg nincs rajta értelem. Ezek szerint értelmes lények alkotnák a fajotokat?

- Ahogy vesszük - felelte David. - Egymillió Föld-év telt el azóta, hogy a Marslakók elhagyták a bolygójuk felszínét.

- Ez valóban érdekes. Azonnal közölnöm kell az értesülést a Központi Aggyal. Gyere...

- Hadd maradjak ... Szeretnék még egy kicsit kommunikálni ezzel az ismeretlennel.

- Ahogy akarod.

- Mesélj a világodról - szólalt meg a női hang.

David felszabadultan beszélni kezdett. Kellemes, szinte andalító bágyadtság fogta el. Eltűnt a gyanakvása, és nem volt semmi oka, hogy ne őszintén és az igazságnak megfelelően válaszoljon. Ezek a lények kedvesek és barátságosak. Mostantól ontotta az információkat.

De aztán a női hang tulajdonosa lazított a szorításon, amellyel David tudatán kódott, mire

David hirtelen elhallgatott.

- Miket beszélek itt? - csattant fel mérgesen.

- Semmi rosszat - nyugtatta meg a női hang. - Csak elnyomtam a gátlásaidat. Ez egyébként törvényellenes, és ha itt lenne ..., nem is merném megtenni. De te csak egy földi teremtmény vagy, én meg olyan kíváncsi vagyok. Tudtam, hogy a gyanakvásod olyan mélyen gyökerezik, hogy egy kis segítség nélkül úgysem tudnálak szóra bírni, másrészt tudom, hogy alaptalan a gyanakvásod. Mi soha nem bántanánk benneteket, mindaddig, míg nem törtök az életünkre.

- Pedig ezt már megtettük, igaz? - kérdezte David. - Széltében-hosszában elfog-

laljuk a bolygótokat.

- Még mindig vizsgálgatsz. Még mindig nem bízol bennem. Minket nem érdekel az égitest felszíne. Ez a mi otthonunk. De azért - a női hang szinte sóvárgó le, - izgalmas lehet világról világra utazni. Tudjuk, hogy az űrben számos más bolygó és nap van. De elgondolni, hogy az ilyen élőlények, mint te, birtokba vehetik mindegyiket, olyan érdekes, hogy újra meg újra hálás vagyok, hogy érzékeltük, amint az- zal a különös módszereddel közeledsz felénk, és utat nyitottunk neked.

- Hogyan? - David önkéntelenül fölkiáltott, bár Mda, hegye hangszalagok által képzett hangokat itt nem észlelik, mert csakis a tudatában képződő, gondolatait fogják fel. - Ti csináltad a bejáratot?

- Nem én egyedül. ... segített. Mert csak így nyílt lehetőségünk, hogy közelebből megvizsgáljunk.

- De hogyan csináltatok?

- Hogyan? Akarattal.

- Ezt nem értem.

- Pedig egyszerű. Nem látod az agyamban? Jaj, megint elfelejtettem. Te földi teremtmény vagy. Nos, amikor vissza kellett húzódnunk a barlangokba. kénytelenek voltunk lerombolni sok ezer köbmérföld anyagot, hogy helyet csinálhassunk magunknak a felszín alatt. Az anyagot nem volt hol tárolni, ezért átalakítottuk energiává, és...

- Nem, nem, nem értelek.

- Nem érted? Ez esetben csak azt mondhatom, hogy úgy raktároztuk el az energiát, hogy gondolati úton férhessünk hozzá.

- De ha mindazt c anyagot, amely ezekben a hatalmas barlangokban egykor itt volt, átalakítottátok energiává...

- Meglehetősen sok halmozódott fel belőle. Igaz. Ebből az energiából élünk fél-millió keringés ó., és úgy becsüljük, hogy még húszmillió keringésig elegendő. Mielőtt elhagytuk a felszínt, tanulmányoztuk az anyag és a szellem viszonyát, és mióta lejöttünk a barlangokba, annyira tökéletesítettük a tudományt, hogy személyes használatra nincs is szükségünk többé az anyagra. Tiszta szellemből és energiából való teremtmények vagyunk, akik soha többé nem hálnak meg, és nem is születnek. Itt vagyok veled, de mivel nem érzékeled a gondolataimat, nem is tudsz felfogni, csak az agyadon keresztül.

- De ugye azért a magadformájúak meghódíthatják a világegyetemet?

- Attól tartasz, az olyan szegényes anyagi lényeknek, mint amilyen te vagy, meg kell majd küzdeniük velünk a világegyetemért? Hogy harcolnunk kell egy helyért a csillagok között? Ostobaság. A világegyetem itt van bennünk. Mi elegendőek vagyunk magunknak.

David csöndben maradt. Aztán lassan a fejére tette a kezét, mert úgy érezte, hogy finom, nagyon finom indák érintik meg az agyát. Most először támadt ez az érzése, és meghökkent az intimitásától.

- Megint bocsánatot kell kérnem - mondta a női hang. - De olyan érdekes lény vagy. A gondolataidból azt olvasom ki, hogy a társaid nagy veszélyben vannak, és azt gyanítod, hogy ennek mi vagyunk az okai. Biztosíthatlak, ismeretlen,

hogyan nem így van.

Ezt egészen egyszerűen közölte. David nem tehetett mást, mint hogy higgyen neki. - A társad azt mondta - szólalt meg David -, hogy a szöveteim biokémiája teljesen más, mint bármelyik élőlényé a Marson. Megkérdezhetem, hogy miben más? - Nitrogén anyagból áll.

- Fehérjéből - magyarázta David.

- Ezt a szót nem értem.

- Miből állnak a ti szöveteitek?

- ...ből. Ez egészen más. Gyakorlatilag nincs benne nitrogén.

- Ezek szerint meg se tudnátok kínálni étellel?

- Sajnos, nem. ... azt mondja, hogy a bolygónkon bármilyen szerves anyag gyorsan mérgezővé válik. Az életed fenntartásához szükséges egyszerű összetevőjű táplálékokat elő tudnánk állítani, de azokat az összetett nitrogéntartalmú anyagokat, amelyek a szöveteid túlnyomó többségét alkotják, hosszas tanulmányozás nélkül aligha tudnánk megcsinálni. Éhes vagy, ismeretlen? - Nem lehetett nem megérezni a rokonszenvet és az aggodalmat ebben a gondolatban. (David csökönyösen továbbra is ragaszkodott hozzá, hogy hangokat hall.)

- E pillanatban még van saját táplálékom - mondta.

- Nem szeretem, hogy egyszerűen csak úgy kell gondolnom rád, mint „az ismeretlen”-re - mondta a női hang. - Hogy hívnak? - Aztán, mintha attól tartana, hogy netán nem értik meg: - Hogy azonosítanak a földi társaid?

- David Starrnak hívnak.

- Ezt nem értem, hacsak úgy nem, hogy a nevednek van valami köze a világegyetem napjaihoz. Azért hívnak így, mert az űrön át utazol?

- Nem. A földiek közül számosan utaznak az űrben. A „Starr”-nak ez esetben nincs külön jelentése. Csak egy egyszerű hang az azonosításomhoz, ugyanúgy, ahogy a ti neveitek is csak hangok. Legalábbis nem idéznek fel képet; nem lehet megérteni őket.

- Milyen kár. Jobb lenne, ha olyan neved lenne, amely jelzi, hogy űrutazó vagy; hogy becserkészed a világegyetemet egyik sarkától a másikig. Ha én olyan földi lény lennék, mint te, azt hiszem, szeretném, ha így hívnának: „Űrvadász”. Hát így történt, hogy azt a nevet, amelyet végül az összes galaxis megismert, David Starr először attól az élőlénytől hallotta, akit valódi formájában nem látott, soha nem is láthatott meg.

Tizenegyedik fejezet

A VIHAR

Most egy mélyebb, vontatottabb hang öltött alakot David agyában.

- Üdvözöllek, ismeretlen - mondta ünnepélyesen. ... jó nevet adott neked. -

Gyere, cseréljünk helyet - mondta a női hang.

Mihelyt megszűnt valami enyhe nyomás az agyán, David tévedhetetlenül biztos volt benne, hogy vége a szellemi kapcsolatnak a női hang tulajdonosával. Óvatosan megfordult, megint egyszer abba az illúzióba ringatva magát, hogy van valami iránya ezeknek a hangoknak, és tapasztalatlan agya újra azon igyekezett, hogy a régi, inadekvát módon értelmezzen valamit, amivel korábban

még soha nem került kapcsolatba. A hang természetesen nem jött semmilyen irányból. Csak az agyában szólalt meg.

A mély hang tulajdonosa átlátott a nehézségeken. Azt mondta:

- Úgy látom, zavar, hogy az érzékelő berendezésednek nem sikerült földeríteni engem, pedig nem akarnám, hogy ez zavarjon. Fel tudnám ölteni egy magadfajta lény külső testformáját, de az szegényes és hozzám méltatlan szélhámosság lenne. Ez kielégítő?

David Starr figyelte a szeme előtt kibontakozó halvány ragyogást a levegőben. Lágy, körülbelül két méter magas és harminc centiméter széles kékeszöld fénycsíkot látott.

- Igen - közölte megnyugodva.

- Jó! - mondta a mély hang. - És most hadd magyarázzam meg, ki vagyok. Az igazgatója vagyok. Természetesen hozzám futott be a jelentés, hogy az új felszínről egy élő példányt sikerült foglyul ejteni. Meg fogom vizsgálni az agyadat. A jövevény hivatalának megnevezése David fülének csak újabb hangzavar volt, nem több, de a névhez társuló méltóságot és felelősséget tévedhetetlenül kiérezte belőle. Ám azért határozottan azt mondta:

- Jobb szeretném, ha kívül maradnál a tudatomon.

- A tartózkodásod - mondta a mély hang - teljesen érthető és dicséretre méltó. Meg kellett volna magyaráznom, hogy a vizsgálat a lehető legkörültekintőbben, kizárólag a felszíni formákra fog korlátozódni. Aggályosan vigyázni fogok rá, nehogy behatoljak a belső lelki világodba.

David hasztalanul feszítette meg az izmait. Hosszú percekig nem történt semmi. Amikor a női hang tulajdonosa faggatta, Dávid csalóka, pehelykönnyű érintést érzett az agyán; most, amikor az új, sokkal tapasztaltabb férfi kezdte vizsgálni, még ennyit sem érzett. Megfigyelte, bár nem tudta volna megmondani, miből állapította meg, hogy nem fáj, nem is zavarta, mégis érezte, amint óvatosan kinyitják, majd becsukják minden egyes agytekervényét.

- Köszönöm - mondta a mély hang. - Hamarosan kiszabadulsz, és visszakerülsz a felszínre.

- Mit találtál az agyamban? - kérdezte gyanakodva David.

- Épp eleget ahhoz, hogy szánjam a társaidat. Mi, a Belső Élet lakói egykor olyanok voltunk, mint ti, úgyhogy valamelyest megértünk benneteket. A te néped haragban lehet a világegyetemmel. Kételkedéshez szokott észjárásotokkal szeretnétek megérteni mindazt, amit az agyatok kódösen érzékel, anélkül hogy birtokában

lennétek az igazabb, mélyebb érzékeknek, pedig kizárólag ezek tudnák föltárni előttetek a valóságot. Hasztalan kutatva a körétek fonódó árnyakat, keresztülrohantok az űrön, a galaxis legtávolabbi határáraig. úgy van, ahogy mondtam; ... jó nevet talált rátok. Valóban, ti vagytok az űrvadász faj. Pedig mi értelme a kóborlásaitoknak? Az igazi győzelem belül van. Ahhoz, hogy megérthessétek az anyagi világot, először el kell válnotok tőle, ahogy mi tettük. Elfordultunk a csillagoktól, hogy magunkra irányíthassuk a figyelmünket. Visszahátráltunk a magunk alkotta barlangokba, és elhagytuk a testünket. Itt nincs többé halál, hacsak egy szellem meg nem akar pihenni, és nincs születés, hacsak egy

nyugodni készültől föl nem kell váltani.

- És mégsem vagytok elégedettek önmagatokkal - szólalt meg David. - Egyesek kíváncsiságtól szenvednek. A lény, aki az imént beszélt velem, meg akarta ismerni a Földet.

- ... nemrég született. Napjainak száma nem egyenlő száz bolygófordulattal sem. Még nem fejlődött ki az agykontrollja a gondolatrendszerek fölött. Mi, felnőttek, könnyen felfogjuk mindazokat az elképzeléseket, amelyekbe a földi történelem bele lehetett szöve. Ti csak néhányat érzékeltek belőlük, mi az idők végezetéig tudnánk sorolni a világokról szóló gondolatokat, és minden egyes gondolat éppoly lebilincselő és ösztönző lenne, mint az, amely történetesen a valóságot tükrözi. Idővel ... is meg fogja tanulni, hogy ez így van.

- De még te is veszed a fáradságot, hogy megismerd az agyamat.

- Azért, hogy bebizonyosodjon, amit korábban pusztán csak gyanítottam. A te fajod képes a fejlődésre. A lehető legjobb körülmények között bolygónk egymillió fordulat után - ami egy pillanat a galaxis életében - talán látni fogja, miként éritek el a Belső Életet. Jó lenne. Fajomnak lenne egy társa a végtelenben, s a társaság mindannyiunk számára kölcsönös előnyökkel járna.

- Azt mondd, *talán lát'*, fogjátok - mondta óvatosan David.

- A te fajodban vannak bizonyos tendenciák, amelyek az én népemből teljességgel hiányoznak. Az agyadból könnyűszerrel megállapítható, hogy vannak benne az *egész* boldogulása elleni tendenciák.

- Ha a bűnre vagy a háborúra gondolsz, akkor a, is látnod kell, hogy az emberiség nagyobb része harcot az antiszociális megnyilvánulások ellen, és annak dacára, hogy a fejlődés lassú, bizonyos, hogy legyőzzük őket.

- Látom. Még többet is látok. Látom, hogy te magad is sóvárogsz az *egész* boldogulása után. Erős és egészséges szellemed van; nem bánnám, ha a lényege beépülne a miénkbe. Szeretnék segíteni a harcokban.

- Hogyan? - hökkent meg David.

- A szellemed ismét megtelt gyanakvással. Ne légy ilyen feszült. Biztosíthatlak, hogy a segítségem nem jelenti azt, hogy bele akarnék avatkozni a néped ügyeibe. Effajta beavatkozás érthetetlen lenne a számotokra, és méltatlan hozzám. Ehelyett hadd figyelmeztesselek két fogvatékoságotra, amelyekről a lelked mélyén te tudsz a legtöbbet. Az egyik: mivel labilis alkotóelemekből vagy felépítve, hiányzik belőled az állandóság. Néhány bolygófordulat, és szétesik, szétmállik a lényed, de ha a sok ezer stresszhatás közül csak eggyel is szembekerülsz, még előbb is elpusztulhatsz. A másik: úgy érzed, hogy titokban tudsz a legjobban dolgozni, ennek ellenére nem is olyan régen egyik társad felismert, pedig mindent elkövettél, hogy másik személynek tartsanak. Igaz, amit mondtam?

- Igaz - ismerte be David. - De mit tudsz ebben segíteni?

- Már meg is tettem; ott van a kezeden - közölte a mély hang.

És valóban: David kezében ott lapult valami lágy tapintású anyag. Majdnem elejtette, mert nem vette észre, hogy az ujjai fognak valamit. Szinte nem is volt súlya ennek a... Minek is?

A mély hang tulajdonosa higgadtan felelt a ki sem mondott gondolatra.

- Se nem géz, se nem szövet, nem műanyag, nem is fém. Egyáltalán: nem is anyag, abban az értelemben, ahogy ti az anyagról beszéltek. Ez ... Tedd a szemed elé.

David úgy tett, ahogy mondták, de ez a különös anyag kiugrott a kezéből, mintha önálló életet élne, puhán és melegen követte a homloka, a szeme és az orra minden hajlatát, rásimult az arcára, de úgy, hogy közben nem akadályozta a lélegzetvételt vagy a pislogást.

- Mi történt? - kérdezte David.

Mielőtt a szavak elhagyták volna az ajkát, egy tükör jelent meg előtte, amely olyan gyorsan és hangtalanul képződött valami energiából, mint egy gondolat. Halványan megpillantotta benne magát. A munkaruhája, a derékig érő csizmától a kabát széles hajtókájáig életlenül látszott egy folyton változó árnyékos ködfoltban, amely olyan volt, mint egy gomolygó, de soha el nem tűnő vékony füstreteg. A felső ajkától a homloka tetejéig mindent elhalványított az a fénysugár, amely ragyogott, de nem vakított, ám amelyen keresztül semmit nem lehetett látni. Ahogy David erősebben ránézett, a tükör eltűnt; visszatért abba az energiaraktárba, ahonnan egy pillanatra elővették.

- Vajon így látnak a többiek is? - kérdezte csodálkozva David.

- Igen, ha nekik is csak olyan érzékelő berendezésük van, mint neked.

- De én mégis tökéletesen látok. Ami azt jelenti, hogy a fénysugarak bejutnak a pajzs mögé. De akkor miért nem tudnak kilépni, hogy felfedjék az arcomat?

- Kilépnek, ahogy mondd, de útközben megváltoznak, és csak azt fedik fel, amit a tükörben láttál. Hogy ezt pontosan megmagyarázzam, olyan fogalmakat kéne használnom, amelyek hiányoznak az agyadból.

- És a többi? - David keze lassan tapogatta az alakja körüli füstreteget. Nem érzett semmit.

A mély hang megint válaszolt a hangtalan gondolatra. - *Te* nem érzel semmit. De amit füstnek látsz, az egy korlát, amely ellenáll a rövidhullámú sugárzásnak, és áthatolhatatlan a molekulánál nagyobb méretű anyagi dolgok számára.

- Úgy érted, hogy ez egy személyre szóló erópajzs?

- Kicsit nyers meghatározás, de igen.

- Nagy galaxis, de hisz ez lehetetlen - kiáltott David. - Világosan bebizonyították, hogy képtelenség akkora gépet konstruálni, amelyet egy ember magával vihet, és amely erőter képzésével képes megvédeni gazdáját a sugárzástól és az anyagi tehetetlenségtől.

- És így van ez minden tudománnyal, amelyet a társaid képesek továbbfejleszteni. De az a maszk, ami az arcodon van, nem erőforrás. Ez egy tároló berendezés, amely például úgy is képes energiára szert tenni, ha néhány percre kiteszük a napra, még ha a nap csak olyan erővel sugároz is, mint amennyire a bolygónk a fényt adó égitesttől van. Mi több, ez egy olyan berendezés, amely agyi parancsra szabadítja föl az energiát. Mivel a te agyad képtelen irányítani az erőt, hozzáigazi-

tottuk a szellemiséged jellegzetességeihez, és automatikusan úgy működik, ahogyan szükséges. De most vedd le a maszkot!

David a szeméhez emelte a kezét, s a maszk, megint csak engedelmeskedve az akarátának, lehullott róla, és újra csupán egy gézcsik maradt a kezében.

A mély hang utoljára szólalt meg:

- És most indulj utadra, Úrvadász!

És olyan gyengéden, hogy azt el se lehet képzelni, David Starr elvesztette az eszméletét.

Nem volt semmilyen átmenet abban sem, amikor visszanyerte. Visszatért teljes egészében. Egy pillanatig sem bizonytalankodott a hollétét illetően, föl sem merült a „hol vagyok?” kérdése.

Biztosan tudta, hogy két lábon áll a Mars felszínén; hogy újra rajta van az orrvédő, és azon keresztül veszi a levegőt; hogy mögötte ott van a szakadék szája, pontosan az a hely, aminek nekihajította a létra tapadókörtéjét, hogy megkezdje a leereszkedést; és hogy jobbra tőle, félig elrejtve a sziklák között ott van a robogó, amelyet Colos hagyott hátra.

David még azt is pontosan tudta, hogyan került a felszínre. Nem emlék volt; ezt az információt szándékosan helyezték el az agyában, talán mik végső fogást, hogy elkápráztassák a Mars-lakók erejével, amellyel képesek az anyagot és az energiát egymásba átalakítani. Alagutat törtek a felszínre, azon juttatták ki. A gravitációt legyőzve, szinte rakétasebességgel emelték föl, előtte energiává alakították a szilárd sziklákat, mögötte pedig sziklává az energiát, míg újra ott nem állt a bolygó külső felszínén.

Szavak is voltak az emlékezetében, amelyeket éberén még soha nem hallott. A barlangok női hangján szóltak, és egyszerűen csak ennyit üzentek:

- Ne félj, Úrvadász!

David előrelépett, és rájött, hogy nincs többé az a meleg, a Földéhez hasonló környezet, amelyet a barlangban kifejezetten neki készítettek. Most annál jobban érezte a hideget, s a szél is erősebb volt mint amilyet valaha is tapasztalt a Marson. A nap alacsonyan járt kelet felé, éppúgy, mint amikor először ereszkedett le a szakadékba. Vajon ez az elmúlt hajnalon történt? Képtelen volt megítélni, mennyi idő telhetett el, míg nem volt eszméletén, de biztosan érezte, hogy legfeljebb két hajnallal előbb kezdetet leereszkedni.

Most egy kicsit másképp festett az ég, mint akkor. Úgy tetszett, hogy kékebb, a nap pedig vörösebb. David egy pillanatig gondterhelten összeráncolta a homlokát, aztán vállat vont. Kezdte megszokni a Mars felszínét, ennyi az egész. Egyre ismerősebbnek találta, és szokásához híven, most is jó öreg földi motívumokkal értelmezte a látványt.

Közben eszébe jutott, hogy jobb lenne minél hamarabb megkezdni a visszavonulást a farmkupolába. A robogó messze nem olyan gyors mint a homokfutó, és nem is olyan kényelmes. Minél kevesebb időt kell rajta tölteni, annál jobb. Nagyjából körülnézett a sziklaalakzatokon, és ettől mindjárt tapasztalt, vén rókanak érezte magát. A farm munkásai ugyancsak ezzel a módszerrel találják meg az utat a látszatra jeltelen sivatagban. Elnéznek egy szikla mellett, amely „úgy néz ki, mint egy kalapra tett görögdinnye”, ebben az irányban mennek tovább, míg el nem érnek egy másikhoz, amely „úgy néz ki, mint egy úrhajó,

két, középen elhelyezett hajtóművel", mennek tovább az „Űrhajós” és egy másik szikla között, amely

viszont „úgy néz ki, mint egy bevert tetejű doboz”. Kissé nyers módszer volt, de nem kellett hozzá más, mint biztos emlékezőtehetség és költői képzelőerő, amelynek a munkások ugyancsak bővében voltak.

David a Colos javasolta utat választotta, amely ugyan a lehető legköltőietlenebb alakzatok között vezetett, de a lehető leggyorsabb visszaút volt, és a lehető legkisebb volt esélye annak, hogy netán eltéved. A robogó komótosan zötyögött hazafelé, idétlenül megugrott, ha sziklának ütközött, és fordulásnál fölverte a port. David vitézül megülte a paripát, sarkát dacosan belevájta a lábának kialakított befogókengyelbe, és két kézzel szorította a kormányoszlojakat. Esze ágában sem volt csökkenteni a sebességét. még ha fölborulna a jármű, az itteni gravitáció mellett nemigen valószínű, hogy komolyabb baja esne.

Más ok késztette megállásra: a különös L a szájában, a viszketés az állkapcsa és a gerincoszlopa mentén. A szája jóformán tele volt homokkal, és undorodva nézett hátra a kavargó porra, amely úgy lövellt ki mögüle, mint a rakéta elhasználadott hajtóanyaga. Furcsa, hogy ez a por vajon hogy kerül eléje és köréje, hogy teletömje a száját.

Eléje és köréje! Nagy galaxis! A gondolat, amely ebben a pillanatban villant az eszébe, hideg és fojtogató kézként szorította meg a szívét és a torkát.

Lelassította a robogót, és megindult egy sziklás perem felé, hogy a jármű ne verje föl a port. Ahogy elérte a peremet, megállt, és várta, hogy kitisztuljon a levegő. De az csak nem akart kitisztulni. A nyelve a szája belsejét izlelgetve forgott körbe, és egyre jobban összeszáradt a finom porból képződő keménységtől. Fölnézett, és hirtelen megértette, mitől vörösebb a nap és kékebb az ég. A levegő tele volt porral, ez tette szórtabbá a fényt, kiszívta a kéket a napból, és hozzátette az ég színéhez. Az ajka kiszáradt, és egyre nagyobb területen viszketett.

Ni volt kétséges, hogy mi történt, ezért vad elszántsággal fölpattant a robogóra, és teljes sebességgel vágtatni kezdett a sziklákon át a sóderen és a pormezőn. Por!

Por!

Az emberek még a Földön is jól ismerték a Marson dúló porvihart, amely csak hangijában emlékeztet a földi sivatagok homokviharára. Ez a ember által lakott Naprendszer legpusztítóbb égháborúja. Nem volt rá eset a Mart történetében, hogy ha valakit elkapott - mint most David Starrt, akit még egy homokfutó sem véd, s aki mérföldekre van a legközelebbi menedékhelytől -, élve megúsza volna az ilyen homokvihart. Volt, aki húsz méterre a farmkupolától vívta haláltusáját, mert képtelen volt megtenni a hátralévő távolságot, s odabent az esemény nézői nem mertek, de nem is tudtak volna kitörni, hogy megmentse a bajba jutott. David Starr tudta, hogy csak percek választják el ugyanettől a haláltusától. A por már könyörtelenül befurakodott az orrvédő és az arcbőre közé. Érezte a szemében is, mert könnyezett és pislogott.

Tizenkettedik fejezet HIÁNYZÓ LÁNCSZEM

Nem nagyon érthető a Marson dúló porvihar természete. Akárcsak a Föld Holdját, a Mars felszínét is hatalmas kiterjedésű, finom pormezők borítják. Ám a Holddal ellentétben a Mars légköre képes felkavarni ezt a port. Ez általában nem veszélyes. A Mars atmoszférája vékony, és a szelek nem túl hosszan tartóak.

De időnként, nem tudni, mi okból, bár feltehetőleg az űrből jövő elektronbombázás hatására, a por elektromos töltésű lesz, és minden egyes részecske taszítja a szomszédját. Ilyenkor még szélre sincs szükség, mert minden porszem szeretne fölemelkedni. Minden lépéstől egész felhő kerekedik, amely nem hajlandó visszaereszkedni, hanem úszik, és szanaszét terjed a levegőben.

Ha ehhez szél is társul, akkor egy szépen kifejlődött porviharról beszélhetünk. A por soha nem olyan vastag, hogy teljesen elfogja a fényt; nem ebben rejlik a veszélyessége. A por attól halálos, hogy mindenén áthatol.

A részecskék egészen finomak, és mindenhova befurakodnak. A ruha nem tudja távol tartani őket; egy sziklás perem sem jelent védelmet; még a széles tömítésű orrvédő sem tudja megakadályozni, hogy a porszemek egyenként át ne hatoljanak rajta.

A vihar tetőfokán két perc elegendő, hogy a viszketés elviselhetetlenné fokozódjék, öt perc alatt az ember lényegében megvakul, és tizenöt perc alatt meghal. Egy kisebb vihar, olyan szelíd, hogy a benne lévő ember észre sem veszi, vörösre dörzsöli a fedetlen bőrt: az itteniek úgy mondják, hogy az illető porszúrást kapott. David Starr tudta mindezt, sőt többet is. Tudta, hogy a saját bőre is vörösödik. Hiába köhögött, a péppé összeálló port nem sikerült kitisztítani a torkából. Próbálta szorosan összezární a száját, kilégzésnél olyan kis résen fújta ki a levegőt, hogy az már szinte képtelenség volt. Ez sem segített. A por befurakodott az ajkai között. A robogó hektikásan rángatni kezdett, mert a por ugyanazt művelte vele, mint Daviddal.

A szemhéja mostanra annyira bedagadt, hogy szinte csukva volt. A kiömlő könnyek az orrvédő alján levő tömítésben gyűltek össze, és elhomályosították a nézőket; David alig látott ki rajta.

Semmi sem tudta e porszemcsék útját állni, csak egy kupola gondosan kidolgozott szövete vagy egy homokfutó. Semmi más.

Semmi? David az őrzítő viszketés és a gyötrő köhögés közepette elkeseredetten gondolt a Mars-lakókra. Vajon tudhatták, hogy porvihar készül? Tudják-e

egyáltalán, hogy mi az? Vajon akkor is felküldték volna, ha tudják, mi vár rá? Az agyából kihüvelyezhették azt az információt, hogy csak egy robogója van, azzal kell visszajutnia a kupolába. Könnyedén a felszínre juttathatták volna úgy is, hogy mindjárt a farmkupola mellett bukkanjon ki, sőt akár a kupolán belülre is felvihették volna. Tudniuk kellett, hogy az adott légköri viszonyok mellett kikerülhetetlen a porvihar. Eszébe jutott, milyen váratlanul döntötte el a mély hang tulajdonosa, hogy visszaküldi a felszínre, mint aki siet, hogy Davidet épp időben kaphassa el a vihar. És mégis; egyre a fülében csengtek a női hang utolsó szavai, amelyeket éberem nem is hallott, tehát biztos volt benne, hogy akkor helyezték el az agyában, amikor a sziklákon keresztül feljuttatták a felszínre; az utolsó üzenet: „Ne félj, Űrvadász!”

De míg mindezt végiggondolta, már tudta a választ. Egyik kezével beletúrt a zsebébe, a másikkal az orrvédőt fogta meg. Ahogy az orrvédőt megemelte, a szeme egy újabb égető és irritáló porzuhatagot kapott.

Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy tüsszentsen, de sikerült visszatartania. Az önkéntelen belégzéstől megtelne a tüdeje porral. Ez önmagában is halálos lenne. De közben a zsebéből már előhúzta és föltette a gézcsíkot, hagyta, hogy rátapadjon a szemére és az orrára, s e fölé visszaillesztette az orrvédőt.

Csak azután tüsszentett. Ez azt jelentette, hogy beszívott egy jókora adagot a Mars légkörének gázaiból, de újabb por nem került a torkába. Most a maszkon keresztül annyi oxigént szippantott be, amennyit csak bírt, aztán kifújta, és vele együtt kiköpte a szájában összegyűlt port; ezután szándékosan a száján át lélegzett egy- kettőt, hogy elejét vegye az esetleges oxigén-túladagolásnak.

A könnyű kimosta szeméből a port, és mivel újabb adag nem került bele, David fokozatosan rájött, hogy megint lát. A lábát és a testét eltakarta a körülötte lévő fűstszerű erőtérpajzs, de azt A tudta, hogy a feje felső része S láthatatlan a maszk ragyogása miatt.

A levegő molekulái szabadon áthaladhattak a pajzson, de a porszemcsék, hiába voltak parányiak, ahhoz mégis elég nagyok, hogy fennakadjanak. David pusztán szemmel A láthatta, hogyan szűri meg a pajzs a levegőt. Ahogy egy-egy szemcse nekiütközött a pajzsnak, valami megállította, a részecske mozgási energiája átalakult fénné, és azon a ponton, ahol megpróbált behatolni az erőterbe, egy parányi szikra lobbant fel. Egész szikraeső hullott David testére, s a szemcsék egyre fényesebbek lettek, mivel a poron áttörő vörös, füstösen sápadt nap a talajt félárnyékban hagyta.

David rácsapott a ruhájára, és letörölte a szemcséket. Porfelhő szállt fel, amely finomabb volt annál, mintsem hogy át lehessen látni rajta, bár a pajzs már önmagában A elég homályossá tette a látást. A porszemcsék azonban fölszálltak, és nem ereszkedtek vissza. Fokozatosan sikerült letisztítania magát. Gyanakodva méricskélte a robogót, és megpróbálta beindítani. Csak annyira

ment vele, hogy a robogó egy rövid, fülsértő hangot hallatott, aztán elcsöndesedett. David nem lepődött meg, mert számított rá. A homokfutókkal ellentétben a robogón nem lehetett lefedni a motort. Nem volt tehát más választása, mint hogy gyalog induljon tovább. Az ötlet nem is volt különösebben ijesztő. A farmkupola legfeljebb kétmérföldnyire lehetett, és még rengeteg oxigénje volt. A palackok tele voltak. A Mars-lakók erről is gondoskodtak, mielőtt visszaindították.

David úgy érezte, hogy mostanra megértette őket. A lentiek tudták, hogy közeledik a porvihar. Talán még be is segítettek, hogy siettessék. Elég nagy tapasztalatuk van a Mars időjárásának kiismerésében, és elég fejlett a tudományuk ahhoz, hogy az lenne a furcsa, ha még nem jöttek volna rá a porvihar alapvető okaira és működésére. De nyugodtan felküldhették, hogy szálljon szembe vele, hisz tudták, hogy tökéletes ellenszer van a zsebében. Nem figyelmeztették sem a rá váró megpróbáltatásokra, sem a nála lévő védőberendezésre. Érthető. Ha megérdemli az ajándékot, akkor magától S rájöhet, rá kell jönnie, hogy ott lapul a zsebében. Ha nem jön rá, akkor alkalmatlan a szerepére.

Ahogy szaporázni kezdte a lépteit a bolygó felszínén, a fájdalomtól egyszerre megvonaglott az arca, és zord mosolyra húzódott a szája, mert a ruhája hozzáért gyulladt bőréhez. A MAI-lakók hűvös szenvtelenséggel kockára tették az életét, de

David ezért szinte rokonszenvesnek találta őket. Elég gyorsan forgott az agya ahhoz, hogy megmentse magát, de emiatt nem érzett különösebb büszkeséget. Sokkal hamarabb is eszébe juthatott volna, hogy nála van a maszk.

A testét körülvevő erőter megkönnyítette a haladást. Rájött, hogy az erőter a cipőtalpára S kiterjed, s így az soha nem ér a talajhoz, hanem körülbelül öt-hat centiméterrel fölötte lebeg. A talpa és a felszín rugalmasan taszították egymást, olyan volt, mintha egy csomó acélrugón járna. Ez az alacsony gravitációval együtt azt eredményezte, hogy hatalmas bakugrásokkal tehette meg a szakadék és a kupola közti távolságot.

Sietett. E pillanatban semmire nem vágyott úgy, mint egy forró fürdőre.

Mire megérkezett a farmkupola egyik külső zsilipjéhez, a vihar legádázabb hulláma már továbbvonult, s az erőter pajzsán villódzó fényekből is csak egy-egy fellobbanó szikra lett. Most már nyugodtan levehette a maszkot.

Amikor kinyílt a zsilip, a köré gyűló ügyeleteselek előbb tátott szájjal bámultak rá, aztán kiáltozni kezdtek. - Jupiter Foltja, de hiszen ez Williams,

- Hol kóvályogtál, fiú?

- Mi történt veled?

A zavaros ordibálás és a szimultán kérdezősködés fölött egy éles kiáltás hallatszott:

- Hogy jutottál át a porviharra?

A kérdés elhangzott, és a nyomában csönd le,. Valaki azt mondta:

- Nézzétek az arcát. Olyan, mint a hámozott paradicsom.

Ez túlzás volt, de egy kis igazság mégiscsak lehetett benne, mert a jelenlevők elismerően csettintettek. Kezek nyúltak ki a gallérja felé, amely szorosra volt

húzza a nyaka körül, hogy megvédje a testét a Mars hidegétől. Végre beletuszkolták egy karosszékebe, és értesítették Henneszt.

Hennes ,z perc múlva érkezett meg, leugrott a robogójáról, és olyan arccal közeledett feléje, amelyen egyszerre tükröződött harag és zavarodottság. Semmi lát,- ható jelét nem adta a megkönnyebbülésnek, hogy egyik alkalmazottja szerencsésen megkerült.

Parancsoló hangon mordult rá:

- Mi van, Williams?

David fölemelte a tekintetét, és hűvösen azt mondta:

- Eltévedtem.

- Ó, ezt maga annak nevezi? Elmegy két napra, és csak annyit mond, hogy eltévedt. Hogy sikerült?

- Gondoltam, sétálok egyet, és túl messzire kerültem.

- Szóval, azt gondolta, szippant eret a friss levegőből, és ezért andalgott két

Mars-éjszakán át? Azt várja, hogy ezt elhiggyem?

- Hiányzik egy homokfutó is?

Hennes egyre vörösebb lett, ezért az egyik fiú gyorsan közbevágott.

- Mr. Hennes, Williams nagyon ki van ütve. Kint volt a porviharban.

- Ne tréfáljanak - mondta Hennes. - Ha Williams kint lett volna a porviharban, akkor most nem ülne itt élve.

- Jó, jó, tudom - felelte a fiú -, de nézzen rá.

Hennes ránézett. Kitakart nyakán és vállán a vörösség tény volt, amit nem lehetett egykönnyen elvitatni.

- Kint volt a viharban? - kérdezte.

- Igen - felelte David.

- Hogy jutott át rajta?

- Jött egy ember - kezdte David. - Egy férfi, aki körül füst és fény gomolygott. Nem zavarta a por. Úgy hívta magát, hogy Űrvadász.

A fiúk közelebb jöttek. Hennes rájuk ripakodott, pufók arca majd szétdurrant a méregtől.

- Tűnés innen! - kiáltott rájuk. - Mars vissza dolgozni! Maga pedig, Jonnitel, hozzon ki egy homokfutót!

Még majdnem egy órába Alt, mire David eljutott a hőn áhított fürdőig. Hennes senkit sem engedett a közelébe. Föl-alá járkált saját irodájában, és újra meg újra lecövekelt a szoba közepén, hirtelen dühösen megpördült, és ráförmedt Davidre:

- Mi van ezzel az Űrvadászsal? Hol találkozott vele? Mit mondott? Mit csinált? És mi ez a füst meg fény, amit az előbb említett?

David erre csak lassan megcsóválta a fejét, és annyit mondott:

- Sétáltam. ElAvedtem. Egy ember hozott vissza, aki Űrvadásznak hívta magát.

Hennes végül feladta. A farm orvosa vette kezelésbe Davidet. David először lefürdött. A testét bekenték mindenféle krémmel, és megkapta a megfelelő hormoninjekciót. Az altató injekciót viszont el sem tudta volna kerülni. Szinte még ki sem húzták a tűt, ő már aludt.

A betegszobában, tiszta, hűvös lepedők között ébredt fel. A bőre vörössége

jelentősen enyhült. Tudta, hogy hamarosan újra rászállnak, és ezúttal kicsit nehezebb lesz megszabadulni tőlük,

Bizonyos volt benne, hogy végre tudja a választ az ételmérgezés rejtélyére; majdnem a teljes választ tudja. Már csak egy vagy két hiányzó láncszemre volt szüksége, no meg persze a jogi bizonyítékokra.

Meghallotta az ágy fejéhez közeledő könnyű lépteket, és egy picit megmerevedett. Máris kezdődik előlről az egész? De csak Benson lépett a látókörébe. Kócos volt, összecsucsisította vaskos ajkait, és egész arcáról sütött az aggodalom. Valamit hozott magával, ami úgy festett, mint egy ódivatú, otromba puska.

- Fölébredt, Williams? - kérdezte.

- Látja, hogy ébren vagyok.

Benson a keze fejével végigsimított verejtékes homlokán.

- Nem tudják, hogy idejöttem. Azt hiszem, nem is lenne szabad.

- Miért?

- Hennes meg van győződve róla, hogy maga belekeveredett ebbe az ételmérgezésbe. Órákon keresztül erről handabandázott Makiannak meg nekem. Azt mondja, maga kint volt valahol, és most semmi mást nem tud róla mondani, mint nevetséges dajkameséket. Hiába teszek bármit is, attól tartok, maga nagyon nagy bajban van.

- Maga akar tenni valamit? De csak nem hiszi el Hennes teóriáját, hogy bűnreszes vagyok ebben az egészben?

Benson előrehajolt, és David az arcán érezte a férfi forró leheletét, ahogy suttogni kezdett:

- Nem, nem hiszem E. Ni hiszem, mivel szerintem a maga története igaz. Ezért jöttem ide. Meg akarom kérni, hogy meséljen erről a figuráról, aki maga szerint füstbe és fénybe volt burkolva. Bizonyos benne, hogy nem hallucináció volt, Williams?

- Láttam - felelte David.

- Honnan veszi, hogy emberi lény? Angolul beszélt?

- Nem szólalt meg de emberi alakja volt. - David szeme Bensonra szegeződött.

- Gondolja, hogy talán Mars-Eke lehetett?

- Ó! - Benson ajka görcsös mosolyra húzódott. - Nem felejtette el a teóriámat. Igen, azt gondolom, hogy Mars-lakó lehetett. Gondolkozzon, ember, gondolkozzon! Ezek szerint megindultak, vagyis minden apró információ létfontosságú lehet. Nagyon kevés időnk van.

- Miért olyan kevés? - David fél könyökre ereszkedett.

- Maga persze nem tudja, mi történt, mióta eltűnt, de őszintén szólva kétségbe vagyunk esve, Williams. - Főlemelte a kezében lévő, puskaszerű tárgyat, és keserűen azt mondta: - Tudja, mi ez?

- Már láttam a kezében.

- Ez a mintavevő szigonyom; saját találmány. Mindig magammal viszem, ha a városi gabonátárolókban járok. Egy üreges golyó van benne, amely erős fémszállal kapcsolódik a szigonyhoz, és ki lehet lőni, például a gabonahombárba. A kilövés után bizonyos idő elteltével kinyílik a golyó eleje, a nyílás elég nagy ahhoz, hogy a belül lévő üreg megteljen gabonaszemekkel.

Ezután a golyó ismét össze-záródik. Visszahúzom, és kiűritem a találomra összegyűjtött szemeket. Mivel változtatható, hogy mikor nyíljon ki a golyó, a hombár különböző mélységeiből tudok szemeket gyűjteni.

- Zseniális - állapította meg David -, de miért van eteti magánál?

- Mert azon tűnődöm, hogy ha innen kimegyek, ne hajtsam-e a szemétre. Ez volt az egyetlen fegyverem, amellyel az ételmérgezők ellen harcoltam. Eddig nem sok hasznát vettem, és feltehetőleg a jövőben sem lesz rá szükségem.

- Mi történt? - David megfogta Benson vállát, és erősen megszorította. - Mesélje el!

Benson összerendezte a fájdalomtól.

- A farmszindikátus minden tagja kapott egy új levelet attól, aki a mérgezés mögött áll - felelte. - Semmi kétség, hogy a levél és a mérgezés ugyanannak az embernek vagy inkább lénynek a műve. Ezt elismeri a levélben.

- Mi van benne?

Benson vállat vont.

- Minek részletezzem? Röviden az áll benne, hogy követeli: adjuk meg magunkat, különben ezerszeresére növeli az ételmérgezéses támadás erejét. Azt hiszem, meg tudja tenni, meg is teszi, és ha ez bekövetkezik, a Földön is a Marson iszonyú pánik fog kitörni.

Benson

- Azt mondtam Makiannak és Hennesnek, hogy hiszek magának, és szerintem az Ūrvadász a kulcsa az egésznek, de ők nem hisznek nekem. Az az érzésem, Hennes azt gyanítja, hegyei t benne vagyok a maga üzelmeiben.

Úgy tetszett, Benson egészen elmerült a saját bajában.

- Mennyi időnk van, Benson? - kérdezte David.

- Két nap. Nem, az tegnap volt. Már csak harminchat óránk maradt.

- Harminchat óra!

David tudta, gyorsan kell dolgoznia. Nagyon gyorsan.

Bár lehet, hogy még marad ideje. Benson, anélkül hogy tudott volna róla, elárulta a rejtély hiányzó láncszemét.

Tizenharmadik fejezet

TANÁCS ÁTVESZI A HATALMAT

Benson még körülbelül tíz percig maradt. David hiába mondott akármit, semmi sem elégítette ki, amivel össze tudta volna kapcsolni a teóriáját a mérgezéssel, így hát a szorongása nőttön-nőtt.

- Nem akarom, hogy Hennes elkapjon - ismerte be. - Tudja... kicsit összeszólalkoztunk.

- És Makian? Ő, ugye, a mi oldalunkon van?

- Nem tudom. Azt hajtogatja, hogy holnapután mindennek vége. Nem hiszem, hogy maradt annyi tartása, hogy bátran szembe merjen szállni Hennesszel. Nézze, jobb, ha én most megyek. Ha kigondolt valamit, bármi legyen is az, kérem, hogy valahogy közölje velem.

Kezet nyújtott. David kurtán fogadta a köszönést, aztán Benson elment.

David felült az ágyban. Mióta fölébredt, egyre jobban úrrá lett rajta a szorongás. A ruhája a szoba túlfelén egy székre volt ledobálva. A csizma az ágy végében állt, egyenesen. Benson jelenlétében nem merte megvizsgálni; alig mert ránézni.

Hátha nem kutatták ki, gondolta kissé borúlátóan. Egy munkás csizmája sértetlen. A csizma ellopása majdnem olyan megbocsáthatatlan bűnnek számított, mint egy homokfutó eltulajdonítása a nyílt sivatagban. Ha egy munkás meghalt, mellé temették a csizmáját, anélkül, hogy kipakolták volna a tartalmát.

David sorban végigtapogatta mindkét csizma belső zsebét, de semmit nem talált bennük. Az egyikben végül rábukkant egy zsebkendőre, a másikban egy kis aprópénzre. Kétségtelenül átvizsgálták a ruháját, erre egyébként számított; de láthatóan nem érték be ennyivel, hanem a csizmát is kikutatták. Elakadt a lélegzete, ahogy a karja a csizma rejtett zugaiba mélyedt. A puha bőr a hónaljáig ért, és ahogy az ujjával megpróbált benyúlni a csizma orrába, a bőr összegyűrődött. Igazi boldogság futott rajta végig, ahogy megérintette a Marslakóktól kapott puha, gézszerű anyagot.

Fürdés előtt csak úgy megszokásból rejtette el, de az altatóra nem számított. Tisztán a szerencséjének köszönhető, hogy a csizma orrát nem kutatták át. Mostantól óvatosabbnak kell lennie.

Betette a maszkot a csizma egyik zsebébe, és rápattintotta a fedelét. Fölemelte a lábbelit; míg aludt, valaki megpucolta, ami nemcsak azt mutatta, hogy valaki jót akart tenni vele, hanem azt a szinte ösztönös tiszteletet is, amelyet a munkások a csizma iránt éreztek, függetlenül attól, hogy kié.

A ruháját frissítő sprayvel A lefújták. A fényes műanyag szövetnek egészen friss szaga volt. A zsebek természetesen üresek voltak, de a szék alatt rendetlen kupacban Al állt minden, ami benne volt. David megpróbált rendet rakni. Úgy tűnt, hogy semmi sem hiányzik. Még a csizma zsebében hagyott zsebkendő és az apró A ott volt.

Fölhúzta az alsónadrágját és a zoknit, az egyrészes munkaruhát, aztán a csizmát. Épp a csatát kapcsolta be, amikor egy barna, szakállas férfi lépett a szobába. David felnézett.

- Mit akarsz, Zukis? - kérdezte a belépőtől.

- Hova készülsz, Földi? - hökkent meg a fiú. Apró malacszemével gyanakodva méregette a szoba lakóját, s erről Davidnek eszébe jutott, hogy első nap, amikor találkoztak, Zukis ugyanígy mérte végig. David még emlékezett rá, amint Hennes homokfutója megállt a munkaközvetítő iroda előtt, ő épp akkor ült le a karosszékre, amikor a mérges, szakállas arc fenyegetően rámeredt, aztán még mielőtt megmozdulhatott volna, hogy megvédje magát, eldőrdült egy fegyver.

- Sehova - szólalt meg David -, ahova engedélyt kéne kérnem tőled.

- Igazán? Tévedsz, haver, mert te most itt maradsz. Hennes parancsa. - Zukis a testével elállta az ajtót. Szavainak feltétlenül nagyobb nyomatékot adott, hogy lekonyuló öve mindkét oldalán egy-egy sugárpisztoly meredezett.

Zukis várt. Aztán ahogy savanyú képe mosolyra húzódott, zsiros szakállá kettényílt:

- Úgy látom, meggondoltad magad, Földi.
- Talán igen - felelte David. És még hozzátette: - Valaki az imént bejutott hozzám. Ez hogy lehetséges? Nem vigyáztál?
- Kuss! - vicsorgott Zukis.
- Vagy lefizettek, hogy egy kicsit másfelé leskelődj? Pedig Hennes biztosan nem örülne.

Zukis köpött egyet, alig néhány centire vétele A David csizmáját.

- Kapd elő a stukkert, és azzal is próbáld meg - mondta David.

- Vigyázz a szádra, Földi, ha enni A akarsz - felelte Zukis.

Ahogy kiment, becsukta, sőt be is zárta maga mögött az ajtót. Eltelt néhány perc, aztán kulcscsörgés hallatszott a zárban, és az ajtó újra kinyílt. Zukis hozott be egy tálcát. Sárgás tökszerűség, és valami zöld levelek voltak rajta.

- Zöldségsaláta - közölte Zukis. - Neked pont jó.

A tálca egyik szélén Zukis megfeketedett hüvelykujja látszott. A másik szélét a kézfejen egyensúlyozta, így egyik keze sem bukkant ki a tálca alól.

David fölegyenesedett, átugrott az ágy túlsó felére, és a lábát maga alá húzva, lehuppant a matracra. Zukis a meglepetéstől hátrahőkölt, riadtan megfordult, de David a matrac rugóit extra gyorsítónak használva, kilőtte magát a levegőbe. Keményen összekoccant a farmerfiúval, egyik kezével határozottan elkapta a tálcát, kitepte a kezéből, és a földre hajította, a másik kezével pedig megragadta Zukis szakállát.

Zukis elzuhant, és rekedt hangon felordított. David csizmás lábbal rátaposott a tenyerére, arra, amelyik a tálca alá volt dugva. Zukis második ordítása már inkább visítás volt, ahogy az összezúzott ujjak kinyíltak, és elengedték a mostanáig rejtegetett felhúzott sugárpisztolyt.

David hirtelen elengedte Zukis szakállát, hogy megragadhatta a szabadon maradt kezét, amely éppen a másik pisztoly felé tapogatózott. Keményen megmarkolta, aztán rátérdeelve Zukis mellkasára és fejére, nagyot csavart a karján. Végül meg is húzta.

- Csönd legyen - mondta David -, vagy kitepem a karodat a helyéből. Zukis elhallgatott, csak a szeme forgott, és hörögve zihált.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte.

- Minek dugdostad a pisztolyt a tálca alatt?

- Meg kellett védenem magam, nem igaz? Ha rám ugrasz, míg a kezem tele van a tálcával.

Akkor miért nem küldtél be valakit az étellel, akit fedezhettél volna?

- Erre nem A gondoltam - nyöszörögte Zukis. David húzott egyet Zukis karján, mire Zukis szája eltorzult a fájdalomtól.

- Tegyük fel, hogy igazat mondasz - tűnődött David.

- Én... én meg akartalak ölni.

- És mit mondtál volna Makiánnak?

- Hogy... szökné próbáltál.

- Ez a saját ötleted volt?

- Nem. A Hennesé. Kapd el Hennes! Én csak a parancsait teljesítem.

David elengedte Zukist. Fölkapta az egyik pisztolyt, a másikat pedig kipattintotta a tartójából.

- Kelj fel!

Zukis átgördült a másik oldalára. Nagyokat nyögött, ahogy a széttaposott jobb kezével és a szinte kitépett bal vállával próbált fölemelkedni.

- Mit akarsz csinálni? Csak nem fogsz rálőni egy fegyvertelen emberre? - És te? - kérdezte David. Hirtelen egy új hang csattant Al.

- Dobja el a fegyvereit, Williams! - hangzott az éles parancs.

David gyorsan megfordult. Hennes állt az ajtóban, rászegezett pisztollyal. Mögötte hamuszínű és barázdált arccal Makian. Hennes szándéka az arcára volt írva, a kezében pedig ott meredt a pisztoly.

David ledobta az imént Zukistól szerzett fegyvereket. - Rűgja ide! - kiáltott Hennes.

David a parancs szerint tett.

- És most halljam, mi történt!

- Úgyis tudja, mi történt - mondta David. - Zukis a maga parancsára megpróbált eltenni láb alól, de nem sikerült, mert nem ültem elég nyugodtan a helyemen. Zukis izgatottan hadarni kezdett.

- Nem, uram, Mr. Hennes. Ni, uram. Nem volt semmi ilyesmi. Csak behoztam az ebédjét, amikor rám ugrott. A kezem le volt foglalta a tálcával; képtelen voltam megvédeni magam.

- Kuss! - kiáltotta Hennes megvetően. - Erről később még beszélünk. Most szedje a lábát, és egy pillanat alatt itt legyen egy pár karpereccel!

Zukis kiviharzott a szobából.

Makian engesztelő hangon szólalt meg

- Minek a karperec, Hennes?

- Mert ez az ember veszélyes bűnöző, Mr. Makian. Ni feledje, azért hozattam be, mert úgy tű., tud valamit az ételmérgezésről.

- Igen. Igen, persze.

- Ugye, emlékszik, azzal a történettel állt elő, hogy a húga a Marsról származó lekvártól halt meg? Ezt ellenőriztem. Nem sok olyan mérgezőes halálesetről szereztek tudomást a hatóságok, amely hasonló módon zajlott le, mint ahogyan Wil-

liams állítja. Kevesebb mint kétszázötven. Könnyen ellenőrizni lehetett mindegyiket, s ezt meg is tettem. Egyik eset sem szól olyan tizenkét éves kislányról, akinek van egy Williams korú bátyja, s aki egy üveg lekvártól halt volna meg.

Makian meglepődött.

- És ezt mióta tudja, Hennes?

- Szinte azóta, hogy megérkezett. De ráhagytam. Látni akartam, mire készül. Rá-állítottam Griswoldot, hogy figyelje...

- Mármost hogy öljön meg - szólt közbe David.

- Igen, maga így mondaná, különösen azok után, hogy maga ölte meg őt, mert elég bolond volt ahhoz, hogy hagyja magát gyanúsítgatni. - Visszafordult Makian- hoz. - Ezek után sikerült benyálnia magát ahhoz az agyalágyult hülyéhez, Bensonhoz, ahonnan közelebbről is szemmel tudta tartani, hogy hol tartunk a mérgezések kinyomozásában. Végül akkor telt be a pohár, amikor három napja kisurrant a kupolából, de hogy miért, azt képtelen

megmagyarázni. Ezek után több mint véletlen egybeesés, hogy épp a távolléte alatt érkezett meg az ultimátum,

- És maga hol volt? - csattant fel hirtelen David. - Griswold halála után miért hagyta abba a figyeltetésemet? Ha tudta, hogy kisurrantam, abból a célból, amivel maga gyanúsít, akkor miért nem küldött utánam egy csapatot?

Makian tanácstalanul nézett szét, aztán megszólalt: - Szerintem...

De David a szavába vágott.

- Engedje befejeznem, Mr. Makian. Azt gondolom, hogy Hennes feltehetőleg nem volt a kupolában aznap este, amikor elmentem, sőt utána még egy teljes napig és éjszakáig nem tért vissza. Hol járt, Hennes?

Hennes egy lépést tett előre, s a szája görcsbe rándult. David behajlított karja vésszesen közel került az arcához. David nem hitte, hogy Hennes löne, de kész volt előkapni a védőmaszkot, ha a szükség úgy hozna.

Makian idegesen Hennes vállára tette a kezét.

- Azt javaslom, adjuk át a Tanácsnak.

- Mi van a Tanáccsal? - kérdezte gyorsan David.

- Semmi köze hozzá - vicsorgott rá Hennes.

Zukis megérkezett a karperecekkal. A karperec formálható műanyag rudacska volt, amelyet úgy lehetett hajlítani, ahogy akarták, s aztán a rúd abban a helyzetben megdermedt. Lényegesen erősebb volt mint a kötél vagy akár egy fémbilincs.

- Nyújtsa ki a karját! - parancsolta Hennes.

David szó nélkül engedelmeskedett. Zukis kétszer körbetekerte a karperecet a csuklóján. Gúnyos oldalpillantással durván megszorította, aztán kihúzta a tűt, s ettől a molekulák automatikusan átrendeződtek, és megdermedt a műanyag. AZ átalakulástól ugyanakkor annyi energia szabadult fel, hogy alig lehetett hozzáérni a műanyaghoz, annyira fölmelegedett. Ezután újabb karperec fonódott David csuklójára. David némán leült az ágy szélére. Egyik kezében még mindig a védőmaszkot szorongatta. Makian megjegyzése a Tanáccsal kapcsolatban azt bizonyította, hogy nem sokáig marad bilincsbe verve. Különben pedig csöppet sem bánta, hogy közben tovább alakulnak a dolgok.

- Mit akarnak ezzel a Tanáccsal? - kérdezte újra. De nem is kellett volna megkérdeznie. Kintről kiáltás hallatszott, aztán egy alak robbant be a szobába, egyre azt üvöltve:

- Hol van Williams?

Maga Colos volt, teljes valójában, ami, tudjuk, nem volt túlzottan nagy. Nem törődött semmivel, teljesen lekötötte az ágyon ülő David látványa. Lélegzetet se véve, gyorsan beszélt.

- Nim tudtam, hogy homokviharba került, miután beértem a kupolába. Szent Ceres, gondolom, szép ropogósra sült. Hogy tudott átvergődni rajta? Én... én... Most vette csak észre, hogy David bilincsbe van verve; dühösen megfordult. - Ki az ördög kötözte össze ennyire ezt a fiút?

Hennes csak most kapott levegőt. Egyik karja kinyúlt, és olyan durván kapta galléron Colost, hogy a vézna kis test a levegőbe emelkedett.

- Mondtam, hogy mi lesz, te semmirekellő, ha még egyszer itt találalak. Colos

felordított:

- Engedj el, te puha szájú szemét! Jogom van itt tartózkodni! Másfél percet adok, hogy elengedj, vagy a Tudományos Tanács előtt fogsz felelni.
 - Az isten szerelmére, Hennes - kiáltott Makian engedje el.
- Hennes kiengedte Colost a kezéből, mire az lehuppant a földre.
- Takarodj innen!
 - A világ minden pénzéért se. A Tanács megbízott alkalmazottja vagyok. Dr. Silversszel jöttem. A többi tőle kérdezd meg!

Azzal a nyúlánc, vékony férfi felé biccentett, aki épp megjelent az ajtóban. A neve pontosan illett rá. Ezüsthéjű haja és ugyanolyan árnyalatú bajusza volt.

- Bocsássanak meg - szólalt meg dr. Silvers -, de szeretném átvenni az ügyek irányítását. A földi Nemzetközi Város kormánya szükségállapotot rendelt el az egész Rendszerben, és mostantól minden farm a Tudományos Tanács irányítása alá tartozik. Én azt az utasítást kaptam, hogy vegyem át a Makian-farmot.

- Valami ilyesmire számítottam - sóhajtott magába roskadva Makia.n. - Vegyétek le a bilincseket erről az emberről! - rendelkezett dr. Silvers.

- Veszélyes alak - közölte Hennes.
- Teljes felelősséget vállalok érte.

Colos felpattant, és összecsapta a bokáját.

- Menj a dolgozdra, Hennes!
- Hennes elsápadt a méregetől, de nem szólt semmit.

Három óra múlva dr. Silvers Makian lakosztályában találkozott újra Makiannal és Henneszel.

- Át akarom tanulmányozni az utóbbi hat hónapban a farmon előállított valamennyi termék nyilvántartását. Szeretnék találkozni az önök dr. Bensonjával is, hogy vajon jutott-e előbbre az ételmérgezés problémájának felgöngyölítésével kapcsolatban. Mindössze hat heti-k van a kérdés megoldására. Egy nappal se több.

- Hat hét - csattant fel Hennes. - Talán inkább egy nap.
- Nem, uram. Ha nem tudjuk a választ, mire lejár az ultimátum, leállítják mindenfajta étel kivitelét a Marsról. Addig nem adjuk fel, míg csak egy halvány reménysugár is marad.

- A mindenit! - mondta Hennes. - Éhezni fog a Föld.
- Hat hétig még nem - magyarázta dr. Silvers. - Ha beosztjuk, odáig kitartanak a készletek.

- Pánik lesz és zendülés - folytatta Hennes.
- Ez igaz - ismerte be komoran dr. Silvers. - Rendkívül kellemetlen.
- Tönkreteszik a farmszindikátust - nyögött fel Makian.
- Sajnos így is, úgy is tönkremenne. Mármost, ma este szeretnék találkozni dr. Bensonnal. Holnap délben pedig egy négyoldalú értekezlet, kell tartanunk. Holnap éjjelkor, hacsak addig nem történik valami a Marson vagy a Hold Központi Laboratóriumában, életbe lép az embargó, és meg kell szerveznünk a különböző szindikátusok tagjai számára egy összmarsi konferenciát.

- Miért? - kérdezte Hennes.
- Mert joggal feltételezhető - jelentette ki dr. Silvers -, hogy bárki áll is e mögött

az örült bűntény mögött, annak szoros kapcsolatban kell lennie a farmokkal. Akárhogyan S, arra a végkövetkeztetésre kell jutnunk, hogy túl sokat tudnak a farmokról.

- Mi lesz Williamsszel?
- Alaposan kifaggattam. Ragaszkodik a meséjéhez, amely, elSmerem, kissé különös. Beküldtem a városba, ahol majd további kérdéseket tesznek föl neki; ha másképp nem megy, hipnózis alkalmazásával.
- Felillant az ajtó jelzőfénye.
- Nyissa ki, Mr. Makian - szólalt meg dr. Silvers. Makian teljesítette a parancsot, mintha nem is ő lenne a Mars egyik legnagyobb farmjának a tulajdonosa, s e tényből kifolyólag a Naprendszer egyik leggazdagabb és leghatalmasabb férfiúja. Colos lépett be. Kihívóan Hetest pillantott.
- Williams őrizet alatt a város felé tart egy homokfutóban - jelentette. - Rendben van - bólintott dr. Silvers, és vékony ajkát szorosan összezárta.

A farm kupolájától egy mérföldre a homokfutó megállt. David Starr, fején orrvédővel, kiszállt. Intett a vezetőnek, aki kihajolt és azt mondta:

- Ne felejtse el! Hetes zsilib! Ott lesz az egyik emberünk, hogy beengedje önt
- David mosolyogva bólintott. Figyelte, míg a homokfutó eltűnik a város irányában, maga pedig gyalog indult vissza a kupolába.
- A Tanács emberei természetesen együttműködtek. Segítettek neki, hogy emelt fővel, a többiek szeme láttára távozhassék, és titokban térhessen vissza, ám senki, még dr. Silvers sem tudta, mi a célja ezzel a kéréssel.
- Megvolt a hiányzó láncszem, de még szüksége volt a jogi bizonyítékra.

Tizennegyedik fejezet „ÉN VAGYOK AZ tiRVADÁS!”

Hennes egészen megzavarodva tért vissza a hálósobájába, zavara részint fáradtságának, részint dühének volt köszönhető. A fáradtságnak egyszerű magyarázata volt. Körülbelül hajnali három felé járt az idő. Az elmúlt két éjszaka nem sokat pi-

hent, de ami azt illeti, az utóbbi hat hónapban egy percre sem múlt el az a feszültség, amely miatt éjszaka sem tudott aludni. Ennek ellenére valami azt súgta, hogy feltétlenül részt kell vennie azon a találkozón, amelyet ez a dr. Silvers tartott Bensonnal.

Dr. Silversnek nem nagyon volt ínyére Hennes jelenléte; egyfelől ez a magyarázata Hennes fojtogató és feszítő dühének. Dr. Silvers! Tökkelütött öregember, aki fontoskodva lerohan a városból, mert azt képzei, hogy egy nap és egy éjszaka gyökerestül kiirtja a bajt, amelyet a Föld és a Mars összes kutatója hónapok óta nem képes megoldani. Hennes Makianra is mérges volt, hogy olyan lötytyedt lett, mint egy jól beolajozott csizma, és vén fejjel egyszerűen a

lakája lett ennek az ezüstös hajú idiótának. Makian! Két évtizede szinte legenda volt, hogy ő a Mars legerősebb farmjának legmakacsabb tulajdonosa.

Aztán itt volt Benson is, aki folyton belekavart Hennes tervébe, hogy a lehető leggyorsabb és legegyszerűbb módszerrel elrendezze ennek a zavaros zöldfűlűnek, Williamsnek az ügyét. Griswoldról és Zukisról már nem is beszélve, akik ahhoz is hülyék, hogy megtegyék a szükséges lépéseket, amelyekkel le lehet győzni Makian gyöngeségét és Benson szentimentalizmusát.

Egy pillanatig azon tűnődött, hogy nem ártana egy szem altató. Ma éjszaka pihenni akart, mert holnap minden éleselméjűségére szükség lesz, és attól tartott, hogy a dühe elűzi az álmát,

Megrázta a fejét. Nem. Nem kockáztathatja, hogy teljesen kótyagos legyen, ha éjszaka netán döntő fordulat állna be.

Azt a kompromisszumot kötötte magával, hogy egy kacattal megdobta az ajtó mágneszárának billenőkapcsolóját. Egy gyors mozdulattal még ki is próbálta., hogy működik-e a zár. A farmkupola végletesen férfias és fesztelen világában az ember olyan ritkán zárta be a szoba ajtaját, hogy helyenként teljesen lekopott a szigetelés, szabadon lógtak a drótok, de nem akadt senki az évek során, aki megjavította volna. Tudomása szerint a saját ajtaja sem volt bezárva azóta, hogy elkezdett itt dolgozni. A mágneszár működött. Az ajtó meg sem rezzent, ahogy megrántotta. Ennyit erről. Nagyot sóhajtott, leült az ágyra, és kezdte lehúzni a csizmáját, előbb az egyiket, aztán a másikat. Fáradtan összedörzsölte a lábait, megint felsóhajtott, aztán megmerevedett; olyan hirtelen feszült meg a teste, hogy kipattant az ágyból anélkül, hogy észrevette volna.

Az arca tökéletes zavarról árulkodott. Ez nem lehet. *Lehetetlen! Igaz* volna Williams hülye meséje? Lehet, hogy még a végén Benson röhejes locsogása a Marslakókról is igaz?...

Nem, nem hajlandó elhinni. Könnyebb volt azt képzelni, hogy ez a kóros alváshiány úz vele valami buta tréfát.

És mégis, a sötét szobában valami hideg, kékesfehér fény gyulladt fel, amely ragyogott, mégsem vakította el. Hennes látta a fényénél az ágyat, a falakat, a széket, az öltözőszekrényt meg a csizmáját, amely o, állt, ahova az imént letette. És látta azt az emberszerű lényt, akinek a feje helyén csak valami fényfolt ragyogott, más vonása nem is látszott; ott, ahol a testének kellett volna lennie, csak valami füst gomolygott.

Hennes érezte, hogy a háta nekiütődik a falnak. Idáig észre sem vette, hogy hátrál.

A jelenés megszólalt, s a szavak öblösen kongtak, mint a visszhang.

- Én vagyok az Űrvadász! - mondta a tünemény. Hennes összeszedte magát. Túl volt az első meglepetésen, és sikerült nyugalmat erőltetnie magára. Magabiztos hangon szólalt meg:

- Mit akarsz?

Az Űrvadász nem mozdult, nem E szólalt meg, Hennes szeme pedig rászegeződött erre a különös jelenségre.

A munkavezető ziháló mellkassal várt, de a füstből és fényből álló tünemény

még mindig nem mozdult. Lehet, hogy robot, amelybe csak az azonosító jelzés van betáplálva. Hennes egy pillanatig eltűnődött ezen az eshetőségen is, és mihelyt megszületett a gondolat, teljesen átadta magát neki. A fiókos szekrény mellett állt, s erről a tényről a legnagyobb csodálkozás közepette sem tudott megfélemlkezni. A keze lassan megmozdult.

A robotból sugárzó fénytől látszott Hennes kezének elmozdulása, de a robot, úgy látszik, nem törődött vele. Hennes ártatlannak látszó mozdulattal játszott a fiókos szekrény lapján. A robot, Mars-lakó, ember vagy akármi nem tudhat a szekrény titkáról, gondolta Hennes. Nyilván elrejtőzött a szobában, várt, és nem túrta föl a rejtett zugait. Vagy ha megtette i. szakszerű munkát végzett, mert Hennes, most, hogy körbepillantott, semmilyen rendellenességet sem tudott fölfedezni; semmi sem került máshová, minden a helyén volt, az Ūrvadászt kivéve.

Az ujjá megérintett egy kis pöcköt a fán. Közönséges szerkentyű volt, amilyen szinte minden csapatvezetőnek van a Marson. A szerkentyű kissé ódivatú volt, olyan öreg mint maga az importált, fából készült fiókos szekrény, hagyományos, mint a többi szekreter, amelyeket az első, zűrzavaros időkben a pionír gazdálkodók hoztak be, de hát a hagyomány nagy űr; nehezen hal ki. A kis pöckök egy kicsit elmozdult a körme alatt, s ettől a szekrény oldalán kipattant egy kis lap. Hennes nem sokat habozott, a keze egy szempillantás alatt odakapott a lap mögül előbukkanó sugárpisztolyhoz.

Végre a kezében volt a hajszálpontosan célzó pisztoly, de az idegen mindeközben egy jöttányit sem mozdult. Amit Hennes fegyvernek nézett, az, úgy látszik, nem volt semmi.

Hennes magabiztos lett, mihelyt visszahúzta a kezét. Robot, Mars-lakó vagy ember, nincs olyan tárgy, amely túlélne a pisztoly lövését. Parányi fegyver volt, a lövedék pedig egészen hitvány méretű. Hozzá képest az ősidők „puská”-jából kilőtt fémgolyó szikladarabnak látszott volna. De a sugárpisztoly lövedéke sokszorta pontosabban talált, és halálos sebet ejtett. Mihelyt mozgásba jött, bármi került az útjába, az kioldott egy parányi atomravszt, amely energiává alakította a tömeg egy szubmikroszkopikus töredékét, s az átalakulástól az a tárgy, amely megállította, lett légyen az kő, fém vagy emberi hús, olyan apró zaj kíséretében, mint amikor körmünkkel megpöccintünk egy gumilapot, elpusztult, semmivé foszlott,

Hennes hangja csak a kezében lévő sugárpisztolytól volt fenyegető:

- Kicsoda maga? És mit akar?

A tünemény újra megszólalt, és lassan megint azt mondta:

- Én vagyok az Ūrvadász!

Hennes ajka eltorzult a hideg kegyetlenségtől, ahogy tüzelt.

A lövedék elhagyta a csótorkolatot, nyílegyenesen vágatni kezdett a füsttel borított tárgy felé, elérte, s ekkor megállt. Egy pillanat alatt állt meg, anélkül, hogy megérintette volna a testet, pedig már csak öt-hat millimétert kellett volna megtennie,

hogy beléhatoljon. Még az ütközés okozta rázkódás sem került az erőtér határán

kívülre, mert az felfogta és fellobbanó fénné alakította a lövedék minden mozgási energiáját.

A fénylobbanást persze nem lehetett látni. Elveszett abban a mohó lángcsóvában, amelyet az energiává alakuló lövedék robbanása okozott, mivel megállaskor nem talált maga körül olyan anyagot, amely felfogta volna a vakító fényt. Olyan volt, mintha a pillanat tört részeig egy gombostűfejnyi nap keletkezett volna a szobában. Hennes vad üvöltéssel szeme elé kapta a kezét, mintha fizikai ütéstől akarná megvédeni. De már késő volt. Percekkel később, amikor újra ki merete nyitni fájó, égő szemét, derült csak El Egy nem lát semmit. Hiába nyitotta ki és csukta be, csak vörös szegekkel kivert feketeséget látott. Nem látta, amint Ūrvadász hirtelen megindul, ráveti magát Hennes csizmájára, pergő ujjakkal végigkutatja a zsebeit, kinyitja az ajtó mágneszárját, és percekkel azelőtt kioson, hogy a zavart vészkiáltásokat hallató tömeg benyomult volna a szobába.

Hennes keze még mindig a szemét takarta, amikor meghallotta őket.

- Fogjátok el! - kiáltott feljűk. - Kapjátok el! Itt van a szobában. Gáncsoljátok el, Mars-verte gyáva népség!

- Senki sincs a szobában - kiáltotta fél tucat hang, és valaki méghozzátette: - Mintha sugárpisztollyal lövöldöztek volna.

Most egy határozottabb, tekintélyt parancsoló hang szólalt meg:

- Mi a baj, Hennes? - Dr. Silvers volt.

- Betolakodók - mondta Hennes, és közben reszketett a kudarcától és a haragtól. - Senki nem látta? Mi van veletek? Lehet, hogy mind... - képtelen volt kimondani a szót. Könnyezett és pislogott, s a homályos fényfoltok csak most kezdtek áttörni a sötétségen. „Megvakultatok?” - ez nem jött a szájára.

- Ki volt a betolakodó? - kérdezte dr. Silvers. - Le tudja írni?

Ám Hennes csak kétségbeesetten rázta a fejét. Hogyan tudná megmagyarázni? Meséljen egy fűstös lidérefényről, amely beszélni tud, és nemcsak hogy épségben visszafordítja a sugárpisztoly lövedéket, de úgy robbantja fel, hogy a robbanótöltet a támadóban tesz kárt?

Dr. James Silvers elborult arccal indult vissza a szobájába. A zűrzavar, amely jó félórája kiűzte, mielőtt még befejezte volna az ágyazást, az emberek céltalan rohángálása, Hennes összefüggéstelen magyarázata, mindez olyan volt számára, mintha gombostűvel szurkálnák. Gondolatban már a holnapi teendőket látta maga előtt.

Ni-i-n hitt a győzelemben, de nem hit az embargó sikerében sem. Le kell állítani az élelemszállítást. De mihelyt csak egy-két ember rájön a Földön, hogy miért álltak le, vagy ami még rosszabb, maguk S kidolgozzák a saját teóriájukat, az eredmény lehet, hogy rosszabb lesz, mint bármekkora ti-n-leges ételmérgezés.

Az ifjú David Starr bizalommal fordult felé, de idáig a tettei nem sok jóval kecsegtették. Az Ūrvadászról szóló meséje meglehetősen szegényes és kiszámított történet, amely legfeljebb csak arra volt jó, hogy fölkeltsse a Hennes-féle emberek ganűját, és magát Hennest majdhogynem a halálba kergesse. Még szerencse a fiatalemberre nézve, hogy ő, mármint Silvers időben érkezett. Nem mintha Starr

jobb magyarázatot tudott volna találni erre a mesére. Ehelyett mindössze előadta tervét, miszerint szeretne eltűnni a városból, hogy aztán .okban térhessen vissza. Amikor Silvers megkapta Starr első levelét, amelyet az a kis ember hozott, aki az igaz-

ság mélységes semmibe vevéseként Colosnak hívja magát, Silvers sürgősen konzultált a földi Tanáccsal. A Tanács csak megerősítette, hogy minden tekintetben engedelmeskednie kell David Starrnak

De mégis, hogy tudott egy ilyen fiatal ember...

Dr. Silvers megakadt. Különös, gondolta. A szobája ajtaja, amelyet sietségében nyitva felejtett, most is nyitva volt, de semmi fény nem szűrődött ki a folyosóra. Pedig nem oltotta le a lámpát, mielőtt kilépett. Emlékezett rá, hogy amikor végigsietett a folyosón a lépcső felé, még látta a szobájából kiszűrődő fényt.

Lehet, hogy valami különös gazdasági megfontolásból egy jóakarója oltotta volna le? Elég valószínűtlennek látszott.

A szobában csönd volt. Elővette a pisztolyát, belökte az ajtót, és határozottan belépett, egyenesen oda nyúlva, ahol a kapcsolót sejtette.

Egy kéz fonódott a szájára.

Dr. Silvers megvonaglott, de a kéz hatalmas és izmos volt, a hang pedig ismerősen csengett.

- Semmi baj, dr. Silvers. Csak nem akartam, hogy eláruljon, ha a meglepetéstől fölkiáltana.

Végre engedett a szorítás.

- Starr? - hökkent meg dr. Silvers.

- Igen. Csukja be a ajtót. Úgy gondoltam, amíg tart a nyomozás, a maga szobája a legjobb búvóhely. Különben is beszélnem kell magával. Elmondta Hennes, hogy mi történt?

- Nem, nem igazán. Maga is benne volt?

David mosolyát elnyelte a sötétség.

- Bizonyos fokig, dr. Silvers. Henneszt meglátogatta az Űrvadász, s a kavarodásban csak a maga szobájáig tudtam úgy eljutni, hogy - legalábbis remélem - senki nem látott meg.

Az öreg tudós hangja akarata ellenére megbicsaklott.

- Miket beszél? Most nincs kedvem viccelni.

- Nem viccelek. Az Űrvadász létezik.

- Hát ez így nem lesz jó. Ez a mese Hennes se nagyon ragadta el, én viszont megérem, hogy tudjam az igazságot.

- Most már biztos vagyok benne, hogy Hennes is elhiszi, maga pedig holnap estére megtudja, mi5 gazság. De addig t figyeljen rám. Ahogy mondtam, az Űrvadász létezik, és ő a mi nagy reménységünk. Meglehetősen zavaros játékot játszunk, és tudom ugyan, ki áll a mérgezések mögött, mégis lehet, hogy semmi hasznát nem vesszük ennek a tudásnak. Ezúttal nem egy-két bűnözővel állunk szemben, akik egy kolosszális zsarolással néhány millióra akarnak szert tenni, hanem egy jól szervezett csoporttal, amely át akarja venni az irányítást az egész Naprendszer fölött. Meggyőződése, hogy hiába kapnánk el a vezetőket, a dolog működne tovább, vagyis mielőtt lecsapnánk a résztvevőkre, előbb alaposan ki kell

ismernünk az özszeesküvés minden részletét.

- Mutassa meg a vezetőjüket - mondta dr. Silvers mogorva ábrázattal -, s a Tanács majd részletesen kidolgozza, hogy mi a teendő.

- Soha nem lépnek elég gyorsan - felelte David ugyanolyan mogorva képpel. - Kevesebb mint huszonnégy órán belül tudnunk kell a választ, *minden választ*. Ha csak uMna győzünk, az már nem menti meg sok millió ember életét a Földön.

- Akkor hát mi a terve? - kérdezte dr. Silvers.

- Elméletben - kezdte David - tudom, hogy ki mérge, meg az ételeket és hogyan hajtották végre a műveletet. Egy kis anyagi bizonyítékra van szükségem ahhoz, hogy ne tudja letagadni a bűnösségét a gyanúsított. Ezt még ma este megszerzem. De ahhoz, hogy ezek után megkapjuk tőle a szükséges információkat, teljesen meg kell törnünk az erkölcsi tartását. És itt kell bevetnünk az Űrvadászt. Egyébként már meg S kezdte a bűnös morális megtörését.

- Már megint az Űrvadász! Magukat teljesen megőriztette ez az egész. Ha tényleg létezik, ha ez nem a maga trükkje, amelynek én S áldozatul estem, akkor mondja meg, ki vagy mi azaz Űrvadász. Honnan tudja, hogy magát nem csapja be?

- Ennek a részleteit senkinek sem mondhatom E. Csak annyit árulhatok el róla, hogy tudom: ő az emberiség oldalán áll. Megbízom benne, mint magamban, és teljes felelősséget vállalok érte. Önnek azt kell tennie, dr. Silvers, amit mondok, különben, előre figyelmezttem, kénytelenek leszünk kihagyni a további fejleményekből. Olyan fontos a játszma kimenetele, hogy még önnek sem szabad az utamba állnia.

A hang eltökéltségét nem lehetett félreérteni. A sötétben dr. Silvers nem láthatta David arckifejezését, de erre valahogy nem S volt szükség.

- Mit kíván tőlem? - kérdezte.

- Holnap délben találkozni fog Makiannal, Hennesszel és Bensonnal. Testőrként vigye magával Colost. Termetre kicsi, de gyors, és nem ismer félelmet. A központi épületet őriztesse a Tanács embereivel, és azt javaslom, hogy a biztonság kedvéért szereltesse föl őket ismétlőfegyverekkel és sugárpisztollyal. Ne felejtse el a következőt: tizenkettő tizenöt és tizenkettő harminc között hagyják őrizetlenül és szemtanúk nélkül a hátsó bejáratot. Én garantálom a biztonságát. Ezek után ne lepődjön meg, bármi történik.

- Maga ott lesz?

- Nem. Az én jelenlétemre nem lesz szükség.

- És akkor?

- Meg fogja látogatni önöket az Űrvadász. Tudja mindazt, amit én, de az ő szájából hatásosabb lesz a vádbeszéd, és könnyebb lesz megtörni a bűnöst.

Dr. Silvers akarata ellenére bizakodni kezdett.

- Ezek szerint úgy gondolja, győzni fogunk?

Hosszú szünet következett. Aztán David Starr azt mondta:

- Honnan tudjam? Én is csak remélem.

Ismét csönd lett. Dr. Silvers egy parányi huzatot érzett, mintha kinyílt volna az ajtó. Odafordult a kapcsolóhoz. A szoba megtelt fénnel, de rajta kívül már

nem volt benne senki.

Tizenötödik fejezet

Az ŰRVADÁSZ ÁTVESZI A HATALMAT

David Starr olyan gyorsan dolgozott, amilyen gyorsan mert. Nem sok volt hátra az éjszakából. Az izgalom és a feszültség lassan kezdett alábbhagyni, és helyettük halálos fáradtság vett erőt rajta, amelyet órákon át nem volt hajlandó tudomásul venni.

Parányi elemlámpája ide-oda világított. Sóvárogva azt remélte, hogy amit keres, nem újabb záruk mögé van elrejtve. Ha igen, akkor erőszakot kell alkalmaznia, pedig semmi kedve nem volt épp most felhívni magára a figyelmet. Márpedig széfet nem látott; ahhoz hasonló tárgyat se nagyon. Ez jót is, de rosszat is jelentett. Amit keres, ezek szerint nincs elérhető közelségben, de az is lehet, hogy nem is a szobában van.

Ez bizony elég szánalmas, ha tudjuk, milyen körültekintő tervvel sikerült megszereznie a helyiség kulcsát. Az is időbe telik, míg Hennes rájön a terv lényegére.

David elmosolyodott. Eleinte ő is legalább annyira meglepődött, mint Hennes. Csak miután kimondta: „Én vagyok az Űrvadász”, jött rá, hogy a marsbeli barlangokból való megmenekülése óta most először szólalt meg az erőtérren keresztül. Nem tudta volna felidézni, hogy odalent milyen lehetett a hangja. Talán nem is igazán hallotta. Az is lehet, hogy a lenti körülmények hatására inkább csak a gondolatait hallotta.

Itt, a felszínen viszont megrökönyödött tőle. Teljesen váratlanul érték a kongó, mennydörgő hangok. Persze gyorsan magához tért, és szinte azonnal megértette, mi történt. A pajzs ugyan kiengedte a levegő molekuláit, de valószínűleg lelassította őket. S az ebből következő interferencia természetesen befolyásolja a hanghullámokat.

David nem nagyon sajnálta, hogy ilyen sztentori hangja lett. Talán még segít is a terv végrehajtásában.

A pajzs hasznosnak bizonyult a lövedékekkel szemben. A felvillanó fényt nem sikerült teljesen megállítani; ő maga igen jól látta. De Henneshez képest neki végül is semmi baja nem lett tőle.

Míg fáradt agya újra végiggondolta az elmúlt percek történéseit, a szeme módszeresen átvizsgálta a szekrények és fiókok tartalmát.

Egy pillanatra megállt a zseblámpa fénye. David egy csomó kacat közül kiemelt egy kis fémtárgyat. A gyöngye fényben ide-oda forgatta. Megcsavart egy parányi gombot, amely különböző helyzetekben állt meg, aztán figyelte, hogy mi történik.

A szíve majd kiugrott a helyéből.

Ez volt a végső bizonyíték. Összes feltevésének bizonyítéka, hisz hiába voltak olyan ésszerűek és tökéletesek a feltevései, eddig nem támaszkodhatott másra, mint a pusztá logikára. De most a logikát végre egy tárgy váltja fel, ami molekulákból épült, amit meg lehet fogni, föl lehet mutatni.

Betette a csizmazsebbe, ahová a maszkot és a Hennes csizmájából kilopott kulcsokat rejtette.

Bezárta maga mögött az ajtót, és kilépett a szabadba. Odafent a kupola szemmel láthatóan szürkülni kezdett. Hamarosan felgyulladnak a nappali fénycsövek, és a

nap hivatalosan is elkezdődik. Az utolsó nap, vagy a mérgezés kitervelői, vagy a földi civilizáció számára.

De addig még egy kicsit lehet aludni.

A Makian-farmra jeges csend borult. A legtöbb munkás még csak nem is sejtette, hogy mi történik. Az persze nyilvánvaló volt, hogy valami komoly dolog, de ennél többet nem lehetett tudni. Egyesek azt suttoztak, hogy Makiannál súlyos pénzügyi szabálytalanságokat találtak, de ezt senki sem hitte. Ráadásul nem is látszott logikusnak, hogy minek ezért egy egész hadsereget küldeni.

Az igaz, hogy marcona kinézetű egyenruhások cirkáltak a központi épület körül, kezükben ismétlőfegyverekkel. Az épület tetején két tűzérségi löveget is felállítottak. Körben a téren egy lélek sem volt. A munkásokat visszazavarták a barakkokba, csak a közművek nélkülözhetetlen dolgozóit engedték ki. De nekik is megparancsolták, hogy kizárólag a munkájukkal törődjenek.

Pontosan tizenkettő tizenötök az épület hátsó részén örködő két férfi szétvált, megindultak ellenkező irányba, s ezzel őrizetlenül hagyták e. a részt. Tizenkettő harminckor ugyanez a két ór visszatért, és folytatta az örködést. A tetőn elhelyezett egyik tűzér később azt állította, hogy látott valakit ezalatt bemenni az épületbe. Elismerete, hogy csak egy pillanatra látta, és talán ennek tudható be, hogy a személyleírásának nem nagyon volt értelme, mert azt állította, hogy az illető lánggal égett. Akkoriban még senki sem hitt neki.

D. Silvers kissé elbizonytalanodott. Vagyis hogy teljesen elbizonytalanodott. Fogalma sem volt, hogyan kezdje az értekezletet. Ránézett a másik négy résztvevőre, akik az asztal körül ültek.

Makian. Úgy festett, mint aki egy hete nem aludt. Lehet, hogy tényleg le sem hunyta a szemét. Eddig egy szót sem szólt. Silvers azon tűnődött, hogy vajon egyáltalán tudatában van-e a környezetének.

Hennes. Sötét szemüveg volt rajta. Egy pillanatra levette, akkor látszott, hogy a szeme vérekes és dühös. Most csak ült, és magában dörögött.

Benson. Csöndes és boldogtalan. Dr. Silvers előző éjjel számos órát töltött vele, és nyilvánvaló lett, hogy a vizsgálódás kudarca miatt bosszús és szomorú. Benson Mars-lakókról, bennszülöttekről beszélt, szerinte ezek tehetnek a mérgezésről, de Silvers jobbnak látta, ha nem veszi komolyan.

Colos. Az egyetlen boldog ember az egész társaságból. Nyilván csak egy töredékét értette meg a valódi válságnak. Hátradőlt a karosszékekben, láthatóan élvezte, hogy egy asztalnál foglal helyet a fontos emberekkel, és ha már így alakult, az Molsó cseppig ki akarta élvezni a szerepét.

És volt még egy szék, amelyet Silvers az asztal mellé hozatott. Uresen, várakozóan állt. Senki nem tett rá megjegyzést.

Dr. Silvers hagyta, hogy szabadon folyjon a beszélgetés, csak egy-egy fölösleges megjegyzést vetett közbe, hátha ezzel sikerül lepleznie a bizonytalanságát.

Mint az az üres szék, ő is csak várt.

Tizenkettő tizenhatkor fölneézett, és lassan felállt. Senki nem szólalt meg Colos hátrataszította a székét, s az nagy csattanással fölborult. Hennes odakapta a fejét,

és elfehéredő, feszült ujjakkal belekapaszkodott az asztalba. Benson körülneézett és nyüsített. Csak Makian tűnt megingathatatatlannak. Föltekintett, aztán szemmel láthatóan úgy fogta föl az egészet, mint egy újabb érthetetlen elemet a világban, amely túl nagyra nőtt, és túlságosan idegen lett a számára.

Az ajtóban egy alak állt, és azt mondta: - Én vagyok az Űrvadász!

A fényárban úszó szobában az Űrvadász fejét övező ragyogás kicsit halványabb volt, a testét elrejtő füst még anyagtalanabb, mint amilyennek Hennes előző éjszaka látta.

Az Űrvadász belépett. Az asztal körül ülők szinte automatikusan hátrataszították a székeket, szétspricceltek az asztaltól, csak a gazdátlan szék árválkodott mellette. Az Űrvadász leült, arcát elrejtette a ragyogás, füstbe burkolt karját kinyújtotta és az asztalra tette, pontosabban az asztal fölött nyugtatta. Az asztal lapja és a karja között öt-hat centiméternyi űr volt.

- Azért jöttem, hogy beszéljek a bűnösökkel - szólalt meg az Űrvadász. A hosszúra nyúlt, kínos csöndet Hennes törte meg. A hangja izzott a elfojtott dühtől:

- Úgy érti, a betörőkkel?

A keze hirtelen megindult a napszemüveg felé, de végül nem vette le. Látszott, hogy remeg az ujjja.

Lassan és tompán ejtette a szavakat az Űrvadász:

- Igaz, betörtem. Itt vannak a kulcsok, amelyeket kiemeltem a csizmájából.

Többé nincs szükségem rájuk.

Fémforgácsok villantak az asztalon Hennes felé, de Hennes nem nyúlt utánuk.

Az Űrvadász folytatta:

- De a betörés azért történt, hogy elejét vegyük egy még nagyobb bűnnek. Itt van például a bizalomra méltó munkavezető, aki néha éjszakákat tölt Wingrad Cityben, hogy egyszemélyes nyomozást folytasson az ételmérgezők után.

Colos apró arca eltorzult a fojtott röhögéstől.

- Hé, Hennes - kiáltotta -, úgy tűnik, téged keresnek.

De Hennes most minden érzékszervével az asztal túlfelén lévő tünetény felé figyelt.

- De mi ebben a bűn? - kérdezte.

- A bűn az - felelte az Űrvadász -, hogy ezek a villámlátogatások nem a város, hanem . aszteroidák felé vezettek.

- Hogyan? Miért?

- Nem az aszteroidák felől jött az ételmérgezők utolsó ultimátuma?

- Azzal vádol, hogy én állok az ételmérgezés mögött? Ezt tagadom. Követelem, hogy bizonyítsa be. Vagyis ha úgy érzi, hogy szüksége van bizonyítékra. Csak azt ne higgye, hogy ezzel a maskarával rá tud kényszeríteni hazugságok beismerésére.

- Hol volt két éjszakával ezelőtt, amikor megérkezett a végső ultimátum?

- Nem vagyok hajlandó válaszolni. Magának nincs joga kérdezősködni. -

Akkor válaszolok maga helyett. A méregkészítők hatalmas kombinátja az aszteroidákon van, ott, ahova az egykori kalózbundák maradéka visszahúzódott.

De a kombinát agra itt van a Makian-farmon.

Ennél a mondatnál Makian bizonytalanul talpra állt, mozgott a szája, de hang nem jött ki belőle.

Az Űrvadász füstbe burkolt karjával határozott mozdulattal leintette, aztán beszélt tovább:

- Maga, Hennes, a közvetítő.

Hennes lekapta a napszemüvegét. Kövérkés, olajosan sima arca, amelyet a véres szemek kissé elcsúfítottak, most úgy feszült, mintha egy kemény öntőformába préseltek volna.

- Untat a szövege, Űrvadász, vagy minek hívja magát - mondta Hennes. - Ha jól értem, ez a konferencia azért szerveződött, hogy kidolgozzuk a módszereket, amelyekkel le lehet győzni a méregkészítőket. De ha most átalakul vitafórummá, ahol egy ripacs színész ostoba vádaskodásait kell hallgatnunk, akkor távozem.

Dr. Silvers áttört Coloson, hogy megragadhassa Hennes csuklóját.

- Kérem, maradjon, Hennes, én még többet is szeretnék erről hallani. Elegendő bizonyíték nélkül senki sem fogja elítélni magát.

Hennes lesöpörte Silvers kezét, és fölállt.

- Szívesen láttalak lelőve, Hennes - közölte csöndesen Colos -, márpedig pontosan ez fog történni, ha kilépsz az ajtón.

- Colosnak igaza van - jegyezte meg Silvers. - Kint fegyveresek állnak azzal az utasítással, hogy a parancsom nélkül senkit ne engedjenek kilépni.

Hennes keze ökölbe szorult, aztán kiegyenesedtek az ujjai.

- Mostantól egy szóval sem vagyok hajlandó hozzájárulni ehhez a törvénytelen eljáráshoz. Maguk mindannyian tanúsíthatják, hogy engem erőszakkal tartanak itt. - Karját keresztbe fonva leült.

Az Űrvadász újra rákezdte:

- De Hennes csak a közvetítő. Túl nagy gazember ahhoz, hogy ő legyen az igazi gonosztevő.

- Itt egy kis ellentmondás van - mondta sápadtan Benson.

- Csak látszatra. Nézzük a bűntényt. Az elkövetett bűn jellege nagyon sok mindent elárul magáról a bűnözőről. Először A itt van a tény, hogy idáig viszonylag kevesen haltak meg. Feltehetőleg a bűnözők gyorsabban célt értek volna, ha nyílt támadást kezdenek, és nemcsak fenyegetőztek hat hónapig, mert ezzel azt kockáztatják, hogy elkapják őket, és nem nyernek semmit. Mit jelent ez? Úgy tűnik, hogy a vezetőjük valamiért nem szívesen gyilkol. Ez nyilvánvalóan nem illik Hennes jelleméhez. Én a legtöbb információt Williamstől szereztem, aki most nincs közöttünk, de tőle tudom azt A, hogy a megérkezése után Hennes rögtön megpróbálta eltenni láb alól.

Hennes megfélemlített a fogadalmáról. Felkiáltott: - Ez hazugság,

Űrvadász rá se hederítve folytatta:

- Vagyis Hennes nem érzett volna lelkifurdalást, ha gyilkolnia kell. Valami finomabb öntőformát kell találnunk, amelybe jobban beleillik a teóriánk. De mégis, mi kényszeríthet egy alapján véve finom úriembert arra, hogy olyanokat öljön meg, akiket soha nem látott, s akik soha nem bántották? Annak ellenére, hogy a Föld lakosságának csak egy elenyésző hányada halt meg mérgezésből, végül is a halottak száma több százra rúg. Közülük ötven gyerek volt. Feltehetőleg a bűnös erős késztetést érez, hogy gazdag és hatalmas legyen, s ez legyőzi a nemes jellemet A. Mi húzódhat e késztetés mögött? Talán egy frusztrációval teli élet, amely arra tud itt hogy meggyűlölje az egész emberiséget, és a vágy hogy mindazoknak, akik korábban megvetették, megmutassa, milyen nagy ember valójában. Ezek szerint keresünk valakit, akiről feltételezhető a súlyos kisebbségi érzés. Hol találhatunk ilyet?

Mindenki égő szemmel, feszülten figyelt az Űrvadászra. Még Makian arcára is visszatért valami élénkség. Benson elgondolkozva ráncolta a homlokát, Colos pedig elfelejtett vigyorogni.

Az Űrvadász folytatta:

- A legfontosabb, szinte kulcsként használható mindaz, ami Williams megérkezését követően történt a farmon. Rögtön azzal gyanúsították, hogy kém. Könnyedén rá lehetett jönni, hogy a húga megmérgezéséről szóló történet hamis. Hennes, mint mondtam, azon nyomban elhatározta, hogy megöli Williamset. A képlékenyebb természetű főnök azonban más módszerhez folyamodott. Úgy akarta semlegesíteni Williams veszélyességét, hogy barátkozni kezdett vele, és színelg elfordult Hennes felé.

- Foglaljuk össze, amiről idáig szó volt - folytatta kis szünet után az Űrvadász. - Mit tudunk a mérgezők főnökéről? Lelkiismeretes ember, aki látszólag barátságos Williamsszel és barátságatlan Hennesszel. Kisebbségi érzés dől benne, ami egy frusztrációkkal teli életből következik, mert más volt, mint a többiek, kevesebb, kisebb...

Benson talpra ugrott, és azt kiáltotta: - Úristen. Colos!

Dr. Silvers kétségbeesetten csattant fel:

- De... de nekem testőrként kellett idehoznom. Fegyver van nála.
Colos egy pillanatig pisztollyal a kezében megmerevedett, és apró, éles szemével végignézett a jelenlevőkön.

Tizenhatodik fejezet

MEGOLDÁS

Colos cérnavékony hangja ezúttal határozottan csengett:

- Óvakodjanak a gyors következtetések levonásától. Úgy tűnhet, hogy az Űrvadász rám gondolt, de még nem mondott nevet.

Mindenki ránézett. Senki nem szólalt meg.

Colos hirtelen előkapta a revolverét, a csövénél fogva az asztalra hajította, s az nagy zajjal átsiklott az Űrvadász irányába.

- Azt mondom, nem rólam van szó, ime, a fegyverem, hogy komolyan gondolom. Az Űrvadász füsttel borított karja kinyúlt érte.

- Én is azt mondom, hogy nem Colos az - mondta, azzal visszalökte a fegyvert Coloshoz.

Colos lecsapott rá, visszadugta a pisztolytáskába, és ismét leült.

- Hagyjuk, hogy folytassa az Űrvadász.

Az Űrvadász pedig azt mondta:

- Lehetett volna Colos is, de számos oka van annak, hogy miért nem ő az. Először azért, mert a gyűlölet Colos és Hennes között sokkal régebb keletű, mint hogy Williams a színre lépett.

Dr. Silvers tiltakozott:

- De figyeljenek ide. Ha a főnök úgy tett, mint aki haragban van Hennesszel, az nem biztos, hogy csak Williams kedvéért volt így. Lehet, hogy ez egy régóta létező terv része.

- Van benne valami, dr. Silvers - ismerte el az Űrvadász. - De nézzük csak. A főnök, bárki legyen is az, nyilvánvalóan tökéletesen ura a banda taktikájának. A gyilkosságokkal kapcsolatban képes ráerőszakolni saját finnyasságát arra a csoportra, amely talán a Naprendszer legelvetemültebb gonosztevéiből áll. Ezt csak egy módon képes megtenni, ha úgy rendezi a dolgokat, hogy ne tudjanak meglelni nélküle. Hogyan? Ha ő ellenőrzi a méregutánpótlást és a mérgezés módszerét. Colos nyilvánvalóan egyiket sem tud megtenni.

- Ezt honnan tudja? - csattant fel dr. Silvers.

- Ugyanis Colosnak nincs olyan képzettsége, amelynek a segítségével olyan új mérget képes kifejleszteni és termelni, amely ártalmasabb, mint minden eddig ismert fajta. Nincs laboratóriuma vagy botanikai és bakteriológiai képzettsége. Nem tud hozzáférni a hombárokhoz Wingrad Cityben. Mindez viszont tökéletesen áll Bensonra.

Az agronómus cudarul megizzadt, és vékony kappanhangon kezdett kiabálni:

- Mit akar? Próbára tesz, mint az imént Colost?

- Colost nem én tettem próbára - mondta az Űrvadász. - Soha nem is vádoltam. Én magát vádolom, Benson. Maga az ételmérgező kombinát agyközpontja és ve-

zetője.

- Nem! Maga megbolondult!

- Dehogy. Teljesen eszemnél vagyok. Először Williams kezdett gyanakodni magára, aztán átadta a gyanúját nekem.

- Pedig semmi oka nem volt rá. Teljesen őszinte voltam hozzá.

- Túlságosan is őszinte. Azzal követett el hibát, hogy elmondta: véleménye szerint a mérgezés forrása a farm terményein növényi marsbeli baktérium. Mint agrónómus, magának tudnia kellett, hogy ez lehetetlen. A marsbeli élet nem fehérjékből áll, s így a baktérium éppoly kevésbé táplálkozhat földi növényekből, ahogy mi sem tudunk sziklát enni. Vagyis maga szándékosan hazudott, s ettől minden, ami magával kapcsolatos, gyanús lett. Williams azon kezdett tündődni, hogy vajon nem maga állítja-e elő a marsbeli baktériumkivonatot. A kivonat mérgező. Nem gondolja? - De hogyan tudnám elterjeszteni? - kiáltotta magából kikelve Benson. - Magának teljesen elment az esze.

- Egyedül maga tudott hozzáférni a Makian-farmról behajózott terményekhez. Az első mérgezésektől kezdve mintát tudott szerezni a városi gabonatarlókból. Maga mesélte Williamsnek, milyen körülmények között vett mintát különböző hombárokból, illetve egy-egy hombár különböző mélységeiből. Azt is elmondta, hogyan használta a saját maga által kifejlesztett szigonyt.

- De mi baja van vele?

- Nagyon is sok. Tegnap éjszaka megszereztem Hennes kulcsait. Arra kellettek, hogy bejussak abba a helyiségbe, amely az egész farmkupola összes többi helyiségével ellentétben következetesen zárva van: a maga laboratóriumába. És ott ezt találtam. - Azzal a kis fémtárgyat a fény felé tartotta.

- Mi az, Űrvadász? - kérdezte dr. Silvers.

- Benson mintaszedője. Ez a kis gömb a szigony végéhez illeszkedik. Figyeljék, hogyan működik!

Az Űrvadász az egyik végén beállított egy kis kapcsolót.

- A szigony kilövésekor kinyílik ez a biztonsági retesz - mondta. - Így! És most nézzék!

Füllel alig észlelhető zúgó hangot hallottak. Ez öt másodpercig tartott, ekkor a mintaszedő elülső vége kinyílt, egy másodpercig nyitva maradt, aztán bezáródott.

- Elvileg valóban így működik - kiáltott Benson. - Ebből soha nem csináltam titkot. - Nem, nem csinált - mondta kimérten az Űrvadász. - Maga és Hennes napokon át veszekedtek Williams miatt. Magának nem fűlött hozzá a foga, hogy meggyilkolják. Végül odavitte Williams ágyához a szigonyt, hátha a látvány okozta meglepetésében elárulja magát. Williams nem csinált semmit, viszont Hennes nem akart tovább várni. Erre beküldték Zukist, hogy végezzen vele.

- De mi baja a mintaszedővel? - könyörgött Benson.

- Hadd mutassam be még egyszer, hogyan működik. De most arra kérem, dr. Silvers, hogy a gömb ön felé eső végét tartsa szemmel.

Dr. Silvers áthajolt az asztalon, hogy jobban szemügyre vehesse a szigonyfejet. Colos megint előkapta a revolverét, és próbálta megosztani figyelmét Benson és Hennes között. Makian S talpra szökött, az arca egészen kipirult.

Az Űrvadász újra kézbe vette a mintaszédót, megint kinyílt a masina szája, de ezúttal Makian azt S észrevette, hogy a gömb másik felén is kinyílik egy kS fém borítólemez, emögött pedig egy apró bemélyedés tárult fel, amely gyantaszzerűen csillogott.

- Ott láthatják - mondta az Űrvadász -, mi történt. Minden alkalommal, amikor Benson mintát vett, egy pár szem búzát, egy darab gyümölcsöt, egy salátalevelet bekent ezzel a színtelen gyantával, a marsbeli baktériumok mérgező kivonatóval. Kétségtelen, hogy egyszerű mérge, de nem befolyásolják a további gyári vagy konyhai műveletek; és így bukkanhat föl végül egy darab kenyérben, egy lekvárosüvegben vagy egy babaételt tartalmazó konzervben. Okos és ördögi trükk.

Benson az asztalt püfölte.

- Ez az egész hazugság, szemenszedett hazugság!

- Colos - mondta az Űrvadász hallgattassa el. Álljon szorosán mellé, és moc-canni se engedje.

- Ejnye - tiltakozott dr. Silvers -, ön most vádaskodik, de engedje Bensonnak, hogy megvédje magát.

- Nincs idő - közölte az Űrvadász -, de mindjárt meglesz a bizonyíték, amely önt is kielégíti.

Colos egy zsebkendővel némitotta el az agronómust. Benson fulladozott, aztán előntötte a veríték, mihelyt Colos revolverének csöve nagy csattanással a homlokának ütközött.

- Legközelebb - mondta Colos - akkorát kap, hogy a padlóra kerül; úgy ellátom a baját, hogy agyarázkodást kap.

ÁtŰrvadász fölemelkedett.

- Amikor egy kisebbségi érzéstől szenvedő emberről beszéltem, maguk mind Colost gyanúsították, mert kicsi. Pedig a kicsiségnek több változata van, nemcsak a testméretek szerint lehet valaki törpe. Colos harciassággal és a véleménye hangos kimondásával kompenzálja a kicsiségét. Az itteniek ezért S tisztelik. Benson viszont, aki csupa aktív ember között él, úgy érzi, hogy megvetik, amiért

„egyetemi farmer”, semmibe veszik a nyápicságáért, és olyanok is lenéznek, akiket sokkal alacsonyabbrendűnek érez magánál. Hogy ezt képtelen legyen mással kompenzálni, mint hogy megölje a leggyámoltalanabbakat, az a kicsiségnek csak egy másik, igaz, rosszabb válfaja. De Benson az elmeállapotát tekintve beteg. Nehéz, talán lehetetlen is vallomást kicsikarni tőle. Hennes azonban majdnem olyan jó szolgálatot tehet, ha elmondja, mit tud a mérgekkészítők jövőbeli akcióiról. Pontosan meg tudja mondani, hol találjuk az aszteroidákon a csatlósait. Azt is elárulhatja, hogy hol van a ma éjszakára előkészített méregadag. Nagyon sok mindent el tud mondani.

Hennes gúnyos mosollyal válaszolt:

- Nem tudok és nem is fogok magának semmit elmondani. Ha most rögtön lelőnek bennünket, pontosan ugyanúgy fog történni minden, mintha életben hagynak. Vagyis csinálhatnak velünk, amit akarnak, úgysem segít.

- Beszél, ha garantáljuk a személyes biztonságát? - kérdezte az Űrvadász.

- Ki bizik a maga garanciáiban? - vágta rá Hennes. - Ragaszkodom ahhoz, amit mondtam. Ártatlan vagyok. Senkinek se használ, ha megöl bennünket.

- Tudatában van, hogy ha nem hajlandó beszélni, azzal esetleg sok millió férfi, nő és gyerek halálát okozhatja?

Hennes vállat vont.

- Nagyon jó - mondta az Űrvadász. - Hallottam egyet s mást a Benson által kifejlesztett mérge hatásáról. Mihelyt bekerül a gyomorba, rendkívül gyorsan felszívódik, megbénítja a mellkasi izmok idegeit: az áldozat nem tud lélegezni. Ot percig tartó fájdalmas fuldoklás után hal meg. Ez persze csak akkor igaz, ha a mérge a gyomorba kerül.

Míg beszélt, kivett a zsebéből egy üveggolyócskát. Kinyitotta a mintaszédót, és a golyót végighúzta a gyantás bemélyedésen, mire a golyó csillogó felszíne elhomályosodott a ragacstól.

- Mármost - folytatta az Űrvadász - ha a mérget az ajkakon belül helyezzük el, a dolog másként alakul. Sokkal lassabban szívódik fel, és sokkal fokozatosabban fejti ki hatását. Makian - kiáltott hirtelen -, itt van az az ember, aki becsapta magát, arra használta a farmot, hogy innen irányítsa az emberek megmérgezését, és szétrombolja a farmszindikátust. Kapja el a karját, és kötözze le!

Az Űrvadász átsűsztatott egy „kmperecet” az asztalon.

Makian régóta kikíváncozó dühödt ordítással rávetette magát Hennesre. A haragtól újra beléköltözött egy pillanatra ifjúságának ereje, Hennes hiába is hadakozott volna.

Makian egy pillanat alatt odakötözte Henneset a székhez, a karját jó erősen megcsavarva hátratekerte a támlához, a csuklóját pedig összebogozta a karpereccel, aztán ellépett mellőle.

- Ha befejezte a mondókáját - mondta Makian reszelősen zihálva -, örömmel szedem szét a tíz ujjammal ezt az embert.

Az Űrvadász most megkerülte az asztalt, lassan közeledett Henneshez, két ujjal maga elé tartva az összekent üveggolyót. Hennes borzadva hátrahőkölt. Benson kétségbeesetten gyötrődött az asztal túlfelén, de Colos egy ütéssel lecsendesítette. Az Űrvadász megfogta Hennes alsó ajkát, kihúzta, és ettől előtűntek a férfi fogai. Hennes megpróbálta elrántani a fejét, de az Űrvadász összecsíptette az ujjait, mire Hennes fuldokolva felordított.

Az Űrvadász ezek után bepottyantotta az üveggolyót Hennes fogai és az ajka közé.

- Szerintem körülbelül tíz percbe telik, míg a nyálkahártyákon keresztül felszívódó mérge hatása jelentkezni kezd - közölte Űrvadász. - Ha hajlandó előbb megszólalni, kivesszük a golyót, és kiöblítheti a száját. Máskülönben a mérge lassan hatni kezd. Fokozatosan nehezedik és egyre fájdalmasabb lesz a légzés, végül úgy egy óra múlva lassú kínhalállal megfullad. És ha meghal, azzal sem ér el semmit, mert a bemutató nagyon tanulságos lesz Benson számára, akit addig gyötrünk, amíg ki nem szedjük belőle az igazságot.

Izzadságcseppek futottak le Hennes halántékán. A torka mélyéről hörgő hangok törtek elő.

Az Űrvadász türelmesen várt. Hennes felkiáltott.

- Beszélék! Beszélni akarok! Vegyék ki! Vegyék ki!

A szavak gurgulázva törtek elő elgyötört ajkai közül, de a szándék és az arcvonások közt megbújó rettegés elég egyértelművé tette, hogy mit akar.

- Jó! Szeretném, dr. Silvers, ha jegyezné, amit Hennes mond.

Dr. Silvers és David Starr legközelebb három nap múlva találkozott. Silvers időközben keveset aludt és fáradt volt, de annyira azért mégsem, hogy ne köszöntse boldogan Davidet. Colos, aki azóta egy percre sem hagyta el Silverset, épp olyan kitörő lelkesedéssel üdvözölte barátját.

- Bevált - közölte Silvers. - Biztosan hallotta. Hihetetlenül jól ment minden.

- Tudom - mond. mosolyog. David. - Az Űrvadász részletesen elmesélt mindent.

- Ezek szerint találkoztak.

- Csak egy-két percre.

- Mindjárt utána eltűnt, mint a kámfor. De a jelentésemben beszámoltam róla; természetesen meg kellett tennem. Kicsit bután éreztem magam. Mindenesetre tanúként itt van Colos és az öreg Makian.

- És én - tette hozzá David.

- Hát persze. De szerencsére vége. Földerítettük a méregraktárat, és kipucoltuk az aszteroidákat. Két tucat ember életfogytiglani börtönbüntetést kap, és a végén Benson munkájának is hasznát vesszük. i.e itteni étellel kapcsolatos kutatásai bizonyos értelemben forradalmiak. Lehe.éges, hogy az összes erőfeszítésének, hogy méreggel az uralma alá hajtja a Földet, végső soron az lesz a haszna, hogy egy egész sor új antibiotikummal ajándékoz meg bennünket. Ha szegény pára a tudományos kiválóságot célozza meg, nagy emberként végezhetne volna. Hála Hennes vallomásának, sikerült leállítanunk ezt a szörnyeteget.

- Az a vallomás alaposan elő volt készítve -jegyezte meg David.

- Az Űrvadász előző este óta puhította Hennest.

-

D. ige, kétlem, hogy lenne olyan, aki ne adná be a derekát, ha azzal fenyegetik, hogy meg fogják mérgezni. De mi történt volna, ha Hennes valóban ártatlan? Az Űrvadász nagyon sokat kockáztatott.

- Dehogy. Nem volt semmilyen méreg. Benson is tudta. Csak nem hiszi, hogy Benson méreggel bekenve hagyja a laboratóriumban a mintaszedőt, ha az bizonyíték lehet ellene? Csak nem gondolja, hogy ott tart mérget, ahol véletlenül is rábukkanhatnak?

- De az üveggyőlyön levő méreg...

- ...egyszerű, ízetlen zselatin volt. Benson tudhatta volna, hogy valami ilyesmi van rajta. Az Űrvadász meg sem próbálta, hogy őt bírja vallomásra. Ezért hallgattatta el, nehogy figyelmeztesse Hennest. Hennes viszont magától is rájöhetett volna, ha nem esik annyira pánikba.

- Hát jó, ami engem illet, valószínűleg kitesznek az ürbe - közölte színtelen hangon dr. Silvers.

Még akkor is az állat dörgölte, amikor végül elnézést kért, és elment lefeküdni. David Coloshoz fordult.

- És most mihez kezd, Colos?

- Dr. Silvers állandó munkát ajánlott a Tanácsban - közölte Colos. - De azt hiszem, nem vállalom el.

- Miért?

- Megmondom magának, M. Starr. Úgy tervezem, hogy magával mennék, bárhová kerül is ezután.

- Én csak a Földre megyek - mondta David. Egyedül voltak, de Colos óvatosan körülсандított, mielőtt megszólalt.

- Az az érzésem, hogy maga még sok helyre fog menni a Földön kívül...

Úrvadász. - Tessék?

- Ahogy mondom. Azóta tudom, hogy először megláttam magát fénnel meg füsttel körülvéve. Ezért nem vettem a lelkemre, amikor azzal gyanúsított, hogy én vagyok a méregkészítő. - Az arca teljesen formátlan lett a széles vigyortól. - Tudja, mit beszél?

- Persze hogy tudom. Nem láttam az arcát, se a ruháját, de megismertem a csizmájáról, a magasságáról meg a testalkatáról.

- Véletlen egybeesés S lehetett.

- Lehet. Nem láttam a csizma mintázatát, de egy-két dolgot, mint például a színet, azért fölfedeztem. És magán kívül még az életben nem találkoztam olyanal, aki egyszerű fekete-fehér csizmát viselt volna.

Danid Start a fejét hátrahajtva kacagott.

- Győzött. Igazán azt akarja, hogy egyesítsük erőinket?

- Büszkeséggel töltene el - jelentette ki Colos. David kinyújtotta a karját, és kezét fogtak.

- Akkor együtt maradunk - mondta David -, bárhová megyünk.

Az ASZTEROIDÁK

LÓZAI

*ederiek Pohlnek
ellentmondásosan szeretőre mélt
ügynöknek
Első fejezet*

PUSZTULÁSRA ÍTÉLT HAJÓ

Tízen, perc az indulásig! Az Atlasz készen állt a felszállásra. Az űrhajó sima, csillogó vonala csak úgy ragyogott a Hold éjszakai eget betöltő Föld fényében. A tompa hajóorr az űr felé mutatott. Körülötte légüres tér, alatta pedig ott meredeztek a Hold felszínének halott tajtékkövei. A legénység létszáma: nulla. A fedélzeten egyetlen élőlény sem volt.

- Mennyi idő van még hátra, Gus? - kérdezte Hector Conway tudományos főtanácsos.

Kényelmetlenül érezte magát a Hold tanácstestületi irodájában. A Földön a Tudományok Tornyának nevezett kő- és acéltű legtetefjén volt a rezidenciája. Oh, ha kinézett az ablakon, egyenesen a Nemzetközi Városra esett a pillantása.

Pedig itt a Holdon is megtettek minden tőlük telhetőt. Az irodák ablakutánzatai mögött ragyogóan megfestett földi jelenetek voltak láthatók. A természet színeiben pompáztak, a világítás pedig aszerint volt élesebb vagy lágyabb, hogy reggel volt. vagy dél, vagy alkonyodott. Az éjszakai alvás idejére komor sötétkébe borult

minden.

Am egy olyan Föld-lakónak, mint Conway, még ez sem volt elég. Nagyon is jól tudta, hogy ha betörné az ablaküveget, csupán festett miniatűrök tárulnának a szeme elé, és ha az ablakok mögé menne, legfőljebb egy másik helyiséget találna, esetleg a Hold valamelyik tömör szikláját.

Dr. Augustus Henree, akihez a kérdést intézte, a karórájára pillantott.

- Még tizenöt perc - mondta pipája bodorodó füstje mögül. - Aggodalomra semmi ok. Az *Atlasz* a legjobb formájában van. Magam ellenőriztem még tegnap.

- Tudom - mondta a hófehér hajú Conway, aki idősebbnek látszott mint a karcű, sovány arcú Henree, holott épp egyidősek voltak. - Csak Lucky miatt aggodom. - Lucky?

- Csak a szokás hatalma - mosolygott szégyenlősen Conway. - David Starr-ról beszélek. Nem is tudod, hogy még ma is így hívja mindenki?

- Lucky Starr, ez jó. Illik rá ez a név. De hát mi van vele? Hisz végül is ez az egész az ő ötlete.

- Pontosan. Az efféle ötlet igazán rá vall. Legközelebb, azt hiszem, majd a SzirMszi Konzulátussal bánik el a Holdon.

- Bár megtenné!

- Ne tréfálj! Néha már-már azt hiszem, te biztatod fel arra, hogy neki egyedül kell magára vállálnia minden munkát. Azért is jöttem a Holdra, hogy rajta tartsam a szemem, nem pedig azért, hogy a hajót figyeljem.

- Ha emiatt jöttél, Hector, akkor nem állsz a helyzet magaslatán.

- Jó, jó, nem futkoshatok folyton a nyomában, mint valami tyúkanyó. De Colos vele van. Meg is mondtam annak a kis fickónak, hogy elevenen megnyúzom, ha Lucky egy szál egyedül beront a Szíriuszi Konzulátusra.

Henree fölnevetett.

- Én mondom, megtenné - morgott Conway. - És ami még rosszabb, természetesen ezt is megúszná.

- No, ugye!

- Nem kell neki más, csak egy kis biztatás, és egy szép napon túl nagy kockázatot vállal. Pedig sokkal értékesebb annál, semhogy elveszítsük!

John Bigman Jones átimbolygott a döngölt agyagpadlón, nagy óvatosan cipelve söröskriglijét. A pszeudogravitációt nem terjesztenek ki az egész városra, így itt, az űrkikötőben az embernek azzal kellett beérnie, amit a Hold saját gravitációja biztosított. Szerencsére John Bigman Jones a Marson született, és ott S nevelkedett. Ott pedig a gravitáció rendesen kétötöde a földinek, ami nem is rossz. Colos most épp húsz fontot nyomott. A Marson ötven font lenne a súlya, a Földön pedig százhusz. Odalépett az órhöz, aki nevetve figyelte. Az ór a Nemzeti Holdgárda egyenruháját viselte, és hozzászokott már az alacsony gravitációhoz.

- Hahó! Ne ácsorogj itt olyan morcosan! Hoztam neked sört. Idd meg az egészségemre - mondta John Bigman Jones.

Az ór meglepődött, majd sajnálkozva mondta:

- Nem lehet. Tudod, hogy szolgálatban vagyok.

- Ó, persze. Oda se neki, magam is elbánoz vele. A nevem John Bigman Jones, de hívj csak Colosnak. - Mindössze az álláig ért az órnek, holott az sem volt külö-

nősebben magas, Colos mégis olyan mozdulattal nyújtott kezét, mintha neki kellene lehajolnia hozzá.

- Bert Wilson. Ti a Marsról jöttél? - Az ő Colos skarlátvörös és cinóberszín, csí-
pőig érő csizmáját nézegette. Csak egy marsbeli farmer lehet az, aki nem röstell
ilyen csizmát viselni az űrben.

Colos büszkén pillantott a csizmájára.

- Eltaláltad. Egy hétig kell itt rostokolnom. Nagy űr, micsoda egy szikla ez a
Hold! Közületek még egy fickó sem járt a felszínén?

- Néhanapján. Ha alkalmunk van rá. Nem sok látnivaló akad odakint.

- Én biztosan vágyódnék innen kifelé. Utálnám ezt a bezártságot.

- Odaát, hátul van egy nyílás, amely a felszínre vezet.

Colos szeme követte az őrmester hüvelykujját, amint átbökött a válla felett. A
folyosó - melyet a Holdváros fényei alig világítottak meg - összeszűkül a
falmélyedésben.

- Nincsen űrruhám.

- Pedig anélkül nem mehetsz ki. És egy ideje mindenkit csak különleges enge-
déllyel engednek ki.

- Hát az hogy lehet?

Wilson ásított.

- Egy hajó van odakint indulásra készen. - Ránézett az órájára. - Úgy tizenkét
perc múlva indítják. Talán alábbhagy az éberség, ha már elindult. Nem tudom,
mi ez a história.

Az ő a talpán hintázva figyelte, amint Colos leeresztette a torkán az utolsó
korty sört.

- Mondd csak, Patsynél vetted a sört, a kikötőben? Nagyon tele van?

- Üres. Figyelj, mondok valamit. Tizenöt másodperc alatt ott lehetsz és vehetsz
magadnak. Nekem úgy sincs más dolgom. Itt maradok addig, és lefogadom,
hogy semmi sem történik, amíg távol vagy.

Wilson vágyakozva bámult a kikötői kocsmá felé.

- Jobb, ha nem megyek.

- Rajtad áll.

Nyilvánvalóan egyikük sem vette észre azt az alakot, amelyik mögéjük lebegett
a folyosón, és a fülke felé tartott, oda, ahol a légzsilip volt, és ahol hatalmas ajtó
torlaszolta el a felszínre vezető kijáratot.

Wilson, mint akit odahúz a lába, már-már megindult a kocsmá felé.

- Nem! Jobb, ha nem megyek - mondta végül.

Tíz perc az indulásig!

Az ötlet Lucky Starrtól származott. Épp Conway otthoni irodájában volt azon a
napon, amikor híre jött, hogy a Földi Űrflottához tartozó *Waltham Zacharyt* ki-
fosztották a kalózok, szállítmányát elrabolták, a tisztok halálra fagytak az
űrben, a legénység nagy részét pedig foglyul ejtették. Maga a hajó, mely
szánalmasan rövid, ám derekas küzdelmet folytatott, annyira tönkrement, hogy
a kalózok nem is látták értelmét, hogy megmentse. Így hát elvittek róla minden
mozdithatót, a műszereket és a motorokat is.

- Ez az ellenség az aszteroidák zónájából jön - vélte Lucky. - Van ott vagy száz-

ezernyi szikla.

- Vagy még annál is több - fújta ki a cigarettája füstjét Conway. - De mit tehetünk? Amióta csak létezik a Földi Birodalom, több az aszteroida mint amennyivel elbírnánk. Már vagy egy tucatszor odamentünk, hogy kifüstöljük őket, de a megmaradtakkal mindig újra meggyúlt a bajunk. Amikor huszonöt éve...

A fehér hajú tudós elharapta a szót. Huszonöt évvel ezelőtt ölték meg Lucky szüleit az űrben, a kisfiút pedig sorsára hagyták.

Lucky nyugodt, barna szemében nem látszott érzelem.

- Az a baj, hogy még mindig nem tudjuk minden aszteroidáról, hogy hol-merre van - mondta.

- Persze hogy nem tudjuk. Száz űrhajó és száz esztendő kellene ahhoz, hogy a legfontosabb információkat megszerezzük az aszteroidák számáról. Ráadásul a Jupiter vonzása folyton megváltoztatja imitt-amott az aszteroidák pályáját.

- Akkor is meg kellene próbálnunk. Ha csak egy hajót küldenénk ki, a kalózok nem tudhatnak, hogy ez miféle képtelenség, de megriadnának a feltérképezés következményeitől. Fia híre megy, hogy beindul az adatfelmérés, megtámadják a hajót. - És akkor mi van?

- Tegyük fel, hogy kiküldünk egy automata hajót teljes fölszereléssel, emberi irányítás nélkül.

- Drága mulatság lenne.

- De megéri. Tegyük fel, hogy automata mentőcsónakkal szereljük föl, amely menten elhagyja a hajót, amint a műszerek regisztrálják a közeledő hiperatommotor energiasugárzását. Mit gondoltok, mit csinálnak majd akkor a kalózok?

- Szétlövik a mentőcsónakot, megcsákyázzák a hajót, és elcipelik a bázisukra.

- Vagy az egyik bázisukra a sok közül. Helyes. És ha látják, hogy a mentőcsónakok megpróbálnak elszabadulni, nem is lesznek meglepve, hogy egy lelket sem találnak a hajó fedélzetén. Végül is ez egy fegyvertelen felmérőhajó. Az ember nem is számíthat arra, hogy a személyzet megpróbál ellenállni.

- Hová akarsz kilyukadni?

- Tegyük fel továbbá, hogy a hajó bekapcsol és felrobban, mihelyt a hőmérséklet a hűsz foknál magasabb abszolút értéket fölül emelkedik, ami valószínűleg akkor következik be, amikor becipelik az aszteroidák hangárjába.

- Tehát álcázott csapdát javasolsz?

- Méghozzá gigantikus méretű. Szétcsapna az aszteroidák között. Tucatszámra rombolná szét a kalózhajókat. Még a Ceresz, a Veszta, a Júnó vagy a Pallasz S foghatná a villanásokat. Akkor aztán, ha túlélő kalózokra akadunk, olyan információkhoz juthatunk, amelyek rendkívül hasznosak lehetnek.

- Értem.

Így Eután nekiláttak, hogy felszereljék az *Atlaszt*.

Az árnyalak gyors, biztos mozdulatokkal dolgozott a Hold felszínére vezető mélyedésben. Egy mikrohőfegyver túsugarával kezdte kinyitni a légkamra titkos ajtaját. A védőlemez kinyílt. Egy pillanatra csak úgy táncoltak a szorgos, fekete kesztyűs ujjak. Majd visszahelyezték a lemezt, és ugyanannak a hőfegyvernek

egy szélesebb és langyosabb sugarával visszahegesztették.

Ott ásitott a mélyedés barlangkapuja. A riasztó, mely mindig jelzett, ha szükség volt rá, ezúttal hallgatott, áramköre szertehányva hevert a megbolygatott lemez mögött. Az árnyalak belépett a mélyedésbe, és az ajtó becsukódott mögötte. Mielőtt az ürbe nyíló felszíni ajtót kinyitotta, legöngyölítette a karja alatt tartott rugalmas plasztikot. Ahogy belebújt, az anyag teljesen beborította és hozzásimult, csak a szeménél volt egy átlátszó tettei trtek. A derékszíjába akasztva egy apró henger volt folyékony oxigénnel, a rövid gumicső fölért a fejéig. Melle félúrruha volt ez, melyet a légüres térben tett gyors kirándulásokhoz terveztek, az azonban már nem volt biztos, hogy félóránál hosszabb ideig kitart.

Bert Wilson meghökkent, a fejét forgatta.

- Hallottad?

Colos rábámult.

- Semmit sem hallok.

- Esküdni mernék, hogy a mélyedés ajtaja csukódott. Pedig nem volt semmi riasztás.

- Miért, kellene, hogy legyen?

- Hát persze. Az embernek meg kell hallania, ha nyílik az ajtó. Ahol levegő van, Et csengő jelez, ahol pedig nincs levegő, ott fény. Máskülönben ki vagy téve annak, hogy ha kinyitsz egy másik ajtót, kiengeded a levegőt egy hajóból vagy az átjáróból.

- Akkor minden rendben. Ha nincs riasztás, tetrte ok az aggodalomra.

- Én nem vagyok ebben olyan biztos. - Az ór lapos szökellésekkel - a Hold béggravitációjában olyan hűslábnyi volt egy-egy - áthaladt a folyosón a légzsilip mélyedéséig. Útközben megállt az egyik falnál, és bekapcsolt három külön mennyezeti kazettát, melyektől nappali fény árasztotta el a területet.

Colos követte, esetenül slattyogott utána, folyvást kiteve magát az orra esés veszélyének.

Wilson nagyot fűjt. Ellenőrizte az ajtót, majd újból a folyosó felé fordult. -

Tényleg nem kellett tel semmit?

- Tényleg - mondta Colos. - Igaz, hogy nem is hallgatóztam.

Ót perc az indulásig.

Tajtékkódarabkák repültek szanaszét az úrruhás alak lába alól, ahogy az Atlasz felé tartott. A Föld fényében csillogott az űrhajó, de ez a fény a Hold légüres felszínén csak egyhüvelyknyit világított meg abból a sötét párkányból, mely a kikötőt szegélyezte.

Az árnyalak három hosszú lépéssel átvágott a megvilágított részen, és eltűnt a hajó koromfekete árnyékában.

Csupán karjai erejével húzta fel magát a létrán, és úgy rugdalózott fölfelé, hogy tíz létrafokot is haladt egyszerre előre. Odament a hajó légzsilipjéhez. A vezérlőmű ajtaja egy pillanatra nyitva tátongott, majd bezárult.

Az Atlasznak utasa van! Egyetlen utasa!

Az őr a folyosó légszilipje előtt állt, és bizonytalanul vizsgálta.

Colos fecsegett-locsogott.

- Már csaknem egy hete, Ilor itt vagyok. A barátomat kellene követnem mindenfelé, nehogy valami 'űrbe keveredjen. Hogy jön ez az olyan űrvadászhoz, amilyen én vagyok! És nincs rá semmi esélyem, hogy meglógjak...

- Maradj már nyugton, pajtás! - mondta az elgyötört őr. - Nézd, nagyon rendes kölyök vagy, meg miegymás, de erről majd máskor beszélünk.

Egy pillanatig rámeredt az ellenőrző plombára.

- Különös - mormogta.

Colosban fölment a pumpa. Apró arca elvörösödött. Megragadta az őr a könyökénél fogva, és húzni kezdte, miközben majdnem elveszítette az egyensúlyát.

- Hé, öregem, kit nevezel te kölyöknek?

- Eredj már odébb!

- Egy pillanat. Beszéljünk nyíltan. Nehogy azt hidd, hogy erőszakoskodhatsz velem csak azért, mert nem vagyok akkora mint bizonyos pasasok. Védekezz!

Gyerünk! Emeld fel az öklödet, vagy bepancsolom az orrodat az arcodba!

Bokszállásba vágta magát és körbeugrált. Wilson megdöbbenve nézte.

- Mi ütött beléd? Hagyd abba ezeket a hülyeségeket.

- Begyulladtál?

- Szolgálatban nem verekszem. Mellesleg nem is értem, mitől sértődöttél meg. De a dolgomat meg kell csinálnom, és tett-t- érek rá veled foglalkozni.

Colos leengedte az öklét.

- Hé, azt hiszem, elindítják a hajót!

Hallani természetesen semmit sem lehetett, hiszen a hang nem hatol át a légüres téren, de a lábuk alatt lágyan remegett a talaj a kalapácsütésszerű zajtól, ahogyan a rakéta fölemelte a hajót a bolygóról.

- Hát ez az - húzta össze a szemöldökét Wilson. - Azt hiszem, már nem is keltgettett tennem. Már késő. - Az ellenőrző plombáról egészen megfeledkezett,

Indulás!

Az *Atlasz* alatt ott tátongott a kerámiával bélelt kilövőállás, és a főrakéták minden dühüket belefűjták. A hajó lassan, méltóságteljesen fölemelkedett, és nehézkesen előremozdult. A sebesség egyre nőtt. A karcsú test belefűrödött a fekete égbe, és egyre zsugorodott, míg a végén már csak egy csillag lett a többi között, végül eltűnt.

Dr. Henree már ötödször nézett a karórájára.

- Nos, elment. Most már biztos, hogy elment - és pipájával rábökött az M-a szám-lapjára.

- Ellenőriztessük a kikötő vezetőségével - ajánlotta Conway.

Ot perccel később már az üres űrkikötőt nézték a képernyőn. A kilövőállás még nyitva volt. A Hold sötét oldalának távoli fagyosságában is látszott, hogy még mindig gőzölög.

- Szép hajó volt - csóválta meg a fejét Conway.

- Egyelőre még szép.

- Én már csak úgy gondolok rá, mint ami volt. Pár nap, és olvadt fémcső lesz belőle. Ez egy pusztulásra ítélt hajó.

- Reméljük, hogy van valahol egy kalózbázis, amely ugyancsak pusztulásra van ítélve.

Henree komoran bólintott.

Ahogy nyílt az ajtó, mindketten megfordultak. De csak Colos volt az.

Vigyorgni kezdett.

- Ó, gyerekek, csudaszép volt megérkezni Holdvárosba. Minden egyes lépésnél érzem, ahogy visszatér a súlyom. - Dobbantott a lábával, és kétszer-háromszor a levegőbe ugrott. - Látják - mondta -, maguk is kipróbálhatják, milyen ott, ahonnan én jövök, fölugorhatnak a mennyezetig, és bolondot csinálhatnak magukból. Conway összehúzta a szemöldökét.

- Hol van Lucky?

- Én tudom, hol van - mondta Colos. - Én minden percben tudom, hogy hol van. Azt mondják, az *Atlasz* elindult.

- Azt tudom - mondta Conway. - De hol van Lucky?

- Hát mit gondol, hol lehet? Természetesen az Atlaszon.

Második fejezet Az ŰR SZEMETE

Dr. Henree kezéből kiesett a pipa, és lepottyant a linóleummal borított padlóra. Észre sem vette.

- Micsoda?!

Conway rózsaszínű, kövérkés arca vörösödni kezdett, fel egészen a hófehér hajáig. - Ez valami tréfa, ugye?

- Nem. Ot perccel azelőtt ment E, hogy a hajót kilőtték. Én szóval tartottam az őrt, azt a Wilson nevű fickót, nehogy közbeavatkozzon. Még egy verekedést is ki-provokáltam, és majdnem bemutattam neki egy-két régi cselt - mondta Colos, és menten vagdalkozni kezdett a levegőben, hogy illusztrálja a dolgot. - De a pasas visszavonult.

- Hagytad, hogy Lucky elmenjen? És nem E figyelmeztetettél bennünket? - Hogy tehettem volna? Nekem azt kell csinálnom, amit Lucky mond. És ő azt mondta, hogy csak az utolsó pillanatban megy el, anélkül hogy bárki megtudná, különben maga vagy dr. Henree leállítaná.

Conway felnyögött.

- Hát ezt megcsinálta. Az ürre is, Gus, tudhattam volna, hogy nem szabad bízni ebben a nyavalyás kis Mars-lakóban. Colos, te bolond! Hisz tudtad, hogy az a hajó csapda!

- Tudtam bizony. Lucky is tudta. Azt is mondta, hogy ne küldjünk utána másik hajót, mert az elrontaná a tervét.

- Igazán, elrontja? Már ebben az órában a nyomában lesznek.

Henree megragadta a barátja kabátujját.

- Talán mégsem kellene, Hector. Nem tudjuk, hogy Lucky mit tervez, de bízunk benne, hogy akármi is az, biztonságban véghez viszi. Ne avatkozzunk bele.

Conway visszavonult, de csak úgy remegett az izgalomtól és a dühtől.

- Azt E mondta - folytatta Colos -, hogy majd a Cereszen találkozunk, és hogy ön, dr. Conway, próbáljon erőt venni magán.

- Te... - kezdte Conway, mire Colos villámgyorsan elinalt a helyszínről.

A Mars a háta mögött volt, és a Nap holmi összezsugorodott tárgynak tetszett. Lucky Starr szerette az űr csendjét. Amióta elvégezte az egyetemet és csatlakozott a Tudományos Tanácshoz, az űr vált az otthonává, inkább mint bármelyik bolygó. És az *Atlasz* kényelmes hajó volt. Úgy készítették föl, mintha teljes személyzete lenne, és készleteiből csak annyi hiányzott, amennyit a személyzetnek kellett volna elfogyasztania, mielőtt eléri az aszteroidákat. Az *Atlasz*nak mindenképpen azt a látszatot kellett keltenie, mintha a kalózkodás megjelenéséig teljes leégysége lett volna.

Lucky tehát a Vénusz élesztőfarmján készült, szintetikus marhaszeletet eszegett, meg Mars-süteményt, és a Földről származó, csont nélküli csirkét.

A végén még meghízom, gondolta magában, és az eget kémlelte.

Elég közel járt a nagyobb aszteroidákhoz, így meg tudta különböztetni őket. Itt volt a Ceresz, a legnagyobb, melynek közel ötszáz mérföld az átmérője. A Veszta a Nap másik oldalán volt, de a Jünöt és a Pallaszt azért látni lehetett.

Hogyha használhatta volna a hajó teleszkópját, még többet is találhatott volna, ezernél is többet, talán tizezret is. Számuk végtelen volt.

Valaha úgy képzelték, hogy a Mars és a Jupiter között réges-régen volt egy bolygó, amely geológiai korszakokkal ezelőtt darabjaira robbant szét. Án! ez nem így van. A Jupiter volt a ludas a dologban. A Jupiter óriási gravitációjának hatása szakította szét az űrt a Naprendszer kialakulásának idején ezermilliónyi mérföldön át, a világmindenségbe. Ez a kozmikus hordalék sohasem olvadt össze egyetlen bolygóvá a Jupiterrel, ehelyett miriádnyi apró világgá dermedt.

Itt volt tehát a négy legnagyobb, mindegyiknek száz vagy még annál is több mérföld az átmérője. További ezerötszáznak az átmérője tíz és száz mérföld közötti. Azután ezernyi volt (pontosan senki sem tudta, hogy mennyi), aminek az átmérője egy és tíz mérföld között volt, és tizezrenyi egy mérföldnél is kisebb átmérővel, de még mindig nagyobbak voltak mint a Nagy Piramis.

Oly sok volt belőlük, hogy a csillagászok „az űr szemeié”-nek hívták őket. Az aszteroidák a Mars és a Jupiter közötti területen szanaszét szórva helyezkednek el, és mindegyik a saját pályáján kering. Nincs az egész galaxisban még egy olyan, ember által ismert bolygórendszer, amelynek ekkora aszteroidaövezete lenne. Ez bizonyos értelemben jó. Az aszteroidák voltaképpen gázlókövek a nagyobb bolygókhoz. Más szempontból azonban rossz. Minden bűnöző, aki el tud menekülni az aszteroidákra, nyugodtan üldöghet, abban a biztos tudatban, hogy sohasem tudják elkapni. Semmiféle rendőri erő nem képes átkutatni ezeket a repkedő hegyeket.

A kisebb aszteroidák a senkiföldjei. A legnagyobbakon személyzettel jól ellátott csillagászati obszervatóriumok működnek, nevezetesen a Cereszen. A Pallaszon berilliumot bányásznak, a Veszta és a Júnó pedig fontos üzemanyagotlő

állomás. De még így is marad vagy ötvenezer jókora aszteroida, melyek felett nem gyakorol ellenőrzést a Földi Birodalom. Néhány ezek közül elég nagy ahhoz, hogy kikötője legyen. Sok azonban még ahhoz is túl apró, hogy akár egyetlen motoros cirkáló kiköthetne rajta, vagy legalább hat hónapi üzemanyag, élelem és víz tárolására megfelelné.

Feltérképezni pedig egyszerűen képtelenség őket. Még azokban a hajdan volt, atomkorszak előtti időkben, az űrutazások előtt is lehetetlen volt, pedig akkoriban még csak úgy ezerötszázat ismertek belőlük, és csupán a legnagyobbakat. Akármilyen körültekintően számították is ki a pályájukat a teleszkópmegfigyelésekkel, így is akadtak aszteroidák, melyek hol „elvesztek”, hol pedig „megkerültek”.

Lucky felriadt álmodozásából. Az érzékeny ergométer jelzései felerősödtek a kinti hatásoktól. Ő maga egy lépésre állt a műszerfaltól.

A Napból állandóan áradó energia, mely közvetlenül vagy viszonylag picicsepekben áramlott a bolygókon keresztül, hatástalanná vált. Ami most belépett, az egy jellegzetesen megszakításos energiával működő hiperatommotor volt.

Lucky nyomon követte azt a vonalas grafikont, melyet az ergográfal összekötött műszer irt le. Ahogy nézte az öníró emelkedését, keményen összeszorította az állkapcsát.

Mindig fennállt a lehetősége, hogy az *Atlasz* holmi közönséges kereskedelmi vagy utasszállító hajóval találkozók, de a diagram nem erre mutatott. Ennek a közeledő hajónak a lehető legfejlettebb technikával készültek a motorjai, és különbözött minden földi tervezésű hajótól.

Ot perc telt el, ezalatt elegendő adatot tudott összeszedni, hogy kiszámíthassa a távolságot és az energiaforrás irányát.

Lucky most ráhelyezte a képernyőt a teleszkópra, s íme, hatalmasra nőttek a csillagtér pettyei. Figyelmesen kutatót a határtalanul csendes, határtalanul távoli, határtalanul mozdulatlan csillagok között, míg csak a szemébe nem villant valami, és az ergométer számlapja többszörös nullát mutatott.

Egy kalóz. Semmi kétség! Ahogy a hajó egyik fele megcsillant a napfényben, a másik pedig homályban volt, jól kivehetette a körvonalait. Keskeny, kecses hajó, láthatólag fürge, jól manőverezhető. Volt benne valami idegenszerű.

Szíriuszi tervezés, gondolta Lucky.

Figyelte a hajót, ahogy lassan egyre nagyobb és nagyobb lett a képernyőn.

Vajon ilyen lehetett az is, amelyet az apja és anyja látott az élete utolsó napján?

Lucky alig emlékezett a szüleiére, csupán képeket látott róluk, és vég nélküli történeteket hallott Henreetől és Conwaytól Lawrence és Barbara Starr-ról. Ők hárman, a magas, komoly Gus Henree, a lobbanékony, de állhatatos Hector Conway, és a fürge, mindig nevető Larry Starr elválaszthatatlanok voltak. Együtt jártak iskolába, együtt végezték el az egyetemet, és együtt léptek be a Tanácsba, ahol minden feladatukat egyetlen teamként végezték.

És akkor Lawrence Starrt előléptették, és a Vénuszra küldték, hogy egy ideig ott

teljesítsen szolgálatot. Épp a Vénusz felé igyekezett feleségével és négyéves kisláival, amikor a kalózhajó megtámadta őket.

Lucky éveken át keservesen próbálta elképzelni ennek a halálra ítélt hajónak az utolsó óráit. Először, amikor a kalózok és áldozataik még a hajón voltak, tönkretették a hajó farában lévő fő hajtóművet. Azután felrobbant a légszilip és a fedélzet. A légszilip átszakadásakor a hajó személyzete és utasai úrruhában tülekedtek levegőért. A személyzet felfegyverkezett és várta a támadókat. Az utasok a közbelső helyiségekben zsúfolódtak össze, teljesen reménytelenül. Az asszonyok sírtak. A gyerekek sikoltoztak.

Lucky apja nem rejtőzött el. Az ő apja a Tanács tagja volt. Fegyvert fogott, és harcolt. Ebben Lucky egészen bizonyos volt. Valami emléke is volt erről, egy egészen rövidke emléktöredék, mélyen beéve az agyába. Apja, ez a magas, erős férfi, ott állt, fegyverét fölemelve, és hideg düh látszott az arcán, olyan, amilyen életében csak igen ritka pillanatokban fogta el. A vezérlőterem ajtaján fekete füstfelhő gomolygott ki. És tisztán látta az anyját, könnyes és piszkos arccal, amint beerölteti őt egy mentőcsónakba.

— Ne sírj, David, rendben lesz minden.

Ezek voltak az utolsó szavak, amiket az anyjától hallott. Majd mennydörgés dördült, és ő nekinyomódott valami falnak.

Két nappal később akadtak rá a mentőcsónakban, az automata rádió-segélyjelezést követve. Közvetlenül az esemény után a kormány óriási kampányt indított az aszteroidák kalózzai ellen, esti-éjt a Tanács teljes erőbedobással támogatott. A kalózok számára nyilvánvalóvá vált, hogy rossz üzlet megtámadni és megölni a Tanács kulcsembereit. Az aszteroidák lokalizált bűvőhelyeit porig rombolták, és a kalózveszély hűsz évre a minimálisra csökkent.

De Luckyt gyakran foglalkoztatta a gondolat, vajon azt a kalózhajót megtalálták-e, amelyik szülei gyilkosait szállította. Ám ezt senki sem tudta megmondani.

És íme, a fenyegetés most sokkal kevésbé látványos, de annál veszélyesebb módon éledt fel. A kalózkodás többé már nem egyéni akció. Szervezett támadás indult a földi kereskedelem ellen. De még ennél is többről volt szó. A hadviselés természetéből Lucky arra következtetett, hogy egyetlen agy, egyetlen stratégiai irányzat áll mögötte. És tudta, hogy ezt neki meg kell találnia.

Még egyszer rápillantott az ergométerre. Az energiamutató jelzése erősödött. A másik hajó már olyan közel volt, hogy az űrbeli udvariasság szabályai szerint kölcsönösen igazolni kellett magukat. Ami azt illeti, a távolság épp megfelelő, hogy egy kalóz megtehesse az első ellenséges hadmozdulatot.

Lucky alatt rengett a padló. Nem a másik hajóról jövő becsapódástól, hanem az elszabaduló mentőcsónak visszarugózásától. Az energiapulzás úgy felerősödött, hogy mozgásba hozta az automata kormányt.

Még egy rázkódás. És még egy. Összesen öt. Megfeszített figyelemmel nézte a közeledő hajót. A kalózok gyakran kilövik az ilyen mentőcsónakokat, részben perverz mulatságból, részben pedig azért, hogy ne maradjanak túlélők, aki le tudják írni, milyen az ő hajójuk, ha ugyan már eddig le nem írták a szubéterikus hullámokon keresztül.

A hajó ezúttal nem vett tudomást a mentőcsónakokról. Lőtávolságon belülré közelített. Mágneses vonzereje kisült, odaszorult az Atlasz törzséhez, és a két hajó hirtelen egybeforrt, mozgásuk az úrron át jól kiegészítette egymást. Lucky várt.

Hallotta, hogy a légzsilip kinyílik, majd újból bezárul. Lépések zaja hallatszott, majd az a hang, ahogy a sisakokat kinyitják, végül beszéd.

Meg sem moccant.

Az ajtóban egy alak jele. meg. A sisakját és a kézvédőjét már levette, de a többi testrésze még jéggel borított úrruhába volt bugyolálva. Az úrruhák már csak ilyenek, amikor az ember a közel abszolút nulla fokos úrból belép egy hajó nyirkos, zárt levegőjébe. De a jég már olvadozni kezdett.

A kalóz akkor vette észre Luckyt, amikor már csak kétlépésnyire volt a vezérlőteremtől. Megállt, és a meglepetéstől csaknem mulatságos arcot vágott. Luckynak arra is volt ideje, hogy szemügyre vegye a ritkás, fekete haját, a hosszú orrot és azt a halottfehér sebhelyei, amely az orrlukától a szemfogaig húzódott, és két felemás részre vágta a felső ajkát.

Lucky hidegen figyelte a kalóz meglepődését. Attól nem félt, hogy felismerik. Az aktív szolgálatban lévő tanácsosok mindig a nyilvánosság kizárásával dolgoztak, abból a megfontolásból, hogy a túl jól ismert arc csökkentheti a hatékonyságot. Az apja arca is csak a halála után jelent meg a szubéterikus televideón. Luckynak múltó keserűséggel az futott át az agyán, hogy egy kicsivel több nyilvánosság az életében talán megmentette volna apját a kalóztámadástól. De tudta, hogy ez butaság. Mire a kalózsok észrevették volna Lawrence Starrt, a támadás már túlságosan előrehaladt ahhoz, hogysem leállíthatták volna.

- Fegyver van nálam - mondta Lucky. - És azon nyomban használok is, mihelyt te a tiédhez nyúlsz. Ne mozdulj!

A kalóz kinyitotta a száját. Aztán újból becsukta.

- Ha hívni akarod a többieket, csak rajta!

A kalóz gyanakodva meredt rá, nem vette le a szemét Lucky fegyveréről, és közben elordította magát:

- Átkozott úr, itt van egy hasfelmetsző, és revolver van nála!

Nevetés volt rá a válasz, majd egy hang felkiáltott:

- Csönd!

Még egy ember lépett a helyiségbe.

- Állj félre, Dingo! - mondta.

Nyitva volt az úrruhája, és a megjelenése nem nagyon illett hajófedélzetre. Öltönye a legdivatosabb nemzetközi városbeli úri szabószágból kerülhetett ki, és inkább egy vacsorapartira felelt volna meg a Földön. Inge abból a legfinomabb selyemből készült, melyet a legjobb műanyagból állítanak Hő. Szivárványszínei finomak voltak, nem feltűnőek, jól illett hozzájuk a bokában elszűkülő nadrág, amely egybeszabott öltözéknek tűnt volna, ha nincs rajta egy himzett öv. Kezelője is hasonló volt az övököz, ezenkívül még pillekönnyű, égszínkék sálát viselt. Bodros, barna kaján meglátszott, hogy kellő figyelmet szokott rá fordítani.

Fél fejfel alacsonyabb volt Luckynál, de az ifjú tanácsos a tartásáról láthatta, hogy divatfi megjelenése ellené-e is helytelen lenne lágyaságot feltételezni róla. Az

újonnan érkezett nyájasan így szólt:

- Antonnak hívnak. Letenné a fegyverét?

- Hogy lelőjenek?

- Lehet, hogy lelőjük, de nem ebben a pillanatban. Előbb feltennék néhány kérdést. Lucky ragaszkodott a fegyveréhez.

- Megtartom a szavam - ígérte Anton. Kis pír jelent meg az orcáján. - Ez az egyedük olyan erényem, amit mások is erénynek tartanak, de ehhez aztán ragaszkodom. Lucky letette a fegyverét. Anton felvette, és odaadta a másik kalóznak.

- Nesze, Dingo, és eredj innen! - mondta, majd odafordult Luckyhoz. - A többi utas elment a mentőcsónakokkal, ugye?

- Ez nyilván kelepce, Anton...

- Anton kapitány, ha szabad kérnem - mondta az mosolyogva, de az orrcimpája remegett.

- Nos, akkor ez csapda, Anton kapitány. Nyilvánvalóan tudják, hogy a hajón nincsenek sem utasok, sem személyzet. Már akkor is tudták, amikor elfoglalták.

- Valóban? Ezt honnan veszi?

- Onnan, hogy jeladás és figyelmeztető tüzelés nélkül közelítették meg a hajót. Nem volt különösebben sietős a dolog. A mentőcsónakokkal sem törődtek, amikor már lőtávolságon belül voltak. Az emberei olyan óvatlanul léptek a hajóra, mint akik sejtik, hogy nem lesz ellenállás. Az az ember, aki először rám talált, úgy lépett a helyiségbe, hogy a fegyvere a tokjában volt. A következtetés magától értetődő.

- Kitűnő. És maga mit művel itt a hajón személyzet és utasok nélkül?

- Azért jöttem, hogy megnézzem magát, Anton kapitány - mondta komoran Lucky.

Harmadik fejezet SZÓPÁRBAJ

Anton arckifejezése nem változott.

- Most láthat.

- De nem négy szemközt, kapitány. - Lucky ajka elkeskenyedett és összezárult. Anton gyorsan körülnézett. Vagy tucatnyi embere gyűlt össze körülötte, a legkülönbözőbb módon kibújva ürruháikból, és érdeklődve figyelték őket.

Anton arca kissé elvörösödött. Felemelte a hangját.

- Eredjetek a dolgozókra, nyavalyások! Teljes jelentést akarok a hajóról. És tartsátok készenlétben a fegyvereket. Többen is lehetnek még a fedélzeten, és ha bárkit is nyakon csípek, aki úgy csinál, mint Dingo, azt kilököm a légzsilipen. Amazok lassan, csoszogva megindultak. Anton hirtelen felordított:

- Gyorsan! Gyorsan! - Kígyómozdulattal kapott a fegyveréhez. - Háromig számo-
lok, és lövök! Egy... kettő...

Eltűntek. Újból Lucky felé fordult. Csillogott a szeme, és az orrlukából zihálva tört ki a levegő.

- Nagy dolog a fegyelem - lihegte. - Muszáj félniük tőlem. Jobban kell félniük

tőlem, mint a Földi Hajóhad fogságától. Akkor a hajó egy akarat, egy kéz. Az én akaratom és kezem.

Igen, gondolta Lucky. Egy akarat és egy kéz. De kié? A tiéd?

Anton kistfiús, barátságos, nyílt mosolya visszatért.

- No, most mondd meg, mit akarsz?

Lucky a hüvelykujjával rábökött a másik fegyverére, amely még mindig lövésre készen állt. Ő is elmosolyodott.

- Le akar lőni? Ha igen, akkor essünk túl rajta.

Anton a fejét rázta.

- Nagy úr! Te aztán pimasz vagy! Akkor lövök, ha kedvem tartja. Én mondom meg, hogy mikor. Hogy hívnak? - A fegyverét szilárdan nekiszegezte.

- Williamsnek, kapitány.

- Derék termetű ember vagy, Williams. Erősnek látszol. De én mégiscsak itt ülök, és ha egyet nyomok a hüvelykujjammal, meghalsz. Azt hiszem, ez roppant tanulságos. Két ember és egy fegyver, ez a hatalom összes titka. Gondolkodtál már valaha a hatalmon, Williams?

- Néhanapján.

- Ez az élet egyetlen értelme, nem gondolod?

- Talán.

- Látom, valami miatt nagyon izgatott vagy. Lássuk csak. Miért vagy itt?

- Hallottam a kalózokról.

- Mi az aszteroidák emberei vagyunk, Williams. Ez a nevünk, nem más. -

Tetszik nekem ez a dolog. Azért jöttem, hogy csatlakozzam az aszteroidákhoz.

- Hízelegsz, de az ujjam még a fegyver ravaszán van. Miért akarsz csatlakozni hozzánk?

- Nagyon unalmas az élet a Földön, kapitány. A magamfajta ember letelepedhet, és könyvelő vagy mérnök lehet. Akár gyárat vezetek, akár egy íróasztal mögött ülök és szavazok a részvényesek összejövételén, nem számít. Elejétől a végéig előre lehet tudni, hogy milyen lesz az életem. Nincs benne semmi kaland, semmi rendkívüli. - Micsoda filozófus vagy te, Williams! Folytasd!

- Ott vannak ugyan a telepek, de az sem vonz, hogy farmerkedjem a Marson, vagy dézsafelügyelő legyek a Vénuszon. Engem az aszteroidák élete vonz. Maguk keményen és veszélyesen élnek. Az ember hatalomra emelkedhet, akárcsak maga. Ahogyan mondta, a hatalom ad értelmet az életnek.

- Így lettél hát potyautas egy üres hajón?

- Nem tudtam, hogy üres. Csak el akartam lógni valahová. A szabályszerű űrutazás sokba kerül, és manapság nem nagyon adnak útlevelet az aszteroidákra.

Tudtam, hogy ez a hajó egy térképező expedícióhoz tartozik. Ez a szóbeszéd járta. Az aszteroidák felé akarták indítani. Így azután vártam, hogy kilőjék. Akkor történt, amikor mindenki ott sürgött-forgott az indítás körül, és a légszilip még nyitva volt. Van egy pasasom, az vonta ki a forgalomból az őr. Úgy számítottam, hogy megállunk a Cereszen. Minden aszteroidaexpedíciónak ez a fő bázisa. Úgy képzeltem, hogy ha már egyszer ott vagyok, akkor baj nélkül

megúszom. A személyzet biztosan csillagászokból és matematikusokból áll. Ha lekapom a szemüvegüket, megvakulnak. Csak rájuk fogom a fegyveremet, és halálra rémülnek. És amikor ott leszek a Cereszen, akkor valahogy kapcsolatba léphetek a kaló... az aszteroidák embereivel. Egyszerű.

- Meglepődöttél egy kicsit, ugye, amikor a fedélzetre léptél?
- Meghiszem azt. Sehol egy lélek, és mire észbe kaptam, már ki is lőttek. - Mit gondolsz, Williams, mi lehet ez az egész?
- Nem tudom. Rejtély.

- Lássuk csak, hátha rájövünk. Te meg én, együtt. - Tett egy mozdulatot a fegyverével, és élesen mondta: - Gyerünk!

A kalózvezér átment a vezérlőtermen, és a hajó hosszú központi folyosója felé indult. Néhány embere elősündörgött az ajtó mögül. Morogtak valamit egymás között, de ahogy Anton rájuk nézett, menten elhallgattak.

- Gyertek ide! - mondta Anton.
- Odamentek. Egyikük megtörölte a keze fejével ősz bajuszát, és így szólt: - Senki más nincs a hajón, kapitány.

- Rendben. És mit gondoltok a hajóról?

Négyen voltak, de egyre többen gyűltek köréjük. Anton hangja élesebb lett. - Van egyáltalán valami véleményetek a hajóról?

Dingo előrefurakodott. Már megszabadult az úrruhájától, és Lucky valódi formájában láthatta. Nem volt valami kellemes látvány. Széles és súlyos volt, karja hosszan lelógott törzse mellett. Az ujjain fekete szórpmacsok voltak, és a felső ajka fölött rángatózott a sebhely. A szeme Luckyra meredt.

- Nekem nem tetszik - mondta.
- Nem tetszik neked a hajó? - kérdezte élesen Anton.

Dingo habozott. Egyenesítette a karját, hátrafesztette a vállát.

- Valami búzlik.
- Hogyhogy? Miért mondod ezt?

- Egy konzervnyitóval is szét tudnám szedni. Kérdezze meg a többieket, egyet-éppenek-e velem. Ezt a ládát fogpiszkálók tartják össze. Még három hónapig sem tart ki.

Egyetértő mormogás hallatszott. Most a szürke bajuszos szólalt meg:

- Már bocsásson meg, kapitány, de az elektromos hálózat úgy van felragasztva.

Fílleres munka. A szigetelés már majdnem átégett.

- Elkapkodták az egész hegesztést - mondta egy másik. - Úgy állnak a varratok, mint ez - és felmutatta vaskos, szutykos hüvelykujját.

- És ha kijavítanánk? - kérdezte Anton.
- AZ beletelne egy évbe és még egy hétbe. Nem éri meg - válaszolta Dingo. - Mellesleg itt nem is tudnánk megcsinálni. El kellene vinnünk valamelyik sziklára.

Anton Luckyhoz fordult, és nyájasan magyarázta:

- Tudod, mi mindig csak „sziklának” emlegetjük az aszteroidákat.

Lucky bólintott.

- Az embereimnek kétségtelenül az az érzése, hogy nem érdemes elhajtani ezt a hajót. Te mit gondolsz, miért küld ki a Föld kormányzata üresen egy hajót, ráadásul ilyen silányul összezsapva?

- A dolog kezd egyre zavarosabb lenni - mondta Lucky.

- Akkor hát vizsgáljuk át egészen!

Anton ment elől. Lucky szorosan a nyomában. Az emberek csendben csoszogtak mögöttük. Luckynak viszkedett a nyaka. Anton egyenesen, bátran ment, mint aki érzi, hogy tőle úgysem várható támadás. Jól érezte. Tíz fegyveres volt Lucky sarkában.

Benéztek minden kis helyiségbe; mindegyiket aprócskára tervezték. Volt ott számítógépterem, egy kis obszervatórium, fotólaboratórium, hajókonyha és hálófülkék.

Egy kanyargós, keskeny csövön át lecsusszantak az alsó szintre. Ebben a csőben közömbösítették a pszeudogravitációs területet, így bármelyik irányban lehetett „fel” és „le” állítani. Anton olyan szorosan mászott Lucky nyomában, hogy annak alig volt ideje odébbkúszni (a lába akadozott egy kissé a hirtelen súlytöbblet miatt), még mielőtt a kalózvezér beérte. Anton kemény, súlyos űrhajós csizmája alig néhány hüvelyknyire volt csak az arcától.

Lucky valahogy visszanyerte az egyensúlyát, és dühösen megfordult, de Anton kedvesen mosolygott rá, miközben ott állt, és fegyverét egyenesen Lucky szívének szegezte.

- Ezer bocsánat - mondta. - még szerencse, hogy ilyen fürge vagy.

- Igen - morogta Lucky.

Az alsó szinten volt a gépterem és a hajtómű, és ott volt a mentőcsónakok hűlt helye is. Itt helyezkedett el az üzemanyagraktár, az élelem- és vízraktár, a légfrissítő és a sugárvédelem.

- Nos, mi a véleményed minderről? - mormogta Anton. - Igaz, hogy ócska, de nem látok benne semmi rendkívüli,

- Nehéz megmondani.

- De hát napokig ezen a hajón kellett volna élned!

-Az igaz, de arra nem volt időm, hogy átnézzem. Csak azt lestem, hogy induljon már el valamerre.

- Értem. No, akkor menjünk vissza a felső szintre.

Megint Lucky ment „le” először a csőben. Ezúttal könnyedén szökellve, egy macska kecsességével ugrott le a hat láb magasból.

Másodpercekkel később Anton kukkantott ki a csőből.

- Izgi?

Lucky elpirult.

Megjelentek a kalózok, egyik a másik után. Anton be sem várta mindegyiküket, újból nekivágott a folyosónak.

- Tudod, azt hinné az ember, hogy már az egész hajót átnéztük. A legtöbbet ezt mondanák. Nem gondolod?

- Nem - mondta nyugodtan Lucky. - Én nem így gondolom. Még nem voltunk a fürdőszobában.

Anton összehúzta a szemöldökét, egy pillanatra eltűnt arcáról a nyájas kifejezés, és feszült, izzó düh látszott rajta.

Aztán ez is elmúlt. Megigazgatta egyik hajfűrtjét, és elmélyülten vizsgálta a kézfejét.

- Hát akkor nézzük meg! - mondta.

Amikor az említett helyiség ajtaja kinyílt, néhányan füttyentettek vagy felkiáltottak a bámulattól.

- Gyönyörű - mormolta Anton. - Gyönyörű. Ez aztán a luxus, mondhatom! Csakugyan az volt. Ehhez kétség sem fért. Elkülönített zuhanyozófülkék, három is, a csövekből szappanos (kézmeleg) víz és öblítővíz (hideg és forró) folyt. De volt on vagy fél tucat elefántcsont és króm mosdótál szappantartóval, hajszárítók és tühegyes sugarú bőrstimulátor. Minden volt ott, ami kellett.

- Nem éppen rozoga hely - mondta Anton. - Olyan, akár egy show-műsor a szub-éterikus televideón, mi, Williams? Mi a véleményed?

- Zavarban vagyok.

Anton mosolya úgy enyészett el, akár egy fürge hajó villanása a képernyőről. - Én nem. Gyere ide, Dingo.

- Egyszerű probléma ez, te - szólt a kalózvezér Luckyhoz. - Adva van egy hajó, melynek egy lélek sincs a fedélzetén, és amit a legolcsóbb eszközökkel tákolnak össze, mintha nagy sietve csinálták volna, ám a fürdőszobája lélegzetelállító. Hogy miért? Azt hiszem, azért, hogy annyi cső legyen benne, amennyi csak lehetséges. Hogy minek? Azért, hogy ne is gyanítsuk, hogy egyike-másika csupán utánzat... Melyik cső is az, Dingo?

Dingo belerúgott az egyikbe.

- Ne rugdosd, te szerencsétlen hülye! Szedd szét!

Dingo úgy tett. Huzalokat cibált elő.

- Mi ez, Williams? - követelődzött Anton.

- Huzalok - mondta kurtán Lucky.

- Azt én is tudom, te trotli - gurult dühbe hirtelen. - És még mi? Majd én megmondom, hogy mi. Ezeket a huzalokat azért szerelték ide, hogy alt elvisszük a hajót a bázisunkra, atomjaira robbantsa széjjel.

- Hogy mondhat ilyet! - szökkent fel Lucky.

- Meglepődtél? Nem is tudtad, hogy ez az egész egyetlen csapda? Nem gondoltad, hogy el akartuk vinni megjavítani? Azt sem tudtad, hogy ha elvisszük, úgy robba- nunk fel a bázisunkkal együtt, hogy csak egy marék por marad belőlünk? Hisz családoknak vagy itt, hogy mindnyájunkat bolonddá tegyél! Csakhogy én nem vagyok ám bolond!

Az emberei szorosan körbefogták. Dingo az ajkát nyalogatta.

Anton egy pillanat alatt előkapta a fegyverét, és most nem volt kegyelem a szemében, de még a kegyelem árnyéka sem.

- Várjon! A nagy gal.sra, várjon! Semmit sem tudtam erről! Nincs hozzá joga, hogy ok nélkül lelőjön! - Ugrásra készen megfeszült, hogy megvívja utolsó küzdelmét a halála előtt.

- Nincs jogom! - Anton szeme csak úgy villogott, és hirtelen leengedte a fegyverét. - Hogy mered azt mondani, hogy nincs jogom? Nekem ezen a hajón mindenhez jogom va.

- Nem ölhet meg csak úgy egy rendes embert! Az aszteroidák embereinek is szükségük lehet egy rendes emberre! Ne tékozzoljon el valamit a semmiért!

Az egyik kalóz váratlanul mormogott valamit.

- Derék legény ez, kapitány. Talán még hasznát vehetjük...

Elhalt a hangja, ahogy Anton ránézett.

- Mitől vagy te olyan rendes ember, Williams? Felelj erre, majd mérlegelem.
- Kiállok bármelyik emberével. Pusztá ökölrel vagy bármilyen fegyverrel. -

Csakugyan? - villantak meg Anton fogai. - Hallottátok, emberek? Helyeslő moraj támadt.

- Te akartad, Williams. Bármilyen fegyverrel! Derék! *He* élve megüszod, nem lövünk le. Akkor a legénységemhez tartozónak érezheted magad.

- Állja a szavát, kapitány?

- Állom a szavam, és sohasem szegem meg. A legénység is hallja. Ha élve megüszod.

- Kivel küzdjek meg?

- Itt van Dingo. Rendes ember. És bárki, aki legyőzi, az *nagyon* rendes ember.

Lucky méregette az előtte álló ormótlan porcogó- és mócsingtömeget, akinek apró szeme várakozásteljesen csillogott, és komoran helyeselt a kapitánynak.

De Lucky határozottan kérdezte:

- Milyen fegyverrel? Vagy talán pusztá ökölrel?

- Fegyverrel! Gázcsővel, hogy pontos legyenek. Gázcsővel, a nyílt űrben.

Luckynak egy pillanatra nehezére esett, hogy megőrizze a flegmáját. Anton mosolygott.

- Csak nem attól félsz, hogy ez a próba nem lesz megfelelő a számodra? Ne félj.

Az egész flottában Dingo a legjobb a gázpisztolyban.

Lucky szíve ólomnehéz lett. A gázpisztolypárban nagy gyakorlatot követel. Erről olyan hírhedt! Ahogyan annak idején a kollégiumban játszottak, az sport volt. De profikkal harcolni, az a halált jelentheti.

Márpedig Lucky nem volt profi.

Negyedik fejezet

PÁRBAJ A VALÓSÁGBAN

A kalózok az *Atlasz* külső részén és saját, szíriuszi tervezésű hajójukon gyűltek össze. Néhányan álldogáltak, a mágneses tér tartotta a csizmájukat. Mások, hogy jobban lássanak, lazán rádobták magukat a hajó törzsére, és csupán egy rövid mágneses kábel fogta őket.

Egymástól ötvenmérföldnyire helyezték el a két fémbevonatú kapufát. A hajón összehajtogatva nem voltak nagyobbak három négyzetlábnál, de száz négyzetlábnyra is ki lehetett nyitni ezeket a berill-magnézium lemezeket. Fényesen és sértetlenül forogtak a végtelen űrben, csillogtak a napfényben, és mérföldekre ellátszottak. - Ismeritek a szabályokat - mondta Anton. A hangja harsányan visszhangzott Lucky fülében, és gyanítható, hogy Dingóéban is.

Lucky fél mérföldről úgy látta Dingo úrruháját, mint a napsugár egy foltját. Azt a mentőcsónakot, amely idehozta őket, elengedték, vissza a kalózhajóra.

- Ismeritek a szabályokat - mondta Anton. - Az veszít, akit visszanyomnak a saját kapufájához. Ha senkit sem nyomnak vissza, akkor az a vesztes, akinek előbb merül ki a gázpisztolya. Nincs megszabott idő. Nincs lesállítás. Ot perc,

kaptok, hogy elkészüljete. És mielőtt elhangzik a rajt, nem használhatjátok a fegyvereket.

Nincs lesállítás, gondolta Lucky. Ezzel akaratlanul is elárulták maguk.. A gázpisztolypárbajt, ha legalisan űzik, nem lehet egy aszteroidától száz mérföldnél távolabb folytatni, és annak az aszteroidának legalább ötven mérföld átmérőjűnek kellene lennie. Csak ez biztosítana határozott, noha kicsiny gravitációs vonzást a játékosoknak. A mozgásukat nem befolyásolná. Ahhoz azonban elég lenne, hogy megmentse azt a küzdőfelet, aki kimerült gázpisztolyával odakint találja magát, mérföldekre az, űrben. Még akkor is nyugodtan meghúzódhatna néhány óráig, vagy a legrosszabb esetben akár egy-két napon át, s ha nem szedi fel egy mentőhajó, egyszerűen visszalebeg az aszteroida felszínére.

Itt azonban épp az ellenkező eset állt fenn: vagy százezernyi mérföldön belül sehol sem volt ilyen kiterjedésű aszteroida. A kilöködés itt végzetes lehet. Minden bizonnyal a Napban érne véget a dolog, jóval azután, hogy a vesztes megfulladt, mert elfogyott az wdgénje. Ilyen körülmények között rendszerint az a szabály, hogy ha valamelyik küzdő túljutott egy bizonyos ponton, akkor szüneteltették a mérkőzést, míg csak vissza nem tért.

Ha azt mondják, hogy „nincs lesállítás”, az annyi, mintha azt közölnek, hogy „míg meg nem halsz”. Az űrmérföldeken át tisztán hallatszott Anton hangja a kettőjük sisakja közötti rádiótelefonon.

- Vigyázz! Két perc múlva kezdés. Állítsátok be a testjeleket.

Lucky felemelte a kezét, és bekapcsolta a mellén lévő felszerelést. A sisakjában forgott az a színes fémfólia, amelyet már előzőleg mágnessel láttak el. Ez egy miniatűr kapufa volt. Egy pillanattal azelőtt, hogy Dingo alakja homályos foltta vált volna, vörös fénnel villant fel. Lucky tudta, hogy a saját jele a villogó zöld. A kapufák hófehérek voltak.

Lucky gondolatban egy kicsit még e pillanatban is másutt járt. Kezdetől fogva megpróbált valami kifogást találni.

- Ide figyeljen, tetszik nekem a dolog. De mialatt mi itt hülyéskedünk, jöhet egy őrjárat a kormánytól...

Anton megvetően közbevakkantott.

- Felejtse el. Egyetlen őrhajó sem szánná el mag. arra, hogy ilyen távoli sziklák felé merészkedjen. És száz hajónk is van hallótávolságon belül, ha meg akarnánk innen lőgni. Készülj fel!

Száz hajó! Ezer szikla! Ha mindez igaz, akkor a kalózok még nem is mutatták ki a foguk fehéret! Ugyan mi jöhet még?

- Kész! - süvített Al Anton hangja az űrön.

Lucky fenyegetően felemelte mindkét gázpisztolyát. L alakú tárgyak voltak ezek, melyeket egy rugalmas, impregnált csőszerkezet kötött össze azzal a torta formájú gázhengerrel, amelyben nagynyomású folyékony szén-dioxid volt, és amelyet a derekukra erősítve viseltek. A régi időkben a csőszerkezet fémszövet hálóból készült, ami erősebb volt ugyan, de növelte a puska tehetetlenségi erejét és súlyát. A gáz- pisztolypárbajban elengedhetetlen a gyors célzás és tüzelés. Ha majd kitalálják egyszer a fluorral kezelt szilikont, ami az űrhőmérsékleten is

benne marad a hajlé-

kony gumiban, és nem lesz belőle ragacs a Nap sugaraitól, akkor ez a könnyebb csőanyag majd általánosan elterjed.

- Rajt! - kiáltotta Anton.

Dingo egyik pisztolya azonnal elsült. A hengerben hevesen bugyborékolta a folyékony szén-dioxid, és kispriccelt a pisztoly tű vékonyságú nyílásán. Hathüvelyknyire attól a ponttól, ahol kibuggyant, apró kristályokból álló csikká fagyott össze. Még abban a másodpercben, ahogy kiszabadult, máris vagy mérföldnyi hosszúságúra formálódott. Dingo menten kilőtt a másik oldalra A.

A „kristálycsik” háromszor villant föl és enyészett el a messzeségben. Épp Lucky mellett húztak el, pedig Dingo mindegyiket egyenest feléje irányította. A párbaj jelenlegi állása megtévesztő volt. Mindössze Dingo úrruhájának fel-felvillanó jelét lehetett látni, ám Lucky tudta, hogy irtóztató gyorsasággal fogy közöttük a távolság. Azt azonban nem sejtette, hogy milyen jellegzetes stratégiára számíthat, és erre mi a megfelelő védelem. Arra várt, hogy kibontakozzon a támadás.

Dingo most elég nagynak látszott, az emberi alakon már kivehető volt a fej és a végtagok. Áthaladt az egyik oldalra, és mozdulatlanul célzott. Láthatólag belenyugodott, hogy a lövedék Luckytól messze balra húzott el.

Lucky még mindig várakozott. Azok a zavaros kiáltások, melyek kórusban visszahangoztak a sisakjában, most elhaltak. E kiáltozás a hallgatóság nyitott adóvevőjéből érkezett. Ahhoz túl messze voltak, hogy lássák a versenyzőket, de a testjelek útját és a szén-dioxid gáz fellobbanó patakzását azért követhették. Ezek mintha várnának valamire, gondolta Lucky.

És az a valami hirtelen meg is történt.

Dingo jobb felén kirobbant a szén-dioxid gáz, majd mindjárt utána még egyszer, és a fénycsik egyenesen az ifjú tanácsnok felé tartott. Lucky előkapta fegyverét, lövésre készen lefelé szegezte és célzott. A legbiztosabb stratégia - gondolta -, ha ugyanazt csinálom, és olyan lassan és olyan keveset mozgok, amennyire csak lehetséges, hogy takarékoskodjam a szén-dioxiddal.

Dingo azonban nem szállt tovább Lucky felé. Egyenesen saját maga elé tűzelt, kilőtt egy hosszú sugarat, majd visszavonult. Lucky figyelte, de már túl késő volt. Az a szén-dioxid csík, amit Dingo utoljára lőtt ki, feléje tartott, ám Dingo ugyanakkor balra igyekezett, és a lövedék ugyancsak ezt tette. Mindkét mozdulat Lucky felé irányult, és valami a vállának ütődött.

Lucky éles ökölcsapásként érezte. Ezek a kristályok aprók voltak ugyan, de másodpercenként egymérföldes sebességgel rohantak, és csak úgy süvítettek az úron át. Egyetlen szemvillanásnyi idő, és már neki is vágódtak a ruhának. Lucky úrruhája beleremegett, és fülébe hatolt a nézőközönség moraja.

- Ezt eltaláltad, Dingo!

- Micsoda lövés!

- Egyenesen a kapufának! Figyeld!

- Szép volt! Gyönyörű!

- Nézzétek, milyen vicces volt ez a bukfenc!

De azért, amennyire ki lehetett venni a mormogásból, nem mindegyik

kalóznak volt olyan kicsattanó a jókedve.

Lucky pörgött, bár neki inkább úgy tetszett, mintha az égbolt és összes csillagai pörögnének a szeme előtt. Sisaklemezén át fehér zuhatagnak látta a csillagokat, mintha mind trilliónyi szén-dioxid kristály volna.

Számtalan foltot látott, semmi mást. Egy pillanatra úgy tűnt föl, mintha az ütés a gondolatait is kiütötte volna.

Egy ütés a rekeszizmára, egy másik a hátára, és *még* mindig csak pörög tovább, tovább, vad száguldással az úrön át.

Csinálnia kell valamit, különben Dingo átfutballozza a Naprendszer egyik sarkából a másikba. Először is a pörgést kell abbahagynia és tájékozódni. Rézsütosan zuhant. A csavarodás irányába szegezte a gázpisztolyát, és villámgyorsan kipumpált egy szén-dioxid sugarat.

A csillagok annyira lelassultak, hogy vonulásuk immár a megszokottá vált, és jól azonosítható pontok lettek. Az égbolt az űr szokásos képét mutatta.

Volt egy sziporkázó, túlságosan is ragyogó csillag. Lucky tudta, hogy ez a saját kapufája. Csaknem pontosan az ellenkező irányban Dingo haragosvörös testjelzője villant fel. Ha Lucky nem tud visszavetődni a kapufa mögé, akkor a párbajnak vége, és ő elveszett. A kapufa mögött egy mérföldön belül van a szabályszerű góletterület. Másrészt pedig nem szabad közelebb jutnia ellenfeléhez.

Egyenesen a feje fölé emelte a gázpisztolyt, bekapcsolta és tartotta. Számolt egy percig, hatvan másodpercen át érezte a nyomást a sisakja tetején, ahogyan lefelé gyorsult.

Reménytelen manőver volt, ez alatt az egy perc alatt elpazarolt vagy félórára való gázkészletet.

Dingo mélyen megbántva üvöltözött.

- , nyomorult! Gyáva útonálló!

A hallgatóság kiabálása is felerősödött.

- Nézd, hogy nekiiramodott!

- Lehagyja Dingót. Csípd E, Dingo!

- Hé, Williams! Harcolj!

Lucky újra megpillantotta ellensége bíborvörös foltját.

Mozgásban kellett maradnia. Mást nem tehetett. Dingo szakértő, még egy hüvelyknyi, elsuhanó meteoritot S eltalál. Ő maga, gondolta Lucky búsan, legfeljebb ha a Cereszt trafálja el, azt is csak egy mérföldről.

Felváltva használta a gázpisztolyait. A balt, a jobbot, aztán gyorsan a jobbot, a balt, majd újból a jobbot. Se nem osztott, se nem szorzott. Mintha Dingo előre tudná minden mozdulatát, úgy cikázott és közeledett feltartóztathatatlanul.

Lucky érezte, hogy a homlokán csorog a verejték, majd hirtelen arra eszmélt, hogy körülötte csend van. Pontosán nem is tudta, hogy mióta, úgy jött az egész, mint amikor elpattan egy szál. Az egyik pillanatban még hallotta a kalózok kiabálását és röhögését, a másik pillanatban már csak az űr halotti csöndje, amelyen nem tör át semmiféle hang.

Kikerült volna a hajó hatásköréből? Az lehetetlen! Még a legegyszerűbb típusú

rádiót is ezermérföldnyire hallani az úrben. Maximumra állította a mellén lévő érzékeny skálát.

- Anton kapitány!

De csak Dingo durva hangja válaszolt:

- Ne ordíts! Hallom!

- Épp ideje. Valami baj van a rádiómmal.

Dingo most megint annyira közel volt, hogy ki tehetett venni az alakját. Kristálycsikvillanás, és még közelebb jött. Lucky elhúzódott, de a kalóz már a sarkában volt.

- Semmi baj - mondta Dingo. - Csak trükkös rádiód van. Erre vártam. Erre vártam. Már az első találatoknál agyoncsaphattalak volna, de kívártam, hogy bejöjjön ez a rádió. Csak egy tranzisztort csempésztem bele, mielőtt felvetted az úrruhádat. Így legalább beszélgethetsz velem. Vagyis még egy darabig beszélgethetsz. - Roppantul élvezte a tréfás helyzetet, csak úgy ugatott nevéttében.

- Nem értem - mondta Lucky. Dingo harsány ordítózásba fogott.

- Úgy kaptál el a hajón, hogy a pisztolyom a tokjában volt. Ott csapdába ejtettél. Bolondot csináltál belőlem. De az az ember, aki engem csapdába ejt, és a kapitány színe előtt a bolondját járattja velem, nem lesz hosszú életű. Ezért akarok eltalálni, és ezért akarok végezni veled, nem másért! Itt fogok végezni veled! Én magam! Dingo egyre közeledett. Lucky szinte már az arcvonásait is kivehette a vastag üveg arcvédő mögött. Lucky felhagyott azzal a próbálkozással, hogy fel-le mozogjon, úgy próbáljon kitérni előle. Ez csak oda vezet, döntötte el, hogy teljesen irányíthatatlan leszek. Elhatározta, hogy előre menekül és fokozódó sebességgel tüzel, olyan hosszan, ahogyan csak a gáz engedi.

És mi lesz azután? Nyugodjon bele abba, hogy rohanás közben meghal?

Vissza kell lőnie. Megcélozta Dingót a gázpisztollyal, de mire a kristályok odaértek, ahol egy pillanattal előbb még Dingo volt, már csak a hült helyét találták. Újra és újra nekiveselkedett, de Dingo olyan volt, mint egy cikázó démon.

És akkor Luckyt újabb kemény ütés érte, és megint pörögni kezdett. Fogcsikorgatva próbált kimászni ebből a pörgésből, de még mielőtt sikerülhetett volna, érezte, hogy egy test teljes erővel nekicsapódik.

Dingo szoros ölelésben fogta át az úrruháját. Sisak sisak mellett. Arcvédő arcvédő mellett. Lucky rámeredt a Dingo felső ajkán tátongó fehér sebhelyre. Ahogy Dingo vigyorgott, a sebhely szétnyílt.

Helló, cimborá - mondta Dingo. Örvendek a találkozásnak.

Egy pillanatra Dingo elűszott, legalábbis úgy tetszett, mintha engedne a szorítása. A kalóz combja addigra már Lucky térdének feszült, majomszerű ereje tehetetlenné tette Luckyt. Lucky kötélszerű izmai kicsavarodtak és használhatatlanná váltak. Dingo részleges visszavonulásától csak annyit remélhetett, hogy kiszabadíthatja a karját. A kalóz magasra emelte a gázpisztolyát, és lecsapott. Az ütés épp az arclemeze felől érte Luckyt, feje hátracsuklott a hirtelen rátörő csapástól. Az irgalmatlan kar újból ütésre

lendült, másik karja Lucky nyaka köré fonódott.

- Tartsd még egy kicsit a fejed! - acsargott a kalóz. - Amíg végzek veled. Lucky tudta, hogy ez szóról szóra így is lesz, hacsak nem elég fürge ahhoz, hogy kivédje. Az üveglemez erős és ellenálló, ám egy fém ostromát nem sokáig bírja. Kesztyűs keze élét Dingo sisakja felé emelte, kiegyenesítette a karját, és hátrataszította a kalóz fejét. Dingo oldalra hajtotta a fejét, és kiszabadította ellenfele karjából. Másodszor is felemelte a pisztolya agyát.

Lucky mindkét pisztolyát elengedte, hagyta, hadd lógjanak az összekötő csöveken, és egyetlen biztos mozdulattal odakapott Dingo revolverének összekötő csövéhez. Fémkesztyűs ujjaival csavarintott egyet rajta. Karizmai fájtak, ahogy kiugrottak, majd összehúzódtak. Az állkapcsa roppant egyet, és érezte, hogyan lüktet halántékában a vér.

Dingo, akinek a szája már előre legörbült a kegyetlen elégtételtől, sehová sem figyelt, csak áldozatának elfordított arcára. Azt hitte, hogy félelmében fordult el. A fegyver agya ismét lecsapott. Egy pici szikra pattant ki, ahogy a fém odavágódott.

Azután más valami történt, amitől az egész univerzum megörülni látszott. Először Dingo egyik gázpisztolyáról, majd rögtön utána a másiktól. A levált az összekötő cső, és a törött csövekből akadálytalanul tört elő a szén-dioxid gáz. A csövek úgy tekeregtek, mint a beteg kigyók, az egyik hozzávágta Luckyt Dingo úrruhájához, majd ez a heves ütközés örülten és ellenőrizhetetlenül felpörgette. Dingo felüvöltött a meglepetéstől, a markolása meglazult.

Már-már széjjelváltak egymástól, ám Lucky bőszen megragadta a kalóz bokáját. A szén-dioxid patak bágyadtabban csobogott, és Lucky kapaszkodva felkészült ellenfele lábszáran.

Most szinte teljesen mozdulatlanok voltak. Már a csörgedezés is kezdett megszűnni. Dingo gázpisztolyicsövei döglötten és lottyadtan múltak ki utolsó pozíciójukban. Csendes volt most minden, csendes, tett a halál.

Ám ez csak káprázat volt. Lucky tudta, hogy másodpercenként egymérföldes sebességgel száguldanak, abba az irányba, amerre a legutolsó gázkilövellés irányította őket. Ott voltak az űrben, egyedül és elveszve, egyedül, ők ketten.

Ötödik fejezet SZIKLÁK REMETÉJE

Lucky Dingo hátán lovagolt, ezúttal az ő combja szorította a másik derekát. Halkan és vészjóslóan beszélt.

- Hallasz engem, ugye, Dingo? Sejtelmem sincs, hol vagyunk és merre tartunk, de te sem tudod. Így hát szükségünk van egymásra, Dingo. Hajlandó vagy alkuat kötni? Te megtudhatod, hol járunk, mert a rádiód eléri a hajót, szén-dioxid nélkül viszont nem tudsz visszamenni. Az én szén-dioxidom elég mindkettőnknek, de szükségem van rád, hogy irányíts.

- Eredj az űrpokolba, te himringyó - üvöltötte Dingo. -Amint végzek veled,

enyém lesz a gázpisztolyod.

- Azt kötve hiszem - felelte nyugodtan Lucky.
- Azon töröd a fejed, hogy azokat is szélnek ereszted, ugye? Előre! Előre, te hasfelmetsző! Mit vársz ettől? A kapitány utánam jön, bárhol vagyok is, te pedig betört sisakkal és vérbe fagyott pofával úszkálhatsz majd körbe-körbe.

- Nem egészen, barátocskám. Mintha lenne valami a hátadon, u.gyebár. Lehet, hogy nem érzed a fémén át, de biztosítalak róla, hogy van.

- A gázpisztoly. Na és aztán? Az semmit sem számít, amíg össze vagyunk kötve. - De már nem tekergette a karját, hogy megragadja Luckyt.

- Én ugyan nem vagyok gázpisztoly-párbajhős - mondta vidáman Lucky. - Mégis többet tudok a gázpisztolyokról, mint te. A pisztolylövések mérőföldék szerint változnak. Nincs ugyan légellenállás, amely lelassítja és megzavarja a gázömlést. de van közbeeső ellenállás. Mindig van némi örvénylés a folyamatban. A kristályok egymáshoz ütődnek és lelassulnak. A gázömlés sávja kiterjed. Ha eltéveszti a pá-

lyáját, akkor végül az űrbe ömlik és elillan, de ha a végén mégis célba talál, akkorát rúg, mint az öszvér, amelyik unja már a hosszú utat.

- Mi az űrnyavalyát locsogsz itt? Min töröd a fejed? - A kalóz bivalyerővel tekergett, de Lucky nyögdecseelve visszaerőltette.

- Épp csak ezen - válaszolta. - Mit gondolsz, mi történik, ha a szén-dioxid két-hüvelyknyiről eltalál, még mielőtt az örvénylés elvágná a gyorsulását, vagy kiszélesedne a sugara? Ne találgass. Majd én megmondom. Szépen átnyisszantja az űrruhát és természetesen vele együtt a testedet is.

- Te meghibbantál! Micsoda hülyeségeket beszélsz!

Dingo rettentően káromkodott, ám hirtelen csaknem moccanás nélkül tartotta magát.

- Jó, akkor próbáld ki - ajánlotta Lucky. - Ficáncolj csak! Egyenesen az űrruhádnak szegezem a gázpisztolyt, és megnyomom a ravaszt. Kipróbálsz?

- Ez becstelenség - vicsorogta Dingo. - Ez nem tiszta győzelem.

- Beverted az arclemezemet - közölte Lucky. - Az emberek tudják majd, ki volt a becstelen. Fél perced van, hogy meggondold magad.

Csendben múltak a másodpercek. Lucky megérezte Dingo kézmozdulatát.

- Ég veled, Dingo!

Dingo felüvöltött.

- Várj! Várj! Épp most igazítom be a rádiómat! - Majd hallatszott a hívás: -

Anton kapitány...

Másfél órába telt, míg visszaértek a hajóra.

Az *Atlasz* ismét az űrben haladt, rabtartóinak útját követve. Automata áramkörét átkapcsolták kézi működtetésére, és három kalóz ellenőrizte az üzemelését. Ahogy eleinte is, csak egyetlen név szerepelt az utaslistán - Lucky Starr.

Luckyt bezárták az egyik kabinba, és csak akkor láthatta a legénységet, amikor odahozták a kosztját. Ez az *Atlasz* élelmiszerkészletéből van, gondolta Lucky. Vagy legalábbis abból, ami megmaradt belőle. Az élelem legnagyobb részét és az azonnali manőverezéshez felesleges holmikat már mind áthordták a

kalózhajóra.

Három kalóz is hozta egyszerre az első fogást. Sovány fickók voltak, leburnultak az úr erős napsugaraitól.

Némán adták oda a tálcát, gyanakodva körbevizslatták a kabint, és ott ácsorogtak, mialatt Lucky kinyitotta és fölmelegítette a konzerveket, majd elvitték a maradékot.

- Üljenek le, emberek. Nem kell álldogálniuk, amíg eszem - mondta Lucky. Nem feleltek. Egyikük, a három közül a legkeshedtebb, akinek az orra olyan volt, mint ami hajdanában betörött, az ádámcsutkája pedig élesen előreugrott, ránézett a többiekre, mintha úgy érezne, hogy el kell fogadnia az invitálást. De azért ő sem válaszolt.

A következő alkalommal Törött Orr egyedül hozta az ételt. Letette a tálcát, visszament az ajtóhoz, újból kinyitotta. Kilesett a folyosóra, megint becsukta az ajtót, és megszólalt.

- Martin Maniu vagyok.

- Az én nevem Bill Williams - mosolygott Lucky. - Az a másik kettő nem akart beszélni velem, ugye?

- Azok Dingo barátai. Én azonban nem. Lehet, hogy maga csakugyan a kormány embere, ahogy a kapitány hiszi, lehet, hogy nem. Nem tudom. De ami engem illet:

aki azt csinálta ezzel a mészáros Dingóval, amit maga, az bárki legyen is, rendes ember lehet. Dingo kitanult fickó, és durván játszik. Engem is belerángatott egyszer egy verekezésbe, még újonc koromban. Majdnem fellőtt egy aszteroidára. Mellesleg semmi oka nem volt rá. Ő ugyan biztosított róla, hogy tévedés volt, de ide figyeljen, Dingo sohasem téved, ha pisztoly van a kezében. Szerzett magának néhány barátot, uram, amikor visszacibálta ezt a hiénát a gatyájánál fogva.

- Hát ennek igazán örülök.

- De azért óvakodjon tőle! Ezt sohasem fogja elfelejteni. Még húsz év múltán se maradjon kettesben vele. Én mondom magának. Tudja, nemcsak arról van szó, hogy legyőzte. Átverte azzal a mesével, hogy a szén-dioxid átvágja a fémeket. Az emberek a hasukat fogták neveltükben, és ebbe egészen belebetegedett. Hallja, ember, belebetegedett! Ez a legjobb, amit valaha is hallottam! Remélem, ember, hogy a Főnök okét mond magára.

- A Főnök? Anton kapitány?

- Nem, hanem a Főnök. A nagykutya. Azt mondják, jó a kaja, amit a maga hajóján találtak. Kivált a husi. - A kalóz hangosan cuppogott. - Az ember már beleim abba a sok élesztőmasszába, kivált, ha maga van szolgálatban a dészta mellett. Lucky összekotorta a maradékot.

- Ki ez a pasas?

- Kicsoda?

- A Főnök.

Maniu vállat vont.

- Te nagy úr! Mit tudom én! Csak nem gondolja, hogy olyan fickó, mint én, valaha is találkozott volna vele? Csak úgy beszélnek róla a cimborák. Világos, hogy főnöknek *lennie* kell.

- Roppant komplikált egy szervezet.
- Ember, úgysem tud meg semmit, amíg nem csatlakozik. Ide figyeljen, én holtra le voltam robbanva, amikor idekerültem. Azt sem tudtam, mit csinállok. Arra gondoltam, hogy jó, lecsapunk néhány hajót, megkapom a részem, és vége a dalnak. Tudja, ez még mindig jobb mint éhen dögleni.

- És nem így volt?
- Nem. Egyetlen portyára sem vittek el. És közülünk alig valakit. Csak néhány ilyen Dingó-szerűt. Ő bezzeg mindig megy. Szereti is, a nyavalyás. Legtöbbször, ha kimegyünk, felcsípünk néhány nőszemélyt. - Elvigyorodott. - Szereztem egy aszszonyt és egy kölyköt. Nem hitte volna, mi? De az biztos, hogy kaphatnánk egy kis saját feladatot is. Hogy meglegyen a saját dézsánk. Nagy néha űrszolgálatban vagyok, mint például most is. Kényelmes élet ez. Minden rendben lesz, ha csatlakozik hozzánk. Az olyan jóképű fickó, mint maga, percek alatt talál majd magának feleséget, és letelepszik. Vagy ha arra szottyan kedve, izgalmas életet élhet. Igen, uram, azaz Bill. Remélem, a Főnök is így gondolja.

Lucky az ajtóig kísérte.

- Mellesleg hová megyünk? Az egyik bázisra?
- Azt hiszem, csak ide, valamelyik sziklára. Amelyik a legközelebb van. Ott kell maradnia, amíg nem jön parancs. Rendszerint így szokták.

Az ajtóban még hozzátette:

- Aztán ne szóljon róla a cimboráknak vagy bárki másnak, hogy beszélgettünk. Oké, haver?

-Persze hogy nem.

Lucky egyedül maradt, lassan belenyomta öklét a tenyerébe. A Főnök! Csak szóbeszéd lehet? Kósza hír? Vagy csakugyan jelent valamit? És a beszélgetés többi része?

Várnia kell. Ó, galaxis! Bár lenne annyi esze Conwaynak és Henree-nek, hogy még egy darabig ne avatkozzanak bele!

Amikor az *Atlasz* elérkezett a „sziklához”, Luckynak nem volt alkalma megtekinteni. Azalatt, míg Martin Maniu és egy másik kalóz társaságában kilépett a légzsilipen át az űrbe, semmit sem látott, hanem mindjárt százyardnyival lejjebb találta magát.

Tipikus aszteroida volt. Lucky úgy kétférföldesre becsülte az átmérőjét. Szögletes volt és göröngyös, mintha egy óriás hajigálta volna le a hegytetőről az űrbe. A Nap felőli oldala szürkésbarnán derengett, és ahogy szemmel láthatóan forgott, úgy jöttek-mentek rajta az árnyékok.

Amint elhagyta a légzsilipet, lefelé lökdösték, az aszteroida felé. Lábizmait neki-feszítette a hajótestnek. A szirtek lassan feléje úsztak. A keze már a talajt érintette, de a tehetetlenségi erő még mindig lenyomta a testét, így csak lassú mozdulatokkal botorkált, míg elért valami kiszögellést, és végre egyensúlyba került.

Felállt. A szikla csaknem egy bolygó felszínének az illúzióját keltette. A legközelebbi kiálló pont azonban nem mögötte volt, hanem az űrben. A csillagok, melyek láthatóan mozogtak, ahogyan a szikla is fordult, szikrázó fényeknek látszottak.

A hajót bevontatták a szikla mögötti pályára, és most mozdulatlanul állt a feje fölött. Az egyik kalóz mutatta az utat, úgy ötvenlábnyira a szikla egyik kiemelkedésétől, amelyet alig lehetett megkülönböztetni a felszíntől. Két hosszú lépés, és már ott is volt. Amint várakoztak, félrecsusszant a kiemelkedés egyik része, és a nyílásból úrruhás alak toppant elő.

- Oké, Rem - mondta zordonul az egyik kalóz. - Itt van. Most már te vigyázz rá!
A Lucky adó-vevőjéhez eljutó hang lágy volt, csaknem fáradt.

- Mennyi ideig marad nálam, uraim?

- Míg érte nem jövünk. Ne sokat kérdezősködj!

A kalózok sarkon fordultak és leléptek. Még a szikla vonzereje sem tudta megállítani őket. Egyre kisebbek lettek, és néhány perc múlva Lucky már csak olyan felvillanó kristályt láthatott, mint amilyen visszasegítette őket gázpisztolyos utazásuk alatt: a szabványos úrruhába mindig beépítettek ilyen apró szerkezetet, amely szén-dioxid töltettel működött.

Percek múlva már csak a hajó hátsó rakétájának a vöröse fénylett. Majd lassacskán az is elenyészett. Luckynak fölösleges lett volna azon erőlködni, hogy megállapítsa, milyen irányban tűnt el a hajó, hisz még a saját úrbeli helyzetét sem lokalizálta. Annyit tudott, hogy valamelyik aszteroidán van, egyebet semmit.

Úgy elmerült a gondolataiban, hogy szinte felriadt, amikor a lágy hang így szólt hozzá:

- Milyen gyönyörű odakinn! Én magam olyan ritkán járok ki, hogy szinte már el is felejtettem. Nézzen csak oda!

Lucky balra fordult. Az aszteroida éles csücske épp a picurka Napot bökölte. Egy pillanatra annyira ragyogott, hogy rá sem lehetett nézni. Az iménti feketeség

most is feketéllett, és a csillagok tovább ragyogtak. Erre vezet az út a felé a levegő nélküli világ felé, ahol nincsen por, és ahol mélységes, alvómaszkos kékségbe borul a mennybolt.

Az aszteroida embere így szólt:

- Huszonöt perc múlva újból lemegy a nap. Néhanapján, ha elég közel van, a Jupitert is láthatja az ember, mint egy golyóbis, olyan a négy bolygóival, amelyek úgy sorakoznak, akár a katonai rangjelzések. De ez csak három és fél évenként egyszer fordul elő. Most nincs dl az ideje.

- Ezek az emberek Retek szólították magát. Így hívják? Maga is közülük való?
- kérdezte zsémbesen Lucky.

- Úgy érti, hogy kalóz vagyok-e? Nem. De elismerem, hogy mindezek után az a látszat, mintha magam is hozzájuk tartoznék. A nevem nem Rem. De ezek általában csak így hívják a remetéket. A nevem, uram, Joseph Patrick Hansen, és remélem, jó barátok leszünk az alatt a meghatározatlan idő alatt, amíg össze leszünk zárva egymással ezen a szűkös helyen.

Főlemelte fémmel fedett kezét, és Lucky megszorította.

- Bill Williams. Azt mondta, hogy remete? Úgy érti, mindig egyedül él itt?

- Pontosan úgy.

Lucky körülnézett a sivár gránit- meg kovakőforgácsokon, és megborzongott.

- Nem túl barátságos látvány.

- Mindent elkövetek, hogy kényelmesen érezze magát.

A remete megérintette annak a kőtáblának vagy sziklának, amelyen át kijött, egyik részét, s az újból megnyílt. Lucky észrevette, hogy az elmozdult rész éleit rézsút levágták, és valamilyen ismeretlen anyaggal légmentesítették.

- Lépjen be, Mr. Williams - invitálta a remete.

Lucky belépett. A szikla bezáródott mögötte. Ahogy becsukódott, apró fluorfény éledt fel, amely megvilágította a homályt. Kiderült, hogy két ember számára, is elegendő nagyságú légzsilip van ott.

A vörös jelzés felvillanásakor megszólalt a remete:

- Most már kinyithatja a sisaklemezét. Van levegőnk. - És miközben beszélt, már ki is nyitotta a magáét.

Lucky követte, és teli tüdőből szívta a friss, tiszta levegőt. Nem rossz.

Határozottan jobb mint a hajó levegője.

De amikor a belső légzsilipajtó is kinyílt, Luckynak a szeme is fennakadt a csodálkozástól.

Hatodik fejezet

MINDENTUDÓ REMETE

Lucky olyan luxussal berendezett termet, mint amilyen eléje tárult, még a Földön sem látott mindennap. Harminc láb volt a hossza, husz láb széles és harminc láb magas volt. Körülötte balkon. A falakat teljesen elborították a mikrofilmré vett könyvek. Egy állványon ott állt a vetítőkészülék, egy másikon pedig a galaxis drágakőből készült modellje. Rejtett fény világított.

Amint a terembe lépett, megérezte a pszeudogravitációs motor rázkódását. Ez az álgravitáció más volt, mint a normális földi érzés. Ebből az itteni érzésből meg lehetett állapítani, hogy valahol a Föld és a Mars között lehetnek. Csodálatosan könnyűnek érezte magát, de az álgravitáció elég volt ahhoz, hogy tökéletes maradjon az izmok koordinációja.

A remete levetette az ürröltözetét, és felakasztotta egy fehér műanyag mélyedésbe. A ruhából lassan szivárogni kezdett az olvadozó jég, mely vastagon állt rajta, ahogy a fagyos úrból beléptek a szoba meleg, párás levegőjébe.

A remete magas volt és egyenes tartású, az arca rózsaszínű és ráncatlan, de haja és busa szemöldöke hófehér, és keze fején kidudorodtak az erek.

- Segíthetek levetni az öltönyét? - kérdezte udvariasan.

Lucky kezdett magához térni.

- Minden rendben. - Gyorsan kibújt a ruhából. - Igazán szokatlan hely.

- Tetszik? - mosolygott a remete. - Hosszú évekbe telt, amíg ilyen lett. És még nem is látta teljesen az én kis otthonomat. - Szavaiból csak úgy áradt a büszkeség. - De el tudom képzelni - mondta Lucky. - Biztosan erőműtelepe is van a világításhoz és a fűtéshez, no meg az álgravitáció fenntartásához. Nyilván légtisztítója is van, meg víztartálya, élelmiszerraktár és hasonlók.

- Van bizony.

- Nem is olyan sanyarú ez a remeteélet.

A remete szemmel láthatóan büszke volt, ugyanakkor nyájas.

- Üljön le, Williams, üljön le. Hozhatok egy italt?

- Nem, köszönöm. - Lucky elnyúlt az egyik karosszékből. Valamilyen puha, diamagnetikus anyaggal vonták be a látszólag közönséges ülést és széktámlát, ami anynyira kiegyensúlyozta és elosztotta a súlyt, hogy a test minden hajlatához idomult. - Hacsak nem tud feldobni egy csésze kávé.

- Könnyedén! - Az öregember odalépett egy alkóvhöz. Másodpercek múlva már vissza is jött, a kezében illatos, gőzölgő csésze, és egy másikat is hozott, magának. Hansen megérintette Lucky székének a karfáját, az szétnyílt, és a remete letette a csészét egy alkalmas mélyedésbe. Közben egy pillanatra megállt, és rámeredt a fiatalemberre.

- Tessék? - nézett fel Lucky.

- Semmi. Semmi - rázta a fejét Hansen.

Nézték egymást. A hatalmas szoba nagy részében homály volt, csak a két ember körül volt éles a világítás.

- És most bocsássa meg egy öregember kíváncsiságát - kezdte a remete. - De ha szabad megkérdezni, miért jött ide?

- Nem jöttem. Hoztak.

- Úgy érte, hogy maga nem... - harapta el a szót Hansen.

- Úgy. Nem vagyok kalóz. Legalábbis még nem.

Hansen letette a csészéjét, és zavartan felnézett.

- Nem értem. De talán olyasmit mondok, amit nem kellene.

- Ne zavartassa magát. Nemsokára beállok közéjük.

Lucky kiitta a kávéját, azután óvatosan megválogatva a szavait mesélni kezdte, hogyan szállt be a Holdon az Atlaszba, és mikén ment keresztül, egészen e pillanatig.

Hansen csak úgy itta a szavait.

- És mondja, fiatalember, most, hogy már belelátott egy kicsit, milyen is ez az élet, biztos benne, hogy ezt akarja csinálni?

- Biztos.

- De miért, a Föld szerelmére?

- Pontosan ezért. A Föld szerelmére és mindenért, amit a Földön tettek velem.

Nem lehet ott élni. És ön, ön miért jött ide?

- Attól tartok, ez hosszú história. Nem akarom önt elijeszteni. Így hát ezt nem mondom el. Valaha régen nyaralóhelynek vettem meg ezt az aszteroidát, és egyre jobban megszerettem. Megnöveltem a szoba területét, és egyre több és több bútort meg mikrofilmet hoztam el a Földről. Egyszer csak azt vettem észre, hogy minden itt van, ami csak kell. Akkor hát miért ne maradjak itt örökre, kérdeztem magamtól. Így aztán örökre itt maradtam.

- Értem. Miért is ne? Nagyon okos. Nagy balfogás lenne visszamennie. Túl sok az ember. Túl sok az egyhangú munka. Szinte lehetetlenség visszamenni a bolygókra, de ha mégis megtenné, csak fizikai munka várná. Más megoldás nem marad az embernek, csak az, hogy elmegy az aszteroidákra. Én még nem vagyok elég öreg ahhoz, hogy letelepedjek, úgy, mint maga. Egy fiatalember számára szabadságot és izgalmat jelent az ilyen élet. Még főnök is lehet belőlem.

- A jelenlegi főnökök nem örülnek annak, ha egy fiatalember főnökségről ábrán-

dozik. Például Anton. Ismerem, tudom, hogy milyen.

- Az lehet, de a szavát megtartja. Azt mondta, hogy ha legyőzöm Dingót, akkor csatlakozhatok u.e aszteroidák embereihez. És úgy néz ki, hogy erre minden lehetőségem megvan.

- Úgy néz ki, habár most itt van. Mi van akkor, ha Anton azzal a valós vagy vélt bizonyítékkal tér vissza, hogy maga a kormányzat embere?

- Az lehetetlen.

- És ha mégis? Ha csak azért jön vissza, hogy eltegye magát láb alól?

Hansen megint kíváncsian, kicsit szigorúan nézte Lucky elsötétedő arcát. -

Anton nem csinál ilyet. Szüksége van a jó emberekre, és ezt ő is tudja. Egyébként miért prédikál nekem? Maga is itt van, és beszállt a csapatba.

Hansen lesütötte a szemét.

- Ez igaz. Nem akarom beleártani magam a dolgaiba. Amióta ennyire egyedül élek, azóta mindig túl sokat fecsegek, amikor idevetődik valaki, csak hogy emberi hangot halljak. No, de itt az ebéd ideje. Már annak is örülnék, ha teljes csöndben velem ebédelne, ha ez a kívánsága. Vagy olyasmiről beszélgetnénk, amihez kedve van.

- Köszönöm, Mr. Hansen. Nincs harag.

- Akkor jó.

Lucky Hansen után ballagott. Benyitottak egy kis éléskamrába, ahol a polcokon a legkülönbözőbb konzervdobozok sorakoztak. Egyik márka sem volt ismerős Luckynak, de minden dobozon ragyogó színű reklámszöveg ékeskedett, mintha összeszött volna a fémmel.

- Friss húst is szoktam tartani a speciális hűtőkamrámban - mondta Hansen. - Az aszteroidákon minden további nélkül el lehet érni ezt a hőmérsékletet, tudja, de már két éve nem kapok utánpótlást.

Vagy fél tucat konzervet válogatott össze a polcokról, és hozzá még egy sűrített tejfel teli tartót. Hansen ajánlatára Lucky leemelt az alsó polcra egy lepecsételt hordócskát, amelyben víz volt.

A remete gyorsan megterített. A konzervek abból az önmelegítő fajtaból voltak, amelyet csak tálalás előtt kell kinyitni.

- Már egy egész völgyet megtöltök ezekkel a holmikkal - mesélte mulat. Hansen. - Mármint a hulladékokkal. Hűsz éve csak gyűlnék, gyűlnék.

Az ennivaló jó volt, de idegenszerű. Alapanyaga az az élesztőfajta volt, melyet csak a Földi Birodalomban állítanak elő. Az egész galaxisban sehol sincs ekkora népszaporulat, ilyen billiónyi embertömeg, ezért fejlődött hát ki ennyire az élesztőkultúra. A Vénuszon készítik a legtöbb élesztőterméket, és hűségesen utánozzák csaknem valamennyi élelmiszert: a húst, a diót, a vajat, az édességet. Épp olyan tápláló, akár a valódi. Lucky számára valahogy mégis másnak tetszett az étel íze, mint a vénusziaké. Csípősebb volt.

- Elnézést az indiszkrécioért - mondta Lucky. - De mindehhez pénz is kell, nemde?

- Ó, ig., van valamennyim. Bizonyos befektetéseim vannak a Földön. A csekkjeimet mindig elfogadják, legalábbis két évvel ezelőttig elfogadták.

- Miért, mi történt akkor?

- Nem jött többé ellátó hajó. Túl nagy a kockázat a kalózok miatt. Nekem a legtöbb dologból jókora készleteim vannak, de képzelem, milyen rémes lehet a többieknek.

- A többieknek?

- A többi remetének. Vagyunk vagy százan. De nem mindegyik olyan szerencsés, mint én. Kevesen tudtak ilyen kényelmes világot teremteni maguknak, de azért igyekeznek. Rendszerint magamfajta öregek, akiknek már meghalt a feleségük, a gyerekeik felnőttek, a világ pedig megváltozott, és idegen lett a számukra. Ha van egy kis megtakarított pénzecskéjük, akkor nekivágnak az egyik pici aszteroidának. A kormányzat nem kér pénzt érte. Bármelyik öt mérföldnél kisebb átmérőjű aszteroida az övék lehet. Azután, ha *így* tartja kedvük, beruházhatnak egy szubéiterikus vevőkészüléket, így lépést tarthatnak a világegyetemmel. Ha ezt nem akarják, akkor könyv mikrofilmeket vagy hírianyagot hozhatnak maguknak az évenként egyszer érkező utánpótlás-szállító hajókkal. De ha úgy tetszik, akkor csak esznek, isznak, pihennek, és várják a halált. Néha úgy szeretnék találkozni valamelyikükkel.

- Hát miért nem találkozik velük?

- Olykor nagy késztetést érzek, de tudja, ezek nem könnyű népek. Elvégre azért jöttek ide, hogy egyedül legyenek, ahogyan én is.

- No és mit csinált, amikor leálltak a szállításokkal?

- Eleinte semmit. Arra gondoltam, hogy a kormány majd csak tisztázza a helyzetet, és úgyis elég nagy készletem van, hónapokra A elég. Talán egy évig is kihúzhatom. De akkor jöttek a kalózhajók,

- Maga pedig lepaktált velük?

A remete vállat vont. Összehúzta a szemöldökét, és az ebéd végéig egyetlen szót sem szólt többé.

Ebéd után összeszedték a konzervtányérokat és evőeszközöket, és berakták a kamrába nyíló fali konténerbe. Lucky hallotta a fém csörömpölését, ahogy gyorsan összezúzódik.

- Az álggravitáció nem terjed ki a levezetőcsőre - mondta Hansen. - Egyetlen léglökés, és az egész kivitorlázik a völgybe, pedig az egymérföldnyire van ide.

- Nekem úgy tetszik - mondta Lucky -, hogy ha kicsit erősebb léglökéssel próbálkozna, akkor egyszerre megszabadulhatna az összes használt konzervétől.

- Én is azt hiszem. Gondolom, a többi remete így is csinálja. Talán valamennyien. Nekem egyébként nem tetszik ez az egész. A levegő is pocsékba megy, és a fém is. Egy napon még szükségünk lehet ezekre a konzervdobozokra. Ki tudja? Mellesleg a legtöbb doboz erre-arra szétszóródik, és biztosra veszem, hogy jó néhány itt kering az aszteroida körül, akár valami kis hold. Elég nevetséges gondol., hogy az ember égitestjének a pályáját a saját szemete kísérgeti. Rágyújt? Nem? Ugye nem zavarja, ha dohányzom?

Meggyújtotta a szivarját, és elégedett sóhajjal folytatta.

- Az aszteroidák emberei nem szállítják rendszeresen a dohányt, így aztán ez ritka kincsnek számít.

- És egyébként ők látták el felszereléssel?

- Úgy van. Vizzel, gépalkatrészekkel és tápegység-utánpótlással. Ez a megegyezés.

- És maga ti-itte tesz értük?

A remete elmélyülten tanulmányozta égő szivarvégét.

- Nem sokat. Használják ezt a világot. Itt szállnak le a hajóikkal, és én nem teszek erről jelentést. Ide nem jönnek be, és amit a sziklán bárhol műveinek, az nem tartozik rám. Nem is akarok tudni róla. Ez veszélyes lenne. Olykor embereket hagynak itt, úgy, ahogy most magát, később újra felszedik őket. Úgy gondolom, hogy kisebb javításokat is itt végeznek E. Cserébe pedig utánpótlást hoznak nekem.

- És a többi remetét is ők látják el?

- Erről nem tudok. Talán.

- Ez borzasztó nagy mennyiségű utánpótlást igényelne. Honnan szerzik? - Az elfoglalt hajókról.

- Az nem elég ahhoz, hogy száz remetét és még saját magukat is ellássák vele. Azt hiszem, ehhez iszonyúan sok hajót kell elfoglalniuk.

- Nem tudom.

- És nem is érdekli? Maga itt remekül éldegél, de lehet, hogy az az étel, amit az imént ettünk, épp arról a hajóról származik, amelynek a személyzete fagyott hullaként kering egy másik aszteroida körül, mint valami emberi hulladék.

A remete kínosan elvörösödött.

- Most bosszút áll az előbbi prédikációmért. Igaza van, de mit tehetnék? Nem én hagytam cserben és nem én árultam el a kormányt. Ők hagytak cserben és árultak el engem. A Földön lévő birtokaim után adót fizetek. Akkor hát miért nem támogatnak? Ezt az aszteroidát jóhiszeműen bejegyeztettem a Földi Külvilági Hivatallat.

Része a Földi Domíniumnak. Minden jogom megvolna hát ahhoz, hogy védelme-
t
karjai, a kalózok ellen. De ha ezt nem várhatom el tőlük, ha hűvösen csak azt mondják, hogy az utánpótlásomat többé semmi pénzért sem hozzák el nekem, akkor mit gondol, mit tehetnék? Mondhatná persze, hogy visszatérhetek a Földre, de hogy mondjak le minderről? Az én világom már itt van. A mikrofilmjeim, a nagy klasszikusok, akiket annyira szeretek. Még Shakespeare-ből is van egy kópia.m. Közvetlenül vették fel egy réges-régen kinyomtatott könyvből. Megvan az ételem, az

italom, a priv almm

át nyuga: az egész univerzumban sincs még egy olyan kényelmes hely, mint ez. De azért ne higgye, hogy könnyű volt a választás. Van egy szub-
éterikus adókészülékem. Kommunikálhatok a Földdel. Szereztem egy kis hajót, amelyikkel rövidebb utakat meg lehet tenni, úgy a Cereszig. Az aszteroidák emberei tudnak róla, de megbíznak bennem. Tudják, hogy nincs más választásom. Bűnpártoló vagyok, ahogyan már mondtam magának. Segítem őket. És ez jogi értelemben engem is kalózzá tesz. Ha valaha visszatérnek, valószínűleg a börtön, a kivégzés várna rám. Ha pedig biztosítanák számomra a szabad visszatérést, és úgy mennék vissza, mint koronatanú, azt az aszteroidák

emberei nem bocsátanak meg. Bárhová mennék, felkutatnának, hacsak nem kapnék a kormánytól teljes védelmet.

- Úgy tetszik, csakugyan elég rossz helyzetben van - mondta Lucky.
- Valóban? Megfelelő segítséggel megszerezhetem a teljes védelmet.

Most Luckyn volt a csodálkozás sora.

- Nem tudom, hogyan képzei.
- Pedig azt hiszem, tudja.
- Nem értem magát.

- Ide figyeljen, ha segít nekem, akkor cserébe figyelmeztetem magát.
- Egy mukkot sem értek. Mire figyelmeztet?

- Hagyja el az aszteroidát, még mielőtt Anton és az emberei visszajönnek! -

Eszem ágában sincs. Nem azért jöttem, hogy hazamenjek, hanem hogy beálljak közéjük.

- Ha nem megy el, mindörökre itt marad. Mégpedig holtan. Magát nem veszik be semmiféle legénységbe. Nem fog megfelelni, uram.

Lucky arca eltorzult a dühtől.

- Mi az űrt locsog maga itt össze, öregfiú?
- No tessék, már megint. Amikor ilyen dühös, olyankor egészen biztos vagyok benne. Maga, fiam, nem Bill Williams. Mondja csak, milyen rokonságban áll Lawrence Starr-al, a Tudományos Tanácsból? Maga nem Starr fia?

Hetedik fejezet CERESZ FELÉ

Lucky szeme összeszűkül. Érezte, hogy a jobb karján megfeszül az izom, mintha a csipője felé akarna kapni, holott nem is volt rajta a pisztolytáska. De nem mozdult.

Végre erőt vett magán, és visszatért a hangja.

- Kinek a fia? Miről beszél?
- Biztos vagyok benne - hajolt előre a remete, és komoly arccal megfogta Lucky csuklóját. - Nagyon jól ismertem Lawrence Starrt. A barátom volt. Segített rajtam egyszer, amikor szükségem volt a segítségére. És maga szakasztott a képmása. Nem tévedek.

Lucky elhúzta a kezét.

- Maga nincs eszénél.

- Ide figyeljen, fiam, magának talán fontos valamiért, hogy ne fedje föl a kilétét. Talán nem bízik bennem. Rendben van, ne bizzon. A kalóznak dolgozom, és ezt be is ismertem. De azért hallgasson rám! Az aszteroidák emberei kitűnően vannak szervezve. Lehet, hogy hetekbe is beletelik, de ha Anton egyszer gyanút fog, akkor rög nem állnak, amíg mindent meg nem tudnak magáról. Őket aztán nem teszi lóvá semmiféle mesével. Megtudják az igazat, és rájönnek, hogy kicsoda maga. Megtudják a valódi kilétét. Én mondom, tűnjön el! Menjen!

- És ha az a fickó lennék is, öregfiú, akiről beszél, maga nem kerül bajba? A szavaiból úgy veszem ki, hogy azt akarja, használjam a hajóját.

- Igen.

- És maga mit csinál majd, ha visszajönnek a kalózosok?
- Én sem leszek itt. Hát nem érti? Magával akarok menni.

- És mindent itt hagy, ami a magáé?

Az öregember habozott.

- Hát igen, ez nehéz dolog. De ilyen alkalmam nem lesz még egyszer. Maga befo-lyásos ember - az kell hogy legyen. Talán tagja a Tudományos Tanácsnak is. Titkos küldetésben jár. Magának hinni fognak. Megvédhet engem, jótállhat értem. Megakadályozhatja, hogy perbe fogjanak, és gondoskodhat róla, hogy megvédjenek a kalózoztól. Ez a Tanácsnak is kifizetődik, fiatalember. Mindent elmondanék, amit a kalózoztól tudok. Messzemenően együttműködnek velük.

- Hol tartja a hajóját?

- Akkor hát áll az alku?

A hajó valóban aprócska jóság volt. Szűk folyosón, libasorban jutottak el hozzá, groteszk látványt nyújtottak így, újból úrruhában.

- Elég közel van a Ceresz ahhoz, hogy befogjuk a hajó teleszkópjával?

- Természetesen.

- Tévedés nélkül felismeri?

- Egész biztosan.

- Akkor hát föl a fedélzetre!

A levegő nélküli, süllyesztett kamra ajtaja, melyben a hajó volt, abban a pillanatban kinyílt, amint a motor beindult.

- Rádiókontroll - magyarázta Hansen.

A hajó feltöltve, felkészítve állt. Amint felgördült a kikötőhelyről, olyan szabadon és könnyedén siklott ki az ürbe, ahogy csak olyan helyen sikerülhet, ahol gyakorlatilag nincsen gravitáció. Lucicy most első ízben látta . úrból Hansen aszteroidáját. A völgy az elhajigált konzervdobozoktól halványan derengett, és mielőtt ráborult az árnyék, látszott, hogy fényesebb, mint a környező sziklák.

- Most már megmondhatja - szólalt meg Hansen. - Maga csakugyan Lawrence Starr fia, vagy nem?

Lucky talált egy töltött fegyvert a hozzá való pisztolytáskával. Épp felvette, ami-
kor megszólalt.

- David Starr vagyok. De általában Luckynak hívnak.

flain — lunuas
— „auuauauat —

sa, ÁlaA, Jaza zE so, o3! EsElozs sa . . seurre, Eu, E ad 39 zar
-a; uodeU OIEA mize za, ddaSo Enefoi, zsaftiaug na, ouoZsul-I
suEap, ZE .a.lasafa, maUuZSO_—D C .Afa S, 3, EU0ZS ZEZE ',aPPIPs-1,m9q
zsafJa, E lzsa, 9s
a, u, zs, asoUiJa, SJOAO .repea o/WiS2a zE .lesa 3.1EuTuepo zE aassoia
Álla: deu, 194 -5szajouA qasouup, HaAu0, vüas asä4Id9fJ xanösadmizsaT E
zsafao V1212
LES E 3; euueioJauA oq 'aze utas 'aAlazsan saimazsso ze utas utia, 111.1
sa
sa P'Riasaua, sEuire eq iüibq 9A91,PI XI2.1
asa y 'qoonai E zanzoz, chosku u z'sala3 E tünpialqo qqaAeual „,pew.req v
au zs2-pp,ro 15, aasa,ap,1g2 f,PM sold, d-3W
asaZiaa Joia zE .fEu2s2-129p, 9421: 2A piga, E In2PI9d, 1s2P9I2zTI2Taads E
)124WPIIP 3, „aituau quioi, E „üüiauy 111 PI.1-1 E umplafiko Humau Oanaí
3 laupiafflau, s, 3,odo31z884, zatm3.*I93
TOatu st, fuozs E, Etor o, EA lazsqo, i,euéf,92 qeAuo, re Á`Ejou 'zouden E
112A UEATO ap, L, odOana, qgoiehu u, upplain E mag, urei, zed sa, dnr V
)Pd9, fEITs V, Nauzsana ueger, Ekworinü u sa, FELIZ Eupiozsa, SEUEZ
rö,üü, e, u, s, iiumian LIEATO EU aü D,9.10 'A3, Vupiozsa, XUSI, TO, 11 TE, U-
Feséuüüne assan, 44E Álla, a, dda sa, eiaizson, 3feuzo, OÁtoq SJEN
fazzspuarden V, zsnuaA E EIEAied Ja, „ünp e zaunaua uaqazsa Eme
m,ur, 19: Eniazsso qgesum, .012P0-119 IPI9A e
912,112I24 44I Ááoq, j,2111-E UEA 2340 sm00,

Óvatosan beállították a három szabályozót, és addig piszmogtak velük, amíg mindegyik teljesen egybe nem vágott a másik kettővel. A halovány, vörös fény még jobban elhalványodott, és a fekete ürességbe helyezett fényfolt nőni kezdett. Egy érintés a szabályozón, és még élesebb lett a kép.

- Ez csak kép - mondták. - Csak illúzió. Mindegy, hol állsz, mindig ugyanazt látod.

Colos sisakjában hirtelen megszólalt a csengő, ahogy a hívás átáramlott a bekapsltrádió adó-vevőjén.

Colos a hangra felugrott és előrekecmergett, végtagjaival hadonászva.

- Hé, hő, mennyiért adsz repülőleckeét, kisfiam?

- Gondolod, hogy felérsz a zúzámig? - jött a csúfolódó válasz, és ha Colos meg nem látja a horizonton beúszó hajót, hát darabokra robban szét dühében.

A hajó a bolygót érintve leheletfinomam engedte ki gőzsugarát, kinyílt a

légzsilip, és amikor kiemelkedett belőle Lucky magas, úrruhás alakja, Colos örömrivalgásban tört ki. Egyetlen hosszú ugrással mellette termett, és végre megint együtt voltak, ők ketten.

Conway és Henree talán nem ennyire viharosan, de nem kevésbé örömtelin üdvözltek. Mindketten megragadták Lucky kezét, mintha így akarnák megerősíteni magukat abban, hogy valóban hús-vér az, amit szorongatnak.

Lucky nevetett.

- Hóha, ti vagytok? Hadd vegyek már egy kis levegőt. Ni, mi baj? Azt hittétek, hogy már vissza sem jövök?

- Ide figyelj! - mondta Conway. - Jobb lesz, ha máskor, mielőtt megint eszedbe jut ilyen bolondság, konzultálsz velünk.

- De hiszen akkor sem engedtetek volna el, ha nem ennyire bolond a dolog.

- Nem érdekel. Tönkretethnélek azért, amit tettél. Letartóztathatnák. Feltíngesztethetnélek. Kidobathatnák a Tanácsból - mondta Conway.

- És melyiket választod?

- Egyiket sem, te átkozott, nagyra nőtt kölyök. De ezekben a napokban nagyon szerettem volna szétverni a fejedet.

- Ugye te nem hagynád? - fordult Lucky Augustus Henree-hez.

- Én? Még segíték A neki.

- Akkor feladom. De nézzétek, hadd mutassam be nektek ezt az urat.

Hansen mindeddig a háttérben maradt, és láthatólag jól szórakozott a hallottakon. A két idősebb tanácsos annyira el volt foglalva Lucky Starr-al, hogy észre sem vették.

- Dr. Conway - mondta Lucky -, dr. Henree, ez itt Mr. Joseph Hansen, az a férfiú, akinek a hajóján visszajöttem. Igen nagy *segítségemre* volt.

Az agg remete kezét fogott a két tudóssal.

- Nem hinném, hogy valaha A hallott volna Conway és Henree doktorokról - mondta Lucky.

A remete tagadólag rázta a fejét.

- Nos - folytatta Lucky -, mindketten igen fontos hivatalt viselnek a Tudományos Tanácsban. Ha már ettünk és kipihentük magunkat, majd elbeszélgetnek önnel, és biztos vagyok benne, hogy segítenek.

A két tanácsnok egy óra múlva komor képpel hallgatta Luckyt. Dr. Henree a kisujjával tömkölte pipájában a dohányt, és csendben füstölt, mialatt Lucky beszámolt a kalózkalandról.

- És Colosnak is elmondtad?

- Épp az imént meséltem el neki.

- És nem rohant le, amiért nem vitted magaddal?

- Hát nem örült neki - ismerte be Lucky.

De Conway sokkal komolyabb dolgokon töprengett.

- Ugye ez a hajó szíriusi tervezésű?

- Kétségek nélkül. De erről informálódhatunk.

- Az információ nem éri meg a kockázatot - mondta szárazon Conway. - Engem sokkal jobban izgat az a másik információ, amit már megszereztünk. Az

pedig nem más, mint hogy a Szíriusz szervezete befurakodott a Tudományos Tanácsba.

Henree ünnepélyesen bólogatott.

- Igen, erről én is tudok. És ez nagy baj.

- Honnan veszitek? - kérdezte Lucky.

- Teringettét, fiú, hisz ez nyilvánvaló - dörmögte Conway - Megengedem, hogy nagy tervezőgárda dolgozott a hajón, és még a legjobb szándék mellett is előfordulhat, hogy valamilyen információ kiszivárog. Ám a csapda tényéről, különösen pedig az időzítésről magáról kizárólag a tanácsnokok tudtak, és még közülük is csak kevesen. A kém tehát valahol ebben a kis csoportban kell hogy legyen, pedig esküdni mertem volna rá, hogy mindannyian tisztességesek - rázza meg a fejét. - Mást nem tudok elképzelni.

- Nem is tudhatsz - mondta Lucky.

- Igazán? És miért nem?

- Mert a Szíriusszal való kapcsolat csupán átmeneti. És az információt én adtam meg a szíriuszi nagykövetségnek.

Nyolcadik fejezet

COLOS KÉZBE VESZI AZ ÜGYEKET

- Természetesen csak közvetve, egyik kémükön keresztül - egészítette ki Lucky, amikor látta, hogy öreg barátai a döbbenettől elhűlve merednek rá.

- Egyáltalában nem értelek - mondta halkan Henree. Conway teljesen megnémult.

- Elkerülhetetlen volt. Úgy kellett megmutatkoznom a kalózok előtt, hogy ne fogjanak gyanút. Ha felfedeznek azon a hajón, amelyet felmérőhajónak hisznek, akkor kíméletlenül agyonlőnek. Ha azonban egy csapdahajón lelnek rám, és olyan titokba botlanak, ami kész szerencse a számukra, akkor értékes potyautasként kezelnek. Hát nem értitek? A térképező hajón csak a személyzet tagja vagyok, aki nem tudott időben elmenekülni. A csapdahajón viszont az a szerencsétlen pasi vagyok, akinek sejtelve sincs arról, hová lóg be potyautasnak.

- Így vagy úgy, mindenképpen lelőhettek volna. Keresztüllátnak kettős játékon, és kémnek néznek. Csaknem meg S történt.

- Ez igaz. Csaknem meg is történt - ismerte be Lucky.

- És mi van az eredeti tervünkkel? - robbant ki Conway. - Vagy talán nem arra készültünk, hogy felrobbantsuk a bázisukat? Ha arra gondolok, hány hónapot töltöttünk el az *Atlasz* megépítésével, hogy mennyi pénzt emésztett föl...

- És mi jó sült volna ki abból, ha az egyik bázisuk felrobban? A kalózhajók egyik nagy hangárjáról volt szó, de ez is csak reménybeli elképzelés volt. Annyi bizMs, hogy az aszteroidákon decentralizált szervezet székel. A kalózok egy-egy helyen legföljebb ha három-négy hajót tartanak. Többnek nincs is hely Három-négy hajó felrobbantása semmi ahhoz képest, amit akkor lehetett volna véghez vinni, ha sikerül beépülnöm a szervezetükbe.

- De nem sikerült - mondta Conway. - Minden örületes kockázatom ellenére sem sikerült.
 - Sajnos, az a kalózfőnök, aki az *Atlaszt* elfoglalta, túl gyanakvó volt, vagy talán túl intelligens. Ha még egyszer próbálkoznék, nem becsülném alá. De azért még nincs veszve minden. Most már tudjuk, hogy a SzírMsz támogatja őket. Ráadásul itt van remete barátom is.
 - Ő nem segíthet nekünk - mondta Conway. - Abból, amit elmondtál róla, kiderül, hogy még a lehetségesnél is kevesebb köze van a kalózokhoz. Ugyan mit tudhat róluk?
 - Többet mondhat annál mint ő maga gondolná - vélte Lucky. - Például olyan M-formációkat adhat nekünk, amelyek lehetővé teszik, hogy belülről folytassam a kalózok elleni küzdelmemet.
 - Oda aztán vissza nem mégyszer! - sietett kijelenteni Conway.
 - Nincs is szándékomban.
- Conway szeme összeszűkül.
- Hol van Colos?
 - A Cereszen. Ne aggódjatok. Mostanra már - futott át egy kis felhő Lucky homlokán - ott kellene hogy legyen. Kezd egy kicsit zavarni, hogy késik.

John Bigman Jones a különleges igazolványát lobogtatta az Ellenőrző Torony öre előtt. Magában motyogva futott végig a folyosón.

Szeplős, pisze orrú arca kipirult, vörösés haja égnek állt, akár a kerítéskaró. Lucky gyakran mondogatta, hogy ezt a függőleges frizurát csak azért kultiválja, mert ettől magasabbnak látszik, ám ezt a vádat Colos energikusan visszautasította. A Torony utolsó ajtaja is megnyílt, ahogy Colos megtörte a fotoelektrikus sugarat. Belépett és körülnézett.

Három ember volt szolgálatban. Az egyik a szubéterikus adó-vevőnél ült, fülhallgatóval, a másik a számítógépnél, a harmadik pedig a hajlított radarképernyő előtt.

- Melyik tyúkeszű nevezett engem tökmagnak? - érdeklődött Colos.
 - Mindhárman egyszerre fordultak feléje, az arcuk riadt és sötét volt. A fülhallgatós kiszabadította az egyik fülét.
 - Hát te meg ki vagy? Honnan az ördögből kerültél ide?
- Colos rendithetetlenül állt, és felfújta csöpp mellkasát.
- A nevem John Bigman Jones. A barátaim Colosnak hívnak, és mindenki más Mr. Jonesnak. Senki sem maradt még egy darabban, aki engem tökmagnak merészt szólni. Tudni akarom, melyikőtök követte el ezt a könnyelműséget.
 - Lem Fisk vagyok - mondta a fülhallgatós -, és nevezhetsz bárminek, aminek csak óhajtasz, de csak másutt. Eredj innen, vagy a fél lábadnál fogva rakom ki a szűrődet.

A számítógépnél ülő ember odaszólt:

- Hé, Lem, ez az az ütődött, aki az előbb a kikötőben motoszkált. Semmi értelme az időt vesztegetni vele. Hívjuk az őrséget, az majd kitessékeli.
 - Egy fenét. Nem kell nekünk őrség ehhez a fickóhoz - mondta Lem Fisk.
- Levette a fülhallgatóját és beállította AUTOMATA JELZÉSre.

- Nos, fiacskám, idejöttél, és kedvesen egy kedves kérdést tettél fel nekünk. Én is kedvesen válaszolok rá. Én neveztelek tőkmagnak, de várj, ne dühöngj! Megvan rá az okom. Tudod, te csakugyan magas fickó vagy. Olyan vagy te, akár egy hosszú slukk víz. Olyan, mint egy égimeszelő. Még ki is nevettek a barátaim, amiért tőkmagnak neveztelek.

A farzsebéhez nyúlt, és elővette plasztik cigarettatárcáját. Gúnyos mosoly játszott az arcán.

- Állj ki ide! - visította Colos. - Állj ki ide, és az öklöddel vond vissza ezt a viccelődést!

- Nyugi, nyugi - csettintett Fisk. - Nesze, itt van egy cigaretta, fiú. Extra méretű, tudod. Majdnem olyan hosszú, mint te. Hanem, hallod-e, némi zavart okozhat. Nem fogjuk majd tudni, vajon te szívod-e a cigarettát, vagy a cigaretta szív téged. A másik két ember fergeteges kacajra fakadt. Colos pulykavörös lett. A szavak csak nehezen tolultak a nyelvére.

- Szóval nem akarsz verekedni?

- Inkább cigarettázom. Kár, hogy nem dohányzol te is velem. - Fisk elővett egy cigarettát, és maga elé tartotta, mint aki bámulattal adózik a karcsú fehérségnek. - Egyébként pedig nem fárasztom magam azzal, hogy gyerekekkel verekedjek. Vigyorgott, ajkához emelte a cigarettát, és egyszerre észrevette, hogy semmi sincs ott.

A hüvelykujja és a másik két ujjá még mindig háromhüvelyknyire volt az ajkától, ugyanabban a helyzetben, de a cigaretta már nem volt köztük.

- Vigyázz, Lem! - kiáltotta a képernyő előtt ülő ember. - Tűpuskája van! - Nem tűpuska - vicsorogta Colos. - Csak egy zümmögő.

A különbség csakugyan nagy volt. A zümmögő lövedéke túszerű ugyan, de tőrékeny, és nem robban fel. Céllövészetről és játékoknál szokták használni. Nem okoz komoly veszedelmet, ha az ember bőréhez ütődik, de fürgén száll, akár az ördög.

Fisk arcáról eltűnt a vigyor

- Ide fiuelj, te kerge! - ordította. - Meg is vakíthatasz ezzel valakit!

Colos ökle összeszorítva várakozott a szeme magasságában, a zümmögő vékony csövét pedig a két középső ujjával tartotta.

- Nem vakítlak meg. De akár egy hónapig is rád fogom, ha nem ülsz le. Láthatod, hogy nem is célzok olyan rosszul. Te pedig - szolt át a válla felett a számítógépesnek -, ha csak egyhüvelyknyivel is közelebb mocompsz a vészjelzőhöz, kaphate egy zümmögőt a mancsodba.

- De hát mit akarsz? - kérdezte Fisk.

- Azt, hogy állj ki, és verekedjünk meg.

- Egy zümmögő ellen?

- Azt elteszem. Oköllel. Sportszerűen. A haverjaid figyelhetik.

- Nem ütök meg nálam kisebb fickót.

- Akkor inzultálni sem kellett volna - emelte fel Colos a zümmögőt. - Különben sem vagyok kisebb nálad. Lehet, hogy külsőleg annak látszom, de belülről érek annyit, mint te. Talán még többet S. Háromig számolok. - Colos célzott, a fél szemét összehúzva.

- Galaxis! - esküdözött Fisk. - Megyek már. Gyerekek, ti tanúskodtok mellettem, hogy kényszerített. Majd megpróbálom, hogy ne verjem össze túlságosan ezt az idiótát.

Lelépett a kakasülőjéről. A számítógépes átvette a helyét a szubéterikus adó-vevő mellett.

Fisk öt láb és tíz hüvelyk magas volt, nyolc hüvelykkel több mint Colos, akinek kicsiny alakja inkább kisfiúra, mint férfira emlékeztetett. De Colos izmai tökéletesen koordinált acélrugók voltak. Rezzenéstelen arccal várta a másikat.

Fisk nem sokat vacakolt azzal, hogy védőállásba helyezkedjék. Egyszerűen csak fölemelte a jobb kezét, mintha arra készülne, hogy a gallérjánál fogva elkapja Colost, és kitzsigálja a még mindig nyitott ajtón.

Colos Fisk fölemelt karja alá bukott. Balja és jobbjá gyors iramban puffant oda a nagydarab férfi hasi idegközpontjához, és csaknem azon nyomban tetter elérhetetlen távolságban táncikált.

Fisk elzöldült, leült, és a gyomrát fogva nyögdécselt.

- Állj fel, nagyfiú - mondta Colos. - Várlak.

A két másik toronybeli sóbálvánnyá meredve bámulta.

Fisk lassan feltápászkodott. A szeme dühtől szikrázott, de már jóval lassabban közeledett.

Colos odébb vetődött.

Fisk előretört! Colos alig kéthüvelyknyire volt tőle. Fisk a jobbjaival alulról élesen fölfelé vágott. A csapás egyhüvelyknyire Colos állkapcsa előtt állt meg.

Colos lebukott, akár a parafadugó a hullámozó vízben. Karja fölemelkedett, és elhárította az ütést. Fisk összefüggéstelenül üvöltözve, vakon rohant rá kukacnyi ellenfelére. Colos oldalra lépett, és nyitott tenyere élesen csattant a másik simára borotvált képén. Erős csapás volt, és úgy talált célba, akár a bolygó feletti sűrű légen átszáguldo meteor. Fisk orcáján ott vöröslött a négy ujj lenyomata.

Fisk egy percig csak kábultan állt. Colos újra előre lépett, és ökle, akár egy kígyó, újból felütött Fisk állára. Fisk leguggolt kínjában.

Colos hirtelen meghallotta, hogy a távolból folyamatosan visít egy vészcsengő. Egy pillanatig sem habozott, sarkon fordult, és máris kinn termett az ajtón. A folyosó végén közeledett már a háromtagú őrség, nagy csattogva-dobogva. Colos átsodródott közöttük, és eltűnt a porondról.

- És most miért várunk Colosra? - kérdezte Conway.

- A következőképpen látom a helyzetet - válaszolta Lucky. - Arra van a legnagyobb szükségünk, hogy minél több információt szerezzünk a kalózokról. Mármost belső információt. Én megpróbálkoztam vele, de a dolog nem úgy sikerült, ahogyan képzeltem. Én már megbélyegzett ember vagyok. De Colost nem ismerik. Neki nincsen hivatalos kapcsolata a Tanácssal. Nos, az az ötletem támadt, hogy ha valami bűnvádat koholnának ellene, persze valami hihetőt, akkor hanyatt-homlok elmenekülne a Cereszről a remete hajóján...

- Ó, szentséges úr! - nyögdécselte Conway.

- Figyelj, jó? Colos visszamegy a remete aszteroidájára. Ha a kalózok ott vannak, akkor jó. Ha nincsenek, akkor a hajót egy jól látható helyen hagyja, ő pedig oda-

bent vár rájuk. Felettébb kényelmes hely van ott a várakozásra.

- És ha megjönnek a kalózok, menten agyon is lövik - vélte Henree.
- Nem lövik agyon. Épp ezért használja a remete hajóját. A kalózok tudni akarják, hová tűnt el Hansen, és legfőképpen én, sőt azt is tudni akarják, honnan jött Colos, és hogyan szerezte meg a hajót. Ezt tudniuk kell. Így hát Colos időt kap A-ra, hogy beszéljen.

- És azt hogyan fogja kimagyarázni, hogy az egész Teremtésben épp a Hansen szikláját szúrta ki? A dolog elég jó beszédképességet kíván.

- Nem kell ide sok duma. A remete hajója ott volt a Cereszen, ami igaz is. úgy intéztem, hogy őrizetlenül maradjon, tehát elvette. Colos a hajónaplóban megtalálja az aszteroida tér-idő koordinátáit. Neki ez S csak egy aszteroida a sok közül, amelyik nincs túl messze a Ceresztől, egyik olyan jó, mint a másik, és egyenesen odavágtázik, hogy kívárja, amíg a Cereszen lecsillapul ellene a dűh.

- Jó kis rizikó - dörmögte Conway.

- Colos tisztában van vele. S itt és most azt is kijelenthetem, hogy vállalnunk kell ezt a rizikót. A Föld túlságosan alábecsüli a kalózveszélyt, és ez nagy baj, mert... Hirtelen elhallgatott, ahogy a kommunikátor csövében felvillant a fényjel, és gyors egymásutánban le-fel villogott.

Conway türelmetlen mozdulattal bekapcsolta a jelanalizátort, majd kiegyenesedett ültében.

- Ez a Tanács hullámhossza - mondta -, és a Ceresz felé ez torzítja a Tanács adását.

A kommunikátor csöve feletti aprócska képernyőn a fény jellegzetesen felvillant és elsötétült.

Conway a tárcájában lévő fémszilánkok közül kihalászott egyet, és beiktatta a kommunikátor csövének keskeny nyílásába. A szilánk kristályosodó rejtjelező volt, hathatós része ama elmés szerkentyűnek, mely alumíniumöntvénybe ágyazott apró volfrámkristályokból áll. Különleges módon szűri ki a szubéterikus televideó jelzéseit. Conway lassan beállította a torzításmentesítőt, a legmélyebbre csavarta, majd újból visszaállította, míg csak tökéletesen be nem állt. Pontosan olyan volt, mint egy torzítóberendezés, csak épp ellentétesen működött.

Ahogy tökéletes lett a beállítás, egyszeriben teljesen élessé vált a kép.

- Colos! - Lucky félig fölemelkedett ültéből. - Colos! Hol az űrben vagy?

Colos apró arca huncutul vigyorgott rájuk.

- Tényleg itt vagyok az űrben. Százezer mérföldre a Ceresztől. A remete hajóján. Conway mérgesen fűtten.

- Ez megint valami újabb trükköd? Mintha azt mondtad volna, hogy Colos a Cereszen van?

- Azt hittem, ott van - mondta Lucky. - Mi történt, Colos?

- Azt mondtad, hogy gyors cselekvésre van szükség. Így hát magam vettem kézbe az ügyeket. Az őrtorony egyik okos fickója adta az ötletet. Egy kicsit körbelobáltam a pasast, aztán elindultam - nevetett. - Csak nézd meg az órházat, és láthatod, hogy nem nagyon lesnek ott ilyen magamfajta fickók., és

nem panasznak be tettegesség miatt.

- No, ez nem tartozik életed legragyogóbb ötletei közé - mondta Lucky. - Sok időbe telik majd, amíg az aszteroidák embereit meggyőzöd arról, hogy t ffele tetre kész típus vagy. Nem akarok beletiporni az érzelmeidbe, de kicsit aprócskának látszol ehhez a munkához.

- Majd leütök közülük egy párat - vágott vissza Colos. - Hisznek majd nekem. De nem ezért hívtalak.

- Hát miért?

- Hogy juthatok oda ezekhez az aszteroidapasikhoz? - Lucky összehúzta a szemöldökét.

- Megnézted a hajónaplóban?

- Nagy galwds! Mindenhol néztem! Még a matrac alá is bekukkantottam.

Nyoma sincs semmiféle koordinátának.

Luckyban szemmel láthatóan nőtt a szorongás.

- Ez furcsa. Vagy még annál is rosszabb. Ide figyelj, Colos! - Most gyorsan beszélt, metsző hangon. - Mérd be a Ceresz sebességét! Azonnal add meg a Cereszre vonatkozó koordinátákat, és amíg nem hívlak, ehhez tartsd magad, történjék bármi. Most túl közel vagy a Cereszhez, és nem zargathatnak a kalózkod, de ha távolabb sodródsz, cudar sorod lehet. Hallasz?

- Vettem. Értelek. Hadd számolom ki a koordinátáimat.

Lucky leírta, aztán megszakította az összeköttetést.

- Nagy űr, mikor tanulom már meg, hogy ne követeljek annyit?

- Nem lenne jobb, ha Colos visszajönne? - kérdezte Henree. - Ez a terv leg. alábbis meggondolatlan, és amíg nincsenek meg a koordináták, még feladhatod az egészset.

- Feladni? Adjam fel azt az egyetlen aszteroidát, amelyről tudom, hogy kalózbázis? Tudsz ezen kívül másikat? Egyetlenegy is? Meg kell találnunk ezt az aszteroidát. Csakis ez a megoldás.

- Van még egy lehetőség, Gus - mondta Conway. - Egy kiindulási pont.

Lucky gyorsan benyomta az interkom gombját, és várt. Hansen meglepett, álmossá hangja szólt bele.

- Halló, halló!

- Itt Lucky Starr beszél, Mr. Hansen - hadarta. - Ne haragudjon, hogy zavarom, de arra kérném, jöjjön ide dr. Conway szobájába, amilyen gyorsan csak tud.

Kis szünet. Aztán megszólalt a remete.

-Természetesen, csak hogy nem ismerem a járást.

- Majd az ajtajában álló ő idevezeti. Beszélek vele. Itt tud lenni két perc múlva?

- Lesz abból két és fél is - tréfálkozott Hansen. Már teljesen felébredhetett. - Az sok!

Hansen betartotta, amit ígért. Lucky már várta. Lucky még egy pillanatra nyitva hagyta az ajtót. Odaszólt az őrnek.

- Történt valami ma este a bázison? Esetleg valami verekedés?

Az ő meglepődve nézett rá.

- Igen, uram. A sebesült azonban nem hajlandó panaszt emelni, azt állítja, hogy

sportszerű küzdelem volt.

Lucky becsukta az ajtót.

- Ez várható volt. Minden normális ember utálja, ha bedugják egy őrházba, és rászabadítanak egy Colos méretű fickót, aki lekever neki néhányat. Majd később felhívom a hatóságokat, és papírra vetem valahogy a dolgot. Csak az adminisztráció végett... Mr. Hansen.

- Igen, Mr. Starr?

- Szeretnék kérdezni valamit, de nem akartam közhírré tenni ezen a távbeszélő-rendszeren. Kérem, mondja meg, mik a maga aszteroidai otthonának a koordinátái. Természetesen az állandóak és az ideiglenesek egyaránt érdekelnek.

Hansen nagy, kék szeme rámeredt.

- Nos, nyilván nem könnyű megérteni, de az az igazság, hogy sejtelmem sincs róla.

Kilencedik fejezet

SEHOLSINCS ASZTEROIDA

Lucky állhatatosan nézett rá.

- Ezt csakugyan bajos elhinni, Mr. Hansen. Azt hiszem, épp olyan jól kell tudnia a saját koordinátáit, mint ahogyan a bolygólakók tudják a lakcímüket.

A remete lenézett a lábfejére, és lágyan mondta:

- Ez csakugyan így van. Az én lakcímem valóban a koordináták. Ennek ellenére mégsem tudom.

- Ha ez az ember előre megfontolt szándékkal... - kezdte Conway.

- Várjunk. Ha nem muszáj, ne erőltessük - szolt közbe Lucky. - Mr. Hansennek nyilván van erre valami magyarázata.

Várták, hogy a remete elkezdje a mondókáját.

A koordináta a galaxisban nélkülözhetetlen az űrutazáshoz. Ugyanazt a funkciót tölti be, mint a kétdimenziós térképeken a hosszúsági és szélességi körök. És mivel az űr háromdimenziós, és a testek mindenféle irányban mozognak, a szükséges koordináták megadása igen komplikált ügy.

Mindennek az állandó nulla pozíció az alapja. A Naprendszer esetében a Nap az irányadó. Ehhez az irányadóhoz még másik három szám S kell. Az első az objektumnak a Naptól való távolsága vagy az űrben elfoglalt helye. A második és a harmadik szám pedig az a két adat, mely megadja az objektum helyzetét a Naphoz és a galaxis középpontjához viszonyítva. Ha ezt a három koordinátát három különböző időpontban meg lehet határozni, akkor kiszámítható a mozgó test pályája, és mindenkor megállapítható a Nap szerinti helyzete.

A hajók a Naphoz, vagy ha úgy kényelmesebb, a legközelebbi nagy testhez viszonyítva tudják kiszámítani a saját koordinátaikat. A Lunáris Járaton például, melynek hajói a Földtől a Holdig és vissza utazgatnak, a Föld a szokásos „nulla pont”. A Nap saját koordinátáit a galaktikus középpont figyelembevételével lehet kiszámítani, valamint a galaktikus főmeridiánnal, de ez csak a csillagközi

utazásoknál szükséges.

Valószínűleg mindez végigsuhant a remete agyán, ahogy ott ült a három tanácsnok előtt, akik merőn bámultak rá. De az arcából semmit nem lehetett kiolvasni.

Aztán hirtelen megszólalt.

- Nos, akkor megmagyarázom.

- Erre várunk - mondta Lucky.

- Már tizenöt éve annak, hogy nem használok koordinátákat. Két éve már egyáltalán nem hagytam el az aszteroidát, és amikor ennek előtte évente egyszer-kétszer bárhová utaztam, azok csak rövidke utak voltak valamilyen beszerzés miatt a Cereszre vagy a Vesztára. Amikor ezekre a helyekre ki-kiruccantam, mindig a helyi koordináták szerint számoltam, melyeket a pillanatnak megfelelően számítottam ki. Sohasem dolgoztam ki táblázatot, mert nem volt rá szükségem. Legföljebb egykét napra maradtam el, esetleg háromra, és ennyi idő alatt a sziklám nem úszott el messzire. A sziklám az áramlással utazott; amikor távolabb volt a Naptól, akkor kicsit lassabban ment, mint a Ceresz vagy a Veszta, amikor pedig közelebb volt hozzá, egy kicsit gyorsabban. Amikor a visszafelé tartó út pozícióját kellett kiszámítanom, akkor a sziklám legfeljebb tízezer, ha sokat mondok, százezer mérföldre úszhatott el az eredeti helyétől, és még mindig elég közel volt ahhoz, hogy lássam a hajó teleszkópjával. Így azután csak úgy szemmértékkel számítottam ki az útvonalamat. A standard szoláris koordinátákat sohasem használtam, mert soha nem volt rájuk szükségem. Így állunk.

- Tehát azt mondja - szólalt meg Lucky -, hogy sohasem fog visszatalálni a sziklájára. Vagy mielőtt eljött, kiszámította a helyi koordinátáját?

- Ez eszembe sem jutott - mondta szomorúan a remete. - Olyan rég nem mentem már E-onnan, hogy egy pillanatig sem foglalkoztatott a dolog. Egészen addig a percig, amíg ide nem hívtak.

- Várjunk. Várjunk - mondta dr. Henree. - Friss dohány tömött a pipájába, és erősen pőfékelt. - Talán tévedek, Mr. Hansen, de amikor első ízben vette birtokába az aszteroidáját, akkor kérelmet kellett beadnia a Földi Külvilági Hivatalba. Így van?

- Igen. De az csak formalitás volt.

- Lehet. Ezen nem vitatkozom. De ott mégiscsak regisztrálhatták az aszteroidája koordinátáit.

Hansen töprengett egy kicsit, majd megrázta a fejét.

- Félek, hogy nem, Mi. Henree. Csak az alapkoordinátákat nézték meg annak az évnek a január 1-jétől. Ennyi elég volt ahhoz, hogy ha kétségbe vonnak a tulajdonjogot, akkor ezzel, mint egy kódszámmal, azonosítsák az aszteroidát. Más nem is érdekelte őket, maguk pedig nem tudják kiszámítani a pályát egyetlen adatcsoportból.

- De saját magának csak meg kell hogy legyenek az orbitális értékei! Lucky úgy mondta nekünk, hogy eleinte csak évenkénti vakációkra használta az aszteroidát. Valahogy akkor is csak meg kellett találnia egyik évről a másikra.

- Tizenöt évvel ezelőtt volt, dr. Henree. Akkoriban valóban megvoltak az adатаim. Ott vannak valahol leírva a sziklámon lévő naplómban, de sajnos, nincsenek benne a memóriámban.

Lucky barna szeme elfelhősödött.

- E pillanatban nincs más, Mr. Hansen. Az őr majd visszakíséri a szobájába, és hívátjuk, ha újból szükségünk lenne magára. És, Mr. Hansen - tette hozzá, amikor a remete felkelt a székéből -, ha történetesen eszébe jutna valami a koordinátákról, tudassa velünk.

- Szavamat adom rá, Mr. Starr - mondta ünnepélyesen a remete.

A három férfi újra magára maradt. Lucky a kommunikátor csöve után nyúlt.

- Kapcsoljon adásba!

A központi kommunikátorból visszajött a hang.

-Eljutott önhöz az előző üzenet, uram? Nem tudtam elhárítani a zavart, így azt gondoltam...

- Jól Ette. Továbbítsa, kérem.

Lucky beállította a zavarót, és megkereste Colos koordinátáit a szubéterikus adóvevő oszlopán.

- Colos! - mondta, mikor a képernyőn megjelent az arca. - Nyisd ki újra a hajónaplót.

- Megvan a koordináta, Lucky?

- Még nincs. Kinyitottad?

- Igen.

- Van benne valahol egy papírfecni? Kitépve, számokkal teleírva?

- Várj. Igen. Itt van.

- Emeld fel az adókészülékhez. Látni akarom.

Lucky maga elé húzott egy papíriveret, és lemásolta az írást.

- Rendben van, Colos, elteheted. Most figyelj, tarts ki, érted? Tarts ki, ne törődj semmivel, míg nein hallasz rólam. Vége.

Odafordult két idősebb társához.

- Szemmel navigáltam E a hajót a remete sziklájáról a Cereszre. Háromszor vagy négyszer kellett iránykorrekciót végrehajtanom. Az észleléshez és méréshez a hajó teleszkópját és mérőeszközeit használtam. Ezek a számításaim.

Conway bólintott.

- Nos, gondolom, most visszafelé akarsz számolni, így akarod megtalálni a szikla koordinátáit.

- Könnyen meg lehet csinálni, különösen akkor, ha használhatjuk a Ceresz obszervatóriumát is.

Conway nehézkesen feltápászkodott.

- Azt hiszem, hogy egy kissé felfújod a dolgot, de azért egy darabig az ösztöneidre hagyatkozom. Menjünk hát az obszervatóriumba.

A folyosók és liftek szövevényén át egyre közelebb jutottak a Ceresz felszínéhez, fél mérfölddel a Tudományos Tanács itteni irodái fölé. Fogvacogtató hely volt, habár az obszervatórium minden lehetőt megtett, hogy a hőmérséklet egyenletes legyen, és megközelítse azt a felszíni hőfokot, amit i emberi test elvisel.

Egy fiatal technikus lassan, aprólékosan bogarásztta Lucky számításait, betáplálta a számítógépbe, és ellenőrizte a műveletet.

Dr. Henree összehúzta vézna testét egy nem túl kényelmes ülőalkalmatosságban; ahogy csontos kezét jó közel tartotta a pipa öbléhez, látszott rajta, hogy szeretne egy kis meleget kicsiholni belőle.

- Remélem, jutunk valamire - mondta.

- Jó lenne. - Lucky hátradőlt, elgondolkodva szegezte a szemét a szemben lévő falra. - Nézd, Hector bácsi, az imént az „ösztönömet” emlegetted. Ez nem ösztön, egyáltalán nem. A mostani kalózvezetés erősen különbözik a negyed századdal ezelőttil.

- Arra gondolsz, hogy nehezebben lehet elfogni vagy megállítani a hajóikat?

- Igen, de nem találok különösnek, hogy minden portyázásuk aszteroidák nájához kötődik? Csak itt, az aszteroidákon teszik tönkre a kereskedelmet.

- Óvatosabbak lettek, Amikor huszonöt évvel ezelőtt hajóik a Vénusz körül kóboroltak, kénytelenek voltunk támadást indítani ellenük, és szétcsaptunk közöttük. Most csak aszteroidákra korlátozzák tevékenységüket, a kormány pedig habozik, hogy költséges lépéseket tegyen.

- Eddig rendben is volna - mondta Lucky. - De hogyan tartják fitt magukat? Eddig ivolt a feltevés, hogy a kalózok nem pusztá élvezetből fosztogatnak, hanem azért, hogy hajókat, élelmet, vizet és utánpótlást szerezzenek. Sejtethetik, hogy manapság ez még sokkal szorongatóbb szikszégi számukra, mint valaha. Anton kapitány sztt hajóval és ezernyi aszteroidával hencegett. Ez persze hazugság, amit nem vettem be, de ha volt rá ideje, hogy gázpisztolypárbajt rendezzen, s közben órákig ott úszkáljon a nyílt űrben, az azt jelenti, hogy csöppet sem tart a kormány közbelépésétől. Hansen ráadásul azt mondta, bugyi kalózok kisajátították a különböző remetelakhelyeket, és kikötőnek használják őket. Vagy száz remetelak van. Ha a kalózok mindezekkel vagy a nagy részükkel rendelkeznek, az hatalmas szervezetet jelent. Ni, tehát honnan vehetik az utánpótlást ilyen nagy szervezethez úgy, hogy ugyanakkor kevesebb portyát indítanak mint a huszonöt évvel ezelőtti kalózok? A legénységükhöz tartozó Martin Maniu asszonyokról, családokról regélt nekem.

Azt állítja magáról, hogy erjesztéssel foglalkozik. Nyilván az élesztőkultúrát érti rajta. Hansen is élesztőkoszton élt, de nem a Vénusz élesztőjén. Annak az ízeit jól ismerem. Foglaljuk hát össze. A kalózok élelmét az aszteroidák barlangjai közötti apró élesztőfarmok szolgáltatják. A szén-dioxidot közvetlenül a mészkősziklákból nyerik, a vizet és az oxigént pedig a Jupiter mellékbolygóiról. A gépi felszerelést és az áramfejlesztőket a Szíriuszról importálják, netán alkalmi portyákon tesznek szert rájuk. E portyák ezenfelül további újoncutánpótlást is jelentenek számukra, melyek során újabb férfiakat és nőket soroznak be magukhoz. Elmondhatjuk tehát, hogy a Szíriusz egy független kormányt épít ki ellenünk. Arra használják fel az elégedetlen embereket, hogy megteremtsenek egy olyan népes társadalmat, amelyet igen nehezen vagy egyáltalán nem lehel legyőzni - már amennyiben túl sokáig várunk. A vezetőik, az Anton kapitányok elsősorban a hatalom után futnak, és nyilván szívesen a Szíriusznak adnák a Földi Birodalom felét, ha a másik felét megtarthatnák

maguknak.

Conway a fejét rázta.

- Iszonyú nagy felépítmény ez, ahhoz a csekély alaphoz képest, amit tényként tudsz. Kétlem, hogy meg tudjuk győzni róla a kormányt. Tudod, milyen kevés telik a Tudományos Tanács saját erejéből. Bármilyen sajnálatos, de nincsen saját hajóhadunk.

- Tudom. Pontosan emiatt van szükségünk több információra. Ha még a játszma elején megtalálhatnánk a fő bázisait, elfoghatnánk a vezetőiket. Lelepleznénk a szíriuszi kapcsolataikat...

- Nos?

- Nos, akkor ez véleményem szerint a mozgalom végét jelentené. Az a meggyőződésem, hogy az „aszteroidák emberének”, hogy az ő kifejezésükkel éljek, általában halvány gőze sincs róla, hogy a Szíriusz bábjává válik. Az átlagembert nyilván sérelem érte a Földön. Elege lett a komisz bánásmódból, zokon veszi, hogy nem talál munkát, vagy nem olyan az előmenetele, és nem úgy boldogul, ahogyan szeretné. Nyilván az az élet is vonzza, amelyről azt hiszi szegény feje, hogy olyan káprázatosan sokszínű. A legtöbbje így lehet ezzel. De azért mégiscsak távol van attól, hogy azt mondhassuk rá: a Föld leggaládabb ellenségéhez kíván csatlakozni. Ha egyszer majd észreveszi, hogy a vezetők becsapták, akkor a kalózveszély is csökkenni fog. Amikor a technikus megjelent, Lucky abbahagyta az élénk suttogást. A technikus hajlékony, átlátszó szalagot tartott a kezében, a szalagon komputerszámok voltak kipontozva.

- Mondja - kérdezte Luckytól -, biztos benne, hogy ezek azok a számok, amiket ideadott nekem?

- Biztos. Miért?

- Valami baj van - rázta a fejét a technikus. - Az utolsó koordináta a tiltott zónába helyezi a maga szikláját. A jellegzetes mozgást is figyelembe véve. Azt hiszem, ez nem lehetséges.

Lucky szemöldöke magasra szökkent. Ez az ember nyilván tisztában van a tiltott zónákkal. Ezeken belül nem található aszteroida. Ezek a zónák az aszteroidasávok felosztását jelentik; az egyes sávokon belül működő aszteroidáknak megvan a Nap körüli keringési idejük, mely törtrésze a Jupiter tizenkét éves keringési periódusának. Ebből következik, hogy az aszteroida és a Jupiter az űr ugyanazon részén bizonyos évenként egyre közelítenek egymáshoz. A Jupiter folytonos vonzása las-

san kifelé mozdítaná az aszteroidát ebből a zónából. Kétmilliárd éve, amióta a bolygók kialakultak, a Jupiter minden aszteroidát eltakarított a tiltott zónából. Erről volt tehát szó.

- Biztos benne, hogy helyesek a számítás.? - kérdezte Lucky.

A technikus vállat vont, mintha azt mondaná: „tudom a dolgomat”. De azért hangosan is megszólalt:

- Ellenőrizhetjük a teleszkóppal. Az ezerhüvelykes foglalt ugyan, de ilyen közeli munkához az amúgy sem jó. Valamelyik kisebbet használhatjuk. Követnének, kérem?

Az obszervatórium olyan szentélyhez hasonlított, melynek oltárán különféle teleszkópok állnak. Munkájukba mélyedt férfiak ültek előttük, és megfigyeléseiket még annyi időre sem szakítottak félbe, hogy felpillantsanak, amikor a technikus és a három tanácsos belépett.

A technikus megindult a helyiség egyik szárnya felé, mely hatalmas, barlangszerű teremmé szélesedett.

- Charlie - szólt oda egy korán megkopaszodott fiatalembernek -, beindítanád a *Berthát*?

- Minek? - Charlie épp egy csillagokkal telipettyezett fotósorozat fölé görnyedt, és most fölpillantott.

- Azt a foltot akarom ellenőrizni, amit ezt a koordináta jelöl.

Charlie rápillantott, és összevonta a szemöldökét.

- Ezt? Hiszen ez a tiltott zóna területe.

- Azért megtennéd, hogy fókuszba állítod ezt a pontot? A Tudományos Tanács ügye.

Ó! Igen, uram. - Hirtelen sokkal készségesebb lett. - Nem tart soká.

Felkattintott egy kapcsolót, és magasra felszívott egy hajlékony diafragmát a *Bertha* tengelyébe, ebbe a százhusz hüvelykes teleszkópba, melyet az ilyen közeli munkákhoz használtak. A diafragma hermetikusan zárt réteget alkotott, és Lucky láthatta, hogy simán elfordul fölötte a felszínzár. A *Bertha* óriási szeme fölemelkedett, a diafragma megtapadt, és a mennybolt felé irányult.

- Legtöbbször fotografiai munkákhoz használjuk a *Berthát* - magyarázta Charlie. - A Ceresz tengelyforgása túl gyors a szokványos optikai megfigyelésekhez. Az a pont, ami magukat érdekli, a horizonton van, s ez kész szerencse.

Közelebb vitte székét az okulárhoz, és úgy vezette a teleszkóp tengelyét, mintha egy óriási elefánt merev ormánya lett volna. A teleszkóp elfordult, és az ifjú asztrológus fölemelkedett. Óvatosan beállította a fókuszot.

Ekkor felállt a kakasülőjéről, és lelépegetett a falilétra fokain. Ujja érintésétől elmozdult valami, pontosan a teleszkóp alatt, és ott tátongott egy fekete akna. Ebben volt az a tükör- és lencseszéria, amely a teleszkópképet fókuszba állította és kinagyította.

Ám csak feketeség látszott, semmi más.

- Ez az - mondta Charlie. Méterrudat használt mutatópálcának. - Ez a kis foltocska a Métisz, ez a helyre kis szikla. Huszonöt mérföld átmérőjű, de milliányi mérföldre van innen. Azon az egymillió mérföldön belül, ami magukat érdekli, akad jó néhány foltocska, de csak az egyik oldalon, a tiltott zónán kívül. Fázispolarizációval fedjük el, és úgy kapjuk meg a csillagokat, vagy minden összekeveredik. - Köszönöm - mondta kábultan Lucky.

- Bármikor boldogan segítek.

Leszegett fejvel álltak a liftben, amikor Lucky megszólalt.

- Lehetetlen - mondta távoli hangon.

- Miért? - kérdezte Henree. - Rosszak voltak a számításaid.

- Hogyan lehettek volna rosszak? Eljutottam velük a Cereszre.

- Le akartál írni egy számot, tévedésből másikat írtál, aztán csak úgy szemre kijavítottad, és elfelejtetted leírni a javítást.

Lucky a fejét rázta.

- Nem tehettem ilyet. Én csak... Várjatok! Nagy galaxis! - Vadul rájuk meredt.

- Mi baj van, Lucky?
- Megvan a megoldás! Nagy úr, minden egyezik! Ide hallgassatok, tévedtem. Ez egyáltalán nem a játék kezdete - ez a nyavalyás vége. Túl késő lesz már. Újra alábecsültem őket.
- A lift leérkezett az eredeti szintre. Kinyílt az ajtó, és Lucky villámgyorsan kirohant.
- Conway utána futott, megragadta a könyökénél, és visszapenderítette. - Miről beszélsz?
- Oda kell mennem. Csak azt ne higgyétek, hogy megállíthatok. És ha nem jönnek vissza, akkor, a Föld szerelmére, *kényszerítsétek* rá a kormányt, hogy kezdje meg a komoly előkészületeket. Különben a kalózok egy éven belül átveszik az ellenőrzést az egész Rendszer felett. De az is lehet, hogy hamarabb.
- Miért? - kérdezte felindulva Conway. - Azért, mert nem találtál meg egy aszteroidát?
- Pontosan azért - válaszolta Lucky.

Tizedik fejezet

MEGVAN AZ ASZTEROIDA!

Colost Conway és Henree hozta vissza a Cereszre a *Bolygó* Starron, Lucky ha jóján, amiért Lucky külön hálás volt. Így azután ezen mehetett ki az űrbe, saját hajója fedélzetén állhatott, és saját kezűleg irányíthat.

A *Bolygó Starr* kétszemélyes cirkáló volt, az elmúlt évben épült, azután, hogy Lucky a Mars farmerei között hősködött. A külleme olyan megtévesztő volt, amilyent csak a modern tudomány létrehozhatott. Kecses vonalaival szinte úryachtnak látszott, és a leghosszabb mérete is csak kétszer akkora volt, mint Hanem kis csónakjáé. Ha az űrben látta valaki, meg nem mondta volna, hogy nem egyéb egy gazdag ember játékszerénél, és jóllehet, fürge, de biztosan vékony héjú, és nem állja ki a kemény ütéseket. Mindenesetre nem olyan járgánynak látszott, melyben az ember bebiztosítva érezheti magát az aszteroidák övezetének veszélyes tájain. A hajó belsejében tett nyomozás után azonban megváltozott volna e vélemény. A ragyogó hiper atommeghajtású motorok cseppet sem maradtak el a *Bolygó Starr*- nál tízszer súlyosabb, páncélozott űrcirkálók motorjától. Iszonyatos energiakészlete volt, és mágneses terének kapacitása a legnagyobb lövedéket is megállítot-

ta volna, amit bármilyen, csatahajónál kisebb alkotmány küldött volna feléje. Ha megtámadták, csekélyke tömege miatt nem volt ugyan első osztályú, de a saját súlycsoportjában minden hajót legyőzött.

Nem csoda hát, hogy Colos boldogan szökdécselt, amikor végre belépett a zsilipbe, és kibújt az űrruhájából.

- Nagy úr! - mondta. - De boldog vagyok, hogy megszabadultunk attól a másik teknőtől! Mihez kezdünk vele?

- Elküldtem a Cereszről egy hajót, hogy kanalazza ki.

A Ceresz mögöttük volt, vagy százezer mérföld távolságra. Ha innen nézte az ember, fele akkora volt az átmérője, mint a Földről nézve a Holdé.

- Hogy kerültünk bele ebbe az egészbe, Lucky? - kíváncsiskodott Colos. - Hogy-hogy ilyen hirtelen megváltozott a terv? Utoljára még úgy volt, hogy csak egyedül megyek.

- Nem találtál volna oda, mert egyetlen koordináta sem volt meg hozzá. - És Lucky vigyorogva elmesélte az utolsó néhány óra történetét.

- Akkor most hová megyünk? - fűttentett Colos.

- Azt még nem tudom biztosan. De azzal kezdjük, hogy becélozzuk azt a helyet, ahol a remete sziklájának kell lennie. - A mérőműszerét tanulmányozva hozzátette: - Innen pedig gyorsan megpattanunk.

Így hát gyorsan mentek. A *Bolygó Starr* sebessége nőttön-nőtt. Colos és Lucky odaerősítették magukat a diamágeses, párnázott ülésekhez, így a növekvő nyomás egyenletesen oszlott el testük minden részén. A kabin oxigénkoncentrációja a gyorsulásra érzékeny légtisztító berendezésre épült, és felületesebben lélegezhettek, anélkül hogy oxigénhiányos állapotba kerültek volna. Mindketten g-kantárt viseltek (g-vel jelölik tudományosan a gyorsulást), amely könnyű volt, és nem akadályozta a mozgást, ezzel szemben védelmet nyújtott a csontjaiknak, kiváltképp a gerincüknek, és az egyre növekvő gyorsulásnál sem kellett töréstől tartaniuk. A hasukat nejlutex háló övezte, ez védte a hasi szerveiket.

A Tudományos Tanács tapasztalatainak figyelembevételével tervezték meg a *Bolygó Starr* kabinfelszerelését is. A Tanács egyébként húsz-harminc százalékkal nagyobb gyorsulást engedélyezett a *Bolygónak*, mint a flotta bármelyik, igen fejlett hajójának.

Igaz, nagy volt a gyorsulás, de még mindig csak a fele annak, mint amilyenre a hajó úgy igazából képes lett volna.

Ahogy kiegyenlítődött a sebesség, a *Bolygó Starr* már ötmillió mérföldre volt a Ceresztől, és amennyiben Lucky vagy Colos az iránt érdeklődött volna, hogy milyen odakint a világ, azt látta volna, hogy telis-teli van aprócska fényfoltokkal, a csillagoknál halványabbakkal.

- Figyelj csak, Lucky, szeretnék valamit kérdezni. Megvan még az a fényes védőpajzsod?

Lucky biccentett, és Colos elszontyolodott.

- Akkor mondd, te buta ló, mi az űrnek nem vitted magaddal, amikor a kalózvadászatra indultál?

- Velem volt - mondta Lucky. - Egyfolytában nálam van, azóta hogy a Mars-lakók nekem adták.

Senki más nem tudta a galaxisban, csak Lucky és Colos, hogy a szóban forgó Mars-lakókon nem a Mars farmerei értendők. Akikről ők beszéltek, azok inkább

valami testetlen teremtményfélék, azoknak az ősi lényeknek az egyenes ági leszármazottai, akik még azelőtt népesítették be a Mars felszínét, hogy elveszítette volna oxigénjét és vizét. A Mars felszínén, melyet óriás sziklatömbök

romboltak szét, hatalmas barlangokat ástak, az elpusztított anyagot energiává alakították, és azt energiát a jövő számára is elraktározva, immár kényelmes elszigeteltségben éldegéltek. Elhagyták materiális testüket, és csak a tiszta energiából tartották fenn magukat, így létezésüket az emberiség még csak nem is gyanította. Lucky Starr volt az egyedüli ember, aki behatolt erődtámaszaikba, és ennek a kirándulásnak az egyetlen emléke volt az a bizonyos „fénylő védőpajzs”, amelyet Colos emlegetett.* Colost elfutotta a mérge.

- Hát ha veled volt, miért nem használtad? Mi bajod vele?

- Nagyon helytelen elképzeléseid vannak a pajzsról, Colos. Az sem tud mindent. Nem ad enni, és étkezés után nem törli meg a szám..

- Láttam én, mire képes. Épp eleget tud.

- No igen, bizonyos értelemben. Felszűrösköli az összes létező energiát.

- Például a villámcsapását. Ez nem gond neked, ugye?

- Nem, bevallom, immunis vagyok a villámmal szemben. A védőpajzs akkor szívja fel az energiát, ha a test tömege se nem túl nagy, se nem túl kicsi. Például egy kés vagy egy közönséges golyó nem hatol át rajta, habár a golyó leteríthetne engem. A jó súlyos kalapács áttöbbször a védőpajzson, még ha a lendülete nem zúzna is agyon. Mi több, a levegő molekulái is úgy hatolnak keresztül rajta, mintha ott sem lenne, mert túl aprók ahhoz, hogy kezelhetőek legyenek. Mindezt azért mondom el, hogy értsd: ha viselem S a pajzsot, mindenképpen meghaltam volna, ha Dug betöri a sisaklemezemet, amikor összekapaszkodtunk az űrben. A védőpajzs nem tudja megakadályozni, hogy a levegő egy másodperc tört része alatt szét ne szóródjon az űrruhámból.

- Ha viselted volna akkor, Lucky, semmi bajod sem lett volna. még jól emlékszem arra, amikor a Marson használtad. - Colos a visszaemlékezéstől kuncogni kezdett. - Fénylik körülötted, ködösít, csaknem átlátszó, szinte teljesen ködbe burkol. Az arcodon fehér fénysugár.

- Igen - mondta Lucky szárazon. - Jól rájuk ijesztettem volna. Megütnek a villámcsapással, és nem sebesülök meg. Akkor aztán löhalálában elpucolnak az Atlaszról, mennek vagy tíz mérföldet, és felrobbantják a hajót. Már rég beadtam volna a kulcsot. Ne felejtsd el, hogy a védőpajzs csak védőpajzs. Támadó ereje nincsen.

- Szóval soha többé nem akarod használni?

- Egyszer még sor kerülhet rá. De nem most. A túl sok használatától elveszíti a hatását. Ha felfedezik a gyengéit, célpontja leszek bárkinek, aki nekem jön.

Lucky a műszereit tanulmányozta. Nyugodt hangon mondta:

- Készülj fel, megint gyorsítunk.

- Hé...

Colos visszahuppant az ülésre, és egyszer csak úgy találta, hogy alig kap levegőt, így aztán meg se nyikkant többé. Vörösség öntötte el az arc., egészen a szeméig, és úgy érezte, hogy lenyúzzák a bőrét.

* Lásd Az Űrvadász című történetet.

A Bolygó Starr 60 teljes sebességre kapcsol.

Tizenöt percig vágta. A vége felé Colos már alig volt eszméleténél. Aztán las-

sítoztak, és kezdett visszatérni belé az él.

Colos a fejét rázogatta, és levegő után kapkodott.

- 1-1, ez nem volt valami mulatságos!

- Tudom - mondta Lucky.

- Mi volt ez? Talán nem mentünk elég gyorsan?

- Nem nagyon. De most már minden rendben. Leráztuk őket.

- Őket? Kiket?

- Akárkit. Aki követett. Azóta követnek minket, Colos, amióta betetted a lábadat a jó öreg *Bolygó*-ra. Pislants csak az ergométerre.

Colos odapislantott. Az ergométer csak a nevében hasonlított arra, amelyik az *Atlaszon* volt. Az egy kezdetleges modell, amely az útnak bocsátott mentőcsónakok motorsugárzását mérte Al. Más célja nem A volt. A Bolygó ergométere közönséges mentőcsónak méretű, hiper-atommeghajtású hajók sugárzását A Al tudta mérni - akár kétmillió mérföld távolságból is.

A jelölőtinta mind ez ideig nagyon gyengén és csak időnként szökkent egyet-egyet a grafikonon.

- Ez semmit sem mutat - mondta Colos.

- Pedig kicsivel előbb volt valami. Nézd csak meg. - Lucky letekerte a papírhengert, melyen már áthaladt a A. A kriksszkraszok mélyebbek és karakteresebbek lettek.

- Látod, Colos?

- Ez akármi lehet. Talán egy teherszállító a Cereszről.

- N. Először is megpróbált követni minket, és ugyancsak jó munkát végzett, ami azt jelenti, hogy remekül működik az ergométere. Másrészt láttál már valaha olyan energiadiagramot, mint ez?

- Hát épp ilyet, mint ez, még nem láttam, Lucky.

- Én láttam, mégpedig épp annál a hajónál, amelyik elfoglalta az *Atlaszt*. Ez az ergométer még többet tud a diagramanalízisben, de a hasonlóság megállapítható. Ennek a hajónak, amelyik követett, a Szíriuszon készült a motorja.

- Szóval ez Anton hajója.

- Vagy az, vagy egy ugyanolyan. Nem számít. Leráztuk.

- Ettől a perctől kezdve - mondta Lucky - már biztosak lehetünk abban, merre van a remete sziklája, plusz-mínusz százezer mérföld.

- Itt semmi sincs.

- Így is van. A gravitálók semmiféle aszteroidatömeget sem jeleznek a közelben. Ez az a hely, amit tiltott zónának neveznek az asztronómusok.

- Aha - mondta bölcsen Colos. - Már látom.

Lucky mosolygott. Nem volt ott semmiféle látnivaló. A tiltott zóna szemre semmiben sem különbözik az aszteroidák sziklákkal sűrűn telehintett sávjától. Amíg történetesen száz mérföldön belülre nem kerül egy aszteroida, addig a látvány ugyanolyan. Az eget csillagok vagy azokhoz hasonló dolgok töltik be. Ha közülük némelyik nem csillag, hanem aszteroida, nem lehet megmondani, mi a különbség közöttük, hacsak nem nézik elszántan órákon át, melyik az a „csillag”, amelyik relative változtatja a helyét, vagy ha nem használnak hozzá teleszkópot.

- Akkor most mihez kezdünk? - érdeklődött Colos.

- Körülnézünk a szomszédban. Beletelik néhány napba.

A *Bolygó Starr* egyre szeszélyesebb ösvényeken haladt. Kifelé igyekezett, el a Naptól, el a tiltott zónától, az aszteroidák legközelebbi csillagképéhez. A gravitáló- tű felugrott a távoli tömeg vonzásától.

A képernyő mezejébe egyik piciny világ a másik után csusszant be, hogy egy darabig ott maradjanak, majd újra kicsusszanjanak. A *Bolygó Starr* sebessége relative vánszorgássá csökkent, de a mérőföldek még mindig százezerszámra rohantak el, egészen a millióig. Múltak az órák. Tucatnyi aszteroida jött és ment.

- Jobb lenne, ha ennél - javasolta Colos.

Lucky azonban a maga részéről megelégedett a szendvicsekkel és némi szunyókálással, mialatt Colos a képernyőt figyelte és csavargatta a gravitálót és az ergométert.

Azután feltűnt a láthatáron egy aszteroida, és Lucky feszült hangon így szólt:

- Lemegyek.

Colos odavolt a meglepetéstől.

- Ez az az aszteroida? Ráismersz? - és nézegette a kiszögelléseit.

- Azt hiszem, Colos, ráismerek. Mindenesetre ki kell nyomozni.

Félórai manipuláció után a hajó az aszteroida árnyékába került.

- Tartsd itt - mondta Lucky. - Valakinek a hajóval kell maradnia, és az te leszel. Erről ne feledkezz meg. Fel lehet ugyan fedezni, de ha az árnyékban marad, levett világítással és minimumra állított motorral, kemény munkába kerül megtalálni. Az ergométer szerint most nincs a közelünkben hajó az űrben. Rendben?

- Rendben!

- A legfontosabb, amit jól jegyezz meg, hogy semmiféle okból se gyere utánam. Ha túl leszek rajta, visszajövök hozzád. Ha tizenkét óra elteltével sem jövök vissza, és nem is hívlak, akkor menj vissza a Cereszre a jelentéssel, és vidd el ennek az aszteroidának a fotográfiáit minden egyes szögletéről.

Colos arcán egyre sötétebb makacsság ömlött el.

- Nem.

- Itt a jelentés - mondta Lucky nyugodtan. Belső zsebéből előhúzza a személyi kapszuláját. - Ennek a kapszulának a kulcsa dr. Conwaynál van. Egyedül ő tudja kinyitni. Rám való tekintettel neki kell megkapnia az információt. Érted? - Mi van benne? - kérdezte Colos, de nem nyúlt utána.

Attól tartok, csak teóriák. Senkinek sem beszéltem róluk, azért jöttem vissza, hogy tényeket próbáljak gyűjteni, amit visszajuttatok nekik. Ha ezt nem tudom végrehajtani, legalább a teóriákat kell odajuttatni. Conway hisz majd ezekben, és ráveszi a kormányt, hogy cselekedjék.

- Én ezt nem csinálom - mondta Colos. - Ni akarlak elhagyni.

- Colos, ha nem lehetek biztos abban, hogy függetlenül a kettőnk barátságától, azt teszed, amit kell, akkor, ha ezt megüszöm, nem nagyon vehetem hasznodat a továbbiakban.

Colos kinyújtotta a kezét. A személyi kapszula belepottyant.

- Rendben - mondta Colos.

Lucky átzuhant a légüres téren az aszteroida felszínére. Esése meggyorsításához a gázpisztoly-felszerelését használta. Láta, hogy az aszteroida mérete körülbelül megfelelő. A formája is olyan volt, mint amilyenre emlékezett. Elégge egyenetlen, és a napfényes része is épp olyan színű. Mindez azonban még nem bizonyítja, hogy ez a keresett aszteroida.

De itt van még a másik részlet. És igen valószínűtlen, hogy az ilyesmi gyakran megismétlődhet. Deréktarsolyából iránytűhöz hasonlatos kis műszert vett elő. Zsebbe való radaregység volt. A hozzá csatolt emisszióforrás szinte bármilyen rádió-rövidhullám kibocsátására képes. A sziklák bizonyos októvokat részlegesen visszavertek, bizonyos távolságra pedig részlegesen továbbítottak.

Vastag sziklaréteg jelenlétében a sugár-visszaverődés mozgásba hozza a műszer mutatótőjét. Ha a sziklaréteg vékony - felszín alatti barlang vagy üreg esetében -, a sugárzás továbbítódik ugyan, de az üreg elnyel belőle valamennyit, és a távolabb eső falon jelez. Ebben az esetben kettős visszaverődés keletkezik, és az első komponens gyengébb mint a második. Az ilyen kettős visszaverődésnél a tú jellegzetes kettős rezgéssel felel.

Lucky figyelte a műszert, miközben könnyedén szökkent a kőszirteken. A hí egyenletesen lüktetett, majd egyszerre határozottan másféle mozdulatot tett. Lucky szíve nagyot dobbant. Az aszteroida üreges.

Meg kell találnia, hol a legerősebb az eltérés, az üregnek ott kell a legközelebb lennie a felszínhez. Ott lesz a légzsilip.

Lucky néhány pillanatig minden erejével a türe koncentrált. Észre sem vette a feléje kigyózó mágneses kábelt.

Egészen addig nem vette észre, míg a kábel köréje nem gyűrűzött, fokról fokra rátekeredett, és súlytalan testét egy lendülettel rádobta előbb az aszteroida felszínére, majd lelökte a szikla belsejébe. Tehetetlenül feküdt.

Tizenegyedik fejezet

CSAPDÁBAN

Három fénycsóva tűnt fel a láthatáron, és jött, jött, egyre közelebb a földön elterülő Luckyhoz. Hogy a fényeket kísérő alakok kicsodák, azt nem lehetett látni az aszteroida éjszak. sötétségében.

Ekkor egy hang hatolt a fülébe, jól ismert, durva hang volt, Dingóé, a kalózé. - Nehogy felhívd a fenti haverodat! A szűrőm úgyis elcsípi a vivóhullámaidat. Ha megpróbálsz, abban a minutában lelőlek, te spicli!

Az utolsó szót szinte köpte. A kalózsok ezzel a szóval fejezik ki a megvetésüket minden törvénytörő iránt, mármint azok iránt, akiket a törvény őrének vélnek. Lucky csendben maradt. Attól a pillanattól fogva, hogy először futott át remegés az ürüháján a mágneses kábel ütésétől, tudta, hogy csapdába esett. Ha azonban akkor hívja oda Colost, amikor még semmit sem tud a csapda természetéről, azzal a *Bolygó Starrr*t is veszélybe hozná, ugyanakkor önmagán sem segítene.

Dingo szétvetett lábbal tornyosult felette. A fény egyik felvillanásában Lucky gyors pillantást vetett Dingo sisaklemezére és vastag szemüvegére. Tudta, hogy ez infravörös konverter, amely a közönséges hősugárzást látható fénné alakítja át. Így világítás nélkül is megfigyelhetik őt az aszteroida sötét éjében.

- Mi van, spicli? Begyulladtál?

Fölemelte ormótlán, fémmel burkolt, hatalmas csülkét, és egyenesen Lucky arclemeze felé közelített a sarkával. Lucky gyorsan elfordította a fejét, nehogy a sisakjánál is keményebb fém hozzáütődjön. De Dingo sarka félúton megállt. Fergeteges kacajban tört ki.

- Ilyen könnyen nem úszod meg, spicli!

Ahogy a másik két kalózhoz fordult, hangot váltott.

- Ugorjatok át a hajóra, és nyissátok ki a zsilipet!

Egy pillanatig haboztak, majd az egyik így szólt:

- De Dingo, a kapitány azt mondta, hogy te is...

- Eredjetek, mert ha nem, hát vele kezdem ugyan, de veletek végzem. A fenyegetés hallatán mindketten elinaltak.

- Nos, tegyük fel, hogy belökünk a zsilipbe - mondta Dingo.

A kezében még mindig ott volt a mágneses kábel vastagabbik vége. Nyomott egyet a kapcsolón, ezzel átmenetileg kikapcsolta és demagnetizálta. Arrébb lépett, és erősen maga felé rántotta. Lucky odébb vonszolta magát az aszteroida sziklás talaján, hirtelen felpattant, és félig-meddig kitekerkte magát a kábelből. Dingo azonban újra megnyomta a kapcsolót, mire a maradék huzal egyszeriben rátapadt, és ismét megfogta.

Dingo suhogtatta az ostort, Lucky kényszerűen vele utazott, Dingo pedig közben úgy ügyeskedett, hogy megtartsa a saját egyensúlyát. Lucky lebegett az űrben, Dingo pedig úgy sétáfikált vele, ahogy a léggömböt vezeti spárgán a gyerek.

Ot perc telt el, amikor felvillant a másik két kalóz fénye. Egy sötét foltból ragyogtak ki, a folt szabályos széléről látni való volt, hogy nyitott légzsilip.

- Vigyázat! - kiáltotta Dingo. - Szállítom a csomagot!

Újból mágnestelenítette a kábelt, és lefelé suhintotta, miközben vagy hathüvelyknyire fölemelte a levegőbe. Lucky villámgyorsan pörögve kicsavarodott a kábelből. Dingo felugrott, és elkapta Luckyt. A súlytalansághoz szokott ember ügyességével elhárította Lucky kitörési kísérletét, és a zsilip felé hajította. A saját hátrabukfencét gázpisztolyának kettős kifröccsentésével szakította félbe, így még időben a megfelelő helyen volt, hogy lássa, bekerült-e Lucky a légzsilipbe.

Az utána következők már világosan láthatóak voltak a kalózok űrruhájának fényében. A zsilipben működő álgravitációs mező megfogta Luckyt, és hirtelen letaszította, odavágta a sziklás talajhoz, hogy a lélegzete is elállt. Sisakját betöltötte Dingo recsegő nevetése.

A külső ajtó bezárult, a belső megnyílt. Lucky végre lábra állhatott, örvendezett a normális gravitációnak.

- Befelé, spicli! - emelte rá a fegyverét Dingo. Lucky belépett az aszteroida belsőjébe, de rögtön meg is torpant. Szeme egyik oldalról a másikra járt, a jég közben összegyűlt sisaklemeze karimáján. A látvány nem ugyanaz volt, mint amit

Hansen, a remete kellemes megvilágítású könyvtára nyújtott. Ez egy irdatlan hosszú előcsarnok volt, sok-sok oszlop tartotta a tetejét. A másik végét nem is látta. A folyosóról szobák nyíltak. Emberek rohángásztak az ajtókon ki és be, a levegőben

ózonszag és gépolajbűz terjengett. A távolból jellegzetes, doboló hang szűrődött be, ami csak egy gigantikus méretű hiperatommotorból jöhetett.

Most már egészen biztos, hogy mindez nem valami kicsiny remetelak, hanem egy óriási ipartelep, odabenn, az aszteroida belsejében.

Lucky elgondolkodva harapdálta az ajkát, és azon töprengett, hogy ez a sok-sok információ most vele együtt fog megsemmisülni.

- Eredj oda, spicli! - szólt Dingo. - Befelé!

A raktárhelyiségre mutatott, ahol degeszre tömött polcok és rekeszek álltak, rajtuk kívül azonban nem volt odabent senki emberfia.

- Mondd csak, Dingo - idegeskedett az egyik kalóz -, miért mutogatjuk meg neki mindezt? Nem hiszem, hogy...

- Nem fog beszélni - nevetett Dingo. - Garantálom. Ne aggódj, semmit sem mondhat el abból, amit lát. De még van egy kis elintéznivalóm vele. Vedd le az űrruháját. Miközben beszélt, ő A levette a saját üröltözékét. Előlépett, olyan volt, mint valami behemót. Szőrös mancsát dörzsölgette, határozottan élvezte a helyzetet. - Anton kapitány sohasem adott olyan parancsot, hogy megölj - közölte szilárdan Lucky. - Most egy magánviszály végére akarsz pontot tenni, de ezzel csak bajba sodorhatod magad. A kapitány nagyon jól tudja, milyen értéket jelentek a számára. Dingo vigyorogva letelepedett az egyik rekesz szélére:

- Ha az ember téged hallgat, spicli, még azt hihetné, hogy van némi esélyed. Csakhogy nem tettél ám lóvá bennünket, de nem ám, egy pillanatra sem. Mit képzelsz, miért raktunk ki a remete sziklájára? Hogy *megfigyeljünk*. Anton kapitánynak helyén van az esze. Visszaküldött, és azt mondta: „Figyeld meg a sziklát, és tegyél jelentést.” Láttam, amikor elment a remete hajója. Már akkor lepuffanthat- telek volna, de a parancs úgy szólt, hogy kövessetek. Másfél napig maradtam a Cereszen, és kiszúrtam, hogy a remete csónakja újból kihúz az űrbe. Vártam még egy kicsit. Aztán elkaptam azt a másik hajót, amelyik találkozott vele. A rajta lévő ember otthagyta a hajóját, átszállt a másikba, én pedig követtem, amikor elindultak.

Lucky önkéntelenül elmosolyodott.

- Mármint úgy érted, hogy megpróbáltál követni.

Dingo arcán vörös foltok jelentek meg. Kiköpött.

- No jó. Te voltál a fürgébb. A te fajtád jól tud futni. De mit számít ez? Eszem ágában sem volt utánad rohángászni. Csak idejöttem és vártam. Tudtam, hol kell felbukkannod. Elkaptalak, nem?

- Rendben van, de mire mentél vele? A remete szikláján fegyvertelen voltam. Nálam semmi sem volt, a remetének meg ott volt a fegyvere. Azt csináltam, amit mondott. Vissza akart menni a Cereszre, és magával kényszerített, hogy azt mondhassa, elrabolták, ha netán találkozniánk az aszteroidák embereivel. Magad is beismerheted, hogy amilyen gyorsan csak lehetett, visszatértem a Cereszről, és

megpróbáltam visszajönni közétek.

- Egy csillogó-villogó kormányzati hajón?
- Loptam. Mit szólsz hozzá! Legalább még egy hajó van a flottátokban.

Még hozzá nem is akármilyen hajó.

Dingo a kalózkokra pillantott.

- Jól hinti az iistökösport, mi?

- Újból figyelmeztetek. Ha valami bajom esik, a kapitány tesz róla.

Semmit sem tesz - vicsgorogott Dingo. - Mivel tudja, kicsoda ön, és én is tudom,

Mr. David Hart. Na gyerejön, állj a szoba közepére!
Dingo felállt. Odaszólt a társának.
Ránéztek merev, ürből ézezők arcára, és tettek, amit mondott. Dingo hatalmas, vállas törzse előrehaladt, feje besüppedt fémérdek válla közé, és odaplantálta a talajba vaskos, csámpás csúkjait. Az ajkán lévő sebhely fehéren izzott. - Komnyú és kitűnő lehetőségek nyíltak rá, hogy vegezzek veled. Nem szeretem a spiciket, azokat meg különösen utálom, akik szabálytalankodnak velem a gazdasági pályáiban. Ezért hát úgy vegezz veled, hogy előbb darabokra szaggatlak. Egyedül ezzel lehetne vagy segítenek a barátainak, így szolt:

- Ne! Kell nekem segítség, szépen - nevetett undokul Dingo. - De ha megpróbálnál elszaladni ezek megálltanak, meghozza „agy, hogy elokapiak az idegostoraikat, ami aztán amúgy isténigazából megállt. Ti ketten meg csak használnátok, ha szükség van rá, rivallt rájuk. Lucky arra vár, hogy a másik megmozduljon, de elkaszta, hogy a közelharc vezetés taktika lenne. A kalóz a körölgörög, szonyatos öléssel, és minden valószínűség szerint összeroppantatta a bordát.

Dingo határozta a jobb öklét, és előrerontott. Lucky a helyén állt, amíg csak mérte, majd gyorsan jobbra lépett, ellenfele kinyújtott bal karja után nyúlt, és kibakajta. Dingo előreverte magát és elterült. Mentén fel is állt, fel arca kábán volt, de nem akart megmozdulni, hanem a fülébe fogott, és a fülébe dugott.

Lucky belékapaszkodott az egyik rekészbe, labával fel-alá rugdosott. Eltrafálta Dingo mellkasát ezzel megállította egy pillanatra. Lucky elugrott az utjaból, utaból szabadon állt a terem közepén.

Megelőz Dingo, a fülébe a bolond körfogással! - szolt oda az egyik kalóz. - De most már avatósabb volt. A fülébe szeme szinte belesüppedt a szemgolyóját körbe fogó körfogóba és zsírba. Előrekuszott, figyelte Luckyt, és várta a pillanatot,

amikor a Dingo? Csak nem félsz tőlem? Amilyen nagy a szád, olyan hamar bejedsz - mondta Lucky.

Ugy történt, ahogy Lucky előre látta. Dingo összefüggésellen, tüdőzősbe tört ki, és nehézkösen fejeje ledült. Ezt a bikaoklést Lucky minden bal nélkül kikerülte. Tenyere elével keményen, élesen lecsapott Dingo nyakának hatso részére.

Lucky jó néhány embert látott már, akit hasonló csapással kiütöttek, és megölték, és azokkal, akik megölték meg. Dingo azonban csupán megtántorodott. Lufalbasan csoszogott a tancoló Lucky fele. Lucky ökle lecsapott, egyenesen Dingo fölrépedt arcára. Kispriccelt a vere, am Dingo rá sem hederített, még csak nem is pislogott föle.

Lucky közebb közegett, és kétszer egymás után rávágott a kalózra. Dingtonak váratlanul elesett, mintha megböjtött volna. De esés közben előrelelendült a karja, és egyik kezé rakulcsolódott Lucky bokájára. Így azután Lucky is elesett.

- Most elkaptalak - suttogetta Dingo.

Kinyúlt, megragadta Lucky mellényét, és egy pillanat múlva összegabalyodva hemperegtek a földön. Lucky érezte az egyre növekvő, szorító nyomást, és átnyíllalt rajta a fájdalom, akár a felcsapó láng. Dingo bűzös lehelete a fülébe lihegett. Lucky jobb karja szabad volt, a másik karját azonban zsibbadt satuba préselte a törzse mellé Dingo szorítása. Lucky utolsó, megfeszített erejével fölemelte a jobb öklét. A csapás csupán négyhüvelyknyi távolságot tett meg, és olyan erővel érte el azt a pontot, ahol Dingo állt és nyaka találkozott, hogy Luckynak beleszúrt a karjába a fájdalom.

Dingo szorítása egy pillanatra ellanyhult, Lucky megvonaglott, és kitépte magát a halálos ölelésből, majd talpra állt.

Dingo lassabban tápázkodott fel. A szeme üveges volt, a szája sarkából friss vér csordult ki.

- A korbácsot! A korbácsot! - nyögte vastag hangon.

Váratlanul rávetette magát az egyik, dermedt nézőként álló kalózra. Kitépte kezéből a fegyvert, és leütötte társát.

Lucky megpróbált alábukni, de az idegkorbács lecsapott. A jobb oldalát találta

el, és a fájdalom fürdőjébe mártva bénította meg idegeit. Lucky teste megmerevedve zuhant le.

Egy pillanatilag csak valami zavaros dolgot regisztráltak az érzései, és hatalmába kerítette a tudat, hogy még egy másodperc, és meghal. Ködösen hallotta az egyik kalóz hangját.

- Ide figyelj, Dingo, a kapitány azt mondta, hogy balesetnek kell látszódnia. Ez a Tudományos Tanács embere, és...

A többi már nem hallotta.

Amikor gyötörő gombostűszúrással az oldalában ismét magához tért, újból úrruhában találta magát. Épp azon igyekeztek, hogy a sisakját a fejébe nyomják. Dingo dagadt ajakkal, sebes állal és gyűlölködő pillantással figyelte.

Az ajtóból egy hang hallatszott. Egy ember futott be, izgatottan beszélt valamit. - ...a 247-es állomásnak. Egyszerűen nem tudom számon tartani a beszerzéseket. Még a saját pályánkat sem tudom egyenesben tartani, hogy felvegyem a koordináta-korrekciókat...

Elhalt a hangja. Lucky odafordította a fejét, és kis, szürke hajú, szemüveges emberkét pillantott meg. Az ajtónyílásban állt, elképedve bámult, és látszott, hogy alig hisz a szemének.

- Kifelé! - mordult rá Dingo.

- De nekem a készleteket kell felvennem...

- Később!

A kis ember kihátrált, és a sisakot rárakták Lucky fejére.

Újból átcipelték a zsilipen, fel a felszínre, mely most a Nap gyenge fényében fürdött. A sziklán, egy aránylag sima táblán katapult állt. Működését Lucky jól ismerte. Az automata hajtókar visszahúzta a nagy fémemeltyűt, az lassan mind jobban és jobban meghajlott, míg az eredeti dőlésszöge teljesen vízszintesbe került. A hajlított emeltyűre könnyű szíjakat erősítettek, majd rácsatolták Lucky úrruhájára.

- Feküdj csak szépen - biztatta Dingo. Hangja ködösen, bizonytalanul jutott el Lucky fülébe. Elromlott valami a sisak vevőkészülékében, állapította meg maga-

ban. - Épp most veszíted el az oxigénedet. De hogy még jobban érezd magad, hajókat küldünk, amelyek elpusztítják a barátodat, mielőtt még gyorsabbra kapcsolhatna, ha épp szaladhatnékja támad.

Rögtön ezután Lucky megérezte az emeltyű éles, csipős vibrációját, ahogy beindították. Rettentő erővel, rugalmasan ugrott vissza eredeti helyzetébe. A kapcsok lágyan leváltak, és a katapult másodpercenként egymérföldes vagy talán még nagyobb sebességgel kitaszította Luckyt. És nem volt körülötte gravitációs mező, amely lelassíthatta volna. Az aszteroida és az őt figyelő kalózok csak egy szemvillanás voltak. Az egész oly gyorsan távolodott, hogy Lucky észre sem vette.

Megvizsgálta az úrruháját. Annyit már tudott, hogy a sisakrádióját elrontották. Egészen biztos, hogy az érzékeny kapcsoló kilazulva lóg. Ez annyit jelent, hogy a hangja alig néhány mérföldnyire hatol át az űrön. A gázpisztolyát meghagyták. Kipróbálta, de semmi sem történt. Elszívták a gázkészletét.

El volt veszve. Mindössze egyetlen palacknyi oxigén választotta el a lassú, kínos haláltól.

Tizenkettedik fejezet HAJÓ HAJÓ ELLEN

Lucky mellét hideg verejték borította, de megpróbálta felmérni a helyzetet. Úgy gondolta, hogy belelát a kalózok kártyáiba. Egyfelől félnek tőle, hiszen nyilván túl sokat tud róluk. Másfelől pedig azt akarják: úgy akadjanak rá a holttestére, hogy a Tudományos Tanács ne tudja egyértelműen bebizonyítani, hogy halálát a kalózok erőszakos cselekedete okozta.

Valaha egyszer megesett már, hogy a kalózok elkövették ezt a hibát, és megölték az egyik ügynöküket, s az maga után vonta a Tanács haragját. Ezúttal óvatosabbnak kellett lenniük.

Lucky azon töprengett, hogy ezek lerohanják a *Bolygó Starrt*, tönkreteszik az adóját, ezzel megakadályozzák Colost, hogy segítséget hívjon. Ha ágyúlövedékekkel rombolják szét a hajót, akkor azt imitálhatják, hogy meteorittal ütközött össze. Hogy tőkéletessé tegye a dolgot, átküldik a hajóra a saját gépészeit, akik tönkreteszik a védőaktivátorokat. Akkor pontosan úgy néz majd ki, mintha a gépezet defektet kapott volna, vagyis a szerkezet nem lépett működésbe, amikor közeledett a meteorit.

Lucky azzal is tisztában volt, hogy a kalózok tudják, mi az ő útvonala az űrön át. Semmi sem térítheti el az eredeti iránytól. Amikor már biztosak abban, hogy meghalt, felszedik, és a *Bolygó Starr*-ral együtt visszapenderítik valamelyik égitestre. Akik rátalálnak (még az is lehet, hogy valamelyik kalózhajó ad majd róla névtelen jelentést), azok levonhatják a kész következtetést. Colost, aki az űrhajó kormányánál állt, és az utolsó leheletéig manőverezett, állomáshelyén érte a halál. Lucky izgalmaiban összevissza kapkodott, és elrontotta az űrruha rádiójának érzékeny gombját. Ezért nem tudott segítséget hívni. Gázpisztolyából nyilván kifogyott a gáz

a reménytelen és hiábavaló küzdelemben, hogy valahol menedékre leljen. És így meg kellett halnia.

Ezt nem veszik be. Sem Henree, sem Conway nem hiszi majd el, hogy Lucky csak a saját biztonságával törődött, miközben Colos hűségesen állt a vártán a kormányánál. Ám egy halott Lucky Starrnak már csekély öröme fog telni abban, hogy a kalózok számítása nem vált be. De ami még ennél is rosszabb: nemcsak Lucky Starr hal meg, hanem mindaz az információ is, ami jelenleg Lucky Starr fejében lakozik. Egy pillanatra gyalázatosan utálta magát, miért is nem erőltette rá minden gyanúját a távozása előtt Conwayra és Henree-re, és miért várt a személyi kapszulája elkészítésével addig, míg útra kelt a *Bolygó Starr*-ral. Aztán újból visszanyerte önuralmát. Tények nélkül senki sem hitt volna neki. Ez oknál fogva vissza kell kerülnie. Kell!

De hogyan? Könnyű azt mondani, hogy „kell”, ha az ember egyedül van az űrben, és nincsen egyebe, mint a néhány órára elegendő oxigén.

Az oxigén!

Itt az oxigénem, gondolta Lucky. Az összes személtáda közül egyedül Dingo lehetett az, aki kiürítette a tartályt, hogy meggyorsítsa a halálát. De amennyire Lucky ismeri Dingót, az inkább teli tartállyal küldte útjára, egész egyszerűen azért, hogy meghosszabbítsa az agóniáját.

Remek! Akkor ezt még a javára fordíthatja. Másra is felhasználhatja azt . oxigént. Ha pedig nem sikerül, akkor Dingo óhaja ellenére hamarabb hal meg. De nem hibázhat.

Ahogy sodródott az űrben, az aszteroida időnként láthatóan keresztezte Lucky útvonalát. Először csak egy összezsugorodott szikla volt, napfényes csúcsa rézsútosan belehasított az űr feketeségébe. Azután ragyogó csillaggá vált, majd egyetlen fénycsikká. Ez a ragyogás is gyorsan fakult. Ha az aszteroida egyszer annyira elhomályosodik, hogy már csak egy lesz a miriádnyi csillag között, akkor mindennek vége. És ehhez már nem hiányzik sok idő.

Fémmel fedett, ügyetlen ujjaival a hajlékony csövet tapogatta, azt, amelyik az oxigénpalackból visszajövet levegőt bocsátott be az arclemeze alá. Hevesen megcsavarta a zárat, amely szorosan a palackhoz rögzítette a csövet.

A zár engedett. Várt, amíg megtelt oxigénnel a sisakja és az űrruhája. Az oxigén rendszerint lassan, olyan ütemben szivárog a hengerből, ahogyan az emberi tüdő felhasználhatja. A légzésnél keletkező szén-dioxidot és vizet szinte teljes egészében azok a kémiai anyagok nyelik el, melyeket az űrruha mellvédő lemezének belsejéhez rögzített dobozok tartalmaznak. Ennek eredményeképpen az oxigén nyomása egyötöde a földinek. És ez így épp jó, mivel a Föld atmoszférájának négyötöde a lélegzéshez felesleges nitrogénből áll.

Így azután növelni lehetett a koncentrációt, és a mérgezés veszélye nélkül a normál atmoszferikus nyomás felé lehetett emelni. Lucky hagyta, hogy az oxigén beömljön az űrruhájába.

Amikor ezzel megvolt, elzárta az arclemeze alatti szelepet, és eltávolította a palackot. Maga a palack afféle gázpisztolyul szolgált. Szokatlan gázpisztoly, szentigaz. Ha egy űrbe kitett ember kiereszti azt a becses oxigént, ami egyetlen lehetőségként áll élet és halál között, az a végső kétségbeesést jelenti. Vagy a szilárd elhatározást. Lucky lepattintotta a nyomáscsökkentő szelepet, és kiengedett egy lövetnyi oxigént. Ezúttal nem jelent meg a kristálycsík. Az oxigén a szén-dioxiddal ellentétben

igen alacsony hőmérsékleten fagy meg, és még mielőtt elegendő hőt veszítene ahhoz, hogy megfagyjon, eloszlik az űrben. De akár gáznemű, akár szilárd, Newton harmadik mozgástörvénye még mindig érvényes. Ahogy a gáz kilőtt az egyik oldalra, Lucky a természetes ellenhatás nyomán az ellenkező irányba röppent.

Lassult a pörgése. Elővigyázatosan úgy intézte, hogy az aszteroida a látószögébe kerüljön, mielőtt a pörgés teljesen leáll.

Még mindig távol volt a sziklától. Még mindig nem ragyogott fényesebben a szomszédos csillagoknál. Lehet, hogy elhibázta a célpontját, de erre nem akart gondolni.

Szemét szilárdan az aszteroidának vélt fényfoltra szegezte, és a palack tartalmát ellentétes irányba bocsátotta ki. Arra gondolt, vajon elég tartaléka van-e ahhoz, hogy majd az ellenkező irányba is tudjon haladni. De e pillanatban ezt nem lehetett megmondani.

Mindenesetre meg kell spórolnia némi gázt. Az aszteroidára való manőverezés-nél is szüksége lesz rá, meg kell találnia a sötétben Colost és a hajót, hacsak... Hacsak a kalózok nem vitték el, vagy nem rombolták még széjjel.

Luckynek úgy tetszett most, hogy csillapodik az elszőkö oxigén okozta kézremegése. A palackja kezd kimerülni, vagy süllyed a hőfoka. Eltartotta az ürühájától, hogy ne szívja el belőle a meleget. Az oxigénpalack az ürühából nyert annyi meleget, hogy tartalma belélegezhető legyen, mint ahogyan a gázpisztolyok szén-dioxid palackjai elegendő hőt kapnak ahhoz, hogy a gáz halmazállapotuk megmaradjon. Az űr vákuumában a hő csak a sugárzástól tud elveszni, ami lassú folyamat, de az oxigénpalacknak van annyi ideje, hogy hőfoka lecsökkenjen.

Lucky csak várt és várt. Óráknak tetszett, pedig mindössze tizenöt perc telt el, mire végre úgy látta, hogy az aszteroida fényesebben ragyog. Közeledne a sziklá-hoz? Vagy csak képzeleg? Újabb tizenöt perc múlva már határozottan fénylett. Lucky mély hálát érzett amiatt, hogy jó sorsa épp a szikla napfényes oldalára vitte, és így tisztán láthatta célpontját.

Egyre nehezebben lélegzett. Szén-dioxid-mérgezésről nem lehet szó. Ez a gáz, amint létrejön, már el is tűnik. És mégis, minden lélegzetvétellel elfogy egy picit rész a becses oxigénjéből. Megpróbált felszínesen lélegezni, behunyta a szemét, pihent. Mást úgysem tehet, míg el nem éri az aszteroidát. Ott az éjszakai oldalon Colos talán még mindig vár reá.

És akkor, ha közelebb kerülhet Coloshoz, ha felhívhatja lebémult rádióján, mielőtt elájul, akkor talán még van valami esélye.

Colos számára kínos lassúsággal vánszorogtak az órák. Szeretett volna leszállni, de nem mert. Megtanakodta magával, hogy amennyiben létezik ellenség, annak mutatkoznia kellene. Azután vitába szállt önmagával, és keserűen arra a következtetésre jutott, hogy az űr mélységes csendje és mozdulatlansága csapdát rejt, és Luckyt elkapták.

Maga elé tette Lucky személyi kapszuláját, és azon töprengett, mi lehet benne. Bárcsak lenne valami útja-módja annak, hogy feltöri és elolvassa a vékony mikro-filmtekercset. Ha megtehetné, rádiózhatna a Cereszre, az egészét lerázhatná a nyakáról, és szabadon odavágódhatna a sziklához. Mindenkit lepuffantana, és kiragadná onnan Luckyt, akármilyen csávéban van is.

Nem! Először is nincs mersze ahhoz, hogy használja a szubéterikus adó-vevőt. Igaz, a kalózok nem tudják megfejteni a kódot, de észlelnék a vivőhullámot, és ő azt az utasítást kapta, hogy ne árulja A a hajó helyzetét.

Mellesleg mi haszna azon törni a fejét, hogy szétöri a személyi kapszulát? Megoldaszthatja és tönkretetheti egy napkemence, szétporlaszthatja egy atomlővedék, de kinyitni senki sem képes, és a benne lévő üzenet hozzáférhetetlen marad,

hacsak az az élő személy nem érinti meg, akinek a „személyije”. Hát ennyit erről.

A tizenkét órában megszabott időnek már csaknem a fele letelt, amikor a gravitálók tisztán megkülönböztethető jelzést adtak.

Colos visszarángatta magát hiú ábrándjaiból, és döbbsen meglepetéssel meredt az ergométerre. Az jó néhány hajót jelzett, a lüktetés komplikált görbévé tekeredett, és egyik alakzatból a másikba olvadt össze, mint a kigyó.

A *Bolygó Starr* védőlemeze, amely szokásosan csak halványan derengett, olyan erősséggel, mellyel kivédhette az előre nem látott „hulladékokat” (ez az elfogadott űr-kifejezés az egyhüvelyknyi vagy még annál is kisebb vándorló meteoritokra), most a maximumra erősödött. Colos hallotta, ahogy az energiaegység lágy dorombolása egyre hangosabb és hangosabb lesz. Egyik hajót a másik után hagyta felizzani a radarernyőn, szép sorjában.

Csak úgy kavargott az agya. A hajók az aszteroida felől bukkantak fel, messzebb egyet sem látott. Luckyt tehát elfogták. Talán már meg is halt. Most már az sem érdekli, hány hajó jön ellene. Most aztán elkapja őket, egyiket a másik után. Kijózanodott. A radarernyőn megcsillant a Nap első sugara. Addig manőverezett a fonálkeresztrel, míg középpontba állította. Akkor lenyomott valamit, ami épp úgy nézett ki, mint egy zongorabillentyű, és egy láthatatlan energiafeszültséggel felizzította a kalózhajót. Egyre ragyogóbbá és ragyogóbbá vált. Majd, ahogy az ellenség elfordult, az izzás elhalványodott.

Felbukkant a második hajó, majd a harmadik. Útnak eresztettek egy lövedéket a *Bolygó Starr* felé. A légüres térben sem villanás nem volt, sem hang, de a Nap felfogta, és egy kis szikracsóvát lehetett látni.

Kis kört irt le a radarernyőn, azután kikerült a képernyő látóteréből.

Colos el is ugorhatott volna, elcikázhatott volna a *Bolygóval* az útból, de azt gondolta: gyertek csak. Azt akarta, hogy azok lássák, mivel játszadoznak. A *Bolygó* olyan, mint egy milliomos játékszere, hanem azért néhány parittyalövedékkel nem tudjátok működésképtelenné tenni!

A lövedék becsapódott, és egyenesen a *Bolygó Starr* hiszterezikus részéhez vágódott, melyről Colos tudta, hogy azon nyomban fel kell ragyognia. Maga a hajó csupán lágyan megringott, ahogy a pajzson keresztül felfogta az impulzust.

- No, erre majd válaszolunk - mormogta Colos. A *Bolygó Starr* nem vitt ugyan magával sem lőszert, sem robbanóanyagot vagy más effélét, de az energiakisugárzói sokfélék és hatékonyak voltak.

Már a nyomókontroll fölött lebegett a keze, amikor megpillantott valamit az egyik radarernyőn, valamit, amitől elszánt kis arca összeráncolódtott. Az a valami olyan volt, mint egy űrruhás ember.

Talán különösen hangzik, de az űrhajókat sokkal könnyebben megsebezheti egy űrruhás ember, mint akár a legjobban fölfegyverzett ellenséges hajó. Az ellenséges hajót ugyanis könnyen észleli sok mérföldnyi távolságból a gravitáló. Az ergométer ezernyi mérföldről is megmutatja. Egyetlen magányos, űrruhás embert pedig csu-

pán százyardnyi távolságból észlel a gravitáló, az ergométer pedig egyáltalán

nem veszi észre.

A hiszterezikus mező annál hatékonyabban működik, minél nagyobb a löveg sebessége. A másodpercenként több mérőölddel haladó hatalmas fémgöröngyöket gond nélkül megállítja. Ugyanakkor azonban az az ember, aki óránként mindössze tízmérőöldes sebességgel lebeg, észre sem veszi a pajzsot, legfeljebb egy kis meleget érez. Ha mondjuk, egyszerre vagy tucatnyi embert lopakodik fel a hajóra, bizony nagy ügyességgel lehet csak elbánni velük. És ha ketten-hárman behatolnak, és sikerül fegyverrel a kezükben bezúdulni a nyitott zsilipbe, a megtámadott hajó komolyan megsérül.

És most Colos elkapta azt a kis foltot, ami nem lehet más, csak egy ilyen öngyilkos kommandó előretolt embere. Colos előhozta az egyik kiegészítő fegyverét. A magányos alak most épp a középpontban állt, és Colos már fölkészült a tüzelésre, amikor megszólalt a rádióadója.

Meghökkent. A kalózkodó előzetes figyelmeztetés nélkül szoktak támadni, és nem próbálnak meg sem kommunikálni, sem egyezkedni, még megadásra sem szölitják föl az embert. Mi lehet ez?

Amíg habozott, a hang újból megszólalt.

- Colos... Colos... Colos...

Colos felugrott ültéből, nem törődött már sem fegyveresekkel, sem támadással, semmivel.

- Lucky! Te vagy az?

- Itt vagyok... A hajó mellett... Ürruha... Levegő... Alig van...

- Nagy galaxis! - Colos falfelhéren odamanóverezett a *Bolygó* Starr-ral az űrben lebegő alakhoz, aki már csaknem utolsó perceit élte.

Colos Al örködött Lucky felett, aki levegő után kapkodott, amint lekerült a sisakja. - Pihened kellene még egy kicsit, Lucky.

- Majd később. - Kimászott az ürruhájából. - Megtámadtak?

Colos bólintott.

- Nem számít. Épp csak kimutatták a foguk fehéret az öreg Bolygónak.

- Kapnak ezek mindjárt olyan fogat, amilyent még nem láttak - mondta Lucky.

- El kell mennünk Alinn, méghozzá sebesen. Idehozzák a nehéz bárkáikat, és a mi energiakészletünk sem tart örökké.

- Honnan hozzák azokat a nehéz bárkákat?

- Arrafelé van egy fontos bázisuk. Talán a legfőbb bázis!

- Úgy érted, hogy a remete szikláján?

- Úgy értem, hogy pucoljunk innen.

Lucky átvette az irányítást, az arca még mindig sápadt volt a megpróbáltatásoktól. A képernyőn most mozdult ki alattuk első ízben a szikla. Colos egész idő alatt nagyon ügyelt arra, hogy teljesítse Lucky parancsát, és ott maradt tizenkét órán át.

A szikla egyre nőtt. Colos tiltakozott.

- Al E akarunk menni innen, akkor miért landolunk?

- Nem landolunk. - Lucky figyelmesen nézte a képernyőt, míg fél kézzel a hajó távirányítóját tartotta. Körültekintően szélesítette a fegyver fókuszát, míg az na-

gyobb területet fedett le, de csak olyan intenzitással, mely alig haladta meg egy közönséges hősugárét.

Az elképedt Colos fel nem tudta fogni, hogy Lucky mire vár. De aztán tűzelt. Heves fény csapott fel az aszteroida felszínén, de csaknem azonnal világló vörösségbe váltott, és néhány perc múlva már csak feketeség volt a helyén.

- Akkor mehetünk - mondta Lucky, és ahogy újabb hajók kacskaringóztak elő a kalózbázisról, sebesen eliramodtak.

Félóra múltán, amikor az aszteroida már eltűnt, és minden üldözőtől biztonságban voltak, így szólt:

- Hívd a Cereszt. Beszélni akarok Conwayval.

- Oké, Lucky. És figyelj csak, most már megvannak ennek az aszteroidának a koordinátái. Küldjük el nekik? Ide irányíthatnák a flottát, és...

- Semmi jó sem származna belőle. És nincs is rá szükség.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy ezzel az egy lövéssel leromboltad a sziklát? - nyílt nagyra Colos szeme.

- Persze hogy nem. Alig értem hozzá. Megkaptad a Cereszt?

- Az nem olyan könnyű - mondta kedvetlenül Colos. Tudta, hogy Lucky most szófukar kedvében van, és ilyenkor nem lehet kihúzni belőle semmi információt. - Várj csak, itt van, de hé!... Általános riadót közvetítenek.

Nem kellett hozzá magyarázat, A hívás harsány volt és kódolatlan, „Általános felhívás a Marson kívüli összes flottaegységhez. A Cereszt ellenséges erők támadták meg, feltehetően kalózkod, Általános felhívás minden flottaegységhez...”

- Nagy galaxis! - mondta Colos.

- Fél lábbal a nyomunkban vaimak, akármit csinálunk is. Vissza kell mennünk. Gyorsan!

Tizenharmadik fejezet

TÁMADÁS!

Tökéletes összhangban rajzottak elő a hajók az űrből. Egyik osztaguk egyenesen obszervatóriumra csapott le. A Ceresz védereje feleletül erre a pontra vonta össze erőit.

Nem támadtak teljes erővel. Hajó hajó után csapott le, és lőtte ki energiasugarát a nyilvánvalóan bevehetetlen páncélra. Meg sem kísérelték azt a kockázatos lépést, hogy megpróbálják kilőni a föld alatti erőműveket és telepeket, melyeket jól ismerhettek. Kormányhajókat indítottak az űrbe, és a földi ütegek is tüzet nyitottak. A végén két kalózhajót sikerült lerombolni, szétért pánccéljukból izzó gőz gomolygott ki. Egy másikat, melynek elszívárogthatott az energiakészlete, már csaknem elfogtak. Az utolsó pillanatban azonban, valószínűleg a saját személyzete kezétől, felrobbant.

A védők a támadás egész ideje alatt azt gyanították, hogy mindez valami félrevezető akció lehet. Később természetesen megtudták, hogy valóban így volt. Mialatt az ob-

szervatóriumnál folytak a harcok, száz mérfölddel odébb három hajó landolt az

asz teroidán. Kalózok szálltak ki belőlük, és suhanó „űrszánjaikból” kézfegyverekkel és hordozható, távirányítású ágyúkkal támadták meg a lakónegyed légszilipjeit. Kirobbantották a zsilipeket. A folyosókat, ahonnan kiszökött a levegő, előzönlötték az űrruhás kalózok. Az átjárók felső szintjein gyárák és irodák voltak, az ott dolgozókat már az első riadónál evakuálták. Helyüket a helyi milícia űrruhás tagjai foglalták el, akik bátran küzdöttek ugyan, de a profi kalózflottával szemben nem sok esélyük volt.

A Ceresz polgári lakosztályaiban, az alsóbb szinteken is hallatszott az ütközet zaja. Segélykéréseket küldtek fel. Azután a kalózok, amilyen hirtelen megjelentek, ugyanolyan hirtelen vissza is vonultak.

Amikor elmentek, a Ceresz emberei számba vették a veszteségeket. A ceresziek közül tizenöten haltak meg, és számos sebesült is akadt, míg a kalózok közül öt holttest maradt hátra. Az anyagi kár igen jelentős volt.

- Egy ember pedig - magyarázta Conway dühösen az odaérkező Luckynak - eltűnt. Mivel nincs a lakosok listáján, a neve sem került bele a hírjelentésekbe.

Most, hogy a támadás véget ért, Lucky szinte hisztérikus izgalomban találta a Cereszt. Ennek a nemzedéknek az életében ez volt az első támadás, melyet bármilyen ellenség indított a Földi Birodalomhoz tartozó létfontosságú központ ellen. Luckynak három ellenőrzésen is át kellett esnie, mielőtt engedélyt kapott volna a landolásra. Conwayval és Henree-vel a Tanács irodájában ült, és keserűen mondta:

- Szóval, Hansen elment! Végül is ez a lényeg.
- Azt meg kell adni az öregnek - mondta Henree -, hogy van benne kurázsi. Amikor a kalózok behatoltak, azt követelte, hogy adjanak neki űrruhát, fegyvert ragadott, és felment a miliciával.

- Milicistákban nem volt hiány - mondta Lucky. - Ha itt marad, nagyobb szolgálatot tett volna nekünk. Hogyan lehetséges, hogy nem állítottátok meg? Olyan személy volt netán, akit ilyen körülmények között csak úgy szabadon lehet engedni? - Lucky Starr rendszerint csendes hangjában visszafojtott harag volt.

- Nem voltunk vele - magyarázta türelmesen Conway. - Az őrt, aki szolgálatban volt mellette, behívták a miliciába. Hansen azt követelte, hogy ő is csatlakozhasson hozzá, és az őr úgy döntött, hogy így egyszerre két feladatnak t eleget tehet: a kalózok ellen is harcol, és a remetét is őrzi.

- Mégsem őrizte.

- Ilyen körülmények között igazán nem lehet hibáztatni. Az őr akkor látta utoljára Hansent, amikor az nekitámadt egy kalóznak. Aztán már csak arról tud, hogy senki sem volt a láthatáron, és a kalózok visszavonultak. Hansen holttestére nem bukkantak rá. A kalóznál kell hogy legyen, élve vagy holtan.

- Egészen biztos, hogy ott van - mondta Lucky. - Nos, hadd mondjak nektek valamit. Hadd mondjam el pontosan, milyen rettentő balfogás volt ez. Szent meggyőződése, hogy az egész roham csak azért kellett a Ceresz ellen, hogy Hansent foglyul ejtsék.

Henree a pipája után nyúlt.

- Tudja, Hector - mondta Conwaynak -, már-már hajlok rá, hogy ebben egyetértsek Luckyval. Az obszervatórium elleni támadás szerencsétlen ügy volt, nyilván

mis riasztás, amivel elvonták a figyelmünket. Az egyetlen ok, amiért végrehajtották, Hansen elrablása lehetett.

Conway felhorkant.

- Lehet, hogy attól féltek, hogy a remetének eljár a szája, de ezért nem kockáztatnak harminc hajót.

- Épp ez a lényeg - mondta hevesen Lucky. - És épp most. Beszéltem nektek arról, milyen ipari létesítmények lehetnek azon az aszteroidán, ahol voltam. És ha, tegyük fel, már ott tartanak, hogy készen állnak a nagy rohamra? És ha, tegyük fel, épp Hansen az, aki tudja a pontos dátumát a tervezett rohamnak? Tegyük fel, hogy tudja a pontos módszert?

- Akkor nekünk miért nem beszélt erről? - érdeklődött Conway.

- Talán arra várt - vélte Henree -, hogy felhasználhassa, mint olyan tudást, amivel megvásárolhatja a saját mentelmi jogát. Nekünk sohasem nyílt módunk arra, hogy igazán elbeszélgessünk vele ezekről a kérdésekről. Vallja be, Hector, hogy ha effajta kulcsinformáció a birtokában volt, akkor megérte nekik, hogy bármilyen nagyszámú hajót kockáztassanak. És azt is be kell vallani, hogy Luckynak valószínűleg igaza van abban, hogy készen állnak a nagy rohamra.

Lucky élesen nézett egyikről a másikra.

- Miért mondod ezt, Gus bácsi? Mi történt?

- Mondja meg neki, Hector.

- Minek? - dörmögte Conway. - Elegem van már ezekből az egyszemélyes utazásokból. A végén még a Ganümedésre is el akar menni.

- Miért, mi van a Ganümedészen? - kérdezte nyugodtan Lucky. Legjobb tudomása szerint a Ganümedészen semmi érdekes sem volt. A Jupiter legnagyobb holdja, de a Jupiterhez való rendkívüli közelsége megnehezíti az űrhajók manőverezését, így a környékén tett űrutazások nem kifizetődőek.

- Mondja el - kérlelte Henree.

- Ide figyelj - kezdte Conway. - A következőről van szó. Tudjuk, hogy Hansen fontos személy. Hogy nem vontuk szorosabb megfigyelés alá, annak az az oka, hogy Gus és én nem voltunk vele személyesen, mert épp a kalóztámadás előtt egy órával jelentés jött a Tanácstól. A jelentésben az állt, hogy bizonyíték van arra, miszerint szíriuszi erők landoltak a Ganümedészen.

- Miféle bizonyíték?

- Szűk sugarú szubéterikus jelzéseket fogtak be. Hosszú mese. A lényege az, hogy valószínűleg merő véletlenségből felcsíptek néhány kódmorzsát. A szakértők szerint szíriuszi kód, s ez valószínű, mert a Ganümedészen semmi olyan földi létesítmény sincsen, ami ilyen sugarú jeleket tudna leadni. Gus és én épp nekiindultunk, hogy magunkkal vigyük Hansen, és visszamenjünk a Földre, amikor megtámadtak a kalózok. Most azonban helyes lenne, ha visszatérnénk a Földre. Bármelyik percben kitörhet a Szíriusszal a háború.

- Tudom - mondta Lucky, - De még mielőtt visszamennénk, szeretnék valamit ellenőrizni. Van filmfelvételünk a kalóztámadásról? Gondolom, a Ceresz védelme

azért nem zavarodott meg annyira, hogy ne készítettek volna felvételeket. - Készítettek. De mit vársz ettől?

- Azt majd akkor mondom meg, ha már láttam a képeket.

Azt a szigorúan titkos filmet, amely később „A Ceresz megtámadása” néven vált ismertté a történelemben, a flotta uniformisában feszítő, magas katonai rangjelzést viselő férfiak vetítették le.

- Az obszervatóriumot huszonhét hajó támadta meg. Így igaz, ugye? - kérdezte Lucky.

- Pontosan így - mondta a parancsnok. - Sem több, sem kevesebb.

- Jó. Most nézzük a tényeket! Két hajót lőttünk ki a harcoknál, és egy harmadikat az üldözés alatt. A megmaradt huszonnégy elment, de egyet vagy többet lelő- hittek a visszavonulásnál.

A parancsnok mosolygott.

- Ha azt sejteti ezzel, hogy közülük bármelyik a Cereszen landolt, és még mindig itt bujkál, akkor nagyon rossz úton jár.

- Ami a huszonhét hajót illeti, talán igen. De három másik hajó is landolt a Cereszen, amelyeknek a legénysége a Nagy Légzsilipet támadta meg. Hol vannak erről a felvételek?

- Szerencsétlenségünkre erről nincs túl sok felvételünk - feszengett a parancsnok. - A teljes meglepetés esete forgott fenn. De vannak képeink a visszavonulásról, ezeket meg tudjuk mutatni önnek.

- Igen, meg tudják mutatni, de ezeken a képeken csak két hajó látszik. És szemtanúi, jelentése szerint három hajó landolt.

- És három hajó szállt fel és vonult vissza - mondta mereven a parancsnok. - Ezt is szemtanúk állítják.

- De önnek csak kettőről van felvétele.

- Nos... igen.

- Köszönöm.

Amikor visszamentek a hivatalba, Conway megkérdezte:

- Nos, Lucky, mi volt ez?

- Arra gondoltam, milyen érdekes helyen lehet Anton kapitány hajója. A filmfelvételek be is bizonyították.

- És hol van?

- Sehol. Épp ez az érdekes benne. Az ő hajója az egyetlen a kalózhajók közül, amelyre ráismerek, ám ehhez hasonló hajó részt sem vett a támadásban. Ez azért különös, mert Anton az egyik legjobb emberük, különben nem őt küldték volna az *Atlasz* után. A dolog azért is furcsa, mert ha minden igaz, akkor harminc hajót küldtek a Ceresz ellen, de a filmen csak huszonkilencet láttunk. Az elveszett harmincadik az Antoné!

- Ezt magam is kitalálom - mondta Conway. - És akkor?

- Az obszervatórium lerohanása félrevezető támadás volt. Ezt most már a védelem is elismeri. Három hajó támadta meg a kiemelten fontos zsilipet, ezek Anton parancsnoksága alatt harcoltak. Közülük kettő csatlakozott a visszavonulókhoz,

szinlelők a szinlelők között. A harmadik, Anton hajója, az a bizonyos, amit nem láthattunk, folytatta a nap legfontosabb feladatát. Teljesen eltérő röppályán távozott. Akadtak, akik látták, amint felemelkedik az űrbe, de olyan hirtelen változtatott irányt, hogy a hajóink, melyek az ellenség főszármányát üldözték, nem tudták lefilmezni.

- Azt mondd, hogy elment a Ganümedészre? - kérdezte letörtten Conway. - Nem ez következik belőle? Legyenek bármilyen jól szervezettek a kalózok, a Földet és kapcsolt részeit nem támadják meg csak úgy, maguktól. Azonban kiváló megtévesztő csetepatét képesek kiagyalni. A végtelen aszteroidasávbán cirkálva elég földi hajót tudnak elfoglalni, a megmaradt erőket pedig legyőzheti a szíriuszi flotta. Másrészt pedig a Szíriusz nem képes hadat viselni nyolc fényévyire a saját bolygójától, hacsak nem számíthat az aszteroidák komoly segítségére. Végül is nyolc fényév az negyvenötmillió mérőföld. Anton hajója sebesen eliramodott a Ganümedészre, hogy biztosítsa őket a segítségről, és hírül vigye, hogy kezdődik a háború. Természetesen hadüzenet nélkül.

- Bárcsak előbb belebotlottunk volna ebbe a ganümedészi bázisba! - mormolta Conway.

- Ha tudunk is a Ganümedészről - tette hozzá Henree -, Lucky két, aszteroidán tett utazása nélkül nem lett volna fogalmunk a helyzet komolyságáról.

- Tudom. Ezer bocsánat, Lucky. És közben már nagyon kevés időnk van rá, hogy csináljunk valamit. Tüstént le kellene csapni a közepébe. Hajórajt kellene küldeni ahhoz a kulcsaszteroidához, amiről Lucky beszélt...

- Nem - mondta Lucky. - Ez nem jó.

- Ezt most miért mondd?

- Mi nem indíthatunk háborút, még akkor sem, ha az győzelemmel végződik. Ők is ugyanezt akarják. Nézd, Hector bácsi, Dingo, a kalóz felgyűjthetett volna azon az aszteroidán. Ehelyett azt a parancsot kapta, hogy vessen ki az űrbe. Egy darabig azt hittem, azért, hogy a halálom balesetnek tűnjék. Most azonban az az érzésem, az volt velem a szándékuk, hogy feldühítsék a Tanácsot. Rádióán akarták megüzenni, hogy megöltek egy tanácsost. Eszükben sem volt eltitkolni, így akarnak belekergetni egy idő előtti támadásba. A Ceresz megtámadásának is az lehetett az egyik célja, hogy tovább provokáljanak minket.

- És ha háborút indítunk, s az győzelemmel végződik?

- Itt, a Napnak ezen az oldalán? És hagyjuk ott a Földet a másik oldalon, megfosztva a flotta fontos egységeitől? Miközben a Szíriusz hajói ott várakoznak a Ganümedészen, ugyancsak a Nap másik oldalán? Megmondom előre: ez a győzelem igen sokba kerülne. Nem az a legjobb esélyünk, hogy háborút kezdünk, hanem az, hogy megakadályozzuk a háborút.

- Hogyan?

- Addig semmi sem történik, amíg Anton hajója el nem éri a Ganümedészt. Talán képesek volnánk feltartóztatni és megakadályozni a találkozást.

- Ennek a feltartóztatásnak igen csekély a valószínűsége - mondta kételkedve Conway.

- Ha én megyek, akkor nem. A *Bolygó* Starr gyorsabb, és jobb ergométere van,

mint a flotta bármelyik hajójának.

- *Te mégy?* - kiáltotta Conway.

- Nem lenne biztonságos segítséget küldeni. A szíriusziak a Ganümedészen nem lehetnek biztosak abban, hogy nem indul-e támadás ellenük. Akkor ellentámadást kellene indítaniuk, s ez épp azt a háborút robbantaná ki, amit most meg akarunk akadályozni. A *Bolygó Starr* veszélytelennek tűnik majd nekik. Hiszen csak egyetlen hajó. És akkor nyugton maradnak.

- Túl mohó vagy, Lucky - mondta Henree. - Antonnak tizenkét órai előnye van. Ezt még a *Bolygó Starr* sem képes behozni.

- Tévedsz. Behozom. És ha egyszer elkaptam őket, Gus bácsi, akkor, azt hiszem, megadásra kényszeríthetem az aszteroidákat. Nélkülük nem támad a Szíriusz, és nem lesz háború.

Mindketten rámeredtek.

- Már kétszer visszajöttem - mondta komolyan Lucky.

- Csodával határos módon - mormolta Conway.

- Akkor nem tudtam, mire vállalkozom. Csak a magam feje után mentem. Most azonban tudom. Pontosan tudom. Nézzétek, én befűtöm a *Bolygó Starrt*, megteszem a szükséges előkészületeket a Ceresz obszervatóriumában. Ti ketten segíthetnétek a szubéterikus adó-vevőnél a Földön. Elmehetnétek a Koordinátorhoz, hogy...

- Ezekkel magam is elboldogulok, fiam - mondta Conway. - Már akkor elbántam a kormányügyekkel, amikor te még meg sem születél. És mondd, Lucky, *te vigyázol majd magadra?*

- Hát nem vigyáztam mindig, Hector bácsi? Gus bácsi?

Melegen kezet rázott velük, és elviharzott.

Colos vigasztalanul rugdosta a Ceresz porát.

- Azt csinálnám, amit mondasz. Mindent.

- Nem jöhetsz, Colos. Nagyon sajnálom.

- Miért nem?

- Mert lerövidítem az utat, hogy hamarabb érjek el a Ganümedészig.

- Hogyan rövidíted le?

Lucky feszesen elmosolyodott.

- A Napon át! Átsétált a mezőn a *Bolygó Starr* felé, és faképnél hagyta a száját tátó Colost.

Tizennegyedik fejezet

A GANÜMEDÉSZHEZ NAPON ÁT VEZET AZ ÚT

Mintha háromdimenziós térképen jelent volna meg a Naprendszer a csaknem teljesen sík lemezen. Központjában a Nap áll, a Rendszer meghatározó tagja. Valóban meghatározó, tekintettel arra, hogy a Naprendszerben fellelhető összes anyag 99,8%-át foglalja magában. Más szóval pedig ötszázszor nagyobb a súlya, mint minden más egyébként együttvéve a Naprendszerben.

A bolygók a Nap körül keringenek. Nagyjából mindegyik ugyanolyan síkban ke-

ring, ezt nevezik ekliptikának.

Az űrhajók rendszerint ezt az ekliptikát követik, amikor egyik bolygóról a másikra utaznak. Ezt követve belül maradnak a bolygóközlés fő szubéterikus

gázásán, és céljuk felé haladva bárhol kényelmesen megállhatnak. Olykor, ha valamelyik hajónak nagyon sürgős az útja, vagy nem szeretné, hogy észrevegyék, eltér az ekliptikától. Ez különösen akkor fordul elő, ha a Nap másik oldalára kell utaznia.

Lucky úgy spekulált, hogy Anton hajója S így cselekedhetett. Fel kellett emelkednie a Naprendszer „síkságáról”, jókora ívet vagy áthidalást csinálhatott a Nap felett, és a túloldali „síkságon” szállhatott le, a Ganümedész szomszédságában. Nyilvánvaló, hogy Anton ebbe az irányba indult el, ellenkező esetben a Ceresz védelmi erői lefilmezték volna. Az embereknek szinte második természetévé vált, hogy az űrhajózással kapcsolatos megfigyeléseiket elsősorban az ekliptika mentén végezzék. Amikorra eszükbe jutott, hogy Anton eltérhetett az ekliptikától, túl messze járt már ahhoz, hogy lefilmezzék.

De, gondolta Lucky, annak is megvan az esélye, hogy Anton nem hagyta el tartósan az ekliptikát. Elindulhatott úgy, mintha el akarná hagyni, de azután visszatért. E visszatérésnek számos előnye volt. Az aszteroidák övezete teljes mivoltában a Nap körül feszül, bizonyos értelemben egyenletesen van elosztva körös-körül. Ha Anton ebben a sávban maradt, akkor egész úton a Ganümedészig, több száz millió mérföldön át az aszteroidák mentén tud haladni. Ez biztonságot jelent számára. A földi kormányzat gyakorlatilag lemondott az aszteroidák feletti hatalomról, és a kormányhajók, a négy nagy sziklához vezető utat kivéve, nem hatolnak be a területre. Ha pedig egyik kormányhajó mégis rászánná magát erre, Anton mindig abban a helyzetben van, hogy erősítést kérhet a legközelebbi aszteroidabázisról.

Igen, gondolta Lucky, Anton a sávon belül maradhatott. És részben azért, mert így gondolta, részben azért, mert megvolt a maga terve, Lucky lapos ívben kiemelte az ekliptikából a *Bolygó Starrt*.

A Nap volt a kulcs. Az egész Rendszer kulcsa. Úttorlasza és terelőútja volt minden hajónak, amit ember valaha épített. Ha a hajók a Rendszer egyik oldaláról a másikra utaztak, széles kanyart kellett leírniuk, hogy elkerüljék a Napot. Egyetlen utasszállító hajó sem mehetett hozzá közelebb hatvanmillió mérföldnél - ennyi a Vénusz és a Nap közötti távolság. És még így is hűtőberendezéseket kellett felszerelni az utasok kényelmére.

Ipari hajók is készültek, melyek a Merkúrhoz utaztak. A Merkúr és a Nap között az egyik oldalon negyvenhárommillió mérföld volt a távolság, a másik oldalon huszonnyolcmillió mérföld. Ilyen távolságra a legmesszibb régiókból érkező hajók is megközelítették a Napot. Harmincmillió mérföldnél közelebb azonban sok fém már megolvadt.

Szoláris megfigyelések céljából olykor speciális hajókat is építettek. E hajók törzsét erős elektromos réteggel itatták át, mely a legkülső molekuláris burokból jellegzetes tűneményt hozott létre: az úgynevezett „álcseppfolyósítást”. Az efféle burok majdnem teljesen hővisszaverő volt, így a forróságnak csupán kicsiny

töredéke hatolhatott be a hajóba. Ezek a hajók kívül egészen úgy néztek ki, mint valami tükör. Ám ötmillió mérföldre a Naptól - ez volt a legközelebbi táv, amennyire merészkedtek - még így is elég hő jutott be a hajóba ahhoz, hogy odabent a víz a forrpont fölé emelkedjen. Ha az ember ezt a hőmérsékletet túl is élheti, azokat a rövidhullámú sugarakat semmiképpen sem, melyek a Naptól ilyen távolságra ki- és beáramlanak a hajóba. Ez a sugárzás másodpercek alatt megöl minden élőlényt.

A Nap az űrutazás szempontjából egyelőre igen előnytelen helyzetben volt. Egyik oldalán a Ceresz helyezkedett el, a másik oldalán, csaknem homlokegyenest szemben vele, a Jupiter. Ha valaki az aszteroidák sávjában van, a Ceresz és a Ganümédész között körülbelül egymilliárd mérföld a távolság. Ha egy hajó nem vesz tudomást a Napról, és egyenesen átvág az űrön, ez a távolság csupán hatszázmillió mérföld lenne — amivel megtakarítaná az út negyven százalékát.

Lucky épp ezt kívánta véghezvinni.

Kitartóan irányította a *Bolygó* Starrt, gyakorlatilag a g-igában élt, abban evett és aludt, és folytonosan érezte magán a gyorsulás nyomását. Óránként csupán tizenöt percnyi pihenőt engedélyezett magának.

Magasan a Mars és a Föld felett haladt el, de semmi érdemleges látnivaló sem akadt, még a hajó teleszkópjával sem. A Föld a Nap másik oldalán volt, a Mars pedig olyan pozícióban, ami épp merőleges volt a saját helyzetére.

A Nap már olyan normális méretű volt, ahogyan azt a Földről látni, és Lucky a legerősebb, polarizált radarernyőn át láthatta. Még egy kicsivel több, és már a sztroboszkopikus felszerelést kellett volna használnia.

A radioaktivitást jelző készülék időnként akadozott. A Föld pályáján belül tekintélyesebb értékeket kezdett mutatni a rövidhullámú sugárzás sűrűsége. A Vénusz pályájában pedig speciális óvintézkedéseket kellett betartani, mint például az ólommal impregnált félúrruha viseletét.

Nekem valami hatásosabbat kell viselnem az ólomnál, gondolta Lucky. Annyira közel a Naphoz, ahová ő igyekezett, az ólom mit sem ér. Semmiféle matéria sem nyújt védelmet.

Előző évi Mars-utazása óta először fordult elő, hogy Lucky elővette a derekára erősített speciális tarsolyt; és kivette belőle azt a könnyű, félig átlátszó holmit, amit a Mars-lakóktól kapott.

Már régen feladta, hogy azon törje a fejét, vajon hogyan is működik ez a valami. Olyan tudomány fejlesztette ki, mely az emberiség által ismert tudományoknál millió évvel régebben működik, és teljesen más gondolkörben mozog. Lucky számára éppoly felfoghatatlan volt, mint a barlangi ősembernek az űrhajó, és éppoly lehetetlen a megismétlése. De működik! És most csak ez számít.

Átcsúsztatta a fején. Úgy illett a koponyájára, mintha egész életében ezt viselte volna, és ahogy fölvette, a fény elhalványodott körülötte. Teste körül úgy derengett, mintha egymilliárd szentjánosbogár világított volna, nyilván emiatt nevezte el Colos „fénylő pajzs”-nak. A szilárd, ragyogó lemez teljesen beburkolta az arcát és a fejét, elfedte arcvonásait, a látásban azonban nem akadályozta.

Energiasugár-elnyelő volt ez a valami, melyet az idegen Mars-lakók Lucky számára készítettek. Semmiféle energia sem hatolt át rajta, kivéve azok., melyeket teste megkövetelt, mint például bizonyos intenzitású fényt, hogy lásson, és bizonyos mennyiségű hőt. A gázok szabadon ájták, Lucky tehát tudott lélegezni, a forró gázok pedig, ahogy áthaladtak rajta, menet közben leadták a meleget, és a helyükbe hűvös áramlott.

Lucky egyfolytában viselte a sugárelnyelőjét, miközben a *Bolygó Starr* áthaladt a Vénusz pályáján, és a Nap felé robogott. Sem enni, sem inni nem tudott, amíg rajta volt, de a kényszerű böjtölés csupán egy napig tartott.

Iszonyatos sebességgel száguldott, minden eddig megtapasztalt sebességnél gyorsabban. A *Bolygó Starr* örületes hiper-atommeghajtású hűzőjéhez még ráadás-

ként itt volt a Nap óriási gravitációs erőterének elképzelhetetlen vonzása. Óránként egymillió mérföldes sebességgel utazott.

Bekapcsolta az elektromos teret, mely álcseppfolyósította a hajó külső héját, és hálát adott saját előrelátásának, amikor is ragaszkodott ahhoz, hogy ezt a keléket mindenképpen építsék be a *Bolygó Starrba*. A száz fok hőmérséklet felett jelző termométer süllyedni kezdett. A radarképernyők elsötétedtek, ahogy a fém hűtőlemez leárnyékolta a vastag üveget, nehogy a Nap melege tönkretegyje és megolvassza.

Ekkor elérte a Merkúr pályáját, s ettől teljesen megbolondultak a sugárszámlálói. Egyvégtében csiripeltek. Lucky odatette csillámló kezét az ablakuk elé, és a láрма elcsendesedett. Attól az ellenállástól, mely láthatatlan sugárzással vette körül a testét, a legkeményebb gammasugaraktól kezdve a hajót betöltő sugárzásig minden megállt körülötte.

A hőmérséklet, mely nyolcvan fokig süllyedt, most a *Bolygó Starrt* körülvevő tükörtegg ellenére is újból emelkedni kezdett. Százötven fokot mutatott, és még feljebb küszött. A graviméterek azt mutatták, hogy a Nap már csupán tízmillió mérföld távolságra van.

Az a kis csésze víz, melyet Lucky az asztalra helyezett, és amely már egy órája gőzölgött, mos, forrásnak indult. A csésze hőmérséklete elérte a víz forráspontját, a 212 Fahrenheit-fokot.

A *Bolygó Starr* most ötmillió mérföldnyire száguldott a Naptól. Ennél közelebb már nem mehetett. Voltaképpen odabent volt, a Nap atmoszférájának legritkább részében, a Nap koronájában. Mivel a Nap keresztül-kasul gáz meg gáz (bár a gázok legtöbbje még a Föld laboratóriumainak különleges körülményei között sem tudna létezni), nincsen felszíne, és „atmoszférája” maga a Nap teste. Az a napkoronán való áthaladás, amit Lucky most véghez vitt, annyi, mint átmenni a Napon, ahogyan azt Lucky Colosnak mondta.

Ez a különleges helyzet teljesen lenyűgözte Luckyt. Emberfia soha még nem került ilyen közel a Naphoz. És talán soha nem is fog. Hiszen az ember még arra sem képes, hogy szabad szemmel a Napba. nézzen. Ilyen távolságból a legrövidebb pillantás is a Nap iszonyatos sugárzásába a biztos halált jelenti.

Ám Lucky a Mars-lakók sugárelnyelőjét viselte. Vajon elbánik majd ötmillió

mérföldről a szoláris sugárzással? Érezte, hogy nem kellene kockáztatnia, de a kísértés nagy volt. A hajó főadarja sztroboszkopikus kivezetősorozattal volt felszerelve, mindegyik exponálhatott, és egyik a másik után hatvannégy sorozatot készített a Napról a másodperc milliomod része alatt, négy másodpercenként. A szem számára - és a kamerának - az egész egyetlen folyamatos expozíciónak látszott, de a valóságban minden egyes lencse a Nap kisugárzásának csak a negyedmilliomod részét bocsátotta át. Mindezt speciálisan tervezték meg, szinte teljesen átlátszatlan lencsével.

Lucky ujjai könnyörtelenül mozogtak a felvevőn, szinte öntudatlanul. Nem bírta elviselni azt a gondolatot, hogy elszalasszon ilyen lehetőséget. A lemezt egyenesen a Nap felé irányította, jelzőkészüléknek a gravimétert használta.

Ekkor elfordította a fejét, és elszánta magát a célrepülésre. Eltelt egy másodperc, majd még egy. Úgy képzelte, hogy ott hátul, a nyakán növekszik a forróság. Szinte várta a sugárhalált. De semmi sem történt.

Lassan megfordult.

Amit akkor látott, azt élete végéig nem felejtette el. Azt a ragyogó felszínt, ami összehúzódva és ráncolódva betöltötte a képernyőt. Tudta, hogy nem láthatja az egészet ebből a távolságból, ahol a Nap hússzor olyan széles, mint ahogyan a Földről látjuk, és négyszázszor többet takar el az égből.

A képernyő néhány napfoltot mutatott, melyek feketéllettek a ragyogásban. Fehér szálak göndörödtek bennük, majd elenyésztek. Figyelte, ahogy hullámzó területek vonultak át a képernyőn. Mindennek nem volt köze a Nap körforgásához, mely még az egyenlítőjénél sem több óránként négyszáz mérföldnél, inkább a *Bolygó Starr* iszonytató sebessége okozta. Nézte, ahogy vérvörös, lángold gáz csapott ki feléje, és elhomályosította az izzó hátteret, majd füstös feketébe fordulva belemerült a Napba és elenyészett. Lucky eltolta a lemezt, felvett egy részletet a Nap karimájáról, és most a lángoló gáz (az úgynevezett „lángkilövellés”, mely gigantikus hidrogéngáz-gomolygásokat tartalmaz) ott állt élesen és bíborvörösön az ég feketesége- ben. Lassú mozgással szétterjedt, elvékonyodott, és fantasztikus alakzatokat öltött. Lucky tudta, hogy közülük mindegyik el tudna nyelni egy Föld méretű bolygót, és azt A tudta, hogy abba a napfoltba, amit látott, a Föld belepottyanhathatna, és még nem A csobbanna olyan nagyot.

Hirtelen lezárta a sztroboszkópot. Még ha nem áll S fenn fizikai veszély, egyetlen ember sem bámulhat ilyen távolságból a Napba anélkül, hogy ne hatna rá nyomasztólag az a tudat, milyen jelentéktelen S a Föld, és minden földi dolog.

A *Bolygó Starr* félig megkerülte már a Napot, és most gyorsan hátrált a Merkúr és a Vénusz pályája felé. Kissé csökkentette a sebességét. A hajóorr ellentétes irányban állt a repülés irányával, és a főhajtóműve fékezett.

Amint elérte a Vénusz pályáját, Lucky visszavette és elrakta a hűtőlemezt. A rengeteg hő elnyelésétől túlterhelődött már a hajó hűtőrendszere. Az ivóvíz még mindig kellemetlenül meleg volt, és az ételkonzervek fortyogtak. A Nap összezsugorodott. Lucky már bele tudott nézni. Már csak nagy, izzó gömb volt. Rendel-

lenességei, tajtékos foltjai és hullámozó kidudorodásai nem látszottak többé, csak a napkoronája, amit az úrból mindig lehet látni, a Földről pedig csak napfogyatkozáskor, csak az düledt ki minden irányban a millió és millió mérföld távolságon át. Lucky önkéntelenül is beleborzongott, ha arra gondolt, hogy keresztülment rajta.

Úgy tizenötmillió mérföldre járt a Földtől, és a teleszkópon kivehette már a kontinensek ismerős formáit, ahogy átkukucskált a szakadozott, fehér felhőmassza között. Belenyilallt a honvágy, és újra eltökélte, hogy elhessegeti a háború rémét alant nyüzsgő, szorgos embermilliók feje felől. Azok felől, akik benépesítik a bolygót, amely minden ember bölcsője, és ahonnan azok származnak, akik meghódították a galaxis távoli csillagrendszereit.

Azután a Föld is eltávolodott.

Áthaladt a Marson, és visszatért az aszteroidák sávjába. Megcélozta a Jupiter rendszerét, ezt a miniatűr Naprendszert a nagyok között. Középpontjában a Jupiter van, amely nagyobb mint az összes többi bolygó együttvéve. Körülötte négy óriás hold kering, közülük három: az Ió, az Európé és a Kalliszto akkora, mint a Föld Holdja, a negyedik, a Ganümedész pedig még nagyobb. A Ganümedész körülbelül olyan méretű, mint a Merkúr, és csaknem akkora, mint a Mars. Ráadásul vagy egy

tucatnyi holdacsakája van, melyek ott sorakoznak néhány száz mérföldes vagy ennél jóval kisebb átmérőjükkel, le, egészen a jelentéktelen szikláig.

A hajó teleszkópjában növekvő sárga glóbusz volt a Jupiter, narancsvörössel csíkozva, az egyik csík tölcészerűen kiszélesedett, ezt egyszer „Nagy Vörös Folt”-nak nevezték el. Három főholdja, a Ganümedészt is beleértve, az egyik oldalán volt, a negyedik a másikon.

Lucky a nap legnagyobb részében óvatos kapcsolatban állt a Tanács Holdon lévő főhivatalával. Ergométere messzire kinyújtott csápokkal kutatott az űrben. Fel is fedezett jó néhány hajót, de Luckyt csak az az egy érdekelte, melynek szíriuszi motorja van, és amelyet ezer közül is felismert volna, ha megjelenik.

Nem várt hiába. Húszmillió mérföld messzeségben már az első rebbenés felkelte a figyelmét. Épp a jó irányba fordult, és jellegzetes hajlatai egyre felismerhetőbbé váltak.

Százezer mérföldről csak gyenge pontnak mutatta a teleszkóp. Tízezer mérföld, s már látszott is a formája és az alakja: ez volt Anton hajója.

Ezer mérföldről - a Ganümedész mindkét hajótól ötvenmillió mérföldnyire volt - Lucky elküldte az első üzenetét, melyben azt követelte, hogy Anton fordítsa vissza hajóját a Földre.

Százmérföldnyire Lucky megkapta a választ - egy energiarobbanást, melytől felnyögött a generátora, és úgy megrázkódott a *Bolygó Starr*, mintha összeütközött volna egy másik hajóval.

Lucky fáradt arca elkinzottnak látszott.

Anton hajója jobban föl van fegyverezve mint várta.

Vagy egy órán át mindkét hajó határozatlanul manőverezett. Lucky hajója volt a gyorsabb és a jobb, Anton kapitánynak viszont volt legénysége. Anton minden emberét ráállíthatta egy adott feladatra. Az egyik célzott, a másik kioldotta a lövedéket, a harmadik a reaktorsort ellenőrizte, maga Anton pedig irányította a műveletet.

Miközben Lucky mindezt egyes-egyedül és egyszerre próbálta csinálni, a szavak erejében bízott.

- Nem mehetsz a Ganümedészre, Anton, és a barátaid se merjenek hozzányúlni a mancsukkal, míg meg nem tudják, mi történt... Véged van, Anton... Tudjuk, mit tervezel... Meg se próbálj üzenetet küldeni a Ganümedészre, Anton, a Jupiterről zavarjuk az adásodat. Semmi sem juthat át... Jönnek a kormányhajók, Anton! Meg vannak számlálva a perceid. Nincs már sok hátra, hacsak meg nem adod magad... Add meg magad, Anton, add meg magad!

Miközben ezt mondta, a *Bolygó Start* olyan össztűz alatt hánykolódott, amilyent Lucky még soha életében nem látott. A *Bolygó* energiaraktára kezdett túlterhelőd-

ni. Lucky szerette volna hinni, hogy Anton hajója ugyanígy győtrődik, ám ő igen kevés lövést tudott csak leadni, és gyakorlatilag egyik sem talált.

Nem merte levenni a szemét a képernyőről. Az ide igyekvő földi hajók csak órák múlva érkezhettek meg. És ha ez alatt az idő alatt Anton szétlővi az energiakészletét, és vígan száguld a Ganümedész felé, míg a *Bolygó Start* épp csak hogy utána sántikál, és dehogyis kapja el... Vagy mi lesz, ha hirtelen felbukkan a láthatáron egy kalózflotta...

Lucky nem merte folytatni a gondolatsort. Talán mégis rosszul tette, hogy Anton elfogását nem bízta rögtön a kormányzat hajóira. Nem, mégsem, mondta magának. Csak a *Bolygó Starr* csípheti el Antont ötvenmillió mérföldre a Ganümedésztől. Egyedül a *Bolygó* ennyire fürge, és ami még ennél is fontosabb, csak a *Bolygónak* van ergométere. A Ganümedésztől ilyen távolságra nyugodtan idehívhatja a flottaegységeket, hogy bevégezzék a munkáját. De csak flottaegységekkel és még ennél is közelebb a Ganümedészhez már nem lenne biztonságos az akció.

Lucky adó-vevője, amely egész idő alatt be volt kapcsolva, hirtelen megelevenedett. Anton mosolygó, gondtalan arca töltötte be.

- Úgy látom, már megint elmenekültél Dingótól.

- Megint? Szóval elismered, hogy parancsra párbajozott velem!

Újabb lövedék repült át Lucky hajójára, és váratlan erővel csapott be. Lucky hirtelen mozdulattal odébbcsavarintotta a hajóját.

Anton nevetett.

- Ne gyere olyan közel hozzám. Akkor primán elkaphatunk. Persze hogy parancsra dolgozott Dingo. Tudjuk mi, mit csinálunk. Dingo nem tudta, ki vagy te valójában, de én bezzeg tudtam. Szinte az első pillanattól kezdve.

- Nagy kár, hogy ez a tudás mit sem segít rajtad.

- Dingón nem segített. Talán felvidít, ha megmondom, hogy kivégeztük. Hibázni nem szabad. De nem illik ide az efféle csevegés. Mindössze azt akarom a

tudomásodra hozni, hogy jó mulatság volt, de most elmegyek.

- Nincs hová menned - mondta Lucky.

- A Ganümedészre megyek.

- Megállítanak.

- A kormányhajók? Egyet sem látok. És egy sincs, amely időben megállíthatna.

- Én kaplak el.

- Elkaptál. És mihez kezdesz velem? Abból, ahogy lődözöl, kiderül, hogy egyedül vagy a fedélzeten. Ha ezt kezdettől fogva tudom, nem zavartattam volna magam. Nem veheted fel a harcot egy egész legénységgel.

- Beléd hajtok - mondta mély, elszánt hangon Lucky. - Ripityára zúzlak.

- És magadat is. Ezt ne felejtse el.

- Az nem számít.

- Kérlek. Úgy beszélj, mint valami ürcserkész. Legközelebb elszavalod majd a kiscserkészek esküjét.

Lucky felemelte a hangját.

- Emberek a hajón, ide figyeljete! Ha a kapitányotok megpróbálja a Ganümedész felé kormányozni a hajóját, belerohanok. Ez mindnyájatoknak a biztos halált jelentené, hacsak meg nem adjátok magatokat. Tisztességes alkat ajánlok föl. Megígérem, hogy ha együttműködtök velünk, minden mentő körülményt figyelembe veszünk. Ne hagyjátok, hogy Anton kockára tegye az életeteket szíriuszi barátai kedvéért!

- Beszélj csak, kormányfiúkám, beszélj csak! Hadd hallják! Nagyon S jól tudják, miféle bánásmódban részesülnének, és miféle lehetőségük lenne. Megkapnák az enzimméreg injekciójukat. - Újjával olyan mozdulatot tett, mint aki injekcióstűt szúr valakinek a bőre alá. - Ezt kapnák. De nem ijednek meg tőled. Ég veled, kormányfiú! Lucky gravimétertűi lefelé hullámoztak, ahogy Anton hajója felgyorsult és elvágta az utat. Lucky a képernyőjét figyelte. Hol vannak a kormányhajói? Fene az egész ürbe, hol vannak már azok a kormányhajók? Gyorsított. A gravimétertűi ismét fellendültek.

A két hajó között egyre fogytak a mérföldek. Anton nagyobb sebességre kapcsol, a *Bolygó Starr is*. De a *Bolygó* nagyobb gyorsulásra volt képes. Anton arcán változatlan mosoly ült.

- Ötven mérföld - mondta. Majd: - Negyvenöt mérföld. - Újabb szünet. - Negyven. Imádkoztál, kormányfiú?

Lucky nem felelt. Számára nincs más lehetőség. Bele kell rohannia. Inkább öngyilkossága árán állítja meg a kalózokat, mintsem hagyja, hogy Anton keresztülvigye a tervét, és a Föld ellen kitörjön a háború. A hajók lassan közeledtek egymáshoz.

- Harminc - közölte lustán Anton. - Nem ijesztesz meg. A végén hülyét csinálsz magadból. Fordulj meg, és eredj haza, Start!

- Huszonöt - vágott vissza rendületlenül Lucky. - Tizenöt perced van, hogy megadd magad, vagy meghalsz. - Neki magának is tizenöt perce van, hogy győzzön vagy meghaljon, állapította meg.

Anton mögött egy arc jelent meg a képernyőn. Újját sápadt, összeszorított ajka elé tartotta. Lucky szeme megrebbent. Leplezni próbálta, másfelé nézett, majd

útból odapillantott.

Mindkét hajó maximális sebességre kapcsol.

- No, mi újság, Starr? - érdeklődött Anton. - Begyulladtál? Gyorsabban dobog a szívecskéd? - A szeme ide-oda járt, az ajka szétnyílt.

Lucky hirtelen rádöbbsent, hogy Anton élvezi a helyzetet, izgalmas játszmának tartja, és számára mindez csak alkalom, hogy az, erejét fitogtassa. E pillanatban Lucky ráébredt, hogy Anton soha nem adja meg magát, és inkább hagyja, hogy egymásba rohanjanak, semmint hogy visszaforduljon. És Lucky tudta, hogy nincs menekvés a haláltól.

- Tizenöt mérföld - mondta Lucky.

Az arc Anton mögött Hansen arca volt! A remete! És valami volt a kezében!

- Tíz mérföld - mondta Lucky. - Hat perc. Beléd rohanok! Az ürre, beléd rohanok! Egy fegyver! Hansen fegyvert tart a kezében!

Luckynak elakadt a lélegzete. Ha Anton megfordul...

De Anton egy percre sem akarta szem elől téveszteni Lucky arcát. Azt leste, hogyan ül ki rá a rettegés. Lucky látta rajta, le lehetett olvasni a kalóz arcáról. Nem fordul ez meg, még nagyobb zajra sem, mint egy fegyver óvatos fölemelése.

Anton a hátába kapta a lövést. Túl gyorsan állt be a halál, még a mosolyt sem tudta eltüntetni az arcáról, és bár az élet elszállt belőle, a kegyetlen öröm rajta maradt. Anton nekizuhant a képernyőnek, és egy pillanatra hozzápréselődött az arca, amitől nagyobb lett mint életében volt, és halott szeme Luckyra kacsintott.

Lucky meghallotta Hansen kiáltását.

- Vissza, mindnyájan! Meg akartok halni? Feladjuk! Jöjjön, Starr, és fogjon el!

Lucky két fokkal megváltoztatta az irányát. Ennyi elég volt ahhoz, hogy elkerülje a hajót.

Ergométerei a közeledő kormányhajók erősödő zaját jelezték. Végre jönnek!

Anton halólának képernyője fehéren világított. A kalózok megadták magukat.

Közismert tény, hogy a flotta sohasem örvendett, ha a Tudományos Tanács beleártotta magát olyasmibe, amit ők katonai ügynek tartottak. Különösen pedig azt nem szerették, ha ez a beavatkozás látványosan eredményes volt. Lucky Starr mindezt nagyon jól tudta. Épp ezért felkészült az admirális alig titkolt helytelenítésére.

- Dr. Conway kielégítően megmagyarázta a helyzetet, Starr - mondta az admirális -, és megdicsérjük az akciójáért. Mindamellett tudnia kell, hogy a flotta egy ideje már tudatában volt a szíriuszi veszélynek, és megvolt a saját körültekintő programja. A Tanácsnak ezek az önálló akciói veszélyesek lehetnek. Ezt dr. Conwaynak is megemlítheti. A Koordinátor felkért, hogy a kalózok elleni harc következő szakaszában működjek együtt a Tanáccsal, de - nézett mereven - nem osztom azt a nézetét, hogy halasszuk el a Ganümedész elleni támadásunkat. Úgy gondolom, a flotta képes rá, hogy maga döntsön a harcot és a győzelmet illető ügyekben. Az admirális ötvenes éveiben járt, és nem volt ahhoz szokva, hogy mint egyenlő az egyenlővel vitasson meg dolgokat, főleg nem olyasvalakivel, aki fele annyi idős, mint ő. Szögletes arca és tuskés

bajusza S ezt tükrözte.

Lucky fáradt volt. Most jött ki rajta a kimerültség, amikor Alnn hajóját már összekapcsolták egy másikkal, hogy elvontassák, és legénységet őrizetbe vegyék. De azért nagyon tisztelettudóan válaszolt.

- Úgy gondolom, ha először az aszteroidákat tesszük rendbe, automatikusan megszűnik minden probléma, amit a szíriusziak jelentenek.

- Jóságos galaxis, ember, hogy érti azt, hogy „rendbe tenni”? Huszonöt éve folyást ezt próbáljuk, mégsem sikerült. Rendbe tenni az aszteroidákat éppolyan eredménytelen vállalkozás, mint tollat kergetni. Ami a szíriusziak bázisát illeti, tudjuk, hol van, és ismerjük az erejét. - Kissé elmosolyodott. - Ő, ezt talán nehezen értik meg a Tanácsban, de a flotta ugrásra készen áll, akárcsak a szíriusziak. Talán még inkább. Példának okáért tudom, hogy a vezetésem alatt álló erők elegendők ahhoz, hogy letörjék az erejüket a Ganümedészen. Felkészültünk a harcra.

- Nem kétlem, hogy így van, és le tudja verni a szíriusziakat. De nemcsak a szíriusziak vannak a Ganümedészen. Ön készen áll a harcra, de vajon egy hosszú és költséges háborúra is felkészült-e?

Az admirális elvörösödött.

- Felkértek az együttműködésre, de az nem megy, hogy a Föld biztonságát kockáztassam. Semmilyen körülmények között sem csatlakozom olyan tervhez, amely arról szól, hogy szórjuk széjjel flottánkat az aszteroidákon, mialatt a Szíriusz hadjáratot indít a Naprendszer ellen.

- Kaphatnék egy órányi időt? - kérdezte Lucky. - Egyeden órát, hogy beszélhesek Hansennel, azzal a cereszi fogollyal, akit áthoztam erre a hajóra, mielőtt ön, uram, idejött volna.

- Ugyan mit segíthet ez?

- Kaphatnék egy órácskát, hogy megmutassam?

Az admirális összeszorította az ajkát.

- Egy óra igen értékes lehet. Felbecsülhetetlen... Nos, kezdje hát, de gyorsan.

Lássuk, hogy is megy ez.

- Hansen! - hívta Lucky anélkül, hogy nyugodt szemét levette volna az admirálisról. A remete belépett a kabinba. Fáradtnak látszott, de azért küldött egy mosolyt Lucky felé. A kalózhajón töltött idő láthatólag nem viselte meg túlságosan a lelkét.

- El vagyok ragadtatva a hajójától, Mr. Starr. Jó kis fémdarab.

- Ide figyeljen - mondta az admirális. - Most nem erről lesz szó. Kezdje már, Starr! A hajója nem érdekelt.

- A helyzet a következő, Mr. Hansen - mondta Lucky. - Az ön felbecsülhetetlen segítségével megállítottuk Anton hajóját, amiért köszönetet mondok. Ez azt jelenti, hogy így késleltethetjük a Szíriusszal való hadiállapot kezdetét. Ám nekünk több kell a késleltetésnél. Teljesen el akarjuk háritani a veszélyt, és mint az admirális mondta, ehhez igen rövid az időnk.

- Miben segíthetnek? - kérdezte Hansen.

- Azzal, hogy válaszol a kérdéseimre.

- Boldogan, de már mindent elmondtam. Sajnálom, hogy keveset ért az

információm.

- A kalózok még mindig veszedelmes embernek képzelik magát. Sokat kockáztettek, hogy megkaparintsák tőlünk.

- Erre nem tudok magyarázatot.

- Nem lehetséges, hogy mégis csak tud valamiről, anélkül hogy tudatában lenne? Valamiről, ami halálos lehet rájuk nézve?

- Nem tudom, hogyan volna ez lehetséges.

- Nos, a kalózok bíznak önben. Aszerint, amit elmondott nekem, ön igen gazdag ember, akinek jó befektetései vannak a Földön. Ön nyilván sokkal jobb módú, mint egy átlagos remete. A kalózok mégis jól bántak önnel. Legalábbis nem bántak rosszul. Nem rabolták el a tulajdonát. Tény, hogy nem háborgatták az igencsak fényűző otthonát.

- Emlékezzen rá, Mr. Starr, hogy viszonzásul segítettem nekik.

- Nem túl sokat. Azt mondta, megengedte nekik, hogy ott kössenek ki a szikláján, és olykor magánál hagyjanak egy-egy embert, ez minden. Ha egyszerűen lelövik, ugyanez lett volna az eredmény. Ráadásul még attól sem kellett volna tartaniuk, hogy beköpi őket. Mint ahogy végül meg is tette.

Hansen elfordította a tekintetét.

- Ez így volt. Az igazat mondtam.

- Igen, amit nekem mondott, igaz volt. De valahogy mégsem a teljes igazság. Én azt gyanítom, a kalózoknak jó okuk kellett legyen, hogy ennyire megbíztak önben. Tudniuk kellett, hogy az életével játszik, ha a kormányhoz fordul.

- Ezt is elmondtam - mondta lágyan Hansen.

- Azt mondta, hogy bűnbe keverte magát, mert segített a kalózoknak, de azok már akkor megbíztak önben, amikor először odamentek, még mielőtt segíteni kezdett volna nekik. Máskülönben azzal kezdték volna, hogy lelövik. Nos, hadd találgassak. Azt mondom magának, Hansen, hogy mielőtt beállt remetének, maga is kalóz volt, és ezt Anton és a hozzá hasonlók nagyon jól tudták. Ehhez mit szól? Hansen elfehéredett.

- Ehhez mit szól, Hansen? - kérdezte Lucky. Hansen nagyon halkán beszélt.

- Igaza van, Mr. Starr. Valaha egy kalózhajó legénységéhez tartoztam. Réges-régen volt. Megpróbáltam elfelejteni. Visszavonultam az aszteroidákra, és mindent megtettem, hogy halottnak higgyenek a Földön. Amikor új kalózcsapat jelent meg a Naprendszerben, és engem is belekevertek, nem volt más választásom, mint hogy együtt játsszam velük. Az volt az első lehetőségem, hogy elmenjek, amikor maga, Lucky, odajött hozzám - az első lehetőségem, amivel megkockáztattam, hogy szem benézzek a törvénnyel. Végül S huszonöt év telt el. És talán a javamra írják, hogy életem kockáztatásával megmentettem egy tanácsost. Ezért volt olyan fontos számomra, hogy harcoljak a Cereszen. Még egy pontot akartam szerezni a javamra. Végül megöltem Antont, másodszor S megmentettem a maga életét, és a Föld fellélegezhet, ahogy maga is mondja, mert ezzel elhárítottam a háborút. Kalóz voltam, Mr, Starr, de az elmúlt, és azt hiszem, kvittek vagyunk egymással.

- Jó - mondta Lucky. - Már amennyire. Nos, mondhatna nekünk még olyan információt, amit nem említett eddig?

Hansen a fejét rázta.

- Azt sem mondta el, hogy kalóz volt - jegyezte meg Lucky.

- Mert lényegtelen. És magától is rájött. Nem próbáltam eltagadni.

- Nos, akkor lássuk hát, nem találunk-e még valamit, amit szintén nem tagad le. Mert tudja, még mindig nem mondta el nekünk a teljes igazságot.

Hansen meglepődve nézett rá.

- Mi maradt még?

- Az a tény, hogy valójában soha siess hagyta abba a kalózkodást. Az a tény, hogy maga az a személy, akit csak egy ízben hallottam emlegetni, méghozzá Anton egyik legényétől, a Dingóval való gázpisztolypárbaj után. Az a tény, hogy maga az úgynevezett Főnök. Maga az, Mr. Hansen, aki a háttérből irányítja az aszteroidák kalózeit.

Tizenhatodik fejezet

AMIKOR MINDENRE MEGVAN A VÁLASZ

Hansen felugrott ültéből, és állva maradt. Szétnyílt ajkán sípólva tört elő ziháló lélegzete.

Az admirális, akit a dolog majdnem ugyanúgy meghökkentett, felkiáltott: - Nagy galaxis, ember! Mi ez? Elment az esze?

- Üljön le, Hansen, és próbálja mérlegelni a dolgot! - mondta Lucky. - Lássuk csak, hogyan is hangzik. Ha tévedek, akkor nyilván lesz valami ellentmondás. Azzal kezdődött, hogy Anton kapitány átszállt az Atlaszra. Anton intelligens, tehetséges ember volt, ha torz volt is az agya. Nem hitt nekem és a mesémnek. Készített rólam egy háromdimenziós fotográfiát (ami nem lehetett nehéz, még észre sem vettem), és elküldte a Főnöknek útbaigazítás végett. A Főnök úgy gondolta, hogy felismert engem. Mert valóban, Hansen, ha maga a Főnök, ez kellett hogy történjék, mert amikor később szemtől szemben látott, *tényleg* fölismert engem.

A Főnök azzal küldte vissza az üzenetet, hogy öljenek meg. Anton remekül elszorakozott azzal, hogy gázpisztolypárbajra állított ki Dingo ellen. Dingónak kiadta a pontos utasítást, hogy üljön meg. Ezt az utolsó beszélgetésünkkor Anton maga vallotta be. Azután, amikor visszatértem Anionnak azzal az ígéretével, miszerint ha túlélem, csatlakozhatom a szervezethez, magának kellett folytatnia. Elvittek a maga sziklájára.

- De hát ez örülség! - tört ki Hansen. - Nem ártottam magának! Megmentettem! Visszahoztam a Cereszre!

- Csakugyan így tett, és maga is velem jött. Nekem az volt az ötletem, hogy belépek a kalózek szervezetébe, és így belülről megtudok egyet s mást. Magának is ugyanez az ötlete támadt, csak épp fordítva, és sokkal több sikerrel. Elhozott a Cereszre, és maga is velem jött. Megtudta, hogy milyen készületlenek vagyunk, és mennyire alábecsüljük a kalózek szervezetét. Most már teljes erővel bele akart vágni a dologba. Így már érthető a Ceresz megtámadása. Úgy képezem,

hogy valahogy beszélhetett Antonnal. Hallottunk már zsebszubéterikus adó-
vevőről, és nyilván kitaláltak valami okos kódot. Nem azért ment ki az
obszervatórium folyosójára, hogy harcoljon a kalózok ellen, hanem azért, hogy
csatlakozzon hozzájuk. Nem ölték meg, csak „foglyul ejtették”. Ez nagyon bizarr.
Ha a története igaz, akkor maga igen veszedelmes informátor volt a számukra.
Abban a pillanatban le kellett volna löniük magát, ahogy megpillantották.
Ehelyett a haja szála sem görbült. Feltették Anton parancsnoki hajójára, és
elvitték a Ganümedészre. Nem kötözték meg, és nem tartották megfigyelés alatt.
Még azt is módjában állt megtenni, hogy nyugodtan Anton háta mögé
kerülhetett és lelőhette.

- De hiszen lelöttem! - kiáltott fel Hansen. - A Föld szerelmére, ugyan miért
löttem volna le, ha az vagyok, akinek maga mond?

- Mert Anton dühöngő örült volt. Kész volt hagyni, hogy belerohanjak, inkább,
mint hogy visszavonuljon vagy szegyenben maradjon. Magának nagyobb tervei
voltak, és nem állt szándékában meghalni azért, hogy Anton hiúságán ne essen
csorba. Maga tudta: ha Anton nem tudja felvenni a kapcsolatot a Ganümedésszel,
az csupán késedelmet jelentene. Ha megtámadjuk a Ganümedészt, ezzel háborút
provokálunk. És akkor, folytatva a remeteszerepet, végül talál majd alkalmat a
menekülésre, és ismét saját maga lehet. Mi ehhez képest Anton élete vagy egy
hajó elvesztése?

- Mia bizonyítéka erre? - kérdezte Hansen. - Ez az egész csak feltevés. Hol a bi-
zonyíték?

Az admirális, aki egész idő alatt egyikről a másikra nézett, most nekidurálta
magát.

- Ide figyeljen, Starr, ez az ember az enyém. Majd kiszedjük belőle, mi igaz
mindebből.

- Csak semmi sietség, admirális. Még nem telt le az órám... Feltevés, Hansen?
Akkor lássuk tovább. Én megpróbáltam visszajutni a maga sziklájára, de
még nem voltak meg a koordinátái, ami igazán roppant különös, minden
kínos magyarázkodás ellenére is. Abból az átkelésből, amit a maga sziklájáról
tettünk a Cereszre, kiszámítottam egy koordinátasorozatot, és a számításokból
az jött ki, hogy ennek valahol a tiltott zónában kell lennie, ahol a természet
szokásos rendje szerint nem is lehetnek aszteroidák. Mivel biztos voltam abban,
hogy a számításaim pontosak, tudtam, hogy a maga sziklája ott van valahol,
ahol a dolgok természetes rendje szerint *nem* lehetne.

- He? Mi? - riadt fel az admirális.

- Szerintem ha egy szikla elég apró, akkor nem szükséges, hogy a pályája körül
utazzon. Rá lehet erősíteni egy hiper-atommeghajtású motort, és akkor
kimozdulhat a pályájáról, mint egy űrhajó. Mi mással lehetne
megmagyarázni, hogy egy aszteroida a tiltott zónába kerül?

- Nem érdekel ez az egész, amit mond - fakadt ki vadul Hansen. - Nem tudom,
miért csinálja ezt velem, Starr. Próbára akar tenni? Ez valami trükk?

- Nem trükk, Mr. Hansen. Visszamentem a sziklájára. Nem hittem, hogy mesz-
szire eltávolodik. Egy aszteroidának, amely mozogni tud, van bizonyos előnye.

Akármilyen gyakran észlelik, jegyzik fel a koordinátáit és számítják ki a pályáját, pályán kívüli mozgásával le tudja rázni az észleelőket vagy üldözőket. De a mozgó aszteroida bizonyos kockázatot is jelent. A teleszkópja mellett ülő csillagász, aki történetesen időnként észreveszi, elcsodálkozik rajta, miért E mozog az aszteroida ekliptikán kívül vagy a tiltott zónában. Vagy ha túl közel van hozzá, azon csodálkozhat, vajon hogyan kerül ki egy aszteroida egyik végén izzó anyag a reaktorból. Úgy képzelem, maga már kimozdult egyszer, hogy félúton találkozzon Anton hajójával, és így tudtam én landolni a maga szikláján. Biztos vagyok benne, hogy ezután már nem ment túl messzire. Esetleg csak a legközelebbi aszteroidacsoporthoz álcázás céljából. Így tértem vissza, és kutattam az aszteroidák között az után, aminek a leginkább megfelelő nagysága és alakja volt. Megtaláltam. Rátaláltam arra aszteroidára, amely a valóságban bázis, gyár és raktár egyszerre, és ahol meghallottam azoknak az óriási hiperatomműveknek a dohogását, amelyek tökéletesen képesek arra, hogy az aszteroidát ide-oda szállítsák űrben. Azt hiszem, szíriuszi import lehet.

- De az nem az én sziklám volt - mondta Hansen.

- Nem-e? Ott találtam Dingót, aki már várt rám. Azzal hencegett, hogy nem is kellett követnie, hogy pontosan tudta, merre megyek. Az egyetlen hely, amiről tudhatta, hogy oda tartok, a maga sziklája volt. Ebből arra következtetek, hogy ugyanannak a sziklának, amelyiknek az egyik felében a maga lakhelye van, a másik vége a kalózos bázisa.

- Nem! Nem! - kiáltotta Hansen. - Az admirálisra bízom! Ezernyi aszteroida létezik, amelyik ugyanolyan nagyságú és formájú, mint az enyém, és nem vagyok felelős egy kalóz elejtett megjegyzéséért!

- Van még egy bizonyíték, ami jobb. hangzik majd - mondta Lucky. - A kalózbázison van egy völgy, két szikla között. Ez a völgy telis-teli van használt konzervdobozokkal.

- Használt konzervdobozokkal! - kiáltotta az admirális. - Mi a galaxist akar ezzel mondani, Starr?

- Hansen szabadult meg ezektől a konzervdobozoktól úgy, hogy ledobta a sziklájáról a völgybe. Azt mondta, nem szereti, ha a szikláját a saját hulladékai kísérik. Nyilván nem akarta, hogy ott keringjenek a sziklája körül, és hírért keltsék. Amikor eljöttünk a szikláról, láttam a konzervek völgyét. És újból láttam, amikor a kalózbázis közelébe mentem. Ez okból választottam éppen ezt az aszteroidát a kikémlelésre, és nem egy másikat. Nézzen rá erre az emberre, admirális, és mondja meg, kételkedik-e abban, amit mondok.

Hansen arca eltorzult a dühtől. Már nem E ugyanaz az ember volt. Minden jó-akarat eltűnt róla.

- Hát jó. Na és? Mit akar?

- Azt akarom, hogy szóljon át a Ganümedészre. Biztosra veszem, hogy folytatott már velük előzetes tárgyalásokat. Ismerik magát. Mondja meg nekik, hogy az aszteroidák megadták magukat a Földnek, és ha kell, csatlakoznak hozzánk a

Szíriusz ellen.

Hansen nevetett.

- Ugyan miért tenném? Engem elcsípett, de az aszteroidákat nem csípte el. Azokat nem tudja megsemmisíteni.

- De meg tudjuk, ha bevesszük a maga szikláját. Ott megvan minden adat, ugye?

- Csak rajta, találja meg - felelte Hansen. - Próbálja csak lokalizálni a sziklák rengetegében. Maga mondta, hogy elmozdítható.

- Könnyű lesz rátalálni - mondta Lucky - Hisz tudja, a konzervdobozok völgye alapján.

- Menjen csak. Nézzen át minden egyes sziklát, míg rátalál a völgyre. Egymillió év alatt sikerülni is fog.

- Nem. Egy nap elég lesz hozzá, vagy még annyi sem kell. Amikor eljöttem a kalózbázisról, volt még annyi időm, hogy a hősugárral felgyűjtsam a konzervek völgyét. Megolvasztottam a dobozokat, azután hagytam, hogy visszadermedjenek egyetlen hepehupás, szögletes lapokból álló, csillogó fémmé. Ott nincsen atmoszféra, amitől megrozsdásodhatnak, tehát olyan marad a felületük, mint az a fénylő bevonatú kapufa, amit a gázpisztolypárbajban használnak. A Nap sugaraitól felragyognak, és visszaverik a fényüket. A Cereszen lévő obszervatóriumnak nincs is más dolga, mint bemérni az égnek ezt orosztét, és megkereshetik ezt az aszteroidát, amely tízszer olyan fényes, mint ami a mérete után megilletné. Meghagytam nekik, hogy ezzel kezdjék a kutatást, mielőtt elmentem, hogy Antont feltartóztassam.

- Ez hazugság.

- Csakugyan? Jóval azelőtt, hogy elértem a Napot, kaptam egy fotográfiát tartalmazó szubéterikus üzenetet. Itt van - húzta ki Lucky az íróasztali mappa alól. - Az a fényes folt a nyíllal megjelölve, az a maga sziklája.

- Azt hiszi, most megijesztett?

- Azt hiszem. A Tanács hajói leszállnak rajta.

- Micsoda? - hördült fel az admirális.

- Nem volt vesztegetni való időnk, uram - mondta Lucky. - Rábukkantunk Hansen lakóhelyére az aszteroida egyik végén, és megtaláltuk az összekötő alagutat a lakása és a kalózbázis között. Itt van nálam néhány szubéterikus dokumentum, Hansen, amelyek a maga legfontosabb tartalékbázisainak a koordinátáit tartalmazzák, valamint néhány fotó magukról a bázisokról. Így igaz, ugye, Hansen? Hansen összeomlott. A szája kinyílt, és reménytelen zokogásban tört ki.

- Azért mentem végig mindenben, Hansen, hogy meggyőzzem: veszített. Maga mindent elveszített, teljesen és véglegesen. Nem maradt meg más, csak az élete. Nem akarok ígéretet, de ha azt teszi, amit mondok, legalább az életét megmentheti. Hívja a Ganümedészt!

Hansen szerencsétlenül bámult a kezére. Az admirális kábán gyötrődött.

- A Tanács tisztítja meg az aszteroidákat? Ők végzik el ezt a munkát? És o Admiralitással meg sem beszélnek?

- Nos, Hansen, an lesz?

- Mit számít már? Megteszem - mondta Hansen.

Conway, Henree és Colos az űl-kikötőben fogadta a Földre visszatérő Luckyt. Együtt ebédeltek az üvegteremben, a Planéta étterem legfelső emeletén. A terem falai hajlított üvegből készültek, így leláttak a kivilágított városra, amely belesimult síkságba.

- Szerencse - mondta Henree -, hogy a Tanács be tudott hatolni a kalózbázisra, még mielőtt a flotta megérkezett volna. Egy katonai akció nem oldotta volna meg a helyzetet.

- Igaza van - bólintott Conway. - Csupán szabadon hagyta volna az aszteroidákat a legközelebbi kalózbanda számára. Ezek közül a kalózok közül a legtöbbnek nem is volt tudomása arról, hogy a Szíriusz oldalán hadakozik. Többnyire közönséges emberek, akik valami jobb életre vágytak mint amit korábban megtapasztaltak. Azt hiszem, meggyőzhetjük a kormányt, hogy adjanak nekik amnesztiát, kivéve azokat, akik ténylegesen részt vettek a támadásokban, ezek pedig nincsenek túl sokan.

- A helyzet az - mondta Lucky -, hogy ha folyamatosan segítjük az aszteroidák fejlődését, ha támogatjuk őket vízzel, levegővel és energiával, azzal megteremtjük a jövő védelmét. Az aszteroidabűnözés ellen a legjobb védelem egy békés, virágzó aszteroidaközösség lenne. Ni biztosítaná a békét.

Colos harciasan közbeszólt:

- Ni- akard ezt bemesélni magadnak, Lucky. Csak addig lesz béke, míg a Szíriusz újra nem próbálkozik.

Lucky egyik kezével megérintette a kis ember mérges arcát, és játékosan megcírógatta.

- Szinte azt kell hinnem, Colos, sajnálod, hogy nem háborúzhatsz egy jót. Mi történt veled? Nem örülsz, hogy pihenhetsz egy kicsit?

- Lucky, tudod jól, hogy többet kellett volna előre elmondanod - mondta Conway. - Én is szerettem volna - felelte Lucky. - De egyedül kellett foglalkoznom Hansennel. Erre fontos személyes okaim S voltak.

- De mikor fogtál gyanút először, Lucky? Mi árulta el? - akarta tudni Conway. - Az a tény, hogy a sziklája a tiltott zónába jutott?

- Ez csak az utolsó csepp volt. A találkozásunk után egy órával tudtam, hogy nem egyszerű remete. Attól a perctől fogva tudtam, hogy a személye fontosabb a számomra, mint bárkié az egész galaxisban.

- Mi lenne, ha ezt megmagyaráznád? - szúrta bele a villáját Conway az utolsó húsfalatba, és elégedetten rágcsálta.

- Hansen felismert, mint Lawrence Starr fiát. Azt mondta, hogy találkozott egyszer papával, ami igaz is lehetett. Végül is a tanácsosok nem kerülnek a nyilvánosság elé, és adott esetben csak a személyes találkozás magyarázhatja meg azt a tényt, hogy felismerte az arcvonásaimat. De ennek a felismerésnek két furcsasága is volt. Akkor látta tisztán a hasonlatosságot, amikor dűhbe gurultam. Ezt ő maga mondta. Abból, amit töletek tudok, Hector bácsi, Gus bácsi, papa jóformán sohasem volt dühös. Amikor beszéltek róla, mindig úgy emlegették, hogy a „nevetős”. És amikor Hansen a Cereszre érkezett, nem ismert fel benneteket. Még a nevetek sem mondott neki semmit.

- És mi rossz van ebben? - kérdezte Henree.

- Papa és ti jóformán mindig együtt voltatok, ugye? Hogy lehet az, hogy Hansen találkozott papával, veletek pedig nem? Találkozott az apámmal, mi több, olyan-

kor, amikor dühös volt, és olyan körülmények között, hogy az arca annyira bele-rögződött az agyába, hogy még huszonöt év után is rám ismert. Erre csakis egyetlen magyarázat van. Apám csak akkor vált E töletek, amikor utolsó repülésére indult a Vénusz felé, és Hansennek ott kellett lennie a gyilkosságnál. És nem a közönséges legénységhez tartozhatott. Közlegény nem gazdagodhat meg annyira, hogy ilyen pazar aszteroidát építsen fel, és nem tölthetett volna E ott huszonöt évet a kormány megtámadása után úgy, hogy hirtelenében kiépítsen egy újabb, még nagyobb szervezetet. Ő kellett hogy legyen annak a támadó kalózhajónak a kapitánya. Akkoriban harmincéves lehetett, épp elég idős ahhoz, hogy kapitány lehessen.

- Nagy úr! - képedt E Conway.

- És mégsem lőtted le? - üvöltötte felháborodva Colos.

- Hogy lőttem volna le? Nagyobb bajaim voltak akkor egy személyes ellenszenvnél. Igen, megölte az apámat és az anyámat, mégis udvariaskodnom kellett vele. Legalábbis egy darabig.

Lucky az ajkához emelte a kávéscsészéjét, elhallgatott, és lenézett a városra.

- Hansen a Merkúr börtönében fogja eltölteni Ette hátralévő részét - mondta. - Ez súlyosabb büntetés lesz neki mint a gyors, könnyű halál. A szíriusziak pedig elhagyták a Ganümedészt, tehát béke lesz. Nagyobb elégtétel ez számomra, mint ha tíz halált halna. És a szüleim emlékének E ez a legjobb engesztelő áldozat.

Ajánlás

Margaret Lessemek és a tanszék valamennyi kolléganőjén

ELŐSZÓ

Ez a könyv 1954-ben jelent meg először, s a Vénusz felszínének leírása annak a korszaknak csillagászati elképzeléseit tükrözi.

1954 óta a belső Naprendszerrel szerzett tudásunk a radar és a rakéták használatának köszönhetően óriásit fejlődött. Az 1950-es évek végén a Vénuszról felfogott rádióhullámok mennyisége alapján úgy tetszett, hogy a bolygó felszíne sokkal forróbb mint korábban gondolták. 1962. augusztus 27-én lőtték fel a Mariner II. űrrakétát a Vénusz irányába. 1962. december 14-én az űrszonda 21000 mérföldnyire megközelítette a Vénuszt. A bolygó által kibocsátott rádióhullámok mérésekor kiderült, hogy a felszíni hőmérséklet valóban lényegesen magasabb mint a víz forráspontja.

E könyv leírása szerint az egész bolygót óceánok borítják, a mérések viszont azt jelezték, hogy a Vénuszon egyáltalán nincsenek óceánok. Víz mindössze a bolygót övező felhőrétegben található vízpára formájában, de maga (Jött rendkívül forró és csontszáraz. Mi több, a Vénusz atmoszférája sűrűbb mint korábban hitték, és szinte teljes egészében szén-dioxidból áll.

Al sem tudtuk korábban, így 1954-ben sem, hogy mennyi időbe telik, míg a Vénusz megfordul a tengelye körül. 1964-ben a Vénusz felszínéről visszaérkező

radarsugarak azt mutatták, hogy a bolygó 243 naponként fordul egyet (ami tízennyolc nappal több mint egy Vénusz-év), és ráadásul a „rossz” irányban, már-már mint a többi bolygóhoz képest.

Remélem, hogy az olvasó így is élvezni fogja a regényt, de nem szeretném félrevezetni, hogy tényként fogadjon el olyan dolgokat, amelyek 1954-ben pontos adatoknak tűntek, de amelyeket mára meghaladott el tudomány.

1970 novemberében

Isaac Asimov

Első fejezet

VÉNUSZ FELHŐIN ÁT

Lucky Starr és John Bigman Jones - ismertebb nevén Colos - kilőtték magukat a gravitációmentes 2-es űrállomásról, és sodródni kezdtek a bolygóparti űrkomp felé, amely már nyitott zsilippel várt rájuk. A hosszú edzések gravitációmentes körülmények között most jól kamatoztak, mert bár a testük vaskosnak és groteszknek látszott a rajtuk lévő űrruha miatt, a mozgásuk kecses volt.

Colos lebegés közben felhúzta a vállát és kinyújtotta a nyakát, hogy még egyszer szemügyre vehesse a Vénuszt. Lucky az űrruha fejhallgatóján keresztül hallotta Colos hangját, és majd megsüketült tőle, olyan hangos volt.

- A mindenségit! Nézd azt a rakétát! - Colosnak mind a százhatvan centije megfeszült a látvány okozta rémülettől.

Colos a Marson született, ott is nőtt fel, és még soha életében nem került ilyen közel a Vénushoz. Vacak bolygócskákhöz és sziklás aszteroidákhoz volt szokva. Még a kék és zöld Földet is meglátogatta. De itt és most csak valami pusztaszerű keséget és fehérséget látott.

A Vénusz a fél égboltot betöltötte. Mindössze kétezer mérföldre volt attól az űrállomástól, ahol pillanatnyilag tartózkodtak. A bolygó túlsó felén volt a másik űrállomás. Mindkettő a Vénusz felé tartó űrhajókat fogadó kikötőként szolgált; háromóránként kerültk meg a bolygót, úgy száguldoztak egymás nyomában, mint a farkukat kergető kismacskák.

Ám hiába voltak viszonylag közel a Vénushoz, ezekről az űrállomásokról semmit sem lehetett látni a bolygó felszínéből. Nem látszottak a kontinensek, az óceánok, a sivatagok vagy a hegyek, sem a zöld völgyek. Fehérség, csak ragyogó fehérség takarta őket, amelyet csupán mozgó, szürke vonalak törtek meg.

A fehérség az örvénylő felhőréteg volt, amely állandóan ott lebegett a Vénusz fölött, a szürke vonalak pedig azokat eketárokat jelezték, ahol két felhőtömeg találkozott és összeütközött. A határok mentén vízpára mozgott lefelé, s a szürke vonalak alatt, a Vénusz láthatatlan felszínén, esett az eső.

- Semmi értelme a Vénuszt bámulni, Colos - mondta Lucky Starr. - Most egy ideig épp elegendő láthatod majd egészen közélről. Inkább a Naptól kéne elbúcsúznod. Colos felhorkant. Marshoz szokott szemének még a Földről látható Nap is dagadtnak és túlságosan fényesnek tetszett. A Vénusz űrállomásáról nézve puffadt szörnyetegnek látszott az égtest. Két és egyegyedszer fényesebb volt, mint a Földről nézve, és négyszer olyan ragyogó

mint Colos jól ismert marsbeli Napja. Colos örült, hogy a Vénusz felhői eltakarják a Napot. Tetszett neki, hogy az úrállomás mindig úgy fordult, hogy eltakarja a sugarakat.

- Nos, tökkelütött marsbeli, kezdesz belerázódni?

Colos a zsilip nyitott bejáratánál önkéntelenül megnyomta az egyik kart, mire a jármű megállt. Még mindig a Vénuszt bámulta. A bolygó látható fele vakítóan ragyogott a napsütésben, de a keleti szélén már az éjszaka árnyai ólálkodtak, és gyorsan közeledtek feljük, ahogy az úrállomás száguldott tovább kijelölt pályáján. Lucky tovább emelkedett felfelé, megfogta a zsilip feléje eső száját, másik úrruhás karjával pedig megragadta Colos ülését. Colos apró teste a gravitációmentes viszonyok miatt lassan befelé kezdett bukfencezni, míg Lucky teste kifelé lendült.

Lucky karizma megfeszült, s ő könnyed, lebegő mozgással megindult fölfelé és befelé. E pillanatban semmi oka nem volt a vidámságra, mégis mosolyra húzódott a szája, amint félúton megpillantotta a békamód elterpeszkedő Colost, aki védőkesztyűs ujjá hegyével próbált megkapaszkodni a belső zsilip falában. A külső zsilip bezárult, mielőtt Lucky áthaladt rajta.

- Ide figyelj, golyófejű, egyszer én is átgyalogolok rajtad, és akkor megnézheted magad... - mondta Colos.

Levegő sziszegett befelé a kis helyiségbe, aztán kinyílt a belső zsilip. Két férfi úszott be gyorsan rajta: próbálták kikerülni Colos szétterpesztett lábait.

- Valami baj van, uraim? - kérdezte az elől haladó sötét hajú, meglepően nagy bajuszú, köpcös férfi.

A mögötte érkező magasabb volt, soványabb, a haja világosabb, de a bajusza éppolyan tömött; azt kérdezte:

- Segíthetünk valamiben?

- Azzal segíthetnének, hogy egy kicsit hátrább húzódnak, hogy levehessük a ruhánkat - közölte fennkölt hangon Colos. Miközben beszélt, lepattant a padlóra, és kezdte leráncigálni magáról az úrruhát. Lucky már kibújt a sajátjából.

Mind a négyen átmertek a belső zsilipen. Ez is becsukódott utánuk. A ruha, testük külső burka, jeges volt az új hidegétől, és most deres lett, ahogy a parti úrkomp meleg, nedves levegője kicsapódott rajta. Colos feldobta a ruháját az úrkomp burkolt rácsaira, hogy lecsöpögjön róla az olvadó jég.

- Nos, akkor lássuk csak - szólalt meg a sötétebb hajú férfi. - Maguk ketten William Williams és John Jones. Igaz?

- Én vagyok Williams - közölte Lucky. Mostanra egészen természetes lett számára, hogy rendes körülmények között is a fedőnevét használta. A Tudományos Tanács tagjai mindig is messze kerülték a nyilvánosságot. De ez most különösen hasznos volt, tekintve, hogy a Vénuszon rendkívül zavaros és bizonytalan állapotok uralkodnak.

- Remélem, a papírjaink rendben vannak - folytatta Colos -, és a csomagjaink is megérkeztek a fedélzetre.

- Minden rendben van - közölte a sötét hajú. - George Reval vagyok, a pilóta, ő pedig Tor Johnson, a másodpilóta. Néhány percen belül indulunk. Ha bármire

szükségük van, kérem, szóljanak.

A két utast bevezették a szűk kabinokba, és Lucky felsóhajtott magában. Saját gyorsjárású cirkálóját, a *Bolygó Starrt* kivéve, amely most az űrállomás hangárjában pihent, még soha nem sikerült kényelmesen utaznia.

- Figyelmeztetem önöket - szólalt meg mély hangon Tor Johnson -, hogy mihelyt elhagyjuk az űrállomás keringési pályáját, megszűnik a súlytalanság állapota. Fokozatosan fellép a gravitáció. Ha esetleg űrbetegek lennének...

- Űrbetegek! - kiáltott Colos. - Bennszülött bugris. Én már csecsemőkoromban jobban elviseltem a gravitációt, mint maga most. - Ujjával megpöckölte a falat, ettől lassan bukfencezett egyet, majd megint megérintette a fal., és úgy fejezte be a gyakorlatot, hogy a lába alig egy centiméterre volt a padlótól. - Egyszer ezt próbálja meg utánam csinálni, ha majd igazán fickósan érzi magát!

- Ejnye - mondta vigyorogva a másodpilóta -, csak nem maga az, aki a kőből is vizet fakaszt?

Colos hirtelen elpirult.

- Kőből? Pajtás, maga se menne E erőlevesreklámnak. - Még kiabált volna tovább, de Lucky kezét érezte a vállán, ezért elharapta a mondandója folytatását. - A Vénuszon még találkozunk - morogta sötét képpel a kis marsbeli.

Tor még mindig vigyorgott. Követte főnökét az űrhajó orrában lévő vezérlőterembe.

Colosnak egy szempillantás alatt elszállt a mérge; kíváncsian fordult Luckyhoz, - MA szólsz ezekhez a hatalmas bajuszokhoz? Az életben nem láttam még ekkorákat.

- Ez csak amolyan vénuszbeli szokás - mondta Lucky. - Szerintem gyakorlatilag mindenki bajuszt hord a Vénuszon.

- Ilyet? - Colos cirógatva végighúzta ujját az állán. - Tudja a fene, hogy állna nekem.

- Egy olyan nagy bajusz? - mosolygott Lucky. - Eltakarná az egész arcodat. Ahogy Lucky kitért Colos ökölcsapása elől, enyhén megremegett lábuk alatt a padló, és a *Vénusz Csodája* fölemelkedett az űrállomásról. Az űrkomp orra meghajló csigavonalú röppályát írt le, hogy „leereszkedjen” a Vénuszra.

Amint az űrkomp felgyorsult, Lucky úgy érezte, mintha egy rég megérdemelt kapcsolódás első hulláma borítaná E. Barna szeme merengő le ű, élénk, finom vonású arcára nyugalom ült ki. Lucky nyúlánk volt, és karcsúnak látszott, ám e csalóka karcsúság alatt ostorszij izmok húzódtak.

Lucky eddigi élete ugyancsak bővelkedett jóban is, rosszban is. Még gyerekkorában elvesztette a szüleit egy kalóztámadás során, ráadásul épp a Vénusz közelében, amely felé most igyekeztek. Apja legkedvesebb barátai nevelték fel, Hector Conway, aki most a Tudományos Tanács fEe, és Augustus Henree, ugyanennek a szervezetnek egyik osztályvezetője.

Attilás és önképzés évei alatt Luckynak egyetlen gondolat járt az agyában: egy nap majd ő is belép ebbe a Tudományos Tanácsba, amely az ereje és ténykedése folytán a galaxis legfontosabb, ám legkevésbé ismert testülete.

Csak egy éve annak, hogy az egyetemi diploma megszerzése után teljes jogú tagként belépett a Tanácsba, és egyben elkötelezte magát az emberiség fejlődése és a civilizáció ellenségeinek elpusztítása mellett. Akkoriban ő volt és valószínűleg még évekig ő is marad a Tanács legfiatalabb tagja.

De már megnyerte első csatáit. A Mars sivatagjain és az aszteroidák övének sápadt fényű sziklái között találkozott a gonosszal, és sikerült győzedelmeskednie fölötte.

Ám a bűn és a gonosz ellen vívott háború nem egy rövid csetepaté; ezúttal a baj színhelye a Vénusz, és maga a baj különösen kellemetlen, mivel homályosak a részletek.

Hector Conway, a Tanács vezetője legutóbb megcsíppentette az ajkát és azt mondta:

- Nem tudom biztosan, hogy ez vajon a szíriusziak összeesküvése-e a Szoláris Konföderáció ellen, vagy csak valami kisstíli svindli. Ottani embereink hajlamosak komolyan venni az ügyet.

- Kiküldted valamelyik hibakeresőnket? - kérdezte Lucky. Nemrég tért vissza az aszteroidákról, s most aggódva hallgatta az újabb híreket.

- Igen, Evanset - felelte Conway.

- Lou Evanset? - kérdezte Lucky, és sötét szeme 1h-agyogott a boldogságtól. - Az egyetemen ő volt az egyik szobatársam. Lou érti a szakmája,

A Tanács vénuszi irodája azt kérte, hogy hívjuk vissza, és korrupció vádjával kezdjünk vizsgálatot ellene!

- Hogyan? - Lucky elszörnyedve ugrott talpra. - Hector bácsi, ez lehetetlen. - Oda akarsz menni, hogy személyesen győződj meg a vadak jogosságáról? - Feltétlenül! Nagy csillagok és kis aszteroidák! Colos és én azonnal indulunk, mielőtt a *Bolygó Starr* indulásra kész.

És most, az útutazás utolsó szakaszában Lucky gondterhelten nézett ki a komp kémlelőnyilásán. Az éjszaka árnyai már a Vénusz fölé kúsztak, és most egy óráig nem látni mást, mint a sötétséget. A Vénusz hatalmas tömege eltakar minden csillagot.

Aztán újra kijutottak a napfényre, de most a kémlelőnyiláson át csak szürkesség látszott. Már túl közel voltak a bolygóhoz, hogysem egészben lássák. De ahhoz is túl közel, hogy a felhőket figyelhessék. Valójában épp a felhőrétegben jártak. Colos befejezte egy hatalmas csirkesalátás szendvics elfogyasztása, megtörölte a szája szélét, és azt mondta:

- Az ürre, utálnám, ha nekem kéne áthajóznom ezen a szaron.

Hirtelen kipattantak a komp szárnyai, mert a meghosszabbított felülettel jobban ki lehet használni a légköri viszonyokat, ettől viszont határozottan megváltozott a komp mozgása. Érezhetővé váltak a szellőkések, emelkedő és süllyedő légörv-

nyek, amelyek hol lenyomták, hol följebb taszigálták űrkompot.

Az űrben hajózó flották nem alkalmasak a sűrűbb atmoszférában való közlekedésre. Ezért azokon a bolygókon, amelyeket vaskos levegőréteg vesz körül, űrállomásokat létesítettek. Ezekre a fogadóállomásokra érkeznek a galaxis

mélyéről jövő űrhajók. Az állomásokról pedig változtatható szárnyú parti űrkompok vágnak eek iciposzféra ravasz légörvényeinek.

Colos, aki vakon elvezetett egy űrhajót a Plútótól a Merkúrig, a sűrűbb levegő első lökésétől elvesztette volna az irányt. Lucky az intenzív egyetemi képzés során vezetett parti űrkompot, de a köréjük záródó felhőpaplan láttán még ő sem merete volna vállalni a gép irányítását.

- Addig, amíg az első kutatók le nem szálltak a Vénuszra - szólalt meg Lucky -, az emberiség csak ennek a felhőgyűrűnek a külsejét láthatta. Magáról a bolygóról csak bizarr elképzelések voltak.

Colos nem felelt. A celloplex tartót nézte, hogy biztosan nem maradt-e valahol elrejtve még egy csirkesalátás szendvics.

Lucky folytatta:

- Nem tudták megmondani, milyen gyorsan forog körbe a Vénusz, vagy hogy forog-e egyáltalán. Azt sem tudták biztosan, milyen a Vénusz atmoszférájának összetétele. Tudták, hogy szén-dioxidot tartalmaz, de az 1900-as évek végéig az űrkutatók azt gondolták, hogy a Vénuszon nincs víz. Csak az első űrhajók leszállása után jött rá az emberiség, hogy mi az igazság.

Lucky hirtelen elhallgatott. Saját jellemét meghazudtolva, újra elgondolkozott azon a kódolt Urfaxon, amelyet útközben kapott, tízmillió mérföldre a Földtől. Lou Evanstól jött, egykori szobatársától, akinek televideón küldött üzenetet, hogy úton van a Vénusz felé.

A válasz rövid volt, nyers és egyértelmű. Ez állt benne: „Ne gyere!”

Csak ennyi! Ez nem vallott Evansre. Lucky számára azt jelentette, hogy baj van, nagy baj, így hát nem tehette meg, hogy „ne menjen”. Inkább gyorsított, míg csak az űrhajó el nem érte a végsebességet.

- Furcsa érzés, Lucky - szólalt meg Colos -, ha arra gondol az ember, hogy réges- régen az egész emberiség a Földön volt összezsúfolva. Akármit csináltak, nem tudtak elszabadulni róla. Fogalmuk sem volt, mi van a Marson vagy a Holdon, vagy akárhol másutt. Borsódzik tőle a hátam.

Ebben a pillanatban elérték a felhők belső szélét, és ami a szemük elé tárult. attól még Lucky borongós gondolatai is egy csapásra eltűntek.

Hirtelen robbant eléjük a látvány. Egy pillanattal előbb még a végtelennek tetsző tejféhér semmi vette körül őket, a következő másodpercben áttetsző levegőben száguldottak tovább. Alattuk kristálytisztá fényben úszott minden. Fölöttük a felhők szürke hasa látszott.

- Hé, Lucky, oda nézz! - kiáltott Colos.

Alattuk minden irányban mérföldeken át a Vénusz látszott, rajta a növényzet kékeszöld szőnyege. A felszínen nem volt sem bemélyedés, sem kiemelkedés. Tökéletesen sima volt, mintha egy hatalmas, önműködő szeletelőgéppel lesarabolták volna.

Nem volt rajta semmi, ami egy földi tájon természetesnek tűnt volna. Nem voltak utak vagy házak, nem voltak városok vagy folyók. Csak ez a zöldeskék egyformaság, ameddig a szem ellátott.

- Ez a szén-dioxidtól van - jegyezte meg Lucky. - Része a levegőnek; ebből táp-

lálkoznak a növények. A földi levegőben mindössze három század százalék széndioxid van; itt majdnem tíz.

Colos, aki évekig dolgozott a marsbeli farmokon, ismerte a szén-dioxidot. - De mitől van olyan világos, ha felhők vesznek körül?

- Valamit elfelejtettél, Colos - mosolygott Lucky. - Itt a Nap több mint kétszer olyan világosan süt, mint a Földön. - De ahogy kinézett a kémlelőnyíláson, elhalványult, aztán el is tűnt arcáról a mosoly.

- Furcsa - dünnyögte. Hirtelen elfordult az ablaktól. - Colos - szólalt meg -, gyere velem a pilótafülkébe!

Két hatalmas lépéssel kint volt a helyiségből. Két másikkal a pilótafülkében termett. Az ajtó nem volt bezárva. Lucky kinyitotta. Mindkét pilóta, George Reval és Tor Johnson is a helyén ült, és szemük a műszerekre tapadt. Egyikük sem fordult meg, amikor Lucky belépett.

- Uraim - szólalt meg Lucky.

Semmi válasz.

Megfogta Johnson vállát, mire a másodpilóta ingerülten összerándult, hogy lerázza Lucky kezét.

A Tudományos Tanács fiatal munkatársa most két kézzel ragadta meg Johnsont, aztán felkiáltott:

- Colos, te kapd el a másikat!

A kis ember már kéretlenül S nekikezdett, hogy ellássa a másik fickó baját, de most egy japán kakas dühével vetette rá magát.

Lucky ellökte magától Johnsont. Az hátratántorodott, majd kiegyenesedett és előrelendült. Lucky karja meglóduzott, és egy kemény jobbgyenest mért a másik ál-

lára. Johnson hang nélkül elterült. Colos szinte ugyanabban a percben egy gyors és cseles mozdulattal megcsavarta George Reval karját, ledobta a padlóra, és lázasan csépelni kezdte.

Nem sokkal később Colos kivonszolta a félholt pilótákat az irányítóteremből, és rájuk zárta az ajtót. Mire visszatért, Lucky már a műszerek előtt ült, és feszülten figyelt.

Colos csak most kért et etetett a történetekre.

- Mi történt?

- Nem lassítottunk - magyarázta mogorván Lucky. - Néztem a felszínt, és valahogy túl gyorsan közeledett felénk. Pontosabban: még mindig túl gyorsan közeledik. Fogcsikorgatva próbálta megtalálni a csűrőlapok műszerét, amely a szárnyak irányításával szabályozza a repülés szögét. A Vénusz kék felszíne egyre közelebb került. Szinte rohant feléjük.

Lucky szeme a nyomásjelzőre tapadt. Ez a műszer a fölöttük lévő levegő súlyát méri. Minél magasabbra szökött, annál közelebb kerültek a felszínhez. Most kissé lassabban kúszott felfelé a mutató. Lucky marka még szorosabban kulcsolódott a kétágú botkormányra, hogy összeszoríthassa a villát. Biztosan ez lesz az. Nem akarta túl gyorsan megszorítani, nehogy az űrhajó mellett süvítő széllekedések leszakítsák a csűrőlapokat. De már csak százötven méter volt a zéró magasságig. Táguló orrcimpákkal, a nyakán kidagadó erekkel, Lucky

széllel szembe fordította a csűrőlapokat.

- Lassulunk - zihálta Colos. - Lassulunk...

De nem volt elég hely. A zöldeskék egyre közelebb jött és még közelebb, míg be nem töltötte a kémlelőnyílás egész felületét. Aztán a Vénusz *Csodája* túl nagy sebességgel és úgyszintén túl nagy szögben, fedélzetén Lucky Starr-ral és Bigman Jonesszal, odavágódott a Vénusz felszínéhez.

Második fejezet

TENGERI KUPOLA ALATT

Ha a Vénusz felszíne olyan, amilyennek első pillanatra látszott, a *Vénusz Csodája* darabokra tört és porrá égett volna. Lucky Starr karrierje abban a pillanatban véget ér.

Szerencsére a növényzet, amely bőségesen látható, se nem fű, se nem bozót, hanem alga. A lapos felszín se a talaj vagy a szikla simaságának, hanem a víznek, annak az óceánnak köszönhető, amely körbefogja és beborítja aegész Vénuszt. A Vetsz Csodája mindennek ellenére viharos csattanással zuhant e óceánba, átszakította aa algaonadékokat, és fortzogva megindult lefelé, a mélybe. Lucky és Colos a falnak tántorodott.

Egy közönséges űrhajó darabokra tört volna, ám a Vénusz Csodáját úgy tervezték, hogy nagy sebességgel is becsapódhasson a vízbe. A hegesztési varratok keményebbek voltak; a hajó formája áramvonalasabb. A szárnya, amelyet Luckynak

sem ideje, sem ereje nem volt visszahúzni, leszakadt, a külseje pedig nagyokat nyögött a becsapódáskor, de ellenállt a víz nyomásának.

Az űrkomp egyre lejjebb és lejjebb merült a vénuszi óceán zöldesfekete homályába. A sűrű algatakaró szinte teljesen elállta a fentről jövő szórt fény útját. Al mesterséges világítása sem működött, a becsapódás okozta rázkódás tönkretette a berendezést.

Lucky szédült, és cserbenhagyták az érzékszervei.

- Colos! - kiáltotta.

Nim kapott választ, ezért kinyújtotta a karját, és körbetapogatózott. A keze megérintette Colos arcát.

- Colos! - kiáltott újra. Megtapogatta az apró marsbeli emberke mellkasát, és érezte, hogy a szíve rendesen ver. Megkönnyebbülés lett úrrá Luckyn.

Fogalma sem volt, mi történhetett az űrkomppal. Tudta, hogy a rájuk boruló tökéletes sötétségben képtelen volna bármi módon irányítani az űrhajót. Csak abban reménykedhetett, hogy a víz ellenállása megállítja a kompot, mielőtt az a fenéknek ütközik.

Kitapogatta az ingében lapuló zseblámpát: egy kis, tizenkét centiméteres műanyag rudacsát, amely a hüvelykujj nyomására működésbe jött, és ragyogó fénnnyel világított előre, a sugara szétterült, anélkül hogy a távolsággal láthatóan gyöngült volna az ereje.

Lucky megint Colos felé tapogatózott, és óvatosan megvizsgálta. A marsbeli homlokán volt egy púp, de csonttörést nem talált rajta.

Colos szempillája megrebbent. Nyöszörögni kezdett.

- Nyugi, nyugi, Colos - suttogta Lucky. - Hamarosan minden rendben lesz. - Erről ugyan csöppet sem volt meggyőződve, ahogy kilépett a folyosóra. Al viszont tudta, hogy a hajó csak úgy érheti el úticélját, ha sikerül életre pofozni és együttműködésre bírni a pilótákat.

Azok éppen fölültek, és vaksin hunyorogtak Lucky zseblámpájába, amikor Starr megjelent az ajtóban.

- Mi történt? - nyögdécselte Johnson. - Az egyik percben még a műszerfal előtt ültem, aztán... - Nem látszott ellenségesnek, csak zavar és fájdalom tükröződött a szemében.

A *Vénusz Csodája* fedélzetén részben visszatért az élet a normális kerékvágásba. A hajó meglehetősen nehezen haladt előre, de a hosszirányú fényszórókat sikerült rendbe hozni, és a vészstartalék elemeknek is megnőtt a becsületük, mert a most következő életmentő beavatkozásokhoz minden erejükre szükség volt. Halkan zúgni kezdett a propeller, és türkomp végre bemutathatta harmadik - a helyzetnek leginkább megfelelő - tulajdonságát. Ezt a hajót ugyanis nemcsak az űrben és a levegőben lehetett irányítani, hanem a vízben E.

George Reval lépett az irányítóterembe. Lesütötte a szemét, és láthatóan zavarban volt. Az állán volt egy hosszú, mély seb, amelyet Lucky kimosott, fertőtlenített, és alaposan beszórt véralvadást segítő szerrel.

- Van néhány kisebb szivárgás, de betömtem őket - közölte Reval. - A szárnyak letörttek, és a fő tápegységek teljesen lemerültek. Alapos javításra lesz szükségünk, de szerintem szerencsénk volt. Jó munkát végzett, Mr. Williams.

Lucky röviden biccentett:

- Remélem, egyszer csak elmondja, mi történt.

Reval elvörösödött.

- Nem tudom. Nem szívesen mondom ezt, de tényleg nem tudom.

- És maga? - fordult Lucky a másikhöz.

Tor Johnson, aki hatalmas tenyerével próbálta életre pofozni a rádiót, csak megrázta a fejét.

- Az utolsó tiszta pillanatom, amelyre vissza tudok emlékezni, akkor volt, amikor még bent jártunk a felhőrétegben - mondta Reval. - Attól kezdve semmire sem emlékszem, egészen addig, amíg arra nem riadtam, hogy a maga zseblámpájával nézek szembe.

- Mondja, maga vagy Johnson nem használnak valamilyen kábítószer? - kérdezte Lucky.

Johnson mérgesen nézett föl.

- Ugyan már - dörmögött a bajusza alát. - Dehogy. - Akkor mitől veszítették el az eszüket, ráadásul mindketten ugyanabban a pillanatban?

- Bárcsak tudnám! - mondta Reval. - Nézze, Mr. Williams, egyikünk sem amatőr. A nyilvántartás szerint első osztályú komppilóták vagyunk. - Felnyögött.

- Illetve *voltunk*. Ezek után feltehetőleg eltiltanak a repüléstől.

- Majd meglátjuk - jelentette ki Lucky.

- Ide figyeljetek - szólalt meg mogorván Colos -, mi a fenének ennyit beszélni arról, amin már túljutottunk, és vége? Most hol vagyunk? Ezt szeretném én tudni. Hova megyünk?

- Természetesen letértünk A utunkról - ismerte be Tor Johnson. - Egyelőre csak ennyit mondhatok. Még legalább öt-hat órába tekh, míg kiérünk Aphroditéra. - Hájas Jupiter és az összes mellékbolygója! - sóhajtott Colos, és undorral kinézett a kémlelőnyíláson kívüli sötétségbe. - Hat vagy hét óra ebben a fekete takonyban?

Aphrodité a legnagyobb város a Vénuszon, a lakossága több mint negyedmillió. A *'Vénusz Csodája még egy* mérföldre volt tőle, de a tenger már zöldes fényű volt Aphrodité világításától. MMtán sikerült helyreállítani a rádiókapcsolatot, a baljós fényben egyre több sötét, olajosan csillogó mentőhajó alakját lehetett kivenni, amelyeket a komp fogadására küldtek ki. Csöndes útitársként szegődtek melléjük. Ami Luckyt és Colost illeti, életükben először pillanthatták meg a Vénusz egyik víz alatti kupolás városát. Az eléjük táruló látvány olyan csodálatos volt, hogy meglepetésükben szinte elfeledtek mindazt a sok kellemetlenséget, amelyen idáig keresztülmentek.

Messziről smaragdzöld, tündérországbeli buboréknak látszott, amely a köztük lévő víztömeg miatt reszketve csillogott. Halványan ki lehetett venni az épületek körvonalát és a hálós szerkezetű vázrendszert, amely ezt a buborékot védte a ránehezedő víz nyomásától.

Minél közelebb értek, annál hatalmasabb és ragyogóbb lett a kupola. Ahogy a köztük lévő vízmennyiség csökkent, a haragoszöld is egyre világosabbra váltott. De minél jobban elveszítette meseszerűségét, tündérországbeli vonásait, Aphrodité annál káprázatosabb lett.

Végre becsusszantak egy hatalmas zsilipbe, amelyben elfért egy egész teherszállúó konvoj vagy egy óriási cirkáló, és várták, hogy kiszivattyúzzák körülöttük a vizet. Miután ez megtörtént, a *Vénusz Csodája* egy emelőkar segítségével bevitörázott a városba.

Lucky és Colos megvárták, míg kirakodják a csomagjaikat, némán kezet ráztak Revallal és Johnsonnal, aztán kolibrival besuhantak a Hotel Bellevue-Aphroditéba. Ahogy a pörgő szárnyú kolibri kopott méltósággal átevic kélt a kupola tartószerkezetén és a tetők fölött, Colos elképedve kukucskált ki az ívelt ablakon.

- Szóval ez volna a Vénusz - állapította meg tettetett közönnyel. - Nem S tudom, érdemes volt-e ennyit küszködni érte. Soha nem fogom elfelejteni, ahogy az az óceán jött felénk.

- Attól tartok, hogy az csak a kezdete volt a bajnak - tűnődött Lucky.

Colos feszengve pislogott nagyra nőtt barátjára.

- Tényleg úgy gondolod?

Lucky vállat vont.

- Attól függ. Meglátjuk, mit mond Evans.

Első látásra a Hotel Bellevue-Aphrodité Zöld Terme sem biztatott sok jóval. A reszkető fényektől úgy tetszett, mintha az asztalok és a vendégek a tenger mélyén lebegnének. A mennyezete olyan volt, mint egy lefordított tál, alatta egy hatalmas akváriumgömb forgott lassan körbe, amelyet ravaszul elhelyezett sugárnyalábok tartottak a magasban. A belsejét tengeri növények csipkézték, közöttük a bolygó állatvilágának legszebb darabjai, a színes „tengeri szalagok” tekergőztek.

Colos korgó gyomorral elsőként érkezett. Kicsit feszélyezte, hogy nem a megszokott kávéházba került, zavarta a valóságos, két lábon járó pincérek jelenléte, és bosszszankodott, amikor közölték vele, hogy a Zöld Terem vendégei csakis és kizárólag a szálloda menüjét fogyaszthatják. Kicsit megkönnyebbült, amikor az aperitifről kiderült, hogy nem S olyan rossz, és a levesről, hogy egészen jó.

Aztán megszólalt a zene, a kupolás mennyezet megtelt csillogó élettél, és az akvárium alig észrevehetően forogni kezdett.

Colosnak tátva maradt a szája; egy pillanat alatt megfeledkezett a vacsoráról. - Nézzenek oda! - kiáltott fel.

Lucky odanézett. A tengeri szalagok különböző hosszúságúak voltak, az egyik félarasznyi fonálnak látszott, a másik olyan volt, mint egy széles, egy méter hosszasan tekergőző öv. Mindegyik vékony volt, olyan vékony, mint egy darab papír. A kígyózó mozgástól hullámosan fodrozódott a testük.

És mindegyik fluoreszkáló fénnel világított; mindegyik más színben pompázott. Hihetetlen színekavalkád volt. A tengeri szalagok oldalán ragyogó fényspirál futott végig: karmazsin, rózsaszín, narancs; itt-ott elszórtan néhány kék és ibolyaszínű, és a nagyobb példányok között egy-két elképesztően fehér csík látszott. És mindezt a külső világítás halványzöldje színezte tovább. Ahogy úsztak, a színes vonalak összetalálkoztak és egymásba kavarohtak. A káprázó szemnek olyan volt mindez, mintha a vízben szivárvány ragyogna, amely hol elhalványult, hol még erősebb pászmákkal tűnt elő.

Colosnak nagy nehezen sikerült figyelmét a desszertre összpontosítani. A pincér „medúzamazgáknak” nevezte, és a 1.s ember eleinte meglehetősen gyanakvással szem-

lelte a tálat. A medúzamazgák puha, narancsszínű, ovális szemek voltak, amelyek kissé összetapadtak, de viszonylag könnyen engedelmeskedtek a kanálnak. Colos eleinte száraznak érezte őket, de aztán ki-telen fenséges ízű, szirupos lé olvadt szét a szájában.

- Az ürre! - kiáltott föl meglepődve Colos. - Kóstoltad már a desszertet? - Mit? - kérdezte szórakozottan Lucky.

- Kóstold i-ig a desszertet! Olyan, mint a tömény ananászlé, csak milliószor jobb... Mi a baj?

- Nem vagyunk egyedül - közölte Lucky.

- Ugyan, menj már! - Colos megfordult a széken, mintha meg akarná szemlélni a többi vendéget.

- Nyugi - mondta halkan Lucky, és Colos megdermedt.

Colos hallotta, hogy valaki puha léptekkel közeledik az asztaluk felé. Próbált arrafelé sandítani. A sugárpisztolya a szobában maradt, de az övtáskájában ott lapult a lézerkés. Olyan volt, mint egy óraláncon függő műtűrke, de ha kellett, kettőbe tudott hasítani egy embert. Colos szaporán játszani kezdett vele.

- Megengedik, hogy ideüljek, fiúk? - szólalt meg Colos mögött egy hang. Colos megfordult a széken, tenyerében a lézerkés, készen arra, hogy egy gyors dőfessel felnyissa a hivatlan vendég hasát. Ámi illetőről mindent el lehetett mondani, csak itt, hogy ellenséges szándékkal közeledne. Hájas volt, de jól szabott öltönye sokat levett a kövérségéből. Az arca gömbölyded volt, szürkés haját gondosan fölfésülte a feje búbjára, de így t látszott, hogy kopaszkodik. Apró, kék szeme barátságosnak látszott. A vénuszi divatnak megfelelően ő is öszes, tömött bajuszt viselt.

- Hát persze, üljön le - mondta hűvösen Lucky. Látszólag minden figyelmét a férfi jobb kezében tartott forró csésze kávéra összpontosította.

A hájas alak leült. Kezét az asztalon pihentette. Az egyik csuklóján följebb húzta a ruha ujját, míg a másik tenyerével kissé eltakarta. Egy pillanatra ovális folt jelent meg rajta, amely előbb elsötétült, aztán fekete lett. A fekete foltban apró fénypontok táncoltak, vibráltak, a Nagy Medve és az Orion jól ismert alakját formázva. Aztán eltűntek a pontok is, a fekete ltd s, csak egy ártatlan, puffadt csukló maradt, és fölötte a hájas férfi mosolygó, kerek arca.

A Tudományos Tanács azonosító jelét nem lehetett sem hamisítani, sem imitálni. Ahhoz, hogy megjelenjen, az akaraterő kifejtésére volt szükség, de a módszerei Tanács egyik legféltettebb titka volt.

- A nevem Mel Morriss - mondta a kövér ember.

- Gondoltam - jelentette ki Lucky. - Megmondták, hogy néz ki.

Colos hátradólt, és visszacsúsztatta a lézerkést a helyére. Mel Morriss a Tanács vénuszi részlegének a vezetője. Colos már hallott róla. Egyrészt fellélegzett, másrészt kissé csalódottnak érezte magát. Bunyót várt - talán hogy egy gyors legyintéssel a pasas képébe lehet lötytyinteni a kávé, fel lehet borítani az asztalt, aztán jöhetett volna a többi, mindenestre nem bánta volna, ha történik valami.

- A Vénusz szokatlan és szép helynek tetszik - közölte Lucky.

- Láttam már a világító akváriumunkat?

- Rendkívül látványos - ismerte el Lucky.

A vénuszi tanácsos mosolygott, és fölemelte az egyik ujját. A pincér hozott neki egy csésze forró kávé. Morriss hagyta, hogy egy kicsit hűljön, aztán halkan azt mondta:

- Gondolom, csalódtak, hogy itt találkoztunk. Szerintem valaki mást vártak.

- Kötetlen beszélgetésre készültem az egyik barátommal - mondta hűvösen Lucky.

- Tudok arról is - mondta Morriss -, hogy üzenetet küldött Evans tanácsosnak, miszerint itt szeretne találkozni vele.

- Látom, erről is értesült.

- Úgy bizony. Evanset egy ideje állandóan figyeljük. Lehallgatjuk a neki küldött üzeneteket.

Halkan beszélgettek. Még Cola E alig hallotta őket, mivel szemközt ültek egymással, csöndben kortyolgatták a kávéjukat, és ügyeltek rá, nehogy érzelmeik hallhatók legyenek szavaik csengésén.

- Nem helyeslem, hogy ezt teszik vele - közölte Lucky.

- Ezt mint a barátja mondja?

- Igen.

- Ha jól tudom, Evans E mint a barátja figyelmeztette, hogy kerülje el a Vénuszt. - Látom, erről is tud.

- Igen. Sőt arról E hogy egy majdnem halálos balesetük volt, amikor leszálltak a Vénuszra. Igazam van?

- Igaza. Azt akarja ezzel mondani, hogy Evans valami ilyesmitől féltett bennünket?

- Féltette? A nagy úrre, Starr, az ön Evans barátja saját maga tervezte meg azt a balesetet.

Harmadik fejezet

ÉLESZTŐ!

Lucky arca kifejezéstenen maradt. A szeme se rebbent, ami elárulta volna a nyugtalanságát.

- Részleteket kérek - szólalt meg.

Morriss újra mosolygott, de a szája felét elrejtette az a lehetetlen vénuszi bajusz. - Sajnos, itt nem lehet.

- Akkor hol?

- Egy pillanat. - Morriss az órájára nézett. - Körülbelül egy perc múlva kezdődik a műsor. Mindenki tengerfényben akar majd táncolni.

- Tengerfényben?

- A fölöttünk lévő tenger halványzöld fénnel fog világítani. Az emberek pedig fölkelnek, hogy táncoljanak. Mi majd velük együtt állunk föl, és csöndben távozzunk.

- Úgy mondja, mintha e pillanatban is veszély leselkedne ránk.

- Nemcsak mondom, hanem így is van - mondta komoran Morriss. - Biztosíthatom, hogy mióta belépett Aphroditéba, az embereink egy percre sem veszítették szem elől.

Hirtelen különös hang harsant fel. Úgy tetszett, mintha az asztal közepén lévő kristálydiszából jönne. Abból, hogy a többi vendég is ugyanabba az irányba fordult, világos volt, hogy a hang az asztalokon elhelyezett díszekből szól.

- Hölgyeim és uraim - mondta a hang -, üdvözljük önöket a Zöld Teremben. Reméljük, ízlett a vacsora. Hogy fokozzuk az élvezetet, a rendezőség örömmel jelenti be önöknek Tobe Tobias és zenekara magnetofonikus dallamait...

Miközben beszélt, kialudt a fény, és utolsó szavait elnyelte az összegyűlt vendégsereg elragadtatott sóhaja, a vendégek többsége ugyanis most érkezett a Földről. A mennyezeten lévő akváriumgömb hirtelen ragyogó smaragdzöldre váltott, és benne a tengeri szalagok metszően éles fénnel szikráztak fel. Az

akvárium olyan volt, mint egy csiszolt kristálygömb, és ahogy forgott, puha, hipnotikus erejű, lebegő árnyak leptek el a helyiséget. A zene hangja, amely szinte kizárólag egy sor bizarr formájú hangszer testéből tört elő, lassan fölerősödött. A hangok úgy keletkeztek, hogy a zenészek különböző alakú vonókkal különös mozdulatokat végeztek a hangszereket körülvevő mágneses erőterben.

A nők és a férfiak fölkeltek táncolni. Mozgó alakok suhantak, és mindenféle sziszegő, suttogó nevetés hallatszott. Előbb Lucky, majd Colos csuklójára fonódott egy kéz, mire mindketten fölálltak.

Lucky és Colos csöndben követte Morrisst. Innen S, onnan is marcona kinézetű alakok szegődtek a nyomukba. Mintha a kárpitból nőttek volna ki. Elég távol maradtak ahhoz, hogy ártalmatlannak látszsanak, de Lucky biztosra vette, hogy mindegyikük keze a gázpisztoly ravaszán pihen. Efelől egy pillanatig sem volt kétsége. Mel Morriss, a Tudományos Tanács vénuszi részlegének vezetője nem tréfált.

Lucky elismerően nézett körül Morriss lakásában. Nem volt pazar, de kényelmesnek látszott. Ha itt lakott, az ember könnyen elfelejthette, hogy száz méterrel följebb van egy átlátszó kupola, efölött százméternyi sekély, szénsav. óceán, aztán pedig százötven kilométer vastag, ellenséges, belélegezhetetlen atmoszféra.

De Luckynak leginkább az egyik alkóvot kiibifilyi könyvfilmgyűjtemény tetszett.

- Ugye ön biofizikus, dr. Morriss? - A meglepetéstől ösztönösen a hivatalos néven szólította.

- Igen - felelte Morriss.

- Az egyetemen magam is végeztem biofizikai kutatásokat -Jegyezte meg Lucky. - Tudom - mondta Morriss. - Olvastam a dolgozatát. Kitűnő munka. Egyébként szólíthatom Davidnek?

- Ez az első keresztnévem - ismerte el a földi férfi -, de mindenki Luckynak hív.

Colos közben kinyitotta az egyik filmtartót, letekert egy darab filmet, és a fény felé tartotta. Borzongva tette vissza.

- Pedig nem is úgy néz ki, mint egy tudós - közölte harciasan Morrisszal. - Remélem is, hogy nem - felelte Morriss, aki láthatólag csöppet sem találta sértejnek Colos megjegyzését. - Ni- sokszor hasznomra válik.

Lucky tudta, Morriss hogy érti. Ezekben a napokban, amikor a tudomány átitatta az emberiség egész életét és kultúráját, a tudósok többé nem érték be a laboratóriumaikkal. Pontosan ezért született meg a Tudományos Tanács. Eredetileg tanácsadó testületnek szánták, amely segíti a kormányt a galaktikai jelentőségű ügyekben, és amelyben kizárólag képzett tudósok kapnak helyet, akik megfelelő információ birtokában hozzák meg bölcs döntéseiket. Azonban egyre inkább bűn-

üldöző és kémelhárító rendszerré vált. Mind több szálát vett ki a kormány kezéből, és ragadott magához. A tevékenysége folytán egy nap talán megszületik a

Tejút Nagy Birodalma, ahol mindenki békében és harmóniában élhet.

Vagyis úgy alakult, hogy mivel a Tanács tagjainak számos olyan feladatot svégre kellett hajtaniuk, amely ugyancsak messze esett a tiszta tudománytól, a siker érdekében nekik is jobb volt, ha nem látszott rajtuk, hogy tudósok - legalábbis addig, amíg aggyal is bírták a megpróbáltatásokat.

- Nem bánnám, ha végre engem is beavatna az itteni bajok részletes elemzésébe
- szólalt meg Lucky.

- Mennyit mondtak el a Földön?

- A lehető legszárazabb tényeket. A többit egy helyszínen dolgozó, megbízható szakembertől szeretném hallani.

Morriss elmosolyodott, és a mosolyban nem kevés ironia volt.

- A helyszínen dolgozó megbízható szakember? A központi irodában nem így szoktak beszélni rólunk. Inkább a saját bajkeresőiket küldik ki, aztán olyanok érkeznek, mint ez az Evars.

- Meg én - ismerte be Lucky.

- A maga esete egy kicsit más. Mindannyian tudjuk, milyen kitűnően dolgozott tavaly a Marson,* meg azt is, hogy épp most fejezett be egy nagyszerű munkát az aszteroidákon...

- Ha azt hiszi, hogy mindent tud, jobb lett volna, ha maga is ott van Luckyval - káromgott Colos. Lucky egy kicsit elpirult.

- Sose bánd, Colos - mondta gyorsan. - Csak el ne kezd mesélni valamelyik nagy történetedet.

Mindhárman hatalmas, földi gyártmányú, kényelmes és puha karosszékben ültek. A hangok visszaverődésében volt valami, ami Lucky gyakorlott fülének azt súgta, hogy a lakás hangszigeteléssel és a kék elleni védőpajzzsal van ellátva. Morriss rágyújtott, és a többieket is megkínálta, de azok visszautasították.

- Mennyit tud a Vénuszról, Lucky?
Lucky elmosolyodott.

- Csak a szokásos dolgokat, amiket az ember az iskolában tanul. Fussuk át gyorsan: a második legközelebb lévő bolygó a Naphoz, és körülbelül hatvanhétmillió mérföldre van tőle. A Földhöz legközelebb eső világ, és legkevesebb huszonhatmillió mérföldre tudja megközelíteni az anyabolygót. Csak kicsivel kisebb mint a Föld, de itt a gravitáció körülbelül öthatoda a normális földi tömegvonzásnak. Mintegy hét és fél hónap alatt kerüli meg a Napot, és körülbelül harminchat óra egy nap. A felszíni hőmérséklet kicsit magasabb, mint a Földön, de a felhők miatt nincs nagyon meleg. Ugyancsak a felhők miatt nincsenek valóságos évszakok. A felszínét óceán borítja, amelyet viszont tengeri alga borít. Az atmoszférája szén-dioxidból és nitrogénből, áll, eteti az ember számára belelegezhetetlen. Nos, mit szöl hozzá, dr. Morriss?

- Otös - szólalt meg a biofizikus -, de én inkább a vénuszi társadalomról, és nem annyira magáról a bolygóról kérdeztem.

Lásd *Az Űruadetsz* című történetet.

. Lásd *Az aszteroidák kalózat* című történetet.

- Nos, ez azért bonyolultabb. Azt persze tudtam, hogy az emberek kupolás városokban laknak az óceán sekélyebb részein, és - amint látom - a vénuszi városok élete meglehetősen fejlett - sokkal fejlettebb, mint például a Marson.

- Hé! - kiáltott Colos.

Morriss apró, csillogó szeme a marsbelihez fordult. - Ni ért egyet a barátjával? Colos töprengett.

- Jó, lehet, hogy nem olyan fejlettek, de azért ezt nem kéne mondania.

Lucky elmosolyodott, aztán folytatta:

- A Vénusz meglehetősen fejlett bolygó. Azt hiszem, körülbelül ötven város van rajta, és nagyjából hatmillió ember lakja. Szárított algát exportálnak - amely, tudomásom szerint, kitűnő trágya -, és állati tápláléknak dehidrált élesztőtéglát.

- Ez is egész jó volt - ismerte el Morriss. - Uraim, milyen volt a vacsora a Zöld Teremben?

Lucky a váratlan témaváltástól egy pillanatra elhallgatott, aztán azt mondta:

- Nagyon jó. De miért kérdezi?

- Egy percen belül meglátják. Mit ettek?

- Pontosan nem e tudnám megmondani - mondta Lucky. - Házi ételek voltak.

Gyanúm szerint valami marhagulyást kaptunk, hozzá egy egészen érdekes mártást és zöltséget, amit nem tudtam felismerni. Volt még gyümölcssaláta és mindezek előtt a paradicsomlevesnek valamilyen fűszeres változata.

- És desszertnek medúzamagvak - kotyogott közbe Colos.

Morriss gúnyosan nevetett.

- Ha hiszik, ha nem, mindketten tévednek. Nem volt sem marhahús, sem gyümölcs, sem paradicsom. Még kávé sem. Csak egy dolgot kaptak enni. Csak egyfélét. Élesztőt!

- Micsodát? - visította Colos.

Egy pillanatig Lucky e teglepodott. A szemöldöke elkeskenyedett, és azt kérdezte:

- Komolyan mondja?

- Hát persze. Ez a Zöld Terem specialitása. Soha nem beszélnek róla, különben a földiek nem volnának hajlandók megenni. Egyébként később mindenkit alaposan kifaggatunk, hogy izlett egyik vagy másik fogás, hogy vajon hogyan lehetne továbbfejleszteni őket. A Zöld Terem a Vénusz legértékesebb kísérleti állomása. Colos felfújta parányi arcát, és ordított, ahogy a torkán kifért:

- Beperelem őket! A Tanács elé viszem az ügyet! A tudtom nélkül nem etethetnek élesztővel, mint egy lovat vagy tehenet... vagy egy...

A mondat vége Ugatott hadarásba fulladt.

- Gyanítom - szólalt meg Lucky -, hogy az élesztőnek köze van a bűnözési hullámhoz a Vénuszon.

- Gyanítja? - kérdezte szárazon Morriss. - Akkor nem olvasta a hivatalos jelentéseinket. Ezen nem is csodálkozom. A földiek úgy gondolják, hogy mi itt mindent felnagyítunk. Biztosíthatom, hogy nem. És ez nem pusztán egy bűnözési hullám. Élesztő, Lucky, élesztő! A Vénuszon mindennek ez az alfaja és omegája. Egy robotpincér gurult Eta nappaliba, rajta egy fortyogó kávéfőző és három csésze gőzölgő kávé. A felszolgáló először Lucky előtt állt meg, aztán Colos előtt. Mor-

riss elvette a harmadik csészét, az ajkához emelte, majd elismerően megtörölte hatalmas bajuszát.

- Ad hozzá tejszínt és cukrot, ha kérnek - mutatott a robotra.

Colos szipogva Morrissra nézett. Hangjában merő gyanakvással azt kérdezte:

- Élesztő?

-

N. Ezúttal tiszta kávé. Esküszöm.

Egy percig némán kortyolgatták a kávé, aztán Morriss azt mondta:

- Tudja, Lucky, az élet fenntartása a Vénuszon nagyon drága mulatság. A városainknak a vízből kell oxigént előállítaniuk, s ez óriási elektrolitikus állomásokat igényel. Minden városnak hatalmas tartószerkezetre van szüksége, hogy ellensúlyozza a kupolákra nehezedő több milliárd tonna vizet. Aphrodité városa egy év alatt annyi energiát használ el, mint az egész dél-amerikai kontinens, pedig a lakossága ezredrésze amazénak. Ezt az energiamennyiséget természetesen meg kell termelnünk. Exportálnunk kell valamit a Földre, hogy cserébe erőműveket kapjunk, speciális gépeket, atomenergiát és így tovább. A Vénusz egyetlen terméke, amiből kimeríthetetlen tartalékaink vannak, az alga. Bizonyos mennyiséget trágyaként exportálunk, de ez még nem oldja meg a problémánkat. Az alga nagyobbik részét közvetítő kultúraként használjuk a űz-meg tízezerféle élesztő számára.

Colos lebiggyesztette az ajkát.

- Az alga átalakítása élesztővé nem nagy fejlődés.

- Talán nem ízlett a vacsora? - kérdezte Morriss.

- Kérem, folytassa, dr. Morriss - mondta Lucky

- Természetesen Mr. Jonesnak nagyon iga...

- Szólítson Colosnak.

Morriss higgadtan végigmérte a kis marsbelit, és azt mondta:

- FI így jobban tetszik. Colosnak igaza van, ha az élesztőről általában ilyen le-sújtó véleménye van. Legfontosabb élesztőfajtáink csak az állatok táplálására szolgálnak. De ez S rendkívül hasznos. Az élesztővel táplált sertés olcsóbb és jobb minőségű. , élesztőben rengeteg kalória, fehérje, ásványi só és vitamin van. Vannak ennél jobb minőségű élesztőkészítményeink S, amelyeket akkor használunk, ha hosszú ideig és a lehető legkisebb helyen kell tárolnunk az élelmet. Hosszabb úrutazásokra például gyakran úgynevezett Y-adagokat viszünk magunkkal. És végül a legfinomabb élesztőfajtáink, amelyek előállítása igen költséges és sok veszéllyel jár, nos, ezek kerülnek a Zöld Terem étlapjára, mert ezekkel tudjuk a legjobban utánózni vagy fejleszteni a közönséges ételeinket. Nagyobb mennyiséget még egyikből sem tudunk termelni, de egy nap talán sikerül. Gondolom, érti az erőfeszítéseink lényegét, Lucky.

- Azt hiszem, igen.

- k i v i t t szólalt meg harciasan Colos.

Morriss sietett megmagyarázni:

- A Vénusz monopóliumra fog szert tenni e luxusfajták termelésében. Egyetlen másik világnak sem lesz ilyesfajta mesterséges tápláléka. De a Vénusz tapasztalata nélkül a zymokultúrák területén...

- A micsodák területén? - kérdezte Colos.

A élesztőkultúrák területén. Vagyis a Vénusz tapasztalata nélkül egyetlen más világ sem tud kifejleszteni ilyen élesztőket, de még megtartani sem, ha netán sikerül megszerezni őket. Vagyis ez azt jelenti, hogy a Vénusz rendkívül jövedelmező üzletre tehet szert, akár az egész galaxisban kereskedhet a luxuscikknek számító élesztőfajták exportálása révén. És ez nem csupán a Vénusz számára

fontos, hanem a Föld, sőt a gész Szoláris Konföderáció számára A. Mivel mi vagyunk a galaxis legöregebb tagjai, egyben miénk a leginkább túlnépesedett i-i-adA. Ha egykilo élesztőt sikerül elcserelnünk egy tonna gabonára, akkor jó üz-

letet csináltunk.

Lucky türelmesen hallgatta Morriss előadását.

- De van egy idegen hatalom, amely mindent elkövet, hogy gyöngítse a Földet, s amelynek most a.a az érdeke, hogy tönkretegy a Vénusz élesztőmonopóliumát - mondta.

- Látom, ezt érti - folytatta Morriss. - Bárcsak ti-g tudnám győzni a Tanács többi tagját is erről az élő és mindenütt jelen lévő veszélyről. Katasztrofális lehet, ha ezeket a élesztőfajtákat, és velük együtt az élesztőkultúrák nemesítéséről szerzett ismereteinket ellopja valaki.

- Így igaz - mondta Lucky -, de itt jön egy fontos kérdés: előfordult már ilyen lopás?

- Még nem - mondta komoran Morriss. - De hat hónap óta történt egy sor érthetetlen bűncselekmény, furcsa baleset és a véletlenek különös egybejárása. Egyik-másik egészen zavarba ejtő, sőt van, amelyik kifejezetten mulatságos, mint például annak az öregembernek az esete, aki aprópénzt dobált a gyerekek közé, aztán őrlöngve berohant a rendőrségre, hogy őt kirabolták. Amikor előkerültek a tanúk, akik bebizonyították, hogy ő személyesen dobálta szét a pénzt, az öregúr szinte beleőrült, mondván, hogy ő ugyan nem tett ilyet. Vannak persze ennél komolyabb esetek is, mint amikor például egy darukezelő rosszkor engedett el egy féltonnás algabálát, és megölt vele két embert. Később váltig bizonygatta, hogy elsötétült előtte a világ.

- Lucky! - visított fel Colos. - De hisz a komppilóták is azt állították, hogy elvesztették az eszméletüket.

Morriss bólintott:

- Igen, szinte örülök, hagyta megtörtént, bár annak még jobban, hogy túléltek. A földi Tanács így talán jobban elhiszi, hogy mindezek mögött kell lennie valaminek.

- Ha jól értem - szólalt meg Lucky -, ön valami hipnózist sejt e mögött.

Morriss szája humortalan vigyorgásra húzódott.

- A hipnózis szelíd kifejezés, Lucky. Ismer olyan hipnotizőrt, aki képes érvényesíteni a befolyását egy távolban lévő és ellenszegülő tárgyra? Ha hiszi, ha nem, azt kell mondanom, hogy van a Vénuszon olyan személy vagy személyek, aki vagy akik képesek tökéletesen uralkodni mások gondolatain. Ezek használják az erejüket, gyakorolják a hatalmat mások fölött, és egyre nagyobb

jártasságot szereznek benne. Minden nappal nehezebb lesz védekezni ellenük. Talán már most is késő!

Negyedik fejezet TANÁCSOS VÁD ALATT!

Colos szeme felragyogott:

- Soha nem késő, ha egyszer Lucky megjelenik. Hol kezdjük, Lucky?

- Lou Evansnél - mondta halkán Lucky. - Vártam, hogy szóba hozza, dr. Morriss. Morriss összevonta a szemöldökét; nyúlós arca fenyegető kifejezést öltött.

- Maga a barátja. Tudom, hogy meg akarja védeni. Nem túl kellemes történet. Jobb lenne, ha mindez nem egy tanácsstaggal történik meg - ráadásul a maga barát] ával.

- Engem nemcsak az érzelmeim vezetnek, dr. Morriss - mondta Lucky. - Úgy ismerem Lou Evanset, ahogy csak egyik ember ismerheti a másikat. Tudom, hogy képtelen lenne olyasmit csinálni, amivel veszélybe sodorhatja a Tanácsot vagy a Földet.

- Akkor figyeljen, és ítélje meg maga. Ami azt illeti, Evans a hivatalos kiküldetése során nem végzett semmit. „Bajkereső”-nek titulálják, ami nagyon vicces szó, de semmit sem jelent.

- Nem akarnám megsérteni, dr. Morriss, de nem lehet, hogy maga neheztelt rá, amiért itt megjelent?

- Nem, dehogy. Csak nem láttam értelmét az útjának. Mi itt nőttünk fel a Vénuszon. Van bizonyos tapasztalatunk. Mi várható el ezek után egy suhanctól, aki most csöppent ide a Földről?

- Néha jól jön egy új megközelítés.

- Ostobaság. Mondom magának, Lucky, az a baj, hogy a földi központ nem tartja fontosnak a problémánkat. Evanset is csak azért küldték ki, hogy nagyjából nézzen körül, tisztázza az ügyeket, aztán térjen vissza azzal, hogy nem történt semmi.

- Ennél bölcsebbnek ismerem a földi Tanácsot. És maga is többre tartja őket.

De Morriss csak zsörtölődött tovább:

- Mindenesetre ez az Evans úgy három hete azt kérte, hogy láthassa az élesztő-fajták növekedéséről szóló bizalmas adatokat. A termelésirányítók megtagadták a kérés teljesítését.

- Megtagadták? - kérdezte Lucky. - De hiszen egy tanácsos kérte.

- Ez igaz, de az élesztőgyártásban dolgozók nagyon titoktartóak. Ilyesmit pedig nem szokás kérni. Még egy tanácsosnak sem. Kérdezték Evanstól, hogy mi szüksége ezekre az információkra. Ezt viszont ő nem volt hajlandó elárulni. Erre közölték velem, mit kért tőlük, és én is megtagadtam a teljesítését.

- De milyen alapon? - hördült fel Lucky.

- Evans nekem sem volt hajlandó elmondani, hogy miért van rá szüksége, és mivel a Vénuszon én vagyok a Tanács rangidős tagja, az én szervezetemben senkinek sem lehet titka előttem. Ráadásul a maga barátja, Lou Evans ezek után olyat tett, amire nem számítottam. Ellopta az adatokat. Tanácsosi pozíciójával visszaélve bejutott a kutatóintézet elzárt területére, és úgy távozott, hogy mikrofilmeket rejtett el a csizmájában.

- Nyilván jó oka volt rá.

- Volt - mondta Morriss -, volt. A mikrofilmeken azok a tápanyagreceptek voltak, amelyek egy egészen új és nagyon kényes élesztőfajta táplálásához szükségesek. Két nappal később egy munkás, aki ennek a vegyületnek az egyik komponensét állította elő, egy kis higany sót adott hozzá a vegyülethez. Az élesztő elpusztult, és ezzel hat hónapi munka veszett kárba. A munkás megesküdött rá, hogy nem tett ilyet, pedig ő volt az. A pszichiátereink megvizsgálták. Mostanra pontosan tudjuk, mi történhetett. Nyilvánvaló, hogy egy rövid időre elvesztette az eszméletét. Az ellenség még nem lopta el az élesztőfajta, de egyre közelebb kerül hozzá. Igaz?

Lucky barna szeme elsötétült.

- Most már értem a teóriájukat. Eszerint Lou Evans átpártolt az ellenséghez, bárki legyen is az.

- Szíriusziak - bökte ki Morriss. - Biztos vagyok benne.

- Lehetséges - ismerte el Lucky. A Szíriusz bolygóinak lakói évszázadok óta a Föld legádázabb ellenségei. Könnyű volt mindent rájuk kenni. - Lehetséges. Tegyük fel, hogy Lou Evans átpártolt hozzájuk, megegyeztek, hogy megszerzi azokat az adatokat, amelyeknek segítségével elkezdhetik a bajkeverést az élesztőgyárakban. Eleinte kisebb zavarokat idéznek elő, és ezek előkészítik a talajt a nagyobb zűröknek.

- Igen, ez az én teóriám. De tud másikat ajánlani?

- Nem lehetséges, hogy maga Evans tanácsos is hipnózis alatt állt?

- Ez nem nagyon valószínű. Jó néhány eset van a nyilvántartásunkban. A hipnózis áldozatainak közül senki sem vesztette el az eszméletét félóránál hosszabb időre, és a pszichopróba során valamennyiüknél egyértelműen kimutathatók voltak a totális amnézia periódusai. Evansnek két napig hipnózisban kellett volna lennie, hogy elvégezhesse, amit tett, és semmi jelét nem mutatta az amnéziának.

- Megvizsgálták?

- Természetesen. De ha valakit rajtakapunk, hogy bizalmas adatok vannak a birtokában - pontosabban épp akkor kaptuk el, amikor megszerezte őket -, akkor megfelelő lépéseket kell foganatosítanunk ellene. Akkor is megtettem volna, ha százszoros tanácsos. Megvizsgáltuk, de utána feltételeken szabadlábra helyeztettem. Ám Evans megszegte a megállapodást, amikor a saját készülékén küldött üzeneteket, ezért elkezdtek zavarni az adásait, és ezentúl csak úgy tudott adni vagy fogni, hogy mi is vettük az üzeneteit. A magának küldött fax volt az utolsó. Vége a játéknak. Börtönbe csuktuk. Készítem a jelentést a központ számára, már rég meg kellett volna tennem, s ebben azt javaslom,

hogy mozdítsák el a hivatalából, és indítsanak ellene vizsgálatot korrupció vagy esetleg hazaárulás vádjával.

- De még mielőtt ezt megtenné... - vágott közbe Lucky.

- Igen?

- Engedje meg, hogy beszéljek vele!

Morriss ironikusan mosolyogva felállt.

- Szeretné? Miért ne? Odakísérem. Ebben az épületben van. Nagyon örülnék, ha maga is hallaná, mivel védekezik.

Elhaladtak egy rámpa mellett, csöndes örök vágta haptákba magukat, és szalutáltak.

Colos kíváncsian bámulta meg őket. - Mi a fene ez, börtön?

- Ezeken a szinteken börtönszerűségek vannak - közölte Morriss. - A Vénuszra arra kell törekednünk, hogy az épületek sokféle funkcióra legyenek alkalmasak.

Egy kis terembe léptek be, és Colos minden előzetes figyelmeztetés nélkül hangos röhögésben tört ki. Lucky is képtelen volt elfojtani egy mosolyt, de azért megkérdezte:

- Mi baj, Colos?

- Semmi - semmi különös - mondta a kis ember zihálva, és a szeme könnyes volt a nevetéstől. - Csak olyan furcsa vagy, Lucky, ahogy ott állsz pucér felső ajakkal. Mostanában annyi bajuszt látok, hogy te tűnsz torznak. Úgy nézel ki, mintha valaki lángszóróval megborotvált volna.

Morriss mosolygott, és a kézfejével öntudatosan, kissé büszkén megdörgölte a saját bajuszát.

Lucky mosolya vigyorgássá terebélyesedett.

- Furcsa - mondta -, én is pontosan ezt gondoltam rólad, Colos.

- Itt álljunk meg - szólalt meg Morriss. - Ide fogják hozni Evanset. - Azzal megnyomott egy kis jelzőgombot.

Lucky körülnézett a helyiségben. Kisebb volt, mint Morriss szobája, és még személytelenebb. A bútorzatát mindössze kárpitozott székek meg egy kanapé alkották, középen egy alacsony asztal. Alatta, és a vakablakok közelében volt két magasabb asztal. Mindkét vakablak mögött egy-egy gondosan kidolgozott tengeri tájat lehetett látni. Az egyik magas asztalon akvárium állt; a másikon két tál, az egyikben apró szemű szárított borsó, a másikban valami fekete, zsíros, nyálkás anyag.

Colos szeme önkéntelenül követte Lucky tekintetét. Hirtelen megszólalt:

- Mondd, Lucky, mi ez?

Félig futva közelítette meg az akváriumot, mélyen lehajolt, és belebámult a vízbe. - Nézz ide!

- Ez egy vénuszi szarvasbéka, az itteniek kedvenc háziállata - közölte Morriss. - Egész szép példány. Még soha nem láttak ilyet?

- Nem - mondta Lucky. Odalépett Colos mellé az akváriumhoz, amely fél méter hosszú és körülbelül egy méter mély lehetett. A vizét tollszerűen szétterülő páfránylevelek szabdalják keresztbe-kasul.

- Ugye nem harap? - kérdezte Colos. A hüvelykujjával kavarta a vizet, és mélyen

lehajolt, hogy belelásson.

Lucky feje a Coloséval egy vonalba süllyedt. A szarvasbéka ünnepélyesen visszabámult rájuk, Furcsa kis lény volt, a teste talán egyarasznyi, háromszögletű fején két, feketén kidülledő szem guvadt ki. Hat kis párnás lábán Alt, amelyeket egészen közel húzott a testéhez. Mindegyik lábán három hosszú ujj nézett előre, egy pedig hátra. A bőre zöld volt és békaszerű, a háta középvonala mentén gyorsan rebbenő, fodros uszonyok húzódtak. A seJ helyén erős, horgas, a papagájokéhoz hasonló csőr látszott.

Miközben Lucky és Colos bámulta, a béka emelkedni kezdett a vízben. Lába akvárium alján maradt, de mint egy meghosszabbítható gólyaláb, úgy nyúlt ki, ahogy a lábízületei fokozatosan kiegyenesedtek. Ám mielőtt a feje átbökte volna a víz felszínét, megállt.

Morriss is lehajolt melléjük, és elragadtatottan szemlélte a kis állatot:

- Nem szeret kijönni a vízből. Túl sok wfígén van a levegőben. Élvezi az wdgént, de csak módjával. Szelid, kedves kis bestiák.

Colos el volt bűvölve a látványtól. A Marson ugyanis nincs bennszülött állatvilág, s az efféle élőlények igazi újdonságot jelentettek számára.

- Hol élnek? - kérdezte.

Morriss egyik ujját beledugta a vízbe, és megsimogatta a béka fejét. A béka hagyta, hirtelen rángásokkal becsukta fekete szemét, amely az akvárium szemlélői szerMt a kéjes érzés kifejezése lehetett.

- Elég szép számmal tenyésznek az algában - közölte Morriss. - Úgy mozognak benne, mintha erdőben járnának. Hosszú ujjakkal egyenként megfogják a növények törzsét, és a csőrükkel letépi a legmakacsabb leveleket is. Valószínűleg szép kis lyukat tudnának ütni az ember ujján, de még soha nem hallottam, hogy bárkit megharaptak volna. Csodálom, hogy nem láttak még ilyen szarvasbékát. A szállodának egész gyűjteménye van belőlük, egész családok, és közszemlére ki is teszik őket. Nim látták?

- Alkalmunk sem igen lett volna - jegyezte meg szárazon Lucky.

Colos villámgyorsan átlépett a másik asztalhoz, fölkapott egy szem borsót, megmerítette a fekete kotyvalékban, aztán visszajött. Csábítóan kinyújtott karját, mire a szarvasbéka végtelenül óvatosan kidugta csőrét a vízből, és elvette az ételt Colos ujjai közül. Colos sápítózni kezdett a gyönyörűségtől.

- Láttad ezt? - kiáltotta.

Morriss gyengéden elmosolyodott, mintha egy gyerekcsínyt nézne:

- A kis betyár. Egész nap ennének. Nézzék, milyen mohón zabálja. A szarvasbéka arrébb mászott. A csőre egyik oldalán egy apró, fekete csópp jelent meg, és ahogy elindult lefelé a vízben, a kis állat apró lábai azon nyomban kinyúltak utána. A béka csőre kinyílt, és bekapta a fekete cseppet.

- Mvan a tálakban? - kérdezte Lucky.

- Borsó és tengelyzsir - közölte Morriss. - A kocsikenőcs igazi csemege a számkra, olyan, mint nekünk a cukor. A természetes közegükben nemigen találnak tiszta szénhidrogént. Így aztán kenőcs formájában kapják; azon sem lepődnék meg, ha hagynák magukat megfogni, ha cserében kaphatnak belőle.

- Egyébként hogy fogják meg őket?

- Amikor az algalalások bevonják a hálójukat, mindig van benne egy-két szarvas- béka. Meg persze más állat is.

- Hé, Lucky, szereznünk kéne... - mondta sóvárogva Colos.

Nim tudta befejezni, mert két merev ór lépett a szobába. Egy szikár, szőke fiatalember állt közöttük.

Lucky talpra ugrott.

- Lou! Lou, öreg fiú! - Mosolyogva nyújtott kezét. Egy pillanatig úgy látszott, hogy a másik elfogadja a kéznyújtást. Egy parányi örömszokra lobbant az újonnan jött szemében.

De gyorsan kihunytt. A karja mereven és hűvösen csüngött lefelé.

- Helló, Starr - mondta közömbös hangon.

Lucky karja vonakodva hullott le.

- A záróvizsga óta nem láttalak - mondta, aztán elhallgatott. Nem tudta, nM mondjon egyik legrégebbi barátjának.

Úgy tetszett, a szőke tanácsos tudatában van a helyzet abszurditásának. Kurtán biccentve az oldalán álló örök felé, morbid humorral azt mondta:

- Azóta történt egy s más. - Aztán vékony ajkát görcsösen összeszorítva folytatta: - Minek jöttél? Miért nem tartottad távol magad ettől az egésztől?

Kérteiek.

- Nem tudom megtenni, ha egy barátom bajban van, Lou.

- Várd meg, amíg kéri a segítséget!

- Lucky, azt hiszem, ti-ki idejét pazarolja - jegyezte meg Morriss. - Úgy beszél vele, mintha még mindig tanácsos volna. Pedig szerintem áruló.

A hájas vénuszi sziszegve ejtette ki a szót, amely úgy zuhant rájuk, mint egy korbácsütés. Evans lassan elvörösödött, de nem szólt semmit.

- Nekem a napnál világosabb bizonyítékokra van szükségem, mielőtt megengedem, hogy Evans tanácsossal kapcsolatban ilyen szó elhangozhassék - közölte Lucky. A „tanácsos” szónál megkeményedett a hangja.

Lucky leült. Egy hosszú percig mereven nézte a barátját, mire Evans elfordult.

- Dr. Morriss - szólalt meg Lucky -, legyen szíves, kérje meg az öröket, hogy távozzanak. Felelek Evans biztonságáért.

Morriss egyik szemöldökét felhúзва nézett Luckyra, aztán pillanatnyi habozás után intett az öröknek,

- Ha nem haragszol, Colos, te t átmehetnél a másik szobába. Colos bólintott, aztán kiment.

- Lou - szólalt meg gyengéden Lucky -, már csak hárman maradtunk itt. Te, én és dr. Morriss. A Tudományos Tanács három tagja. Szerintem kezdjük az elejéről. Elvettél iii adattárból az élesztőtermelésre vonatkozó bizalmas adatokat?

- Igen - felelte Evans.

- Akkor nyilván megvolt rá az okod. Mi volt az?

- Nézd! Elloptam a papírokat. Azt mondtam: elloptam. Elismerem. Mit akarsz még? Nem volt rá okom. Csak megtettem. Ennyi. És most elég Hagyj békén! -

Míg ezt mondta, remegett az ajka.

- Hallani akarta, hogy mit hoz fel a védelmére - szólalt meg Morriss. - Hát ezt. Nincs mit mondania.

- Azt hiszem, Mdod: nem sokkal azután, hogy elvitted a papírokat, amelyeken épp az élesztőfajták leírása volt, a gyárban történt egy baleset - folytatta Lucky.

- Mindent tudok - mondta Evans.

- Ezt mivel magyarázod?

- Nincs rá magyarázatom.

Lucky mereven nézte Evanset, az arcában szerette volna fölfedezni valami jelét annak a jól nevelt, mókászerető, acélidegzetű fiúnak, akire oly jól emlékezett az egyetemről. A vénuszi divatnak megfelelő új bajuszt kivéve az előtte álló férfi külső vonásaiban hasonlított az emlékre. Ugyanaz a hosszú csontozatú láb, a rövidere vágott haj, a hegyes, szögletes áll, a lapos mellkas, az atlétatermet. De egyébként? Evans szeme nyugtalanul rebbent ide-oda; az ajka szárazon reszketett, a körme egyenetlen és lerágott.

Lucky csöndben viaskodott magával, mielőtt a következő nyers kérdést kibökte volna. végül is Evans a barátja volt, jól ismerte, soha nem kételkedett a hűségében, sőt gondolkodás nélkül az életét tette volna föl megbízhatóságára.

- Lou, pénzért adtad el? - kérdezte.

Evans tompa, színtelen hangon válaszolt:

- Erre nincs mit mondanom.

- Lou, még egyszer kérdezlek. Mindenekelőtt azt akarom, hogy tudd: én a te oldaladon vagyok, függetlenül attól, hogy mit követtél el. Ha becsaptad a Tanácsot, annak oka kell hogy legyen. Mondd meg, mi az! Ha elkábitottak, ha akár fizikailag, akár szellemileg kényszerítettek, ha megzsaroltak, vagy ha bárki a közeledben megfenyegetett, kérlek, mondd el. A Föld szerelmére, Lou, ha mégoly durva mondd el. Olyan nagy hibát nem követhettél el, amit, legalább részben, ne enyhítene, ha most őszinte vagy. Ne hallgass!

Egy pillanatig úgy látszott, hogy Lou Evans beszélni fog. A barátjára emelte kék szemét, amelyben fájdalom tükröződött.

- Lucky - kezdte mondani -, én...

Aztán ez a gyöngeség elmúlt, és Evans felkiáltott:

- Nincs mit mondanom, Starr, nincs mit mondanom!

Morriss karba font kézzel megszólalt:

- Hát ez van, Lucky. Ez a véleménye. Tud valamit, amire nekünk is szükségünk van, de a Vénuszra, így vagy úgy, ki is szedjük belőle.

- Várjunk... - szólalt meg Lucky.

- Nem várhatunk tovább - válaszolt Morriss. - Verje ki a fejéből! Nincs időnk.

Ezek az ügynevezett balesetek egyre súlyosabbak, ahogy az ellenségeink közelebb kerülnek a céljukhoz. Véget kell vetnünk nekik, méghozzá most. - Morriss hájas karja épp abban a pillanatban puffant a szék karfáján, amikor felharsant a sziréna. Morriss elkomorodott.

- Ez vészjelzés! Mi az ördög...

A telefonhoz rohant, és a füléhez tette a kagylót.

- Itt Morriss. Mi van?... Tessék?... *TESSEK?*

Elegendte a kagylót, és ahogy Luckyhoz fordult, az arca hamuszürkére váltott.

- Hipnotizált ember van a huszonkettes zsiliben - mondta fojtott hangon. Lucky hajlékony teste megfeszült, mint az acélrugó. - Hogy érti azt, hogy „zsilib”? A kupola zsilibjében?

Morriss bólintott, és csak annyit tudott kinyögni:
- Mondtam, hogy egyre súlyosabbak a balesetek. Ezúttal a várost a tengertől elválasztó zsiliben. Az az ember bármelyik percben ráeresztheti Aphroditéra az óceánt!

Ötödik fejezet „JÖN A víz!”

Lucky a száguldó magasvasútból megpillantotta a fejük fölött lévő hatalmas kupolát. Egy víz alatti város építészeti csodáinak egyben praktikusaknak is kell lenniük, állapította meg magában.

A Naprendszer számos helyén voltak kupolás városok. A legrégebbi és leghíresebb telepítésűek a Marson láthatók. Ám a Marson a gravitáció mindössze kétötöde a földinek, és a marsbeli kupolákra csak valami ritka, szinte súlytalan légnyomás nehezedett.

Itt, a Vénuszon a nehézkedés a normális földi gravitáció öthatoda, és a vénuszi kupolákra hatalmas súlyú víztömeg nehezedett. Bár a kupolák sekélyebb részeken épültek, hogy apálykor szinte kibukkant a felszínre a tetejük, még így is több millió tonna vizet kellett tartaniuk.

Lucky, akárcsak a legtöbb földi (és ez esetben a legtöbb vénuszi S), az emberiség efféle vívmányait hajlamos volt magától értetődőnek tekinteni. De most, hogy Lou Evanset visszavitték a börtönbe, és a problémát, amelybe ő is belecsöppent, pillanatnyilag félretették, Lucky próbált rendet rakni zaklatott agyában, hogy minél több információt gyűjthessen be az új helyzetről.

- Hogyan van kimerevítve a kupola, dr. Morriss? - kérdezte.

A hájas vénuszinak mostanra valamennyire sikerült összeszednie magát. A magasvasút, amelyet ő vezetett, csattogva robogott a veszélybe került szektor felé. Morriss még mindig feszülten és komoran ejtette ki a szavakat.

- Acélburkolatba vezetett diamagnetikus erőtérrel. Úgy látszik, mintha acélgerendák tartanak a kupolát, pedig nem így van. Az acél egyszerűen nem elég erős. Csak az erőtérrel együtt képes megtartani.

Lucky lenézett az alattuk húzódó utcákra, amelyek megteltek étellel, emberekkel.

- Volt már korábban ilyen jellegű baleset? - kérdezte.

- Nagy úr, ilyen még nem volt - nyögött fel Morriss. - Ot percen belül megérkezünk,

- Vannak óvintézkedések a katasztrófa elhárítására? - folytatta egykedvűen a kérdezősködést Lucky.

- Persze hogy vannak. Van egy vészjelző rendszerünk és önműködő erőter-szabályozóink, amelyek olyan üzembiztosak, mint a halál. Ezenkívül az egész város szegmensekből épül fel. Ha bárhol baj történik a kupolával, azt a részt

egyszerűen lezárjuk.

- Ezek szerint nem dől romba az egész város, ha netán betör a víz. Igaz? És ezt tudja a lakosság is?

- Természetesen. Az emberek tudják, hogy védve vannak, de a város jó része tönkremegy. Néhány ember élete is veszélybe kerülhet, de a vagyoni kár iszonyatos lehet. De ami még rosszabb: ha hipnózissal egyszer rá lehet venni valakit, hogy ilyet tegyen, akkor mások S rávehetők, hogy újra megtegyék.

Colos, a magasvasúti kocsí harmadik utasa, idegesen pislogott Luckyra. A nyúlánk földi azonban gondolataiba mélyedt, és komoran összehúzta a szemöldökét.

- Itt vagyunk! - dörmögött Morriss. A kocsi csikorogva fékezett, és gyorsan megállt.

Colos órája két óra tizenötöt mutatott, de ez nem jelentett semmit. A vénuszi éjszaka tizennyolc óra hosszú, ám itt, a kupola alatt nem volt sem nappal, sem éjszaka.

Mesterséges fények ragyogtak mindig és mindenütt. Rt is, ott is égnek meredő házakat lehetett látni. Ha a város ezúttal mégis másképp festett, mint rendesen, az

a lakosság tevékenységének volt köszönhető. Egész tömegek örvénylettek elő a város különböző részeiből. A pletyka rejtélyes csodája folytán futótűzként terjedt a válság híre, s az emberek beteges kíváncsisággal csődültek össze, hogy lássanak valamit, mintha izgalmas látványosságra vagy a cirkuszbba mennének, vagy mint a földiek, amikor egy magnetonikus koncertre próbálják beverekedni magukat. A rendőrség próbálta visszatartani a morajló tömeget, és utat vágott 1Vlorrysnak meg a vele lévő két férfinak. A különleges műanyagból készült válaszfal jó darabja már le volt engedve, hogy elzárja a városnak azt a részét, amely az özönvíz miatt veszélybe kerülhet.

Morriss egy hatalmas ajtón terelte be Luckyt és Colost. A tömeg zaja elhalkult, aztán el is halt mögöttük. Al épületen belül egy férfi sietett Morriss felé.

- Dr. Morriss... - szólalt meg.

Morriss felnézett rá, aztán gyorsan bemartatott mindenkit:

- Lyman Turner főmérnök. David Starr a Tanácstól. Bigman Jones. Aztán a szoba másik végéből felharsant valami jelzés, mire Morris, súlyos testét meghazudtoló sebességgel kivágtatott. De még visszaszólt a válla fölött:

- Turner majd vigyáz magukra.

- Egy pillanat, dr. Morriss! - kiáltott utána Turner, Al Morriss már nem volt sehol. Lucky intett Colosnak, mire a kis marsbeli elszáguldott a vénuszi tanácsos titán. - Vissza akarja hozni dr. Morrisst? - kérdezte aggódva Turner, miközben egy négyszögletes dobozt cirógatott, amely egy szíjon lógott le az egyik válláról. Tarnernek sovány, szeplős arca volt, vörösesbarna haja, erősen kiálló karvalyorra és széles szája. Lerítt róla, hogy valami baja van.

- Nem - felelte Lucky. - Morrissra valószínűleg odakint van szükség. Csak jeleztem a barátomnak, hogy maradjon a nyomában.

- Fogalmam sincs, mire jó ez - dünnyögte a mérnök. - Fogalmam sincs, hogy

ez az egész mire jó.

A szájába vett egy cigarettát, és szórakozottan megkínálta Luckyt S. Lucky nem kért, de Turner nem vette észre, és pár másodpercig csak gondolatokba merülve, kinyújtott kezében tartva a műanyag cigarettatartót.

- Gondolom, evakuálják a fenyegetett rész lakosságát - szólalt meg Lucky.

Turner eltette a cigarettatartót, aztán mélyet szívott a saját cigarettájából.

Eldobta, és a cipője talpával elnyomta a csikket.

- Igen, bár nem S tudom... - mondta elbizonytalanodva.

- A válaszfal elég biztonságosan zárja le a veszélyeztetett városrészt? - kérdezte Lucky.

- Igen, persze - dűnnyögte a mérnök.

Lucky várt egy percet, aztán megszólalt:

- De maga mégsem nyugodt. Mit akart mondani dr. Morrissnak?

A mérnök Lucky felé kapta a fejét, megrántotta a fekete dobozt, és azt mondta:

- Semmit. Felejtse el!

Egyedül ácsorogtak a szoba egyik sarkában. Izzadt homlokukat törölgetve férfiak léptek be szkafanderben, levett sisakkal. Mondatfoslányok ütötték meg a fülüket: - • Alig több mMt háromezer ember jött ki. Az összes zárószerkezetet bekapcsoltuk.

- ... Képtelenség hozzáférközni. Mindent megpróbáltunk. A felesége televideón könyörög neki...

- A rohadt életbe, a kapcsoló ott van a kezében. Csak annyit kell tennie, hogy meghúzza, és itt mindannyian...

- Ha elég közel tudnánk kerülni hozzá, hogy lepuffanthassuk! De ehhez tudnunk kell, hogy nem ő lát meg bennünket először, mert különben...

Úgy látszott, hogy Turner valami ijedt elragadtatással hallgatja a többieket, de továbbra is a sarokban maradt. Megint rágyújtott egy cigarettára, majd azt is elnyomta.

- Nézzék azt a kinti tömeget! - tört ki hirtelen vadul. - Nekik szórakozás. Izgalom! Nem is tudom, mit kéne csinálni. Hiszi vagy nem, fogalmam sincs.

Megint belekapaszkodott a vállá alatt lógó fekete dobozba, és igazított rajta egyet, hogy kényelmesebb legyen.

- Ez micsoda? - kérdezte színlelt közönnyel Lucky. Turner lefelé sandított, és úgy nézett a fekete dobozra, mintha most látná először, majd azt mondta:

- A számítógépem. Speciális hordozható modell; magam terveztem. - A büszkeség egy pillanatra elnyomta hangjában az aggodalmat. - Az egész galaxisban nincs még egy ilyen. Mindig magamnál tartom. Mert ebből tudom... - És itt újra megállt.

- Na jó, Turner, mondja csak, mit tud? - kérdezte megkeményedő hangon Lucky. - Azt akarom, hogy beszéljen. Most!

Az ifjú tanácsos puhán megérintette a mérnök vállát, aztán a keze ráfonódott, és egy kicsit meg is szorította. Turner meglepődve pillantott föl, de nem tudta levenni tekintetét a másik hüvös, barna szeméről. - Hogy is hívják magát? - kérdezte.

- David Starr vagyok.
Turner arca felragyogott.

- Az, akit „Lucky”-nak hívnak?

- Az.

- Na jó, akkor elmondom, de nem beszélhetek hangosan. Veszélyes.

Sugdosni kezdett, és Lucky odahajtotta a fejét, hogy jobban hallja. Mindketten teljesen megfélemedtek a teremből ki-be futkosó emberekről.

Turnerből úgy szakadtak ki a szavak, mint aki boldog, hogy végre megszabadulhat tőlük.

- Azt tudja - kezdte mondani -, hogy a városkupola kettős falból áll. Mindkettő tranzitból készült, amely a tudomány mai állása szerint a legvastagabb, legerősebb szilikonos műanyag. Na most, ezt még erőterez gerendák is segítik. Iszonyatos nyomást bír ki. Tökéletesen oldhatatlan. Nem karcolódik. Ezen az élet semmilyen formája nem tud megtelepedni. Hiába történik akármi a Vénusz óceánjában, semmilyen kémiai változást nem idézhet elő benne. A dupla fal két része között sűrített szén-dioxid van. Ez arra szolgál, hogy megtörje a hullámlökéseket, ha a külső fal mégis beszakadna, de persze a belső fal is elég erős ahhoz, hogy egymaga felfogja a vizet. És végül van egy méhsejtszerű válaszfalrendszer a falak között, hogy ha a tranzit mégis beszakad, csak egy kis részt öntsön el a víz.

- Bonyolult rendszer - ismerte el Lucky.

- Túlágosan is bonyolult - felelte keserűen Turner. - Egy földlökés vagy inkább Vénusz-rengés elszakíthatja a kupolát, de más nem. Viszont a bolygónak ezen a ré-

szén nincsenek rengései. - Abbahagyta, hogy megint rágyújtson. Remegett a keze. - Mi több, a kupola minden négyzetméteren érzékelőkábelek vannak elhelyezve, hogy folyamatosan mérhessük a falak közti páratartalmat. Ha a legkisebb repedés támad valahol, rögtön felugranak a műszerek mutatói. Akkor is kimozdulnak, ha a repedés mikroszkopikus méretű, és szemmel egyáltalán nem látható. Aztán megszólal a vészcsengő és a sziréna. Mindenki felkiált: „Jön a víz!” - Turner kárörvendően elvigyorodott. - Jön a víz! Röhej. Tíz éve dolgozom itt, és mind ez idő alatt csak ötször jeleztek a műszerek. Minden esetben kevesebb mint egy óráig tartott a javítás. Rátűznek egy bukóharangot a kupola sérült felületére, kiszívják a vizet, megolvastják a tranzitot, ráragasztanak még egy adagot, aztán hagyják lehűlni. Ezek után a kupola erősebb mint valaha. Jön a víz! Soha egy csepp nem jött át a repedésen.

- Kezdem érteni. Lássuk a lényegét - unszolta Lucky a mérnököt.

- A lényeg a túlzott önbizalom, Mr. Starr. Elfalaztuk a veszélyeztetett szektort, de milyen erős a válaszfal? Mindig arra számítottunk, hogy a külső fal fog léket kapni. Innen kezd el becsurogni a víz, de mindig tudtuk, hogy bőven lesz idő rá, hogy felkészüljünk az elhárításra. De arra soha nem gondoltunk, hogy egy nap valaki egy zsilipet fog kinyitni. A víz úgy zúdul be rajta, mint egy másodpercenként egymérföldes sebességgel rohanó, jól megtermett acélrúd. Úgy ront neki a szektort elválasztó tranzitfalnak, mint egy teljes sebességgel száguldó űrhajó.

- Úgy érte, hogy nem bírja ki a terhelést?

- Úgy értem, hogy soha senki nem foglalkozott ezzel a problémával. Senki nem vette magának a fáradságot, hogy számítógépbe táplálja a fellépő erőket, soha eddig - pontosabban egy félórával ezelőttig. Mert én megtettem, csak hogy elüsssem az időmet, míg a többiek felkészülnek. Kéznél volt a számítógépem. Mindig nálam van. Egyszóval betápláltam néhány adatot, aztán elkezdtem dolgozni velük. - És nem bírja ki?

- Nem tudom biztosan. Nem tudom, mennyire pontosak az adataim, de szerintem nem bírja ki. Szerintem beroppan. Mit tegyünk? Ha a válaszfal nem bírja ki, Aphroditének vége. Az egész városnak. Magának is, nekem is, és még egy negyedmillió embernek. Mindenkinek. Azok, akik odakint olyan izgatottak a rémülettől, mind elpusztulnak, ha az az ember meghúzza a zsilipzáró kapcsolókarját. Lucky elszörnyedve nézett a mérnökre.

- Mióta tudja ezt?

A mérnök önkéntelenül védekezni kezdett.

- Fél órája. De mit tegyek?! Negyedmillió embert nem lehet beöltöztetni szkafanderbe! Gondoltam, beszélek Morrisszal, hogy esetleg a város fontosabb embereit védjük meg, vagy a nőket és gyerekeket. Fogalmam sincs, hogyan lehetne kiválasztani, hogy kit kell megmenteni, de talán tehetnénk valamit. Mit gondol?

- Nem tudom.

A mérnök hadarva folytatta:

- Az is eszembe jutott, hogy felkapok egy szkafandert, és meglépek. Itthagynom a várost. Ilyenkor úgy sincs megfelelő őrség a kijáratoknál.

Lucky összeszűkülte szemmel elhátrált a reszkető mérnöktől:

- Nagy galaxis! Vak voltam!

Azzal megfordult, és kirohant a szobából, mert az agyában felvillant egy kétségbeesett gondolat.

Hatodik fejezet KÉső!

Colos kábának és tehetetlennek érezte magát a kavarodásban. Próbált olyan hozd maradni a folyton rohanó Morrissához, amennyire csak bírt, s így ot rohant vele egyik csoporttól a másikig, s ő is akaratlanul fültanúja volt azoknak az izgatott beszélgetéseknek, amelyeket nem is mindig értett meg, mivel a Vénuszról nem sokat tudott. Morrissnak nem volt alkalmja, hogy megpihenjen. Minden új pillanat új embert hozott, újabb jelentést, újabb döntést. Még csak húsz perce múlt, hogy Colos a nyomába eredt, de már vagy egy tucat terv merült fel és vettetett el.

Valaki épp visszatért a veszélyeztetett szektorból, s most zihálva újságolta:

- Ráirányítottuk az infrasugarakat, hogy jót ki tudjuk venni az alakját. Csak ül, kezében a kapcsoló karja. Beadtuk a felesége hangját, először televídeón, aztán a közösségi csatornán, végül az épületen kívül elhelyezett hangszórón keresztül. Szerintem nem hallja. Legalábbis nem mozdul.

Colos az ajkába harapott. Vajon mit csinálna Lucky, ha itt lenne? Első

gondolata az volt, hogy a férfi hátába kéne kerülni - egyébként Poppnoe-nak hívták az illetőt -, és le kéne lőni. De ez mindenkinek megfordult a fejében, hogy a következő pillanatban el is vesse. A kapcsolónál ülő férfi bezárkózott, és a kupolairányító helyiségeket elég körültekintően tervezték meg ahhoz, hogy megvédhessék mindenféle behatolástól. Az elővigyázatosság most fordítva sült el: inkább Aphrodité végromlását, mintsem védelmét szolgálta.

Az első fémcsattanásra, az első felvillanó jelre - ebben Colos biztos volt - a férfi megrántja a kapcsolókart, és a Vénusz óceánja rázúdul Aphroditéra. Ezt nem szabad megkockáztatni, míg az evakuálás be nem fejeződik.

Valaki mérges gázt javasolt, de Morriss csak megrázta a fejét, anélkül hogy megmagyarázta volna az okát. Colos úgy vélte, tudja, hogy miben törnek a fejüket a vénusziak. A kapcsoló mellett ülő férfi nem beteg, nem örült, sőt nem is rosszindulatú, csak hipnózisban van. Ez a tény azt jelentette, hogy két ellenséggel kell számolni. A zsilip kapcsolója mellett ülő férfi fokozatosan elgyöngülne a gáztól, és nyilván lenne egy pont, amikor rájönne, hogy fSikailag képtelen meghúzni a kart, ám az elgyöngülés tükröződne az agyában, és azok, akik hipnózisban tartják, nyilván gondoskodnának róla, hogy még azelőtt megmozdítsák a hatalmukban lévő férfi izmait, mielőtt azok végképp elernyednének.

- Mire várnak? - dünnyögte Morriss a bajusza alatt, miközben patakokban folyt róla az izzadság. - Bárcsak ide tudnék hozatni egy atomágyút!

Colos tudta, hogy miért képtelenség ez S. Egy atomágyú, amellyel egy embert a lehető legközelebről el akarnak találni, annyi energiát használ el, amennyivel képes áthatolni egy négyszáz méteres szerkezeten, és közben olyan károkat tehet a kupolában, hogy épp azt a veszélyt idézi elő, amelyet el akarnak háritani.

Magában azt gondolta: Hol van Lucky? Hangoosan viszont azt mondta:

- Ha a pasas nem megy, akkor miért nem a műszerekkel próbálkoznak? - Hogy érti? - kérdezte Morriss.

- Úgy, hogy szűrjék el a kapcsolót. Mert ugye, ahhoz áram kell, hogy kinyíljon a zsilip. De mi van, ha nincs áram?

- Nagyon szép gondolat, Colos. Csakhogy veszély esetére minden zsilip saját áramfejlesztővel van felszerelve.

- És ezt nem lehet valahonnan kiiktatni?

- Hogyan? Ahova ez a pasas bezárkózott, ott minden köbcentiméterre jut egy vészjelző.

Colos fölnézett, és képzeletben látta az óceánt, amely kegyese mindent betakar. Azt mondta:

- Ez egy zárt rendszerű város, éppúgy, mint a marsbeliek. Mindenhova magunknak kell eljuttatnunk a levegőt. Ezt, ugye, maguk is így csinálják?

Morriss egy zsebkendővel lassan megtörölte a homlokát. Rábámult a kis marsbelire.

- A nyomócsövekre gondol?

- Igen. Kell lennie egynek, amelyik kizárólag a zsilipkezelő helyiségbe vezet.

- Persze hogy van.

- És kell lennie egy olyan helynek A, ahol meg lehet lazítani a csövet, elvágni

vagy *vatamít* csinálni vele.

- Várjon egy kicsit. Ha mérges gáz helyett egy mikrobombát küldünk föl a vezetéken...

- Az nem elég biztonságos - mondta türelmetlenül Colos. - Küldjenek egy embert. Víz alatti városhoz úgyis nagy csövekre van szükség, nem igaz? Csak elbír egy embert.

- Annyira azért nem nagyok - felelte Morriss. Colos fájdalmasan nyelt egyet. Nem könnyen mondta ki a következő szavakat.

- Annyira azért én sem vagyok nagy. Talán pont beleférnek.

Morriss elkerekedő szemmel ránézett a pöttöm emberkére, aztán felkiáltott: - A Vénuszra! Talán. Lehet. Jöjjön velem!

Aphrodité utcáinak látványából ítélve úgy tetszett, hogy a városban nincs olyan férfi, nő vagy gyerek, aki aludna. Mindjárt a tranzit válaszfal túloldalán és a „válságstáb” épülete körül emberek töltöttek meg minden sugárutat, fecsegő, feketén hömpölygő tömeggé változtat. az testeket. Láncokat állítottak föl, mögöttük kábítólovedékkal fölszerelt, türelmetlen rendőrök járkáltak fel és alá.

Luckyt ezek a láncok állították meg, miután egy halálos vágtaával felérő futással sikerült kimenekülnie a válságstáb épületéből. Hirtelen ezernyi látnivaló tört rá. Emitt, minden látható támaszt& nélkül, a magasban ott ragyogott Aphrodité egén egy látványosan kacskaringózó figura. Lassan forgott körbe, rajta a felirat: APHRODITÉ, A VÉNUSZ ÉKKÖVE UDVOZLI ÖNT.

Nem messze egy csapat férfi vonult libasorban. Különös tárgyakat hurcoltak magukkal: tömött levéltárcákat, ékszeresdobozokat és a karjukra vetett ruhákat. Egyenként beszálltak a magasvasút kocsijaiba. Nyilvánvaló volt, hogy kik lehetnek: menekültek a veszélyeztetett zónából, akik csak annyit hoztak át a zsilipen, amennyit elbírtak, s ami a legfontosabbnak tetszett a számukra. Az evakuálás láthatóan jó ütemben haladt. A sorban nem voltak nők és gyerekek. Lucky odakiáltott az egyik arra járó rendőrnek: - Van egy szabad sínautójuk? A rendőr fölnézett.

- Nincs, uram, mindegyik foglalt.

- Tanácsi ügyben - mondta türelmetlenül Lucky.

- Sajnálom, akkor sincs. A város összes sínautója ezeknek van fönntartva.

Ujjával a libasorban haladók felé bökött.

- De ez nagyon fontos. Ki kell innen jutnom.

- Akkor jobb, ha gyalog megy - felelte a rendőr. Lucky a fogát csikorgatta. Gyalog vagy keréken képtelenség átjutni a tömegen. Csakis a levegőben lehet, mégpedig *azonnal*.

- Nincs valami használható ötlete? Bármivel elmennek. - Nem S annyira a rendőrnek szólt ez, nhnt inkább a saját háborgó lelkének, mert dühös volt, hogy az ellenség ilyen egyszerűen túljárt az eszén.

De a rendőr kényszeredett mosollyal azt felelte:

- Legföljebb egy szöcskét tudnék ajánlani.

- Szöcskét? Hol van? - Lucky szeme felragyogott.

- Csak vicceltem - mondta a rendőr.

- De én nem. Hol az a szöcske?

Volt egy csomó annak az épületnek a pincéjében, amelyből kijöttek. De mind szét volt szerelve. Négy férfi örömmel segített, s a legjobb kinézetű járgányt a szabadban rakták össze. A tömeg közelebb álló tagjai kíváncsian figyelték, néhányan vidáman kiáltottak feléjük: „Ugorj, szöcske!”

Ez a szöcskeversenyek hagyományos kiáltása volt. Ot éve új divathóbort söpört végig a Naprendszeren: szöcskeverseny a megtört, korlátokkal megtűzdelt pályákon. Míg ez a hóbort tartott, a Vénusz örömmámorban úszott. Valószínűleg minden második ház pincéjében volt egy-két szöcske.

Lucky ellenőrizte az elemet. Jó volt. Beindította a motort, és megforgatta a légcsavart. A szöcske azon nyomban kiegyenesedett, és mereven megállt az egy szál lábán.

Valószínűleg a leggroteszkebb szállítóeszköz volt, amit valaha kitaláltak. Mindekelőtt egy hajlított testből állt, amely épp csak akkora volt, hogy ráférjen egy ember meg az irányítószerkezet. Fölül volt egy négylapátos rotorja, alul pedig egy gumival borított fémlába. Úgy nézett ki, mint egy óriási gázlomadár, amely egyik lábát a teste alá húzva aluszkál.

Lucky megérintette a lépőgombot, oh-e a szöcske lába behúzódott. A gép teste addig süllyedt, míg alig két méterre volt a talajtól, a lába viszont abban az üres csőben emelkedett fölfelé, amely közvetlenül a műszerfal mögött fürta át a szöcskét. Amikor a gép teste elérte az alsó maximumot, abban a pillanatban kioldódott a láb, és a szöcske kilenc méter magasra ugrott a levegőben.

A gép a teste fölötti forgólapátok segítségével hosszú másodpercekig a magasban tudott maradni. Ezekben a pillanatokban Lucky jobban szemügyre vehette az alatta nyüzsgő embereket. A tömeg mintegy félmérföldes körben helyezkedett el, ami jó néhány szöcskeugrást igényel. Lucky ajka összeszűkülte. Értékes percek veszt ezzel.

A szöcske ereszkedni kezdett, és közben kinyújtotta hosszú lábát. A gép alatti tömeg megpróbált szétszóródni, bár erre nem S volt szükség. A négy fűvókából kiáramló sűrített levegő épp eléggé szétfújta az embereket, és így a láb nagy koppanással ugyan, de baj nélkül ért földet.

Mihelyt hozzáért a betonhoz, a láb elkezdett behúzódni. Lucky egy villanásnyira látta az emberek meglepődött arcát, aztán a szöcske újra fölemelkedett.

Lucky kezdte megérezni a szöcskeverseny izgalmát. Fiatalabb korában számos versenyen vett részt. A tapasztalt „zsoké” hihetetlen formákban tudta ugratni a gépét, olyan parányi helyeken S képes volt földet érni vele, ahol ig azán lehetetlennek látszott. Itt, a Vénusz kupolás városaiban nyilván szelidebb versenyek folytak a földi csonttörő mutatványokhoz képest, ahol sziklás, hepehupás talajú, hatalmas, nyitott arénákban zajlott a küzdelem.

Lucky négy ugrással átjutott a tömegen. Leállította a motort, mire a szöcske egy sorozat apró szökelléssel megállt. Lucky leszállt róla. Sinautó valószínűleg még itt sincs, de mostantól legalább valami földi járművön mehet tovább.

De ezzel megint elveszteget egy csomó időt.

Colos zihált, és egy pillanatra meg kellett állnia, hogy levegőt kapjon. A dolgok rendkívül gyorsan történtek; valami áramlat vitte magával, amely még mindig tolta előre.

Húsz perccel ezelőtt tette meg az ajánlatot Morrissnak. Most viszont be volt zárva egy csőbe, amely összeszűkült a teste körül, és sötétség fojtogatta. Laposkűszásban haladt tovább, és egyre mélyebbre került. Egy-egy pillanatra meg tudott állni, ilyenkor a zseblámpa fényénél tejfehér falakat látott maga előtt, amelyek elvesztek a semmiben. Az egyik mandzsettájában a csuklójához szorítva egy sietve lefirkantott vázlatrajzot tartott.

Morriss megszorongatta a kezét, amikor Colos félig lemászott, félig leugrott egyik szivattyúállomás nyitott oldalfalán. A hatalmas ventilátorok lapátjait leállították, a levegő beáramlása megszűnt.

- Remélem, ettől nem fog gyanút - dörögte Morriss, aztán kezét rázott Colossal.

Colos úgy-ahogy visszavigyorgott rá, aztán lemászott a sötétbe, a többiek pedig szétszéledtek. Senki sem érezte szükségét, hogy szót ejtsen arról, ami úgymint nyilvánvaló. Colos a tranzitfal rossz oldalán lesz, azon az oldalon, ahonnan a többiek most éppen visszahúzódnak. Ha a kupola zsilipjének zárókarja történetesen működésbe lépne, a beáramló víz úgy töri össze a csővezetékét és a falakat, mintha papírból lennének.

Colos küszás közben azon tűnődött, hogy vajon először robajt fog-e hallani, hogy a bezúduló víz előbb jelét adja-e a jelenlétének, s csak azután sodorja el. Remélte, hogy nem így lesz. Egy másodpercig sem akart várni. Ha jön a víz, gyorsan végezzen vele.

Érezte, hogy kanyarodik a cső fala. Megállt, hogy ezt megtanácskozza a térképével, s hogy az apró zseblámpa hideg fényével körbevilágítson. Morrissék térképe szerint ez volt a második kanyar, s most a esőnek fölfelé kell kanyarodnia.

Colos nagy nehezen féloldalt dőlt, és nem kis munkával meg horzsolás árán sikerült bekanyarodnia.

-Mars homokja! - szitkozódott magában. Istentelenül fájtak a combizmai, ahogy a térdét nekinyomta a cső falának, nehogy megint lecsússzon. Centiméterenként haladt előre . enyhe lejtőn.

Morriss videofonon kérte meg az aphroditéi művektől a csőhálózat térképét, s erről készített hevenyészett másolatot. Míg a színesen kacskaringózó vonalakat rajzolta, a kis ember elmagyaráztatta magának a különös térképeleket.

Colos elérte az egyik keresztmerezítőt, amely átlósan húzódott a csőben. Szinte megőrült, hogy végre megfoghat valamit, belekapaszkodhat, és egy kicsit tehermentesítheti sajgó könyökét és térdét. Visszaragasztotta a térképet a csuklójára, és bal kézzel megfogta a merevítőt. Jobb kezével megfordította a zseblámpát, a végét a merevítőhöz illesztette.

Az elemben lévő energia, amely rendszeren elektromosságot termelt a zseblámpa hideg fényű izzójának, egy kis gomb átállításával lézersugarat bocsátott ki a

lámpa másik végén. Ez a sugár egy pillanat alatt átvágott minden útjába kerülő anyagot. Colos átkapcsolta a lámpa gombját, és érezte, hogy a merevítő egyik vége levált.

Fogást váltott. Most a merevítő másik végéhez tette a lézerkést. Egy gombnyomás, és kész volt. A merevítő a kezében volt. Colos átréselte a cső és a teste között, letolta a lábához, aztán elengedte. A rúd csúszni kezdett, aztán egy csattanással leért a cső aljára.

A víz még mindig nem jött. Colos zihált és vonaglott a fájdalomtól, de ezt szinte öntudatlanul nyugtázta. Még két merevítőt kellett átvágnia, és hátra volt egy újabb kanyar. Aztán a lejtő véget ért, és végre elért a térképen világossal jelölt terelőlemezekhez. Odafönt mindez nem lehetett több mint kétszáz méter, de mennyi időbe telt idelent? Ám a víz még mindig nem jött.

A levegő forgását biztosító terelőlapok a cső falán felváltva sorakoztak egymás után, és ezek voltak az utolsó tájékoztatósi pontok. Colos egy-egy gyors suhintással levágta mindegyik lemezt, és most már csak az volt hátra, hogy az utolsó laptól mérjen le 2,7 métert. Ehhez megint a zseblámpát használta. A lámpa teste 15 centiméter hosszú, vagyis a keresett pont tizennyolc egységyire van.

Kétszer megcsúszott, és vissza kellett fordulnia az utolsónak levágott terelőlap kissé érdesen hagyott helyéig: Colos káromkodott, suttozva a „Mars homokját” szidta, míg visszaküszött.

Harmadszorra sikerült pontosan kimérnie a tizennyolc egységet. Colos rányomta az ujját a megfelelő pontra. Morriss azt mondta, hogy a kívágyandó hely szinte közvetlenül a feje fölött lesz. Colos bekapcsolta a zseblámpát, végigfuttatta ujját a cső behajló belső felületén, aztán a hátára fordult.

Átállította a kapcsolót, és amennyire a sötétben meg tudta állapítani, néhány milliméterre a fejétől vágott egy kör alakú nyílást a falon. Fémforgács hullott rá, Colos a kívágyott résszel együtt félresöpörte.

Lámpával megvizsgálta az előbukkanó vezetékeket. Néhány centiméterrel távolabb egy terem belseje látszott, amely alig három méterre lehet attól a helyiségtől, ahol az a férfi a kapcsolók előtt ül. Vajon még mindig ott van? Láthatóan nem húzta meg a kart (vajon mire vár?), máskülönben Colost már rég elöntötte volna a víz. Lehet, hogy sikerült valahogyan leállítani? Talán már le is csukták?

Kényszeredett vigyor ült ki Colos képére arra a gondolatra, hogy talán semmi értelme, hogy ő itt egy fémhernyó gyomrában vágkál.

Követte a vezetékek útját. Itt valahol egy relének kell lennie. Óvatosan meghúzta a drótokat, előbb az egyiket, aztán egy másikat. Az egyik megmozdult, és egy kis fekete, kettős kúp jelent meg. Colos megkönnyebbülve sóhajtott fel. A lámpát a foga közé kapta, hogy mindkét kezét szabaddá tegye.

Óvatosan, nagyon óvatosan ellenkező irányba kezdte forgatni a csatlakozóvégeket. A szorítókapcsok engedtek, és a csatlakozó két vége elvált egymástól. A doboz-

ban egy megszakító relé volt: két fényes érintkező, az egyik a tekercsbe ágyazva,

szemmel alig látható résnyire állt a másiktól. Megfelelő ingerre, mint amilyen például egy kis kar meghúzása, a tekercsben annyi áram indukálódik, hogy az magához vonzza a másik érintkezőt, ezzel az áram megindulhat a zárszerkezet felé, és kinyílik a kupola zsilipje. Mindez a másodperc egymilliomod része alatt történik. Colosról dőlt az izzadság, és egy perccel a munka befejezése előtt szinte várta, hogy most, most jön a végső pillanat, de közben a mellényszabéba túrt, és egy kis szigetelőanyagot halászott elő. Egészen megpuhult a teste melegétől. Egy kicsit még gyúrta, aztán óvatosan arra a részre tette, amely a két érintkezőt elválasztotta egymástól. Háromig számolt, aztán fölemelte.

Most már összezáródhatnak az érintkezők, egy vékony, filmszerű műanyag réteg keletkezett közöttük, amelyen az áram nem tud áthaladni.

Ettől kezdve meg lehet húzni a kart: a zsilip nem fog kinyílni.

Colos nevetve küszött visszafelé, elhaladt a terelőlapok maradványai mellett, elhagyta a ledobált merevítőrudakat is, aztán lesiklott a lejtős csöveken...

A várost uraló zűrzavarban Colos kétségbeesetten próbálta megkeresni Luckyt. A zsilipkamrában ülő férfi végre lakat alá került, a tranzit válaszfalát föl húzták, s a lakosság (kissé dühösen, többnyire a város vezetését okolva, amiért ez az egész megtörténhetett) elkezdett visszaköltözni otthonába, amelyet el kellett hagynia. A tömeg számára, amely vámpírként várta a katasztrófát, a félelem elmúlása jeladás volt, hogy most valami féktelen mulatozás következik.

Végül Morriss bukkant elő a semmiből, és karon ragadta Colost.

- Lucky keresi magát.

Colos meghökkent:

- Honnan?

- A Tanács épületéből, az én szobámból. Elmesélem neki, hogy maga mit tett.

Colos elpirult az örömtől. Lucky büszke lesz rá!

- Beszélni akarok vele - mondta hirtelen.

De Lucky arca komor volt a képernyőn. Azt mondta:

- Gratulálok, Colos, hallom, iszonyú jó munkát végeztél.

- Semmiség - vigyorgott Colos. - De te hol voltál?

- Ott van dr. Morriss? - kérdezte Lucky. - Nem látom.

Morriss odatolta a képét a televízió lencséje elé.

- Itt vagyok.

- Hallom az itteniektől, hogy elfogták a támadót.

- El. Elfogtuk, hála Colosnak - felelte Morriss.

- Ne haragudjon, de nem értek valamit. Amikor elfogták, az a férfi nem is akarta meghúzni a kart. Csak egyszerűen megadta magát.

- Igen - válaszolta elkomorodva Morriss. - De ebből mire következett?

- Arra, hogy az egész incidens a zsilipnél csak álcázás volt. Ezt a helyet szemelték ki az igazi katasztrófa színhelyéül. Amikor erre rájöttem, otthagytam Turnert. Próbáltam ide visszajutni. Előbb egy szöcskével kellett áttörni a tömegben, aztán az út hátralévő részét kocsival tettem meg.

- És? - kérdezte izgatottan Morriss.

- Sajnos elkéstem! - felelte Lucky.

Véget ért a nap. A tömeg széteszlott. Csönd, szinte álmos némaság borult a városra, már csak két-három emberből álló csoportok vitatták az elmúlt órák eseményeit.

Colos nyugtalan volt.

Morrisszal hagyta el a veszélyes területet, és elzúgtak a Tanács irányába. Ott Morriss Luckyval kezdett tanácskozni, de Colost nem engedték be, és a megbeszélés végeztével a vénuszi tanácsos láthatóan komoran és dühösen távozott. Lucky nyugodt maradt, de semmit nem volt hajlandó közölni.

Még amikor egyedül maradtak, Lucky akkor is csak annyit mondott:

- Menjünk vissza a hotelba. Aludnom kell, de neked is szükséged van egy kis pihenésre ez után a móka után.

A Tanács indulóját dúdolta magában, mint mindig, ha mélyen elgondolkodott, és intett egy arra haladó robottaxinak. A kocsi automatikusan megállt, amint a foto- elektronikus keresőjén megjelent Lucky kinyújtott karjának és szétfeszített ujjainak képe.

Lucky maga előtt tolta be Colost. A kocsi gombjain bepötyögtette a Hotel BellevueAphrodité helyének koordinátáit, bedobta a viteldíjnak megfelelő érmeiket, aztán hagyta, hogy a kocsi fedélzeti számítógépe átvegye az uralmat. A lábával lassú haladásra állította a gázpedált.

A taxi kellemes, lágy mozgással indult útnak. Colos kényelmesnek és pihentetőnek találta volna, ha nem fürja oldalát a kíváncsiság.

A kis marsbeli oldalt pislantott jól megtermett barátjára. Lucky úgy tett, rMnt aki teljesen átadta magát a pihenésnek és a gondolatainak. Legalábbis hátravetette magát a kárpitozott ülésen, becsukta a szemét, és hagyta, hogy szabadon ringassa testét az autó. Ahogy lassan közeledtek a szálloda felé, a hotel egy hatalmas szájjá változott, amely bekapta és lenyelte őket, mihelyt a taxi automatikusan megtalálta a bejáratot a hotelgarázs fogadórámpájához.

Csak miután beértek a szobájukba, robbant ki Colosból a düh.

- Lucky, mi a fene ez az egész? - kiáltott fel. - Nem értem, hiába próbálok kitálcálni.

Lucky lekapta magáról az inget, és azt felelte:

- Pedig pusztán csak logika kérdése. Szerintem miféle balesetek történtek korábban, amelyekben valaki hipnózisban cselekedett? Milyen eseményeket említett Morriss? Valaki pénzt szórt szét Egy másik leejtett egy bála algát. Egy férfi mérget tett az élesztő számára használt tápanyagkeverékbe. A tevékenység mindegyik esetben valami kis dolog volt, de volt. *Történt valami.*

- Na és? - kérdezte Colos.

- Rendben van, de mi történt ma? Nem valami kis dolog, hanem valami nagy. De ez nem történés volt. Épp ellenkezőleg: valaki a kupolazsilip kapcsolójára tette a kezét, aztán nem csinált semmit. Semmit!

Lucky eltűnt a fürdőszobában, és Colos hamarosan meghallotta a zuhany hangját, meg Lucky fojtott zihálását az új erő adó vízsugarak alatt. Colos végül is utána ment, de közben vadul káromkodott magában.

- Hé! - kiáltott Luckynak.

Lucky már szárította magát a kavargóva kipufogó meleg levegőben.

- Hát nem érted? - kérdezte.

- Az ürre, Lucky, ne rejtélyeskedj! Tudod, hogy gyűlölöm.

- Pedig nincs benne semmi rejtélyes. A hipnotizőrök megváltoztatták a taktikájukat, és ennek oka kell hogy legyen. Nem érted, mire kell egy ember, aki csak ül a kupolazsilip kapcsolója előtt, és nem csinál semmit?

- Mondtam, hogy nem.

- Nos, mit értek el vele?

- Semmit.

- Semmit? Nagy galaxis! Az talán semmi, hogy Aphrodité lakosságának a fele, és gyakorlatilag minden hivatalnok pánikszerűen elhagyta a veszélyeztetett szektort? Kicsalogattak engem, téged és Morrisst is. A város nagyjából elnéptelenedett, beleértve a Tanács központját is. És amilyen ostoba vagyok, csak akkor kapcsoltam, hogy mi is történik, amikor Turner, a város főmérnöke megjegyezte, milyen könnyen ki lehetne jutni Aphroditéból, hiszen a rendőrség teljesen szétesett. - Még mindig nem értem. Úgyhogy kérlek, Lucky, segíts.

Máskülönben... - Nyugalom, fiú. - Lucky hatalmas tenyerébe vette Colos fenyegetően közeledő öklét. - Most jön a lényeg: olyan gyorsan, ahogy csak tudtam, visszarohantam a Tanács központjába, de mire odaértem, Lou Evans már nem volt ott.

- Merre vitték?

- Ha úgy érted, hogy a Tanács, akkor nem vitték sehova. Elmenekült. Leütött egy őrt, megragadott egy fegyvert, a csuklóján lévő tanácsi jelvény segítségével szerzett magának egy tengeralattjárót, és elmenekült a tengeren.

- Szóval valójában erre ment ki az egész?

- Nyilvánvalóan. A város megfélemlítése egyszerűen csak csel volt. Mihelyt Evans biztonságban volt az óceánon, véget ért a hipnózis, és a zsilipnél levő férfi természetesen megadta magát.

Colos egy darabig csak tátogott.

- Mars homokja! Az egész hókuszpókusznak a nyomócsőben nem volt semmi értelme. Csúnyán átverték.

- Nem, Colos, nem vertek át - mondta komolyan Lucky. - Jó munkát végeztél, iszonyú jó munkát, és a Tanács nem fog megfélemlíteni róla.

A kis marsbeli elpirult, és egy percre olyan büszkeség töltötte el, hogy másra nem is igen tudott gondolni. Lucky kihasználta az alkalmat, és gyorsan ágyba bújott. - De Lucky, ez, szerintem legalábbis, azt jelenti - folytatta kisvártatva Colos -, hogy ha Evans tanácsosnak a hipnotizőrök segítségével sikerült meglépnie, akkor bűnös.

- Nem - csattant fel Lucky -, éppen hogy nem bűnös!

Colos várt, de Luckynak nem volt több mondanivalója a témával kapcsolatban, és Colos ösztöne azt súgta, hogy jobb, ha most nem feszegeti tovább a kérdést. Csak miután levetkőzött, megmosakodott és bevaccolódott a hűvös plasztex takaró alá, próbálkozott újra.

- Lucky!

- Igen, Colos.

- Most mihez kezdünk?

- Megyünk Lou Evans után.

- Igazán? És mi lesz Morrisszal?

- Én felelek az ügy kimeneteléért. Sikerült beszélnem Conway főtanácsossal, aki a Földről keresztülvitte a kinevezésemet.

Colos bólintott a sötétben. Ez a magyarázata, hogy ő miért nem lehetett jelen a tanácskozáson. Akármilyen barátja E Lucky Starr, ő, mármint Colos, végül is nem tagja a Tudományos Tanácsnak. És egy olyan helyzetben, amikor Luckynak át kell nyúlnia egy tanácsostársa feje fölé, és támogatásért segítségül kell hívnia a földi hatóságokat, sőt a központot, kifejezetten kerülendő, hogy olyan szemtanú is jelen legyen, aki nem tagja a Tanácsnak.

De most újra mocorogni kezdett benne a régi tettvágy. Ráadásul ezúttal az óceán következik, a belső bolygók leghatalmasabb, legismeretlenebb óceánja.

- Milyen korán indulunk? - kérdezte izgatottan.

- Mihelyt elkészülnek a hajó felszerelésével. De először meglátogatjuk Turnert.

- A főmérnököt? Minek?

- A mai incidenst kivéve, megvannak az adataim mindazokról, akik belekeveredtek valamilyen mentális balesetbe, és most szeretnék egyet s mást megtudni a zsilipkamrában fenyegetőző férfiről is. Turner az egyetlen, aki valószínűleg sokat tudhat róla. De még mielőtt felkeresnénk...

- Igen?

- Azelőtt még, kedves marsbeli cimborám, aludjunk egyet. És most: kuss.

Turner egy meglehetősen tágas bérházban lakott, amelyben valószínűleg az adminisztratív főnökség dolgozói kaptak helyet. Colos halkan fűttyentett, amikor beléptek a faburkolatú és háromdimenziós tengeri képekkel díszített előcsarnokba. Lucky elsőként szállt be a görgösliftbe, és benyomta Turner lakásának a számát.

A lift öt emeletet emelkedett velük, aztán vízszintesen iramodott tovább. végül megállt Turner lakásának hátsó bejáratánál. Kiszálltak, a lift pedig halk surrogással futott a folyosó végéig, aztán eltűnt a kanyarban.

Colos csodálkozva nézett utána.

- A mindenit, ilyet még soha nem láttam.

- Vénuszi találmány - közölte Lucky. - Most kezdik bevezetni az új bérházakba a Földön is. A régi házakkal nem lehet mit kezdeni, hacsak át nem alakítják minden egyes lakás bejáratát a lift fogadására.

Lucky megnyomta a jelzőgombot, s az mindjárt vörösre váltott. Az ajtó kinyílt, és egy nő nézett ki rajta. Az asszony karcsú volt, fiatal és egészen csinos, a szeme kék, dús szőke haját vénuszi divat szerint a fülét kissé eltakarva hátrafésülte.

- Mr. Starr?

- Igen, és ön Mrs. Turner? - kérdezte Lucky. Egy pillanatig habozott a megszólítás miatt; az asszonyka túl fiatal volt Turner feleségének.

De Mrs. Turner barátságosan mosolygott.

- Nem akarnak bejönni? A férjem már várja magukat, de mindössze két órát tudott csak aludni, ezért még nincs egészen...

Beléptek, és az ajtó becsukódott mögöttük.

- Röstellem, hogy ilyen korán kell háborgatnunk magukat, de nagyon sürgős dologról van szó, és szerintem nem is fogjuk sokáig zavarni Mr. Turnert.

- Ó, nem történt semmi. Megértem. - Az asszony energikusan körbejárt a szobában, hogy megigazítsa a tárgyakat, amelyek igazából nagyon is a helyükön voltak. Colos kíváncsian pillantott körbe. A lakás tökéletesen nőies volt - színes, fodros, szinte törékeny. Aztán, mihelyt észrevette, hogy a háziasszony árgus szemmel zavarba jött, és ügyetlenül azt makogta:

- Igazán csinos kis lakás, kedves... hm... asszonyom.

Egy kis gödröcske jelent meg Mrs. Turner arcán, amikor megszólalt:

- Köszönöm. Azt hiszem, Lyman nincs túlságosan elragadtatva attól, ahogyan berendeztem, de soha nem tiltakozik, én meg szeretem az ilyen kis műtyürkéket és csecsebecskéket. Maguk is?

Lucky mentette meg Colost a válaszáadás kényszerétől, mert ah kérdezte:

- Régóta laknak itt?

- Csak mióta összeházasodtunk. Alig egy éve. Édes kis bérház, szerintem a legszebb egész Aphroditében. Teljesen független közműrendszere, saját révgarázsa és telefonközpontja van. Sőt még kamrák is vannak a felszín alatt. Gondoljanak bele! Kamrák! Nem mintha bárki is használná őket. Még tegnap éjszaka sem. Legalábbis azt hiszem, senki sem használta, de nem tudom biztosan, mert én átaludtam az egész izgalmat. El tudják képzelni? Semmit sem tudtam róla, míg csak Lyman meg nem jött.

- Talán ez volt a lehető legjobb megoldás - nyugtatta meg Lucky. - Egy riadalommal kevesebb.

- Dehogy; lemaradtam az izgalomról - tiltakozott az asszony. - A házból mindenki lent volt a sűrűjében, én meg aludtam. Átaludtam az egészet. Senki sem ébresztett föl. Szerintem ez borzalmas.

- Mi borzalmas? - kérdezte egy új hang, és Lyman Turner belépett a szobába. A haja kócos volt, barátságos arcát ráncok barázdálták, szeme vérekes volt a kialvatlanságtól. Értékes számítógépe most is ott csüngött a hóna alatt, s amikor leült, a gépet a széke alá tette.

- Hát az, hogy lemaradtam az izgalomról - mondta fiatal felesége. - Hogy vagy, Lyman?

- A körülményekhez képest egész jól. És sose bánd, hogy lemaradtál róla. Örülök neki... Jó napot, Starr. Sajnálom, hogy megvárakoztattam.

- Csak egy-két perce érkeztünk - válaszolta Lucky.

Mrs. Turner odalibbent a férjéhez, és gyorsan megpuszilta az ajkát.

- Azt hiszem, jobb, ha most magukra hagyom a férfiakat.

Turner megpaskolta a felesége vállát, és ragaszkodó tekintettel követte az asszonyt, míg kiment. Aztán azt mondta:

- Nos, uraim, sajnálom, hogy ilyen állapotban látnak, de az utolsó órák kissé megviseltek.

- Megértem. Mi a helyzet most a kupolánál?

Turner megdörgölte a szemét.

- Minden zsilipnél megkettőzzük a személyzetet, és kicsit átalakítjuk a műszereket, hogy ne legyenek olyan függetlenek az emberi beavatkozástól. Ez

ugyan épp az ellenkezője az utóbbi évszázad tervezői elképzeléseinek. Elektromos kábeleket viszünk ki a város különböző pontjaira, hogy ha még egyszer ilyesmi történne, bárhol is le tudjuk kapcsolni az áramot. És persze megerősítjük a város egyes szektorait elválasztó tranzitfalakat... Dohányzik valamelyikük?

- Nem - mondta Lucky, és Colos is megrázta a fejét.

Turner folytatta:

- Nos, adnának egy cigarettát a tartóból, igen, abból a kicsidobból: úgy néz ki, mint egy hal, Igen, Bár ezt csak a feleségem állítja róla. Nincs az a pénz, amivel le lehetne szoktatni arról, hogy ilyen nevetséges műtyűrkéket gyűjtsön be, annyira élvezi. - Kissé elpirult. - Nemrég házasodtunk össze, és azt hiszem, egy kicsit még mindig kényeztetem.

Lucky kíváncsian szemlélte a különös formájú halat, amely valami kőszzerű, zöldes anyagból volt kifaragva, s amikor megnyomta a farát, egy égő cigaretta jelent meg a szájában.

Turner az első slukk után mintha megnyugodott volna. Keresztbe vetette egyik lábát, és lassan lóbálta a számítógép fölött.

- Megtudott valami újat arról a férfiről, aki az egészet csinálta? - kérdezte Lucky. - A zsilipnél.

- Megfigyelés alatt tartjuk. Nyilvánvalóan örült.

- Szerepel az elmebetegek nyilvántartásában?

- Nem. Első dolgom volt, hogy magam S meggyőződjem róla. Mint főmérnökhöz, hozzám tartozik a kupola személyzete.

- Tudom. Ezért is jöttünk magához.

- Bárcsak tudnék segíteni, de ez a férfi csak egy közönséges alkalmazott volt. Körülbelül hét hónapja dolgozik nálunk, de soha nem csinált idáig bajt. Mi több, kitűnő minősítése volt: csöndes, szerény, szorgalmas.

- Csak hét hónapja?

- Igen.

- Mérnök?

- Mérnöki beosztásban dolgozott, de tulajdonképpen csak a zsilip őrzése volt a feladata. Végül is nagy forgalmat bonyolítanak le a zsilipnél. Ki kell nyitni, be kell csukni, ellenőrizni kell a hajófuvarleveleket, vezetni a nyilvántartást. Jóval több munka volt a kupolával, mint a pusztá karbantartás.

- Volt valami tényleges mérnöki tapasztalata?

- Csak főiskolai végzettsége van. Ez volt az első állása. Egészen fiatal még.

Lucky bólintott.

- Ha jól tudom - mondta szenvtelen hangon -, az utóbbi időben egy sor különös baleset történt a városban.

- Valóban? - Turner fáradt szemmel Luckyra nézett, aztán vállat vont. - Ritkán van alkalmam híradót nézni.

Megcsörrent a telefon. Turner fölvette, és egy pillanatra a füléhez tette.

- Magát keresik, Starr.

Lucky biccentett.

- Hagytam üzenetet, hogy itt leszek. - Elvette a kagylót, de sem a képernyőt nem

kapcsolta be, sem a hangot nem erősítette föl, hogy a többiek is hallják. - Starr vagyok - szólalt meg.

Aztán letette és fölállt.

- Most mennünk kell, Turner.

Turner is fölállt.

- Rendben van. Ha a jövőben tudok segíteni, bármikor hívjanak.

- Köszönöm. Adja át üdvözetünket a feleségének.

M. kint voltak az épületből, amikor Colos megkérdezte:

- Mi van?

- Kész a hajónk - felelte Lucky, és leintett egy taxit.

Beszálltak, aztán megint Colos törte meg a csendet:

- Találtál valamit Turnerrel kapcsolatban?

- Egy-két dolgot - vetette oda kurtán Lucky. Colos idegesen feszengett, majd témát váltott. - Remélem, megtaláljuk Evanst.

- Én is remélem.

- Mars homokja! Szép kis kalamajkába keveredett. Minél többet gondolkozom rajta, annál zűrösebbnek érzem. Akár bűnös, akár nem, nehéz dolga van, ha egy főtiszt korrupcióval vádolja, és a visszahívását kéri.

Lucky megfordult, és Colosra nézett.

- Morriiss egyáltalán nem küldött semmiféle jelentést Evansról a földi központnak. Azt hittem, ennyit te is megértettél a tegnapi megbeszélésünkből.

- Nem küldött? - hüledezett Colos. - Akkor ki volt az?

- Nagy galaxis! - kiáltott Lucky. - Pedig ez olyan világos, mint a nap. Maga Lou Evans küldte az üzenetet, csak épp Morriiss nevében.

Nyolcadik fejezet

HAJSZA!

Ahogy Lucky kezdte megtanulni a kapcsolók használatát, és kezdte érezni maguk körül a vizet, egyre jobban belejött a szivar alakú hajó irányításába.

A dokkban dolgozók, akik átadták a hajót, kissé aggódva ajánlgattak valami kezek', tanfolyamot, de Lucky csak mosolygott, és mindössze néhány kérdést akart tisztázni, Colos pedig a tőle megszokott nagy hangon kezdett hetvenkedni:

- Nem létezik olyan mozgó tárgy, amelyet Lucky meg én ne tudnánk kezelni. - Lehet, hogy hetvenkedésnek hangzott, de nagyjából igaz volt.

A hajó - a *Hilda* - most éppen leállított motorral lebegett. Könnyedén szelte a tintafekete vénuszi óceánt. Lucky és Colos vakon navigálták a hajót. Az erős fénysugarakat egyszer sem gyűjtötták föl. A radar sokkal pontosabban és értékelhetőbben fürkészte az alvilágot.

A *Hilda* a radarsugarakkal együtt mikrohullámokat is kibocsátott magából, hogy tökéletes tükörképet kaphasson arról a fémötvözetéről, amely egy tengeralattjáró külső hurkát képezi. A mikrohullámok több száz mérföldes körzetben tapogatják le energiaujaikkal a tengert, hogy megtalálják azt a különleges alakú fémtestet, amely visszafordítja őket.

Idáig semmiféle hullámüzenet nem érkezett vissza; ezért a *Hilda* lemerült az

iszapba, vagy félmérföldnyi víztömeg tornyosult fölötte, és szinte mozdulatlan volt, csak a vénuszi tengeráramlatok ringatták szelíden.

Colos az első órában nem soke törődött a mikrohullámokkal és a kutatás tárgyával. Beleveszett a kémlelőnyíláson át eléje táruló látvány szemlélésébe.

A vénuszi tenger alatti élet foszforeszkált, és az óceán feketeségét színes fénypöttyök ékesítették, amelyek nagyobbak voltak mint az űrben látható csillagok, vaskosabbak, fényesebbek, és ami a legfontosabb: *mozogtak*. Colos nekinyomta orrát a vastag üvegnek, és elbűvölve bámult kifelé.

Az élővilág egyes darabjai apró, kerek pacák voltak, és a mozgásuk abból állt, hogy lassan fodrozódtak. Másokból csak egy nyílegyenes vonal látszott. De volt itt olyan tengeri szalag is, amelyet Lucky és Colos a Zöld Teremben már látott. Lucky egy idő után Colos mellé szegődött.

- Ha jól emlékszem a xeno-zoológiai tanulmányaimra... - kezdte.

- A mire?

- Ez a Földön kívüli állatok tudománya, Colos. Épp nemrég lapoztam át egy könyvet a vénuszi élővilágról. Otthagytam az ágyadon, hátha te is bele akarsz nézni.

- Sose bánd. Jó lesz nekem másodkézből is.

- Akkor jó. Talán kezdjük azokkal a parányi izékkal. Úgy tudom, hogy ők képviselik a gombok tagozatát.

- Gombok? - hűledezett Colos. Aztán: - Vagy úgy. Értem már, mire gondolsz. Egy egész sor ovális alakú, sárga fénypötty húzott át a kémlelőnyílásból látható fekete mezőn. Mindegyik két rövid, egymással párhuzamosan futó fekete vonallal volt megjelölve. A pöttyök hirtelen kirentettek, néhány másodpercre elnyugodtak, aztán újabb rohamra indultak. Az ablakban látható több tucat pötty egyszerre mozdult, egyszerre merevedett meg, úgyhogy Colosnak az a különös érzése támadt, hogy nem is a gombok mozognak, hanem minden fél percben vagy ilyenformán a hajó billen egyet.

- Azt hiszem, éppen tojáshoz hasonlít - mondta Lucky. Egy hosszú pillanatig csöndben volt, aztán folytatta: - A legtöbb élőlényt nem ismerem meg. Várjunk csak! Az ott egy skarlátvörös folt. Látod? Az a szabálytalan körvonalú, sötétvörös valami. Gombokkal táplálkozik. Figyeld

Izgatott rohangászás kezdődött a sárga fénypöttyök között, mihelyt észrevették a fosztogatót, de vagy egy tucat sárga gomb így is eltűnt a dühös skarlátvörös foltban. Ezután csak ezt a vörös foltot lehetett látni a kémlelőnyílás látóterében. A többi gomb szanaszét rohant.

- Ez a folt olyan, mint egy élére állított hatalmas palacsinta - jegyezte meg Lucky -, legalábbis a könyv ezt írja róla. Majdnem teljesen bőrből áll, csak a közepén van egy kis agyvelő. Körülbelül két és fél centi vastag. Tucatszerű helyen átszakíthatod, anélkül, hogy bármi baja esnék. Látod, milyen szabálytalan alakú ez is? Talán egy kicsit már megrágták a nyílhalak.

A skarlátvörös folt most megmozdult, és kiúszott a képből. Csak egy-két halványan reszkető, kihunyó sárga fénypötty maradt a helyén. De aztán lassan, fokozatosan újra visszaszivárogtak a gombok.

- A skarlátfolt most lehúzódik a fenékre, a teste szélével megkapaszkodik az iszapban, hogy elnyelje és megeméssze mindazt, amit talált - mondta Lucky. - Van egy másik fajta, a narancsfolt, amely jóval agresszívabb. Annak ellenére, hogy mindössze harminc centi széles, és nem vastagabb a papírnál, olyan erővel képes vízsugarat kilövellni magából, hogy egy embert is feldönt vele. A nagyobb példányok még rosszabbak. - Milyen nagyra nőnek? - kérdezte Colos.

- Halvány fogalmam sincs. A könyv azt mondja, hogy olykor hatalmas szörnyetegokről is érkezik jelentés: egymérföldnyi hosszú nyílhalat említ, és akkora folto-

kat, amelyek nagyobbak, mint egész Aphrodité. Ezek persze nem mindig megbízható forrásból származisk.

- Egy mérföld hosszú? Fogadok, hogy erről tényleg nincs megbízható jelentés. Lucky összevonta a szemöldökét.

- Pedig nem is olyan elképzelhetetlen. Ezek az élőlények itt csak sekélyvízi példányok. A vénuszi óceán egyes helyeken tíz mérföld mély. Sok mindenre van benne hely. Colos kétkedve nézett rá:

- Ide figyelj, gondolom, csak egy bála űrport akarsz most nekem eladni. - Hirtelesen elfordult, és arrébb ment. - Azt hiszem, jobb, ha megnézem a könyvben.

A Hilda ment egy kicsit, új harcálláspontot vett föl, kibocsátotta a mikrohullámokat, és keresett-kutatott tovább. Aztán odébb ment. És megint. Lucky lassan fürkészte végig a víz alatti fennsíkot, amelyen Aphrodité városa állt.

Komorán szemlélte a műszereket. Márpedig valahol itt kell lennie a barátjának, Lou Evansnek. Evans hajóját sem a levegőben, sem az űrben nem lehet használni, és az óceánban sem mehet mélyebbre két mérföldnél, vagyis be kell érnie az Aphrodité viszonylag sekélyebb vizű platójával.

Az első biztató jel még akkor ötlött a szemébe, amikor másodszor mondta ki magában, hogy kell. A mikrohullámú visszacsatoló rögzítette az iránykeresőt, és a visszatérő jel megvilágította az egész jelfogó mezőt.

Colos rögtön megfogta Lucky vállát.

- Ott van! Ott van!

- Lehet - mondta Lucky. - De lehet, hogy egy másik hajó, vagy az is lehet, hogy csak egy roncs.

- Olvasd le a pozícióját, Lucky! Mars homokja, olvasd le!

- Azt csinálom, fiú, és közeledünk hozzá.

Colos érezte, hogy gyorsítanak, hallotta a propeller duruzsolását.

Lucky közel hajolt a rádió mikrofonjához, és sürgető hangon beszélt:

- Lou! Lou Evans! Itt Lucky Starr! Jelezz vissza! Lou! Lou Evans!

Újra meg újra szavak siettek át az éteren. A visszatérő mikrohullámú jel egyre erősebb lett, ahogy csökkent a távolság a két hajó között.

Nem jött válasz.

- Lucky, az s-hajó, amelynek leadjuk a jeleket, nem mozdul - állapította meg Colos. - Lehet, hogy tényleg roncs. Ha a tanácsosé lenne, akkor vagy válaszolna, vagy megpróbálna elmenekülni, nem igaz?

- Csitt! - szólalt meg Lucky. Halkan és sürgetően hangzott, ahogyan beszélt a

mikrofonba: - Lou! Semmi értelme, hogy megpróbálj elrejtőzni. Tudom, mi az igazság. Tudom, miért küldtél Morriss nevében üzenetet a Földre, hogy hívjanak vissza. És tudom, hogy szerinted ki az ellenség. Lou Evans! Jelezz vissza...

Valami zavaros recsegés hallatszott a hangszóróból. A zaverszűrőn átjövő hangokból értelmes szavak lettek:

- Ni- gyere! Ha úgyis tudod, ne gyere!

Lucky fellélegezve elvigyorodott. Colos vad csatakiáltásban tört ki.

- Megcsíptük - kiáltotta a kis marsbeli.

- Jövünk segíteni - mondta Lucky a mikrofonba. - Tarts ki! Majd együtt megoldjuk, te meg én.

Lassan ejtett szavak érkeztek vissza:

- Te nem... értesz... Megpróbálok... - Aztán szinte sikolt.: - A Föld szerelmére, Lucky, ne gyere! Ne kerülj közelebb!

A hangszóró elhallgatott. A *Hilda* eltántoríthatatlanul közeledett Evans hajója felé. Lucky a homlokát ráncolva dőlt hátra. - Ha *ennyire* fél, miért nem fut el? - morogta magában.

Colos nem E hallotta.

- Isteni, Lucky - kiáltotta győzelemittasan. - Isteni volt, hogy addig blöfföltél. míg megszólalt.

- Nem blöfföltem, Colos - mondta komoran Lucky. Rájöttem az egész zavaros ügy kulcsfontosságú motívumára. Te is rájöhetnél, ha nem morfondíroznál annyit rajta. Colos megütődve nézett rá:

- Hova akarsz kilyukadni?

- Emlékszel arra a pillanatra, amikor hárman, dr. Morriss, te meg én belépünk a terembe, és vártuk, hogy behozzák Lou Evanst? Emlékszel, mi történt először?

- Nem.

- Elkezdted nevetni. Azt mondtad, hogy olyan különösnek és torznak látszom bajusz nélkül. És én ugyanezt éreztem veled kapcsolatban. Meg E mondtam. Emlékszel?

- Ja, igen. Emlékszem.

- És eszedbe jutott eltűnődni, hogy vajon miért történt ez? Órákon keresztül néztünk bajuszos embereket. Hogyan lehetséges, hogy egyszerre, ugyanabban a pillanatban jutott mindkettőnknek az eszébe?

-Nem tudom.

- Tegyük föl, hogy ez a gondolat valaki másnak jutott eszébe, aki telepatikus erővel rendelkezik. Tegyük föl, hogy a meglepetés érzése az ő agyában született, és átsugárzódott a miénkre.

- Úgy érted, hogy a hipnotizőr, vagy legalábbis a hipnotizőrök egyike ott volt a szobában?

- Vajon nem ez lenne a magyarázat?

- De hisz ez lehetetlen. Egyedül dr. Morriss volt még ott... Lucky! Ugye nem azt akarod mondani, hogy dr. Morriss!

- Morriss órák óta látott bennünket. Miért pont akkor lepődött volna meg, hogy nincs bajuszunk?

- Nos, akkor valaki elrejtőzött volna?

- Nem rejtőzött - mondta Lucky. - Volt még egy élőlény a szobában, amely tisztán láthatott bennünket.

- Nem! - kiáltott Colos. - Ó, nem! - Nevetésben tört ki. - Mars homokja, csak nem a szarvasbékára gondolsz?

- Miért ne? - kérdezte hűvösen Lucky. - Valószínűleg mi vagyunk az első emberpár, amelyet bajusz nélkül látott. Meglepődött rajta.

- De hát ez lehetetlen.

- Ugyan miért? Ezekkel a szarvasbékákkal tele van a város. Az emberek gyűjtik, etetik, szeretgetik őket. De vajon tényleg szeretjük a szarvasbékát? Vegye szarvas- béka váltja ki belőlük a szeretetet agykontroll útján, hogy ezáltal táplálékhoz jusson, és törődjenek vele?

- Az ürre, Lucky! - mondta Colos. - Semmi meglepő nincs abban, hogy az emberek szeretik őket. Olyan bájos állatok. Nem kell hipnotizálni az embereket, hOgy ezt érezzék.

- Te magadtól szeretted meg őket, Colos? Senki és semmi nem vett rá? - Biztos vagyok benne, hogy senki sem vett rá. Egyszerűen csak megszerettem őket.

- Csak úgy megszeretted őket? Két perccel azután, hogy megláttad életed első szarvasbékáját, már el is kezdted etetni. Erre is emlékszel?

- De ebben nincs semmi rossz.

- Ó, de mit adott neki enni?

- Amit szeretett. Kocsikenőcsbe mártott hors... - A kis ember hangja elhalkult.

- Pontosan. Annak a zsírnak kocsikenőcs szaga volt. Nem is lehetett eltéveszteni, hogy mi az. De hogy jöttél rá, hogy abban kell megmártani a borsószemet? Vajon mindig kocsikenőccsel eteted a kedvenc háziállataidat? Vagy ismertél valaha olyan állatot, amely kocsikenőcsöt evett?

- Mars homokja! - nyögte ki elhaló hangon Colos.

- Nem az a legkézenfekvőbb, hogy a szarvasbéka enni akart eg, pár szemet, és mivel te voltál kéznél, úgy irányított, hogy vigyél neki - vagyis hogy nem voltál egészen a magad ura?

- Soha nem gondoltam volna - dörögte Colos. -De amikor elmagyarázod, olyan világos lesz. Szörnyen érzem magam.

- Miért?

- Iszonyatos belegondolni, hogy egy állat gondolatai csak úgy behatolhatnak az agyadba. Ez valahogy nem egészséges. - Huncut kis arca undorodva eltorzult.

- Sajnos több mint egészségtelen - állapította meg Lucky.

Azzal visszafordult a műszerekhez.

A jel kibocsátása és visszatérése között eltelt időből könnyedén megállapítható volt, hogy a két hajó közti távolság nem lehet több fél mérföldnél, amikor egészen váratlanul a radar ernyőjén eltéveszthetetlenül megjelent Evans hajója.

Lucky újra beleszólt a mikrofonba:

- Evans, látótávolságba kerültél. Tudsz mozogni? Vagy elromlott a hajód? A válasz tisztán hallatszott, ahogy az O, hogy Evans hangja zaklatott volt:

- Földem, segíts, Lucky, én mindent megtettem, hogy figyelmeztesselek. Csapdában vagy! Csapdába estél, ugyanúgy, mint én.

És mintegy pontot téve a tanácsos sirámaira, a *Hilda* tengeralattjáró egy iszonyatos ütést kapott, amitől oldalra dőlt, és a fő motorjai azon nyomban felmondták a szolgálatot!

Kilencedik fejezet
KIFELE A MÉLYBŐL

Colos emlékeiben utóbb úgy maradt meg a következő órák képe, mintha egy távcső másik végén nézné, olyan volt, mint a kusza események messze tűnő lidércfénye. Colost a falhoz csapta a hirtelen rántás. Hosszú perceknek tetszett pedig a valóságban nem lehetett több egy másodpercnél, míg levegő után kapkodva, szétvetett végtagokkal elterült a földön.

Lucky a műszerfalnál fölkiáltott:

- A főgenerátorok leálltak.

Colos a fedélzet síkossága ellenére megpróbált talpra állni.

- Mi történt?

- Eltaláltak. Ez nyilvánvaló. Csak azt nem tudom, mennyire.

- A világítás működik - állapította meg Colos.

- Tudom. Beindultak epetgenerátorok.

- De mi van a fő vezérlőművel?

- Még nem tudom. Épp ezt próbálom letesztelni.

Valahol hátul, alul érdesen köhögni kezdtek a motorok. A korábbi lágy dorombolás helyett most valami végelgyengülésre emlékeztető hörgés hallatszott, amitől Colosnak égne a haja.

A *Hilda* megrázkódott, mint egy sebesült állat, aztán visszalendült függőlegesbe. Újra leálltak a motorok. A rádió gyászos hangokat hallatott, de Colos végre összeszedte magát, és erejét megfeszítve elindult a készülék felé.

- Starr - szólalt meg a hangszóró. - Lucky Starr! Itt Evans. Fogadom a jeleket.

Lucky ért oda elsőként.

- Itt Lucky. Mi talált el bennünket?

- Nem érdekes - mondta egy fáradt hang. - Többet nem fog zavarni. Megelégszik annyival, hogy ide levágott benneteket, és szépen hagyja, hogy meghaljatok. Mondtam, hogy ne gyertek. Miért nem maradtatok ott, ahol voltatok?

- A te hajód is elromlott, Evans?

- Tizenkét órája állt le. Nincs világítás, nincs teljesítmény, már csak a rádióba tudok egy kis életet lehelni, de ¹ . kezd bedögleni. Szétmentek a levegőtisztító berendezések, és az oxigén-utánpótlás is fogyóban. Ég veled, Lucky.

- Ki tudsz mászni?

- Nem működik a zsilipszerkezet. Van szkafanderem, de ha megpróbálom kivágni magam, agyonnyom a víz.

Colos tudta, hogy Lou Evans mire gondol, és borsódní kezdett a háta. A tengeralattjárókat úgy tervezték, hogy lassan, nagyon lassan engedjék be a vizet a zsilipkamrába. Ha az ember a tenger fenekén ki akarná vágni a zsilip ajtaját,

akkor a víz több száz tonna nyomással zúdulna be. Az emberi test, még ha acélszcafander van is rajta, úgy összelapulna, mint egy üres konzervdoboz a cölöpverő gép alatt.

- Mi még tudjuk irányítani a hajónkat - mondta Lucky. - Odamegyek, hogy fölvegyelek. Összekapcsoljuk a zsilipeket.

- Kösz, de minek? Ha megmoccansz, megint leütsz; és ha netán mégsem csapna rád, mi a különbség, hogy itt halok meg gyorsan, vagy egy kicsit lassabban a ti hajótokban?

Lucky dühösen vágott vissza:

- Meghalunk, ha muszáj, de egy másodperccel se hamarabb, mi, ahogy eljön az ideje. Egy napon mindenkinek meg kell halnia; senki sem ússza meg, de *elébe menni* nem kötelező.

Coloshoz fordult.

- Menj le a motorházba, és vizsgálj meg, mekkora a kár! Tudni akarom, hogy kijavítható-e.

A gépházban a távvezérlésű manipulátorok szerencsére működtek, s így Colos, miközben a „forró” elemeket piszkálta, érezte, hogy a hajó fájdalmasan araszolva megindul előre, és hallotta a motorok kapkodó zihálását. Egyszer hallott valami távoli csattanást, amelyet hörgésszerű recsegés követett; olyan volt, mintha egy hatalmas lövedék vagy száz méterre a tengerfenéknek ütközött volna.

Érezte, hogy a *Hilda* megáll, és a motorzúgás valami érdes morajlássá változik. Képzletben látta, amint a hajó külső zsilipje kinyílik, és szorosan rászívja magát a másik hajótestre. Szinte érezte, amint a két hajót összekötő csőből kiszivattyúzták a vizet, és ténylegesen látta, hogy a gépházban elhalványodik a világítás, ahogy a pótgenerátorok kijelzője veszélyes magasságba ugrott. Lou Evans viszont száraz lábbal léphet át a hajójából a *Hildára*, és nincs szüksége mesterséges védőfelszerelésre.

Colos fölment a vezérlőterembe, és ott találta Luckyt Lou Evansszal. Lou arca nyüzött volt, a szóke borosták alatt mély redők húzódtak. De azért sikerült valami reszkető mosolyt küldenie Colos felé.

- Folytasd, Lou - szólalt meg Lucky.

- Eleinte egészen vad sejtéseim voltak, Lucky - mondta Evans. - A nyomába eredtem minden egyes embernek, akivel ilyen különös baleset történt. Mindössze egy közös vonást találtam mindannyiukban: azt, hogy valamennyien szarvasbéka- rajongók. A Vénuszon többé-kevésbé mindenki imádja őket, de ezeknek a fickóknak egész kis gyűjteményük volt belőlük. Tények nélkül eszem ágában sem volt bolondot csinálni magamból, hogy ilyen vad ötletekkel hozakodjam elő. De bárcsak lettek volna bizonyítékaim! ... Mindenesetre elhatároztam, hogy csapdát állítok a szarvasbékáknak: olyasmit hozok a tudomásukra, amit csak én, de legfeljebb néhányan ismerhetnek.

- Ezért döntöttél iatluuutadatuukuutellelt - szólalt meg Lucky.

- Mert olyan pofonegyszerű Al.v Valami olyasmire volt szükségem, amiről általában nem tud senki, máskülönben hogyan bizonyosodhattam volna meg, hogy ezt az információt csakis tőlem kaphatták? Az élesztő adatai ideálisnak

látszottak. Miután legálisan nem tudtam hozzájutni, elloptam őket. Egy szarvasbékát kölcsönvettem a központból, föltettem asztalomra, és belenéztem a papírokba. Néhány adatot hangosan is felolvastam. Amikor néhány nappal később baleset történt az egyik élesztőgyárban, és a balesetben épp az a probléma merült föl, amiről olvastam, végre biztosan tudtam, hogy a szarvasbékák állnak az egész kavarodás mögött. Csakhogy...

- Csakhogy? - segített Lucky.

- Csakhogy nem voltam elég ügyes - folytatta Evans. - Hagytam, hogy befészkeljék magukat az agyamba. Piros szőnyeget terítettem eléjük, beinvitáltam őket, és most nem tudom kitenni a szűrüket. Örök jöttek, hogy ellenőrizték az iratokat. Tudták, hogy bent vagyok az épületben, így hát rám eresztettek egy nagyon udva-

rias ügynököt, hogy kérdezzen ki. Gyorsan visszatettem az iratokat, és elkezdtem magyarázkodni. De nem tudtam mit mondani.

- Nem tudtál? Ezt hogy érted?

- Nem tudtam. Fizikailag képtelen voltam. Nem jöttek a számra a megfelelő mondatok. A szarvasbékákról egy szót sem tudtam kinyögni. Sőt folyton az az érzésem támadt, hogy végeznem kell magammal, de ezt végül is sikerült legyőzni. Ez annyira messze esik a természetemtől, hogy nem tudtak rávenni. Aztán azt gondoltam: ha el tudnék menekülni a Vénuszról, ha elég messze tudnék jutni a szarvasbékáktól, talán megszabadulnék a hatalmuktól. Így hát azt tettem, amiről biztosan tudtam, hogy azért azonnal visszahívna a Földre. Morriss nevében küldtem egy feljelentést, amelyben korrupcióval vádoló magam.

- Igen - szólalt meg Lucky -, én is pontosan ezt gyanítottam.

- Hogyhogy? - kérdezte elképedve Evans.

- Nem sokkal azután, hogy megérkeztünk Aphroditéba, Morriss is elmondta, miként vélekedik rólad. Azzal fejezte be, hogy jelentést akar küldeni a központnak. Nem azt mondta, hogy már el is küldte, hanem csak azt, hogy készíti. De egy üzenet már elment; ezt tudtam. És Morrisson kívül ki más ismerhette a Tanács kódját és az ügy részleteit? Csakis te.

Evans bölintott, aztán keserűen megjegyezte:

- De ahelyett, hogy hazahívtak volna, ideküldtek téged. Nem így van? - Én ragaszkodtam hozzá, Lou. Képtelen voltam elhinni, hogy korrupcióval vádoljanak.

Evans a tenyerébe temette az arcát.

- Ez a lehető legrosszabb választás volt, Lucky. Amikor faxoltál, hogy jössz, könyörögtem, hogy ne gyere, igaz? Nem mondtam, hogy miért. Fizikailag képtelen voltam rá. De a szarvasbékák a gondolataim alapján rájöhettek, milyen iszonyatos alak vagy. Kiolvashatták a véleményemet a képességeidről, ezért megkezdtek az előkészületeket, hogy megöljenek.

- Ami majdnem sikerült is - dörögte Lucky.

- Ezúttal sikerülni fog. Iszonyatosan sajnálom, Lucky, de nem tudtam mit tenni. Amikor megbénították azt az embert a zsilipkezelőben, nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy elmeneküljek, hogy kiszökjem a tengerre. És te persze

követtél. Én voltam a csali, te pedig az áldozat, Megint megpróbáltalak távol tartani, de képtelen voltam elmagyarázni, nem magyarázhattam meg...

Vacogva mélyet szívtott a levegőből.

- Most már beszélhetek róla. Föloldottak az agykontroll alól. Gondolom, nem éri meg szellemi energiát pazarolni ránk, hiszen csapdába estünk, élőhalottak vagyunk, és nem kell többé félniük tőlünk.

Colos, miután egyre jobban összezavarodva végighallgatta mindezt, egyszer csak fölkiáltott:

- Mars homokja, mi van itt? Miért vagyunk mi élőhalottak?

Evans még most is a fejét fogta, és nem válaszolt. Lucky komoran a gondolataiba mélyedve azt mondta:

- Egy narancsfolt alatt vagyunk, egy királyi méretű narancsfolt alatt, amely a tenger mélyéből jött elő.

- Olyan nagy, hogy betakarja a hajót?

- Hosszában három kilométer! - válaszolta Lucky. - Széltében több mint kettő. Az az ütés, amely majdnem agyonzúzta a hajót, aztán még egy, amikor Evans hajóját próbáltuk megközelíteni, egy-egy kilővélő vízsugár volt. Ennyi! Egy kilővélő vízsugár, amelynek akkora ereje volt mint egy bombarobbanásnak.

- De hogy kerültünk alája, anélkül hogy észrevettük volna?

- Evans azt gyanítja - mondta Lucky -, hogy ez is a szarvasbékák agykontrollja alatt van, és szerintem igaza lehet. Ha egy ilyen folt befordítja a fotocelláit, akkor elhalványodik a fluoreszkálása. Képes fölemelni a lebernyeg egyik szélét, és máris bent vagyunk alatta.

- És ha megmoccanunk vagy megpróbálunk kitörni, akkor a folt újra támad, és egy folt soha nem veti el.

Lucky elgondolkozott, aztán megszólalt:

- Márpedig néha még egy folt is elveti. Mellé lőtt, amikor a *Hildával* közeledtünk a hajóhoz, pedig csak negyed gözzel haladtunk. - Odafordult Coloshoz. - Colos, meg lehet javítani a főgenerátorokat?

Colos majdnem megfélekezett a motorról. Hirtelen összeszedte magát, és azt felelte:

- Ó... A mikroelemek védőburkolata nem sérült meg, vagyis a generátorokat is meg tudom javítani, ha minden szerszámot megtalálok.

- Mennyi időbe telik?

- Gondolom, egy-két óra.

- Akkor láss munkához. Én pedig kimegyek.

Evans meglepődve nézett föl.

- Hogy érted?

- Megnézem magamnak azt a foltot. - Lucky már a szkafanderszekekrénynél volt, ellenőrizte a mikroerőteres betéteket, és megnézte, hogy fel vannak-e töltve az oxigénpalackok.

Odakint, a tökéletes sötétségben megtévesztően nyugodt volt minden. Ám Lucky nagyon is jól tudta, hogy alatta csak a tengerfenék van, és minden más oldalról egy két kilométeres, lefordított tálhoz hasonló gumyszerű hűstömeg veszi

körül. A szkafander szivattyúja lefelé lövellte ki a vizet, Lucky viszont tüzelésre kész fegyverrel lassan fölfelé emelkedett. Egy pillanatra önkéntelenül elcsodálkozott a kezében tartott vízpuska csodáján. Az ember a Földön is rendkívül leleményesnek látszott, de itt, az idegen bolygón a kegyetlen környezethez való alkalmazkodás megszázaszorozta találékonyságát.

Egykor az új kontinens, Amerika rohant előre az éleselméjűségével, miután az európai anyakontinens nem tudta megkettőzni önmagát, most viszont a Vénusz mutatta meg a Földnek szellemi nagykorúságát. Itt voltak például a kupolás városok. Sehol a Földön nem tudták ilyen okosan összeszőni az acélt és az erőteret. Maga a szkafander, amelyet Lucky viselt, egy percig sem tudta volna elviselni a sok tonnás víznyomást a mikroszkopikus erőterek nélkül, amelyeket a ruha merevítőpántjaiba építettek bele (igaz, azt feltételezve, hogy ez a hatalmas víznyomás elég lassan nehezedik rá a szkafanderra). De ez a bűváruha sok más szempontból is a tervezés csodája volt. Kilövellő vízsugár segítette a víz alatti közlekedést, hatékony oxigénellátása, zárt rendszerű műszerezettsége: mindez valóban csodálatos volt.

Nem is beszélve a kezében tartott fegyverről!

De Lucky gondolatai hirtelen a föltte elterpeszkedő szörnyetegre terelődtek. Ez is vénuszi találmány. A bolygó evolúciójának találmanya. Vajon a Földön lehettek ilyen élőlények? A szárazföldön biztosan nem. Nincs olyan biológiai szövet, amely negyven tonnánál nagyobb súlyt elbír a Föld gravitációjával szemben. A földi másodkor óriás brontosauruszainak akkora lába volt, mint egy fatörzs, de még *igy is* a lapokban kellett tartózkodniuk, hogy kihasználhassák a víz felhajtóerejét. Ez a válasz: a víz felhajtóereje. Az óceánban bármekkora méretű élőlény életben marad. Ott vannak a földi bálnák, amelyek nagyobbak minden valaha élt dinoszaurusznál. De úgy számolta, hogy ez a fölttük lévő irtózatoss folt kétszázmillió tonnát nyomhat. Ha kétmillió hatalmas bálnát egymás mellé tennének, talán az sem lenne ilyen súlyos. Lucky eltűnődött rajta, vajon hány éves lehet. Száz? Ezer? Ki tudná megmondani?

De a mérete okozhatja a saját vesztét. Még az óceán alatt is. Minél nagyobbra nő, annál lassúbbak a reakciói. Az idegi impulzusoknak időbe telik, míg végigérnek a testén.

Mi több, a szörny itt valószínűleg nem érzi jól magát. A mélységekhez szokott, szereti, ha legalább hatmérföldnyi vagy még több víztömeg van föltte. Itt jóval kisebb hatékonysággal tud mozogni. Második próbálkozásra elvetette a *Hildát*, feltehetően azért, mert még nem sikerült regenerálnia az első támadás után.

De most vár; a vízhólyagja lassan telitődik meg, és amennyire lehetséges ebben a sekély vízben, próbálja összeszedni az erejét. Luckynak, a nyolcvanöt kilós embernek mégis szembe kell szállnia a kétszázmillió tonnás szörnyvel, hátha meg tudja állítani.

Lucky fölnézett. Nem látott semmit. A karját védő, erőteres kesztyű bal kéz középső ujjánál lévő varráson megnyomott egy gombot, mire az ujjja hegyén tiszta fehér fény gyulladt föl. Minél messzebbre ért a fénysugár, annál elmosódottabb lett, míg végül beleveszett a semmibe. Vajon az már a szörny húsa? Vagy csak

ott már elfogyott a lámpa ereje?

A szörny háromszor lövellt ki vizet. Egyszer Evans hajóját tette tönkre vele. Másodszor Lucky hajóját roncsolta szét. (Igaz, ezúttal már nem tett benne akkora kárt mint először; lehet, hogy fogytán az ereje?) Harmadik alkalommal túl korán támadott, és elvetette a célt.

Lucky fölemelte a fegyverét. Alaktalan jószág volt, vaskos fogóval. A markolaton belül százmérföldnyi drótot helyeztek el, meg egy parányi generátort, amely iszonyú nagy feszültséget volt képes kibocsátani magából. Lucky fölfelé célzott vele, és összeszorította az ujjait.

Egy pillanatig semmi sem történt... de Lucky tudta, hogy a hajszálvékony drót már elindult kifelé és fölfelé a karbonátos óceánon át...

Aztán talált, és Lucky láthatta az eredményt. Mert hogy abban a pillanatban, amikor a drót célba ért, egy elektromos impulzus rohant végig rajta fénysebességgel, és egy villámcsapás erejével ütközött az akadálnak. A hajszálvékony drót felizzott, és sűrű tajtékká porlasztotta maga körül a vizet. Nemcsak gőz volt ez, mert a víz iszonyatosan örvénylett és buborékos lett, ahogy a szén-dioxid kioldódott belőle. A keletkező vad örvénylés Luckyt is majdnem magával sodorta.

Mindezek fölött, a gőz és a buborékok fölött, a tajtékos víz és a fölfelé száguldó vékony, vörös vonal fölött egy tűzgolyó robbant föl. Ahol a drót az élő húshoz ért,

tomboló energiájú fény villant. Egy három méter széles és ugyanilyen mély lyukat égetett a Lucky fölött terpeszkedő élő hegybe.

Lucky arcán zord mosoly jelent meg. A szörny hatalmas testének ez csak egy tűszúrás volt, de azért megérzi; ha most ne, majd úgy tíz perc múlva. Az idegi impulzusnak ennyi idő kell, hogy a test kanyargós útjain eljusson a megfelelő helyre. Az élőlény parányi agyát elérő fájdalom eltéríti a szörny figyelmét az óceán mélyén lapuló hajóról, és az új pribék felé fordítja.

De a szörny, gondolta ádázul Lucky, nem fogja megtalálni. Tíz perc épp elég arra, hogy megváltoztassa a pozícióját. Tíz perc múlva már...

Luckynak nem maradt ideje befejezni a gondolatot. Egy perc sem kellett a szörnynek, hogy az iszonyatos villámcsapásra visszavágjon.

Egy perc sem telt bele, amikor Lucky meggyötört és elkínzott érzékszervei azt jelezték, hogy egy vadul kavargó vízörvény közepén zuhan lefelé, lefelé, lefelé...

Tizedik fejezet A HÚSHEGY

Lucky megszédült az ütéstől. Közöséges fémből készült szkafander meghajlott és szétzúzódott volna. Közöséges vérmérsékletű ember eszméletlenül zuhant volna az óceán fenekére, ahol az ütközéstől biztos halál várt volna rá.

De Lucky elkeseredetten küzdött. Az örvénylő vízzel szembefordulva, bal kezét fölemelte a mellkasához, hogy megnézzze a szkafander állapotát jelző műszereket.

Felnyögött. A műszerek bénán fityegtek, az érzékeny kijelzők nem mutattak semmit. Az oxigén-utánpótlást azonban nem érthette az ütés (a tüdeje rögtön jelzett volna bármilyen nyomáscsökkenést), és a szkafander nyilvánvalóan nem eresztett sehol. Csak abban reménykedhetett, hogy a mozgását biztosító hajtómű is rendben van.

Semmi értelme, hogy megpróbáljon kijutni az örvényből. A hajtóműnek annyi ereje bizonyára nincs. Várnia kell, és egyetlen fontos dologra kell koncentrálnia, minél közelebb ér az örvény a fenékhez, annál jobban elveszíti a sebességét. Az álló és a forgó víztömeg nagy mozgásigénnyel sűrűlódik. A vízsugár peremén az örvénylés fokozódik és befelé fordul. A szörny vízhányagijából kizúduló százötven méter széles tölcsér a fenékre érve esetleg már csak tizenöt méteres, attól függően, hogy mekkora volt az eredeti sebessége, és mekkora távolságot tesz meg az óceán fenekéig.

Rádásul az eredeti sebesség is lecsökken. Ami nem azt jelenti, hogy a fenéken a sebesség elhanyagolható.

Luckynak egyszer már volt alkalma erről meggyőződni, amikor a hajóját érte el a tölcsér.

Minden azon múlik, milyen messze van az örvény közepétől, hogy milyen pontosan tud célózni a szörny. Minél tovább vár, annál jobb az esélyei, gondolta Lucky, feltéve, ha nem kell túl sokáig várnia. Fémkesztyűs kezét a hajtómű gombján tarka, süllyedt tovább, türelmesen várt, és próbálta megsaccolni, vajon milyen közel lehet

a szilárd altalaj, közben minden pillanatban várta az utolsó csattanást, amelyik után esetleg nem érez többé semmit.

Számolt tizig, és beindította a szkafander hajtóművét. A lapockáinál elhelyezett apró, magas fordulatszámú propellerek éles sistergéssel, vibrálva kavartak a vizet a fősodortól eltérő irányba. Lucky érezte, hogy a teste mostantól másfelé zuhan, mint idáig.

Ha pontosan középen van, akkor nincs mit tenni. A propellerek energiája nem elegendő ahhoz, hogy legyőzze az örvény lefelé szívó hatását. Ha viszont elég távol van a középponttól, akkor a sebessége mostanra jelentősen lelassulhatott, és az örvény széle sem lehet messze.

Ahogy ezt végiggondolta, érezte, hogy a teste elviselhetetlenül rázkódni és inogni kezd, s ebből tudta, hogy biztonságban van.

Még most sem kapcsolta ki a hajtóműveket, hanem lefelé fordította őket, aztán a kezét kinyújtotta az óceán fenéke irányába. Épp időben érkezett, hogy még lássa, amint úgy tizenöt méterrel lejjebb az iszap szétrobban, és a szanaszét repülő sár mindent elhomályosít.

Alig néhány másodperccel előbb sikerült kikecmeregnie a fősodorból. Mostantól fölfelé igyekezett, amilyen gyorsan csak bírta, a szkafander hajtóműveivel. Kétségbeesetten sietett. A sisak sötétjében (a sötéten belüli sötétség és ezen belül is sötétség) keskeny vonallá szűkült a szája, és szorosan lezárta a szemhéját. Mindent elkövetett, hogy ne kelljen gondolkoznia. Gondolkozott épp eleget a víztölcsérben töltött másodpercekben. Alábecsülte az

ellenséget. Úgy vélte, hogy ez a gigászi folt fogja célba venni, pedig nem ez történt. A víz felszínén lévő szarvasbékák irányították a foltot a bestia agyán keresztül. A szarvasbékák céloztak. De nem kellett követniük a folt érzékeit, hogy megtudják: a szörny találatot kapott. Elég volt Lucky agyában olvasniuk, és mindössze Lucky gondolatainak forrását kellett megcélozniuk.

Vagyis nem arról volt többé szó, hogy meg kell szurkálni a szörnyet, hogy arrébb mozduljon a *Hilda* fölül, és vonszolja el a testét a víz alatti rézsűkőn át, vissza a mélybe, ahonnan jött. Arról volt szó, hogy a szörnyet meg kell ölni.

Mégpedig gyorsan!

Sem a *Hilda* nem bír ki még egy közvetlen ütést, sem pedig Lucky szkafandere. A mutatók már nem működtek; nyilván most az irányítógombok következnenek. Vagy talán a cseppfolyós oxigéntartályai szenvednének kárt, és velük együtt a parányi erőter-generátorok.

Lucky csak ment följebb, egyre följebb, föl az egyetlen helyre, ahol biztonságban érezheti magát. Bár még soha nem látta a szörny fűvócsóvét, úgy képzelte el, hogy az egy kinyújtható és hajlékony cső, amelyet ide-oda lehet mozgatni. De a szörny aligha tudja saját teste alá irányítani. Egyrészt azért, mert önmagában tenne kárt. Másrészt azért, mert a kilövellt vízsugár ereje megakadályozná, hogy ilyen hegyes szögben meghajoljon.

Luckynak tovább kellett emelkednie, közel a szörny alsó testfelületéhez, ahol a vízsugár nem érheti el; és ezt még azelőtt kellett megtennie, mielőtt az állat újra megtölti a hólyagját egy következő támadáshoz.

Lucky fölfelé világított a lámpájával. Nem szívesen tette ezt, mivel ösztönösen attól tartott, hogy a fénysugár könnyen eitalálható célpont lehet. De az esze azt súgta, hogy ebben téved. Az az érzékszerv, amely a szörny gyors válaszáért felel, nem a látás.

Körülbelül tizenöt méterrel följebb a fény megakadt valami durva, szürkés felületben, amelyet mély redők csíkoztak. Lucky most már hiába próbált megállni. A szörny bőre gumyszerű volt, a saját szkafandere viszont kemény. Míg ezt végiggondolta, már neki is ütközött, belemélyedt, és érezte, hogy a.o idegen hús enged a nyomásnak.

Lucky egy hosszú pillanatig melyeket lélegzett a megkönnyebbüléstől. Mióta elhagyta a hajót, most először érezte magát biztonságban. Az elernyedés persze nem tarthatott soká. A szörny (vagy aki irányítja az agyát) bármelyik percben a hajó ellen fordulhat. Ennek viszont nem szabad bekövetkeznie.

Lucky undorral kevert csodálkozással hordozta körbe az ujján lévő lámpát. Itt is, ott S másfél méteres lyukak tátongtak a szörny hasán, amelyeken - már amennyire Lucky láthatta a buborékoktól és a szilárd részecskéktől - víz áramlott be. Nagyobb távolságokban nyílásokat S látott, amelyek időnként kinyíltak, és a három méter hosszú réseken tajtékos vízsugár áramlott ki.

Láthatóan így táplálkozott a szörny. Emésztőnedveket öntözött szét a hasa alá került óceánrészen, aztán beszippantott több köbméter vizet, hogy kiválassza belőle a tápanyagot, később ezt a vizet a hulladékkal és a saját végtermékével együtt visszapumpálta az óceánba.

Nyilvánvaló volt, hogy nem tud sokáig egy helyen maradni, mivel a végtermék felszaporodása egészségtelenné teszi a környezetét. Saját elhatározásából bizonyára itt sem lézengene sokáig, de mivel a szarvasbékák irányítják...

Lucky ugyan nem tett semmit, de a teste rángatózni kezdett, és meglepetésében egy közeli pontra fordította a lámpáját. Rémülten és iszonyodva ismerte fel, hogy mire valók a szörny hasán látott mély barázdák.

Az egyik ilyen nyílás közvetlenül mellette volt, és éppen beszívódott az állat belseje felé. A nyílás két oldala egymáshoz dörzsölődött, s az egész nyilvánvalóan valami őrle mechanizmus volt, amellyel a szörny összetörte és cafatokra tépte azokat a táplálékdarabokat, amelyek túl nagyok voltak ahhoz, hogy közvetlenül a beömlőnyílásokon keresztül kapja be őket.

Lucky nem várt tovább. Nem kockáztathatta, hogy a félig összeroncsolódott szkafandert kitegye a szörny fantasztikus erejű ütésének. A szkafander anyaga még csak kitartana, de a kényes kidolgozású műszerek aligha.

Úgy fordította a vállát, hogy a szkafander hajtóművei közvetlenül a szörny testével szembe kerüljenek, aztán teljes gőzzel beindította őket. Éles cuppanással elszakadt az állat testétől, aztán irányt változtatott, és megindult visszafelé.

Ezúttal nem érintette meg a szörny bőrét, hanem csak a közelébe került, és a bőre mentén lebegett tovább, követve a gravitációval ellentétes irányt, emelkedett fölfelé, eközben mind távolabbra került a test peremétől, és mind közelebb é, a közepéhez.

Hirtelen egy olyan ponthoz jutott, ahol az állat hasa megint valami lefelé forduló húsfalba torkollott, és olyan hosszúra nyúlt, hogy a lámpa fénykévéje alig tudta befogni. A fal remegett, és láthatóan vékonyabb szövetekből állt.

Ez lehetett a fűvócső.

Lucky biztos volt benne, hogy ez az: egy száz méter széles, óriási üreg, amelyből a rohanó vizsugár tombolva tör elő. Óvatosan körbekerülte. Kétségtelenül ottolt a lehető legbiztonságosabb hely, itt, a fűvócső tövében igazán nem történhetett semmi, Lucky mégis lopakodva haladt előre.

Tudta, hogy mit keres, ezért gyorsan otthagyta a fűvócsövet. Abba az irányba indult további ahol a szörny teste még jobban kiemelkedik; addig ment, míg a lefordított tál csücsára nem ért, és ott megtalálta, amit keresett.

Eleinte csak a szünni nem akaró morajra lett figyelmes, amely olyan mélyen szólt, hogy szinte alig lehetett hallani. Igazából a vibrálás és nem a hang keltette föl az érdeklődését. Aztán észrevette, hogy emelkedik a szörny teste. Megrándult és dobban, valami hatalmas tömeg lógott lefelé vagy kilenc méter mélyre, és körben olyan nagy volt, mint a fűvócső.

Bizonyára ez a szörny központi szerve; itt kell lennie a szívnek - vagy annak, ami azt helyettesíti. A szívverés nyilván iszonyatos ütéseket jelent; Lucky szinte beleszédült, ahogy ezt megpróbálta elképzelni. Ötpercenként dobbant egyet, ezalatt sok ezer köbméter vért (vagy ahhoz hasonló nedvet) kell átpumpálnia a véredényeken; ezek is legalább akkorák lehetnek, hogy a *Hilda* kényelmesen elférne bennük. Egyegy szívizomrándulásnak olyan nagynak kell lennie, hogy a

vér eljusson egy mérföldre és vissza.

Micsoda mechanizmus lehet, gondolta Lucky. Ha valakinek sikerülne egy élő szívet szereznie, csodálatos fiziológiai kutatásokat folytathatna vele!

Valahol ebben a kidudorodásban kell lennie a szörny agyának vagy idegközpontjának S. Agy? Lehet, hogy amit agynak gondolna a földi halandó, az csupán néhány idegsejtből álló rög, amely nélkül a szörny még vidáman élne tovább.

Talán! Szív nélkül viszont képtelen tovább élni. Épp véget ért egy dobbanás. A középső dudor szinte teljesen összezsugorodott. Most a szív elernyedhetett a következő dobbanásig, amikor újra fölemelkedik és kitágul a szívkamra, hogy bezúduljon a vér.

Lucky föltartotta a fegyverét, és a lámpa fénysugarát a szörny szívének szegezve elkezdett süllyedni. Jobb, ha nem lesz túl közel. Másrészt nem szívesen tévesztette volna el.

Egy pillanatra megsajnálta ellenfelét. Tudományos szempontból szinte bűn volna elpusztítani a természet leghatalmasabb teremtményét.

Vajon ez a saját gondolata volt, vagy csak az óceán fesztinén ugrabugráló szarvas- békák kényszerítették rá? Nem mert tovább várni. Megszorította a fegyver markolatát. A drót elindult a szörny felé. Mihelyt becsapódott, Lucky szemét elvakította az a villanás, amely a szörny szívének innenső falát átégette.

A víz percekig forrt a húshegy haláltusájától. Egész teste görcsösen vonaglott és rángatózott. Lucky magatehetetlenül csapódott ide-oda.

Próbálta hívni a *Hildát*, de felelet helyett csak szabálytalan zörejeket hallott, nyilvánvaló volt, hogy a hajó is tehetetlenül hánykolódik.

De a halál, amikor bekövetkezik, előbb-utóbb még egy százmillió tonnás élet utolsó porcikáján is úrrá lesz. Végül csönd és nyugalom szállt a vízre.

Lucky pedig lassan, nagyon lassan, halálosan kimerülve elindult lefelé.

Újra hívta a *Hildát*. „A szörny halott”, közölte. „KüldjeteK egy irányító jelet, hogy azt követhessem lefelé.”

Lucky hagyta, hogy Colos levegye róla a szkafoandert, sőt még egy mosolyt is sikerült kipréselnie magából, amikor meglátta a kis marsbeli szánakozó képét.

- Nem hittem, hogy még egyszer az életben találkozunk, Lucky - mondta Colos, nagyokat hüppögve.

- Fordulj el, ha sinű akarsz - kérte Lucky. - Nem azért jöttem be, hogy idebent ázzak el. Mi van a főgenerátorokkal?

- Hamarosan beindíthatjuk - szölt közbe Evans -, de még kell egy kis idő. Már majdnem végeztünk, amikor ettől a hánykolódástól széttört az egyik hegesztés.

- Nos - mondta Lucky -, akkor folytassuk a munkát! - Fáradt sóhajrással - Nem egészen úgy alakultak a dolgok, ahogy elterveztem.

- Hogyan? - hökkent meg Evans.

- Az volt az elképzelésem, hogy kicsit megszurkálom a szörnyet, hogy mozduljon arrébb a fejünk fölül. Ez nem ment, így hát meg kellett ölnöm. Aminek az lett az

eredménye, hogy a teteme úgy ráborult a Hildára, mint egy összedőlt sátor.

Tizenegyedik fejezet **A FELSZÍNRE?**

- Úgy érted, hogy csapdába estünk? - kérdezte elszörnyedve Colos.
- Így is fogalmazhatunk - állapította meg hűvösen Lucky. - Ha tetszik, azt is mondhatjuk, hogy megmenekültünk. Itt mindenestre nagyobb biztonságban vagyunk, mint bárhol másutt a Vénuszon. Ezzel a döglött húsheggyel a fejünk fölött senki egy ujjal sem tud hozzánk férközni. És mihelyt sikerül megjavítani a generátorokat, egyszerűen kitörünk. Colos, menj le a generátorokhoz; mi pedig, Evans, igyunk egy kávé, és beszéljük meg a tennivalókat. Úgyse nagyon lesz alkalom, hogy nyugodtan beszélgethessünk.

Lucky örömmel nyugtázta ezt a kis pihenőt, ezt a pillanatot, amikor nem volt más tennivalójuk, mint fecsegni és gondolkozni.

Evans viszont egy kicsit elszomorodott. Mélykék szeme sarkában felhők gyülekeztek. Aggódsz valamiért? - kérdezte Lucky.
- Igen. Tulajdonképpen mi az ördögöt csinálunk?
- Ezen már én is sokat gondolkoztam - tűnődött Lucky. - Azt hiszem, pillanatnyilag csak annyit tudunk tenni, hogy ezt az egész szarvasbéka-históriát átadjuk valakinek, aki biztosan nem áll az agykontrolljuk alatt.
- És ki lenne az?
- A Vénuszon nincs ilyen személy. Ez biztos.
Evans a barátjára meredt.
- Azt akarod ezzel mondani, hogy a Vénuszon mindenki a hatásuk alá került?
- Nem, de bárki kerülhet. Végül is ezernyi módja van annak, ahogyan ezek a lények befolyásolni tudják az emberi agyat. - Lucky egyik kezét a forgószelekre ejtette,

és keresztbe rakta a lábát. - Először is: rövid időre teljes agykontroll alá tudják vonni az emberi agyat. Teljes agykontroll alá! Ezalatt meg lehet csináltatni vele minden olyat, ami teljesen ellentmond a természetének, olyasmit, amivel a saját és a mások életét is veszélyezteti; így voltak például a pilóták a révhajón, amikor Colos és én először landoltunk a Vénuszon.

- Ezzel a fajta agykontrollal nekem nem volt dolgom - mondta komoran Evans.
- Tudom. Morrisznak ezt nem sikerült megértenie. Biztos volt benne, hogy nem állhatsz agykontroll alatt, egyszerűen azért, mert nem mutatsz amnéziás tüneteket. De van az agykontrollnak egy második típusa, amibe te estél. Ez nem olyan intenzív, így az áldozat nem veszt el az emlékezetét. De épp, mivel nem olyan intenzív, nem lehet az áldozatot olyan dolgokra kényszeríteni, amelyek ellentétesek a jellemével; téged például nem sikerült öngyilkosságba kergetni. Ám az ereje tovább tart - az előbbi csak óráig, míg ez utóbbi napokig. A szarvasbékák megnyerik az időt, amit elvesztettek az intenzitással. Nos, lennie kell még egy harmadik típusnak is.

- És az micsoda?
- Olyan agykontroll, amelyik még a másodiknál S gyengébb intenzitású. Olyan

enyhe, hogy az áldozat észre sem veszi, de ahhoz elég erős, hogy el lehessen rabolni az agyából az információkat. Így van például Lyman Turner.

- Aphrodité főmérnöke?

- Igen. Róla van szó. Érted, hogy mire gondolok? Gondold csak végig: tegnap ott ült az az ember a zsilip irányítóhelyiségében, kezében a kapcsoló, amellyel veszélybe sodorhatja az egész várost, miközben ő maga minden oldalról tökéletesen védve van, annyira körbe van rakva vészjelzőkkel, hogy senki nem tud a közelébe férkőzni, míg csak Colos utat nem vág hozzá egy ventilátornyíláson keresztül. Hát nem különös ez?

- Nem. Mi olyan különös ebben?

- Ez a pasas csak néhány hónapja dolgozott itt. Ni, is volt igazi mérnök. A munkája szerint inkább csak amolyan hivatalnokféle vagy kifutófiú. Honnan vette az információt, hogy miképpen tudja ilyen jól megvédeni magát? Honnan ismerhette ilyen alaposan annak a kupolarésznek az áram- és energiaellátását? Evans megnyalta a szája szélét, és halkán füttyentett.

- Hé, ez már valami.

- Csakhogy ez nem szűrt szemet Turnernek. Mielőtt a *Hildával* elindultunk. épp erről faggattam. Azt persze nem kötöttem az orrára, hogy miért érdekel. Ő maga fecsegett a fickó tapasztalatlanságáról, de egy pillanatig sem akadt fenn azon, hogy itt valami ellentmondás van. De végül is kinek a birtokában lehetnek a szükséges információk? Kinek, ha nem a főmérnöknek? Ki tudhatná jobban, mint ő?

- Igaz. Igaz.

- Ni tehát, tétélezzük fel, hogy Turner ilyen enyhe agykontroll alatt állt. Az információkat ki lehetett lopni az agyából. És közben szépen elaltatták az éberségét, hogy ne vegyen észre semmit. Érted, mire gondolok? És ezek után Morriss...

- Morriss S? - kérdezte meghökkenve Evans.

- Valószínűleg. Meg van győződve róla, hogy ez a szíriusziak műve, akik az élesztőt akarják megkaparintani. Ebben olyan biztos, hogy másról hallani sem akar. Mi ez: szabályos félreértés vagy finom meggyőzés? Morriss gyorsan meggyanúsított téged, Lou - egy kicsit túl gyorsan A. Egy tanácsosnak nem árt, ha kissé lassabban jut el odáig, hogy meggyanúsítsa egy tanácsostársát.

- Az ürre! Akkor hát ki van biztonságban, Lucky?

Lucky az üres kávéscsészébe meredt, és azt mondta:

- A Vénuszon senki. Ez a véleményem. El kell innen vinnünk az egész történetet és az igazságot.

- És hogyan tudjuk kicsempészni?

- Jó kérdés. Hogyan? - Ezen Lucky is eltűnődött.

- Fizikailag képtelenek vagyunk rá - állapította meg Evans. - A *Hildát* kizárólag az óceánra tervezték. A levegőben nem megyünk vele semmire, . űrről nem is beszélve. És ha visszatérünk a városba, hogy valami alkalmasabb szállítóeszközt keressünk, soha többé nem tudunk elszabadulni.

- Azt hiszem, igazad van - ismerte el Lucky -, de fizikailag nem is kell elhagynunk a Vénuszt. Csak az információinknak kell kijutniuk.

- Ha a hajó rádiójára gondolsz - mondta Evans az használhatatlan. Ezen a ro- zoga bárkari a készülék csak belső, vénuszi használatra van hitelesítve. Nem szubéterikus, amivel el lehet érni a Földet. Innen letről nem nagyon tudunk az óceán felszíne fölé sugározni. Úgy tervezték a hordozóhullámaikat, hogy a fenékről verődjenek vissza, és ezt használják háttérként. De még ha egyenesen fölfelé sugároznánk is, akkor sem tudnánk elérni a Földet.

- Szerintem nem is kell - szólalt meg Lucky. - Van valami a hajó és a Föld között, ami éppolyan jó nekünk.

Evans egy pillanatra megzavarodott. Aztán .t mondta:

- Az űrállomásokra gondolsz?

- Pontosan. Két űrállomás kering a Vénusz körül. A Föld harminc- és ötvenmillió mérföldön belül bárhol lehet, de az állomások legfőljebb kétezer mérföldnyire lehetnek tőlünk. Ráadásul biztos vagyok benne, hogy . űrállomáson nincs szarvas- béka. Morriss azt mondta, hogy ezek az állatok nem szeretik a tiszta oxigént, és ha belegondolunk, milyen gazdaságosan kell kihasználni minden helyet az állomáson, nem valószínű, hogy kifejezetten a szarvasbékák számára szén-dioxidos kamrákat tartanának fön. Mármint, ha sikerül átjátszó reléként használni . űrállomást, akkor üzenhetünk a földi központnak.

- Ez az, Lucky - kiáltott fel izgatottan Evans. - Így kijuthatunk. Az agykontroll- juk nem érhet el kétezer mérföldnyire az űrön át... - De ekkor újra elkomorult az arca. - Nem, ez sem fog menni. A hajó rádiója nem tud sugározni az óceán felszíne fölé.

- Innen nem. De tegyük föl, hogy felmegyünk a felszínre, és onnan küldünk üzenetet közvetlenül az atmoszférába.

- A felszínről?

- Miért ne?

- De hisz ott vannak. A szarvasbékák.

- Tudom.

- És agykontroll alá kerülünk.

- És ha nem? - kérdezte Lucky. - Idáig senki olyat nem kaptak el, aki tudhat róluk, tudja, mire számíthat, és a fejébe vette, hogy ellenáll a kísértésnek. A legtöbb áldozat teljesen gyanútlan. A te esetedben arról volt szó, hogy szándékosan beinvitáltad őket az agyadba, hogy a te kifejezésedet használjam. Én azonban nem vagyok gyanútlan, és eszem ágában sincs meghívókat küldeni.

- Csakhogy ezt nem tudod megtenni. Nem tudod, milyen érzés.

- Van más alternatívád?

Mielőtt Evans válaszolt volna, az ingujját gombolva belépett Colos.

- Minden rendben - közölte. - Kezeskedem a generátorokért.

Lucky bólintott, és odalépett a műszerfalhoz, Evans viszont, akinek a tekintete tele volt bizonytalansággal, ülve maradt a helyén.

Újra felhangzott a motorok édes és telt duruzsolása. A tompa zúgás olyan volt, mint egy dallam, és az ember egyszerre érezte a talpa alatt a mozgásnak és függésnek azt a keverékét, amit az űrhajóban soha nem tapasztalhatott.

A *Hilda* átvergődött azon a buborékos rétegen, amelyik megrekedt a hatalmas folt haldokló teste alatt, aztán fokozta a sebességét.

- Mekkora távolságunk van a gyorsításra? - kérdezte feszengve Colos. - Körülbelül fél mérföld - felelte Lucky.

- És mi van, ha ez nem elég? - dörmögte Colos. - Mi van, ha csak nekiütődünk, és beleragadunk, mint a fejsze a fa törzsébe?

- Akkor kimászunk és újra próbálkozunk - válaszolta Lucky.

Egy pillanatig csönd volt, aztán Evans szólalt meg fojtott hangon:

- Ahogy itt be vagyunk zárva a folt alatt, olyan, mintha kamrában lennénk. - Ezt inkább csak magában dünnyögte.

- Hol? - kérdezte Lucky.

- Kamrában - felelte még mindig elmélázva Evans. - A Vénuszon építenek ilyeneket. Kicsi tranzitkupolák a tengerben, olyanok, mint a ciklon vagy bombatámadás elleni bunker a Földön. Arra találták ki őket, hogy óvóhelyül szolgáljanak a betörő víz ellen, ha például Vénusz-rengéskor beroppan a kupola. Nem hiszem, hogy valaha is használták volna ezeket a bunkereket, de a jobb házak mindig úgy hirdetik magukat, hogy veszély esetére saját kamrájuk van.

Lucky hallotta Evanset, de nem mondott semmit. A motor fordulatszámmerője még följebb ugrott.

- Kapaszkodjatok! - kiáltotta Lucky.

A *Hilda* minden ízében remegett, és a váratlan, szinte ellenállhatatlan sebesség-csökkenés Luckyt a műszerfalnak szorította. Colos és Evans ujjizülete elfehéredett, a csuklójuk pedig megfeszült, ahogy teljes erőből megragadták a védőkorlátot. A hajó lelassult, de nem állt meg. A motor erőlködött, a generátorok visítva tiltakoztak, amitől Lucky gyomra összerándult, a *Hilda* beleszántott a bőrbe, a húsba, az izmokba, feltépte az üres véredényeket és a hasznavehetetlen idegeket, amelyek olyanok voltak, mint egy-egy félméteres kábel. Lucky komoran, összeszorított fogakkal továbbra is maximumon tartotta a gázkart, hogy legyőzze az akadály szakitószilárdságát.

Hosszú percek teltek el, mire a motor egy utolsó, győzelmes bűgással végre átvágta magát a szörnyőn, és újra kijutott a nyílt tengerre.

A *Hilda* csöndben és simán emelkedett a vénuszi óceán homályos. széndioxiddal telített vizében. Csönd kerítette hatalmába a három utast, csönd, amelyet a vakmerőségükért kellett fizetniük, cserébe azért, hogy szembe mertek szállni a Vénusz ellenséges élővilágának leghatalmasabb erődítményével. Evans egy szót sem

szólt azóta, hogy maguk mögött hagyták a foltot. Lucky bekapcsolta a robotpilótát, és most csak ült a forgószéken, és ujjáival halkan kopogott a térdén. Még az ellenállhatatlan Colos is komoran elhúzódott a hátsó kémlelőnyíláshoz, amelynek domború, széles látószögű nyílásán bőséges látványban volt része.

- Lucky, nézz oda! - kiáltott fel hirtelen Colos. Lucky odalépett Colos ablakához. Mindketten szótlánul bámultak kifelé. A kémlelőnyílásnak több mint a felét apró,

csillagként foszforeszkáló vaskos és puha élőlények foglalták el, a másik irányban pedig egy fal húzódott, egy éktelenül nagy fal, amely foltokban váltogatva a színét, ragyogott.

- Gondolod, hogy ez a szörny, Lucky? - kérdezte Colos. - Nem így fénylett, amikor lemerültünk, de nem S így fénylene, ha nem pusztult volna el, igaz? - Márpedig ez a folt, Colos - mondta gondterhelten Lucky. - Szerintem az egész óceán összegyűlik a nagy lakmározásra.

Colos megint kinézett, és egy kicsit inába szállt a bátorsága. Hát persze! Itt van sok százmillió tonna enni való hús, a szemük elé táruló fény a sekély vízben a szörny holttestén lakmározó parányi élőlények fénye.

Az élőlények elhúztak az ablak előtt, és mindegyik azonos irányba tartott. Aha-jót felé úsztak, a hegynyi tetem felé, amelyet a *Hilda* hagyott nekik.

A mindenféle méretű nyílhalak raja volt a legfeltűnőbb. Egyenes, fehérén foszforeszkáló csík jelezte a gerincoszlopukat (amely valójában nem S gerinc, hanem egy elváló, szaruszerű anyagból lévő rúd). A fehér vonal egyik végén egy halványsárga V volt a fejük. Colosnak úgy tetszett, mintha megszámlálhatatlan mennyiségű élő nyílraj zúdult volna a hajó tatja felé, de képzeletben látta a túfogakat, üreges, falánk állkapcsukat.

- Nagy galaxis! - sóhajtott Lucky.

- Mars homokja! - dörmögte Colos. - Kiürül az óceán. A környék összes átkozott férge idegyűlik.

- Mindenesetre ha ezek a nyílhalak alaposan nekilátnak, tizenkét órán belül egy porcikája sem marad a szörnynek - jegyezte meg Lucky.

Evans hangja hallatszott a hátuk mögött.

- Lucky, beszélni akarok veled.

Lucky megfordult.

- Tessék. Mi van, Lou?

- Amikor először javasoltad, hogy menjünk a felszínre, azt kérdezted, hogy van-e más alternatívám.

- Emlékszem. De te nem feleltél.

- Most már tudok válaszolni. Sőt állítom, hogy a válasz: menjünk vissza a városba.

- Hé, mi a fenének? - kérdezte Colos.

Luckynak nem volt szüksége arra, hogy ugyanezt megkérdezze. On-cimpája kitágult, és befelé dühös volt magára azokért az elvesztegetett percekért, amelyeket a kémlelőnyílás előtt töltött, amikor pedig a szívének, az eszének és a lelkének egyetlen dologra kellett volna összpontosítania.

Mert hogy Evans összeszorított markában, ahogy fölemelte a kezét, ott lapult Lucky saját pisztolya, és Evans elkeskenyedett szemében nagyon kemény elszántság tükröződött.

- Visszamegyünk a városba! - ismételte meg Evans.

Tizenkettedik fejezet

A VÁROSBA?

- Mi baj, Lou? - kérdez. Lucky. Evans türelmetlenül intett a pisztollyal.

- Kapcsold hátramenetbe a motorokat, indíts lefelé, és fordítsd a hajót a város irányába. Nem te, Lucky. Engedd Colost az irányítópulthoz, aztán állj melléje, hogy titeket is lássalak, meg a műszereket is.

Colos félig fölemelte a karját, és a szemével Lucky tekintetét kereste. Lucky te vábbra is lefelé tartotta a karját.

- Most szépen mondd el, mi a fene bűjt beléd! - mondta határozottan. - Belém semmi - felelte Evans. - Semmi az égvilágon. Beléd bűjt valami. Kimen-tél, és megölted a szörnyet, aztán visszajöttél, és elkezdted arról beszélni, hogy menjünk föl a felszínre. Minek?

- Elmagaráztam, hogy miért kell felmennünk. - Nem hiszek az érveidnek. Ha fölme gyünk, biztos vagyok benne, hogy a szarvas- békák kontrollja alá kerülünk. Nekem már volt néhány kalandom velük, ismerem őket, és épp ezért tudom, hogy ezúttal a te agyadat szálltak meg.

- *Hogyan?* - csattant föl Colos. - Elment az eszed? - Tudom, hogy mit csinálok - mondta Evans, miközben óvatosan figyel. Luckyt. - Ha higgadtan szemléled az egészet, Colos, látni fogod, hogy Lucky minden kétség, kizáróan a szarvasbékák hatása alá került. Ne felejtsd el, nekem is barátom. Régebben ismerem, mintc, Colos, és nagyon bánt, hogy ezt kell tennem, de nincs más választásom. Meg kellett tennem.

Colos elbizonytalanodva nézett hol az egyikre, hol a másikra, aztán halkán azt kérdezte:

- Lucky, tényleg elkaptak a szarvasbékák? - Nem - felelte Lucky. - Mit vártál tőle? - kérdezte indulatosan Evans. - Hát persze hogy elkapták. Ah-hoz, hogy megölje a szörnyet, föléje kellett kerülnie. A felszín közelébe került, ahol a szarvasbékák várakoztak, s így könnyedén lecsaphattak rá. Hagyták, hogy megölje. Miért is ne? Boldogan átruházták a szörny agykontrollját Luckyra, így azután Lucky, mihelyt visszatért, arról kezdett halandzsázni, hogy a felszínre kell mennünk, ahol közjük kerülünk, és csapdába esünk - mind a hárman, akik megismertük az igazságot.

- Lucky? - kérdezte remegve Colos, s a hangja bizonyosságért esedezett. - Teljesen rossz nyomon vagy, Lou - mondta hűvösen Lucky. - Amit most te, szel, az pontosan annak a következménye, hogy c vagy a foglyuk. Egyszer már e uralmuk alá kerültél, és a szarvasbékák kiismerték cc észjárásodat. Akkor kaparintanak meg, amikor akarnak. De lehet, hogy soha nem is eresztettek el teljesen. Most is csak azt teszed, amit tenned kell.

Evans keze még szorosabban fonódott a pisztolyra. - Sajnálom, Lucky, de nem győztél meg. Vigyek vissza a hajót a városba! - Ha nem vagy a hatásuk alatt, Lou - mondta Lucky -, szóval ha szabad akaratból cselekszel, akkor lepu ffantasz, ha megpróbálom a felszínre kormányozni a hajót, igaz?

Evans nem válaszolt.

- Ezt kell tenned - folytatta Lucky. - Kötelességed a Tanács és az emberiség

nevében, hogy ezt tedd. Másrészt viszont, ha agykontroll alatt vagy, akkor meg kell fenyegetned, meg kell próbálnod, hogy rávegyél a hajó irányának megváltoztatására, de kétlem, hogy rá tudnának venni, hogy meg is ölj. Túlságosan ellentmondana az észjárásodnak, hogy megöld egy barátodat, aki ráadásul a Tanács tagja is. Tehát add ide a pisztolyt! Lucky a kezét kinyújtva megindult a másik felé. Colos elszörnyedve nézte őket. Evans hátrálni kezdett.

- Figyelmeztetlek, Lucky, hogy lőni fogok - mondta rekedt hangon Evans. - Én viszont azt mondom, hogy nem fogsz lőni. Ide fogod adni a pisztolyt. Evans elért a falig. A hangja olyan magasra csapott, mint egy elmebajosé:

- Lelőlek! Lelőlek!

- Lucky, állj! - kiáltott Colos.

De Lucky máj megállt, és elkezdett hátrálni. Lassan, nagyon lassan hátrált.

Hirtelen kialudt az élet Evans szemében, és most csak állt, mint egy kőszobor, ujjai a ravaszon. Fakó hangon azt mondta:

- Vissza a városba.

- Colos, fordítsd a hajót a város irányába! - adta ki a parancsot Lucky.

Colos gyorsan a kapcsolókhoz lépett.

- Most tényleg agykontroll alatt áll, igaz?

- Tartottam tőle, hogy így lesz - felelte Lucky. - A szarvasbékák fokozták a hipnóvizist, hogy biztosan lőjön. És lőne is, efelől most már nincs kétségem. Amnéziába esett. Ezekre a percekre később nem fog emlékezni.

- Hall minket? - Colosnak eszébe jutottak a komp pilótái, akiknek a Vénuszra kellett volna átszállítani őket, és akik hirtelen teljesen megfedkeztek a körülöttük lévő külvilágról.

- Ni hiszem - felelte Lucky -, de le nem veszi a szemét a műszerfalról, és ha leterünk a városi irányról, lőni fog. Ez biztos, mint a halál.

- Akkor mit csináljunk?

Újra szavak hagyták el Evans sápadt, hideg ajkát:

- Vissza a városba. Gyorsan!

Lucky nem mozdult, de szemét a pisztoly mozdulatlan csótorkolatára szögezve gyorsan és halkán mondott valamit Colosnak.

Colos szinte alig látható biccentéssel nyugtázta az utasítást.

A *Hilda* elindult visszafelé azon az úton, amelyen jött, vissza a város irányába. Lou Evans tanácsos ridegen, fehér arccal állt a falnál, könyörtelen tekintete ide-oda járt Luckyról Colosra, kettejükéről a műszerfalra. A teste tökéletes engedelmességbe fagyott azok iránt, akik az agyát uralták, s még annak sem érezte szükségét, hogy a pisztolyt áttegye egyik kezéből a másikba.

Lucky a fülét hegyezte, hogy hallja Aphrodité hívójelének csöndes duruzsolását, amely folyamatosan zümmögött a *Hilda* iránykeresőjén. A jeladót Aphrodité kupolájának legmagasabb pontján helyezték el, és meghatározott hullámhosszon sugárzott minden irányba. A visszaút a városba olyan pofonegyszerű \Tolt, mintha Aphrodité egy nyílt síkságon lenne, alig háromszáz méterre a hajótól.

Lucky a halkan vinnyogó jel hangmagasságából pontosan meg tudta állapítani, hogy nem egyenesen a város felé tartanak. Valójában parányi eltérés volt a

normá-

lis hangmagasságtól, amelyet füllel szinte nem is lehetett érzékelni. Evans megdelejezett fülének nyilván észrevétlen maradt. Lucky legalábbis buzgón remélte. Lucky megpróbálta követni Evans üres tekintetét, és a szeme eljutott a műszerfalig. Biztos volt benne, hogy Evans tekintete a mélységjelzőn pihen. A hatalmas, egyszerű, kerek számlap a víznyomást mutatta. Abból a távolságból, ahol Evans állt, viszonylag könnyedén meg lehetett állapítani, hogy a *Hilda* nem a felszín felé tart. Lucky biztos volt benne, hogy ha a mélységjelző mutatója rossz irányba fordulna, Evans habozás nélkül meghúzná a ravaszt.

Amennyire lehetett, próbált minél kevesebbet gondolni a saját helyzetükre, minél kevesebb ötletet adni a rájuk váró szarvasbékáknak, de azon azért mégiscsak eltűnődött, hogy Evans vajon se szó, se beszéd, miért nem puffantotta le őket. A hatalmas folt alatt úgyis a biztos halál várt rájuk, most viszont visszatereli őket Aphroditéba. Vagy lehet, hogy mihelyt a szarvasbékáknak sikerül áldozatuk megbolygatott agyából az utolsó skrupulust is kiirtaniuk, Evans azon nyomban lőni fog? A hívójel hangmagassága megint egy árnyalatnyival eltért a normálistól. Lucky szeme újra Evans felé siklott. Nem tudta eldönteni, hogy képzelődik, vagy valóban egy szikra (nem pont érzelem, de valami ilyesmi) gyulladt-e fel Evans tekintetében. Egy pillanattal később már nyilvánvalóan több volt mint képzelődés, mert Evans bicepszé határozottan megfeszült, és kissé följebb emelte a karját. Mindjárt lőni fog! És ahogy a gondolat villámgyorsan átfutott Lucky agyán, ahogy az izmai a közelgő lövés előtt önkéntelenül és teljesen fölöslegesen összerándultak, a hajó nekiütközött valaminek. Evans, akit készületlenül ért a döccenés, hátratántorodott. A pisztoly kicsúszott az ujjai közül.

Lucky rögtön cselekedett. Ugyanaz az ütés, amely Evanset hátrataszította, őt előrelökte. Kicsit meg is toldotta a repülést, és máris Evansre vetette magát, elkapta Lou csuklóját, és acélos ujjáival megszorította.

De Evans sem volt rest, és azzal a földöntúli dühvel támadott Luckyra, amellyel fogvatartói megajándékozták. Keresztbe fonta a lábát, megfogta Lucky combját, és fölemelkedett. A még mindig imbolygó hajó billegése váratlanul megkettőzte Evans erejét, és a tanácsos máris fölülre került.

Evans ökle lecsapott, de Lucky válla fölfogta az ütest. Most ő húzta fel a lábát, és vasollóba fogta Evans derekát.

Evans arca eltorzult a fájdalomtól. Megpördült, de Lucky utánafordult, s megint ő került fölülre. Felült, és a lábával még jobban megszorította Evans derekát.

- Nem tudom, hallasz vagy értesz-e, Lou - szólalt meg Lucky.

Evans rá sem hederített. Egy utolsó testmozdulattal földobta magát és Luckyt a levegőbe, s azzal kibújt a szorításból.

Lucky gurult egy kicsit, ahogy talajt fogott, aztán rugózva talpra ugrott. Elkapta Evans karját, amint az föltápáskodott, megtekerte, és a vállára vette, mint egy zsákot. Egy emelés, és Evans nagy csattanással a hátára zuhant. Szétvetett karral elterült a padlón.

- Colos! - kiáltott elakadó lélegzettel Lucky, miközben egy gyors mozdulattal hátrasimitotta a haját.

- Itt vagyok - válaszolt a kis ember vigyorogva, és könnyedén megpörgette az ujján Turner pisztolyát. - Biztos, ami biztos, itt maradtam, hátha szükség lesz rám.

- Jól van. Tedd el azt a pisztolyt, Colos, és lásd el Lout. Nézd meg, hogy biztosan nem tört-e el egy csontja. Aztán kötözd meg.

Lucky az irányítópulthoz lépett, és végtelen elővigyázatossággal leúsztotta a *Hildát* az óriási folt tetemének maradványairól, amelyet órákkal ezelőtt hagytak itt. Lucky hazardjátéka bevált. Abban reménykedett, hogy a szarvasbékák egyrészt úgyis az agykontrollal lesznek elfoglalva, másrészt, mivel járatlanok a mélyvízi utakon, nincs igazi elképzelésük a folt valóságos méreteiről, s így nem jönnek rá, hogy mi a jelentősége annak a kis módosításnak, amellyel Colos letért a megadott útvonalról. Az egész hazardjáték azon a néhány parancsszón múlt, amit akkor adott ki Colosnak, amikor az Evans fenyegetésének hatása alatt visszafordította a hajót a város felé.

- Támadj a foltnak - súgta Lucky Colosnak.

A *Hilda* megint irányt változtatott. Az orra a felszín felé fordult.

Evans az ágyához kötözve fáradt és szégyenkező arccal nézett Luckyra. -

Ne haragudj.

- Megértjük, Lou. Ne bánkódj miatta - felelte könnyedén Lucky. - De most egy kis ideig nem engedhetünk el. Ezt, ugye, belátod?

- Hát persze. Az ürre, kötözzetek meg még jobban! Megérdemlem. Hidd el, Lucky, a legtöbbször nem is emlékszem.

- Nézd, cimbora, az a legokosabb, ha alszol egy kicsit - mondta Lucky, és ököllel könnyedén vállon csapta Evanset. - Ha szükség lesz rád, felébresztünk, mihelyt fölérünk a felszínre.

Néhány perccel később azért csöndben odaszólt Colosnak:

- Szedd össze az összes pisztolyt a hajón, minden fegyvert, amit csak találsz.

Nézz be a raktárakba, a kajütszekerényekbe, mindenhová.

- Mit akarsz velük csinálni?

- Kidobni - felelte röviden Lucky.

- Mit?

- Jól hallottad. Lehet, hogy legközelebb te kerülsz transzba. Vagy én. És ha így lenne, nem szeretném, ha megismétlődne, ami az imént történt. A szarvasbékák ellen a fizikai fegyver úgyis használhatatlan.

Előbb két pisztoly, aztán a szkafanderben lévő elektromos ostorok tűntek el a hajó hulladékledobójában. A ledobószerkezet felcsapható nyílása közvetlenül az elsőegélyszekrény mellett állt, s a fegyverek tompa puffanással tűntek el az egyirányú tolózárakon a tengerbe.

- Olyan érzés, mintha meztelen lennék - dörmögte Colos, és kibámult a kémlelőnyíláson, mint aki egy utolsó pillantást akar vetni az eltűnő fegyverekre. De csak egy halványan foszforeszkáló csík húzott el a szeme előtt, jelezve egy arra haladó nyílhal útját. Mást nem látott.

A víznyomásjelző mutatója lassan esett lefelé. Huszonnyolcezer láb mélységből indultak. Most viszont már kevesebb mint kétezer láb mélységben jártak.

Colos továbbra is feszülten figyelt a kémlelőnyíláson.

Lucky odapillantott. - Mit keresel?

- Azt hittem - felelte Colos -, hogy világosabb lesz, ha följebb jutunk.
- Kétlem - mondta Lucky. - Az algák szorosan betakarják a felszínt. Fekete marad a világ, míg át nem törünk rajtuk.
- Lehet, hogy beleakadunk egy halász vonóhálójába?
- Remélem, nem.

Már ezeröttszáz láb mélységben jártak.

Colos megpróbált könnyed lenni, láthatóan szeretne volna elhessegetni a saját gondjait:

- Mondd, Lucky, hogy lehet, hogy olyan sok a szén-diódd a Vénusz levegőjében? Úgy értem, ha egyszer ennyi növény van? Mert, ugye, a növényeknek oxigénre kellene átalakítaniuk a szén-dióddot?

- Ez a Földön így is van. De ha jól emlékszem a xenobotanikai tanulmányaimra, a vénuszi növények nagyon ravasz életet élnek. A földi növények a levegőbe eresztik az oldgént; a vénusziak mint egy sűrítményt, elraktározzák a szövetekbe. - Szórakozottan beszélt, mint aki maga is a fecsegéssel szeretne fölébe kerekedni a sötétebb gondolatainak. - Ezért nem lélegeznek a vénuszi állatok. Ami oxigénre szükségük van, azt a táplálékból szerzik.

- Mennyi mindent tudsz! - ámult el Colos.

- Mi több, a táplálékuk valószínűleg túl sok oxigént tartalmaz, máskülönben nem szeretnék annyira az alacsony oxigéntartalmú ételt, mMt amilyen a kocsikenőcs, amivel megettetted a szarvasbékát. Legalábbis ez az én teóriám.

Most már csak nyolcszáz lábnyira voltak a felszíntől.

- Egyébként jól navigálsz - szólalt meg Lucky. - Mármint amikor nekimentél a foltnak.

- Semmiség - felelte Colos, de a Lucky szavaiban bujkáló elismeréstől boldogan elpirult.

Ránézett a mélységjelzőre. Ötszáz lábnál jártak.

Csönd ereszkedett közéjük.

Ekkor a sima emelkedés hirtelen megszakadt, valami kaparászó, csikorgó hang hallatszott fölülről, érezni lehetett, hogy a motorok keményen dolgoznak, és hirtelen kivilágosodott a kémlelőnyílás, s az algaszálak és fonatok között a felhős ég és a hullámzó felszín vakító látványa tárult eléjük. A víz ragyás volt az apró csobbanásoktól.

- Esik - állapította meg Lucky. - És most attai tartok, jobb, ha maradunk a fenekünkön, és megvárjuk, míg értünk jönnek a szarvasbékák.

- Hát... hát... - hebegett kifejezéstelen tekintettel Colos. - Itt vannak! Mert hogy épp abban a pillanatban mászott valami a kémlelőnyílás látóterébe: sötét, folyékony szemével ünnepélyesen bebámult a nyíláson, hosszú lábait szorosan maga alá hajtogatta, bütykös ujjai egy algaszárra fonódk. Egy szarvasbéka volt!

Tizenharmadik fejezet
ELMÉK TALÁLKOZÁSA

A *Hilde* fölényesen győzte a vénuszi óceán háborgó hullámain. Az erős, kitartó eső úgy kopogott a hajó külső burkán, mintha valami földi ritmust dobolna ki. Colosnak, marsbeli lévén, az eső és az óceán ismeretlen fogalmak voltak, ám Luckyban otthoni emlékek ébredtek föl.

- Nézd ezt a szarvasbékát, Lucky! - mondta Colos. - Nézd meg!

- Látom - felelte amaz hűvösen.

Colos megtörölte az üveget az inge ujjával, aztán egyszer csak azt vette észre, hogy az orra nekinyomódik az ablaknak, hogy jobban lásson.

Hirtelen azt gondolta: hé, jobb, ha nem megyek olyan közel.

Hátraugrott, aztán szándékosan a szája sarkába dugta mindkét kisujját, és széthúzta a száját. Kidugta a nyelvét, kancsalított, és számárfület mutatott.

A szarvasbéka fennkölt tekintettel bámult vissza rá. Egy izma sem rándult azóta, hogy először fölbukkant. Valósággal hintáztatta magát a széllal. Úgy tetszett, nem bánja vagy csak nem vette észre, hogy a víz rá-rácsap vagy körülnyalja.

Colos még ijesztebben eltorzította az arcát, és „Uff-uff!” kiáltással próbálta elűzni a békát.

Lucky hangja szólalt meg a háta mögül:

- Mit csinálsz, Colos?

Colos fölpattant, elkapta a kezét, és hagyta, hogy az arca újra fölvegye jellegzetes kobold alakját. Vigyorogva azt mondta:

- Csak megmutattam a szarvas békának, hogy mit gondolok róla.

- Viszont ő is megmutatta neked, hogy mit gondol rólad!

Colos szíve nagyot dobbant. Tisztán hallotta a nemtetszést Lucky hangjában. Ilyen válságos helyzetben, ilyen nagy veszély idején ő, mármint Colos fintorogni kezd, mint egy bolond. Elszégyellte magát.

- Nem tudom, mi bűjt belém, Lucky - szabadkozott Colos.

- Ők művelték - jelentette ki rekedt hangon Lucky. - Próbáld csak végiggondolni. A szarvasbékák most puhatolják ki a gyöngé pontjaidat. Mihelyt ez sikerült, bemásznak az agyadba, és ha egyszer befészkeltek magukat, mindent elkövetnek, hogy többé eszedbe ne jusson kitessékelni őket. Szóval ne hallgass az ösztöneidre, és csak azután cselekedj, ha mindent végiggondoltál.

- Igenis, Lucky - dünnyögte Colos.

- És most mi következik? - Lucky körbenézett a hajón. Evans aludt, görcsösen hánykolódott és nehezen lélegzett. Lucky szeme egy pillanatra megállt rajta, aztán elfordult.

- Lucky! - szólalt meg egész bátortalanul Colos.

- Igen?

- Nem akarod hívni az úrállomást?

Lucky egy darabig értetlenkedve meredt a társára. Aztán lassan kisimultak a ráncok a szeme fölött, és suttogva azt mondta:

- Nagy galaxis! Elfelejtettem. Colos, megfeledeztem róla! Egy pillanatra se jutott eszembe.

Colos a hüvelykujjával a válla mögé bökött, a kémlelőnyílásra, ahol a szarvasbeka, mint egy bagoly, még ugyanúgy bámult befelé.

- Úgy érted, ő...?

- Úgy értem, *ők*. Az ürre, odakint több ezer lehet belőlük!

Colos félig-meddig szégyenkezve ismerte föl saját érzéseinek természetét; szinte örült, hogy Luckyt ugyanúgy csapdába ejtették a békák, mint őt. Így egy kicsit könnyebb volt elviselni a saját vétkét, amely máskülönben talán túlságosan hozzáragadt volna. S ha úgy vesszük, Luckynak nem is volt joga...

Colos megrökönyödve parancsolt megálljt a gondolatainak. Csak nem fogja belelovalni magát, hogy nehezteljen Luckyra? Ez nem vall rá. Ezt *ők* csinálják vele. Dühösen kitörölt az agyából minden gondolatot, és Luckyra kezdett összpontosítani, akinek a keze az adó-vevőn volt, próbálta óvatosan beállítani, hogy minél pontosabban küldhessen üzenetet az ürbe.

De ekkor Colos fölkapta a fejét egy váratlan, új és ismeretlen hangra. A hang tompán és szintelenül, különösebb hanglejtés nélkül csak ennyit mondott:

- Ne babráld a messzehangzó készüléket! Nem akarjuk.

Colos megfordult. Kinyílt a szája, és egy pillanatig tátva is maradt.

- Ezt ki mondta? - kérdezte. - Hol van?

- Nyugi, Colos - csendesítette Lucky. - Belül volt, a fejedben.

- Csak nem a szarvasbeka? - kérdezte kétségbeesve Colos.

- Nagy galaxis! Hát ki más lenne?

Colos erre ismét megfordult, hogy kinézzen a kémlelőnyíláson az égre, az esőre és a himbálódzó szarvasbékára.

Lucky életében egyszer már megtörtént, hogy idegen lények rákényszerítették gondolataikat az agyára. Ez azon a napon történt, amikor találkozott az anyagtalan energiából álló lényekkel a Mars barlangjaiban.

Ott felnyitották az agyát, de a gondolatátvitel nem fájt, inkább kellemes volt.

Tudta, hogy tehetetlen, de közben ezek a lények megfosztották a félelemtől is.

Most valami mással nézett szembe. A szellemujjak erővel hatoltak be a koponyájába, s ezt fájt, undorító és sértő volt.

Lucky keze leesett a készülékről, és nem érezte többé szükségét, hogy visszategye. Megint meglepedkezett róla.

A hang másodszor is megszólalt:

- Rezegtesd a levegőt a szájaddal!

- Úgy érted, hogy beszéljek? - kérdezte Lucky. - Hallod a gondolatainkat, amikor nem beszélünk?

- Csak nagyon homályosan és elmosódottan. Nagyon nehéz, hacsak előtte nem tanulmányoztuk át alaposan az egyedet. Amikor beszélsz, a gondolataid élesebbek, és halljuk őket.

- Mi egészen jól hallunk benneteket - ismerte el Lucky.

- Igen. Mi erősen és hatékonyan tudjuk közvetíteni a gondolatainkat. Ti erre képtelenek vagytok.

- Mindent hallottál, amit idáig mondtam?

- Igen.
- Mit kívánsz tőlem?
- A gondolataidban találtunk egy szervezetet, amelynek a társaid is tagjai, s amely messze van innen, túl a végeken, az égbolt másik oldalán. Te Tanácsnak nevezed. Erről akarunk többet tudni.

Lucky befelé egy szikrányi elégtételt érzett. Végre egy kérdés, amire választ kapott. Mindaddig, amíg csak a saját személyét képviselte, az ellenség beérte volna annyival, hogy megöli. Ám az elmúlt órákban fölfedezték, hogy túlságosan sokat tudott meg az igazságból, és ez aggasztja őket.

Vajon a Tanács többi tagja is ilyen könnyen rájön az igazságra? Milyen jellegű szervezet ez a Tanács?

Lucky meg tudta érteni az ellenség kíváncsiságát, ezt az új elővigyázatosságot, a hirtelen támadt vágyat, hogy minél többet kiszedjenek belőle, mielőtt megölik. Nem csoda, hogy tétovázni kezdtek, amikor Lucky ott állt tehetetlenül Evans pisztolya előtt, és nem tudták eldönteni: rávegyék Evanset, hogy lőjön, vagy ne. Épp csak egy kicsivel tétováztak többet a kelletténél.

De Lucky eltemette minden további gondolatát a témával kapcsolatban. Lehet, hogy úgy van, ahogy mondják, és nem hallják tisztán a ki nem mondott gondolatokat. De az is lehet, hogy megint hazudnak.

- Mi bajotok a népemmel? - kérdezte hirtelen Lucky.
- A fakó, érzelemmentes hang azt mondta:

- Nem mondhatjuk, hogy van, amikor nincs.

Lucky állta megkeményedett. Lehet, hogy elkapták az utolsó gondolatát, hogy a békák netán hazudnak? Óvatosnak, nagyon óvatosnak kell lennie.

A hang folytatta:

- Nem sok jót mondhatunk a népedről. Befejezik az életet. Húst esznek. Nem jó, hogy valaki értelmes, ugyanakkor húst eszik. Aki húst eszik, annak be kell fejeznie az élet élését, és egy értelmes hűsevő több kárt tesz mint egy értelem nélküli, mivel az előbbi többféle módot tud kigondolni az élet befejezésére. Vannak kis csöveitek, amelyekkel egyszerre nagyon sok életet tudtok befejezni.

- De szarvasbékákat nem ölünk meg.
- Megölnétek, ha engednénk. Ti egymást is megölitek, kisebb csoportokat épp-úgy, mint nagyobbakat.

Lucky nem akart megjegyzést tenni az utolsó mondatra. Ehelyett inkább azt kérdezte:

- Akkor hát mit akartok a népemtől?
- Túl gyorsan szaporodtok a Vénuszon felelte a hang. - Szétszóródtok, és elveszítitek a helyet.

- Igazán nem sokat veszünk el - érvelt Lucky. - Csak sekély vizekben tudunk városokat építeni. 2,2 óceán mélye mindig a tiétek marad, vagyis az összes terület kilenctized része. Ráadásul segíteni A tudunk nektek. Ti ismeritek a szellemet, mi ismerjük az anyagot. Láttátok a városainkat és a ragyogó fémből készült gépeinket, amelyek átszáguldanak a levegőn és vízen, az égbolt másik oldalán levő világokba. Gondoljátok el, ezzel az erővel mennyit tudnánk segíteni rajtatok.

- Nincs szükségünk semmire. Élünk, és gondolkozunk. Nem félünk és nem gyű-

lölünk. Mi egyéb lenne szükségünk? Mit csináljunk a városaitokkal, a fémestekkel és a hajóitokkal? Hogyan tudnák ezek jobba tenni az életünket?

- Akkor hát meg akartok ölni mindnyájunkat?

- Nem szeretnék megszüntetni az életet. Elég, ha jelen vagyunk az agyatokban, és így tudjuk, hogy nem fogtok bajt okozni.

Lucky agyán hirtelen átvillant egy kép (a sajátja, vagy csak beleplántálták?) a Vénusz jövőbeni emberfajtajáról, amely az uralkodó bennszülöttek irányítása alatt él és mozog, s fokozatosan elveszít minden kapcsolatot a Földdel, és az idő múltával egyre több generációból lesz önelégült szellemi rabszolga.

- Az emberek nem engedhetik meg maguknak, hogy szellemi kontroll alatt éljenek - mondta Lucky, bár a szavak őszinteségéről maga sem volt egészen meggyőződve.

- Pedig ez az egyetlen út, és ebben segítenetek kell.

- Nem fogunk.

- Nincs más választásotok. Mindent el kell mondanod az ég túlfelén lévő országozokról, a néped szervezetéről, hogy mit terveznek ellenünk, és hogyan védhetjük meg magunkat.

- Nincs az az eszköz, amellyel rá tudnátok venni, hogy ezt elmondjam. -

Nincs? - kérdezte a hang. - Akkor gondolkozz! Ha nem mondd el a kért információkat, akkor arra fogunk kérni, hogy a ragyogó fémből való gépeddel ereszkedj vissza az óceánba, s a fenekén ki fogod nyitni a gépedet a beáramló víz előtt.

- Hogy meghaljak? - kérdezte komoran Lucky.

- Szükségünk van rá, hogy befejeződjön az életetek. Számunkra nem lenne többé biztonságos, ha a megszerzett tudásotokkal visszaengednének a társaitok közé. Beszelnének velük, és rávennétek őket, hogy megtorlással próbálkozzanak. Ez pe- dig nem lenne jó.

- Ezek szerint akkor sincs több vesztenivalóm, ha hallgatok.

- Nagyon is sok vesztenivalód van. Ha netán visszautasítod, amit kérünk, akkor erőszakkal kell belekotornunk aa agyadba. Ami nem túl hatékony eljárás. Könnyen elveszíthetjük az értékek nagyobb részét. Hogy csökkentjük a veszélyt, darabjaira kell szétszednünk az agyadat, és ez nagyon kellemetlen érzés. Sokkal jobb lenne nekünk is, neked is, Na önként segímnél.

- Nem. - Lucky megrázta a fejét. Szünet. Aztán a hang újra kezdte:

- Bár a néped maga is be tudja fejezni az életet, nagyon félnek önként befejezni. Megszabadítunk ettől a félelemtől, Na segítesz nekünk. Amikor lemerülsz az óceán fenekére, hogy véget vess az életednek, kivesszük a félelmet az agyadból. De ha úgy döntesz, hogy nem segítesz, akkor is rákényszerítünk, hogy befejezd az életedet, de nem vesszük ki a félelmet az agyadból. Sőt fel fogjuk erősíteni.

- Nem - mondta Lucky még hangosabban.

Újabb szünet, ezúttal hosszabb. Aztán a hang folytatta:

- Nemcsak azért kérjük a tudásodat, mert féltjük a saját biztonságunkat, hanem azért is, hogy ne kelljen megtennünk bizonyos kellemetlen lépéseket. Ha nem tudjuk biztosan, hogyan védhetjük meg magunkat az ég túlfelén élő népedtől, akkor kénytelenek leszünk úgy véget vetni a fenyegetésnek, hogy az

itteni világon élő néped életét fejezzük be. Beeresztjük az óceánt a városaikba, ahogy már majdnem megtettük az egyikkel. Úgy ér véget a néped élete, ahogy kialszik a láng. Elhamvad, és az élet tüze nem ég tovább.

Lucky vadul fölnevetett.

- Vegyetek rá!

- Mire?

- Vegyetek rá, hogy beszéljek! Hogy ereszkedjek le a hajóval. Vegyetek rá akár-mire!

- Azt gondolod, hogy nem tudunk?

- Tudom, hogy képtelenek vagytok rá.

- Akkor nézz magad köré, és gondold csak el, mi mindent megtettünk már. A társad, aki meg van kötözve, a kezünkben van. A másik társad, aki idáig melletted állt, ugyancsak a kezünkben van.

Lucky megpördült. Egész idő alatt, míg ez a beszélgetés folyt, egyszer sem hallotta Colos hangját. Mintha teljesen megfeledkezett volna Colos jelenlétéről. Most

vette csak észre a kis marsbelit, aki összezsugorodva, kitekeredve ott feküdt a lábánál.

Lucky térdre borult, iszonyú és félelmetes rémület szorongatta a torkát.

- Megöltétek?

- Nem, él. Nem is nagyon sérült meg. De látod, most már egyedül vagy. Senki nem segít rajtad. Nem tudtak ellenállni nekünk, és te sem tudsz.

- Nem - mondta halottsapadtam Lucky. - Semmire sem tudtok rávenni. - Kapsz egy utolsó lehetőséget. Döntsd el magad. Azt választod, hogy segítesz nekünk, és ezzel csöndben és békében fejezheted be az életet? Vagy megtagadod a segítséget, akkor fájdalommal és szomorúan végzed, és utánad következik az óceán alatti városok valamennyi lakója. Melyik legyen? Gyerünk, válaszolj! A szavak egyre visszhangoztak Lucky agyában, de közben fölkészült, hogy egyedül, barátok nélkül mégiscsak kiáll egy szellemi erő támadásával szemben; azt ugyan nem tudta, hogyan lehet harcolni ellene, abban viszont biztos volt, hogy a saját akarata hajlíthatatlanul makacs.

Tizennegyedik fejezet ELMÉK HARCA

Hogyan védekezzen az ember, ha megtámadják az agyát? Lucky szeretett volna védekezni, de az agyában nincs olyan izom, amelyet megfeszíthetett volna, olyan védekező állás, amelyet felvehetett volna, képtelen volt viszonzni a kegyetlenséget. Nem tudott mást tenni, mint hogy maradt, ahol volt, és próbált ellenállni azoknak cc impulzusoknak, amelyek elárasztották az agyát, amely már talán nem is az övé. De honnan is tudhatná, hogy . övé-e vagy sem? Mit akar egyáltalán? Akar egyáltalán valamit? Semmi sem jutott eszébe. Üres volt az agya. Pedig biztosan volt benne valami. Bizonyára volt valami terve, azért jött ide.

Idé fel?

Ide csak később jött. Eredetileg lent volt. Lent, mélyen az agyában azt gondolta: ez az.

Egy hajóban van. A hajó feljött a fenékről. Most a felszínen van. Jó. És mi következik ezután?

Miért van a felszínen? Kődösen emlékezett rá, hogy odalent biztonságosabb volt. Nagy nehezen lehajtotta a fejét, becsukta a szemét, aztán kinyitotta. Nagyon nehéz volt minden gondolat. Szavakat kell küldenie valahova... valahova... valamiről. Szavakat kell küldenie. Szavakat.

Hirtelen beugrott! Olyan volt, mintha valahol, mérföldekkel beljebb a vállát ne kifeszítette volna egy ajtónak, s az most hirtelen kinyílt. Tisztán felvillant a cél, és valami eszébe jutott, amit idáig elfelejtett. A hajó rádiója és az űrállomás, hát persze. - Nem kaptatok el - mondta fojtott hangon. - Halljátok ezt? Emlékszem, és továbbra is emlékezni fogok.

Nem jött rá válasz.

Összefüggéstelen szavakat kezdett ordítózni, Az agyában egy hasonlat motoszkált egy emberről, aki a túladagolt altatóval hadakozik. Tartsuk mozgásban az izmokat, gondolta. Sétáljunk. Sétáljunk.

Jelen esetben inkább arról volt szó, hogy az agyát kellett mozgásban tartani, dolgoztatni az agyi idegeket. Csinálni valamit. Valamit. Mert ha megáll, elveszett. Tovább ordítózott, s a hangokból szavak lettek:

- Meg fogom csinálni! Meg fogom csinálni!

De mit? Érezte, hogy a válasz folyton kicsúszik a fejéből:

- Rádió az állomásnak... rádió az állomásnak... - de a hangoknak nem volt semmi értelme.

Most megmozdult. A teste elfordult, az ízületei mintha fából lennének, mintha leszögezték volna, de a teste elfordult. Szembekerült a rádióval. Egy percig tisztán látta a készüléket, aztán imbolyogni kezdett és elhomályosodott. A feladatra szorította az agyát, és az újra kitisztult. Látta az adó-vevőt, látta a távolságbeállító kapcsolóját és a frekvenciaszabályozót. Sikerült felidéznie és megértenie, hogyan működik.

Hatalmas lépést tett a készülék felé, és hirtelen olyan érzés fogta el, mintha vörösen izzó vasszegeket döftek volna a koponyájába.

Megbillent és térdre esett, aztán nagy kinnal újra fölemelkedett.

A fájdalomtól elborult a tekintete, de még így is ki tudta venni a rádió alakját. Előbb az egyik lába mozdult, aztán a másik.

A rádió mintha száz méterre lett volna, olyan távolinak tetszett, és valami átkozott köd ült körülötte. Minden egyes lépéssel fokozódott a lüktetés Lucky fejében. Minden erejét összeszedve próbálta leküzdeni a fájdalmat, hogy csak a rádiót lássa, csak a rádióra gondoljon. Kényszerítette a lábát, hogy mozogjon a gyantaszerűen ellenálló ragacsban, amely belé akaszkodott és húzta lefelé.

Végül kinyújtotta a karját, és amikor az ujjai még mindig másfél méterre voltak az adótól, Lucky tudta, hogy nem bírja tovább. Akárhogyan szerette volna, kimerült teste nem jutott közelebb. Mindennek vége. Vége.

A *Hildán* mintha mindenki megbénult volna. Evans eszméletlenül feküdt a priccsén, Colos a padlón roskadt össze, és bár Lucky makacsul és szálfagyenesen állt, csak reszkető ujjai árultak el valami életjelet.

Újra felhangzott Lucky agyában az egyenletesen, kérlelhetetlenül monoton hang:

- Tehetetlen vagy, de te nem fogod elveszíteni az eszméletedet, mint a társaid. Addig szenvedsz, míg úgy nem döntesz, hogy lemerülsz a hajóval, elmondod, amit tudni akarunk, és be nem fejezed az életedet. Mi türelmesen várunk. Úgysem tudsz ellenállni. Úgysem tudsz szembeszállni velünk. Nem tudsz megvesztegetni! Nem tudsz megfélemlíteni!

Lucky a szünni nem akaró szenvedés közepette valami kisértést érzett, lomha, fájdalommal átitatott agyában valami új izgalom ébredt.

Nem lehet megvesztegetni? Nem lehet megfélemlíteni?

Megvesztegetni?

Még ebben a ködös félőntudatlanságban S tüzet fogott agyában a szikra.

Végre otthagya a rádiót, másra kezdett gondolni, és ebben a pillanatban a fájdalom függőnye résnyire fölemelkedett. Lucky akadozva tett egy lépést a rádiótól, s a függőny egy kicsivel még följebb emelkedett. Lucky egészen elfordult.

Próbált nem gondolni semmire sem. Próbált ösztönösen cselekedni, anélkül hogy előre eltervezte volna. A békák arra koncentráltak, hogy megakadályozzák a rádió elérését. Viszont nem érzékelték a másik veszélyt, amivel most kellett szembenézniük. A könyörtelen ellenségnek nem szabad nyomon követnie Lucky szándékait, mert akkor megpróbálják megállítani. Luckynak gyorsan kellett cselekednie. Ha megállítják: elveszett.

Nem szabad megállítaniuk!

Elérte az elsősegélyszekrényt, és kinyitotta az ajtaját. Nem látott tisztán, s a kótorászással értékes másodperceket veszített.

- Hogy döntöttél? - kérdezte a hang, s a heves fájdalom megint marcangolni kezdte a fiatal tanácsost.

Végre a kezében volt: zömök üveg, kékes színű szilícium. Lucky az ujjával beletürt a szigetelő vattának látszó anyagba, amely a parányi zárszerkezetet védte, a szerkezet viszont azt a paramágneses erőteret zárta le, amely csukva tartotta az üveg kupakját. Alig érezte azt a kicsi nyomást, amellyel megérintette a zárszerkezetet. Szinte nem is látta, amikor a kupak oldalt billent és leesett. Alig hallotta, amikor a fém borítású kupak lekoppant a padlóra. Elmosódottan látta, hogy az üveg kinyílt; bizonytalanul fölemelte a karját a szemétledobó felé.

A fájdalom újra lecsapott rá.

B. karja fölnyitotta a hulladékűritő csapóajtaját; jobb keze remegve emelte a tíz- centis nyíláshoz az értékes üveget.

Egy örökkévalóságig tartott, míg a karja megtette ezt az utat. Lucky most már semmit sem látott. Valami vörös köd borított mindent.

Érezte, hogy a karja és a kezében lévő üveg nekiütdődik a falnak. Tol., de az nem mozdult tovább. Bal keze ujjai a hulladékűritő nyílásától lefelé kezdtek

tapogatózni, míg meg nem érintették az üveget.

Lucky attól félt, hogy elejti. Ha ez megtörténik, soha az életben nem lesz Ebbe ereje újra fölvenni. Két kezébe fogta az üveget, és mindkét kezével húzni kezdte, A bele araszolva haladt fölfelé, miközben Lucky egyre közelebb került az öntudatlanság partjához.

És ekkor eltűnt az üveg!

Olyan volt, mintha egymillió mérföldre sűrített levegő fűtülését hallotta volna, és tudta, hogy az üveg kilöködött a meleg vénuszi óceánba.

Egy pillanatig még mardosta a fájdalom, aztán egy óriási ütéssel teljesen megszűnt. Lucky óvatosan kiegyenesedett, és ellépett a faltól. Az arca és a teste úszott a verejtékben, és még mindig szédült.

Olyan gyorsan, amennyire imbolygó léptei engedték, odament a rádióhoz: ezúttal semmi sem állította meg.

Evans, fejét a kezébe temetve, az egyik széken ült. Szomjasan kortyolta a vizet, és újra meg újra csak ezt ismételte:

- Nem emlékszem semmire. Nem emlékszem semmire.

Colos, derékig meztelenül, egy nedves törülközővel törölgette a fejét és a mellkasát, s bizonytalan vigyorgás ült ki az arcára.

- Én igen. Én mindenre emlékszem. Egyik percben ott álltam melletted, Lucky, és hallgattam, hogy beszélsz a hanggal, aztán egyszer csak minden figyelmeztetés

nélkül elterültem a padlón. Nem éreztem semmit, képtelen voltam elfordítani a fejem, még pislogni se tudtam, de mindent hallottam. Hallotram a hangot, meg azt is, amit te mondtál, Lucky. Láttam, hogy elindulsz a rádió felé...

Kifújta a levegőt és megrázta a fejét.

- Először nem sikerült elérni - mondta csöndesen Lucky.

- Ezt nem tudtam. Kiléptél a látóteremből, s ezek után nem tehettem mást, mint feküdtem és vártam, hogy majd csak elkezdjed az adást. Nem történt semmi, ezért kezdtem arra gondolni, hogy talán téged E elkaptak. Képzeletben már láttam is magunkat, ahogyan mindhárman élőhalottként fekszünk kiterítve. Mindennek vége, és én egy körömhegynyi valamit se tudtam volna megmozdítani. Csak lélegeztem. Aztán megint elmentél a szemem előtt, s ettől egyszerre nevetni, sírni és kiabálni támadt kedvem, de még akkor se tudtam mást csinálni, mint mozdulatlanul feküdni. Csak nagyjából láttam, hogy a falnál kaparászol. Halvány fogalmam se volt, mit csinálhatsz, de egy-két perccel később elmúlt a bénaság. Juhé!

- Ezúttal tényleg visszamegyünk Aphroditéba, Lucky? - kérdezte fáradtan Evans. - Nem tévedés?

- Egyenest vissza, hacsak nem hazudnak a műszerek, de azt nem nagyon hiszem - felelte Lucky. - Ha visszaérünk, lesz egy kis szabadidőnk, de rá is fér mindannyiunkra egy kis orvosi törődés.

- Aludnunk kell - közölte ellentmondást nem tűrve Colos. - Én csak azt szeretnék. Két napig megállás nélkül aludni.

- Az is meglesz - nyugtatta meg Lucky.

Hármuk közül Evanset viselte meg legjobban a kaland. Ez abból is látszott, ahogy a kezét tördelte, s amilyen esetlenül kucorgott a széken.

- Biztos, hogy ezek soha többé semmilyen formában nem kerülnek az utunkba? - kérdezte. Alig érezhetően megnyomta a szót: *ezek*.

- Nem tudom garantálni - mondta Lucky -, de ha úgy vesszük, a nehezen túl vagyunk. Sikerült összeköttetésbe lépnem az úrállomással.

- Biztos? Nem tévedés?

- Biztos. Összekapcsoltak a Földdel, közvetlenül Conway főtanácsossal tudtam beszélni. Vagyis minden el van intézve.

- Akkor jó - káromgott boldogan Colos. - A Föld felkészült. Tudja az igazságot a szarvasbékákról.

Lucky elmosolyodott, de nem szólt semmit.

- Csak egyet akarok tudni, Lucky - szólalt meg Colos. - Mondd el, mi történt! Hogyan tudtad megtörni a hatalmukat? Mars homokja! Mit csináltál?

- Semmi olyat, ami ne juthatott volna már jóval előbb eszembe, s amivel ne tudtam volna megkímélni magunkat egy csomó fölösleges szenvedéstől. A hang azt mondta, hogy nekik csak arra van szükségük, hogy élhessenek és gondolkozhassanak. Emlékszel, Colos? Később meg azt mondta, hogy úgyszólván képtelenek lennének akár megvesztegetni, akár megfélemlíteni őket. Csak az utolsó pillanatban vettem észre, hogy rit műveltek veled, de akkor végre eszembe jutott.

- Eszedbe jutott? - kérdezte színtelen hangon Colos.

- Illetve neked jutott eszedbe. Két perccel azután, hogy megláttad életed első szarvasbékáját, rájöttél, hogy nemcsak életre és gondolkodásra van szükségük. Úton a felszínre, meséltem neked, hogy a vénuszi növények elraktározzák az oxigént, vagyis az itteni állatok a táplálékkal együtt jutnak levegőhöz, ezért nem kell lélegezniük.

Azt is mondtam, hogy valójában föltehetőleg túl sok oxigént kapnak, ezért is imádják az alacsony oxigéntartalmú ételeket, mint például a szénhidrogéneket. A kocsikenőcsöt, példának okáért. Emlékszel?

Colos szeme kitágult. - Hát persze.

- Emlékezz vissza, mennyire rajonganak a szénhidrogénért. Olyanok, mint a cukorért könyörgő gyerek.

- Hát persze - mondta újra Colos.

- Nos, a szarvasbékák agykontroll alatt tartottak bennünket, de ahhoz, hogy ez tartósan sikerüljön, koncentrálniuk kellett. Nekem tehát mindössze annyi volt a dolgom, hogy elvonjam a figyelmüket, legalábbis azokat, akik a legközelebb voltak a hajóhoz, s akiknek a kontrollja a legerősebb volt rajtunk. Így hát kihajítottam egy pofonegyszerű tárgyat.

- De mit? Ne játssz az idegeinkkel, Lucky!

- Kidobtam egy nyitott üveg ásványolajos kenőcsöt, amit a gyógyszertárakban találtam. Tiszta szénhidrogén, jóval tisztább mint a kocsikenőcs. Ennek nem tudtak ellenállni. Még akkor sem, ha az életük forgott kockán. A kicsit hátrébb állók mentális kapcsolatot tartottak az előrébb állókkal, és az agyuk abban a

pillanatban a szénhidrogén felé fordult. Elvesztették az agykontrollt fölöttünk, s így fel tudtam hívni az úrállomást. Ennyi az egész.

- Akkor hát legyőztük őket - mondta Evans.

- Ha már itt tartunk - felelte Lucky -, én nem vagyok olyan biztos benne. Van egy-két dolog... -Összeráncolt homlokkal elharapta a mondat másik felét, és elfordult, mint aki már így S többet mondott a kelleténél.

Minél közelebb kerültek a kikötőhöz, a kupola annál fantasztikusabban ragyogott, és Colosnak megdobbant a szíve a látványtól. Időközben evett, aludt S egy keveset, és alig tudta kordában tartani túláradó jókedvét. Lou Evansnek S sikerült valamelyest úrrá lennie a lehangoltságán. Már csak Lucky látszott nagyon fáradtnak. - Ha hiszed, ha nem, teljesen demoralizáltad a szarvasbékákat - mondta Colos. - Nézz ide, majdnem száz mérőföldet megtettünk visszafelé az óceánban, és egyszer se kerültek az utunkba. Igazam van?

- Most épp azon tűnődöm, miért nem válaszol a kupola - szólalt meg Lucky.

Erre Evans is elkomorodott.

- Már rég jelentkezniük kellett volna.

- Csak nem azt gondoljátok, hogy valami baj van a városban? - nézett Colos egyikről a másikra. Lucky intett, hogy maradjanak csöndben. Mély és pattogó hang hallatszott a hangszóróban. - Azonosítást kérek.

- Itt a *Hilda*, a Tanács szerződéses tengeralattjárója, kihajóztunk Aphroditéból, és most szeretnénk visszatérni. David Starr parancsnok beszél - közölte Lucky.

- Várniuk kell.

- Miért?

- Pillanatnyilag minden zsilip foglalt.

Evans elkomorodott, és azt súgta:

- Lucky, ez lehetetlen.

- Mikor lesz szabad az egyik? - kérdezte Lucky. - Kérem, adja meg a pozícióját, és ultrarövidhullámokkal irányítson a közelébe.

- Várniuk kell.

L, adás nem szakadt meg, de a hang a túlsó oldalon nem szólt többet.

- Lucky - csattant fel méltatlankodva Colos -, hívd Morriss tanácsost! Ő majd intézkedik.

- Morriss azt gondolja, hogy áruló vagyok - mondta bizonytalanul Evans. - Nem lehet, hogy azt hiszi: cinkosságot vállaltál velem?

- Ha ez így lenne - tűnődött Lucky -, akkor nem merne beengedni a városba. Nem, én inkább arra gondolok, hogy akivel az imént beszélünk, az is agykontroll alatt lehet.

- Azért, hogy ne engedjen be minket? - kérdezte Evans. - Komolyan azt hiszed? - Komolyan.

- Hosszú távon nincs más választásuk, ha meg akarják akadályozni, hogy belépjünk, mint hogy... - Evans elsápadt, és két gyors lépéssel a kémlelőnyílásnál termett. - Lucky, igazad van! Egy lézerágyút hoznak! Föl akarnak robbantani!

Colos is az ablakhoz ugrott. Evans ezúttal nem tévedett. A kupola egy része félrehajlott, és a köztük lévő víz miatt ugyan kissé valószínűtlennek látszott, de mögötte ott állt egy zömök cső.

Colos elszörnyedve figyelte, hogy a csótorkolat elindul lefelé, aztán rájuk szegeződik. A *Hilda* fegyvertelen volt. Annyira nem tud felgyorsítani, hogy elmenekülhessen. Úgy látszott, hogy ezúttal nincs menekvés az azonnali halál elől.

Tizenötödik fejezet Az ELLENSÉG?

Colos ugyan érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul a közeli pusztulás gondolatától, de közben azért hallotta Lucky egyenletes hangját, amint erélyesen beleszólt a mikrofonba:

- A *Hilda* tengeralattjáró megérkezett egy rakomány petróleummal... A *Hilda* tengeralattjáró megérkezett egy rakomány petróleummal... A *Hilda* tengeralattjáró megérkezett egy rakomány petróleummal... A *Hilda* tengeralattjáró...

Izgatott hang hallatszott a másik oldalról:

- Itt Clement Heber a zsilip irányítópultjánál. Mi a probléma? Ismétlem. Mi a probléma? Clement Heber...

- Visszahúzzák az ágyút, Lucky - kiáltotta Colos.

Lucky egy szusszanással kiengedte a levegőt, de csak ez mutatta a feszültségét. A mikrofonba azt mondta:

- A *Hilda* tengeralattjáró belépésre jelentkezik. Kérem, jelölje ki a zsilipet. Ismétlem. Kérem, jelölje ki a zsilipet.

- Menjen a tizenötös zsiliphez. Kövessék az irányító jelet Úgy látszik, itt valatte zavar van.

Lucky fölkelt, és azt mondta Evansnek:

- Lou, gyere ide a pilótaülésre, és amilyen gyorsan csak tudod, vidd a hajót a városba. - Intett Colosnak, hogy kövesse a másik helyiségbe.

- Mi... mi... - puffogott Colos, mint egy lyukas játékpuska.

Lucky sóhajtott és azt mondta:

- Gondoltam, hogy a szarvasbékák megpróbálnak kizárni bennünket, úgyhogy készültem a petróleumtrükkre. De arra nem számítottam, hogy annyira meleg helyzet lesz, hogy ágyút szegeznek ránk. Ez tényleg sok volt. Ezek után nemigen hittem, hogy a petróleumos trükk beválik.

- De hogyan sikerült mégis?

- Megint a szénhidrogén. A petróleum kőolajszármazék. A szarvasbékák agykontroll alá vették a kupola őreit, de a rádióüzenet elvonta a figyelmüket. - De honnan tudták, hogy mi az a petróleum?

- Minden maradék képzelőerőmet összeszedve gondolatban lerajzoltam nekik. Tudnak olvasni a gondolataidban, ha kimondod a fejedben összeálló képeket - mondta Lucky, aztán suttogva így folytatta: - De nem A ez az érdekes. Ha képesek lelőni az óceánon, ha ilyen elvetemült gonoszságra szánták el magukat, akkor kétségbe vannak esve; de akkor nekünk is elszántnak kell lennünk. Véget

kell vetnünk ennek az egésznek, és meg kell tennünk a szükséges lépéseket. Most egyetlen hiba is végzetes lehet.

Lucky az inge zsebéből elővett egy írónt, és egy darab fóliára gyorsan lefirkantott valamit.

Odaadta Colosnak.

- Ezt kell tenned, amikor megadom a jelet.

Colos szeme elkerekedett.

- De Lucky...

- Csitt! Erre egy szóval se utalj.

Colos bólintott.

- De biztos vagy benne, hogy igazad van?

- Remélem. - Lucky jóvágású arcát gondok redőzték. - A Föld most már tud a szarvasbékákról, így hát ezek a szörnyetegek nem tudják legyőzni az emberiséget; itt viszont még mindig komoly károkat tudnak okozni. Ezt kell megakadályoznunk valahogy. Most már érted, hogy mit kell tenned?

- Igen.

- Ez esetben... - Lucky összetekerte a fóliát, és erős ujjával összegyúrte. A gombócot visszatette az inge zsebébe.

Lou Evans kiáltott be:

- Bent vagyunk a zsilipben, Lucky. Ot percen belül a városban leszünk.

- Rendben van - mondta Lucky. - Kapcsold Morrisst!

Újra itt vannak Aphroditéban, a Tanács központi épületében, ugyanabban a teremben, gondolta Colos, amelyben először találkozott Lou Evansszel; abban a helyiségben, amelyben először látott szarvasbékát. Beleborzongott a gondolatba: anélkül, hogy tudott volna róla, először micsoda szellemi indákkal fonták be az agyát. Egy dolog hiányzott a szobából: eltűnt az akvárium, a borsós tálak és a kocsikenőcs; a magas asztalok kopáran álltak a vakablak előtt.

Mihelyt beléptek, Morriss némán mutatott az asztalokra. Kövér pofazacskói lotyadtan fityegtek, és a szeme alatt karikák látszóttak. Amikor kezet fogtak, dundi ujjai bizonytalanságról árulkodtak.

Colos óvatosan letette az egyik asztalra, amit hozott.

- Pakura - mondta Morrissnak.

Lou Evans leült. Lucky is helyet foglalt. Morriss állva maradt.

- Kidobattam a szarvasbékákat az épületből. Csak ennyit tudtam elérni. Nem kérhetem meg az embereket, hogy szabaduljanak meg a kedvencüktől, ha nem tudom megadni az okát. Márpedig nyilvánvalóan nem mondhattam meg.

- Ennyi elég lesz - mondta Lucky. - A mostani megbeszélésünk alatt azonban kérem, hogy tartsa rajta a szemét a pakurán. Egy percre se feledkezzen meg róla, hogy itt van a teremben.

- Gondolja, hogy ez segít? - kérdezte Morriss.

- Azt hiszem, igen.

Morriss, aki idáig fel s alá róna a szobát, most megállt Lucky előtt. Hirtelen tomlolni kezdett.

- Starr, én ezt nem tudom elhinni. A szarvasbékák évek óta itt vannak a városban. Szinte azóta, hogy a város felépült.

- De emlékezzen rá... - kezdte Lucky.

- Hogy agykontroll alatt vagyok? - Morriss elvörösödött. - Ez nem igaz. Lehetetlen.

- Emiatt nem kell szégyenkcznie, dr. Morriss - mondta élesen Lucky. - Evans napokon keresztül a kontrolljuk alatt állt, Colos is, én is a hatalmukba kerültünk. Lehetséges, hogy őszintén gondolja magáról, hogy szabad, és közben egyfolytában az uralmuk alatt áll.

- Nincs rá bizonyíték, de nem érdekes - mondta vadul Morriss. - Tegyük föl, hogy igaza van. A kérdés az, hogy mit tegyünk. Hogyan vegyük fel a harcot ellenük? Ni sok értelme van rájuk uszítani az embereket. Ha hozunk egy Hattát, hogy az űrből bombázza a Vénuszt, akkor esetleg ráveszik a zsilip kezelőit, hogy nyissák ki a zsilipeket, és bosszúból vízbe fullasztják a Vénusz összes városát. Különben se tudnánk minden szarvasbékát megölni. Nekik itt van nyolcszázmilliárd köbméternyi óceán, ahol elbújhatnak, és ha kell, nagyon gyorsan megsokszorozzák magukat. Nagyon fontos, hogy üzenetet küldött a Földnek, ezt elismerem, de azért még így is maradt egy sor fontos probléma.

- Igaza van - nyugtatta meg Lucky -, de a helyzet az, hogy nem mindent mondtam el a Földnek. Nem is mondhattam addig, amíg nem tudom az igazságot. Én... Felvillant az interkom jelzőfénye, és Morriss belevakkantott:

- Lyman Turner jött a megbeszélrt találkozóra, uram - közölte egy hang.

- Egy pillanat. - A vénuszi odafordult Luckyhoz, és halkán megkérdezte: - Biztos, hogy szükségünk van rá?

- Maga beszélt meg vele ezt a találkozót, hogy meg kell erősíteni a városon belüli tranzitfalakat, nem emlékszik?

- Igen, de...

- És Turner áldozat. Elég egyértelműek a bizonyítékok. Rajtunk kívül ő az egyetlen magas rangú tisztviselő, akit minden valószínűség szerint elkaptak. Azt hiszem, feltétlenül jó lenne, ha beszélnének vele.

Morriss beleszólt tt interkombá:

- Küldje fel.

Mihelyt belépett, Turner sovány arcára, kampós orrára tettetett érdeklődés ült ki. A terem csöndje és az, ahogy a bent levők bámultak rá, egy kevésbé érzékeny embert is rossz előérzetekkel töltött volna el.

A padlóra dobta a számítógép dobozát, és azt kérdezte:

- Mi baj, uraim?

Lucky lassan, óvatosan vázolta a pusztá tényeket. Turnernek tátva maradt a szája. Elhaló hangon azt mondta:

- Úgy érti, az én agyam...

- Máskülönben hogyan tudhatta volna a zsilipnél dolgozó férfi, hogy pontosan hogyan lehet távol tartani a betolakodókat? Tapasztalatlan és szakképzetlen volt, az elektromos berendezésekkel mégis tökéletesen elbarikádozta magát.

- Ez soha nem jutott eszembe. Soha. - Turner hangja szinte összefüggéstelen motyogássá olvadt össze. - Hogy nem figyeltem föl erre?

- Épp azt akarták, hogy ne vegye észre - magyarázta Lucky.

- Szégyellem magam.

- Nincs egyedül, Turner. Én magam, dr. Morriss, Evans tanácsos ugyanúgy szégyelljük...

- És most mit csináljunk?
- Pontosan azt, amit dr. Morriss ajánlott, amikor maga belépett - mondta Lucky.
- De ehhez mindnyájunk agyára szükség van. Az egyik ok, amiért javasoltam, hogy magát is vonjuk be a tanácskozásba, az, hogy esetleg szükségünk lehet a számítógépére.

- A Vénusz óceánjaira, remélem is - helyeselt buzgón Turner. - Ha bármiben segíthetnek, amivel... - És a homlokára tette a kezét, mint aki félig-meddig attól tart, hogy nem S a saját fejét találja a vállán, hanem valaki másét.

- Most magunk vagyunk? - kérdezte.
- Addig, amíg arra a pakurára koncentrálnunk - vetette közbe Evans.
- Nem értem. Ez mennyiben segít?

- Higgye el, hogy segít. De most ne törődjön vele - közölte Lucky. - Szeretném folytatni, amit akkor kezdtem, amikor maga megérkezett.

Colos hátraperdült a falhoz, és fölült arra az asztalra, amelyen korábban az akvárium állt. Míg hallgatta a beszélgetést, lustán a másik asztalon álló nyitott üveget nézte. - Bizonyosak vagyunk benne, hogy a szarvasbékák jelentik az igazi veszélyt? - kérdezte Lucky.

- De hisz ez a maga teóriája - kiáltott meglepődve Morriss.
- Ó, közvetlenül ők az eszközei az emberi agyak kontrollálásának; de vajon ők az igazi ellenségeink? Nekiszegezik az agyukat a földiek agyának, és ebben félelmetes ellenfélnek bizonyulnak, de a szarvasbékák mint egyedek, elég korlátoznak látszanak.

- Hogyan?
- Nos, abban a szarvasbékában, amelyik itt volt a teremben, nem volt annyi jó érzés, hogy elkerülje az agyunkat. Közölte meglepetését, hogy nincs bajusunk. Ráparancsolt Colosra, hogy hozzon borsószemeket, és merítse meg kocsikenőcsben. Ez okos dolog volt? Rögtön elárulta magát.

Morriss vállat vont.
- Talán nem mindegyik szarvasbéka értelmes.
- Ennél jóval többről van szó. Kint, az óceán felszínén segítség nélkül maradunk. Mégis, mivel gyanítottam bizonyos dolgokat, próbára tettem őket egy üveg ásványolajos kenőccsel, és bejött. Szétszórta a támadóinkat. Pedig gondoljanak csak bele, ezzel kockára tették az egész hadjáratot. Meg kellett volna akadályozniuk, hogy informálhassuk a Földet a szarvasbékákról. És mégis: egy üveg kenőcsért

romba döntöttek mindent. Aztán még egyszer majdnem sikerült elkapniuk, amikor megpróbáltunk bejutni Aphroditéba. Az ágyú már ránk szegeződött, amikor a pakura pusztá megemlítésére összeomlott a tervük.

Turner nyugtalanul mocorgott a székén.

- Most már értem, Starr, hogy mit akar a pakurával. Mindenki tudja, hogy a szarvasbékák imádnak mindenféle zsírt és kenőcsöt. Túl erős a kísértés, hogysem le tudnák győzni.

- Túl erős egy olyan lény számára, aki elég okos ahhoz, hogy a földiekkel bocsát-

kozzon harcba? Maga lemondana egy létfontosságú győzelemről, Turner, egy rostélyosért, egy szelet csokitortáért?

- Hát persze hogy nem, de ez nem bizonyítja, hogy egy szarvasbéka se mondana le.

- Nem mond le, ezt garantálom. A szarvasbéka agya számunkra ismeretlen, és nem is szabad feltételeznünk, hogy ami nekünk bevált, az nekik is beválik. Ráadásul gyanús, hogy szénhidrogénnel el lehet terelni a figyelmüket. Engem ez arra készítet, hogy inkább a kutyákhoz hasonlítsam őket, semmint az emberhez.

- Miben? - kérdezte Morriss.

- Gondolja el - mondta Lucky. - Egy kutyát meg lehet tanítani egy csomó, látszólag értelmes dolog elvégzésére. Aki még soha nem látott kutyát, nem is hallott róluk, ha egy nap (még mielőtt föltalálták a Son-O-Tap érzékelőket) találkozik egy vakvezető kutyával, biztosan eltűnődik rajta, hogy vajon a kutya vagy a gazdája-e az okosabb. De ha elment mellettük egy húsos csonttal, és észrevette, hogy a kutya figyelme rögtön elterelődik a feladatról, akkor valószínűleg megsejthette az igazságot.

- Azt akarja mondani - szólalt meg Turner, és fakó »eme majd kiugrott a helyéből -, hogy a szarvasbékák csupán eszközök egyes emberek kezében? - Ez talán nem hangzik elképzelhetőnek, Turner? Mint dr. Morriss mondta az imént, a szarvasbékák évek óta itt vannak a városban, de mindössze egy-két hónapja kezdtek bajt keverni. És a baj tulajdonképpen triviális dolgokkal kezdődött, mint például amikor valaki pénzt szórt szét az utcán. Mintha valakik fokozatosan tanulták volna meg, hogyan tudnák eszközként használni a szarvasbékák természetes telepatikus képességét, amellyel ráerőltethetik a gondolataikat és a parancsaikat egy másik emberre. Mintha először gyakorolniuk kellett volna, hogy kiismerjék ennek az eszköznek a természetét és a korlátait, kifejlesszék az agykontrollt, hogy aztán, ha eljön az ideje, nagy dolgokat tudjanak végrehajtani vele. Végül is nem valószínű, hogy csupán az élesztőt akarták volna megkaparintani; sokkal nagyobb falatra fáj a foguk: talán a Szoláris Konföderációra, sőt talán az egész galaxisra, - Ezt nem hiszem - mondta Morriss.

- Akkor mondok még egy bizonyítékot. Amikor kint voltunk az óceánon, egy hang - talán egy szarvasbékáé - beszélt hozzánk. Próbált rákényszeríteni, hogy adjunk meg bizonyos információkat, s aztán kövessünk el öngyilkosságot.

- Na és?

- A hang egy szarvasbékán keresztül érkezett hozzánk, de nem tőle eredt. Ha nem emberi lénytől.

Lou Evans főlegyenedett, és hitetlenkedve bámult Luckyra. Lucky elmosolyodott.

- Ezt még Lou sem hiszi el, pedig így történt. A hang csupa nyakatekert kifejezést használt: „hajó” helyett azt mondta, hogy „ragyogó fémből készült gép”. Azt gondoltuk, hogy a szarvasbékák nem ismerik ezeket a fogalmakat, és a hangnak is az volt

a feladata, hogy hitesse el az agyunkkal, hogy csak ilyen körülírt kifejezésekkel

tudja jelezni ugyanazt a fogalmat. De egyszer csak megfeledkezett magáról. Emlékszem rá, hogy mit mondott. Szó szerint tudom idézni: „Úgy ér véget az életed, ahogy kialszik a láng. Elhamvad, és az élet tüze nem ég tovább.”

Morriss egykedvűen megint azt kérdezte:

- Na és?
- Még mindig nem érti? Hogy tudnának a szarvasbékák olyan fogalmat használni, hogy „kialszik a láng” vagy hogy „az élet tüze nem ég tovább”? Ha a hang azt akarja elhiteni velünk, hogy egy békából jön, és képtelen megfogalmazni azt a dolgot, hogy hajó, akkor hogyan lehet fogalma a tűzről?

Most már mindannyian értették, de Lucky dühösen folytatta.

- A Vénusz atmoszférája nitrogénből és szén-dioxidból áll. Nincs oxigén. Ezt mindannyian tudjuk. A Vénusz atmoszférájábansemmi sem tud elégni. Vagyis nincs láng. Egymillió éve nem volt olyan béka, amelyik láthatott volna tüzet, és egyikük sem tudhatja, hogy mi az. Még ha feltesszük is, hogy néhányan láthattak tüzet vagy valami lángot a város kupoláján belül, éppoly kevésbé érthették meg, hogy mi az, mint a hajóinkat. Én tehát úgy gondolom, hogy azok a gondolatok, amelyeket elmondtak, nem a szarvasbékáktól származnak, hanem embertől, aki a békát közvetítő csatornaként használta, hogy a saját agyától elérjen a miénkig.

- De hogyan tudta ezt megtenni? - kérdezte Turner.

- Nem tudom - felelte Lucky. - Bár tudnám! Mindenesetre kitűnő koponyának kell lennie. Nagyon alaposan ismernie kellett az idegrendszer működését és a hozzá kapcsolódó elektromos jelenségeket. - Lucky hűvösen Morrissra nézett. - Mindez például áll arra, akinek a biofizika a szakterülete.

És cetet minden szempár a vénuszi tanácsos felé fordult, akinek kerek arcából annyira kifutott a vér, hogy összes bajuszát alig lehetett megkülönböztetni sápadt bőrétől.

Tizenhatodik fejezet Az ELLENSÉG!

Morrissnak annyit sikerült kinyögnie:

- Azt akarja... -, aztán rekedt harákolásba fulladt a hangja.
- Határozottan nem állítok semmit - mondta nyugodtan Lucky. - Mindössze fölvettem egy lehetséges magyarázatot.

Morriss gyámoltalanul nézett körül, egyik arcról a másikra tévedt a tekintete, de a helyiségben lévő négy férfi szeméből ugyanazt a meggyőződést olvasta ki.

A dűhtől fulladozva tört ki:

- De hát ez örütség, teljességgel elmebajos ötlet. Én voltam az első, akijelentet-ezt a... ezt a... bajt a Vénuszon. Keressék meg az eredeti jelentést a Tanács központjában. Az én nevem van rajta. Miért hívtam volna ide a Tanácsot, ha én... És mi lenne az indítékom? He? Az indítékom?

Evans tanácsos nyugtalannak látszott. A Turner felé vetett gyors pillantásból Colos arra következtetett, nincs nagyon inyére, hogy a Tanács belső ügyeit egy kívülálló előtt teregetik ki.

Evans azonban azt mondta:

- Ez viszont megmagyarázná dr. Morriss erőfeszítéseit, amelyekkel engem akart rossz hírbe keverni. Végül is én kívülálló voltam, és esetleg belebotolhatok az igazságba. Rádadásul valóban rábukkantam az igazság felére.

Morriss nehezen szuszogott.

- Tagadom, hogy valaha ilyesmit tettem volna. Ez az egész valamiféle összeesküvés ellenem, és akárki társul ehhez az ocsmány tréfához, a végén úgyis pórul jár. Az igazság az én oldalamon van.

- Arra gondol, hogy tárgyalást akar a Tanács előtt? - kérdezte Lucky. - A Tanács Központi Bizottságának plenáris ülése elé akarja vinni az ügyet?

Lucky természetesen arra utalt, hogy ha egy tanácsost a Tanács és a Szoláris Konföderáció elárulásával vádoltak, annak ezen a plénumon kellett megjelennie. A Tudományos Tanács történetében azonban még nem volt rá példa, hogy valakinek ezen a fórumon kellett volna megvédenie magát.

A plenáris ülés említésére Morriss, aki idáig minden eszközzel próbált úrrá lenni az indulatain, egyszerre kitört magából. Ordítva talpra ugrott, és vakon nekitámadt Luckynak.

Lucky is fürgén átvette magát a szék karfáján, és ugyanabban a pillanatban gyorsan intett Colosnak. Ez volt a jel, amelyre Colos várt. Colos mostantól pontosan követte Lucky utasításait, amelyeket Lucky még akkor adott, amikor a *Hilda* fedélzetén áthaladtak Aphrodité zsilipkamráján.

Hirtelen eldőrdült egy villámszóró. Alacsony fokozatra volt állítva, de az ionizáló sugárzástól még így is átható ózonillat árasztotta el a termet.

Egy pillanatra megállt az élet. Minden mozgás abbamaradt. Morriss, aki az imént beverte a fejét a felborult székbe, nem nagyon igyekezett megmozdulni. Colos úgy állt, mint egy kis szobor, még mindig a derekához szorította a villámszórót, mintha a lövés pillanatában megdermedt volna.

De amire a fegyver villámai hullottak, valami ott hevert a padlón, elemeire törve.

Elsőnek Lou Evans tért magához, de csak egy éles kiáltásra futotta az erejéből: - Az ürre...

Lyman Turner azt suttogta:

- Mit műveltek?

Morriss, aki még mindig zihált, egy szót sem tudott szólani, csak némán forgatta szemét Colos felé.

- Szép lövés volt, Colos - mondta Lucky, mire Colos elvigyorodott.

Lyman Turner fekete számítógépdobozza ott feküdt a padlón összeroncsolódva és ezer darabra esve. Turner hangja csattant fel:

- A számítógépem! Idióta! Mit művelt vele?

- Csak azt, amit tennie kellett, Turner - mondta fagyosan Lucky. - És most egy kis csöndet kérek.

Odafordult Morrissához, segített talpra állítani az elhízott biofizikust, és így szólt:

- Elnézését kell kérnem, dr. Morriss, de bizonyosnak kellett lennem abban, hogy tökéletesen sikerült elterelnem Turner figyelmét. És erre önt kellett

fölhasználnom.

- Úgy érti, hogy nem is engem gyanúsít azzal, hogy... hogy... - szólalt meg Morriss. - Egy percig sem gyanúsítottam - felelte Lucky. - Soha az életben.

Morriss vérben forgó szemmel, dühösen elfordult:

- Akkor, remélem, mindent megmagyaráz, Starr.

- A mostani megbeszélés előtt - kezdte Lucky - soha senkinek nem mertem elmondani, hogy gyanúm szerint egy ember áll a szarvasbékák mögött. E. még a Földre küldött üzenetemben se mertem állítani. Nyilvánvaló volt a számomra, hogy ha így teszek, a valóságos ellenség elég elszánt ahhoz hogy akcióba kezdjen - például valóban elárassza az egyik várost -, és azzal zsaroljon bennünket, hogy bármikor megismételheti ezt a gáztettét. Abban reménykedtem, hogy míg nem jön rá, hogy a szarvasbékák mellett másra is gyanakszom, türtőzteti magát, halogatja a szörnyű tett végrehajtását, és beéri azzal, hogy csak engem és a barátomat öli meg.

- A mostani megbeszélésen azonban előhozhattam a dolgot - folytatta kis szünet után Lucky -, mivel tudtam, hogy a kérdéses személy jelen van. Mindazonáltal nem mertem szembeszállni vele anélkül, hogy ne tettem volna bizonyos előkészületeket, ugyanis attól féltem, hogy a pakura ellenére mindannyiunkat agykontroll alá vesz, és attól is tartottam, hogy ezek után sokkal erőszakosabban támad ránk. Először tehát tökéletesen el kellett terelnem a figyelmét, hogy biztos lehessen benne: néhány másodpercig legalábbis jobban lefoglalja a figyelmét a csoport felszíni tevékenysége, mint hogy a szarvasbékákon keresztül fölfedezhesse a Colos és az én agyamból kitörő erős indulatokat. A biztonság kedvéért kitettünk minden szarvas- békát az épületből, de az emberem könnyedén használhatta volna a város másik részében levő szarvas békákat, ahogy képes volt felhasználni az óceán felszínén élő békákat is a tőlük mérföldekre levő Aphrodité ellen.

- Hogy eltereljem a figyelmét - fordult a hájas biofizikus felé -, önt kezdtem vádolni, dr. Morriss. Nem figyelmeztethettem előre, mivel azt akartam, hogy hihetőek legyenek az érzelmei - és ez csodálatosan sikerült is. Éppen arra volt szükség, hogy rám támadjon.

Morriss egy hatalmas zsebkendőt húzott elő az ingujja zsebéből, és törölgetni kezdte izzadt homlokát.

- Azért ez kissé erős volt, Lucky, de azt hiszem, meg kell értenem. Ezek szerint Turner a gyanúsított.

- Igen, ő - felelte Lucky.

Turner térdén állva keresgált a számítógép összeégett és szétesett szilánkjai között. Amikor fölnézett, a szeme gyűlölettel volt tele:

- Tönkretette a komputeremet.

- Kétlem, hogy számítógép lett volna - mondta Lucky. - Túlságosan elválaszthatatlan társa volt. Amikor először találkoztunk, akkor is vele volt. Azt állította, hogy a város belső elválasztó falainak erejét számítja ki, ha netán betörne a víz. Most feltehetőleg azért hozta, hogyha Morrisszal újra áttárgyalják a belső falak teherbírását, szívesen igénybe veszi még egyszer a gépet.

Lucky egy kis szünetet tartott, aztán ijesztő nyugalommal a hangjában folytatta:

- Én azonban a fenyegető árvíz utáni reggel otthon kerestem föl magát. Csak azt terveztem, hogy fölteszek néhány kérdést, amelyeknek semmi köze a számítógéphez, és amelyekre csak maga tudja a választ. Ennek ellenére akkor is magánál volt

a komputer. Annyira sem tudott megszabadulni tőle, hogy a másik szobában hagyja. Ott kellett lennie, a lábánál. Miért?

- Saját konstrukcióm - felelte kétségbeesetten Turner. - Nagyon szerettem. Mindig magammal vittem.

- Szerintem legalább üz-tizenegy kiló. Elég nehéz, még ha szereti is az ember. Nem lehet, hogy inkább arra szolgált, hogy állandó kapcsolatot tarthasson a szarvas- békákkal?

- Hogyan tudja ezt bebizonyítani? - vágott vissza Turner. - Azt mondta, hogy én magam is áldozat voltam. Ezt mindenki tanúsíthatja a teremben.

- Igen - mondta Lucky -, de az a férfi, aki tapasztalatlansága ellenére olyan szakszerűen elbarikádozta magát a kupola zsilipjénél, magától kapta az információkat. De vajon ezeket az információkat kilopták az agyából, vagy maga szabad akaratából adta át?

- Hadd tegyem fel közvetlenül a kérdést, Lucky - csattant fel dühösen Morris.

- Felelős vagy sem a járványszerű agykontrollért, Turner?

- Természetesen nem - kiáltott Turner. - Nem csinálhatnak akármit egy ifjú elmebeteg állítására, aki azt hiszi, bárkit meggyanúsíthat, sőt pellengérré is állíthat, pusztán azért, mert ő bent van a Tanácsban.

- Mondja, Turner - szólalt meg Lucky -, emlékszik arra az éjszakára, amikor egy férfi ott ült a zsilip kezelőfülkéjében, kezében a kapcsolóval? Pontosan emlékszik mindenre?

- Pontosan.

- Arra is emlékszik, hogy odajött hozzám, és azt mondta, hogy ha kinyitják a zsilipet, a belső tranzitfal nem bírja ki a nyomást, és egész Aphroditét elárasztja a víz? Elégge meg volt ijedve. Szinte pánikba esett.

- Na jó. Elismerem, pánikba estem. Még most is félek. Ez olyasmi, amitől az ember hajlamos pánikba esni. - Az ajkát lebiggyesztve még hozzátette: - Hacsak az illető nem a bátor Lucky Starr.

Lucky nem reagált rá.

- Azért kerestem meg ezzel az információval, hogy rátegyen még egy lapáttal a már amúgy is meglevő kavarodásra, és biztos lehessen benne: sikerült végképp összezavarni mindenkit, és most már kicsempészheti Lou Evanset a városból, hogy aztán nyugodtan megölje az óceánon? Evanset kicsit nehéz volt kezelni, és túl sokat tudott a szarvasbékákról. Lehet, hogy engem is megpróbált megfélemlíteni, hátha lelépek Aphroditéből, sőt a Vénuszról

- Ez az egész nevetséges - vágott közbe Turner. - A belső falak valóban nem felelnek meg a követelményeknek. Kérdezze meg Morrisst. Ő már látta a számításaimat. Morris vonakodva bólintott.

- Azt hiszem, ebben Turnernek igaza van.

- Nem érdekes - mondta Lucky. - Vegyük úgy, hogy ez már megoldódott. Tehát

valóságos veszély állt fent, és Turner joggal esett pánikba... Maga házasember, Turner.

Turner szeme bizonytalanul rebbent megint Luckyra, aztán elkapta róla a tekintetét.

- Na és?

- A felesége csinos, és lényegesen fiatalabb mint maga. Nem egészen egy éve házassodtak össze.

- Ezzel mit akar bizonyítani?

- Hogy feltehetőleg nagyon szereti. Mindjárt az esküvő után egy drága lakásba költöznek, hogy a kedvében járjon; megengedi neki, hogy a saját ízlése szerint díszítse föl a lakást, noha magának egészen más tetszik, mint neki. Bizonyára arról sem feledkezne meg, hogy biztonságba helyezze a feleségét?

- Nem értem. Miről beszél?

- Azt hiszem, tudja. Amikor először és utoljára találkoztam a feleségével, azt mesélte, hogy átaludta az egész előző éjszakai izgalmat. Úgy tetszett, kissé el is van szontyolodva, hogy így történt. Arról S mesélt, milyen finom helyen laknak. Azt mondta, hogy még saját „kamrájuk” S van. Sajnos akkor ez a szó nem mondott nekem semmit, pedig már akkor és ott megtudhattam volna, hogy mi az igazság. Csak jóval később, az óceán fenekén történt, hogy Lou Evans szoba hozta a kamrákat, és meg S magyarázta, hogy mik azok. A „kamra” szóval azt a speciális óvóhelyet jelölik a Vénuszon, amely abban az esetben is kibírja a víz nyomását, ha egy rengés beszakítaná a város kupoláját. Nos, tudja már, miről beszélek? Turner csöndben maradt. Lucky folytatta:

- Ha maga olyan nagyon megijedt aznap éjjel a várost fenyegető katasztrófától, miért nem jutott eszébe a felesége? Arról beszélt, hogy meg kell menteni az embereket, ki kellene menekíteni az egész várost. Egy percre sem jutott eszébe a felesége? A házuk pincéjében kamrák voltak. Két perc, és a felesége biztonságban lehetett volna. Csak szólnia kellett volna neki, elég lett volna egy figyelmeztető szó. De maga nem tette meg. Hagyta, hogy aludjon.

Turner motyogott valamit.

- Ne mondja, hogy elfelejtette - mondta Lucky. - Mert ez teljességgel hihetetlen. Bármilyen másról megfélemlíthetett, a felesége biztonságáról nem. Engedje meg, hogy egy alternatív magyarázatot sugalljak. Nem aggódott a felesége miatt, mert tudta, hogy nincs igazi veszélyben. Tudta, hogy nincs igazi veszélyben, mert azt S tudta, hogy a kupola zsilipje soha nem fog kinyílni. - Lucky hangja megkeményedett a méregtől. - Tudta, hogy a zsilip soha nem fog kinyílni, mivel maga ellenőrizte a kapcsolónál ülő ember agyát. Pont a felesége iránti rajongásával árulta el magát. Nem tudta rászánni magát, hogy álmában zavarja meg a feleségét, csak azért, hogy hihetőbbé tegye undorító akcióját.

- Ügyvédnélkül többé egy szót sem vagyok hajlandó mondani - közölte hirtelen Turner.

- Ez éppen elég, hogy a Tanács felhatalmazást kapjon a széles körű nyomozás elrendelésére - mondta Lucky. - Igaz S, dr. Morriss, vesse börtönbe ezt az embert, és készítsenek elő egy űrhajót, hogy szigorú őrizet alatt átszállíthassuk a Földre. Colos és én vele megyünk. Vigyázunk rá, hogy biztosan odaérjen.

Már újra a szállodában voltak, amikor Colos aggódva azt kérdezte:

- A Mars homokjára, Lucky, nem értem, hogyan tudunk bizonyítékokat szerezni Turner ellen. A következtetéseid meggyőzően hangzanak, de ez még nem jogszerű bizonyíték.

Lucky, egy meleg élesztővacsorával a hasában, most először tudta eleresztetni magát azóta, hogy Colossal átlépték a Vénuszt övező felhőgyűrűt.

- Nem hiszem, hogy a Tanács sokat fog vacakolni a jogszerű bizonyítékok beszerzésével, csak azért, hogy kivégeztesse Turnert.

- Lucky! De miért nem? Ez a pasas tudom, többszörös gyilkos, hátrahozott diktatórikus hailamai voltak, vagis aruló is. De mindezeknél sokkal fontosabb az a tény, hogy zseniális művet alkotott.

- A számítógépére gondolsz? - kérdezte Colos.
- Ha persze. Valószínűleg az az egy darab volt belőle, amelyiket elpusztítottunk, és szűkségünk van rá, hogy építsen egy masztat. Számos kérdés maradt, amire szeretnénk választ kapni. Hogyan irányította Turner a szárvas bekákat? Amikor meg akarta gyilkoltatni Lou Evanset, vajon részletesen utasította a szárvasbekákat, elmondta a fennvalók minden egyes fazisát, rajuk parancsolt, hogy hozzák oda az orrasi foltot? Vagy egyszerűen csak annyit mondott: „Öh, jétek meg Evanset”, és hagyta, hogy a szárvasbekák, mint az idomított kutyák csinálják a dolgukat, és úgy, ahogy szerintük a leghelyesebb? Aztán a tudod képeznél, hogy egy ilyen szerkezet mennyi mindenre használható? Lehet, hogy egy teljesen új módszert kínál a mentális betegségek gyógyítására, új módszert a bűnöző hajlamok leküzdésére. Elképzelnéd, hogy fel lehet használni a jövőben a haborúk megelőzésére vagy arra, hogy gyorsan és vertelenül legyőzzük a föld ellenségeit, ha netán haborút kényszerítenek ránk. Amennyire veszélyes volt ez a berendezés egy rossz ambíciókat dedelgető ember kezében, annyira hasznos és hatékony hatású lehet a Tanács számára.

Kérte Colos, hogy a Tanács rá fogja venni, hogy építsen egy másik készüléket? - Szerintem igen, csak hogy megfelelő őrizet alatt. Ha felajánljuk, hogy vagy megbocsátunk neki és rehabilitáljuk, vagy életfogytiglani börtönbüntetést kap, és soha többé nem láthatja a feleséget, akkor azt hiszem, Turner az előbbi fogja választani. És persze a gép egyik első használója lesz, hogy jól lehet deríteni vele Turner agvat, segít kivagyítani ebből a beteges hatalomvágyból, és segít megmenekülni az emberiségnek egy első osztályú kóborlót. A tervek szerint máshol indítjuk a Verszűrőt, hogy újra visszatérjenek a Földre, Lucky, edes mosztalgiaival gondolt az anyabolygó szépségeire, kegyére, szabad fűjére, a természetes ételekre, a földi élet szabadságára. Azt mondta: Ne feledd, Colos, könnyű megvédeni a társadalmat, ha kivégezünk egy bűnözőt, de ezzel még nem hozzuk vissza az áldozatait. Ha viszont meggyógyítjuk, és többet értünk el vele!

A MERKÚR

ŐRIÁS NAPJA

ELŐSZÓ

E kötet 1956-ban jelent meg először. A Merkúr felszínének leírása megegyezik a korszak asztronómusainak akkori elképzeléseivel.

1956 óta azonban, a radarsugár és a rakéta felfedezése által, az asztronómusoknak a belső Naprendszeréről szerzett ismeretei hatalmas fejlődésen mentek át.

1956-ban még úgy gondolták, hogy a Merkúr mindig csak az egyik oldalával fordul a Nap felé, tehát az egyik fele örökös napfényben úszik, a másik fele örökös árnyékban van, és létezik egy olyan határterülete, mely néha kap napot, máskor pedig nem.

1965-ben azonban, amikor az asztronómusok már radarsugárral tanulmányozták a Merkúrt, meglepődve tapasztalták, hogy ez nem felel meg a valóságnak. Míg a Merkúr 88 nap alatt kerüli meg a Napot, addig a saját tengelye körül 59 nap alatt fordul meg. Ez annyit jelent, hogy a Merkúr minden részét Al a napfény, és egyáltalán nincsen úgynevezett „árnyékos oldala”.

Remélem, hogy olvasóim tetszését ennek ellenére megnyeri majd e történet, ám semmi esetre sem szeretném félrevezetni őket, és nem akarok olyan ténye-

ket elfogadtatni, melyek 1956-ban még „pontosak” voltak, mára azonban már idejétmúltak.

1970. november

Isaac Asimov

Első fejezet A NAP KÍSÉRTETE

Lucky Starr és kis termetű barátja, John Bigman Jones ott baktatott a Merkúr felszínére vezető légzsilip feljáróján a fiatal mérnök nyomában.

Végre elkezdődik valami, gondolta magában Lucky. Mindössze egy órája érkezett a Merkúrra. Másra nem jutott még ideje, mint hogy utánanézzon, biztonságban van-e hajója, a *Bolygó Starr* a föld alatti hangárban. Egyelőre még csupán a technikusokkal találkozott, akik a landolás adminisztrációját intézték és a hajójával foglalkoztak.

A technikusokon kívül itt volt Scott Mindes mérnök, a Fényterv felelőse. Úgy tetszett, mintha ez a fiatalember csak rá várakozott volna. Szinte azonnal azt ajánlotta, hogy tegyenek egy kirándulást a felszínre.

Hogy megnézzék egy kicsit a látnivalókat, magyarázta.

Lucky természetesen nem hitt neki. A mérnök csapott állú arca aggodalmat tükrözött, és beszéd közben rángatózott a szája. Szeme elkerülte Lucky hűvös, nyugodt pillantását.

Ő mégis beleegyezett a felszíni látogatásba. Eddig mindössze annyit tudott a Merkúrral kapcsolatban, hogy valami izgató problémát jelentettek a Tudományos Tanácsnak. Hajlandó volt hát Mindeshez alkalmazkodni, hogy megtudja, mi derül ki ebből.

Ami pedig Colos Jonest illeti, ő bárhová és bármikor boldogan követte Luckyt, akár okkal, akár ok nélkül. Ám amikor mindhárman úrruhába bűjtak, éppen Colos volt az, aki a szemöldökét ráncolta. Alig észrevehetően intett a Mindes üröltönyén lévő pisztolytáska felé.

Lucky nyugodtan visszaintett. Ő is észrevette, hogy egy nagy kaliberű fegyver tusa áll ki a pisztolytáskából.

Elsőnek a fiatal mérnök lépett a bolygó felszínére. Lucky Starr követte, majd Colos zárta a sort.

A szinte teljes sötétségben egy pillanatra elveszítették egymással a kapcsolatot. Csak a csillagok szikráztak villogva a levegő nélküli hidegben.

Először Colos szedte össze magát. A Merkúr gravitációja csaknem pontosan ugyanolyan volt, mint marsbeli szülőházájáé. Ott is csaknem ilyen feketék az éjszakák. Az éjszakai ég csillagai is majdnem ugyanígy ragyognak.

- Hé, én már kezdek rájönni valamire! - hallották tisztán a többiek az adó-vevőjükben Colos szopránját. Lucky is így volt ezzel, a tények összeálltak. Az egyszer biztos, hogy a csillagfény nem így ragyog. A hepehupás tájon gyenge fény terült szét, és sápadt tejszerűségével bevonta a hegyes sziklák..

Lucky már látott valami ehhez hasonlót a Hold két hétig tartó éjszakájában. Ott is épp ilyen kopár volt a táj, durva és töredezett. A szél vagy az eső lágy

simogatása évmilliók alatt nem érintette a felszínt sem ott, sem itt, a Merkúron. A puszta szikla, mely minden elképzelést felülmúlóan hideg volt, cseppnyi pára nélkül hevert ebben a víz nélküli világban.

És ugyanez a tejszerűség volt a Hold éjében A. Ám a Hold fele részén legalább látható a Föld fénye. Amikor földtölte van, akkor tizenhatszor ragyogóbb miM ahogyan a teliholdat látM a Földről.

Itt, a Merkúron, az Északi Pólus Szoláris Obszervatóriumában nincs is olyan közeli bolygó, amely a fény szempontjából számításba jöhetne.

- Ez csillagfény? - kérdezte végül Lucky, holott jól tudta, hogy nem az.

- Ez a koronális sugárzás - felelte unottan Mindes. - Nagy galaxis! - nevetett könnyedén Lucky. - A korona! Hát persze! Tudhattam volna.

- Mit tudhattál volna? - kiabált (olos. - Mi történik itt? Hé, Mindes, jöjjön ide, halja!

- Forduljanak meg - mondta Mindes. - Épp háttal állnak.

Megfordultak. Lucky halkan füttyentett, Colos pedig felvakkantott meglepetésében. Mindes hallgatott. Az ég gyöngyházzsínébe élesen bekarcolódott a horizont egy része. A zenit egyharmadán (kődbe vesző magasságban) lágyan izzott az ég. A sugárzás ragyogó, sápadtan világító hajlatokból állt.

- Ez a korona, Mr. Jones - mondta Mindes. Colos még döbbenetében sem feledkezett meg a saját maga által kreált illemszabályokról.

- Hívjon Colosnak - morogta. - Úgy érti, hogy ez a Nap koronája? Nem hittem volna, hogy ilyen nagy - tette hozzá.

- Egymillió mérföld a mélysége, vagy még annál is több - mondta Mindes. - És a Merkúron vagyunk, azon a bolygón, amelyik a legközelebb van a Naphoz. Most pontosan harmincmillió mérföldre vagyunk tőle. Maga a Marsra való, ugye?

- Ott születtem és nevelkedtem - mondta Colos.

- Nos, ha innen nézi a Napot, harminchatszor nagyobbnak látja, mint a Marsról, és ez a koronája. És a fénye A harminchatszor több.

Lucky bölintott. A Napnak és koronájának kilencszer kell nagyobbnak látszania innen, mint a Földről. A korona pedig egyáltalán nem látható a Földről, kivéve, amikor teljes napfogyatkozás van.

Nos, Mindes legalább nem hazudott. Csakugyan van látnivaló a Merkúron. Még tovább is beszélt a koronáról, hogy képzeljék csak el körös-körül a Napot, amely most a horizont alatt bujkál. , ám a fölséges látvány!

Mindes félreérthetetlen keserőséggel mondta tovább.

- Úgy nevezik ezt a fényt, hogy „a Nap fehér kísértete”.

- Ez teAzik nekem - mondta Colos. - Kitűnő elnevezés,

- Kitűnő? - mondta vadul Mindes. - Nem így gondolom. Ezen a bolygón túl sokat fecsegnek kuitttt tkttd A.t gész bolygó olyan vészjósló. Itt semmi sem megy úgy, ahogy kellene. A bányák kimerültek... - Elhalt a hangja.

Hadd csillapodjon le, gondolta Lucky. Hangosan pedig így szólt:

- Honnan láthatnánk ezt a tűneményt, Mindes?

- Ó, igen. Egy kis sétát kell tennünk. Nem messzire, tekintettel a gravitációra, de nézzenek a lábuk elé. Errefelé nincsenek utak, és a koronális sugárzás rémesen zavaró. , t javaslom, kapcsolják be a sisakvilágításukat.

Miközben mondta, már fel is kattintotta a sajátját, és az arclemeze alól fénynyaláb tört elő, sárga és fekete foltokat ejtve a talajon. A másik két fény is felgyulladt, és a három alak, vastagon szigetelt csizmákban, megindult előre. A vákuumban nem ütöttek zajt, de mindnyájan érezték úrruhájukban azt a lágy rezgést, amit minden lépésük keltett a levegőben.

Séta közben látszott Mindesen, hogy a bolygóról tépelődik. Mély, feszült hangon szólalt meg.

- Gyűlölöm a Merkúrt. Hat hónapja vagyok itt, ami két Merkúr-évet jelent, de egészen belebetegedtem. Kezdetben nem hittem, hogy hat hónapnál tovább maradok, de csak telik az idő, és semmi sem történik. Semmi. Ezen a helyen minden borzalmas. Ez a legkisebb bolygó. Ez van a legközelebb a Naphoz. Csak az egyik oldala fordul a Nap felé. Arrafelé van - és karja a korona fénye felé lendült - a Nap felőli oldal, ami elég meleget kap ahhoz, hogy az ólom megolvadjon és a kén felfon-jon. A másik irányban pedig - lendült újból a karja - ott van az egész Naprendszer egyetlen olyan bolygófelszíne, amelyik soha nem láthatja a Napot. Ezen a helyen minden olyan baljós.

Elhallgatott, hogy átugorjon egy sekély, hat láb széles hasadékot a felszínen, amely talán holmi réges-régi Merkúr-rengés emlékét őrizte, és amely szél és időjárás híján sosem gyógyulhatott be. Ügyetlenül ugrott, mint az olyan földi ember, aki akkor is ragaszkodik az obszervatórium kupolájának mesterséges gravitációjához, ha a Merkúron van.

Colos a látványra rosszzallóan csettintett a nyelvével. Ő és Lucky egy jó hosszú lépéssel intézték el a hasadékot.

Negyed mérfölddel odébb Mindes váratlanul megszólalt.

- Innen is láthatjuk, és még épp időben vagyunk.

Megállt, előrebillent, és a karjával hadonászva visszanyerte az egyensúlyát.

Colos és Lucky egy kicsit megtorpantak, ahogy felrúgtak egy kavicskupacot.

Mindes sisakvilágítása kialudt. Rámutatott valamire. Lucky és Colos is eloltották lámpásaikat, és a sötétségben, ott, ahová Mindes mutatott, valami pici, szabálytalan fehér foltot vettek észre.

Ragyogó látvány volt. Lucky sohasem látott a Földről ilyen lángoló napsütést.

- Ebből a szögből látható a legjobban - mondta Mindes. - Az a Fekete-fehér-hegy teteje.

- Ez a neve? - érdeklődött Colos.

- Úgy van. Látják, hogy miért, ugye? Mivel a felénk eső oldala épp a terminátor, vagyis az árnyékhatar peremén helyezkedik el... Itt van a határ a sötét és a napfényes félgömb között.

- Azt én is tudom - sértődött meg Colos. - Azt hiszi, ennyire műveletlen vagyok?

- Csak magyarázom. Van egy kis pont az északi pubis körül, egy másik meg a déli körül, ahol a terminátor nem mozog olyan gyorsan, mint ahogy a Merkúr megkerült a Napot. Lent, az egyenlítőnél a terminátor negyvennégy nap alatt hétszáz mérföldet mozdul el az egyik irányba, és a rá következő negyvennégy nap alatt ugyancsak hétszáz mérföldet tesz meg visszafelé. Itt viszont legfőljebb ha félmérföldnyit mozdul el összesen. A Nap és a csillagok mozdulatlanok.

- Mindenesetre a Fekete-fehér-hegy elég messze van ahhoz, hogy csak a fele legyen megvilágítva. Amikor a Nap elkúszik, a fény is felsétál a hegy oldalán.
- Most csak a hegyorom fénylik - vetette közbe Lucky.
- Legfeljebb egy-két lábnyi a tetején, de hamarosan az is eltűnik. Egy-két Föld-napig sötét lesz, azután újból visszajön a fény.

Miközben beszélt, a fehér folt ponttá zsugorodott, és úgy lángolt, mint a legragyogóbb csillag.

A három férfi várt.

- Nézzenek félre - tanácsolta Mindes. - Akkor jobban megszokja a szemük a sötétséget.
- Majd néhány perc múlva megszólalt: - Rendben van, hátranézhetnek. Lucky és Colos megfordultak, ám egy darabig semmit sem láttak.

És akkor egyszerre mintha az egész táj vérbe borult volna. Először maga a vörösség volt a szenzáció. Azután mást S ki lehetett venni; élesen szaggatott hegy rajzolódott ki, fel, egészen a csúcsáig. Ez a csúcs most ragyogva vöröslött, majd a vörösség mélyülni kezdett, fakult, és ott, a szemük láttára ment át feketébe.

- Mi ez? - kérdezte Colos.

- A Nap - felelte Mindes. - Most leereszkedett a hegytető mögött, és ami a horizont felett maradt, az a korona és a lángkilövellések. Hidrogéngázok szállítják a lángkilövelléseket, sok ezer mérföldre emelik a Nap fölé, és ezek ragyognak ilyen vörösben. A fényük állandóan ott van, de a nappali világosságtól nem látható. Lucky újból bölintott. A lángkilövellés is olyasvalami, amit a Földről csak teljes napfogyatkozásakor lehet látni, vagy - az atmoszférának hála - speciális műszer segítségével.

- Voltaképpen - mondta fojtott hangon Mindes - úgy nevezik ezt, hogy „a Nap vörös kísértete”.

- Akkor már két kísértet van - mondta hirtelen Lucky -, egy fehér és egy vörös. Mondja csak, Mr. Mindes, a kísértetek miatt hord magánál fegyvert?

- Mi? - kiáltott fel Mindes, majd vadul hozzátette: - Miről beszél?
- Csak azt mondom, ideje, hogy elárulja, voltaképpen minek cipelt ide bennünket. Kötvé hiszem, hogy csak a kilátás miatt, ebben biztos vagyok; különben minek hordana magánál fegyvert ezen az üres, elhagyatott bolygón? Beletelt egy kis időbe, míg Mindes megszólalt.

- Maga David Starr, ugye? - kérdezte.

- Úgy van - mondta Lucky türelmesen.

- Maga a Tudományos Tanács tagja. Maga azaz ember, akit Lucky Starrként emlegetnek.

Mivel a Tudományos Tanács tagjai kerülnek a nyilvánosságot, Lucky vonakodott egy kicsit, mielőtt kimondta az igent.

- Akkor nem tévedek. Maga egyike a legkitűnőbb nyomozóknak, és azért jött ide, hogy kinyomozza a Fénytervet.

Lucky úgy összeszorította az ajkát, hogy egészen elvékonyodott. Jobban szerette volna, ha a dolog nem ennyire köztudott.

- Talán igen, talán nem, Minek hozott ide?

- Azért hoztam ide, mert tudom, hogy így igaz - mondta elfúló lélegzettel

Mindes. - És mert meg akarom mondani magának az igazat, mielőtt a többiek teletömik a fejét - izé - mindenféle hazugsággal.

- Miről?
- Arról a balszerencséről, ami - de utálok ezt a szót! -, ami a Fénytervet üldözi.
- Ezt a kupolában is elmondhatta volna. Miért hozott ide?
- Két okom is van rá - mondta a mérnök. Továbbra is nehezen szedte a levegőt.
- Először is azért, mert mindenki azt hiszi, hogy az én hibám. Azt hiszik, hogy nem tudom kivitelezni a tervet, és csak elvesztegetem az adófizetők pénzét. El akartam hozni magát onnét. Érti? Nem akartam, hogy őket hallgassa meg először.
- Miért hiszik azt, hogy a maga hibája?
- Mert úgy gondolják, túl fiatal vagyok.

- Hány éves?
- Huszonkettő.
- És mi a másik ok? - kérdezte Lucky Starr, aki maga sem volt sokkal idősebb.
- Azt akartam, hogy érezze meg a Merkűrt. Azt akartam, hogy szívja magába a... a... - Elhallgatott. Lucky úrruhás alakja egyenesen, sudáran állt a Merkűr zordon felszínén, alakját halványan bevilágította „a Nap fehér kísértete”.
- Nos, Mindes, rendben van. Tegyük fel, hogy elfogadom az álláspontját, miszerint nem maga a felelős a terv kudarcaért. De akkor ki a felelős?

A mérnök eleinte bizonytalanul motyogott. Azután a motyogás lassan szavakká formálódott.

- Én... nem is tudom... Végül S...
- Ebből egy mukkot sem értek - mondta Lucky.
- Ide figyeljen - mondta kétségbeesetten Mindes -, én is nyomoztam. Hosszú időn át virrasztottam, hogy megpróbáljak rájönni, mi az oka. Figyeltem a többiek jövés-menését. Feljegyeztem az időpontokat, amikor balesetek történtek, amikor tönkrementek a kábelek, vagy ripityára törtek az átalakító tárcsák. És egyvalamiben biztos vagyok...

- Miben?
- Hogy a kupolában senki sem felelős ezekért közvetlenül. Senki. A kupolában összesen ötven ember van, ötvenkettő, hogy pontos legyek, és az utolsó hat alkalommal, amikor valami baleset történt, mindegyikükről tudtam, hol volt. Senki sem volt a baleset színhelyének a közelében. - A hangja magasra csapott.
- Akkor minek tulajdonítja ezeket a baleseteket? - kérdezte Lucky. - Merkűr-rengésnek? Napkitörésnek?

- A kísérteteknek - kiáltotta a mérnök vadul, közben még a karjával is hadonászott. - A fehér kísértetnek és a vörös kísértetnek! Hiszen látták! De vannak ám kétlábú kísértetek is! Láttam őket, de vajon elhiszi ezt nekem valaki? - Úgy tetszett, teljesen megzavarodott. - Azt mondom... Azt mondom...

- A kísértetek! - mondta Colos. - Meghibbant?
- Maguk sem hisznek nekem! - üvöltött fel Mindes. - De bebizonyítom! Lelövöm a kísértetet. Minden hülyét lelövök, aki nem hisz nekem. Mindenkit! Hangos, rikoltó kacagással előrántotta a fegyverét, és eszeveszett gyorsasággal, mielőtt még Colos akár egyetlen lépést tehetett volna, meghúzta a ravaszt. A golyó

láthatatlanul kirobbant...

Második fejezet ŐRÜLT VAGY ÉPESZŰ?

Ha most a Földön vannak, Luckynak ütött volna az utolsó órája. Már az imént is észrevette az örületet Mindes hangjában. Óvatosan várta, mikor következik be valami kitörés, valami olyan cselekedet, amire a mérnök levegő után

kapkodó beszéde miatt számítani lehetett. Ám arra azért mégsem volt felkészülve, hogy fegyverrel támad neki.

Amikor Mindes a fegyvere után kapott, Lucky a másik oldalra vetette magát. A Földön már túl késő lett volna ehhez a mozdulathoz.

A Merkúron azonban máshogy vannak ezek a dolgok. A Merkúr gravitációja csupán kétötöde a Földének, és Luckyt a mozdulata messze a másik oldalra vetette, hiszen a teste abnormálisan könnyű volt, hiába súlyosbította még az űröltözet is. Mindes, aki nem volt hozzászokva az alacsonyabb gravitációhoz, megbotlott, amikor túl gyorsan fordult meg, hogy fegyverével kövesse Lucky mozdulatát.

A fegyver energiája *így* a puszta földre csapódott, néhány hüvelyknyire Lucky elhanyagolható testétől. Jókorá lyukat ütött a merev sziklában.

Colos leütötte Mindezt egy hosszú, lapos alkalmatosság boldogabbik végével, mielőtt még újból célozhatott volna. Tette pedig mindezt a született Mars-lakó kecsességével, aki megszokta a csekélyke gravitációt.

Mindes lezuhant. Ordított egy nagyot, aztán elhallgatott. Elvesztette az eszméletét, nem lehetett tudni, hogy az eséstől-e vagy a lázas indulatkitöréstől. Ám Colos egyik lehetőségben sem hitt.

- Tetteti magát! - kiáltotta szenvedélyesen. - Játssza a halottat a koszos disznó! - Kicsavarta a fegyvert a fekvő mérnök elgyengült markából, és nekiszegezte a fejének. - Ezt ne, Colos! - mondta élesen Lucky.

- Meg akart ölni, Lucky - habozott Colos. Nyilvánvaló, hogy a kis Mars-lakó fele annyira sem lett volna dühös, ha a saját élete forgott volna veszélyben. De azért odébb lépett.

Lucky Mindes mellett térdelt, és az arclemezén át a mérnök arcát vizsgálgatta, sisakvilágítását a sápadt, nyüzött arcra irányítva. Ellenőrizte Mindes űröltönyében a nyomás mértékét, hogy lássa, nem tett-e kárt benne a zuhanás. Azután a csuklójánál és a bokájánál fogva megragadta a fekvő alakot, átlódította a vállán, és felkelt.

- Menjünk vissza a kupolába - mondta. - Attól félek, nagyobb problémák vannak itt, mint ahogy a Főnök sejti.

Colos morgolódott, de szorosan Lucky hosszú léptei nyomában baktatott. A gravitáció miatt így ügetésre kényszerült. Fegyverét készenlétben tartotta, és úgy egyensúlyozott, hogy ha a szükség úgy hozza, Mindesre lőhessen anélkül, hogy

Luckynak baja essék.

A „Főnök” nem volt más, mint Hector Conway, a Tudományos Tanács feje. Kevésbé hivatalos alkalmakkor Lucky csak Hector bácsinak nevezte. Ő és Augustus Henree lettek az ifjú Lucky gyámjai, amikor szülei meghaltak egy kalóztárnadáskor, valahol a Vénusz bolygó közelében.

Épp egy hete történt, hogy Conway csak úgy félvállról odaszólt Luckynak, mint aki egy kis vakációt ajánlgat:

- Nem lenne kedved elugrani a Merkúrra, Lucky?
- Mi baj van, Hector bácsi?
- Semmi komoly - ráncolta a homlokát Conway. - Talán csak valami kis politika. Egy meglehetősen költséges munkát támogatnak a Merkúron, egy olyan alap-

vető tudományos dolgot, amiből lehet, hogy semmi sem sül ki, tudod, de az is lehet, hogy forradalmasíthatja a tudományt. Kockázatos ügy. Ennyi az egész.

- Ismerem az ügyet? - kérdezte Lucky.

- Nem hiszem. Elég új dolog. Swenson szenátornak egyébként szemet szűrt, és ezt hozta fel példának arra, hogy a Tanács hogyan vesztegeti el az adófizetők pénzét. Ismered a szövegét. Erőlteti a nyomozást, és az egyik emberét már hónapokkal ezelőtt átküldte a Merkúrra.

- Swenson szenátor? Tudom - bólintott Lucky. Ebben semmi új sem volt. Az elmúlt évtizedekben a Tanács rendkívüli fontosságra tett szert a Földet fenyegető, Naprendszeren kívüli és belüli veszélyek elleni küzdelemben. A galaktikus civilizációnak ebben a korszakában, amikor az emberiség már az összes bolygót és a Tejút összes csillagát benépesíti, egyedül a tudósok képesek megbirkózni az emberiség problémáival. És az is tény, hogy erre csak a Tanács különlegesen képzett tudósai alkalmasak.

A Föld kormányában mégis akadtak egyesek, akik félték a Tudományos Tanács növekvő hatalmától, és voltak olyanok is, akik a Tanáccsal szembeni bizalmatlanságot a saját távolabbi ambícióik kiélésére használták fel. Swenson szenátor ez utóbbi csoport élén járt. Híres volt kirohanásairól a kutatást támogató Tanács „pazarlásai” ellen.

- Ki a felelőse ennek a tervnek a Merkúron? Ismerem? - kérdezte Lucky.

- A terv neve Fényterv. És a felelős mérnököt Scott Mindesnek hívják. Okos fiú, de nem való erre a munkára. És az a legkinosabb, hogy amióta Swenson megrendezte ezt a cirkuszt, minden balul üt ki a Fényterv körül.

- Ha kíváncod, belekukkantok egy kicsit, Hit tr bácsi.

- Jó. Biztosra veszem, hogy a balesetek és a bakik mögött semmi sincs, de nem akarjuk, hogy Swenson belevigyen bennünket valami kétes kimenetelű dologba. Tudd meg, miben töri a fejét. És figyelj meg az emberét. Urteilnek hívják, és az a híre, hogy tehetséges és veszedelmes fickó.

Tehát így kezdődött. Csak egy kis nyomozás, megelőzendő holmi politikai nehézségeket. Semmi egyéb. Lucky semmi rosszra sem gondolva leszállt a Merkúr északi pólusán, és két órával később szemben találta magát egy fegyver csövével. Lucky, miközben vállán cipelve Mindest, visszafelé igyekezett a

kupolába, arra gondolt, hogy mindez talán mégiscsak több holmi apró politikai semmiségnél.

Dr. Karl Gardoma kilépett a kis kórházi szobából, és komoran nézett Luckyra és Colosra. Erős kezét beletörölte egy könnyű habszivacs párnácskába, amit azután bedobott a hulladékgyűjtőbe. Sötétbarna arca nyugtalannak látszott, súlyos szemhéja lecsüngött. Még szigorúan egyenesre vágott, sötét haja 5 nyugtalanságát hangsúlyozta.

- Nos, doktor? - kérdezte Lucky.
- Altatót adtam neki - mondta dr. Gardoma. - Jól lesz, mire magához tér. Nem hiszem, hogy tisztán emlékezne rá, mi történt vele.

- Régebben í voltak ilyen rohama'?
- Amióta a Merkúron van, nem voltak, Mr. Starr. Hogy előtte mi történt, azt nem tudom, de ebben az utolsó néhány hónapban nagyon túlfeszített volt.
- Miért?

- Mert felelősnek érzi magát azokért a balesetekért, amelyek késleltetik a Fény- te, kivitelezését.

- És felelős értük?
- Nem, természetesen nem. De láthatja, hogy ő mit érez. Meg van győződve róla, hogy mindenki őt vádolja. A Fényterv életfontosságú. Rengeteg pénzt és munkát öltek bele. Mindes tíz kivitelező élén áll, akik öt-tíz évvel idősebbek nála, és hatalmas mennyiségű felszerelésért is felelős.

- Hogy lehet az, ilyen fiatalon?

A doktor arcán torz vigyor jelent meg, fehér fogai mégis kellemessé, szinte kedvessé tették.

- A szubéterikus optika, Mr. Starr, annyira új tudományágazat, hogy csak az iskolapadból frissen kikerült fiatalok értenek hozzá igazán.

- Ez úgy hangzik, mintha maga is értene hozzá egy kicsit.
- Csak amennyit Mindes elmondott nekem. Tudja, ugyanazzal a hajóval érkezünk a Merkúrra, és Mindes elbűvölt engem, szinte megnyert a tervnek, amiről annyira remélte, hogy véghez viszi. Maga ismeri a dolgot?

- Egy fikarcnyit sem.
- Nos, ez a hiperűrrel kapcsolatos, az űrnek azzal a részével, ami kívül esik a ma ismert űr rendes határán. Erre a hiperűrre nem alkalmazhatók a szokásos természeti törvények. Példának okáért a rendes űrben nem lehet gyorsabban mozogni a fény sebességénél, emiatt aztán négy évbe is beletelik, míg az ember eljut a legközelebbi csillaghoz. A hiperűrön keresztül azonban bármilyen sebesség elérhető...

Az orvos hirtelen mentegetőző mosollyal fordult feléjük.

- De biztos vagyok benne, hogy ezt önök is tudják.

- Gondolom, a legtöbb ember tudja, hogy a hipertér felfedezése tette lehetővé a csillagközi utazást - mondta Lucky. - De mi köze ehhez a Fénytervnek?

- Nos - mondta dr. Gardoma -, a közönséges űrben a fény egyenes vonalon terjed a vákuumban. Meghajlításához nagy gravitációs erő szükséges. A hiperűrben épp ellenkezőleg, könnyedén hajlítható, akár egy cérnaszál.

Fókuszolható, kiterjeszthető, önmagába visszahajlítható. Ezt mondja nekünk a hiperoptika teóriája.

- Gondolom, Mindes azért van itt, hogy ellenőrizze ezt a teóriát.
- Úgy van.
- És miért itt? Úgy értem, miért épp a Merkúron?
- Azért, mert a Merkúron kívül a Naprendszer egyik bolygóján sincsen ekkora területre kiterjedő, ilyen erős fénykoncentráció. A hatásokat, amiket Mindes keres, itt lehet a legkönnyebben észlelni. A Földön százszor többbe kerülne a terv véghezvitele, és az eredmény százszor bizonytalanabb lenne. Legalábbis Mindes így mondta el nekem.
- Csakhogy itt vannak ezek a balesetek.
- Ezek nem balesetek - horkant fel dr. Gardoma. - És meg kell akadályoznunk őket, Mr. Starr. Tudja, mit jelentene a Fényterv sikere? - Szinte elragadta a látomás. - A Föld nem lenne többé a Nap rabszolgája. A Föld körül keringő úrállomások feltartóztathatnák a napfényt, áthúznák a hiperűrön, és egyenletesen osztanak el a Föld felett. A sivatag lehülne, és a sarki hideg elillanna. Tetszésünk szerint csoportosíthatnánk át az évszakokat. Ellenőrizhetnénk a napfény elosztását, és ezzel felügyeletünk alá vonhatnánk az időjárást. Ha úgy akarnánk, örökké süthetne a

nap; az éjszakák olyan hosszúak lennének, amilyenek csak óhajtjuk. A Föld légkondicionált paradicsommá válna.

- Azt hiszem, ebbe még beletelik egy kis idő.
- Jó sok, de ez még csak a kezdet... Ide figyeljen, talán nem illik ilyesmit kérdezni, de maga nem az a David Starr, aki kibogozta a Marton azt az ételmérgezési históriát?
- Hogy érti ezt? - Lucky hangjában volt valami él, és a szemöldöke összeráncolódt.
- Végül is orvos vagyok - válaszolta dr. Gardoma. - Ez a mérgezés először járványnak látszott, és akkoriban nagyon érdekelt engem a dolog. Vala' szóbeszéd járta egy fiatal tanácsosról, aki a titok kiderítésében főszerepet játszott, és a nevét is megemlítették.
- Hagyjuk ezt - mondta Lucky. Bosszantotta a dolog, mint rendszeren minden közlés, melyből kiderült a közismertsége. Először Mindes, most meg ez a Gardoma!

- De ha maga az a bizonyos Starr, akkor, remélem, azért van itt, hogy véget vessen ezeknek az úgynevezett baleseteknek.

Úgy tetszett, hogy Lucky ezt nem is hallja.

- Mikor beszélhetek Mindesszel, dr. Gardoma?
- Legkorábban tizenkét óra múlva, semmi esetre sem hamarabb.
- És beszámítható lesz?
- Ebben biztos vagyok.

Most közbeszólt egy új hang, egy nyers bariton.

- Olyan biztos ebben, Gardoma? Csak azért, mert tudja, hogy ez a mi Mindes gyerekünkné sohasem volt ostoba?

Dr. Gardoma a hang felé fordult, és meg sem próbálta elrejteni az arcára kiülő

heveny ellenszenvet.

- Maga mit művel itt, Urteil?
- Nyitva tartom a szemem és a fülem, noha azt hiszem, maga jobban örülne, ha becsuknám - mondta az újonnan érkezett.

Lucky és Colos kíváncsian nézték. Nagydarab ember volt; nem magas, de széles vállú és izmos. Az arca kékes volt a borostától, és volt benne valami kellemetlen magabiztosság.

- Tölem azt tesz a szemével és a fülével, amit akar, de nem itt az irodámban, ha figyelmeztethetem - mondta dr. Gardoma.

- És miért nem? - ellenkezett Urteil. - Maga orvos. A pácienseknek joguk van ide jönni. Háttha én is páciens vagyok.

- Mi a panasz?

- Kik ezek itt? Nekik milyen panaszai vannak? Az egyike, azt hiszem, hormon-zavar lehet. - Miközben beszélt, Colosra nézett.

Lélegztvételnyi közbjáték volt, amíg Colos holtápadta megfordult, és szinte látszott, ahogy felfújja magát. Lassan felkelt ültéből, a szeme forgott és kimeredt. Ajka mozgott, és a „hormonzavar” szót formálta, mint aki arról próbálja meggyőzni magát, hogy nem képzelődött, a szó valóban elhangzott.

Azután Colos öt láb két hüvelyknyi testének kötélkorbács izmaival kobrafürge-séggel vetődött rá az előtte álló, szélesen vigyorgó alatra.

De Lucky gyorsabb volt. A keze lecsapott, és megragadta Colos mindkét vállát.
- Nyugi, Colos.

- Hallottad, Lucky! Hallottad, mit mondott! - kalimpált kétségbeesetten a kis Mars-lakó.

- Nem most, Colos!

- Hadd jöjjön csak, haver! - nevetett vonítva Urteil. - Egy ujjal bepaszírozom a földbe a kis srácot.

Colos ordibált, és vonaglott Lucky szorításában.

- A maga helyében nem beszélnék többet, Urteil, vagy olyan csávába kerül, amiből a szenátor barátja sem tudja kihúzni - mondta Lucky.

És miközben ezt mondta, a szeme olyan volt, mint a jég, és a hangja, mint a sima acél.

Urteil pillantása egy másodpercre bekapcsolódott a Luckyéba, aztán elkapta a tekintetét. Valami olyasmit morgott, hogy csak tréfált. Colos zihálása egy kicsit csendesült, és ahogy Lucky szorítása lassan engedett, visszaült a helyére, de azért még mindig remegett az alig fékezhető dühtől.

- Ismeri Urteilt, Mr. Starr? - kérdezte dr. Gardoma, aki feszülten figyelte ezt a k. közbjátékot.

- Csak hírből. Jonathan Urteil, Swenson szenátor vándornyomozója.

- Így S nevezhetjük - dünnyögte az orvos.

- Éni merem magát, David Starr, vagy Lucky Starr, vagy akárminek hívják - mondta Urteil. - Maga a Tudományos Tanács vándor csodagyereke. Marsbeli ételmérgezők. Aszteroidák kalóz.. Vénuszi telepátia. Pontosan felsoroltam a listát?

- Pontosan - mondta tompán Lucky. Urteil diadalmasan vigyorgott. - Nim

sok olyasmi akad a Tudományos Tanács háza táján, amiről ittor irodájában ne tudnának. És errefelé sem történik sok olyasmi, amiről én ne tudnék. Tudok például a maga elleni merényletről, és azért jöttem, hogy beszélgessünk erről egy kicsit.

- Miért?

- Adok egy tanácsot magának. Csak egy kis baráti tanácsot. Gondolom, a doki bemesélte magának, milyen pompás fickó ez a Mindes. Nyilván mindenféle elviselhetetlen feszültségről i beszélt. Kitűnő barátok ezek ketten, Mindes és ő.

- Én csak azt mondtam... - kezdte dr. Gardoma.

- Most *én* beszélek - közölte Urteil. - Engedjen szóhoz jutni. Mindes épp annyira veszélytelen, akár egy kéttonnás aszteroida, ami nekimegy az firhajónak. Cseppet sem volt beszámíthatatlan, amikor magára fogta a fegyverét. Nuyti t jól tudta, mit csinál. Hidegvérrel meg akarta gyilkolni magát, Starr, és ha nem vigyáz, legközelebb újból megpróbálja. Lefogadhatja a kis Mars-lakó barátja csizmájában, hogy újra meg fogja próbálni.

Harmadik fejezet HALÁL EGY SZOBÁBAN VÁR

A kijelentést olyan csend követte, ami senkinek sem volt inyére, kivéve Urteilt.

- De miért? Mi az indítéka? - kérdezte Lucky.

- Az, hogy fél - mondta nyugodtan Urteil. - Itt áll a többmilliós összeggel ehhez a beruházáshoz, azzal a pénzzel, amit a Tudományos Tanács hanyagul rábízott, ő pedig képtelen végigcsinálni a kísérletet. Az alkalmatlanságát balesetnek tünteti fel. A végén visszamegy majd a Földre, és elzokogja, hogy a Merkúr el van átkozva. És akkor majd még több pénzt kap a Tanácstól, vagyis jobban mondvá az adófizetőktől, hasonló örült dolgokra. Nos, maga idejött a Merkúrra, hogy mindezt kinyomozza, Mindes pedig megrémült, attól fél, hogy a Tanács, a szokástól eltérően, egy kicsit többet tud meg az igazságból, ebből már kitalálhatja a többit.

- Ha mindez *így* van, akkor maga már tudott erről - mondta Lucky.

- Igen, és remélem, be is bizonyítom.

- De hiszen akkor maga veszedelmet jelent Mindesre nézve! Aszerint, amit állít, *magát* kellene megölnie!

Urteil vigyorgott, az arca annyira felderült, hogy már széle-hossza egy volt.

- *Engem* is megpróbált megölni. Így igaz. De a szenátor mellett sok ostromállapotot megértem már. Tudok vigyázni magamra.

- Scott Mindes sohasem próbálta megölni sem magát, sem mást - mondta dr. Gardoma. Az arca elgyötört volt és sápadt. - Ezt maga nagyon is jól tudja. Urtefi nem egyenest a doktorhoz intézte a válaszát. Luckyhoz fordult.

- És a doktoron is tartsa rajta a szemét. Ahogy mondtam, ezek ketten kebelbarátok Mindesszel. A maga helyében még egy főfájás erejéig sem kezeltetném

magamat vele. Ezek a pirulák és injekciók... - Élesen pattintott az, ujjával. - Magát még megöli valaki egy szép napon - mondta fojtott hangon dr. Gardoma.

- Igazán? - kérdezte vidáman Urteil. - És azt tervezi, hogy maga lesz az a valaki? - Megfordult, hogy elmenjen, de a válla fölött még visszaszólt. - Ó, majd elfelejtem! Úgy hallom, az öreg Peverale látni akarja. Roppantul megrázta, hogy nem volt hivatalos fogadtatás. Ki van borulva. Menjen hát, és cirógassa meg szegény öreg buksiját... És, Starr, még egy tudnivaló. Ezek után ne használjon ellenőrzés nélkül semmiféle védőöltözetet vagy egyebet. Előbb nézze meg, nem szívárogo-e. Érti, ugye? Végre elment.

Hosszú percekbe telt, míg dr. Gardoma többé-kevésbé lecsillapodott, és fuldoklás nélkül megszólalhatott.

- Valahányszor látom, egyre jobban felizgat. Ez egy hitvány alak, egy hazug...
- Nagyon eszes a fickó - mondta szárazon Lucky. - Teljesen világos: az a támasztási módszere, hogy kiszámítottan mindig azt mondja, amiről tudja, hogy a legjobban feldühíti vele az ellenfelét. És egy dühös ellenfél már félig tehetetlen... Ez rád is vonatkozik, Colos. Nem kell rögtön cséphadaróval nekiesni annak, aki közli veled, hogy alacsonyabb vagy hat lábnál.

- Lucky - mondta a picurka Mars-lakó -, ez azt mondta rám, hogy hormonzavaros vagyok.

- Akkor meg ki kell várni a megfelelő pillanatot, hogy meggyőzd az ellenkezőjéről.

Colos lázadozva mirgett-morgott, egyik öklével lágyan ütögette ezüst-karmazsinvörös, kemény plastikból készült, csipőig érő csizmáját. (Efféle színes csizmát kizárólag a marsbeli farmerek viseltek, enélkül egyetlen Mars-lakó sem lehetett meg. Colosnak volt belőle vagy egy tucát, egyik jobban fénylett, mint a másik.)

- Ni akkor nézzük meg dr. Peverale-t. Ő az obszervatórium vezetője, ugye?
- Az egész kupola feje - mondta a doktor. - Sajnos egyre jobban öregszik, és nem áll a helyzet magaslatán. Örömmel mondhatom, hogy ő is épp annyira gyűlöli Urteilt, mint bármelyikünk, de semmit sem tud tenni ellene. Nem szegül szembe a szenátorral. Vajon a Tudományos Tanács képes rá? - kérdezte komoran.

- Gondolom. Ha emlékszik: meg szeretném nézni Mindest, ha magához tér,
- Rendben van. Vigyázzon magára.
- Vigyázzak magamra? Ezt hogy érti? - meredt Lucky kíváncsian a doktorra. - Ez csak amolyan kiszólás - pirult el dr. Gardoma. - Mindig ezt mondom. De nincs semmi jelentősége.

- Értem. Nos, akkor nemsokára találkozunk. Gyere, Colos, és hagyd már abba a duzzogást.

Dr. Lance Peverale idős ember létére meglepően energikusan rázott kezét mindnyájukkal. Hőfehér szemöldökkel koronázott sötét szeméből csak úgy sütött az érdeklődés. Még mindig dús haja volt, jobbára az eredeti színében, de az összbenyomás már sötétszürke volt. A korát főleg az jelezte, hogy szívós arcának éles vonásai erőteljesen kirajzolódtak.

Lassan, nyájasan beszélt.

- Sajnálom, uraim, hogy amint az obszervatóriumba érkeztek, ilyen szomorú tapasztalatokat szereztek. Magamat hibáztatom.

- On semmiről sem tehet, dr. Peverale - mondta Lucky.

- Az én hibám, uram. Itt kellett volna lennem, hogy fogadjam önt, ahogyan szerettem volna... De épp egy fontos, rendhagyó sugárzást figyeltünk meg, és attól tartok, hogy a vendégszeretetet alárendeltem a munkának.

- Akárhogy is van, felejtjük el - mondta Lucky, és magában jót mulatott Coloson, akit annyira elkábítottak ezek a szóvirágok, hogy a száját is nyitva felejtette.

- Ez megbocsáthatatlan, de örülök, hogy ön mégis megpróbálja elfelejteni. Közben kiadtam már utasítást, hogy bocsássák rendelkezésükre a lakosztályu-

kat. - Mindkettejüket karon fogta, és egy jól kivilágított, de szűk folyosó felé terelte. - A lehetőségeink korlátozottak, különösen, amióta dr. Mindes is megérkezett a mérnökeivel... meg a többiek. De azért úgy hiszem, lesz rá alkalmuk, hogy felfrissítsék és kialudják magukat. Ha enni óhajtanának, amiben bizonyos vagyok, felküldetem önöknek. Elég, ha holnap találkoznak az egész társasággal, és mi megtudjuk, minő szándékkal jöttek ide. Számomra kielégítő a tény, hogy önökért a Tudományos Tanács kezekedik. Bankettet szeretnék adni az önök tiszteletére.

A folyosó szintje egyre süllyedt, ahogy mentek, így szinte beásták magukat a Merkúr élettadó terébe, a kupola lakóemeletére.

- On igazán kedves - mondta Lucky. - Talán alkalmam adódik rá, hogy magam is megsejleljem az obszervatóriumot. Peverale-nak láthatólag tetszett a dolog.

- Ebben szolgálatára állok, és bizonyos, hogy nem lesz oka megbánni az efféle időtöltést. Legfontosabb berendezésünket egy mozgó emelvényre szereltük fel, amelyet úgy terveztünk meg, hogy kövesse a terminátor előre- és hátrahúzóását. Ilyen módon a Merkúr mozgása ellenére is folyamatosan szemmel követhetjük a Nap egy adott részét.

- Csodálatos! Csupán egy kérdést, dr. Peverale. Mi az ön véleménye dr. Mindesről? Igen méltányolnám, ha kertelés nélküli, őszinte választ kaphatnék.

- Ön úgyszintén szubtemporális mérnök? - húzta össze a szemöldökét dr. Peverale.

- Nem egészen - válaszolta Lucky. - De én dr. Mindesről kérdeztem.

- Valóban. Nos - az asztronómus töprengő arcot vágott -, igen kellemetes ifjú ember, és azt hiszem, érti a dolgát, csak ideges, roppantul ideges. Könnyen megsértődik, túlságosan is könnyen. Ahogy múlik az idő, és a dolgai nem úgy alakulnak, ahogy tervezte, ez egyre inkább meglátszik rajta, és egy kissé még nehezebb kijönni vele. Nagy kár, mert mint mondtam, egyébként nagyon rendes fiatalember. Amióta a kupolában van, természetesen én vagyok a főnöke, de nem avatkozom a dolgába. A munkája nincsen kapcsolatban az obszervatórium munkájával.

- És mi a véleménye Jonathan Urteiltről?
- Mi van vele? - torpant meg az öreg asztronómus.
- Hogy került ide?
- Nem óhajtok erről az emberről beszélni.

Egy darabig csendben sétáltak. Az asztronómus arca megnyúlt.

- Más külső tagok is tartózkodnak a kupolában? Itt van ön és . emberei, Mindes és az ő emberei, meg Urteil. Mások is vannak?

- Természetesen az orvos, dr. Gardoma.
- Őt nem számítja az emberei közé?
- Nos, ő orvos és nem asztronómus. Ő nyújtja . egyetlen olyan szolgáltatást, amelyre nem használhatunk gépeket. Felügyel az egészségünkre. Új ember itt.
- Mennyire új?

- A régi orvosunkat váltotta fel, amikor annak lejárt az éves turnusa. Dr. Gardoma ugyanazzal a hajóval érkezett, amelyikkel Mindes csoportja jött. - Éves turnus? Áltatában ennyi ideig maradnak itt az orvosok?

- És a legtöbb ember. Nehéz fenntartani a folyamatosságot, és nehéz állandóan új embereket kiképezni; a Merkúr nem könnyű hely, és az embereinket gyakran kell áthelyezni.

- Az utolsó hat hónapban hány új ember érkezett önhöz?
- Talán húsz. A pontos számuk megvan a kimutatásban, de úgy húsz körül lehetnek.

- Ön nyilván jó ideje itt van már.

- Sok éve - nevetett az asztronómus. - Még rágondolni is utálok, milyen régóta. És már dr. Cook, a helyettes igazgatóm is hat éve, hogy itt van. Természetesen gyakran vakációzunk... Nos, uraim, íme, a lakosztályuk. Ha bármire szükségük lenne, kérem, ne habozzanak értesíteni.

Colos körülnézett. Kicsike szoba volt, de két ágygal, amelyeket a falba lehetett süllyeszteni, ha épp nem használták. A két széket ugyanúgy. Egy íróasztal-szék kombináció, egy aprócska faliszekrény és egy fürdőszoba.

- Hé! Végül i jobb mi. a hajón, mi?
- Nem rossz - mondta Lucky. - Nyilván a jobb szobáik közül való.
- Hogyisne! Azt gyanítom, tudja, ki vagy!
- Én pedig azt gyanítom, Colos, hogy nem tudja. Azt hiszi, én is egy szubtemporális mérnök vagyok. Csak annyit Ad rólam, hogy a Tanács küldött ide. - Mindenki más tudja, ki vagy.

- Nem mindenki. Mindes, Gardoma, Urteil... Figyelj csak, Colos, nem akarsz bemenni a fürdőszobába? Ide keretek valami ennivalót, és fölhozatom a *Bolygó Starr* szerszámkészletét.

- Ez már kedvemre van! - mondta vígan Colos.

Hangosan énekek a zuhany alatt. Mint a víz nélküli világban általában, szigorúan szabályozták a fürdővizet, és a falon komoly figyelmeztetés volt, hogy mennyit szabad belőle elhasználni. De Colos a Marson született és nevelkedett. Nagy tisztelettel adózott a víznek, és nem locs-pocsolt belőle feleslegesen. Így aztán a tisztítószert bőségesen, a vizet óvatosan fogyasztotta, és közben teli tüdővel dalolt. Odalépett a forrólevegős szárító elé, mely csontszáraz levegővel

csiklandozta a testét, és hogy fokozza a hatást, jól végigcsapkodta magát a tenyerével.

- Hé, Lucky! - visította. - Tálalva van? Farkaséhes vagyok.

Hallotta, hogy Lucky mond valamit, de nem értene a szavakat.

- Hé, Lucky! - ismételte meg, és kilépett a fürdőszobából. (Az íróasztalon már ott gözölgött két tál marhasült, krumplival. A átható illat elárulta, hogy valójában a Vénusz tenger alatti kertjeiből származó, éles, tőből készült imitáció volt.) Lucky egyébként nem evett, hanem az ágy szélén ült, és a szobában lévő csevegőbe beszélt. Al adó-vevő lemezen megjelent dr. Peverale arca.

- Nos - kérdezte Lucky -, általában köztudott volt, hogy ez lesz a mi szobánk?

- Nem, de én nyílt összeköttetésen keresztül adtam parancsot, hogy készítsék elő a szobát. Amennyire tudom, titoktartásra nem volt okom. Gondolom, bárki meghallhatta. Egyébként az önök szobája azon kevesek egyike, melyeket a megkülönböztetett vendégek számára tartunk fenn. Ebben sincs semmi titok.

- Értem. Köszönöm, uram.

- Valami baj van?

- A világon semmi - mosolygott Lucky, majd megszakította az összeköttetést. Mosolya eltűnt, és látszott rajta, hogy elgondolkodik.

- Na ne mondd, hogy semmi baj! - robbant ki Colos. - Mi van, Lucky? Ne mondd, hogy minden rendben!

- Csakugyan van valami baj. Körülnéztem egy kicsit a berendezésben. Olyan speciálisan szigetelt űrruhákra leltem, amelyeneket a naps oldalán használnak, legalábbis így képzelem.

Colos felemelte az egyik ni-ruhát, amelyik a különleges fali rekeszben lógott. Bámulatosan könnyű volt, a súlya nem illett a Merkúr gravitációjához, legfeljebb a kupoláéhoz, amely épp akkora volt, mint a normális földi gravitáció.

Megrázta a fejét. Ha űl-ruhára volt szüksége, általában magára igazított egy raktárkészleten kívüli darabot, amit a legkisebb méretre vettek be, de a legtöbbször még így sem volt jó rá. Rezignáltan felsóhajtott. Ezt a büntetést kellett megfizetnie, amiért nem volt igazán magas. Colos mindig így gondolt magára: „nem vagyok igazán magas”. Őt láb két hüvelyknyi termetére sohasem gondolt úgy, hogy „alacsony”.

- A Mars homokjára, ezek mindent idekészítettek nekünk, úgy vártak. Ágyat. Fürdőt. Ételt. Űrruhát.

- És még valami mást is - közölte síri hangon Lucky. - A halált. Az is itt várt ránk, ebben a szobában. Ide nézz!

Lucky felemelte a nagyobbik űrruha egyik ujját. A gömb alakú vállilleszkedés könnyen mozgott, de az illesztésnél volt egy pici, alig észrevehető hasadék. Ha Lucky ujjai nem akadnak bele, teljesen észrevétlen maradt volna.

Ezt behasították! Nyilvánvalóan emberi kéz műve. Kilátszott a szigetelés.

- A belső felületén ugyanilyen hasadék van - magyarázta Lucky. - Ez az üröltöny csak addig tartana, amíg kimegyek benne a naps oldalra. Ott aztán szépen felfordulnék.

Negyedik fejezet
BANKETTASZTALNÁL

- Urteil! - kiáltotta azon nyomban Colos, és a vérszomjtól minden izma megfeszült csöpp testében. - Ez a koszos disznó!

- Miért épp Urteil? - kérdezte halkan Lucky.

- Hát nem emlékszel? Még ő figyelmeztetett bennünket, hogy vigyázzunk az úrruhákkal!

- Persze hogy ő. Épp azért néztem meg őket.

- Ezt aztán jól kifőzte. Itt találjuk a felhasított úrruhát, és azt gondoljuk, micsoda derék fickó. Legközelebb pedig könnyen hidegre tesz bennünket. Ne ülj fel neki, Lucky! Ez egy...

- No, várj egy kicsit, Colos, várj! Ne ítélj elhamarkodottan. Először gondoljuk végig. Urteil elmondta, hogy Mindes őt is meg akarta ölni. Tegyük föl, elhisszük neki. Tegyük föl, Mindes megpróbálta megbűvölni Urteil úrruháját, ártn ezt ő még időben kiszúrta. Urteil előre intett, hogy figyeljünk oda erre a trükkre. Talán Mindes csinálta.

- A Mars homokjára, Lucky, ez lehetetlen! Ezt a fickót, ezt a Mindest teletömték altatókkal, előtte pedig egy pillanatra sem tűnt el a szemünk elől, attól a perctől fogya, hogy megérkeztünk erre a szerencsétlen sziklára.

- Rendben. És honnan tudjuk, hogy Mindes szendereg, ráadásul altatókkal? - Gardoma azt mondta, hogy... - kezdte Colos, aztán elnémult.

- Pontosan. Gardoma mondta! Mi azonban nem láttuk Mindest. Mi csak annyit tudunk, amennyit dr. Gardoma mondott nekünk, ő pedig Mindes kebelbarátja.

- Akkor ezek mindketten benne voltak - vágta rá Colos. - Hogy az az ugráló üstökös...

- Várj, várj, ne ugrálj már megint! Nagy galaxis, Colos, épp most próbálom rendbe szedni a gondolataimat, és te mindig összekeversz. - A hangja csak annyira volt helytelenítő, hogy azért meg ne bántsa kis barátját. - Mindig panaszkodsz nekem, hogy addig nem mondok el mindent, míg le nem zárult. Látod, ezért van ez, te

tökkelütött lőmester! Míg én előhozakodom egy teóriával, te már rohansz, és menten felhúznád a ravaszt az összes fegyveren.

- Sajnálom, Lucky. Folytasd.

- Rendben. Urteilt tehát könnyű gyanúsítani. Senki sem kedveli. Még dr. Peverale sem. Láttad, ugye, hogyan reagált a neve említésére. Mindössze egyszer találkoztunk vele, de te sem szereted.

- Mondhatom, nem nagyon - morogta Colos.

- Hát bizony, én sem, egy csöppet sem. Ezt az öltönyt bárki felhasogathatta abban a reményben, hogy ha felfedezik, Urteilra terelődik a gyanú. Abban pedig biztosak lehettek, hogy felfedezik a dolgot, ha előbb nem is, hát akkor, ha megölnek valakit.

- Értem - mondta Colos.

- Másrészt azonban - folytatta Lucky - Mindest egyszer már megpróbált lepuffantani. Ha ez a kísérlet komoly volt, akkor Mindesből nem nézem ki, hogy nekiáll

öltönyöket hasogatni. Ami dr. Gardomát illeti, ő sem úgy fest, mint aki belekeveredik egy tanácsnok meggyilkolásába, akármilyen jóban van is Mindesszel.

- Akkor hát mi a döntés? - türelmetlenkedett Colos.

- Nem sok - mondta Lucky. - Kivéve azt, hogy talán aludjunk egyet. - Megfordította a lepedőt, levette az ágytakarót, és bement a fürdőszobába.

Colos utánanézett és vállat vont.

Scott Mindes felült az ágyában, amikor másnap reggel Lucky és Colos belépett a lakosztályába. Sápadt volt, és fáradtnak látszott.

- Helló. Karl Gardoma elmondta, mi történt. Rettentően sajnálom.

Lucky egy vállrándítással túltette magát az ügynön.

- Hogy érzi magát?

- Kifacsarva, de a körülményekhez képest jól. Ott leszek a vacsorapartin, amit az öreg Peverale ad ma este.

- Okos dolog ez?

- Nem hagyom, hogy Urteil tartsa a frontot - mondta Mindes. Szinte belesápadt a gyűlöletbe. - És hogy mindenkinek azt hajtogassa, hogy őrült vagyok. Dr. Peverale is ezt teszi.

- Dr. Peverale kételkedik a maga épelméjűségében? - kérdezte lágyan Lucky. - Nos... ide figyeljen, Starr, azóta cserkészkedem egy kis sziklamászó motorral a napos oldalon, amióta a balesetek kezdtek szaporodni. Ezt kellett tennem. Ez az én tervem! És kétszer, szóval... láttam valamit.

Mindes elhallgatott, Lucky nógatta.

- Mit látott, M. Mindes?

- Szeretném, ha biztos lehetnék benne. Csak messziről láttam mindkét alkalommal. Valami mozgott. Valami, ami embernek látszott. Valami úrruhás. Nem az az inzo úrruha, a mi speciálisan szigetelt holmink, tudja? Inkább közönséges úrruhának látszott. Közönséges anyagból.

- És nem próbált közelebb menni?

- Próbáltam, de szem elől veszítettem. A fényképek pedig semmit sem mutatnak. Csak sötét és világos foltokat, vagyis akár lehet ott valami, akár nem. Pedig valami volt ott, az egészen biztos. Valami, ami mozgott a napsütésben, és látszólag nem törődött sem hőszélességgel, sem sugárzással. Csak állt ott percekig. Ez az, ami izgat.

- És ez olyan különös? Mármint az, hogy ott áll?

- A Merkúr napos oldalán? - nevetett fel kurtán Mindes. - Az csakugyan elég különös. Ott még senki sem ácsorgott. Ha bármi dolga akadna az embernek, Még ha szigetelt úrruhában van S, csinálja meg olyan gyorsan, ahogy csak bírja, aztán pucoljon, de hamar. Itt, a terminátor közelében nincs olyan nagy hőség. Viszont a sugárzás! A józan ész azt diktálja, hogy az ember minél kevesebbet tartózkodik itt. A gammasugarak ellen még a szigetelt úrruhák sem adnak teljes védelmet. Ha mégis itt kell állnia az embernek, akkor legjobb, ha a szikla árnyékába húzódik.

- Mivel magyarázza ezt az egészet?

- Nem hinném, hogy ember - suttogta szinte szégyenlősen Mindes.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy két lábon járó kísértet? - bökte ki hirtelen Colos, még mielőtt Lucky csendre inthette volna.

De Mindes csak a fejét rázta.

- Ezt a kifejezést használtam, amikor a felszínen voltunk? Mintha emlékeznek rá... Nem, azt hiszem, ez egy Merkúr-lakó.

- Micsoda? - kiáltott fel Colos, és hallatszott, hogy ezt még a kísértetnél S rosszabbnak tartja.

- Különben hogyan viselné el a Nap sugárzását és melegét?

- De akkor miért van rajta speciális űrruha? - kérdezte Lucky.

- Hát azt nem tudom - villant fel Mindes szeme, és valami nyugtalanság, vadság jelent meg benne. - De ez *valami*. Valahányszor visszamentem a kupolába, mindig megszámláltam minden embert és minden űrruhát. Dr. Peverale nem járul hozzá, hogy valódi kutatást indíthassunk. Szerinte nincs is meg hozzá a kellő felszerelésünk.

- Neki S elmondta azt, amit nekünk?

- Dr. Peverale örültnek hisz. Ez biztos. Úgy gondolja, hogy valami tükröződést látok, és csak a képzeletem épít fel belőle emberi alakot. De ez nem így van, Starr!

- Közölte ezt a Tudományos Tanáccsal? - kérdezte Lucky.

- Hogyan? Dr. Peverale nem támogat. Urteil mindig azt mondja, hogy bolond vagyok, és a Tanács csak *neki* hinne. Ki az, aki meghallgat engem?

- Én! - mondta Lucky.

Mindes egy hirtelen mozdulattal felült az ágyban. A keze kinyúlt, mintha meg akarná ragadni Lucky ruhaujját, aztán visszaejtette.

- Akkor hát kinyomozza? - kérdezte elfulladva.

- Majd a magam módján - válaszolta Lucky.

Már mindenki a bankettasztalnál ült, amikor Lucky és Colos megérkezett. A dűnnyögésből, amivel belépésükkor üdvözölték őket, valamint a bevezető szavakból az derült ki, hogy az összejövetel hangulata nem valami kellemes.

Dr. Peverale az asztalfőn ült, vékony ajkát összezárta, beesett orcája remegett, és csak nehezen tudta megőrizni a méltóságteljesség látszatát. Balján Urteil széles vállú alakja terebélyesedett, hátravetette magát a székén, vaskos ujjaiával finoman dobolt pohara karimáján.

Az asztal túlsó végén Scott Mindes ült, fájdalmasan fiatalnak és fáradtnak látszott, ahogy dühös csalódottsággal Urteilre meredt. Közvetlenül mellette dr. Gardoma foglalt helyet, és nyugtalanul szemmel tartotta Mindest, mint aki minden pil-

lanatban készen áll, hogy közbeavatkozzon, ha az valami meggondolatlanságra ragadtatná magát.

Dr. Peverale jobbán csupán két szék maradt üresen. A többbit az obszervatórium magasabb rangú emberei foglalták el. Egyikük például Hanley Cook volt, a kupola másodparancsnoka. Meghajtotta magas, sovány testét, és Lucky kezét melegen a magáéba zárta.

Végül Lucky és Colos is helyet foglalt, és ekkor feltálták a salátát.

Urteil egyszeriben olyan durva hangon szólalt meg, amivel magához ragadta a társalgást.

- Mielőtt maguk beléptek, azon elmélgedtünk, vajon nem kellett volna-e közölnie az ifjú Mindesnek, hogy kísérletei eredményeként miféle nagy csodákkal szolgál a Föld számára.

- Ne beszélj így! - csattant fel Mindes. - Ha nem tudnád, magam is el tudom mondani, amit akarok.

- Ugyan, eredj már, Scott - vigyorgott Urteil. - Ne szemérmetskedj. Most pedig figyelj csak, én beszélek.

Dr. Gardoma, mintegy véletlenül, Mindes vállára ejtette a kezét. A fiatal mérnök lenyelte a sértődött felkiáltást, és csöndben maradt.

- Felhívom a figyelmét, Starr, hogy nem akármit fog hallani. Ez... - kezdte Urteil.

- Tudok valamennyit a kísérletekről - vágott közbe Lucky. - Azt hiszem, nem megvalósíthatatlan, hogy akár az egész bolygó légkondicionált lehessen.

- Csakugyan? - vágott savanyú képet Urteil. - Örülök, hogy maga ennyire optimista. Szegény Scottnak még a próbakísérlet sem sikerült. Vagy legalábbis azt mondja, hogy nem. Igaz-e, Scott?

Mindes félig felugrott, ám dr. Gardoma ismét a vállára tette a kezét.

Colos egyik beszélőről a másikra emelte a szemét, és sötét visszatetszéssel szemlélte Urteilt. Semmit sem mondott.

A főfogás megérkezése miatt pillanatnyilag abbamaradt a társalgás, melyet aztán dr. Peverale megpróbált kevésbé robbanásveszélyes talajra terelni. Egy darabig sikerült is, de aztán Urteil, villáján az utolsó falat sült marhahússal, odafordult Luckyhoz.

- Tehát támogatja Mindes tervbe vett munkálatait, ugye?

- Azt hiszem, ésszerű dolog.

- Így kell gondolnia, hiszen maga a Tudományos Tanács tagja. De mi lenne, ha én meg azt mondanám magának, hogy ezek itt álkísérletek; a Földön ugyanez az itteninek egy százalékába kerülne, ha a Tanács törődne egy kicsit az adófizetők pénzével. Ehhez mit szól?

- Azt, amit akkor szólnék, ha bármi mást mondana - vágott vissza higgadtan Lucky. - Csak annyit mondhatok, Mr. Urteil, hogy ön valószínűleg hazudik. Önnek nagy tehetsége van ehhez, és azt hiszem, örömet is leli benne.

Nagy csend lett, Urteil is elhallgatott. Kövér arca megereszkedett a döbbenettől, szeme kidülledt. Hirtelen szenvedéllyel felemelkedett a székéről, és jobb kezével röviden és keményen odavágott, éppen Lucky tányérja mellé.

- Egy tanácsi lakáj sem... - kezdett ordítani.

De ebben a pillanatban Colos is megmozdult. Egyetlen szem sem látta az asztal körül e mozdulat részleteit, míg csak le nem csapott, mint egy kígyó, ám ekkor Urteil ordítása egy riadt kiáltással abbamaradt.

Urteil kezéből, amely olyan keményen odacsapott, egy cizellált vadászkés állt ki, mintha csak kinőtt volna belőle.

Dr. Peverale hátrahanyatlott a székében, és minden torokból feltört a kiáltás, kivéve Colost. Még Lucky is meghökkent.

- Tárd szét az ujjaidat, te hájtömeg! - szökkent .1 élvezettel Colos tenorja. - Tárd szét az ujjaidat, és ne merj megmoccanni!

Urteil rámeredt csöpp kínzójára, és egy pillanatig föl sem fogta, mi történt, majd nagyon lassan széttárta az ujjait. Nem sebesült meg a keze, egy karcolás sem volt a bőrén. A kés remegve állt a kemény műanyag asztallapban, csak egyhüvelyknyi részét lehetett látni foszforeszkáló élének (nem anyagból származott, hanem anyagtalán erőből). A kés rendesen, tévedhetetlen pontossággal ott állt ki az asztalból Urteil második és harmadik ujjá között.

Urteil úgy kapta el a kezét, mint aki hirtelen a lángba nyúlt.

- És ha legközelebb Lucky felé nyülkálsz, vagy netán énfelém, te nyavalyás, hát lecsapom a kezedet - kukorékolta diadalmasan Colos. - Ehhez mit szólsz? És ha mondani akarsz valamit, azt udvariasan mondd! - A vadászkés után nyúlt, hatástalanította az élett, miközben megfogta a nyelét, és visszacsúsztatta a derékszíján lévő, alig látható tokjába.

- Nem volt tudomásom arról, hogy fegyver van a barátomnál - mondta könnyedén, összevont szemöldökkel Lucky. - Biztos vagyok benne, mélyen sajnálja, hogy megzavarta az étkezést, de azt hiszem, Mr. Urteil megszívleli ezt a kis incidenst. Valaki fölnevetett, még Mindes arcán S megjelent egy kis merev mosoly.

Urteil égő szemmél nézett egyik arcra a másikra.

- Ezt a bánásmódot nem felejttem A. Ez világossá tette számomra, hogy a szenátor igen kevés együttműködésre számíthat, és erről hallani is fog. De én addig is itt maradok.

Összefonta a karját, nem mintha bárki S azt merészelt volna mondani, hogy távozzon.

A társalgás egyre inkább általánossá vált.

- Tudja-e, uram, hogy valahonnan ismerősnek tetszik? - kérdezte Lucky dr. Peverale-től.

- Igazán? - mosolygott feszülten az asztronómus. - Nem emlékszem, hogy találkoztunk volna azelőtt.

- Nos, járt ön valaha a Cereszen?

- A Cereszen? - Az öreg asztronómus némi meglepetéssel pillantott Luckyra. Láthatólag még mindig nem tért magához a vadászkésepizód óta. - Azon az aszteroidán van a Naprendszer legnagyobb obszervatóriuma. Fiatal koromban Al dolgoztam, és manapság A gyakran ellátogatok oda.

- Akkor valószínűleg Al láthattam önt.

Míg ezt mondta, Lucky akaratlanul is visszaképzelt magát azokba az izgalmas napokba, amikor Anton kapitányt és kalózeit üldözte, akik befészkeltek magukat az aszteroidákba. A legélesebben arra a napra emlékezett, amikor a Cereszen támadást indítottak a Tanács ellen, és ezzel a merész rohammal átmenetileg győztek.

Ám dr. Peverale csak jóízű mosollyal rázta a fejét. - Bizonyosan emlékeznék, uram, ha részem lehetett volna abban az örömben, hogy lássam önt. De biztos, hogy nem így történt.

- Nagy kár - mondta Lucky.
- Én is nagyon sajnálom, erről biztosíthatom. De az az idő a veszteség korszaka volt a számomra. Rémes bélbántalmak gyötörtek, s ez teljesen elvonta figyelmemet a kalóztámadásról. Csak az ápolónőim csevegéséből értesültem az eseményekről, akik a fejem felett erről beszélgettek.

Dr. Peverale végignézett az asztalon, és mintha visszatért volna a jókedve. Épp a desszertet szolgálták fel az önműködő zsúrkocsik.

- Uraim, valami mondanivalóm lenne a Fénytervről.

Egy pillanatra elhallgatott, nyájasan elmosolyodott, majd folytatta.

- A körülmények miatt nem tartozik épp a legörömtelibb témák közé, de úgy vélem, itt a lehetőség, hogy beszéljünk azokról a balesetekről, melyek mindnyájunkat izgalomban tartanak. Ez tetszik hát a legjobb alkalomnak, hogy elmondjam önöknek a tárgyhoz fűződő gondolataimat. Végére is itt van dr. Mindes. Jól megvacsoráztunk. És végül szeretnék valami érdekeset mondani.

- *Maga*, dr. Peverale? - törte meg vigyorogva Urteil a bejelentést követő hosszú

Azcsend.

asztronómus szelíden mosolygott.

- Miért ne? Mondtam már néhány érdekes dolgot életemben. És most elárulom, mi jár a fejemben. - Hirtelen ünnepélyes lett. - Azt hiszem, tudom a teljes igazságot, a valódi igazságot. Tudom, ki követi el a Fényterv elleni szabotázsokat, és azt is tudom, hogy miért.

Ötödik fejezet VESZÉLY IRÁNYA

Az agg asztronómus végigtekintett az asztal mellett ülőkön, és elégedettség tükröződött az arcán, talán csak azért, mert látszott, hogy mindenki megbűvölten figyeli. Lucky is végignézett az asztal felett. Elkapta a dr. Peverale bejelentését fogadó arckifejezéseket. Urteil széles arcán lekicsinylés látszott, dr. Gardoma arcáról tanácstalanságot olvasott le, Mindesén duzzogás tükröződött. A többiekén kíváncsisággal vegyes érdeklődés ült.

Volt valaki, aki különösen fölkeltette Lucky figyelmét. Hanley Cook volt az, dr. Peverale helyettese. Ő az ujjaira meredt, és valami unott csömör látszott rajta. Amikor felpillantott, megváltozott az arckifejezése, és már csak óvatos ürességet tükrözött. Ezzel az emberrel beszélnem kell, gondolta Lucky. Majd figyelme visszakanyarodott dr. Peverale-hoz.

- A szabotőr természetesen nem közülünk való - mondta dr. Peverale. - Dr. Mindes elmondta, hogy ő is nyomozott utána, és erről ő is meg van győződve. Én ugyan nem nyomoztam, de anélkül is biztos vagyok abban, hogy közülünk senki sem lenne képes ilyen bűntényre. A szabotőrnek intelligensnek kell lennie, mivel a rombolás túlságosan is átgondolt, és egyenesen a Fényterv ellen irányul, így nem lehet feltételezni az intelligencia hiányát. Ezért hát...

- Hé, úgy érti, hogy a Merkúron létezik bennszülött élet? Hogy ezt a merkúriak követték el? - kérdezte izgatottan Colos.

A megjegyzést sutyorgás és némi nevetés követte, mire Colos elvörösödött.

- No, hát nem ezt mondta, dr. Peverale? - kérdezte a kis Mars-lakó.
- Nem egészen - mondta nyájasan dr. Peverale.
- A Merkúron nincs bennszülött élet - magyarázta az egyik asztronómus. - Efelől teljesen bizonyosak vagyunk.

- Miért olyan biztosak benne? Átkutatták? - vetette közbe Lucky.
- Voltak feltáró kutatások. Természetesen - hőkölt vissza az iménti asztronómus.

Lucky csak mosolygott. Találkozott ő már olyan intelligens lényekkel a Marson, akikről nem tud senki emberfia. Felfedezett már a Vénuszon olyan félintelligens lényeket, akiknek a létezését senki sem sejtí. Ő a maga részéről nem fogadja el azt az állítást, hogy van olyan bolygó, amelyiken nem létezik semmiféle élet vagy intelligencia.

- Hány felfedező utat tettek? - kérdezte. - Mennyire voltak alaposak ezek az expedíciók? Minden egyes négyzetmérföldet átkutattak?

Az asztronómus nem felelt. Félrenézett, és összehúzta a szemöldökét.

- Ugyan mi haszna lenne? - kérdezte.

Colos vigyorászott, apró arca összeráncolódtott, olyan volt, mint valami jókedvű manókarikatúra.

- Kedves Starrom - mondta dr. Peverale -, ezek a kutatások semmiféle eredménnyel nern jártak. Ha megengedjük is, hogy az élet lehetősége a Merkúron nem teljesen kizárt, a létezésének valószínűsége mégis igen csekély. El kell fogadnunk ama feltételezést, hogy a galaxisban csakis az emberi faj az intelligens élet képviselője. Mellesleg ez az egyedüli, amit ismerünk.

Luckynak a marsbeli élőlényeken járt az CSZC, és nem értett egyet az öreg doktorral, de hallgatott, és hagyta, hogy az öregember folytassa.

Urteil fokról fokra visszanyerte önuralmát, és most közbeszólt.

- Mit gondol, hová akar ezzel kilyukadni? - És a rá jellemző módon még hozzá-tette: - Ha egyáltalán kilyukad valahova.

Dr. Peverale nem válaszolt közvetlenül Urteilnek, Végignézett az arcokon, egyiken a másik után, és tekintete szándékosan elkerülte a kongresszusi nyomozóét.

- A helyzet az - mondta -, hogy élőlények másutt is vannak, nemcsak a Földön. Sok csillagrendszerben vannak élőlények. - Az asztronómus arcán szokatlan változás ment végbe. Beesett, elfehéredett, orrlyukai kitégultak, mintha hirtelen nem bírna magával a dühtől. - Például a Szíriuszon is vannak élőlények. Mi van akkor ha ők a szabotőrök?

- Miért lennének? - kérdezte azonnal Lucky.

- Miért ne? Már azelőtt is követtek el agressziót a Föld ellen.

Ez bizony igaz volt. Nem is olyan régen Lucky Starr maga is segített elűzni a Szíriusz inváziós flottáját, mely a Ganümedészen landolt. Ebben az esetben azonban a szíriusziak úgy hagyták el a Naprendszert, hogy nem került sor a leszámolásra. Másrészt azonban sokan úgy voltak vele, hogy ha bármi is rosszul ment a Földön, menten a szíriusziakat vádolták miatta.

- Én ott voltam - mondta energikusan dr. Peverale. - Néhány hónappal ezelőtt ott voltam a Szíriuszon. Jó sok aktatologatásba került, mert a szíriusziak nem

gednek be sem emigránsokat, sem látogatókat, de épp csillagközi konferencia volt, és úgy intéztem, hogy megkapjam a vízumot. Elszántam magam, hogy a saját szememmel lássam, és meg kell mondanom, nem is csalódtam. A Szíriusz bolygói gyéren lakottak, és teljesen decentralizáltak. Elszigetelt, egyéni családközösségekben élnek, mindegyiknek megvan a maga külön energiaforrása és szolgáltatása. Mindegyiknek külön-külön csoport géprabszolgája van - erre nincs más kifejezés pozitronrobot rabszolgák, ezeket dolgoztatják. A szíriuszi emberek harcos arisztokrataként viselkednek. Mindegyik tud bánni az úrcirkálóval. És nem nyugszanak addig, míg le nem rombolják a Földet.

- A Mars homokjára, próbálják csak meg! Próbálják meg, csak ennyit mondok! - ugrott fel Colos.

- Meg is próbálják, ha már teljesen felkészültek - mondta dr. Peverale. - És ha nem csinálunk gyorsan valamit, amivel elhárítjuk a veszélyt, akkor győzni fognak. Hogyan tudnánk ellenállni? Igaz, milliárdnyi a népességünk, de ugyan mennyit lehet belőlük felhasználni az űrben? Hatmilliárd nyuszink van, nekik meg egymillió farkasuk. A Föld védtelen, és évről évre védtelenebb lesz. A gabonánkat a Marsról kapjuk, az élesztőnket a Vénuszról. Az ásványainkat az aszteroidákról szerezzük be, meg a Merkúrról hoztuk, amikor még itt is működtek a bányák. Mondja, Starr, nem látja, hogyha sikerülne a Fényterv, a Föld bizonyos mértékig függésbe kerülne az űrállomásoktól, ahonnan a legtöbb napfényt kapja? Nem látja, hogy ez mennyire sebezhetővé tesz minket? Ha egy szíriuszi portyázó csapat megtámadja a Rendszer előőrseit, anélkül is kiéheztetheti a Földet, hogy közvetlen harcot indítana. És hogyan tudnánk mindezt megtorolni? Mit sem számít, hányat ölünk meg közülük, a megmaradt szíriusziak mindig önfenntartók lesznek, akik mindennel el tudják látni magukat. És folytatják a háborúskodást, valahányan vannak.

Az öregurat annyira elragadta a hé, hogy levegőt is alig kapott. Kétség sem fért az őszinteségéhez. Mintha kiszakadt volna belőle minden, ami nyomasztotta.

Lucky szeme újra Hanley Cookra, dr. Peverale helyettesére tévedt. Homlokát nagy, csontos kezébe hajtotta, arca kipirult, de Lucky szerint ez nem a harag vagy felháborodás pirja volt. Az biztos, hogy zavarban van.

Scott Mindes kételkedett.

- Mi volna ebben a pláne, dr. Peverale? Ha olyan jól elboldogulnak a Szíriuszon, ugyan miért jönnének a Földre? Mit tudnának kihúzni belőlünk? Ha feltételezzük, hogy meghódítják a Földet, akkor is támogatniuk kellene bennünket...

- Képtelenség! - fricskázott vissza az idősebb asztronómus. - Ugyan már, miért tennék? Nekik a Föld készleteire fáj a foguk, nem pedig a lakosságra! Fogja már fel! Ezek ki akarnak minket éheztetni. Ez lehet a politikájuk.

- Ugyan, menjen! - mondta dr. Gardoma. - Ez hihetetlen.

- Nem pusztá kegyetlenségből, hanem politikából teszik - folytatta dr. Peverale. - Megvetnek bennünket. Alig tartanak többre, mint az állatokat. A szíriusziak erősen fajvédők. Azóta, hogy a Föld-lakók megtelepedtek a

Szíriuszon, igen nagy körültekintéssel addig tenyésztettek önmagukat, amíg megszabadultak a betegségektől, és számos olyan jellemvonástól, melyeket nemkívánatosnak tartanak. A szíriusziak külső megjelenése teljesen uniformizált, míg a Föld-lakók különböző alakúak, méretűek, színűek, fajtájúak. Bennünket alsóbbrendűeknek tekintenek. Ezért nem engedik, hogy a Szíriuszon emigráljunk. Még a kongresszusra sem akartak minket beengedni, pedig ennek érdekében a kormány komoly erőfeszítéseket tett. Az ősz-

szel többi rendszer asztronómusát örömmel üdvözölték, kivéve a Földről érkezetteket. És az emberi élet, bármiféle emberi élet nem sokat jelent nekik. Gépcentrikusak. Megfigyeltem őket és a fémembereiket. Sokkal nagyobb érdeklődést tanúsítanak egy szíriuszi robot, mint egy szíriuszi ember iránt. És jobban tisztelnek egyetlen robotot, mint akár száz Föld-lakót. Dédelgetik a robotjaikat. Szeretik őket. Ha a robotjaikról van szó, akkor semmi sem elég jó nekik.

- A robot drága multság - mormogta Lucky. - Csinján kell bármi vele.
- Az lehet - mondta dr. Peverale. - De az az ember, aki megszokta, hogy a gépek szükségletei állnak első helyen, az kérges szívűvé válik az emberi szükségletek iránt.

Lucky Starr előredőlt, rákönyökölt az asztalra, sötét szeme és lágy, hosszúkas arca, még mindig finom, fiús vonásai elkomolyodtak.

- Dr. Peverale, ha a szíriusziak fajvédők, és uniformizálttá tenyésztettek önmagukat, akkor ezzel végtére is a saját sírjukat ássák meg. Az emberi fajban csak a fajták különbözősége hozhat haladást. És nem a Szíriusz, hanem a Föld haladt előre a tudományban. A Szíriuszon elsősorban is a Föld-lakók telepedtek le, mégis mi vagyunk azok, nem szíriuszi unokatestvéreink, akik évről évre új irányba haladunk előre. Még az ön által említett pozitronrobotokat is a Földön találták fel és fejlesztették ki a Föld-lakók számára.

- Igen - mondta az asztronómus. - De a Föld-lakók nem használnak robotokat. Tönkretennék a gazdasági életünket, és mi a ma kényelmét és biztonságát a holnap biztonsága fölé helyezzük. A tudományos felfedezéseinket arra használjuk, hogy gyengítsük velük önmagunkat. A szíriusziak viszont arra, hogy megerősödjének. Ez a különbség közöttünk, és ebben rejlik a veszély.

Dr. Peverale elkeseredetten hátradőlt székében. Az önműködő zsúrkocsi leszedte az asztalt.

- Ez is afféle robot, ha úgy tetszik - mutatott rá Lucky.

A mechanikus zsúrkocsi csendben végezte feladatát. A diamágnészes pályán valami lapos felületű dolog mozgott lágyan, úgy, hogy kissé meghajlított állványa sohasem érintkezett a padlóval. Hajlékony csápjaival óvatos kecsességgel elvette a tányérokat, és ráhelyezte egy magasabban álló részére vagy az oldalában lévő fiókba.

- Ez csak egy egyszerű automata - horkant fel dr. Peverale. - Nincsen pozitron-agya. Nem tud betáplálni semmi mást önmagába, csak a feladatát.

- Nos, szóval ön szerint a szíriusziak szabotálják a Fénytervet? - kérdezte Lucky.
- Igen. Szerintem ők.

- És miért tennék ezt?

Dr. Peverale váll. vont.

- Talán azért, mert ez egy nagyobb tervük része. Arról nem tudok, hogy a Nap-rendszerben milyen más bajok vannak még. Lehet, hogy ez az első vaktában tett próba, amellyel előkészítik a végső inváziót és hódítást. A Fényterv önmagában semmit sem jelent, a szíriuszi veszély viszont mindent. Remélem, hogy fel tudom hívni erre az igazságra a Tudományos Tanács, a kormány és a nép figyelmét. Hanley Cook köhécselt, aztán megszólalt, most első ízben.

- A szíriusziak emberek, mint mi mindannyian. Ha itt vannak, ezen a bolygón, akkor *hol vannak?*

- Ezt kellene kiderítenie egy expedíciónak - mondta hidegen dr. Peverale. - Egy jól előkészített, jól felszerelt expedíciónak.

- Várjunk egy pillanatilag - mondta Mindes, és a szeme izgatottan csillogott. - Ott voltam a Nap felőli oldalon, és esküszöm...

- Egy jól felkészült, jól felszerelt expedícióról beszéltem - mondta határozottan az öreg asztronómus. - A maga egyszemélyes röpködése mit sem ér, Mindes.

A mérnök hebegett valamit, aztán újból visszasüppedt hallgatásába.

- Látom, Urteil, hogy valami nem tetszik - mondta hirtelen Lucky. - Mia véleménye dr. Peverale nézetéről?

A nyomozó fölemelte a szemét, és egy hosszú percig Luckyn nyugtatta gyűlölettel és nyílt kihívással teli pillantását. Nyilvánvaló volt, hogy nem felejtette el, és sohasem fogja elfelejteni az asztalnál megesett iménti dolgokat.

- A véleményemet megtartom magamnak - szólalt meg. - És csak annyit mondok, hogy engem semmi sem bolondított el abból, ami ma este itt végbement. Összeszorította a száját, így hát Lucky, aki még további megjegyzésekre várt, végül odafordult dr. Peverale-hoz.

- Nem tudom, uram, hogy valóban teljes expedícióra van-e szükségünk a Merkúron. Ha feltételezzük, hogy itt vannak a szíriusziak, akkor kikövetkeztethetjük, hogy merre lehetnek.

- Folytasd, Lucky - rikkantotta Colos. - Mutasd meg nekik!

- Hogy érti ezt? - kérdezte dr. Peverale.

- Nos, mi volna a legjobb a szíriusziaknak? Ha már néhány hónapja gyakori időközben szabotálják a Fénytervet, akkor a legelőnyösebb az lenne a számukra, ha a bázisuk valahol a létesítmény közelében lenne. Ugyanakkor ez a bázis ne legyen könnyen felfedezhető. Ennek a második követelménynek jól megfeleltek. Nos tehát, merre lehet errefelé valami alkalmas, titkos bázisuk? Osszuk ketté a Merkúrt egy napos és egy árnyékos oldalra. Nekem úgy tetszik, nagy bolondság lenne, ha a napos oldalon keresgelnénk ilyen bázist. Túl forró, túl nagy a sugárzás, túl barátságtalan. - Nem barátságtalanabb mint az árnyékos oldal - mordult fel Cook

- Nem, nem - vágta rá Lucky. - Ebben téved. A napos oldal teljesen szokatlan környezetet kínál. Emberi lény egyáltalán nem szokott hozzá. Az árnyékos oldal már nagyon is ismerős. Egyszerűen olyan felület, amely az ürre néz, és az ür viszonyai már nagyon ismerősek. Az árnyékos oldal hideg, de nem hidegebb az

űrnél. Sötét és levegőtlen, de nem sötétebb mint az űr bármely része, ami nem kap közvetlenül napot, és nem is levegőtlenebb. Az ember megtanulta, hogyan lehet kényelmesen éldelegélni az űrben, tehát jól meglehetnek az árnyékos oldalon. - Folytassa - mondta dr. Peverale, és öreg szeme csillogott a kíváncsiságtól. - Folytassa, Mr. Starr.

- Ám nem is olyan egyszerű berendezni egy olyan bázist, amelynek hónapokig kell szolgálnia. Kell hogy legyen egy hajójuk vagy olyan hajók, amelyek néhanapján visszamennek a Szíriuszra. De egy hajónak mindenképpen kell lennie, amely kívülről elegendő élelmet és vizet, valamint energiaforrást szállít nekik. Mindehhez pedig hely kell, és biztosnak kell lenniük abban, hogy ezt a helyet mind a mai napig sem fedezték fel. És csak egyetlen olyan hely van, ahol mindez lehetséges.

- Hol, Lucky? - kérdezte Colos, aki izgalmában fel-le ugrált. Ő bezzeg nem kételkedett Lucky egyetlen szavában sem.

- Hol?

- Nos - folytatta Lucky -, amikor ideérkeztem a Merkúrra, dr. Mindes bányákat emlegetett, melyeket már nem műveinek. Dr. Peverale is beszélt olyan bányákról,

melyek valaha működtek. Ebből azt vettem ki, hogy valahol a bolygón üres aknák és folyosók lehetnek, mégpedig vagy itt, vagy a déli póluson, mert egyedül a sarki régiók hőmérséklete kevésbé szélsőséges. Jól mondom?

- Igen, akadnak itt bányák - mondta bizonytalanul Cook. - Az obszervatórium alapítása előtt a kupola bányaközpont volt.

- Akkor jelenleg egy nagy, üres lyuk tetején üldögélünk. Ha a szíriusziaknak bázisuk van valahol, amelyben bujkálnak, lehetne az másutt? Ez tehát a veszély iránya. Az asztal körül helyeslő mormogás futott végig, amelybe hirtelen belevágott Urteil torokhangja.

- Ez mind nagyon szép - mondta. - De vajon mi kerekedik ki belőle? Mit akar vele?

- Amint felkészültünk, Colos és én leszállunk a bányákba - mondta Lucky. - És ha van ott valami, akkor megtaláljuk.

- Egyedül szándékozik odamenni? - kérdezte élesen dr. Gardoma.

- Már miért ne? - vetette közbe Urteil. - Olcsó hősködés. Hát persze hogy egyedül mennek. Nincs ott senki és semmi, s ők ezt nagyon is jól tudják.

- Nem óhajt csatlakozni hozzánk? - kérdezte Colos. - Ha otthon hagyná azt a nagy száját, még az űrruhájába is beférne.

- Maguk nem akarják, hogy más is ott nyüzsögiön - horkant fel Urteil. - Nincs értelme egyedül menni, ha... - kezdte újra dr. Gardoma.

- Az előzetes vizsgálat veszélytelen - mondta Lucky. - Mellesleg Urteilnek igaza lehet. Valószínűleg senki sincs ott. A legrosszabb esetben is kapcsolatban leszünk önnel a kupolában, és reméljük, ha találkozunk a szíriusziakkal, veliik is elbánunk. Colos és én megszoktuk már, hogy fölitaláljuk magunkat az ilyen szorult helyzetekben.

- Sőt mi több - vigyorgott Colos gnómpofácskája -, Lucky és én kifejezetten rájongunk az ilyen szorult helyzetekért.

Lucky mosolygott és felállt. - Elnézésüket kérem...

Urteil is fölkelte a helyéről, sarkon fordult, és kiment. Lucky elgondolkodva nézett utána.

Ahogy Hanley Cook elhaladt mellette, Lucky könnyedén megérintette a könyökét.

Hatodik fejezet ELŐKÉSZÜLETEK

Cook nyugtalanul felpillantott.

- Igen. Tessék, uram.
- Látogasson meg a lakosztályunkban, amilyen hamar csak lehet - mondta csendesén Lucky.
- Tizenöt perc múlva ott leszek. Rendben?
- Kitűnő.

Cook alig késett. Hangtalanul lépett be, és ugyanolyan nyugtalannak látszott, mint egész este. Cook a negyvenes évei vége felé járhatott, szögletes arcú, világosbarna hajú férfi volt, még épp csak elkezdett őszülni.

- Elfelejtettem megmondani, merre is van a lakosztályunk. Elnézést - mondta Lucky.

- Tudtam, hol vannak elszállásolva - lepődött meg Cook.

- Akkor jó. Köszönöm, hogy idefáradt.

- o - mondta Cook, és elhallgatott. Aztán sietve hozzátette: - Nagyon örülök. Nagyon örülök.

- Egy kis baj van a szigetelt ruházattal ebben a szobában. Azzal, amelyet a napos oldalon kell használni.

- Az inzoöltönnel? Csak nem feledkeztünk meg a használati utasítás filmjéről? Vagy igen?

- Nem, nem. Azt megtaláltam. Másról van szó.

- Valami baj van?

- Valami baj? - kukorékolta Colos. -Nézze meg a saját szemével! - Azzal fölemelte a ruhaujját, és megmutatta a hasadást.

Cook elsápadt, majd lassan elvörösödött, és a szemében egyre nagyobb rémület látszott.

- Nem értem... Ez lehetetlen... Itt, a kupolában!

- Az a legfontosabb, hogy kicseréljük - mondta Lucky.

- De ki tehetné? Meg kell találnunk.

- Ne zavarjuk vele dr. Peverale-t.

- Ni, valóban ne - vágta rá azonnal Cook, noha ez eddig sem állt volna szándékában.

- Majd a megfelelő időben kinyomozzuk a részleteket. De most szeretném, ha kicserélnék.

- Természetesen. Azonnal intézkedem. Nem csoda, hogy beszélni akart velem. Nagy úr! ... - Szótlanul felállt, és menni készült.

- Várjon, ez csak a kisebb ügy - tartotta vissza Lucky. - Van út még más is, amit meg kell beszélnünk. Aprópó, még mielőtt folytatnánk, úgy vettem ki, hogy

nemigen osztja dr. Peverale nézetét a szíriusziakról.

- Erről inkább nem nyilatkozom - vonta össze a szemöldökét Cook.
- Figyeltem magát, amikor dr. Peverale beszélt. Azt hiszem, nem értett egyet vele. Cook újból leült. Csontos ujjait szorosan összefűzte.

- Dr. Peverale idős ember. Évek óta sok mindent zagyvál össze a szíriusziakról. Valóságos pszichopata. Az ágya alatt S őket keresgéli. Mindenért őket vádolja. Ha túlexponáljuk a lemezeinket, annak is ők az okai. És a helyzet csak rosszabb lett, amióta visszajött a Szíriuszról, mondván, hogy miken ment ő ott keresztül.

- Miken ment keresztül?

- Azt hiszem, semmi rémségen. De a szíriusziak karanténba zárták. Kijelöltek neki egy elkülönített épületet. Szerinte a szíriusziak hol túl udvariasak, hol túl durvák voltak vele. Azt hiszem, sehogyan sem tudtak a kedvében járni. Aztán ráerőltettek a személyes szolgálatára egy pozitronrobotot.

- Ez ellen S tiltakozott?

- Azt magyarázta be magának, hogy azért kapta, mert ők maguk még a közelébe sem akarnak menni. Az az érzésem, hogy dr. Peverale mindent kész sértésnek fogott fel.

o is vele tolt?

Cook a fejét rázta.

- A szíriusziak csak egyetlen embert engedélyeztek, és ő a rangidős. Nekem kellett volna elmennem. Ő már túl öreg - túlságosan is öreg.

Cook eltűnődött. Hirtelen fölneézett.

- Mindez köztünk marad, ugyebár?

- Teljes mértékben - biztosította Lucky.

- És mi a helyzet a barátjával? - kérdezte Cook habozva. - Úgy értem, hogy tisztelet, becsület neki, de egy kicsit forrófejű.

- Hé! - kezdte Colos erélyesen.

Lucky keze szeretettel nyúlt le a kis fickó fejére, és a homlokára simította a haját.

- Igaz, forrófejű, ezt a bankettasztalnál is láthatta. Néha nem tudom időben leállítani, és ha egyszer begerjed, akkor a száját és az öklét használja a feje helyett. Ez olyasvalami, amit mindig észben kell tartanom. De ha megkérem, hogy hallgasson valamiről, akkor hallgat, és ez a lényeg.

- Köszönöm - mondta Cook.

- Térjünk vissza az eredeti kérdéshez. A szíriusziakat illetően tehát egyetért dr. Peverale-lal?

- Nem. Honnan tudnának a Fénytervről, és miért is törődnének vele? Nem látom be, miért küldenének hajókat és embereket, és miért rúgnák össze a port az egész Naprendszerrel, csupán azért, hogy összetörjenek néhány kábelt. Természetesen - és ezt most én mondom magának - dr. Peverale egy ideje szörnyen meg van sértődve.

- Miért?

- Nos, mialatt a Szíriuszon volt, idehozták dr. Mindest és a csoportját. Amikor visszajött, már itt találta őket. 'Fedett róla, hogy egyszer majd idejönnek, mert ezt már évek óta tervezték. Mégis megrázta, amikor visszajött, hogy egyszer csak

itt voltak.

- Megpróbált szabadulni Mindestől?
- Ó, nem, semmi ilyesmi nem történt. Mindig nagyon barátságos vele. De mindez nyilván azt az érzést keltette benne, hogy őt is felmenthetik egy szép napon, sőt talán hamarosan, és azt hiszem, gyűlöli ezt a gondolatot. Ezért látja jónak, ha kezébe veszi a dolgokat, és nagy patáliát csap a Szíriusz körül. Éjjel-nappal ezt a gondolatot dédelgeti.

Lucky bólintott.

- Mondja, járt ön valaha a Cereszen?
- Megfordultam ott időnként. Miért? - lepődött meg Cook a témaváltáson.
- Dr. Peverale-lal? Vagy egyedül?
- Rendszerint vele. De azért ő többször ment mint én.
- Ott volt a múlt évben, amikor a kalózok megtámadták a Cereszt? -

vigyorgott rá Lucky.

Cook visszamosolygott.

- Nem, de az öreg ott volt. Hű, de sokszor hallottuk ezt a történetet! Iszonyúan dühös volt miatta. Gyakorlatilag sohasem beteg, de akkor teljesen kivolt. Mindenből kimaradt.

- Hát igen. Így van ez... Most pedig, azt hiszem, áttérhetünk a fő dologra. Nem akarom ezzel zavarni dr. Peverak-t. Ahogy ön is mondta, idős már. Ön a helyettese, és egy kicsit fiatalabb nála... - mosolygott Lucky.

- Hát persze. Miben segíthetek?
- A bányákról van szó. Gondolom, akadnak a kupolában leírások, térképek, grafikonok, amelyek a bányák beosztását ábrázolják, és így tovább. Nyilván nem bolyonghatunk taláломra.

- Egészen biztosan vannak - mondta Cook.
- Meg tudná szerezni, és esetleg átnézhetnénk?
- Igen, természetesen.

- Remélem, dr. Cook, ön is úgy tudja, hogy a bányák jó állapotban vannak. Úgy értem, nincs omlásveszély vagy hasonló?

- Ó, biztos vagyok benne, hogy ilyesmitől nem kell tartani. Jól átépítettük az aknákat, és alaposan átnéztük a műszaki részét, amikor az obszervatórium ide települt. Az aknákat jól alátámasztották, és tökéletesen biztonságosak, különösen a Merkúr gravitációjában.

- Hogy lehet az - kérdezte Colos -, hogy bezárták a bányákat, ha ilyen jó állapotban vannak?

- Jó kérdés - tört át egy kis mosoly Cook melankóliáján. - A valódi okát akarja tudni, vagy az érdekeset?

- Mindkettőt - vágta rá Colos.

Cook cigarettával kínálta őket, de azok ketten visszautasították. Cook odaütögte a cigarettát a keze fejéhez, majd rágyújtott.

- Az igazság a következő: a Merkúr meglehetősen tömör, és nagy reményeket fűztek ahhoz, hogy a nehézfémek forrása lesz: hogy lesz majd bőven ólom, ezüst, higany, platina. Így is volt - és ha nem volt is annyira gazdag, ahogy remélték, azért csakugyan volt itt minden bőven. Az volt a baj, hogy nem volt elég gazdaságos. Fenntartani itt a bányákat, aztán elszállítani az ércet a Földre,

netán a Holdra, mindez iszonyúan megemelte az árakat. Ami viszont az érdekességeket illeti, az egészen más dolog. Amikor ötven évvel ezelőtt megnyílt az obszervatórium, a bányák még mindig működtek, habár az aknák egy részét már lezárták. A bányászok akkoriban sok mindent meséltek az első asztronómusoknak, azok pedig továbbadták az újonnan jövőknek. Ezek afféle Merkúr-legendák.

- És mik voltak ezek a mesék? - kérdezte Colos.

- Arról szóltak, hogy a bányászok meghaltak az aknákban.

- A Mars homokjára! - kiáltotta gyanakvóan Colos. - Bárhol meghalhattak! Gondolja, hogy az ember örökké él?

- De ezek halálra fagytak.

- Micsoda?

- Valami titokzatos fagyhalál érte őket. Akkoriban jól fűtötték az aknákat, és az öltözködésük energiaforrása is jól működött. A meséket egyre jobban kiszínezték, tudják, és a végén a bányászok már csak csoportosan voltak hajlandók lemenni a főaknába, aztán már az oldalsó aknába sem ment le senki, és a bányák bezártak.

Lucky bólintott.

- Meg tudja szerezni a bányák tervrajzát?

- Meg. És kicseréltetem az inzo úrruhákat is.

Az előkészületek úgy haladtak, mintha valami nagyszabású expedícióra indultak volna. Új úrruhát hoztak, a hasadt régít félretették. Végül is az árnyékos oldalhoz elég a közönséges úrruha is.

Előhozták a térképeket, és együtt áttanulmányozták. Lucky és Cook a főakna vonalát követve felvázolta az expedíció lehetséges útirányát.

Lucky Colosra bízta, hogy ügyeljen a járulékos egység becsomagolására, a homogenizált élelemre és vízre (amit még az úrruhában is le lehet nyelni), győződjön meg arról, föl van-e töltve az energiaszolgáltató, megfelelő-e az oxigénpalackok nyomása, és nézzon utána, működik-e a hulladékgyűjtő és a nedvességcirkulátor.

Ő maga rövid kirándulást tett a felszínre hajójával, a *Bolygó Starr-al*. Kis tábori csomagot vitt magával, de nem kötötte Colos orrára, mi van benne. A csomag nélkül tért vissza, és két kis tárgyat hozott, amelyek úgy néztek ki, mint egy-egy vastag övcsat, kissé meghajlítva, tompa acélvégződéssel, mindkettőt szögletes, átlátszó vörös csík keretezte.

- Hát ez mi? - érdeklődött Colos.

- Mikroergométerek - válaszolta Lucky. - Kísérleti darabok. Tudod, olyanok, mint azok az ergométerek, amelyeket a hajón használunk, csak azok a padlóhoz vannak rögzítve.

- És mit lehet velük kipuhatolni?

- Ezekkel nem lehet ellátni néhány százezernyi mérföldre, mint a hajóéval, de úgy tizmérföldnyi távolságban talán kikutatja az atomenergia-forrásokat. Nézd, itt kell bekapcsolni, látod?

Lucky nyomott egyet a hüvelykujjával a szerkentyű egyik oldalán. A fém egy része elcsusszant, majd visszament, és a vörös folt felragyogott. Lucky erre-arra

forgatta a kis ergométert. A vörös folt az egyik oldal irányában egy nova fényerejével villant fel.

- Nyilván arra felé van a kupola energiatelepe. Ebből kiindulva be tudjuk állítani nullára ezt a ki szerkezetet. Kissé rázós a dolog. - Pedánsan beállított két kis szabályozót, amelyek olyan finoman voltak odaékelve, hogy alig látszóttak. Miközben ezzel foglalatzkodott, mosolygott, rokonszenves fiatal arca csak úgy ragyogott az örömtől.

- Tudod, Colos, nem tudom anélkül meglátogatni Hector bácsit, hogy rám ne sózná a Tanács legfrissebb ketyeréit. Ő azt állítja, hogy a mi vakmerőségünk mellett (tudod, hogy mindig ezt hajtogatja) szükség van az ilyesmikre. Néha egyenest az az érzésem, velünk akarja kipróbáltatni ezeket a műtűrkéket. De ez, azt hiszem, jó szolgálatot tesz majd.

- Hogyan, Lucky?

- Először is, Colos, ha tényleg vannak a bányában szíriusziak, kell hogy legyen egy kis atomeróművük. Kell hogy legyen. Szükségük van rá a fűtéshez, a víz elektrolíziséhez és egyebekhez. Az ergométer mindezt elég nagy távolságból kimutatja. Másodszor pedig...

Elhallgatott, Colos pedig bosszúsán összeharapta a száját. Már tudta, mit jelent ez a csend. Luckynak megint valami olyasmi jár az eszében, amiről később majd azt állítja, hogy ekkor még túl bizonytalan volt ahhoz, hogy beszéljen róla.

- Az egyik ergométer az enyém? - kérdezte Colos.

- Eltaláltad - mondta Lucky, és felé hajította. Colos röptében elkapta.

Hanley Cook már várt rájuk, amikor kiléptek a lakosztályukból. Űrruhában voltak, de a sisakjukat izeg a karjuk alá szorították.

- Azt hiszem, elvezethetem magukat az akna lehető legközelebbi bejáratához. - Köszönöm - mondta Lucky.

A kupola alvóperiódusának a legvége felé járt az idő. Az emberek mindig betartották az ébrenlét és az alvás földi váltakozását, noha itt ebben sem éjszaka, sem nappal nem vezette őket. Lucky szándékosan választotta ezt az időt, mert nem akart úgy vonulni a bányába, mint valami furcsa processzió vezetője. Ebben dr. Peverale is egyetértett vele.

A kupola folyosói üresen tátongtak. A világítás homályos volt. Ahogy lépkedtek, szinte rájuk telepedett a nehéz, csönd, lépteik zaja pedig egyre hangosabbnak tetszett.

- Ez a kettes bejárat - mondta Cook.

- Rendben. Remélem, hamarosan újból találkozunk.

- Helyes.

Cook a szokásos búskomorságával nyitotta ki a zárat, miközben Lucky és Colos feltették úrsisakjukat, és szilárdan összekapcsolták a paramagnetikus szegély mentén. Lucky mélyet szippantott a konzervált levegőből, amelyet annyira megszokott, hogy szinte már kellemesnek találta.

Először ő lépett a légzsilipbe, utána Colos. A fal becsukódott mögöttük.

- Elkészültél, Colos?

- Eltaláltad, Lucky. - A hangja visszhangzott Lucky rádió adó-vevőjében, és kicsiny alakja árnyak látszott a zsilip homályában.

Akkor kinyílt a szemközti fal. Érezték, amint a levegő kiszökik a vákuumba, és újból előreléptek a nyíláson át.

Egy érintés a kinti szabályozón, és a fal bezárult mögöttük. A fény ezúttal teljesen kialudt.

Ott álltak a tökéletes sötétségben, és egyszeriben a Merkúr csendes és üres bányáiban találták magukat.

Hetedik fejezet MERKÚR BÁNYÁI

Bekapcsolták az őrruha-világítást, ettől a sötétség valamelyest eloszlott. A bevilágított részen hosszan elnyúló alagút tángolt előttük, és homályosan, egyre homályosabban veszett bele a végtelen sötétségbe. A fénysugár a vákuumban szokásos élességgel világított, de hatókörén kívül teljesen fekete maradt minden.

A magas földi férfi és apró marsbeli társa farkasszemet nézett a sötétséggel, és csak haladt előre, a Merkúr belsejébe.

Lámpáik fényében Colos kíváncsian nézett körül az alagútban. A látvány egy kicsit hasonlított arra, amit a Holdon látott. Körben sima volt minden a szerszámok munkája és a robbantások nyomán, az alagút egyenes vonalban nyúlt előre. A fal

meghajlott, és beleolvadt a sziklás mennyezetbe. A felülről kissé, alulról erősen lapított ovális keresztmetszet erős szerkezeti felépítést biztosított.

Colos a saját lépteit hallotta visszhangozni az őrruha belsejében. Lucky lépéseinek zaja csak pici rezgésként jutott el hozzá, ahogy visszaverődött a szikláról. Nem valódi hang volt ez, de olyasvalakinek, mint Colos, aki majdnem az egész életét a vákuumban és a vákuum közelében élte le, csaknem magától értetődött. Úgy „hallotta” a tömör anyag finom vibrálását, ahogyan a közönséges Föld-lakók hallják a levegőn átáramló rezgéseket, amelyet „hang”-nak neveznek.

Időnként fel nem robbantott sziklaoszlopok mellett haladtak el, melyek támpillérek gyanánt szolgáltak az alagútban. Ez megint olyasmi volt, mint a Hold bányáiban, kivéve, hogy a támpillérek tömörebbek voltak, és több volt belőlük mint a Holdon. Ez érthető, hiszen a Merkúr csekély gravitációja is két és félszer akkora, mint a Holdé. Amerre mentek, mendegéltek, még további alagutak ágaztak el a főaknából. Lucky, akinek látszólag nem volt sietős a dolog, minden egyes ilyen nyílásnál megállt, és azonosította a magával hozott térképen.

Colost melankolikussá tette az a körülmény, hogy a bányában minden maradvány az ember egykori jelenlétére emlékeztette. A csavarok, melyekre valaha világítótesteket szereltek, hogy nappali fénnel árásszák el a folyosókat, meg azoknak a paramagnetikus reléknek a halvány jelei, melyekkel hajdan az érccel teli kocsikat vontatták. Időről időre oldalfülkéket látott, melyben régen laboratóriumok működtek, vagy ahol a bányászok megpihentek és ettek, vagy az ércmintákat vizsgálták.

Most mindez lerombolva, szétbontva, hogy csak a pusztá szikla maradt.

Ám Colost nem olyan fából faragták, hogy túl soká, elmerengjen az ilyesmin. Figyelme egyre inkább afelé fordult, hogy miért nem történik már végre valami. Végtere is nem azért jött ide, hogy csak úgy sétáfikáljon.

- Lucky, az ergométer semmit sem mutat.

- Tudom, Colos. Árnyékold le.

Nyugodtan mondta, hangsúlytalanul, de Colos tudta, hogyan értse. Nyomott egyet a rádiókontrollon a következő rovátkáig, amivel bekapcsolta a vivőhullámokat és zavarta az üzeneteket. Ez a szerkezet nem tartozott az űrruha előírásos felszereléséhez, de Lucky és Colos számára rutin volt. Amikor Colos előkészítette az űr ruhákat, önkéntelenül hozzátette a rádióadó-zavarót.

Colos szíve egy kicsit gyorsabban vert. Ha Lucky kettejük között bekapcsolja a zavarót, akkor veszély közeleg.

- Mi van, Lucky?

-- Most beszélhetünk. - Lucky hangja gyengén, távolról hallatszott, meghatározhatatlanul, mintha egyszerre mindenfelől jönne. Ez annak volt köszönhető, hogy a vevő zavarmentesítője nem volt tökéletes, és mindig hagyott egy kis zörejt, redéket.

- A térkép szerint ez a 7/A akna - mondta Lucky. - Egyenesen visszavezet az egyik függőleges aknához, azon át pedig a felszínre lehet jutni. Odamegyek.

- Odamégy? Minek, Lucky? - hökkent meg Colos.

- Hogy a felszínre jussak - nevetett könnyedén Lucky. - Mi másért? - De minek?

- Azért, hogy odamenjek a felszínen a hangárba a *Bolygó* Starrhoz. Amikor utoljára használtam a hajót, odavittem az inzó űrruhámat.

Colos megrágtá a dolgot, aztán lassan kibökte:

- Szóval ez azt jelenti, hogy át akarsz menni a napos oldalra.

- Azt bizony. Átmegek a napos oldalra. Végül is nem tévedhetek A, hiszen csak a koronafényt kell követnem a horizonton. Egyszerű dolog.

- Hagyd ezt abba, Lucky, jó? Azt hittem, bányákról van szó, amelyeket a szíriusiak elfoglaltak. Nem ezt bizonygattad a banketten?

- Dehogysis bizonygattam, Colos. Épp csak úgy tettem, mint aki bizonygatja. - És ezt miért nem mondtad el nekem is?

- Mert erről már előtte A vitatkoztunk, és nem akartam újból belemenni. Nem kockáztathattam, hogy épp a legrosszabbkor gurulj be. Ha elmondom, hogy a bányába jövetelünk csupán egy komolyabb terv része, akkor, ha Cook esetleg felboszszant valamivel, képes vagy azon nyomban kikotyogni.

- Nem csináltam volna ilyet, Lucky. Csak azért mondom ezt, mert utálsz olyasmiről beszélni, ami még nem állt össze benned egészen.

- Ez is hozzátartozik a dologhoz - ismerte be Lucky. - De száz szónak is egy a vége, most ez a helyzet. Azt akartam, higgye csak azt mindenki, hogy a bányában vagyunk. Azt akartam, hogy a leghalványabb sejtelve se legyen senkinek, hogy átmentem a napos oldalra. És ehhez az látszotta legbiztosabb módszernek, ha senki, de senki az égvilágon nem tud róla, még te sem, Colos.

- És most már megmondod, hogy miért, Lucky? Vagy még mindig titok?

- Most már megmondhatom. Erős a gyanúm, hogy az, A! a szabotázások mögött áll, a kupolához tartozik. Nem hiszek ebben a szíriuszi mesében.

Colos odavolt a csalódottságtól.

- Úgy érted, hogy nincs is semmi a bányában?

- Tévedhetek is. De egyetértek dr. Cookkal. Elképzelhetetlen, hogy a Szíriusz óriási erőfeszítéseket tegyen azért, hogy holmi csip-csup szabotázások miatt titkos bázist állítson fel a Merkúron. Ha ez lenne a céljuk, ésszerűbb volna a célból megvesztegetniük valamelyik Föld-lakót. Végül A ki hasogatta szét az inzó ürühát? Ezzel csak nem lehet a szíriusziakat vádolni! Azt még dr. Peverale sem bizonygatta, hogy a kupolában szíriusziak lennének.

- Most tehát az árulót keresed, Lucky?

- A szabotórt keresem. Aki vagy a Szíriusz lefizetett árulója, vagy a saját szakálára dolgozik. Erre remélek választ kapni a napos oldalon. Sőt még tovább megyek. Bizom benne, hogy az a kódosítás, mintha a bányákban bujkáló szíriusziakkal foglalkoznák, eltereli a bűnös figyelmét, s nem lesz ideje arra, hogy Atüntesse a nyomokat.

- És milyen válaszra számítasz?

- Amint megtaláltam, megmondom.

- Oké. JA bepaliztál, Lucky. Mehetünk.

- Várj! - kiáltotta izgatottan Lucky. - Nagy galaxis, fiú! Azt mondtam, hogy én megyek! Csak egyetlen inzó ürüha van! Neked itt kell maradnod.

Most jutott A először Colos tudatáig, hogy Lucky mindig így mondta: „én”, „én”. Egyszer sem mondott „mi”-t. De rég kapcsolatuk miatt Colos egész idő alatt holtbiztos volt benne, hogy az „én” annyit jelent: „mi”.

- Lucky! - kiáltotta a legmélyebb sértődöttség és aggodalom hangján. - Miért maradjak itt?

- Mert azt akarom, hogy odafenn, a kupolában azt higgyék, hogy itt vagyunk. Fogd a térképet, és kövesd azt az utat, amiről beszéltünk, vagy ahhoz hasonlót. Min-

den órában tegyél jelentést Cooknak. Mondd meg, hol vagy, mit látsz, mondd meg az igazat. Bármilyen mondhatsz neki, kivéve azt, hogy nem vagyok itt.

- És mi lesz, ha veled akar beszélni? - ellenkezett Colos.

- Akkor azt mondd, hogy el vagyok foglalva. Kibájni kezdesz, hogy épp most láttál meg egy iiriuttit. Csinálj bármit, a M, hogy azt higgye, én A itt vagyok. Érted?

- Értem. A Mars homokjára, te átsétálsz a napos oldalra, és jól elszórakozol, én meg kóvályogjak itt a tök sötétben, és a rádióval pilincázok.

- Fel a fejjel, Colos, hátha mégiscsak van ebben a bányában valami. Én is tévedhetek néha.

- Lefogadom, hogy most nem tévedtél. Nincs itt az égvilágon semmi. Lucky nem bírt ellenállni a tréfának.

- Itt vannak a fagyott hullák. akikről Cook beszélt. Kinyomozhatnád. Colos nem méltányolta a humorát. - Hű, fogd már be!

Egy kicsit hallgattak, aztán Lucky Colos vállára tette a kezét.

- Hülye vicc volt, Colos, ne haragudj. És tényleg ne lógasd az orrod. Jóformán

időbe sem telik, és újra együtt leszünk. E. igazán tudhatnád.

Colos ellökte Lucky kezét.

- Rendben. Hagyjuk a sódert. Ha azt mondd, hogy ezt kell tennem, hát megteszem. Csak nehogy hógutát kapj nélkülem, te ló!

- Majd megpróbálok vigyázni magamra - nevetett Lucky. Megfordult, és elindult a 7/A akna Al, amikor Colos utána kiáltott.

- Lucky!

- Mi van? - állt meg Lucky.

- Figyelj! - köszörülte a torkát Colos. - Ne csinálj marhaságokat. Most nem leszek a közeledben, hogy kihúzzalak a csávából.

- Mintha csak Hector bácsit hallanám. Inkább te fogadd meg a saját tanácsoda,

Ennél nyíltabban soha nem nyilvánították ki egymás iránti érzelmeiket. Aztán Lucky búcsút itt és egy pillanatig még ott állt Colos úrruhájának fényében. Majd megfordult és elment.

Colos utána bámult, követte alakját, amint fokozatosan beleolvadt a homályba, míg csak el nem tűnt az alagút egyik kanyarulatánál.

Most aztán kétszeresen érezte, mekkora csend és magány szállt le rá. Ha nem ő John Bigman Jones, bizony elgyengült volna a rászakadó egyedüllét nyomasztó érzésétől.

Árt John Bigman Jones volt, így hát összeszorította a fogát, és szilárd léptekkel előre masírozott a főaknában.

Colos tizenöt perc múlva hívta először a kupolát. Nagyon szerencsétlennek érezte magát.

Hogyan is dőlhetett be Luckynak, hogy komolyan felfedező útra akar menni a bányába? Vajon a szíriusziaknak készítette volna elő a rádiót, hogy felhívja vele magára a figyelmet?

Igaz, az adó rövidhullámú, de az üzeneteket nem lehet zavarni, és nincs olyan rövidhullám, amit nagy türelemmel ne lehetne befogni.

Vajon Cook miért is engedélyezte ezt a felszerelést, csodálkozott, aztán hirtelen az jutott eszébe, hogy Cook nyilván maga sem hisz a szíriusziakban. Csak ő maga hitte el, Colos! Micsoda ész!

Olyan dühös volt magára, hogy e pillanatban egy úrhajót is szét tudott volna roppantani.

Megtalálta Cookot, és az egyezményes „minden rendben” jelet használta.

- Minden rendben? - kérdezett vissza azonnal Cook.

- A Mars homokjára! Igen. Lucky húsz lábbal előbbre van, de eddig nyoma sincs semminek. Ide figyeljen, ha „minden rendben” jelet adok, akkor legközelebb mérget vehet rá, hogy így is van.

- Hadd beszéljek Lucky Starr-ral.

- Ugyan minek? - kérdezte könnyedén Colos. - Majd legközelebb adom.

Cook habozott egy kicsit.

- No, jó - mondta végül.

Colos mogorván bólintott magában. Nem lesz legközelebb. „Minden rendben”

jelet ad, és kész. ...Vajon mennyi ideig kell még itt mászkálnia a sötétségben, míg hallhat Luckyról? Egy órát? Kettőt? Hatot? És mi lesz, ha, tegyük fel, már hat óra is eltelik, és még mindig nem szól egy szót sem? Mennyi ideig kell itt maradnia? Mennyi ideig képes itt maradni?

És mi lesz, ha Cook valamilyen határozott információt követel? Lucky ugyan meghagyta, hogy mondjon neki bármit, de mi van akkor, ha hirtelenjében nem tud semmit sem kitalálni? Mi lesz, ha elrontja az egészet, és kiszalad a száján, hogy Lucky elment a napos oldalra? Barátja sohasem bízna benne többel! Egy szemér nyit sem.

Elhessegette ezt a gondolatot. Nem jó ennyit foglalkozni vele.

Legalább lefoglalhatná magát valamivel. Ha lenne valami más is, nemcsak a sötétség és a vákuum, a saját lépéseinek finom vibrálása és önnön lélegzetvételének a hangja. Megállt, hogy megállapítsa, merre is lehet most a főaknában. Az oldalfalakba éles betűk és számok voltak bevésve, melyeket nem kezdett ki az, idő. Nem volt nehéz eligazodni rajtuk.

Hanem azért az alacsony hőmérséklet törekennyé tette a térképet, s ettől cseppet sem lett vidámabb. Felkapcsolta az úrruhája mellén lévő világítást, hogy megigazítsa a páramentesítőt. Az arclemeze belső oldala ugyanis bepárasodott, valószínűleg lecsapódott rá a lélegzete, talán azért, mert a saját hőmérséklete az indulataival együtt emelkedett.

Épp megigazította a szerkezetet, amikor hirtelen oldalra hajtotta a fejét, mint aki a fülét hegyezi. Valóban ezt tette. Feszülten figyelt arra, amit „hallott”, a finom rezgés ritmusára, ahogy a saját léptei abbamaradtak.

Visszafojtotta a lélegzetét, és olyan mozdulatlanul állt, akár az alagút szikláit.

- Lucky? - lehelte az adó-vevőbe. - Lucky? - Jobb keze ujjai beigazították a szabályozót. A vivőhullámot zavarták. Senki sem észlelhette a halk suttogást. De Lucky észleli, és hamarosan válaszol rá. Colos röstellte bevallani magának, mennyire várja a hangját.

- Lucky? - kérdezte újból.

Csak a vibráció folytatódott, más semmi. Semmi válasz.

Colos lélegzete felgyorsult, először a feszültségtől, majd attól a vad izgalomtól, ami a veszély közeledtére mindig feltámadt benne.

A Merkúr bányájában valaki más is van rajta kívül. Valaki más, és az a valaki nem Lucky!

Akkor hát ki lehet? Egy sznuszsi? Mégiscsak Luckynak lett igaza, még ha merő kódolási hibából mondta is?

Talán. Colos elővette a fegyverét, és lekapcsolta a világítást.

Az a másik vajon tudja, hogy ő itt van? Honnan veti rá magát?

A rezgés szerint a „hang” nem több embertől származik, nem kettőtől vagy háromtól. Colos éles fülének ez a tisztán elkülöníthető „kopp-kopp” egyetlen ember lépéseinek a „hangja”, mely ritmikusan közelít.

És Colos kiáll bárkivel, bárhol, bármilyen körülmények között.

Csendben kinyújtotta a kezét, és megérintette a legközelebbi falat. A rezgés észrevehetően erősödött. Az a másik tehát ebben az irányban van.

Csendesen előre lépett a mélységes sötétségben, és kezét a falon tartotta. A rezgés egyre nőtt, a másik túlságosan heves, túlságosan elővigyázatlan. Talán azt hiszi, hogy egyedül van a bányában (mint ahogyan egy perccel ezelőtt még Colos is azt hitte), vagy talán épp Colost követi, és nem ismeri eléggé a vákuumot.

Colos saját lépteit elhaltak, akár a macskadorombolás, míg a másik rezgése nem változott. Ha az a másik a hang után követné Colost, akkor Colos hirtelen helyváltoztatása az ő mozdulatán is változtatna. De semmi sem történt. Minden úgy maradt, mint az előbb.

Jobbra fordult, a következő oldalakna bejáratához, és továbbment. Kezét a falon tartva haladt előre, és egyik kezével a másik után tapogatózva igazodott el.

És akkor a sötétségben felvillant egy úrruha fénye, ahogy az útjuk keresztezte egymást. Colos a falhoz tapadt.

A fény elhalt. A másik keresztezte azt az alagutat, melyben Colos lapult. Egyelőre nem ment tovább. Colos halkán előlelopózott. Észrevette, hogy a másik alagúton a háta mögé kerülhet ennek a valakinek. Ott kell találkozniuk. Ő, Colos, a Földet képviseli, és a Tudományos Tanácsot. Hát az ellenség vajon kit képvisel?

Nyolcadik fejezet Az ELLENSÉG

Colos jól számított. Épp előtte jelent meg a másik fény, ahogy rátalált a nyílásra. A fény tulajdonosa észre sem vette Colost. Ebben biztos volt.

A kis ember lövésre készen tartotta a fegyverét. El sem téveszthette volna a célt, de akkor a sugárpisztoly semmit sem hagyott volna a másiktól. Márpedig a halottak nem mesélnek, és egy halott ellenség nem tudja megmagyarázni a rejtélyeket. Egy macska türelmével követte, lerövidítette a köztük levő távolságot, követte a világosságot, és megpróbálta kiszámítani, kiféle-miféle is lehet az ellenség.

Colos fegyverrel a kezében megmozdult, hogy megtegye az első közeledő lépést. Először a rádióval! Hirtelen bekapcsolta általános helyi adásra. Lehet, hogy az ellenségnek nincs olyan készüléke, amelyen azt a hullámhosszat vehetné, amit Colos

szokott használni. Nem valószínű, de lehetséges. Nagyon kevésbé valószínű és alig lehetséges!

De nem számít. Még mindig itt van a másik lehetőség, az, hogy belelő a falba. Ez elég világos dolog. A fegyver tekintélyt parancsol, és olyan nyelven beszél, amelyet mindenki megért.

Colos megszólalt, tenor hangjába annyi erélyt vitt, amennyi csak tellett tőle.

- Állj, te! Állj meg, ahol vagy, és ne mozdulj! Fegyvert fogok rád!

Colos rávilágított, és az ellenség megdermedt a fényben. Nem próbált megfordulni, s ez elég bizonyíték volt Colosnak, hogy a felhívás eljutott hozzá.

- Most fordulj meg! Lassan! - vezényelt Colos.

Az alak megfordult. Colos a jobb kezét az úrruha lámpájának fényköre elé tar-

totta. Fényében tisztán kivehette az alak körvonalait.

- A fegyver töltve van - mondta Colos. - Jó néhány embert lelöttem már vele; holtbiztosan célzok.

Az ellenségnek nyilván van rádiója. Nyilván vette A az adást, mert a fegyverre pislogott, és olyan mozdulatot tett, mint aki el akarja háritani.

Colos azt nézegette, mi látható az ellenség ül-ruháján. Teljesen szokványosnak tetszett. (Vajon a szíriusziak ilyen ismerős divatnak hódolnak?)

- Bekapcsoltad a rádióadást? - kérdezte kurtán Colos.

Aztán hirtelen olyan hangot hallott, amitől ugrott egyet. A hang még a rádió torzításával együtt S ismerős volt.

- Bosszantó, ugye? - kérdezte a hang.

Colos még Aha életében nem érzett ekkora önuralmat, mint amekkorával most visszatartotta magát, hogy azon nyomban ne használja a fegyverét.

A fegyver rángatózva ugrált a kezében, míg az alak egyszer csak felbukkant mellette.

- Urteil! - kiáltotta Colos.

Meglepetését csalódás váltotta fel. Nem szíriuszi! Csak Urteil!

Azután élesen belenyilallt a kérdés: mi a csodát keres itt Urteil?

- Urteil, bizony. El is teheted azt a légpuskát.

- Majd elteszem, ha kedvem tartja - felelte Colos. - Mit csinálsz itt? - Úgy tudom, hogy a Merkúr bányája nem a magántulajdonod.

- Amíg itt a fegyverem, addig az enyém, hájfejű. pajtikám.

Colos keményen törte a kobakját, de mindhiába. Mia csudát kezdjen ezzel a mérges görénnyel? Ha visszaviszi a kupolába, akkor kiderül, hogy Lucky nincs már a bányában. Mondhatná ugyan, hogy Lucky még ott időzik, de vagy gyanakodni kezdenének, vagy azt követelnék, hogy Lucky tegyen jelentést. És mivel vádolhatná Urteilt? Végtére S a bánya mindenki számára szabad hely.

Másrészt nem foghatja rá valakire időtlen időig a fegyverét.

Bárcsak itt lenne Lucky, ő bezzeg tudná...

És mintha csak telepátiás szikra keletkezett volna a két ember között a vákuumban, Urteil hirtelen megkérdezte:

- Egyébként hol van Starr?

- Ehhez aztán semmi közöd. - Majd hirtelen meggyőződéssel folytatta. - Követtél minket, igaz? - És egy kicsit felemelte a fegyverét, mintha ezzel akarná szórá bírni. Colos ürruhafényében látszott, hogy a másik arca lassan elfordul az átlátszó üveg mögött, mintha a fegyver útját követné.

- És ha így van?

Megint zsákutcába jutottak.

- Az oldaljáratból jöttél - állította Colos. - Ott osontál utánunk.

- Mondtam már - és akkor mi van? - Urteil lustán beszélt, mintha épp pihenőt tartana, vagy mintha direkt élvezné, hogy fegyvert fognak rá. - Hol van a barátod? A közelben? - érdeklődött.

- Fő, hogy én tudom, hol van. Te csak ne izgasd magad miatta.

- De én izgulni akarok. Hívd fel. A rádiód helyi adásra van kapcsolva, különben nem hallottalak volna olyan jól... Nem bánod, ha bekapcsolom a folyadékspricnimet? Szomjas vagyok. - A keze lassan megmozdult.

- Csak óvatosan - mondta Colos. - Épp csak egy kortyot.

Colos feszülten figyelt. Nem tartotta valószínűnek, hogy Urteil mellkasán fegyver van, de az úrruhája világítása hirtelen intenzívebb lett, vagy... vagy... valami más. De Urteil ujjai abbahagyták a matatót, és miközben Colos tétozva áldogált, csak a kortyolását lehetett hallani.

- Begyulladtál? - kérdezte nyugodtan Urteil. Colos jobbnak látta, ha nem válaszol.

- No, most aztán hívd a pasast! Hívd Starrt! - Urteil hangja élesebbé vált. A parancsra Colos keze megmozdult, azután megállt.

- Már majdnem bekapcsoltad a rádiót, ugye? - nevetett Urteil. - Távolsági adót használsz, mi? Ugye nincs a közelben?

- Semmi közöd hozzá! - kiáltotta mérgesen Colos. Égett a megaláztatástól. A nagydarab, kellemetlen Urteilnek van esze. Ott áll a fegyver célpontjában, mégis megnyeri a csatát, és a helyzet magaslatára emelkedik, mialatt Colos helyzete egyre tarthatatlanabb lesz minden múltó perccel, amikor se nem lö, sem el nem teszi a sugárpisztolyt.

Hirtelen belémart a gondolat: miért nem lövök? De nagyon jól tudta, hogy nem fog lö. Semmi indoka sincs rá. Ha pedig mégis megtenné, akkor Swenson szenátor emberének a halála irtózatossá sodorná a Tudományos Tanácsot. És Luckyt!

Jaj, csak Lucky itt lenne...

Olyan hevesen kívánta, hogy a szíve majd kiugrott, amikor Urteil világítása lassan fölemelkedett, mögé világított, és Colos meghallotta Urteil hangját.

- No, most az egyszer nem nekem volt igazam, hanem neked. Épp Ajön.

Colos hátrapenderült.

- Lucky...

Ha Colos a józan eszére hallgat, nyugodtan bevárja, amíg Lucky odaér, és a vállára teszi a kezét, csakhogy Colos egyáltalán non volt a józan eszénél. Teljességgel képtelen helyzetben volt, és iszonyúan vágyott végre valami megoldásra.

Csak erre az egyetlen „Lucky” kiáltásra jutott ideje, és máris a földön találta magát, amint a nála kétszer nagyobb test rárontott.

Néhány másodpercig még fogta a fegyvert, de az a másik kar máhs lefogta, és erős ujj kicsavartak a kezéből. Colosnak még a lélegzete S elakadt, a hirtelen támadás még az agyát S összezőtykölte, a fegyvere pedig messzire elrepült.

A nehéz súly fölemelkedett róla, és ahogy megfordult, hogy nagy nehezen lábra álljon, Urteil tornyosult föléje, és Colos a saját fegyverével nézett farkasszemet.

- Megvan ugyan a magam pisztolya - vigyorgott Utol -, de gondoltam, a sajátodat talán jobban szereted. Meg ne mocsanj! Maradj csak *így!* Négykézláb. Úgy ni.

Colos még soha életében nem utálta magát ennyire. Hogy is ülhetett föl ilyen ócska trükknek! Meg is érdemli a halált. Inkább jöjjön a halál, semmint hogy odaálljon Lucky elé, és elmesélje neki, hogy „Urteil mögém nézett, azt mondta, hogy jössz, erre én megfordultam...”

- Lőj csak, ha kedved tartja - mondta fojtott hangon. - Lőj, aztán Lucky majd kinyomozza, te pedig meglátod, bilincsbe verve töltöd a hátralévő életedet a

legkisebb, leghidegebb aszteroidán.

- Ilyet csinálna Lucky? Hol van?

- Keresd meg!

- Meg is keresem, mégpedig te fogod megmondani, hol van. És azt is elmeséled, minek jött legelőször ide, ebbe a bányába? Mi dolga itt?

- A szíriusziakat keresi. Hallhattad.

- Keresi ám az üstökösgázt! - mordult fel Urteil. - Peverale, az a szenilis, vén hólyag, az locsog a szíriuszialu-ól, de a barátod egy percig se vette be. Még akkor sem hihette volna el, ha épp csak annyi esze lenne, mint neked. Őt valami más hozhatta ide. Majd te elmondod, hogy mi.

- Miért mondanám?

- Hogy megmentsd azt a nyavalyás életedet.

- Számomra ez nem ok - közölte Colos, feltápászkodott, és egy lépést tett előre.

Urteil egészen az alagút faláig hátrált.

- Még egy mozdulat, és lövök, mégpedig a legnagyobb örömmel. Fűtülök az információdra. Legfeljebb gyorsabban boldogulok, viszont kész időpazarlás tíz percnél többet rád vesztegetni. Most pedig elmondom, mit gondolok. Talán ez megérteti veled, hogy te meg az a hős Bádogember Starrod senkit sem tudtok bolonddá tenni. Nem vagytok jók másra, csak arra, hogy vadászkéssel nekiessetek egy fegyvertelen embernek.

Szóval ez dühíti a pasast, gondolta borúsan Colos. Hülyét csináltam belőle a fiúk előtt, ő meg arra vár, hogy csússzak-másszak előtte.

- Ha csak szövegelni akarsz - mondta, és annyi megvetést préselt a hangjába, amennyit csak bírt -, akkor jobb, ha lösz. Inkább egy lövés, mint hogy lyukat beszélj a hasamba.

- Ne siesd el, kispajtás, ne siesd el! Először is, Swenson szenátor kicsinálja a Tudományos Tanácsot. Te csak egy tétel vagy, egy picurka tétel. Starr barátod úgyszintén egy tétel, alig valamivel több nálad. Ebben a kicsinálásban pedig enyém a főszerep. Akkor csapunk le a Tanácsra, amikor csak kedvünk szottyan rá. A Föld népe megtudja, miféle manipulációk folynak a Tanácsnál, hogyan sinkőfálják el a hivatalnokok az adófizetők pénzét, és hogyan tömik a saját zsebükbe...

- Mocskos hazugság! - tört ki Colos.

- Hagyjuk, hogy ezt a nép döntse el! Ha majd egyszer lerántjuk a leplet arról a hamis propagandáról, amit a Tanács terjeszt, meglátjuk, mit gondol róla a nép.

- Próbáld meg! Eredj, és próbáld meg!

- Épp ez a szándékunk. És sikerülni fog. S ami a legelső bizonyíték lesz: ti ketten a bányában. Tudom én, miért vagytok ti itt. A szíriusziak! Hahh! Starr vagy maga bérelte fel Peverale-t, hogy mesélje be ezt a történetet, vagy csak kihasználta. Majd én megmondom, mű műveltek ti idelenn. Úgy csináltok, mintha valóban lennének itt szíriusziak. Kreáltok egy szíriuszi tábor, amit majd bemutattok a népnek. „Egymagam intéztem el őket”, mondja majd Starr. „Én, Lucky Starr, a nagy hős.”

A szubéterikus adók majd nagydobra verik, és a Tanács alattomban lefűjja a Fénytervet. A Tanács mindent kihasznált, most pedig menti a bőrét... De ebből

semmi sem lesz, mert a helyszínen csípem el Starrrt, sárba taposom, és vele együtt a Tanácsot is.

Colos szinte beteg volt a dühtől. Neki akart rontani Urteilnek, hogy pusztá kézzel felaprítsa, de valahányszor nekidurálta magát, mindannyiszor vissza is fogta az indulatát. Tudta, miért beszél így Urteil. Mert nem tud annyit, mint amennyit mutat. És úgy próbál minél többet kiszedni belőle, hogy a vak örületbe kergeti.

Colos megpróbálta ugyanazt a taktikát alkalmazni.

- Nagyon jól tudod, te rohadt alak, hogy ha bárki kipukkasztana, és kiengedi: 1.e belőled az üstökösgázt, összezsuklanál, mert csak a koszos bőröd maradna, semmi más.

- Elég! - üvöltötte Urteil.

Am Colos túlharsogta, magas hangja csak úgy csengett.

- Pofa be, gyáva kalóz! Már az asztalnál S megmutattad, milyen gyáva vagy. Állj ki velem, ember ember ellen, és lehetsz akármilyen dagadt, megint csak kiderül a gyávaságod.

Colos megfeszült. Azt sem bánta, ha Urteil elhamarkodottan cselekszik. Lövéldözzön csak vaktában, ő majd elugrik. Minden valószínűség szerint meghal, de azért van némi esélye...

Am Urteil egyre merevebb és nyugodtabb lett.

- Ha nem beszélsz, megöllek. Nekem pedig kutya bajom sem eshet. Önvédelemnek tüntetem föl, és ettől nem tágitok.

- Luckynak ezt nem tudod beadni.

- Luckynak meglesz a maga baja. Ha egyszer leszámolok vele, egy fikarcnyit sem számít a véleménye. - Lövésre készen tartotta a fegyvert. - Megpróbálsz elfutni?

- Előled?

- Tőled függ - mondta hidegen Urteil.

Colos várt, várt, egy árva szót sem szólt, Urteil karja pedig egyre jobban megremevedett, a feje lehajlott, mint aki céloz, holott ilyen lőtávolságból igazán nem téveszthette el.

Colos a másodperceket számolta, melyik lesz az, amikor elszánja magát, és egy utolsót ugrik az életéért, úgy, ahogyan Lucky is félreugrott, amikor Mindes vette célba. Itt azonban senki sem volt, hogy rávesse magát Urteilre, ahogyan Colos Mindesre. És Urteil különben sem olyan, mint a pánikba esett, idegbeteg Mindes. Urteil csak nevetne, és újból célozna.

Colos izmai megfeszültek ehhez az utolsó ugráshoz. Legfőljebb öt másodperc még az élet, több semmiképp sem lehet.

Colos teste és lábizmai csak úgy remegtek a belső feszültségtől, amikor legnagyobb döbbenetére harsány kiáltást hallott.

Ott álltak egymás mellett ebben a szürke, sötét világban, melyben csak a saját fényforrásaik világosságánál látták egymást. A fény hatókörén kívül semmi sem volt, így nem értették, mi ez a hirtelen mocorgás.

Colos első gondolata Lucky volt. Hát mégis visszajött volna? Megszimatolta a helyzetet, és eljött, hogy mindent jóra fordítson?

A mocorgás újból hallatszott, és a gondolat, hogy ez Lucky, szertefoszlott.

Olyan volt, mintha a sziklafal egyik töredéke kilazította volna saját magát, és előresodródott, azzal a lusta mozgással, ami olyan jellemző a Merkúr csekély gravitációjára.

Sajátságosan hajlékony sziklakötél tekeredett Urteil vállára — és megfogta. Egy másik a derekára csavarodott. Lassan előremászott a harmadik is, úgy húztavonta magát előre, mintha egy nem létező világból kigyózott volna elő. Ám ahogy körbetekergett Urteil karján, és hozzáért a mellét borító fémhez, Urteil karja és mellkasa szorosan összehúzódtak. Mintha egy óriáskígyó ereje lett volna a lomha és látszólag törekeny sziklában.

Urteil először csak meglepődött, most azonban a jeges rémület hangján ordított fel.

— Hideg! — üvöltötte. — Rettentő hideg!

Colos agya csak úgy sistergett, hogy megbirkózzon az új helyzettel. Az egyik szikladarab már Urteil alsó karjára és csuklójára is rámaszott. Hozzápréselte a fegyver tusát O.

Eléhömpölygött az utolsó kötel is. Ezek a kötelek látszatra teljesen sziklaszerűek voltak, és amíg ki nem váltak a falból, senki észre nem vette volna őket. Minden kötel úgy függött össze egymással, mint egyetlen organizmus, de nem volt középpontjuk, nem volt „testük”. Az egész, olyan volt, mint egy kópolip, amely másból sem áll, mint csápokból.

Colos agya majd szétdurrant.

Arra gondolt, hogy ezek a kövek a Merkúr evolúciójának hosszú időszakában keltek életre. Egészen más formában, mint ahogy az életet a Földön ismerik. Olyan élet ez, ami csak egy kis morzsányi melegből jött létre.

És miért is ne? A csápok elkúszhatnak egyik helyről a másikra, és mindig csak a fennmaradásukhoz szükséges pici melegre törekszenek. Colos elképzelt, ahogy ott sodródtak a Merkúr északi pólusán, amikor először telepedett le ott az ember. Először a bányák, majd az obszervatórium kupolája látta el őket a vékonyan csordogáló meleggel.

Az embert is zsákmányul ejthetik. Miért ne? Maga az ember is melegforrás a számukra. Egy-egy magányos bányász olykor a csapdájukba eshetett. A hirtelen hideg és a rémület pedig úgy megbénította, hogy még segítségért sem tudott kiabálni. Pár perc, és annyira kimerült az energiaegysége, hogy már a rádióját sem használhatta. Kis idő múlva aztán meghalt, csak egy fagyott hulla maradt belőle.

Ez magyarázza Cook tébolyult meséjét a bányabeli fagyhalálról,

Mindez egy pillanat alatt villant át Colos agyán, amikor még dermedten állt első meglepetésében. Urteil hol nyögdecsejt, hol harsányan orditozott.

- Nem bírok... Segítség... Segítség... Hideg!... Hideg...

- Tarts ki! Jövök! - kiáltotta Colos.

Egyetlen pillanat, és már nem is gondolt arra, hogy ez az ember az ellensége, aki alig pár perce még hidegvérrel le akarta lőni. A kis Mars-lakó előtt már csak ez lebegett: egy ember van itt, aki képtelen magán segíteni, és valami nem emberi lény szorításában vergődik.

Amióta az ember először hagyta el a Földet, hogy kimerészkedjék a titokzatos, veszélyekkel teli űrbe, szigorú, íratlan szabályok szerint élt. Eszerint minden emberi viszályt el kell felejtetni,

ha a másik emberre ama másik világbeli, nem emberi

lény támadna rá.

Valószínűleg nem mindenki tartja be ezt a törvényt, de Colos azok közül való, akik betartják.

Egyetlen ugrással Urteil mellett termett, és elkapta a karját.

- Segítség! - nyögte Urteil.

Colos megragadta a fegyvert, amelyet Urteil még mindig a kezében tartott, közben megpróbálta elkerülni az Urteil összezárt öklére tekeredő csápokat. Colos szórakozottan észlelte, hogy a csap nem hajlik meg olyan lágyan, mint a kígyók. Részenként tört meg, mintha számtalan merev ízületből állna.

Colos a másik kezével, amellyel Urteil öltönyét tapogatta, hogy megfogja, egy pillanatra hozzáért az egyik csáphoz. Reflexszerűen elkapta a kezét. Az érintés jeges volt, áthatotta és sűtötte.

Colos még soha életében nem hallott arról, hogy ez a teremtmény milyen módszerrel szívja át magába a meleget.

Colos most kétségbeesve ráncigálta, tépte és cibálta a fegyvert. Először észre sem vette az idegen érintést a hátán - aztán végigkúszott rajta a jeges érintés, és többé nem engedte el. El akart ugrani, de már nem bírt. Az egyik csap elérte és átkarolta. A két ember csaknem összenőtt egymással a szoros ölelésben.

A jeges érzés fizikai fájdalma egyre nőtt, és Colos megszállottként rántott egyet a fegyveren. Vajon enged?

Urteil hangjára riadt fel.

- Nem használ... - motyogta.

Urteil megtántorodott, aztán a Merkúr gyenge gravitációjában lassan az oldalára huppan, és Colost is magával rántotta.

Colos teste elzsibbadt. Az érzékelését is elveszítette. Már nem tudta, vajon még mindig a kezében tartja-e a fegyvert, vagy már nem. Ha igen, akkor engedelmeskedett-e vad oldalszavarásnak, vagy ez csupán egy utolsó, ziháló kívánság maradt?

Üröltönyének fénye mind homályosabb lett, ahogy a mohó csapok egyre több energiát szívtak el belőle.

Egyre közelebb és közelebb jött a fagyhalál.

Lucky, maga mögött hagyva Colost a Merkúr bányáiban, üröltönnyt váltott a

Bolygó Starr csendes hangárjában, majd kilépett a Merkúr felszínére, és arccal a „Nap fehér kísértete” felé fordult.

Hosszú percekig mozdulatlanul állt, és csak nézte, nézte a szeliden villódzó napkoronát.

Amíg ezt figyelte, kéz- és lábizmait hajlítgatta. Az inzoöltöny sokkal lágyabb volt a szokványos űrruhánál. A könnyűsége mellett olyan szokatlan érzés volt, mintha rajta sem lenne. Ebben a nyilvánvalóan levegőtlen környezetben ez zavaró volt, de Lucky minden nyugtalanító érzést elhessegetett magától, és szemügyre vette az eget.

Csillagokból éppoly megszámlálhatatlanul sok volt, és éppoly ragyogóak mint a nyílt űrben, de ezekkel most nem sokat törődött. Valami egyebet akart látni. Földi időszámítás szerint már két napja ezt az égboltot látja. Két nap alatt a Merkúr útjának egynegyvenegyed részét teszi meg a Nap körüli pályáján. Ez azt jelenti, hogy az égen nyolc fokkal több jelenik meg keleten, és nyolc fok tűnik el nyugaton. Ami annyit tesz, hogy új csillagok válnak láthatóvá.

És új bolygók. A távoli horizonton együtt kell felkelnie a Vénusznak és a Földnek. Ott is voltak. Kettejük közül a Vénusz Alt magasabban, gyémántragyogásába egy kis fehérség keveredett, és sokkal tündöklőbb volt mint amilyennek a Földről látszik. A Földről csak előnytelen helyzetben látható a Vénusz. Ott van a helye a Föld és a Nap között, tehát amikor a legközelebb van, akkor csak a sötét fele látható a Földről. A Merkúrról viszont a teljes Vénuszt is meglátni.

A Vénusz e pillanatban harminchárommillió mérföldre volt a Merkúrtól. Amikor a legközelebb van, mindössze húszmillió mérföldre, akkor az éles szem apró korongnak látja.

Most úgy Alt, hogy a fénye szinte versengett a koronáéval, és ahogy Lucky a talajra meredt, arra gondolt, hogy nini, kettős árnyéka van a lábának, az egyiket a korona okozza (ez egy kicsit bolyhosabb), a másikat a Vénusz (ez volt az élesebb). Eltöprengett rajta, hogy ideális körülmények között akár hármas árnyéka A lehetne, a harmadikat a Föld vetitené.

Minden nehézség nélkül megtalálta a Földet is. Egészen közel volt a horizonthoz, és habár fényesebb volt mint saját egének bármelyik bolygója vagy csillaga, mégis sápadtnak tetszett a ragyogó Vénuszhoz képest. Kevésbé világította meg a távol eső Nap; kevésbé volt felhős, emiatt nem tudott annyira visszaverődni a fénye. Egyébként is kétszer olyan távol volt a Merkúrtól mint a Vénusz,

Hanem azért bizonyos tekintetben összehasonlíthatatlanul érdekesebb volt. Míg a Vénusz tiszta fehér fénnel világított, a Föld kékeszöldben úszott.

És ráadásul Ot szegélyezte mellette a horizontot, mint kisebb, sárgás fény, a Föld Holdja. A Föld és a Hold így együtt egészen különleges látványt nyújtott ezen az égen, a Jupiter bolygójának pályájában. A fenséges kettős bolygó, ahogy egymás társaságában utaztak át az égen, ahogy a kisebb a nagyobb körül keringett az *éggel* szemben, olyan látványt nyújtott, mintha lassan az egyik oldalról a másikra billentek volna.

Lucky talán a kelleténél tovább merengett a látványon, de nem tehetett róla. Életkörülményei időnként messzire vitték attól a bolygótól, amely az otthona volt, és ettől még drágább volt a számára. A galaxisban szerteszét élő ezertrilliónyi ember mind a Földről származik. Az emberiségnek szinte teljes történelme során a Föld volt az egyedüli otthona. Hogy is tekinthetne hát az ember érzelmek nélkül a Föld kicsiny fényfoltjára?

Lucky végül elszakította magát a látványtól, és megrázta a fejét. Vár rá a munka.

Határozott léptekkel megindult a koronafény felé. Az alacsony gravitációban alig érintette a felszínt, bekapcsolta űröltönye világítását, de jól a lába elé nézett, úgy ügyelt a talaj durva egyenetlenségeire.

Volt némi elképzelése arról, mit talál majd, de ez még csak a képzelet szüleménye volt, és nem alakult ki körülírható tényé. Lucky betegesen irtózott attól, hogy az elképzeléseiről beszéljen, azokról, melyek még nem többek pusztán intuíciónál. Még azt is utálta, ha ő maga túl hosszán időzött efféle gondolatoknál. Ha az ilyen ötlet elhatalmasodik rajta, akkor fennáll az a veszély, hogy úgy kezd csüggeni rajta, mintha valóság volna, és ezzel akaratlanul S kizárja agyából az alternatív lehetőségeket.

Épp elégszer látott ilyet a könnyen hevülő, hinni kész és tetterre kész Colosnál. Nemegyszer megfigyelte, hogyan lesz Colos fejében a halvány lehetőségből kész meggyőződés...

Gyengéden elmosolyodott, amikor a kis fickóra gondolt. Lehet, hogy meggondolatlan, és hírből sem ismeri a higgadságot, de hűséges és rettenthetetlenül bátor. Lucky jobban érezte magát Colossal az oldalán, mint egy flottányi talpig fölfegyverzett, óriás űrlovaggal.

Most, amikor ott lépegetett a Merkúr földjén, igencsak hiányzott neki a gnómpofácskájú Mars-lakó, már csak azért S, hogy elhessegesse azokat a kényelmetlen érzéseket, melyek újra meg újra visszatértek, és elfoglalták a gondolatait.

Az a baj, hogy olyan sok a kérdőjel.

Először is itt van Mindes, ez az ideges, határozatlan, még önmagában is bizonytalan ember. Nem derült ki, hogy a Lucky elleni támadása pillanatnyi elmezavar volt-e, vagy jól kiszámított terv. Azután itt van Gardoma, Mindes barátja. Ő vajon szent idealista, akit megfogott a Fényterv álma, vagy tisztán csak praktikus okokból állt Mindes mellé? És ha így van, akkor mi oka lehet erre?

A legnyugtalanítóbb Urteil személye. Az a célja, hogy tönkretegye a Tanácsot, és a támadásainak Mindes a fő célpontja. Arroganciája gyűlöletet kelt, amerre csak jár. Mindes természetesen ki nem állhatja, és dr. Gardoma sem szívelheti. Dr. Peverale már jobban magába fojtja a gyűlöletét. De még beszélni sem volt hajlandó Urteilről Luckyval.

Cook a banketten láthatólag vonakodott, hogy .oba álljon Urteillel, még csak rá sem nézett. Vajon egyszerűen csak fél Urteil éles, cséphadaró nyelvétől, vagy más oka is van rá?

Cooknak Peverale-ról sincs nagy véleménye. Inkább szégyelli, hogy az öregúr

annyira belefeledkezett a szíriusziakba.

És mindezekén túl még mindig marad egy nyitott kérdés. Ki szaggatta szét Lucky inzo ürroháját?

Túl sok a tényező. Volt ugyan egy szál, amelyen Lucky elindult, de az túl gyengének látszott. Nem akart ennél megragadni. Meg kell őriznie a nyitottságát.

A talaj most meredeken emelkedett, hozzáigazította a lépteit. Annyira belemélyed a gondolataiba, hogy teljesen készületlenül érte és meghökkentette az a látvány, amely odafent a szeme elé tárult.

A Nap legfelső csücske megjelent a tört horizont felett, de maga a Nap még nem látszott. Csak a szélén lévő kiemelkedések kis szegmentje világított.

A kiemelkedések élénkvrös színben ragyogtak, és a látvány kellős közepén az egyik lassú mozgással le-fel fortogtatott egy zuhatagot.

A Merkúr szikláiról nézve hihetetlenül szép volt ez az éles és ragyogó, páramentes fény. Mintha a Merkúr sötétjéből törtek volna elő a lángnyelvek. Olyan volt, mintha a bolygó horizontján óriás vulkánkitörés tüze lobogna, mely hirtelen felszökken, majd visszahúzódik.

A kiemelkedések látványa mellett minden más merkúri jelenség eltörpült. Lucky figyelte, és tudta, hogy egyetlen ilyen lángnyelv S elég nagy ahhoz, hogy elnyelje akár a Föld százszorosát, vagy ötezernyi Merkúrt. Atomtűzben lángolt minden, s bevilágította Luckyt és környezetét.

Elzárta az üröltöny világítását, hogy jobban lásson. Azok a felszíni sziklák, melyek a kiemelkedés felé néztek, vrös fényben égtek, a felszín többi része fekete volt. Mintha valaki egy feneketlen gödröt pingált volna, amit vrössel csíkozott. Ez volt hát a „Nap vrös kísértete”.

Lucky kézfeje fekete árnyékot vetett a mellkasán. Az előtte fekvő talaj már csalókébb volt, mert a fényfoltok minden rögre más-más módon estek, és hamis képzetet keltve becsapták a szemet.

Lucky újból bekapcsolta a világítását, és megindult előre a kiemelkedések felé, a Merkúr hajlata mentén. Ahogy ballagott, a Nap íve hat fokot emelkedett mérföldenként.

Ez azt jelenti, hogy alig egy mérföld után már láthatóvá válik a Nap teste, és ő ott lesz a Merkúr Nap felőli oldalán.

Lucky igazán nem sejtette, hogy e percben Colos a fagyhalállal néz farkasszemet. Most, hogy a Nap felőli oldalon volt, csak az a gondolat kötötte le, hogy itt van valahol elrejtve a veszedelem, de itt kell lennie valahol a probléma megoldásának is.

Tizedik fejezet
NAP FELŐLI OLDAL

Már csaknem valamennyi kiemelkedés látható volt. Csak úgy ragyogott a vrösség. A korona sem tűnt el (hiszen nem volt atmoszféra, ami széjjelszórja a

kiemelkedések fényét, és elmossa a homályosabb részeket), csak most kevésbé látszott fontosnak. A csillagok még fent voltak, és Lucky tudta, hogy ott is maradnak. Így van ez, amikor a Merkúr telinappal van az égen, de ugyan ki törődne most a csillagokkal?

Lucky nagy lendülettel, lelkesen rohant előre, ezt a tempót órákon át tudja tartani, anélkül hogy elfáradna. Ilyen körülmények között úgy érezte, hegye Föld gravitációjában is képes volna ugyanerre a menetelésre.

És akkor minden előzetes figyelmeztetés nélkül, anélkül, hogy előre felfénylett volna, *ott* volt a *Nap!* Pontosabban egy világító hajsza. Elviselhetetlen fényív vésődött be a horizont tört sziklájába, mintha valami mennyei piktor ragyogó fehér vonalat húzott volna a szürke sziklán.

Lucky hátranézett. Háta mögött az egyenetlen talajon a kiemelkedés vörös foltjait látta. De a lába előtt fehérség hullámozott, ami a ragyogásban kristályformákat öltött.

Újból előrement, a fénycsik először kisebb, majd nagyobb folttá alakult.

A Nap kontúrja most tisztán látszott, középpontja kissé a láthatár fölé emelkedett, és lágy ívben hajlott le mindkét oldalán. Az ív félelmetesen laposnak tetszett a Nap Földről látható ívéhez szokottr szem számára.

A Nap lángjának látványa nem nyomta el a kiemelkedéseket, melyek vörös kigyókként nyüzsögtek a széle mentén. Természetesen mindenütt ott voltak a Nap körül, de csak a szélén látszottak, a Nap orcájában elveszítették belső fényüket. És mindenek felett *otr* volt a korona.

Lucky csodálattal adózott annak, hogy az inzo tírruha mennyire megfelel céljának.

Egyetlen pillantás elég lett volna a Merkúr Napjának szélére, és a védtelen szem mindörökre megvakul. Már önmagában a fény látványa S elég lett volna, ehhez járult még az ultraibolya sugárzás, amelyet nem szűrt meg az atmoszféra, így halálos a szemre... de halálos az életre nézve is.

Hanem az inzo úrruha arclemezőnek olyan a molekuláris eloszlása, hogy az erősödő fénnel együtt a fényszűrő képessége is fokozódik. A szoláris fény töredékének is csak ki százaléka hatolt át a lemezen, így Lucky minden veszély nélkül bámulhatott a Napba, még csak kellemetlenséget sem okozott. Ugyanakkor a korona és a csillagok fénye akadálytalanul áthatolt a lemezen.

Az inzo úrruha egyéb téren S védelmet nyújtott. Ólommal és bizmutteral impregnálták, amitől nem lett nehezebb, viszont kiküszöbölte a Napból áradó ultraibolya és röntgensugarakat. Az úrruha ezenkívül pozitív töltést is hordozotr, mely a legtöbb kozmikus sugárzást elterelt, A Merkúr mágneses tere gyenge, de mert közel van a Naphoz, sűrűbb a kozmikus sugárzás. Ez a sugárzás pozitív töltésű protonokból áll, és a hasonló töltés taszítja a hasonlót.

Az úrruha természetesen a hőség ellen is védelmet nyújtott, ez nemcsak a szigetelésének volt köszönhető, hanem tükröreflex felületének, valamint az érintéssel bekapcsolható álcseppfolyós molekuláris rétegnek is.

Tulajdonképpen, töprengett Lucky, agy kár, hogy a inzóöltönyt nem használják állandó védőeszköznek mindenféle helyzetben. Sajnos, szögezte le magában, az

a hátránya, hogy mivel alig van benne fém, csak olyan helyen praktikus a használata, ahol elsősorban a hőség és a sugárzás ellen viselik.

Lucky most már legalább egymérföldnyire behatolt a Nap felőli oldalra, de nem érzékelte az iszonyú hőséget.

Ez nem lepte meg. Az otthon ülő ember számára, aki úrról való ismereteit csak a szubéterikus adók rémfilmjeiből csipegeti össze, a Nap felőli oldal éppolyan hatalmas kötömeg int bármelyik levegő nélküli bolygó.

Am ez túlságosan leegyszerűsített dolog. Minden attól függ, hogy milyen magasan van a Nap az égen. A Merkúrnak ezen a pontján például, ahol a Napnak csak egy része volt a horizont felett, összehasonlíthatatlanul kisebb sugárzás érte a felszínt, és mert az is csaknem horizontálisan érkezett, még ez a kicsi is szanaszét szóródott ezerfelé.

Az „éghajlat” aszerint változott, ahogy a ember mélyebbre ment a Nap felőli oldalon, és amikor végül arra a pontra ért, ahol a Nap magasan állt az égen, hát ott minden éppen úgy volt, ahogy a szubéterikus filmek ábrázolták.

No, és itt voltak még az árnyékok is. Ahol nincs levegő, ott a fény és a meleg egyenes vonalat tesz meg. Az árnyékban semmi sem látszik, kivéve aauuka az apró ré-

szecskéket, melyek a szomszédos napfényrészekből visszatükröződnek. Az árnyékok a Nap minden forrósága és ragyogása ellenére a jeges hidegek és szénfeketék voltak.

Lucky egyre jobban kiismerte ezeket az árnyékokat. Amikor először jelent meg a Nap felső része, a talaj csaknem teljesen árnyékban volt, és csak imitt-amott bukkantak a fényfoltok. Most, hogy a Nap egyre feljebb és feljebb kapaszkodott, a fény szétáradt s egyesült, míg csak a nem oszlatta az árnyékot, amely csupán a lebegni látszó sziklák és dombok mögött maradt meg.

Egy ízben Lucky rászánta magát, és belemerült egy mintegy százyardnyira emelkedő szikla árnyékába, s ettől olyan érzés fogta el, mintha visszakerült volna az árnyékos oldalra. Most tudatosodott benne, milyen a Nap melege, amit eddig alig vett észre.

Körös-körül, az árnyékon kívül fénylett a talaj a Nap ragyogó fényétől, neki pedig az árnyékban a fény kellett kapcsolnia az úrruha világítását, hogy eligazodjon.

Ebben a világításban észre kellett vennie, milyen különbség van a felszín árnyék. és megvilágított része között. Végére a napos oldalon a Merkúrnak van valamiféle atmoszférája. Persze nem olyan, mint a Földé, amely nitrogénből, oxigénből, szén-dioxidból és némi vízpárából nem, egyáltalán nem ilyen. A napos

oldalon a higany ott helyben felforrna. A kén cseppfolyóssá válna, és ugyanez történe számos más illékony anyaggal is. Ilyen körülmények között a pára elemei hozzátapadnának a Merkúr túl forró felszínéhez. Az árnyékban pedig odafagyának. Mindez igen élénken motoszkált Lucky fejében, miközben az úrruha szigetelt ujjaiával végigpásztázta a sötét felszínt, és az egyik rétegnél szétmaszatolt valami deresre fagyott higanyt, amely megvillant a világításban.

Lucky a Nap felé emelte, mire nagy hirtelen folyékony cseppekké változott, és lassan elpárolgott.

A Nap egyre forróbbnak tetszett, de Luckyt nem zavarta. Ha majd kényelmetlenné válik, félreugrik egy kicsit az árnyékba, és hűsöl egyet.

A rövidhullámú sugárzást már komolyabban kell venni. Lucky kételkedett abban, hogy ilyen rövid idő alatt egyáltalán számít-e. A Merkúron dolgozók rettegtek a sugárzástól, amelynek bizonyos fokig állandóan ki voltak téve. Luckynak eszébe jutott, mennyire hangsúlyozta Mindes, hogy a szabotőr, akit látott, hosszabb ideig ácsorgott a Nap alatt. Természetes, hogy Mindezt ez annyira kihozta a sodrából. Ha tartós a hatás, akkor az expozíciós idő minden meghosszabbítása nagy ostoba-ság. Lucky esetében - legalábbis remélte - ez a hatás rövid Al.v

Átszaladt a fekete foltos talajon, mely komor ellentétet alkotott a Merkúr vöröses-szürkés színével. A vörösszürkés legalább ismerős volt. A Mars talajára emlékeztetett, amelynek a szilikátok és vas-oxid keverékétől volt olyan vörhenyes a színe.

A fekete már nagyobb rejtély volt. Ahol a feketeség látszott, ott melegebb volt a talaj, mert a fekete szín többet nyel a Nap melegéből.

Lucky futás közben előrehajolt, és úgy találta, hogy a fekete terület inkább omlós, mint durva. Néha még a kesztyűjére is felcsapódott. Megnézte. Lehet, hogy grafit, lehet, hogy vas- vagy réz-szulfid. Bármelyik lehetett, de Lucky fogadni mert volna, hogy tiszta vas-szulfid.

Egy szikla árnyékában megpihent, és áttekintette a helyzetet. Úgy számolta, hogy tizenöt mérföldet tett meg másfél óra alatt, ezt abból állapította meg, hogy a Nap most épp a horizont felett állt. (Bár e pillanatban siess is érdekelte annyira a mér-

földek számítgatása, inkább azzal foglalkozott, hogy spórolósan szürcsöljön egy keveset a folyékony elemőzsiakeverékből.)

Valahol tőle balra kell lennie Mindes Fényterv-kábelének. Jobbra valószínűleg még több kábel akad. A pontos helyük nem is érdekes. Nyilván több négyzetmérföldnyi körzetben rakták le őket; kész örűtség lenne cél nélkül körbemászkálni, és úgy keresni a szabotőrt.

Mindes ezzel próbálkozott, csak úgy találomra, és el is vetette. Ha az a tárgy (vagy tárgyak), amelyet látott, valóban azonos a szabotőrrel, akkor annak figyelmeztetést kellett kapnia a kupolából. Mindes nem csinált titkot abból, hogy átmegy a napos oldalra.

Lucky azonban nem verte nagydobra, hogy idejön. Így hát reménykedett, hogy nem lesz riasztás.

És különben is, neki olyan segítsége van, amilyen Mindesnek nem volt. Előkapta tokjából a pici ergométert. A tenyerében hintáztatta, úrruha világitása játszadozott rajta.

Egyszer be is kapcsolta, a vörös jel mérgesen villant fel, ahogy a napsütés érte. Lucky elmosolyodott, és elzárta. Rövidhullámú sugárzás jött a Napból. A fény kialudt.

Lucky szép nyugodtan lépegetett a napsütésben, és minden irányban végigkémlelte a horizontot. Ugyan hol másutt lenne atomenergia-forrás, ha nem itt, a Napban? Természetesen a kupolának is van atomenergia-forrása, és ahogy lefelé fordította az ergométert, a fény erősödött. A kupola energiatelepe közel egy mérföld mélyen van a felszín alatt, csak hogy a maximális energiaértéket Lucky helyzetétől hűszfoknyira eltérve lehetett mérni.

Lucky megfordult, az ergométert finoman két ujjá között tartotta mindkét kezével, hogy kesztyűjének átlátszatlan anyaga ne blokkolja le az árulkodó sugárzást. Másodszor is megfordult, majd harmadszor

Úgy tetszett neki, mintha az egyik irányból felvillant volna valami — így szemben a Nappal, alig lehetett látni. Talán csak azért látta, mert annyira sóvárogta a gondolatát. Újból megpróbálta. Nem tévedett!

Lucky a villanás felé nézett, és arra fordult. Lehetséges, és ezt be is vallotta magának, hogy csupán egy radioaktív termésércfoltra bukkant.

Közel egymérföldnyiről pillantotta meg először Mindes kábelét.

Nem közönséges kábel volt, hanem kábelek szövédéke, melyek félig a talajba temetve heverték. Néhány száz yardon keresztül követte, azután egy szögletes fémlemezt talált, úgy néglábnyi nagyságút, amely fényesre volt polírozva. Úgy tükrözte vissza a csillagokat, akár a tiszta víztükör.

Semmi kétség, gondolta Lucky, ha ő maga beáll a megfelelő pozícióba, akkor belebámul a visszaverődő napfénybe. Felismerte, hogy a lemez változtatja a szögmagasságát, hol vízszintesebbre, hol függőlegesebbre. Elfordult, és várta, vajon úgy mozdul-e, ahogyan elkapja a Nap fényét.

Visszafordult, és csak barnult. A tiszta négyszög többé már nem volt tiszta. Inkább sötéten feketéllett, a Merkúr Napja nem tudta felragyogtatni.

Miközben figyelt, a feketeség egyszer csak megremegett, egyenetlenné és töredezetté vált.

És újra csak felragyogott.

Három cikluson át figyelte, hogyan közelít a szög mind jobban és jobban a függőleges felé. Először a hihetetlen ragyogás; aztán a teljes borongás. Eb

sötétség ideje alatt, szögezte le Lucky, a fény elnyelődik; a ragyogás idején visszatükröződik. A különböző fázisok va.gy teljesen rendszeres, vagy szándékosan rendszertelen módon követték egymást. Lucky nem sokat vacakolt azzal, hogy rájöjjön a nyitjára, hiszen ha rájönne, akkor is kétséges, hogy hiperoptikai ismeretei elegendők-e ahhoz, hogy megértse mindennek a célját.

Gyaníthatóan száz, netán ezernyi ilyen négyszög hevert ott, mindegyik a kábelekhez kapcsolódott, és a kupola atommikroelemével működött, így nyelték el és tükrözték vissza különböző szögekből a Napot. Gyanítható, hogy valamilyen szabályozott módon juttatják át a hiperúrron az energiát.

És az is gyanítható, hogy a kábeltépéssel és a lemezzúzással akadályozták meg, hogy ez a módszer működőképes legyen.

Lucky ismét kipróbálta az ergométert. Most még jobban felragyogott, és újból a jelzett irányt követte. Ragyogóbb, ragyogóbb! Bármi is az, amit Lucky követ,

valami olyasmi, ami folyton változtatja a helyét. A gammasugarak nem fix pontból erednek a Merkúr felszínén.

Ez pedig azt jelenti, hogy nem csupán holmi radioaktív érc felszínre töremkedését észlelte. Ez a valami mozgatható, s ez Lucky számára annyit jelentett, hogy vagy ember, vagy olyasvalami, ami emberhez tartozik.

Lucky legelőször mozgó foltként pillantotta meg az alakot, fekete foltként az égővörös háttérben. A látvány akkor tárult eléje, amikor már épp hosszabb időt töltött a napfényben, és árnyékot keresgélt, ahol leadhatja a felgyülemlett hőt.

Ehelyett most még inkább meggyorsította lépteit. Úgy becsülte, hogy úrröltönye külsején a hőmérséklet még nem érte el a víz forráspontját, odabent pedig szerencsére ennél is alacsonyabb volt.

Fia a fejem fölött lenne a Nap, és nem a horizonton, gondolta borúsan, még ez az öltözék is használhatatlan volna.

Az az alak látszólag rá sem hederített Luckyra. Csak ment a maga útján, de a testtartásából látszott, hogy távolról sem mozog olyan ügyesen az alacsony gravitációban, mint Lucky. A járása inkább vánszorgásnak volt mondható. Ám azért csak haladt. Ment előre.

Nem viselt inzo úrruhát. Lucky ilyen távolságból csak annyit állapíthatott meg, hogy úrröltönye valamilyen fémből készült.

Lucky az egyik szikla védelmében várt egy kicsit, de azután rászánta magát, hogy előbújjon, még mielőtt lehűlhetett volna.

Azt az alakot szemmel láthatólag nem zavarta a hőség. Legalábbis ahogy Lucky láthatta, egy mozdulatot sem tett azért, hogy árnyékba kerüljön, pedig néha csak pár lépésnyire volt az árnyékos helyektől.

Lucky eltöprengve bölintott. Minden beleillett a képbe.

Rákapcsolt. A hőség már szinte tapinthatóvá vált. De már csak néhány másodperc.

Hosszú szökellésekkel ugrált előre. Magfeszített izmokkal ugrott, vagy tizenöt lábnyit egyszerre.

- Te! Te, ott! Fordulj meg! - kiáltotta. Ellentmondást nem tűró hangon kiáltott, olyan fensőbbiséggel, ahogyan csak bírt, és remélte, hogy a másik veszi a rádiójeleit, és nem kell jelbeszédre hagyatkoznia,

Az alak lassan megfordult, és Lucky orrlukai kitágultak a hideg elégedettségtől. Minden úgy van, ahogyan képzelte. Az az alak nem ember - egyáltalán nem emberi lény!

Tizenegyedik fejezet

SZABOTŐR!

Magas alak volt, még Luckynál is magasabb. Közel hétlábnyi lehetett, és erős felépítésű. Szembeötlő volt, hogy csak úgy fénylett a fémtől. Ahol a Nap sugarai érték, ott ragyogott, ahol árnyékban volt, ott feketéllett.

Am a fém alatt nem volt sem hús, sem vér, csupán újabb fém, fogaskerekek, csövek meg az a mikroelem, amely energiával töltötte fel, és amely azokat a gammasugarakat produkálta, amelyeket Lucky zsebergométere észlelt.

Hatalmas végtagjai voltak, lábát szétterpesztve állt szemben Luckyval. A szeme helyén két, vörös fényben csillogó, fotoelektrikus cella volt. A szája egy hasadék a fémén, az arca alsó részén.

Gépember volt, robot, és Luckynak egyetlen pillantás elég volt ahhoz, hogy megállapítsa, ezt a robotot nem a Földön gyártották. Pozitronrobotokat a Földön is készítettek, de nem építették ilyen formájúra őket.

A robot szája kinyílt és becsukódott, mintha beszélni próbálna.

- A vákuumban nem hallom a hangokat, robot - mondta Lucky. Szigorúan beszélt, tudta, hogy fontos mindjárt az elején leszögezni, hogy ő az ember és egyben a főnök S. - Kapcsold be a rádiót!

A robot szája most csukva maradt, de hangja eljutott Lucky adó-vevőjébe, érdesen és egyenetlenül, a szavak között természetellenes szünetekkel.

- Mit keres itt, uram? Miért van itt?

- Ne kérdezősködj! - mondta Lucky. - Te miért vagy itt?

A robotok csak igazat tudnak mondani.

- Azt parancsolták, hogy időnként romboljak le valami tárgyakat.

- Ki parancsolta?

- Azt parancsolták, hogy erre a kérdésre ne válaszoljak.

- A Szíriuszon készítettek?

- A Szíriuszi Konföderáció egyik bolygóján készítettek.

Lucky összevonta a szemöldökét. A teremtménynek pocsék hangja volt. Azt a néhány robotot, melyet a Földön gyártottak, és amelyeket Lucky laboratóriumi kísérletek alkalmával látott olykor, hangosbeszélővel vagy rádióval szerelték föl, ami természetes és kellemes, kulturált emberi hangot kölcsönözött nekik. Ezen a szíriusziak is tökéletesíthettek volna.

Lucky visszakanyarodott a legsürgetőbb problémához.

- Árnyékos helyet kell keresnem. Gyere velem.

- Elvezetlek a legközelebbi árnyékba - készségeskedett a robot. Menten ügetni kezdett, fémlába bántó természetellenességgel mozgott.

Lucky követte a teremtményt. Nem volt rá szüksége, hogy kalauzolják, de a nyomában maradt, hogy megfigyelje a robot járásmódját.

Ami a távolból esetlen lépteknek, vánszorgásnak tetszett, az közelről erős sántikálásnak látszott. Bicegés és durva hang. Két ekkora tökéletlenség, ugyanakkor milyen mechanikai csoda!

Hirtelen rádöbbsent, hogy a robot talán nincs a Merkúr hőségéhez és sugárzásához kalibrálva. Lucky eléggé tudós volt ahhoz, hogy sajnálja. Túl szép mű ez a robot ahhoz, hogy ilyen ártalomnak legyen kitéve.

Bizonyos tisztelettel szemlélte a masinát. A masszív krómacél koponyában finom, tojás alakú platina-indium szivacs volt, nagyjából emberi agy méretű. A szivacsba ezertrilliószor ezertrillió pozitron áramlott be, és egy másodperc milliomodrésze alatt el is tűnt.

Az előre kiszámított pályán mozgó beáramlás és eltűnés leegyszerűsítve az em-

beri agy sejtjeinek a működését másolta.

A mérnökök úgy tervezték meg ezeket a pozitronpályákat, hogy működésük megfeleljen az emberiségnek, és a „robotika három törvénye” szerint programozták be őket.

Az első törvény szerint a robot nem támadhat rá emberre, és nem engedheti, hogy az ember bajba kerüljön. Ez a legfontosabb. Semmi más programra nem állítható át.

A második törvény szerint a robotnak engedelmeskednie kell a parancsoknak, kivéve azt, amelyik azt parancsolja, hogy szegje meg az első törvényt.

A harmadik törvény megengedi, hogy a robot megvédje önmagát, feltéve, hogy nem szegi meg az első és második törvényt.

A robot megbotlott, és majdnem elesett, erre Lucky felriadt rövid ábrándozásából. Semmi szabálytalanságot sem látott a földön, a legparányibb bucka sem állt ki, amibe a sarka beleakadhatott volna. Ha volt S ilyesmi, azt elleplezte az árnyék. Ezen a helyen tükörsima volt a talaj. A robotnak semmi oka sem volt arra, hogy a lába megbicsakoljon, és féloldalra dőljön. Nemi vad csapkodás után visszanyerte az egyensúlyát, és folytatta útját, mintha mi sem történt volna. Határozottan rozoga állapotban van, gondolta Lucky.

Együtt léptek be az árnyékba, és Lucky bekapcsolta az űrruha világítását.

- Rosszat teszel, ha tönkreteszed a fontos felszereléseket. Kárt okozol vele az embereknek - mondta Lucky.

A robot arcán nyoma sem volt érzelemnek - nem is lehetett. A hangja is érzelmentes volt.

- Parancsot teljesítek.

- Ez a második törvény - mondta szigorúan Lucky. - Nem teljesíthetsz olyan parancsot, amellyel az embereknek kárt okozol. Ezzel megsérted az első törvényt.

- Egyetlen embert sem láttam. Egyetlen embert sem bántottam.

- Akkor is bánthatod az embert, ha nem látod. Én mondom neked.

- Nem bántottam embert - makacskodott a robot, és Lucky összehúzta a szemöldökét erre a gépies ismétlésre. Csiszolt külleme ellenére a robot nem túl modern darab.

- Azt a parancsot kaptam, hogy kerüljem el az embereket - folytatta a robot. - Mindig figyelmeztettek, ha ember közeledett, de magára senki sem figyelmeztetett. Lucky kinézett az árnyékból a csillogó merkúri tájra. A legnagyobb része vöröslött és szürkéllett, de nagy területét olyan fekete anyagmorzsák pettyezték, melyek a Merkúr e részén megszokottnak tetszettek. Lucky azon toprengett, hogy Mindes bizony kétszer is belebotolhatott a robotba (most már hihető a meséje is), de amikor közelebb próbált menni, szem elől veszítette. Szerencsére az titkos kirándulása a napos oldalra ezzel az ergométerrel felszerelve, fordított egyet a trükkön.

- Ki parancsolta, hogy kerülj el az embereket? - rivallt rá hirtelen erős hangon. Lucky valójában nem remélte, hogy fülön csípheti a robotot. A robotnak gépagya van. A robotot sem lehet jobban rászédni és lóvá tenni, mint egy űrruhalámpást, aminek az ember azt mondja, hogy ugorjon át egy sétapálcát. A

robottal sem lehet szorosabb kapcsolatot létesíteni.

- Azt parancsoltál, hogy erre ne válaszoljak - mondta a robot. Aztán lassan, nyikorogva, mintha a szavak akarata ellenére toluhnának fel, még hozzátette:

- Nem akarom, hogy több ilyen kérdést tegyen föl. Zavar.

Még jobban zavarna, ha megszegnéd az első törvényt, gondolta Lucky.

Óvatosan előrelépett az árnyékból, ki a napfényre.

- Mi a sorozatszámod? - szólt oda az utána caplató robotnak.

- RL-726.

- Nagyon jó, RL-726, ugye érted, hogy ember vagyok?

- Igen.

- Nincsen olyan felszerelésem, amivel kibírnám a Merkúr Napját.

- Nekem sincs.

- Vettem észre - mondta Lucky, és a robot iménti hasra esésére gondolt. - Mindazonáltal az ember sokkal kevésbé van felszerelve mint egy robot. Érted? -

Igen.

- Akkor Most figyelj. Azt akarom, hogy hagyj fel a rombolással, és azt akarom, hogy mondd meg, ki adott rá parancsot.

- Azt parancsolták...

- Fia nem fogadsz szót - mondta hangosan Lucky -, addig maradok itt a napon, míg megöl a hőség, te pedig megszegend ezzel az első törvényt, mert hagyod, hogy megöljön, amikor meg tudnád akadályozni.

Lucky komoran várt. Természetesen egyetlen bíróság sem fogadja el bizonyíték-ként egy robot nyilatkozatát, de őt mégis meggyőzné arról, hogy jó nyomon jár, ha a robot azt válaszolja, amit vár tőle.

Ám a robot meg sem mukkant. Egyik lábáról a másikra hintázott. Az egyik szeme hirtelen megvillant (micsoda tökéletlenség!), majd beszélni kezdett. Furcsa rikácsolásnak tetszett a hangja, ahogy szinte mámorosan ezt mormolta:

- Biztonságos helyre viszem.

- Azt nem engedem - mondta Lucky. - Akkor rám kell hogy támadj. De ha válaszolsz nekem, magamtól is visszamegyek az árnyékba, és úgy mented meg az életemet, hogy nem hozol rám semmi veszedelmet.

Csönd.

- Megmondod, hogy ki adott parancsot a rombolásra?

A robot most váratlanul előrelendült, mintegy kétlábnnyira állt meg Lucky előtt.

- Megmondtam, hogy erre a kérdésre nem válaszolok.

A keze megmozdult, mintha meg akarná ragadni Luckyt, aztán lehanyatlott. Lucky komoran, félelem nélkül figyelte. A robotok nem támadhatnak rá élő emberre. Ám a robot egyszer csak fölemelte egyik hatalmas kezét, és a saját fejére tette, úgy, ahogyan a világon mindenütt teszi az ember, ha fejfájás *gyötri*.

Fejfájás!

Luckyn hirtelen átcikázott a gondolat. Nagy galaxis! Milyen vak volt, ostobán, bűnösen vak!

A robotnak nem a lába volt szokatlan, nem is a hangja, nem A a szeme. Hiszen azokra hogyan is hatna a hőség? Csakis a pozitronagyra lehet hatással; a finom pozitronagyra, s az ugyan mióta lehetett már kiteve a Merkúr napsugárzásának? Hónapok óta?

Egészen biztos, hogy az agya részben már megsérült.

Ha a robot emberi lény lenne, azt mondanánk rá, hogy idegösszeomlása van. Esetleg azt, hogy a legjobb úton van az őrület felé.

Egy őrült robot! Egy robot, amely megőrült a hőségtől és a sugárzástól! Mennyire érvényes a robotok három törvénye egy bomlott pozitronagyra? Lucky Starr tehát itt áll, és egy robottól kell féltenie az életét, s ez a robot félőrülten egyre közeledik hozzá, és kinyújtja feléje a karját.

Az a dilemma, amit Lucky jelenthetett a számára, csak fokozta az őrületét. - Jól vagy? - hátrált óvatosan Lucky.

A robot nem felelt. Egyre gyorsabban lépkedett. Ha ez kész arra, hogy megszegje az első törvényt, akkor a legjobb úton van a teljes felbomlás felé, gondolta Lucky. Ha erre képes, akkor már nyilván darabokban van a pozitronagya.

Másrészt azonban a robot hónapokig kitartott. Igazán kitarthat még néhány hónapig.

Kétségbeesve beszélni kezdett, csak hogy késleltesse az eseményeket, és időt nyerjen.

- Fáj a fejed? - kérdezte.

- Fáj? - mondta a robot. - Nem ismerem ezt a szót.

- Egyre melegebb lesz - mondta Lucky. - Jobb lenne, ha visszahúzódnánk az, árnyékba.

Többé egy szóval sem említi, hogy meghal a hőségtől. Félig futva visszavonult.

- Azt mondták, hogy akadályozzák meg mindent, ami ellentétes a kapott parancssal. - A robotnak csak úgy csörömpölt a hangja.

Lucky a fegyvere után nyúlt, és felsóhajtott. Nagy kár lenne, ha rákényszerülne, hogy tönkretégye a robotot. Csodálatra méltó emberi alkotás, és a Tanácsnak nagyon hasznos volna, ha kitapasztalhatná a működését. És az a gondolat is taszította, hogy lerombolja, még mielőtt hozzájutna a kívánt információkhoz.

- Állj meg ott, ahol vagy! - mondta Lucky.

A robot karja rángatózva előrelelendült, és hajszál híján elkapta Luckyt, amint az ellibeggett egy oldalcsavarral, kihasználva a Merkúr gravitációját.

Csak odamanőverezhetne az árnyékba! Bárcsak oda is követne a robot...

A hűs árnyék nyilván jó hatással lenne a pozitronokra. Bizonyára lehiggadna, észre térne, és Lucky megspórolhatná a szétrombolását.

Lucky újra meg újra kicselezte a robot rohamát. A robot fémlába felrugdosta a fekete homokszemcséket, melyek gyorsan és tisztán vissza is telepedtek a ta-

Jajra, hiszen nem volt atmoszféra, melyben lebegve maradhattak volna. Hátborzongató volt ez az üldözés, melyben ember és robot némán kergette egymást a vákuumban.

Most egy kicsit megnőtt Lucky biztonságerzéte. A robot egyre jobban rángatózott. Egyre tökéletlenebb lett a szerkezet szabályozója, mely a végtagjait irányította. Hanem ettől függetlenül nyilván meg akarja akadályozni, hogy

Lucky bekerüljön az árnyékba. Semmi kétség: meg akarja ölni.

És ő még mindig nem bírta rászánni magát, hogy használja a fegyverét!

Egy kicsit megállt. A robot is megállt. Egymásra meredtek, szemtől szemben, ötlábnyi távolságból, a fekete vas-szulfid foltokban. A feketeség mintha még jobban begyűjtötte volna a hőséget, s Lucky egyre gyengébbnek érezte magát. A robot komoran állt közte és az árnyék között.

– El az útból, — mondta Lucky. Már a beszéd is nehezere esett.

– Azt mondták, akadályozzák meg mindent, ami ellentétes a kapott paranccsal.

A magáé ellentétes.

Luckynek nem maradt más választása. Elszámította magát. Sohasem jutott eszébe, hogy bármilyen körülmények között is kételkedjék a három törvény érvényességében. Túl későn jött rá az igazságra; elszámította magát, ezzel veszélybe került az élete, így hát le kell rombolnia a robotot.

Szomorúan vette elő a fegyverét.

Csaknem ugyanebben a percben döbbsent rá, hogy megint sokáig habozott. Túl sokáig várt, időközben a hőség és a gyengeség együttvéve éppolyan tökéletlen masinává tette, akárcsak a robotot. Alig bírta fölemelni a karját, és zakatoló agya számára kétszer akkorának tűnt föl a robot, mint amilyen valójában volt.

A robot valami zavaros mozdulatot tett, és a kimerült Lucky ezúttal nem bírt gyorsan félreugrani. A robot kiütötte kezéből a fegyvert, és messzire röpítette. A fémkéz szorosan megmarkolta Lucky karját, a fémkarok átölelték a mellkasát. Lucky még a legjobb formájában sem állhatott volna ellen egy gépmember acél-izmainak. Senki emberfia nem tudna ellenállni. És Luckyt most elhagyta minden ereje. Csak a hőséget érezte.

A robot a markába fogta, és úgy hátrahajlította, mint egy rongybabát. Lucky szédelegve arra gondolt, milyen gyenge alkotmány ez az inzo úrruha. Ha a közönséges úrruhájában lenne, az némileg megvédené a robot baromi erejétől. Az inzoöltöny képtelen erre. Bármelyik percben megvetemedhet, és akkor vége a dálnak.

Szabad karjával kétségbeesve hadonászott, ujjai a fekete homokban kaparásztak. Hirtelen átcikázott agyán egy gondolat. Kétségbeesett elszántsággal próbálta megfeszíteni az izmait, hogy elhárítsa a láthatólag elkerülhetetlen halált, amit egy örült robot keze mér rá.

Tizenkettedik fejezet EGY PÁRBAJ ELŐZMÉNYE

Lucky kínos helyzete ikertestvére volt annak a rémségnek, ami néhány órával azelőtt Colossal történt. Colost nem a hőség fenyegette, hanem az egyre növekvő hideg. A „sziklakötelek” éppoly szorosan fogták, mint Luckyt a robot fémmancsa. Colos helyzete egy szempontból azért mégis reményteljesebb volt.

Dermedt ujjakkal, kétségbeesetten szorította az Urteil kezében lévő fegyvert.

És a fegyver lassan engedett! Végre annyira szabaddá vált, hogy Colos fagyos ujjai már majdnem elejtették.

- A Mars homokjára! - motyogta, és megragadta.

Igen egyszerű dolga lett volna, ha tudja, hol van a csáp sebezhető pontja, és rá tud lőni anélkül, hogy megsebesitse akár Urteilt, akár saját magát. Így azonban csupán a hazardírozás maradt, és az esélyei nem voltak túl jók.

Hüvelykujjával mereven ügyködött a feszültségszabályozón, és egyre lejjebb, lejjebb húzta. Közben szörnyen elálmosodott, s ez nem sok jóval biztatott. Már percek óta nem hallott életjeleket Urteil felől sem.

A pisztoly intenzitása minimális volt. Egy dolog a fontos: mutatóujjával el kell érnie a ravaszt anélkül, hogy elejtené a fegyvert.

Nagy űr! Nem ejtheti el!

Mutatóujja megtalálta, amit keresett, és bekapcsolta.

A sugárpisztoly kezdett bemelegedni. Már látta a fegyver csövének rácsán át a sötétvörös izzást. Ez nem használt a rácsnak, a fegyvert nem arra tervezték, hogy forró sugárral használják, de ezt most vigye el az ördög!

Colos összeszedte minden maradék erejét, és olyan messzire lőtt, ahogy csak bírt.

Egy pillanatra úgy tetszett neki, hogy minden imbolyog körülötte, mintha elveszítette volna az öntudatát.

Azután megérezte az első meleg parázslást, egy picinyke meleg szivárgást, mely a működő energiaegységből testébe ömlött. Boldogan kiáltott fel. Ennyi melegség elég volt ahhoz, hogy tudja, az energia ezentúl már nem folyik be közvetlenül a falánk melegszívó testekbe.

Megmozdította a karját. Felemelte a lábát. Szabad volt! A csapatok eltűntek. Felfénylett az űrruha világítása, és a fényben tisztán látta azt a foltot, ahol a fegyver behatolt. A foltot látta, de a fegyvert nem. Ahol a fegyvernek kellett volna lennie, onnan épp most mászott elő lusta tekergőzéssel egy összefonódott, szürke csaptömeg.

Colos fürgén felkapta Urteil pisztolyát, minimumra állította, és még egy lövedéket küldött az első után. Ha az első lövedék energiája elfogy, akkor a második távol tartja majd a kreatúrát.

- Hé, Urteil! Hallasz? - sürgette Colos. Semmi válasz.

Minden erejét összeszedte, és magával húzta az űrruhás Urteilt. Urteil űrruhalámpája pislákol, és az energiaegység mennyiségmérője szerint nem volt teljesen üres. Most már az űrruhán belül is hamarosan vissza kell térnie a normális hőmérsékletnek.

Colos felhívta a kupolát. Nem volt más választása. Legyengültek, energiájuk fogytán, és még egy találkozás a merkúri élettel megoldná őket. Lucky ügyét pedig majdcsak rendbe hozza valahogy.

Ig n figyelemreméltó volt, milyen gyorsan értük jöttek az emberek.

Colos, két csésze forró kávéval és meleg étellel a gyomrában, a kivilágított és

fűtött kupolában hamarosan már csak távoli perspektívából szemlélte az átél
rémségeket. Mindössze kellemetlen emlék maradt belőlük.

Dr. Peverale egy aggódó anya és egy ideges aggastyán keverékeként ugrált
körülötte. Őszes szürke haja borzasan libegett.

- Biztosan jól vagy, Colos? Nem vagy beteg?

- Remekül érzem magam. Soha jobban - erősködött Colos. - A kérdés csak az,
hogyan van Urteil, doki?

- Nyilván ő is jól van - mondta jóval hűvösebben az asztronómus. - Dr. Gardoma
megvizsgálta, és kedvező jelentést adott az állapotáról.

- Remek - mondta Colos örömmel.

- Csak nem aggódsz érte? - lepődött meg dr. Peverale.

- De bizony, doki. Terveim vannak vele.

Dr. Cook lépett be, szinte remegve az izgalomtól. - Embereket küldtünk a
bányába, nézzenek utána, hátha láthatunk valamit azokból a teremtményekből.
Fűtőpárnákat vittek magukkal. Akár a horgászok a csalit. Micsoda szerencse,
hogyan visszajöttél! - fordult Coloshoz.

Colos hangja elkomorodott, és látszott, hogy sértve érzi magát.

- Nem szerencsém volt, hanem eszem. Rájöttem, hogy leginkább a melegre vetik
rá magukat. Arra is rájöttem, hogy a kedvenc csemegéjük az energia. Így hát
adtam nekik. Dr. Peverale visszavonult, de Cook még ott maradt, a
teremtményekről beszélt, fel-alá mászkált, és csak úgy ontotta a feltevéseket.

- Képzeld csak el! Az a régi mese a halálra fagyott bányászokról mégiscsak igaz!
A legigazabb valóság! Gondold el! Ezek a sziklacsápok éppúgy viselkednek, mint a
melegszivacsok, amivel csak kapcsolatba kerülnek, mindentől elszívják az
energiát! Biztos vagy a leírásban, Colos?

- Meghiszem azt. 1-10 majd magát is elkapja az egyik, maga is biztos lesz benne.

- Micsoda felfedezés!

- És hogy lehet az, hogy eddig még nem vették észre őket? - kérdezte Colos.

- Te is azt mondtad, hogy belesimulnak a környezetükbe. Ez a védőmimikri.
Azonkívül csak a magányos embereket támadják meg. Talán - hadarta most
sokkal élénkebben, miközben hol összekulcsolta, hol morzsolgatta hosszú
ujjait - lami ösztönös dolog ez, talán van valami kezdetleges intelligenciájuk,
emiatt bújnak el és nem mutatkoznak. Biztos vagyok benne. Ez az intelligencia
tartotta őket távol tőlünk. Tudják, hogy egyedül csak a sötétség nyújt nekik
biztonságot, tehát csak a magányos, elszigetelt emberre támadnak rá. Legalább
harminc éve, vagy még annál is régebben, egyetlen ember sem ment le a
bányába. És bár írmagja sem maradt a drága melegnek, mégsem szánták rá
magukat, hogy megtámadják a kupolát. Ám amikor az ember újból megjelent a
bányában, már túl nagy volt a kísértés, és noha nem egy, hanem két ember volt
odalenn, az egyik teremtmény támadásra lendült. A dolog azonban végzetes lett
a számukra. Felfedezték őket.

- De hogy lehet az, hogy ha ennyire vágnak az energiára, és ennyire intelligen-
sek, mégsem mennek át a napos oldalra? - kérdezte Colos.

Talán az túlságosan meleg nekik - vágta rá azonnal Cook.

- Elszedték a sugárpisztolyt. Amely épp vörösén izzott.

- Akkor talán a kemény sugárzást sokallják a napos oldalon. Nim tudnak alkal-
mazkodni hozzá. De meglehet, hogy a napos oldalon is elszaporodtak az ilyen
teremtmények. Honnan tudnánk? A sötét oldalon lévőek talán radioaktív
ércekből és a koronafényből tartják fenn magukat.

Colos vállat vont. Ni sokra tartotta az efféle spekulációt.

Cook is fordított egyet a beszéd fonalán. Elgondolkodva nézett Colosra, egyik
ujjával ritmikusan dörzsölte az állát.

- Megmentetted Urteil életét.
- Valóban.
- Ni, ez talán jó dolog. Ha Urteil meghal, téged vádolnak vele. Swenson szenátor
befűthetne neked és Starrnak, no meg a Tanácsnak. Hiába is próbálnál
magyarázkodni, épp elég lenne Swensonnak, hogy ott voltál, amikor Urteil
meghalt. - Ide hallgasson - moccan meg kényelmetlenül Colos -, mikor
láthatnám Urteilt?

- Majd ha dr. Gardoma megengedi.
- Akkor kapcsolja ide, és mondja meg neki, hogy látni akarom.
- Mit forgatsz a fejedben? - nézett rá elgondolkodva Cook.
És mert Colosnak volt némi elintéznivalója a gravitáció körül, a tervéből elmon-
dott egyet s mást Cooknak.

Dr. Gardoma kinyitotta a jót, és intett Colosnak.

- Bemehetsz, Colos - suttozta. - Én nem akarok.
Visszalépett, Colos pedig újból négyszemközt találta magát Urteillel.

Jonathan Urteil orcája sápadt volt egy kissé, ott, ahol nem feketéllett a
borostától, de ez volt rajta a megpróbáltatás egyedüli jele. Kegyetlen
vigyorgással fogadta Colost.

- Ha csak ezért jöttél, láthatod, hogy egy darabban vagyok.
- Ezt akartam látni. És kérdezni is akarok valamit. Még mindig hiszel abban az
ostobaságban, hogy Lucky Starr hamis szíriuszi bázist telepít a bányákban?
- Az a feltett szándékom, hogy bebizonyítsam.
- Ide figyelj, pajtás, te is tudod, hogy ez hazugság, és a bizonyítékok is csak ha-
mis lehet. Ni., hamisíts! Nem várom, hogy térdre hullva mondj köszönetet, amiért
megmentettem t elegeted...

- Várj! - borult lángba Urteil arca. - Én csak arra emlékszem, hogy először na-
gyon meglepett az a valami. Baleset lehetett. Azután már semmire sem
emlékszem. Amiről te beszélsz, az számomra semmit sem mond.

- Te nyomorult úrpacni, hiszen segítségért kiabáltál! - ordított fel Colos erre a
hallatlan sértésre.

- Vannak tanúid? Én semmire sem emlékszem.
- Mit képzelsz, hogy kerültél ki?
- Semmit sem képzelek. Azok a valamik talán jószántukból mentek el. Talán
nem is volt oú az égvilágon semmi. Talán csak rám zuhant egy szikladarab, és
el-

ájultam. Ha pedig most azért jöttél, hogy a válladra borulva megígérjem, hogy
leszálok a nyikhaj barátodról, hát akkor igencsak tévedsz. És ha más
mondanivalód nincs, hát ég áldjon.

- Valamiről megfeledkeztél. Meg akartál ölni - mondta Colos.
- Hol vannak a tanúid? Na, most aztán kotródj, mert ha nem, hát begerjedek, és elfűjlek, te muslinca.

Colos hősiesen nyugodt maradt.

- Állapodjunk meg valamiben, Urteil. Fenyegetsz, mert fél hüvelykkel magasabb és fél fonttal kövérebb vagy nálam, de bezzeg elküsztl, amikor egyszer odavágtam. - Vadászkéssel, amikor fegyvertelen voltam. Ezt ne felejtsd el!

- Én azt mondom, hogy gyáva vagy. Verekedjünk meg *most*. Fegyver nélkül. Vagy túl gyenge vagy még?

- Túl gyenge? Hozzád? Hozzád akkor sem lennék túl gyenge, ha már két éve nyomnám a kórházi ágyat!

- Akkor verekedjünk meg! Tanúk előtt! Menjünk le a gépházba, ott van hozzá hely. Már megbeszéltem Hanley Cookkal.

- Cook utál téged. Miért nem Peverale-lal beszélted meg?

- Hogyisne! És Cook nem utál engem.

- Szerintem nagyon is az a kívánsága, hogy öljelek meg. De vajon miért szerezem meg neki ezt az örömet? Miért harcoljak egy féldekás csontkollekcióval? - Gyáva vagy?

- Csak azt kérdeztem: miért. Te mondtad, állapodjunk meg.

- Helyes. Ha te győzöl, akkor egyetlen szót sem szólok arról, ami a bányában történt, mármint arról, hogy mi is történt valójában. Ha én győzök, akkor leszállsz a Tanácsról.

- Jó kis ajánlat. Mit törődöm én azzal, hogy miket beszélsz rólam? - Nem félsz attól, hogy veszítesz, ige?

- Nagy úr! - Csak ennyit kiáltott.

- Nos tehát? - kérdezte Colos.

- Teljesen hülyének nézel. Ha tanúk előtt verekednék veled, perbe fognának gyilkosságért. Hiszen agyonlapitalak, ha csak egy ujjal is hozzád érek! Eredj, keress valami más módot az öngyilkosságra!

- Rendben van. Mennyivel vagy nehezebb nálam?

- Száz fonttal - mondta megvetően Urteil.

- Százfontnyi zsír - nyikkantotta vérengző vadsággal Colos. - Mondok valamit. Verekedjünk a Merkúr gravitációjában. Az csak negyvenfontnyi előnyt ad neked. És még mindig megtarthatod a fölényedet. Elég tisztességes ajánlat?

- Nagy úr, de szeretnék egyet odasózni, épp csak annyira, hogy beragasszam a nagy szádat abba a szerencsétlen kis pofádba!

- Választhatsz. Áll az alku?

- A Földre is, áll! Amennyire csak lehet, igyekszem, hogy ne öljelek meg, de ez minden. Te kértél rá, te könyörögted ki.

- Helyes. No, akkor menjünk! Vienjünk! - Colos izgalomában nagyot ugrott, és öklével gyors mozdulattal belebokszolt a levegőbe. Csakugyan mohón vágyott erre a párbajra, és semmiféle rossz előérzetei vagy balsejtelmei sem voltak Lucky felől. Honnan is tudhatta volna, hogy Lucky rövid idővel ezelőtt sokkal halálosabb párbajt vívott, mint amilyenre most ő készülődik!

Hatalmas generátorok és súlyos berendezések álltak a gépházban, de azért elég tágas volt a hely ahhoz, hogy a személyzet összejöhessen. Ez volt a kupola legréggebbi része. Azokban a hajdani időkben, amikor még egyetlen aknát sem mélyítették ki a Merkúr talajában, itt, a generátorok között pihentek függőágyaikban az akkori tervezőmérnökök. Mostanában már csak alkalmanként, kisebb szórakozásokhoz használták.

Ezúttal ringként szolgált. Cook vagy fél tucat technikussal együtt, némileg kétségektől gyötörve, a vonalon kívül maradt.

- Csak ennyien vannak? - kérdezte Colos.
- Mindes az embereivel a napos oldalon van - mondta Cook. - Tíz ember odalenn, a bányában a köteleidet keresgéli, a többiek pedig a gépeikkel foglalatostkodnak. Mondd, Colos, tudod te egyáltalán, hogy mit csinálsz? - kérdezte aggódva, és Urteilre nézett.

Urteil derékig meztelen volt. Mellkasán és vállán vastagon burjánzott a szőr, és atléta módjára élvezettel mozgatta az izmait.

Colos könnyősen nézte Urteilt. - Készen áll a gravitáció?

- Csak a jelre várunk. Úgy intéztem, hogy ne legyen hatással a kupola többi részére. Urteil beleegyezett?

- Hát persze. Minden rendben lesz, pajtás.
- Remélem - buzgólkodott Cook.
- Mikor kezdünk? - kiáltotta Urteil. Majd ránézett a nézőseregére. - No, ki akar a majomra fogadni?

Az egyik technikus kényelmetlen vigyorral pillantott Colosra. Colos most szintén nekivetkőzött, és habár meglepően szívósnak látszott, mégis groteszk volt a kettejük közötti különbség.

- Senki sem fogad - válaszolta a technikus.

- Elkészültetek? - kérdezte Cook.

- Én igen - mondta Urteil.

Cook megnyalogatta sápadt ajkát, és megfricskázta a főkapcsolót. Ettől megváltozott a generátor működése.

Colos megingott a hirtelen súlyvesztéstől. A többiek is megbillentek. Urteil megbotlott, de gyorsan összeszedte magát, és kipenderült a küzdőtérre. Még azzal sem strapálta magát, hogy fölemelje a karját, csak teljes nyugalommal állt és várt.

- Kezdd már el, te poloska! - mondta.

Tizenharmadik fejezet **PÁRBAJ KIMENETELE**

Colos lágyan ringott a lábán, lassú, kecses mozdulatokkal, mintha valami rugó lett volna alatta.

Bizonyos értelemben így is volt. A Merkúr felszíni gravitációja csaknem pontosan ugyanolyan, mint a Marsé, s ez Colost otthonos érzéssel töltötte el. Hűvös zöld

szeme éles tekintettel követte Urteil testének minden rezdülését, megfeszített iz-

mainak minden egyes moccanását.

Ha valaki nem szokta meg ezt a gravitációt, akkor óhatatlanul rosszul mozog benne, még ha csak az egyensúlyát akarja S megőrizni.

Colos hirtelen mozdulatokkal pattant egyik lábáról a másikra, egyik oldalról a másikra, szaggatott mozdulatai szinte nevetséges tánclépéseknek tunktek, és az egész igen zavarólag hatott.

- Hát ez meg mi? - morogta felbőszülten Urteil. - Így járják a Marson a valcert?
- így valahogy - válaszolta Colos. A karja előrelendült, pucér öklével odacsapott Urteil oldalára, hogy csak úgy visszhangzott az ütés, és megrendítette a nagydarab fickó,

- Hé, fiú! - A nézők levegő után kapkodtak, majd kitört belőlük a kiáltás.

Colos csípőre tett kézzel várta, hogy Urteil visszanyerje az egyensúlyát. Kellett hozzá vagy öt másodperc, de az oldalán akkor is ott éktelenkedett a vörös folt, az arcán meg a düh pírja.

Teljes lendülettel fölemelte a karját, és kinyitotta a jobb tenyerét, mintha egyszer s mindenkorra agyon akarná csapni ezt a kellemetlenkedő rovar.

Ám a sorozat folytatódott, és elsodorta Urteilt. Colos alábukott, épp csak néhány hüvelyknyire, tökéletesen koordinált testének teljes biztonságával. Urteil felhagyott azzal, hogy ide-oda kövesse Colos mozdulatait.

Colos most rátette a lábát Urteil ülepére, és gyengén taszított egyet rajta. Ő maga a visszarugózástól könnyedén a másik lábára pattant, de Urteil lassan, groteszk mozdulattal előreasett.

Hirtelen nevetés futott végig a nézőkön.

- Meggondoltam, Urteil - kiabálta be az egyik néző. - Fogadok!

Urteil úgy tett, mintha nem hallaná. Újból szemben állt Colossal, vastag ajka sarkából ragadós nyálcs pepp csurgott az állára.

- Vissza a gravitációt! - bömbölte. - Állítsátok vissza a normálisra!
- No, mi van, pocakos? - ingerkedett Colos. - Tán nem elég a negyven font?
- Megöllek! Megöllek! - üvöltötte Urteil.

- Gyere! - tárta ki a karját mókásan Colos.

De Urteil mégsem jött ki teljesen a sodrából. Ott körözött Colos körül, és esetlenül aprókat ugrott.

- Ha egyszer visszanyerem a lábam alá a rendes gravitációt, akárhol vagy is, poloska, nyakon csíplek, és darabokra téplek.

- Tépj csak!

A nézők között kényelmetlen csend támadt. Urteil meggörnyedt, fel-alá hadonászott a karjával, a lába széjjelszaladt. Azután valahogy megtartotta az egyensúlyát, és fölvette a gravitáció diktálta ritmust.

Hozzá képest Colos csak zsenge fűszál volt. Kecses és magabiztos táncos volt ugyan, de szánalmasan aprócska.

Ám ez csöppet sem zavarta. Hirtelen dobbantott egyet, előrevetette a lábát, a levegőbe rúgott, és amikor Urteil rá akart csapni emelkedő alakjára, ő felemelt lábbal máris ellenfele mögött termett, még mielőtt az megfordulhatott volna. Mindenki tapsolt, Colos pedig elvigyorodott.

A hatalmas kar utánanyúlt, elérte, mire Colos kivágott egy piruettet, és a tenyere élével odasózott Urteil bicepszére.

Urteil magába fojtotta a kiáltást, és megpördült maga körül.

Félelmetes nyugalommal fogadta a látványos provokációkat. Márpedig Colos mindent bedobott, hogy kötekedjen és csipkelődjön vele, míg csak ki nem hozza a békétúrésből, és el nem veszíti az egyensúlyát.

HA előre, hol hátra - gyors, éles ütések, mind egy-egy darázsfüllánk.

A kis Mars-lakóban lassanként némi tisztelet ébredt Urteil iránt. A fickó állta a sarat. Úgy védte az állását, ahogyan a medve veri vissza a vadászkutya támadását. És most Colos volt a vadászkutya, amelyik zihál, kapkod és vicsorog a medve közelében, de azért igyekszik távol maradni a mancsától.

Urteil csakugyan medvéhez, hasonlított nagy, szőrös testével, apró, vérben forgó szemével és erős állkapcsú, borostás képével.

- Küzdjél, pajtás! - biztatta Colos gúnyosan. - Csak én nyújtok valami látványosságot a kuncsaftoknak.

- Gyere közelebb! - intett lassan Urteil.

- No persze - mondta Colos könnyedén előreugorva. Odacsapott egyet Urteil állkapcsára, és máris a karja alá bukott, szinte ugyanazzal a mozdulattal.

Urteil félig fölemelte a karját, de már későn. Egy kicsit megingott.

- Próbáld meg még egyszer! - mondta.

Colos menten meg is próbálta, Urteil másik karja alá csavarodott, és nagy tet-szésnyilvánítás közepette meghajolt.

- Még egyszer! - mondta tompán Urteil.

- Jó - lendült előre Colos.

Ezúttal azonban Urteil résen volt. A feje és a karja mozdulatlan maradt, csak a jobb lábával lépett egyet előre.

Colos visszalépett, legalábbis megpróbálta, de nem sikerült. Urteil cipőjének rémes súlya odaszögezte a bokáját. Colos felvakkantott fájdalmában.

Urteil a gyors mozdulattól előrehajolt, Colos ekkor hirtelen elkeseredett ütest mért a hátára.

Urteil lassacskán hozzáédződött a gravitációhoz, már nem hánykolódott, és gyorsabban is ocsúdott. Colosnak viszont csak úgy égett a bokája, és ijesztő esetlenséggel ficáinkolt.

Urteil vad üvöltéssel rohamozott, Colos pedig az épen maradt lábán forgott, de nem volt elég fürge. A sonkányi marok rákapcsolódott a jobb vállára. A jobb könyöke is fogságba esett. Lezuhantak a földre.

A nézősereg egy emberként felmorajlott, és Cook hamuszürkén kiáltottai - Hagyjátok abba! - De a károgásra senki rá sem hederített.

Urteil feltápáskodott, felfarkolta Colost, és úgy emelintette föl, akár egy tollpihét. Colos arca eltorzult fájdalmában, és kínlódva megpróbált talpra állni.

- Nagyokosnak hitted magad, ugye, amikor becsalogattál a kisebb gravitációba. Még mindig így gondolod? - morogta Urteil a kis fickó fülébe.

Colos nem sok időt vesztegetett a töprengésre. Legalább az egyik lábát a padlóra kell helyeznie... vagy Urteil térdkalácsára, mert a jobb lába pillanatnyilag Urteil térdén nyugodott.

Colos keményen lökött egyet magán, és hátralendítette a testét.

Liftet). előrebillent. Önmagában nézve ez még nem jelentett volna veszélyt, de egyensúlyozás közben túllőtt a célon az alacsony gravitációban, és ahogy fel

akart egyenesedni, hátrazuhan. Colos csak erre várt, áthelyezte a testsúlyát, és elszántan előretört.

Urteil olyan gyorsan pottyant le, hogy a nézők alig fogták fel, mi S történt. Colos félig kiszabadította magát.

Úgy ugrott talpra, akár egy macska, pedig a jobb karja még mindig fogoly volt. Bal karjával rávágott Urteil csuklójára, a térdével pedig belerügött a könyökébe. Urteil felvonított, és ahogy elmozdult, hogy megvédje a karját a biztos töréstől, engedett a szorítása. Colos egy begyújtott rakéta gyorsaságával használta ki a helyzetet. Odaszegezett kezét kicsavarintotta a szorításból, és teljesen szabaddá tette, miközben tovább szorongatta Urteil csuklóját. Szabad kezével rávágott a karjára a könyöke felett. Most egyszerre két kézzel tartotta Urteil bal karját.

Urteil megpróbált feltápáskodni, és Colos hátizma megfeszült a kemény erőlködéstől. Ő S fölemelkedett Urteillel együtt.

Colos izmai Urteil emelkedési akciójával összhangban lassú mozdulattal elemelték a talajról a hatalmas testet. A mozdulat hatásosan mutatta be, mit lehet végrehozni az alacsony gravitációban.

Colosnak majd szétpattantak az izmai, úgy korbácsolta egyre följebb Urteil testét, egyre folytatta, és figyelte, ahogyan parabolikus ívet ír le, a Föld szabályai szerint groteszk lassúsággal.

Mindenki őket bámulta, és megdöbbenve észlelte a gravitáció hirtelen változását. A Föld gravitációja olyan hirtelen tört rájuk, akár egy sugárfegyver; Colos térdre esett, a bokája fájdalmasan kicsavarodott. A nézősereg is lepottyant, fájdalmukban és meglepetésükben kórusban felkiáltottak.

Colos egyetlen pillantással észlelte, mi történt Urteillel. A gravitációváltozás a parabola legmagasabb pontján érte, majd durván odacsapta. A fejét kegyetlenül beütötte az egyik generátor védőlemezének kemény sarkába.

Colos megpróbált ráállni a fájós lábára, és megrázta összezavarodott fejét. Szédelegve látta Urteil szétvetett tagjait meg azt, hogy Cook ott térdel mellette.

- Mi történt? - kiáltotta Colos. - Mi történt a gravitációval?

A kérdést a többiek S visszhangozták. Colos, amennyire egyáltalán látott, úgy vette ki, hogy Cook az egyetlen közülük, aki talpon van, és még gondolkodni is tud.

- Ne a gravitációval törődj! Urteirlől van szó - mondta Cook.

- Megsebesült? - kiáltotta valaki.

- Annyira nem sebesült meg - tápáskodott fel térdelő helyzetéből Cook. - Be hogy meghalt, az biztos.

Hítetlenkedve sereglettek a test köré.

- El kellene küldeni dr. Gardomáért - mond. Colos. Alig hallotta, amit mondott. Szörnyű gondolat kezdett motoszkálni benne.

- Baj lesz ebből - mondta Cook. - Megölted, Colos.

- A gravitációváltozástól történt - mondta Colos.

- Nehéz lesz kimagyarázni. Odavágtad.

- Állok elébe - mondta Colos. - Ne aggódjon.

Cook megnyalta az ajkát és félrenézett.

- Hívom dr. Gardomát.

Ot perc múlva befutott dr. Gardoma, és megerősítette azt, amit Cook az imént megállapított.

- Halott - állt fel az orvos, és kezét leporolta a zsebkendőjével. - Betört a koponyája. Mi történt? - kérdezte síri hangon.

Mind egyszerre kezdtek beszélni, de Cook leintette őket.

- Colos és Urteil között élethalálharc tört ki...

- Cilis és Urteil között! - robbant ki dr. Gardoma. - Ki engedte ezt meg? Maga megbolondult, hogy eltűri, hogy Colos kiálljon...

- Miért ne? - mondta Colos. - Én egy darabban vagyok.

- Így is van, dr. Gardoma, Urteil halt meg - védekezett Cook. - És Colos kezdeményezte a verekedést. Ezt beismered, igaz?

- Beismerem - mondta Colos. - Én csak azt mondtam, hogy a Merkúr gravitációjában verekedjünk.

- A Merkúr gravitációjában? Itt? - kerekedett el dr. Gardoma szeme. A lábára nézett, mint aki úgy érzi, hogy az érzékszervei játékot üznek vele, és csakugyan könnyebb, mint amilyennek érzi magát.

- Már nincs Merkúr-gravitáció - mondta Colos -, mert a döntő pillanatban visszakapcsolták a Föld gravitációját. Bum! Ez ölte meg Urteilt, nem pedig az ön tisztelő hive.

- És hogyan változott át az álgravitáció újból a Föld gravitációjába? - kérdezte dr. Gardoma.

Nagy csend.

- Talán rövidzárlat - mondta erőltetve Cook.

- Marhaság - mondta Colos. - Lekapcsolták. Csak úgy magától nem kapcsolódhat le.

Újra csönd lett, nagyon kényelmetlen csönd. Az egyik technikus a torkát köszörülte.

- Talán odébbmozdult valaki a harc hevében, és anélkül, hogy észrevette volna, a vállával meglökte.

A többiek lelkesen helyeseltek.

- Az ürre is! Csak így történhetett! - mondta valamelyikük.

- Jelentenem kell az incidenst, Colos... - kezdte Cook.

- Nos - mondta nyugodtan a Mars-lakó -, tehát letartóztatnak gondatlanságból elkövetett emberölésért?

- N-nem - mondta bizonytalanul Cook. - Én nem tartóztatlak le, de jelentenem kell, és végül esetleg letartóztatnak.

- Aha. Nos, köszönöm a figyelmeztetést. - Colos most először gondolt Luckyra, amióta visszajött a bányából. Szép kis cirkusz vár rá, ha visszatér.

Még valami mocorgott a kis Mars-lakóban. Biztosra vette, hogy ezzel kimászik a csávéból... és mutat majd Luckynak egy-két apróságot.

- Colos! - kiáltott közbe egy új hang.

Mindenki odanézeti. Peverale lépett le a felső szintre vezető rámpáról.

- Nagy úr, Colos, te itt vagy? És maga, Cook? Mi folyik itt? - kérdezte ingerülten. Senki sem bírt megszólalni. Az öreg asztronómus szeme Urteil elterült testére tévedt.

- Meghalt? - kérdezte enyhe meglepődéssel.

Colost meghökkentette Peverale közönye. Az öregúr szinte még a választ sem várta be, azonnal Coloshoz fordult.

- Hol van Lucky Starr? - kérdezte.

Colos kinyitotta a száját, de hang nem jött ki rajta.

- Miért kérdi? - nyögte ki elgyengülve.

- A bányában van még?

- Nos...

- Netán a napos oldalon?

- Nos...

- Nagy úr, ember, a napos oldalon van?

- Tudni akarom, miért kérdi - mondta Colos.

- Mindes odakint cirkál - hadarta türelmetlenül Peverale -, és szokása szerint ellenőrzi a kábeleket.

- És?

- És vagy megbolondult, vagy rosszul lát, de azt állítja, hogy Lucky Starrt látta odakint.

- Hol? - kiáltotta Colos.

Dr. Peverale rosszallóan összeszorította az ajkát.

- Szóval ő van odakint. Világos. Nos, Lucky Starr barátodnak alighanem meggyűlt a baja egy gépemberrel, egy robottal...

- Egy robottal!

- Mindes, aki nem ment oda, hanem vár, míg odaér a segédcsoport, azt állítja, hogy Lucky Starr halott!

Tizennegyedik fejezet A TÁRGYALÁS ELŐZMÉNYE

Amikor Lucky a robot iszonyú szorításában vergődött, úgy érezte, hogy no, most aztán menten meghal. És amikor ez mégsem következett be, gyöngye reménysugár kezdett éledezni benne.

Lehetséges, hogy a robot meggyötört agya mégsem tudja véghezvinni az emberölés képtelenséget, amikor szemtől szembe kerül vele?

Mégsem ez lehet a magyarázat, mert érezte, hogy a robot szorítása fokozatosan erősödik.

- Eressz el! - kiáltotta olyan erélyesen, ahogy csak bírta. Szabad kezét megpróbálta elhúzni, és a fekete port kaparászta. Van még egy esély, egy borzasztóan gyenge esély.

Kezét a robot fejéhez emelte. Látni ugyan nem látott, mert az ő feje a robot mellkasához préselődött. Kezét végigcsúsztatta a robot koponyájának sima fémfelületén kétszer, háromszor, négyszer. Azután elvette onnét.

Többet nem tehetett.

Aztán... Képzlődött, vagy csakugyan engedett a robot szorítása? Végre az ő oldalán van a Merkúr óriás Napja?

- Robot! - kiáltotta.

A robot valami rozsdás nyekergéshez, csikorgáshoz hasonló hangot adott.

Engedett a szorítás. Itt az ideje, hogy legalább egyetlen felszólítással megerősítse benne azt a keveset, ami még megmaradt a robotok törvényéből.

- Nem bánthatsz emberi lényt! - zihálta Lucky.

- Nem... szabad... - mondta szaggatottan a robot, és váratlanul a földre zuhant. De még mindig fogta Luckyt, mereven, mint a halál.

- Robot! Engedj el!

Egy rándulás, és a robot szorítása még jobban elernyedtt. Lucky legalább már a fejét és a lábát szabadon mozgathatta.

- Ki parancsolta meg, hogy romboid le a berendezést?

Nem félt többé a robot vad reagálásától. Tudta, hogy már teljesen felbomlasztotta ezt a pozitronagyat. De az utolsó felvonásban, a teljes felbomlás előtt talán még marad benne valami a második törvényből. Megismételte a kérdést.

- Ki parancsolta meg, hogy rombold le a berendezést?

- Fő... Fő... - hörögte a robot. A rádióérintkezés hirtelen egy utolsó hörgéssel megszakadt. A robot szája kétszer kinyílt, majd végső rohamában becsukódott, de látszott, amint azon erőlködik, hogy még kiadjon magából valami hangot.

Aztán minden megszűnt. A robot kimúlt.

Lucky agya, ahogy most hirtelen elmúlt a halál közelsége, hullámozott és elködösült. Nem volt elég ereje ahhoz, hogy lelökje magáról a robot végtagjait. Rádió adóvevője palacsintává lapult a robot ölelésétől.

Annyit tudott, hogy először is össze kell szednie az erejét. Ki kell kerülnie a Merkúr óriás Napjának közvetlen sugárzásából, méghozzá sürgősen. El kell érnie a mellette lévő orom árnyékát, azt az árnyékot, ahová a robottal való viaskodása közben folyton el akart jutni.

Gyötrődve húzta a lábát. Fájdalmasan araszolt az árnyék felé, magával vonszolva a robot teljes súlyát. Még egy kicsit. Még egy kicsit. Úgy tetszett, egy örökkévalóságig is eltarthat, és az egész univerzum érte remeg.

Még egy kicsit. Még egy kicsit.

Már semmi erő sem volt a lábában, nem is érezte, a robot ezzel szemben ezer font súlyúnak tűnt.

Ez a vállalkozás még a Merkúr alacsonyabb gravitációjában is elszívta minden erejét, és már csak az akaraterije vitte tovább.

A feje került először az árnyékba. A fény eloszlott. Várt, lihegett, aztán olyan erővel, hogy majd szétpattantak az izmai, előre vonszolta magát a talajon, előre, újra és újra előre.

Végre árnyékban volt. A robot egyik lába még kilógott a napfényre, és szikrázva csillogott. Lucky szédelegve még látta, ahogy a vállá felett hátranézett. Azután csaknem hálás örömmel elveszítette az öntudatát.

Később rövidebb időközönként visszatért az érzékelése.

Még később, amikor csendesén fekvé puha ágyat érzett maga alatt, megpróbálta visszaidézni magának ezeket az intervallumokat. Csak képtörések suhantak át az emlékezetén, emberek jöttek-mentek, bizonytalan benyomásai voltak valami gyors járműről, Colos hangjáról, sikolyáról, izgatottságáról. Azután egy kicsivel

később valami orvosi tevékenységről.

Ezek után újból csak az üresség, amit dr. Peverale udvarias hangjának éles emléke követett, amint gyengéden kérdéseket intéz hozzá. Lucky emlékezett rá, hogy összefüggően válaszolt, így a legrosszabbon már túl volt. Kinyitotta a szemét.

Dr. Gardoma komor képpel nézett rá, kezében még ott volt az injekcióstű. - Hogy van? - kérdezte.

- Hogy lehetnék? - mosolygott Lucky.
- Azt hiszem, azok után, amiken keresztülment, holtan. De rendkívüli szervezete van, így hát életben marad.

Colos, aki Lucky vízióiban nyugtalanul vibrált, most nagyon konkrétan a közép-pontba került.

- Mindes nem kap ezért köszönetet. Miért nem szállt le az a hígaz ú, és miért hagyta faképnél Luckyt, amikor észrevette a robot lábát? Mire várt? Otthagyta Luckyt, hogy meghaljon?

Dr. Gardoma elrakta az injekcióstűjét, és kezet mosott. Colosnak háttal állva kezdte mondani:

- Scott Mindes szentül meg volt győződve arról, hogy Lucky halott. Csak arra gondolt, hogy minél előbb elkerüljön onnan, nehogy őt vádolják Lucky meggyilkolásával. Hiszen egyszer már megpróbálta megoldni, és tudta, hogy még sokan emlékeznek rá.

- Hogy gondolhatott erre ilyen helyzetben? A robot...

- Mindes mostanában a nehéz helyzetekben nincs teljesen magánál. Elment, hogy segítséget hívjon. Ennél jobbat nem tehetett.

- Hagyd el, Colos - mondta Lucky. - Nem voltam veszélyben. Kialudtam magam az árnyékban, és már kutya bajom. Mi van a robottal, Gardoma? Megmentették?

- Elvittük a kupolába. Az agya annyira tönkrement, hogy sajnos képtelenség lesz tanulmányozni.

- Nagy kár - mondta Lucky.

- No jó, Colos. Most gyere. Hagyjuk aludni - emelte fel a hangját a doktor.

- Hé... - kezdett megsértődni Colos.

- Rendszerben van, Gardoma - tette hozzá sietve Lucky. - Ami azt illeti, szeretnék vele négy szemközt beszélni.

Dr. Gardoma habozott, majd vállat vont.

- Aludnia kéne, de azért adok egy félórát. Azután menjen ki.

- Ki fog menni.

Amint egyedül maradtak, Colos megragadta Lucky vállát, és hevesen megrázta. - Te ostoba számár! Ha a hőség nem támadja meg időben azt a robotot... akárcsak a szubéterikus rémtörténetekben...

Lucky szomorúan mosolygott.

- Nem a véletlenül múltott, Colos. Ha a szubéterikus befejezésre várok, akkor már rég meghaltam volna. Ki kellett cseleznem a robotot.

- Hogyan?

- Fényesre csiszolták az esze tokját. A Nap sugarait nagy részben

visszatükrözte. A pozitronagy hőmérséklete tehát elég magas volt ahhoz, hogy szétrombolja a józan eszét, de ahhoz nem volt elég, hogy teljesen megállítsa. Szerencsére a Merkúr talaja jó darabon laza, fekete anyagból áll. Sikerült bekengetnem vele a fejét.

- És ettől mi történt?

- A fekete szín elnyeli a meleget, Colos. Nem veri vissza. A robot agyának hőmérséklete gyorsan emelkedett, és csaknem azonnal kimúlt. Az utolsó pillanatban... No, nem tesz semmit. És errefelé mi történt, míg nem voltam itt? Semmi? - *Semmi?* Jaj! Figyelj! - Colos beszélt, Lucky pedig hallgatta, és egyre jobban elkomorult, ahogy a történet kibontakozott.

Amikor Colos befejezte, Lucky haragosan összevont szemöldökkel kifakadt.

- Mia csudának kellett neked Urteillel megverekedned? Kész hülyeség volt. - Lucky - mondta Colos mélyen megbántva -, ez *stratégia volt!* Mindig azt mondd, hogy fejjel megyek a falnak, és nem lehet rám bízni az agyafürt dolgokat. Ez agyafürtség volt! Tudtam, hogy az alacsony gravitációban elnászpángolhatom...

- Mintha nem E ment volna olyan könnyen. A bokád le van ragasztva.
- Megcsúsztam. Véletlen volt. De *győztem*. Alkut kötöttünk. Rengeteget árthatott volna a Tanácsnak a hazugságaival, és ha győzők, leszáll rólunk.

- Erről a szavát vetted?
- Hát... - kezdte zavartan Colos.
- Azt mondd, hogy megmentetted az életét - ment tovább Lucky. - Erről tudnia kellett, mégsem volt elég ahhoz, hogy felhagyjon a szándékával. Gondolod, hogy ezek után egy ökölharc miatt megtette volna?

- Hát...
- Kiváltképp, ha veszít, és kiteszi magát a nyilvános elagyabugyálás megaláztatásának... Mondok neked valamit, Colos. Azért csináltad, mert el akartad páholni, bosszút akartál állni azért, mert kicsűfolt. Alkukötésről beszélsz, de ez csak ürügy volt, hogy legyen valami jogcímed a verekedésre.

- Aj, Lucky! A Mars homokjára...
- Talán nincs igazam?
- Alkut akartam kötni...
- De verekedni még annál is jobban akartál, most pedig megeheted, amit főztél.
- Nagyon sajnálom - sütötte le a szemét Colos.
- Ó, nagy galaxis, Colos, nem haragszom rád - enyhült meg azonnal Lucky. - Igazából magamra haragszom. Rosszul ítéltem meg a robotot, és majdnem kinyiffantott, mert nem gondolkodtam. Láttam, hogy valami nem stimmel vele, de arra nem gondoltam, hogy a meleg milyen hatással van a pozitronagyára, míg aztán csaknem túl késő lett már... No, ami elmúlt, elmúlt, és ez jó lecke lesz a jövőre, most pedig próbáljuk elfelejteni. Most a2 a kérdés, mihez kezdjünk ezzel az Urteil-üggyel. - Legalább megszabadultunk a fickótól - bukfacezett vissza Colos lelke.

- *Tőle igen* - mondta Lucky. - De mi lesz Swenson szenátorral?
- Hmmm.
- Hogyan magyarázzuk meg? Vizsgálat indul a Tudományos Tanács ellen, és

erre egy, a Tanácshoz közel álló személy, aki csaknem tagja a Tanácsnak, verekedést kezdeményez, melybe a vizsgálatot végző egyén belehal. Nem hangzik valami jól.

- Baleset volt. Az álgravitáció...
- Ez nem húz ki minket a pácból. Beszélnem kell dr. Peverale-lal és... Colos elvörösödött.

- Az csak egy vén csataló. Oda se figyel rá - hadarta.
- Hogy érted azt, hogy oda se figyel? - könyökölt fel Lucky.
- De nem ám - heveskedett Colos. - Akkor lépett be, amikor Urteil már holtan hevert a padlón, de rá sem hederített. „Meghalt?” - csak ennyit mondott.

- Ez minden?
- Ez minden. Aztán megkérdezte, hol vagy, és azt mondta, Mindes felhívta, és azt állította, hogy megölt egy robot.

- Ez minden? - Lucky pillantása fogva tartotta Colost.
- Ez volt minden - mondta zavartan Colos.
- Mi történt még? Gyerünk, Colos! Nem akarod, hogy beszéljek Peverale-lal.

Miért nem?

Colos a távolba révedt.

- Gyerünk, Colos!
- Vallatsz?
- Vallatlak.
- Peverale szerint ez gyilkosság volt, és nagy port kavart a Földön. Azt mondja, hogy viselnünk kell a következményeket.

- Rendben van. Mikor lesz a tárgyalás?
- Jaj, Lucky, nem akarom megmondani. Dr. Gardoma azt mondta, nem szabad téged felizgatni.

- Ne viselkedj úgy mint valami öreg kotlós, Colos! Mikor van a tárgyalás?
- Holnap kettőkor a Rendszer szabványideje szerint. De nincs ok aggodalomra, Lucky.

- Hívd be Gardomát!
- Minek?
- Tedd, amit mondok!

Colos az ajtóhoz lépett, és dr. Gardomával tért vissza.

- Ugye nincsen semmi akadálya, hogy holnap kettőkor fölkeljek?
- Azt hiszem, több időre lenne szüksége - mondta habozva dr. Gardoma. - Nem érdekel, mit hisz. Nem halok bele, igaz?
- Nyilván abba sem halna bele, ha most fölkelne, Mr. Starr - sértődött meg dr. Gardoma. - De nem tanácsos.

- Rendben van. Most pedig arra kérem, közölje dr. Peverale-lal, hogy jelen leszek Colos tárgyalásán. Tud erről, ugyebár?

- Tudok.
- Mindenki tud róla, kivéve engem. Igaz?
- Nem volt abban az állapotban...
- Mondja meg dr. Peverale-nak, hogy ott leszek, és nélkülem el sem kezdhetik.
- Megmondom. De most jobb lenne, ha aludna. Gyere, Colos!
- Még egy másodperc - rikkantotta Colos. Gyorsan odalépett Lucky ágyához. - Figyelj, Lucky, ne borulj ki! Úgy intéztem az egész históriát, hogy ura vagyok a

helyzetnek.

Lucky felhúzta a szemöldökét.

Colos csaknem szétdurrant a saját fontosságától.

- Meg akartalak lepni, a fene egye meg. Be tudom bizonyítani, hogy nem csináltam semmit, és Urteil nem miattam törte ki a nyakát. Megoldottam az ügyet. - Kidüllesztette a mellét. -*Én! Egyedül!* Colos! Tudom, ki az, aki mindenért felelős!

- Ki az? - kérdezte Lucky.

- Nem! Nem mondom meg! - kiáltotta Colos. - Meg akarom neked mutatni, hogy több cini fejemben mint az öklömben. Ezúttal én vezénylem a parádét, és te csak figyelsz. Ez minden. A többit meglátod a tárgyaláson.

A kis Mars-lakó arcán összeszaladtak a ráncok, elégedetten vigyorgott, és diadalmas pillantásokat vetve, tánclépésben távozott a szobából dr. Gardomával.

Tizenötödik fejezet **A** TÁRGYALÁS

Lucky másnap röviddel két óra előtt lépett be dr. Peverale szobájába.

A többiek már együtt voltak. Dr. Peverale ott ült régi, teletsúfolt íróasztala mögött, és kedvesen bölintott, amit Lucky komor „Jó napot, uram”-mal viszonzott. Majdnem minden olyan volt, mint a banketten. Természetesen Cetek is ott volt, és idegesnek látszott, mint mindig, de mintha lefogyott volna. Hatalmas karosszékekben ült dr. Peverale jobbján. Colos egy ugyanakkora karosszékekben fészkelődött, majdnem elveszett benne.

Ott volt Mindes, mogorván nézett erre-arra, ujjait összefonta, és csak néha nyitotta szét, hogy időnként doboljon a nadrágszárán. Mellette dr. Gardoma ült egykedvűen, nehéz szemhéját rosszállóan emelte föl, mikor Lucky belépett. Jelen voltak még az asztronómusok vezetői.

A bankett résztvevői közül egyedül Urteil hiányzott. Dr. Peverale a maga kedves módján nyomban belekezdett.

- Kezdjük hát el. De először néhány szót Mr. Starrhoz. Értesüléseim szerint Colos azt mondta önnek, hogy ez egy tárgyalás. Szeretném biztosítani afelől, hogy szó sincs erről. Ha lesz tárgyalás - és remélem, hogy nem lesz -, akkor az a Földön fog lefolyni, szabályosan, bírák és védő előtt. Mi itt csupán egy jelentést próbálunk összeállítani, amelyet elküldhetünk a Tudományos Tanácsnak.

Dr. Peverale igazított valamit az asztalán heverő tárgyak tömkelegében.

- Hadd magyarázzam meg, miért szükséges részletes jelentést tenni. Először is, Mr. Starr, aki merészen behatolt a napos oldalra, megállította azt a napos oldali szabotázszt, ami tönkretette dr. Mindes tervét. Kiderült, hogy a szabótör nem más, mint egy szíriuszi gyártmányú robot, mely többé már nem funkcionál. Mr. Starr...

- Igen?

- A tárgy fontossága miatt vettem magamnak a bátorságot, és amint behozták, elkezdtem kikérdezni magát, amikor még csak félig volt öntudatánál.

- Nagyon jól emlékszem rá - felelte Lucky.
- Hajlandó lenne jegyzőkönyvben is megerősíteni néhány választát?
- Hajlandó vagyok.
- Először is, gondolja, hogy még több robot is lehet ott?
- A robot nem mondta, de szerintem nem valószínű.
- Ám azért, ugye, nem jelenthetjük ki teljes bizonyossággal, hogy ez az egyedüli robot a Merkúron?
- Nem.
- Tehát több is lehet.
- Nem hinném.
- Tehát ez csak az ön véleménye. A robot nem mondta, hogy nincsenek többen.
- Nem.
- Nos, jó. Mit gondol, hány szíruszi áll kapcsolatban az üggyel?
- A robot nem volt hajlandó elmondani. Parancsot kapott, hogy hallgasson. - Lokalizálta a robot a szíruszi betolakodók bázisát?
- Nemii-e ilyesmit nem mondott. Azt sem említette, hogy vannak-e egyáltalán szírusziak.
- De a robot szíruszi gyártmány volt, ugye?
- Ezt elismerte.
- Ah - mosolygott kedvetlenül dr. Peverale. - Azt hu-i-m, magától értetődő, hogy szírusziak vannak a Merkúron, és ellenünk ügködnek. Ezt közölnünk kell a Tudományos Tanáccsal. Szervezetten át kell kutatni a Merkárt, és Ni a szírusziak ki is térnek előlünk, és elhagyják a bolygót, akkor is tudatosítani kell magunkban a szíruszi veszedelmet.
- Itt van a Merkúr őshonos lényeinek a problémája is, dr. Peverale - vetette közbe komolyan Cook. Erről A informálni kellene a Tudományos Tanácsot. - A többiekhez fordult. - Az egyik teremtményt tegnap elfogták, és...
- Igen, dr. Cook, egészen biztosan értesítjük róla a Tanácsot - mondta némi bosszúsággal dr. Peverale. - Ám elsősorban a szíruszi kérdést kell szene előtt tartanunk. A többi ügy háttérbe szorul a legsürgetőbb veszély miatt. Például azt ajánlom, hogy dr. Mindes hagyjon fel minden kísérletével addig, amíg a Merkúr nem lesz teljesen biztonságos a Föld-lakók számára.
- Most feladni! - kiáltotta Mindes. - Amikor már annyi pénzt, időt és erőfeszítést öltünk bele...
- Én azt mondta., hogy addig, amíg a Merkúr biztonságos nem lesz. Nem azt, hogy örökre fel kell hagyni a Fénytervvvel. És mivel a Merkúrt fenyegető veszélyt kell előtérbe helyezni, fontos gondoskodnunk arról, hogy Swenson szenátor, Urteil pártfogója, ne akadékoskodhasson mellékes ügyek miatt.
- Szóval úgy érti, hogy Colos személyében bűnbakot akar előállítani a szenátor-nak, szépen felcímkezve, kezét-lábát összekötve - mondta Lucky. - Hogy míg a szenátor Colossal bajmóldódik, addig a Merkúron zavartalanul lehessen hajkurászni a szírusziakat.
- Bűnbak, Mr. Starr? - emelte fel fehér szemöldökét az asztronómus. - Csak tényeket akarunk.
- Menjünk csak tovább! - mocorgott Colos nyughatatlanul. - Megkapják a té-

nyeket.

- Jó - mondta dr. Peverale. - Nem bánod, ha veled kezdjük, mint központi figurával? Mondd el pontosan, a saját szavaiddal, mi történt közted és Urteil között. A saját szavaiddal mondd, de méltányolnám, ha rövidere fogná. És jusson eszedbe, hogy a.z eljárást hangos mikrofilmre vesszük.

- Óhajtja, hogy megesküdjem? - kérdezte Colos.
- Ez nem hivatalos bíróság - rázta meg a fejét dr. Peverale.
- Ahogy akarják. - És Colos meglepő szenvtelenséggel belekezdett a történetbe. Elejétől végig elmondta, hogyan szégyenítette meg Urteil a kis termett miatt, mi történt a bányában, majd rátért a párbajra. Csak azt hagyta ki, hogyan fenyegette meg Urteil Lucky Starrt és a Tanácsot.

D. Gardoma folytatta, igazolta, hogyan folyt le UrtDl és Colos első találkozása, és ugyancsak jegyzőkönyvbe mondta a bankettasztalnál történeteket. Beszámolt róla, hogyan gyógykezelte Urteilt, amikor az visszatért a bányából.

- Elég hamar visszaállt a rendes testhőmérséklete - mondta. - Nem kérdeztem tőle részleteket, és ő sem mondott semmit. Azonban kérdezősködött Colos felől, és amikor elmondtam neki, hogy teljesen jól van, láttam az arcán, hogy jobban utálja Colost mint valaha. Nem úgy viselkedett vele, mint aki az életét köszönheti neki. Ugyanakkor meg kell mondanom, hogy nézetem szeri. Urteil nem az a fajta ember volt, akiben túlteng a hála érzése.

- Ez csak egy vélemény - sietett közbeszólni dr. Peverale. - És azt ajánlom, ne zavarjuk meg ilyen kijelentésekkel a jegyzőkönyvet.

Dr. Cook következett. Ő a párbajra összpontosított.

- A párbajt Colos g/IDA . Erről csak ennyit. Úgy éreztem, hogy amennyiben biztosítom az alacsonyabb gravitációt, amit Colos ajánlott, és tanúk is vannak, akkor semmi baj sem lehet. Ha komolyra fordulna a dolog, közbeavatkozhatunk. Attól félttem, hogy ha megtagadom, és tanúk nélkül verekszenek meg, akkor komolyabb következményekkel járhat a dolog. Ennél komolyabbra ugyan bajosan fordulhatott volna, de semmi efféle előérzetem sem volt. Elismerem, dr. Peverale, meg kellett volna önnel beszélnem.

- Bizony, meg kellett volna - bólintott A. Peverale. - De az tény, hogy Colos ragaszkodott a párbajhoz, és az alacsony gravitációt is ő ajánlotta, igaz? - Így van.

- És biztosította magát arról, hogy ilyen körülmények között megöli Urteilt. - Egészen pontosan úgy mondta, hogy „megölöm a fickót”. Én Al hittem, hogy képletesen érti. Biztosra vettem, hogy nem áll szándékában meggyilkolni. - Van valami hozzáfűznivalód ehhez? - fordult Coloshoz A. Peverale.

- Van. És addig szeretnék feltenni néhány keresztkérdést, amíg dr. Cook is az emelvényen van.

- Ez nem bírósági kihallgatás - lepődött meg A. Peverale.

- Ide hallgassanak! - mondta felhevülve Colos. - Urteil halála nem baleset volt. Gyilkosság volt, és lehetőséget akarok kapni, hogy bebizonyítsam.

Pillanatnyi csend követte a szavait, majd rögtön zavart fecsegés támadt.

- Néhány keresztkérdést akarok föltenni dr. Hanley Cooknak! - tört át az összevisszaságon Colos éles rikoltása.

- Azt javaslom, A. Peverale, hagyja, hogy keresztülvigye ezt a szándékát - mondta hidegen Lucky. Al öreg asztronómus egészen összezavarodott.

- Én ig//E nem is tudom... Colosnak nem... - dadogott, majd elhallgatott.

- Dr. Cook, először is honnan tudta meg Urteil, hogy merre mentünk Luckyval a bányában?

- Nem tudtam, hogy ismeri az utat - vörösödött el Cook.

- Nem közvetlenül mögöttünk jött. Párhuzamos úton haladt, mint aki arra készül, hogy akkor csapjon le ránk és kerüljön mögénk, amikor már megbizonyosodtunk arról, hogy egyedül vagyunk a bányában, és senki sem követ bennünket. Ahhoz pedig, hogy ezt tegye, tudnia kellett, melyik úton akarunk menni. Lucky és én kizárólag önnel beszéltük E/g /1 útvonalat, más nem tudott róla. Sem Lucky, sem én nem közöltük Urteillel. Akkor hát ki közölhette?

- Nem tudom - nézett körül Cook vadul, mintegy segítséget kérve.

- Nem nyilvánvaló, hogy ön tette?

- Nem.

Talán kihallgatott minket.

- Térképjelzéseket nem hallgathatott ki, dr. Cook... De menjünk tovább. Verekedtem Urteillel, és ha a gravitáció megmarad a merkúri szinten, Urteil még ma is élne. De nem maradt meg. Hirtelen visszaugrott a Föld gravitációjára, éppen abban a pillanatban, amikor ez megölhette Urteilt. Ezt ki csinálta?

- Nem tudom.

- Maga volt az első, aki Urteil mellett termett. Mit csinált vele? Meg akart bizonyosodni arról, hogy valóban meghalt-e?

- Kikérem magamnak! Dr. Peverale... - Cook lángoló arccal fordult főnöke felé.

- Azzal vádolja dr. Cookot, hogy megölte Urteilt? - kérdezte nyugtalanul dr. Peverale.

- Ide figyeljenek! - mondta Colos. - A hirtelen gravitációváltozástól elestem. Amikor fölkeltem, a többiek vagy szintén akkor készültek feltápászkodni, vagy még a földön heverték. Az ember nem tud egykönnyen lábra állni, ha hetvenöt vagy százötven font súly minden előzetes figyelmeztetés nélkül a hátára esik. De Cook képes volt rá! Ő volt az egyedüli, aki a lábán állt, ott termett Urteil mellett, és máris fölé hajolt. - Mit bizonyít ez? - követelőzött Cook.

- Azt, hogy amikor erősödött a gravitáció, maga nem esett a földre, különben nem ért volna oda olyan hamar Urteil mellé. És *miért* nem esett el, amikor a gravitáció megváltozott? Azért, mert maga *számított* rá, hogy megváltozik, és megkapaszkodott. És *miért számított* rá? Azért, mert maga kapcsolta át a szintet.

- Ez kész kínzás. Örület - mondta Cook dr. Peverale felé fordulva. Dr. Peverale azonban elborzadva nézett helyettesére.

- Hadd rekonstruáljam a dolgot - mondta Colos. - Cook együttműködött Urteillel. Csakis így tudhatta meg Urteil, hogy melyik utat választottuk a bányában. De Cook valószínűleg csak félelmében működött együtt vele. Urteil talán megzsarolta. Mindenesetre csak úgy szabadulhatott meg tőle, ha megöli.

Amikor azt mondtam, hogy az alacsonyabb gravitáción megölöm a fickót, ezzel bogarat ültettem a fejébe, és miközben verekedtünk, ott állt, és a szintet leste. Ez minden.

- Várj! - kiáltotta Cook sürgetően, szinte elfulladva. - Ez mind... Ez mind...

- Nem kell, hogy higgyenek nekem - folytatta Colos. - De ha a teóriám helyes, márpedig biztosra veszem, hogy az, akkor Urteilnek nyilván kellett hogy legyen a birtokában valami írás, jegyzet vagy film, amivel sakkban tartotta Cookot. Máskülönben Cook nem érezte volna annyira sarokba szorítva magát, hogy a gyilkosságot lássa az egyedüli kiútnak. Át kell kutatni Urteil holmiját, és ha találunk benne valamit, hát az lesz az, amiről beszélék.

- Egyetértek Colossal - mondta Lucky.

- Én is azt hiszem, ez az egyetlen módja, hogy tisztázzuk a helyzetet - mondta teljesen összezavarodva dr. Peverale.

Dr. Hanley Cookból szemmel láthatóan minden erő kiszaladt, elsápadt, remeggett, és nagyon szerencsétlennek látszott.

- Várjanak! - nyögdécselte. - Megmagyarázom.

Minden arc feléje fordult.

Hanley Cook hosszú arca verejtékben úszott. Szinte könyörgőre kulcsolt keze reszketett.

- Urteil, amint a Merkúrra érkezett, rövidesen fölkeresett. Azt mondta, hogy vizsgálatot folytat az obszervatórium ellen. Azt mondta, hogy Swenson szenátornak bizonyítéka van az eredménytelenségre és a pazarlásra. Azt mondta, hogy dr. Peverale-t nyilvánvalóan el kell távolítani, és azt is mondta, hogy teljesen logikus, hogy én kerülök a helyére.

- Cook! - kiáltott föl a feszült döbbenettel figyelő Peverale.

- Ebben egyetértettem vele - közölte Cook morcosan. - Maga már tényleg túl öreg. Úgyis én vezetem az obszervatóriumot, maga csak a szíriuszi mániájával foglalkozik. - Lucky felé fordult. - Urteil azt mondta, hogy amennyiben segíték neki a vizsgálatban, elintézi, hogy én legyek a következő igazgató. Elhittem, mert mindenki tudja, hogy Swenson szenátornak mekkora hatalma van. Sokféle információt adtam Urteilnek. Némelyiket írásban, és alá is írtam, Urteil azt mondta, hogy a későbbi legális procedúra során szükség lesz erre. És akkor... akkor egyszerre zsarolni kezdett ezekkel az írásos információkkal. Kiderült, hogy sokkal jobban érdeklődik a Fényterv és a Tudományos Tanács iránt. Azt akarta, hogy arra használjam fel a pozíciómat, hogy a személyes kémje legyek. Egyszerűen a szemembe vágta, hogy ha megtagadom, mindent elmond dr. Peverale-nak. Ez a karrierem végét jelentette volna. *Muszáj uo/t* kémkednem neki. Információt kellett adnom arról, hogy Starr és Colos melyik úton megy a bányába, Naprakész jelentést kellett adnom mindenről, amit Mindes csinált. És minél több információt adtam át, annál inkább a hatalmába kerültem. Egy idő után rájöttem: egy nap majd kitöri a nyakam, és semmit sem számít, hogy mennyit segítettem neki. Ilyen ember volt. Tudtam, hogy csak úgy szabadulhatok meg tőle, ha megölöm. Csak a módját kellett megtalálni... Akkor állt elő Colos azzal a tervével, hogy megverekszik Urteillel az alacsony gravitációban. Biztosra vette, hogy oda tudja vágni. Arra gondoltam, hogy

nekem... Az esély mindössze egy a százhoz, talán csak egy az ezerhez, de arra gondoltam, hogy ugyan mit veszíthetek? Így hát odaálltam az álgravitáció kapcsolójához, és vártam az alkalmat. Az alkalom eljött, és Urteil meghalt. Tökéletes munka volt. Balesetnek kell feltüntetni, gondoltam. Csak Colos lesz bajban, ha a Tanács előveszi miatta. Senki sem sérült meg, kivéve Urteilt, ő pedig százszorosán is rászolgált. Hát ennyi.

Döbrent csend követte a szavait.

- Ilyen körülmények között, Cook - mondta rekedten dr. Peverale -, természetesen minden kötelessége alól fel van mentve, és letart...

- Hé, álljunk meg, *álljunk meg!* - kiáltotta Colos. - Még nem teljes a vallomás! Ide figyeljen, Cook, ugye, ez már a második alkalom volt, amikor meg akarta ölni Urteilt?

- A második? - bámult siralmasan Cook.

- És az a manipulált inzo úrruha? Urteil azt mondta, hogy őrizkedjünk valakitől, tehát volt már ebben némi tapasztalata. Mindesre akarta fogni, de Urteil hazug fickó volt, így egy szavát sem hittük el. Szerintem maga egyszer már *így* akarta eltenni Urteilt láb alól, ő pedig fogta az úrruhát, és arra kényszerítette magát, hogy a mi szobánkba tegye, ha majd megjövünk. Utána pedig figyelmeztetett bennünket, hogy azt higgyük, a mi oldalunkon áll, és Mindest akarta belekeverni. Így volt?

- Nem! - üvöltötte Cook. - Nem! Semmit sem csináltam azzal az inzo úrruhával! Semmit!

- Ugyan, menjen már! - mondta Colos. - Csak nem adunk a szavára egy...

Most azonban felállt Lucky Starr.

- Pedig csakugyan így van, Colos. Cook semmit sem csinált az inzo úrruhával. Elhíheded. Az inzoöltönyért az az ember felelős, aki a robotért is.

- A szíriusziakra gondolsz, Lucky? - nézett Colos hitetlenkedve nagy barátjára

- Nem a szíriusziakra - mondta Lucky. - Nincsenek szíriusziak a Merkúron. So-

-

ha nem is voltak.

Tizenhatodik fejezet TÁRGYALÁS EREDMÉNYE

- Hogy nincsenek szíriusziak? Tudja maga egyáltalán, Starr, hogy mit beszél? - kérdezte dr. Peverale, és mély hangjából kihallatszott a rémület.

- Nagyon is tudom. - Lucky Starr előresétált dr. Peverale íróasztalához, rátelepedett az egyik sarkára, és szembefordult a gyülekezettel.

- Dr. Peverale bizonyára megerősíti, ha elmagyarázom a következtetéseimet.

- Mármost hogy én erősítem meg? Ettől nem kell tartania, arról biztosítom - és keserűen felfújta magát. - Kevésbé érdemes arra, hogy vita tárgyát képezze... Apopó, Cookot őrizetbe kellene venni - emelkedett föl félig ültéből.

Lucky gyengéden visszanyomta a székébe.

- Rendben van, uram. Colos kezekszik arról, hogy Cook az ellenőrzése alatt

marad.

- Semmi bajt sem csinálók - mondta tompán a kétségbeesett Cook. Colos, biztos, ami biztos, szorosan melléje húzta a karosszékét.

- Dr. Peverale, gondoljon vissza a bankett estéjére és a saját szavaira, amikor a szíriuszi robotokról beszélt... - kezdte Lucky. - Mellesleg, dr. Peverale, ön, ugyebár, már régóta tudja, hogy robot van a bolygón?

- Ezt hogy érti? - jött zavarba az asztronómus.

- Dr. Mindes azzal a történettel ment önhöz, hogy mozgó, emberszabású alakot látt, aki szerint fém űrruhát visel, mégis jobban bírja a Nap sugárzását, mint ahogyan ember valaha is bírná.

- Csakugyan ezt mondtam - vetette közbe Mindes. - Rájöhettek volna, hogy robotot látnak.

- Magának nem volt annyi tapasztalata a robotok terén, mint dr. Peverale-nak - mondta Lucky, majd ismét az aggastyánhoz fordult. - Biztos vagyok benne, ön már akkor gyanította, hogy szíriuszi gyártmányú robotok vannak a bolygón, amikor dr. Mindes jelentette, amit látott. A leírása tökéletesen illett rá.

Az asztronómus lassan bólintott.

- Amikor Mindes elmondta a történetet - folytatta Lucky -, magam sem igen gyanakodtam robotokra, mint ahogy ő sem. Ám amikor ön, dr. Peverale, a banketten annyit beszélt szíriusziakról és robotokról, egyre inkább az motoszkált bennem, hogy ez lesz a rejtély magyarázata. On nyilván ugyanezt gondolta.

Dr. Peverale lassan bólintott.

- Tudatosodott bennem - mondta -, hogy mi magunk semmit sem tehetünk egy szíriuszi betörés ellen. Ezért riasztottam el Mindest.

Mindes elsápadt, és vadul motyogott magában.

- És sohasem jelentette a Tudományos Tanácsnak? - kérdezte Lucky.

- Attól tartottam, hogy nem hiszik E, és csak azt érem E vele, hogy elmozdítanak a helyemről - mondta kis habozás után dr. Peverale. - Őszintén szólva nem tudtam, mihez kezdjek. A világos volt, hogy Urteilt nem tudom használni. Őt csak a saját tervei érdekelték. Amikor maga idejött, Starr - a hangja itt elmélyült, és folyékonyabban kezdett beszélni -, úgy éreztem, hogy lesz végre egy szövetségesem, akinek első ízben beszélhetek a Szíriuszról, az onnan várható veszedelemről és a robotokról.

- Igen - bólintott Lucky. - Emlékszik még, hogyan írta le a szíriusziak érzelmeit, mellyel robotjaik iránt viseltetnek? E. a szót használta: „szeretet”. Elmesélte, hogy a szíriusziak valósággal dédelgetik a robotjaikat, szeretik őket; elmondta, hogy a szíriusziak szerint semmi sem elég jó a robotoknak. Még azt is mondta, hogy a szíriusziak többre tartanak egyetlen robotot száz embernél.

- Természetesen ez így igaz - mondta dr. Peverale.

- Hát ha ennyire imádják a robotjaikat, akkor hogyan lehetséges az, hogy idekűl-
denek közülük egyet a Merkúrra szigetelés nélkül, felkészítetlenül a Nap sugárzása ellen? Vajon lassú, kínos halálra ítélték volna egyik kedvencüket?

Dr. Peverale hallgatott, a szája széle remegett.

- Még én S nehezen szántam rá magam, hogy megöljem azt a robot., pedig az

életem forgott kockán, és nem is vagyok szíriuszi. Akkor hát egy szíriuszi hogyan volna képes ilyen rémségre?

- A küldetés fontossága... - sóhajtott fel dr. Peverale.

- Megengedem - mondta Lucky. - Nem állítom, hogy a szíriusziak nem küldenének robotot a Merkúrra egy szabotázs végrehajtása végett, de a nagy galaxisra, első dolguk az lenne, hogy szigeteljék az agyát! Még ha a robot iránti szeretetüket nem vesszük is figyelembe, akkor is ezt diktálja a józan ész. Hiszen a szolgálatot is jobban látná E!

Az egybegyűltek helyeslően mormogtak.

- De - dadogta dr. Peverale - ha nem a szíriusziak voltak, akik...

- Helyes - mondta Lucky. - Lássuk, mire jutunk. Először. Mindes kétszer pillantotta meg a robotot, és az mind a kétszer eltűnt, amikor Mindes megpróbált a közelébe menni. A robot később arról informált, hogy azt parancsolták neki: kerülje el az embereket. Nyilván figyelmeztették, hogy Mindes szabotőr után szimatol. Az is nyilvánvaló, hogy a kupolából kapta a figyelmeztetést. Énrám senki sem figyelmeztette, hiszen rólam úgy tudták, a bányában vagyok. Nézzük a másodikat. Amikor a robot már haldokolva hevert, feltettem még egy utolsó kérdést, amelyre megpróbált válaszolni. Csak ennyit tudott mondani: Fő...", azután megszakadt a rádióérintkezése, de a szája úgy mozgott, mint aki még ki akar nyögni két szótagot. Colos hirtelen felkiáltott, lángvörös haja égneek állt a szenvedélytől.

- Urteil! A robot Urteilt próbált mondani! Ez a mocskos disznó volt a szabotőr egész idő alatt! Minden stimmell!

- Talán - mondta Lucky. - Talán. Nekem inkább úgy tetszik, mintha „Föld-lakó”-t akart volna mondani.

- Vagy talán - mondta szárazon dr. Peverale - mindössze csak egy utolsó hörgés jött ki a haldokló robotból, ami semmit sem jele..

- Talán - egyezett bele Lucky. - És most nézzük a harmadikat, ami azonnal eldönt mindent. Ez a következő: a robot szíriuszi gyártmány Alt. Ki az az ember itt a kupolában, aki egyáltalán hozzájuthatott egy szíriuszi robothoz? Ki volt közülünk a Szíriuszon?

- Én - szűkült össze dr. Peverale szeme.

- Pontosan - mondta Lucky. - On és senki más. Itt a válasz.

Örületes láрма kerekedett, de Lucky csendet parancsolt. A hangja nem tűrt el-lentmondást, az arca szigorú lett.

- Mint a Tudományos Tanács tagja - mondta -, kihirdetem, hogy e perctől kezdve én rendelkezem az obszervatórium felett. Dr. Peverale-t elmozdítom igazgatói székéből. Beszéltem a Föld Központi Tanácsával; már útban van ide egy hajó. A további intézkedéseket ezután tesszük meg.

- Követelem, hogy hallgassanak meg! - kiabálta dr. Peverale.

- Meghallgatjuk - mondta Lucky. - De először hallgassa meg, mi a vád ön ellen. On az egyedüli ember, akinek módjában állt, hogy ellopjon egy szíriuszi robotot. Dr. Cook elmondta nekünk, hogy amikor a Szíriuszon volt, kapott egy robotot a személyes szolgálatára. Ez megfelel a valóságnak?

- Igen, de...

- A robotot a hajójára irányította, amikor már be tudta programozni. Valahogy kijátszotta a szíriusziak éberségét. Nyilván álmukban sem gondoltak arra, hogy valaki a robotlopás főbenjáró bűnébe keveredhet. Ez oknál fogva nem is vezettek be semmiféle védőintézkedést. Annál is inkább ez a kézenfekvő magyarázat, mert amikor megkérdeztem a robottól, hogy ki adott neki parancsot, azt próbálta mondani, hogy a Föld-lakó. On volt a Szíriuszon az egyedüli Föld-lakó. Csakis önről beszélhetek úgy, hogy „Föld-lakó”, amikor a robotot először a szolgálatába állították. Tehát úgy gondolt önre, mint „Föld-lakó”-ra. Végezetül pedig ki lehetett az, aki bár- kinél jobban tudta, hogy mikor, ki megy ki a napos oldalra? Ki informálhatta volna jobban a robotot rádión keresztül afelől, hogy mikor van biztonságban, és mikor kell elrejtőznie?

- Mindent tagadok - közölte kurtán dr. Peverale.

- Nincs értelme a tagadásnak - mondta Lucky. - Ha nem ismeri el a bűnösségét, akkor a Tanács a Szír... küldet információért. A robot megadta a sorszámát: RL-726. Ha a szíriuszi vezetők azt mondják, hogy amíg ön ott tartózkodott, A RL726-os robotot rendelték ki ön mellé, és a robot önnel együtt eltűnt, azzal bebizonyosodik a bűnössége. Mi több, a robotlopás bűnét a Szíriuszon követte el, és mivel a Szíriusz bolygóval kiadatási egyezményünk van, rákényszeríthetnek bennünket, hogy adjuk át önt az ő törvénykezésüknek. Azt tanácsolom, dr. Peverale, tegyen vallomást, és engedje magát a Föld bírósága elé állítani, ne ragaszkodjon az ártatlanságához, és ne kock.tassa, hogy a Szíriuszon üljenek törvényt ön felett szeretett robotjuk ellopása és halála kínzása miatt.

Dr. Peverale mit sem látó szemmel, szánszalmasan meredt az egybegyűltekre. Azután lassan, fokról fokra elvesztette az eszméletét, és lezuhant a földre.

Dr. Gardoma odarohant, és meghallgatta a szíverését.

- Él - mondta. - De jobb lenne, ha ágyba fektetnénk.

Két órával később dr. Gardomával és Lucky Starr-al az oldalán, valamint szub-éterikus összeköttetésben a Tanács vezetőségével, dr. Lance Peverale diktálni kezdte a vallomását.

Háta mögött a Merkúr gyors naplementéjével, és azzal a biztos tudattal, hogy a Tanács kiküldöttei immár kézben tartják az eseményeket, s ez felmenti a további felelősség alól, Lucky még mindig feszült volt. Látszott rajta, hogy tűnődik és töpreng valamin.

- Mi baj, Lucky? - kérdezte nyugtalan fintorral Colos.

- Sajnálom az öreg Peverale-t - mondta Lucky. - A maga módján jót akart. A Szíriusz *valóban* veszélyt jelent, ha nem S annyira azonnalít, ahogyan képzelte. - A Tanács nem akarta átadni dr. Peverale-t a Szíriusznak, ugye?

- Valószínűleg nem, de a Szíriusztól való félelme nagyban hozzájárult ahhoz, hogy megtegye a vallomását. Ronda trükk volt, de megérte. Akármilyen hazafias indítéka volt, mégiscsak gyilkosság, amit tett. Cook . bűntényre kényszerült, és akármilyen legyen is a véleményünk Urteilről, ettől a bűntény még bűntény marad.

- Voltaképpen mi baja volt az öregúrnak a Fénytervvel?

- Ezt Peverale elég világosan kifejtette a banketten - kezdte komoran Lucky. -

Már aznap este minden kiderült. Emlékszel, arra panaszkodott, hogy a Föld mennyire kiszolgáltatott amiatt, hogy élelemből és egyéb készletekből behozatalra szorul. Azt mondta, hogy a Fényterv még inkább függőségbe hozná az úrállomásoktól a Földet, ha még a napfényt is onnan kapná. Azt akarta, hogy a Föld önellátó legyen, és így jobban ellenállhasson a szíriuszi veszélynek. A maga kissé egyoldalú gondolkodásával úgy képzelte, azzal segíti elő az önellátást, ha sabotálja a Fénytervet. Eredetileg talán azért hozta magával a robotot, hogy drámaian demonstrálja vele a Szíriusz hatalmát. Amikor pedig visszajött, és látta, hogy a Fényterv mennyire előrehaladt, akkor inkább szabotázásra fogta be a robotot. Amikor Urteil megérkezett, eleinte attól félt, hogy a Fényterv-ügyet jött kinyomozni, és leleplezi őt. Akkor csempészte be Urteil szobájába az inzo úrruhát, de Urteil észrevette. Urteil talán csakugyan Mindest tartotta érte felelősnek.

- Tényleg, már emlékszem! - mondta Colos. - Amikor először találkoztunk az öregfiúval, annyira dühös volt Urteilre, hogy nem is beszélt róla.
- Pontosan így volt - mondta Lucky. - Pedig látszólag semmi oka sem volt rá, nem úgy, mint Mindestnek. Azt hittem, van valami olyasmi, amiről még nem tudunk.

- Ezért gyanakodtál hát órá azonnal, Lucky?

- Nem, valami másért. A szakadt inzo őrruha miatt, ami a szobánkban volt. Leginkább Peverale-nak volt lehetősége arra, hogy ilyesmit csináljon. Arra is leginkább neki volt módja, hogy eltüntesse az öltönyt, ha az már megtette a magáét és megölte az emberét. Ő tudta a legjobban, hogy melyik szoba lesz a miénk, és az úrruhát is kijelölhette. Engem az zavart a legjobban, hogy 1M motiválhatta. Miért akar engem megölni? A nevem nyilván semmit sem jelentett neki. Amikor először találkoztunk, azt kérdezte, hogy én S olyan időszakosan idehelyezett mérnök vagyok-e, mint Mindest. Mindest nyilván hallott már rólam, és megpróbált rávenni, hogy segítsek neki. Dr. Gardoma a Mars mérgezési ügye kapcsán ismerte a nevem. Urteil természetesen mindent tudott rólam. Így hát elcsodálkoztam rajta, hogyan lehetséges, hogy dr. Peverale sosem hallott felőlem. Itt van például a Ceresz, ahol a kalóztámadás idején voltam veled. Ott van a Rendszer legnagyobb obszervatóriuma. Lehetséges, hogy dr. Peverale is ott volt? Megkérdeztem, de azt állította, hogy ott nem találkozott velem. Azt ugyan elismerte, hogy járt már a Cereszen, Cook pedig később elmondta, hogy az öregúr gyakorta odalátogat. Peverale, anélkül hogy erre

biztattam volna, elmondta, milyen beteg volt a kalóztámadás idején; ezt később Cook E megerősítette. Ez volt az áruló nyom. Peverale túl sokat fecsegett izgalomában.

- Ezt nem értem - meredt rá a kis Mars-lakó.
- Pedig egyszerű. Ha Peverale olyan gyakran volt a Cereszen, miért érezte szükségét, hogy épp a kalóztámadás idejére legyen alibije? Miért pont akkorra, miért nem máskorra? Nyilván azért, mert tudta, hogy akkor én is a Cereszen voltam, és alibit akart szerezni magának. Napnál világosabb tehát, hogy mégiscsak ismert engem. És ha ismert, miért akarta megölni Urteilt és engem?

Hiszen tudod, hogy mindketten megkaptuk a magunk szakadt inzo úrruháját. Mindketten nyomozók voltunk. Vajon mitől félhetett Peverale? Akkor kezdtek összeállni a mozaikdarabkák, amikor a bankettasztalnál elkezdett a szíriusziakról és a robotokról mesélni. Hirtelen érthetővé vált Mindes históriája, és rögtön tudtam, hogy az, aki a Merkúrra robotot hozhatott, vagy szíriuszi volt, vagy dr. Peverale. Számomra a válasz Peverale volt, mert úgy beszélt a szíriusziakról, mint valami biztositékről. Ha rátalálnak a robotra, és megállítják a szabotázszt, akkor ezt a maga részéről ködfüggőnynek használhatja, amely mögé elbújhat, arról nem E beszélve, milyen jó Szíriusz-ellenes propaganda. Bizonyítékra volt szükségem. Máskülönb Swenson szenátor telekiabálja vele a világot, hogy *mi* ködösítünk, és fedezzük a Tanács hozzá nem értését és tékozlását. Jó bizonyíték kellett. De Urteillel a háttérben senkivel sem mertem a témáról beszélni, még veled sem, Colos.

- Mikor fogsz már végre megbizni bennem? - mordult fel utálkozva Colos.

- Majd ha azt látom, hogy nem kezdesz ki magadnál kétszerte nagyobb behemótkkal - mondta Lucky, és a mosolya enyhítette egy kicsit a fullánk csipését. - Elhatároztam tehát, hogy zsákmányul ejtem a robotot a napos oldalon, és felhasználom, mint bizonyítékot. Ez nem jött össze, így vallomást kellett kicsikarnom dr. Peverale-től.

Lucky megrázta a fejét.

- És mi lesz Swensonnal? - kérdezte Colos.

- Ez még a jövő zenéje - felelte Lucky. - Nem sokat kezdhet Urteil halálával, mi azonban felhasználhatjuk dr. Cookot, hogy tanúskodjon, és mondjon el egyet s mást Urteil piszkos üzelveiről. Mi sem sokat tehetünk ellene, mivel a Merkúr-obszervatórium két vezető emberét fel kell menteni a tisztéből bűncselekmény miatt. Ez pathhelyzet!

- A Mars homokjára! - morogta Colos. - Előbb-utóbb a nyakunkon lesz ez a pasas.

- Nem, Swenson szenátor miatt nem kell komolyan aggódni - rázta meg a fejét Lucky. - A szenátor könyörtelen és veszedelmes, de épp e tulajdonságaival serénységre ösztönzi a Tanácsot, és nem hagy bennünket elpuhulni. Amellett pedig - tette hozzá elgondolkodva - a Tudományos Tanácsnak szüksége is van erre a kritikára, mint ahogyan a kormánynak és a Kongresszusnak is. Ha a Tanács egyszer a kritika fölé helyezné magát, olyan idők jöhetnének, melyek diktatori hatalmat hoznak Et- re a Földön, és csakugyan nem akarom, hogy ez bekövetkezzék.

-Igen, talán - elégedetlenkedett Colos. -De én akkor sem szeretem ezt a Swensont. Lucky nevetett, és kinyújtotta a kezét, hogy megpaskolja a Mars-lakó fejét.

- Én sem, de minek izguljunk emiatt már előre? Odakint várnak a csillagok, és ki tudhatná, hová megyünk a jövő héten és miért?

Ajánlás

Ajánlom ezt a könyvet

Doubleday & Companynak,

ét éve vagyok üzleti kapcsolatban, dáig nem találtam okot panaszra

Első fejezet
ZAVAR A JUPITER KILENCEN

A krémszínű Jupiter szinte tökéletesen kör alakú, a földi Hold látszólagos átmérőjének legfeljebb a fele, de a Naptól való hatalmas távolsága miatt mindössze hetedannyira van megvilágítva. Ennek ellenére lenyűgözően szép látványt nyújtott. Lucky Starr elgondolkozva bámulta az égitestet. A vezérlőfülke világítása nem volt bekapcsolva, s amikor a képernyő közepén megjelent a Jupiter, tompa fényétől Lucky és a társa halvány árnyképekké váltak.

- Ha a Jupiter belül üres lenne - mondta Lucky Colosnak ezerháromszáz Föld méretű bolygót lehetne belegyömöszölni, és még akkor sem telne meg egészen. A súlya nagyobb mint az összes többi bolygóé együttvéve.

John Bigman Jones, aki százötven centinél akkor sem volt magasabb, ha egy kicsit pipiskedett, de senkinek sem engedte, hogy másként hívja, mint Colos, és rögtön ideges lett, ha a nagyság bármilyen formában szóba került, furcsa módon ellenvetés nélkül hallgatta Lucky fejtegetését.

- De mi a jó az egészben? - kérdezte. - Senki nem tud leszállni rá. Senki nem tud akár csak a közelébe se jutni.

- Lehet, hogy soha nem tudunk landolni rajta - mondta Lucky -, de a közelébe fogunk férközni, mielőtt kifejlesztik az agrav hajókat.

- Ha a szíriusziak csinálják - zsörtölődött Colos a sötétben -, kötvé hiszem, hogy valaha sikerülhet.

- Mindegy, Colos, majd meglátjuk.

Colos apró öklével belecsapott nyitott bal tenyerébe.

- Mars homokja, Lucky, meddig kell még itt várunk?

Lucky hajóján voltak, a *Bolygó* Starron, amely a Jupiter körüli pályán keringett, miután fölvette a Jupiter Kilencnek, az óriásbolygó legkülső holdjának sebességét. A mellékbolygó ezermérföldnyi távolságban mozdulatlanul állt előttük. Hivatalosan Adrasteának hívták, de a legnagyobb és a legközelebb eső holdat kivéve, a Jupiter valamennyi mellékbolygóját számmal jelölték. A Jupiter Kilenc átmérője mindössze nyolcvankilenc mérföld, valóban nem több mint egy aszteroida, de nagyobbnak látszott, mint a tizenötmillió mérföldre levő, távoli Jupiter. Alig volt több mint egy csipkés sziklaszirt, szürkén és fenyegetően száguldott a Nap gyöngye fényében; igazán nem tetszett túl érdekes helynek. Lucky is, Colos is látott már száz ilyen az aszteroidák övében.

Igaz, egy szempontból mégis különbözött az összes többitől. A felszíne alatt ezer ember és sok milliárd dollár dolgozott azon, hogy olyan hajókat állítsanak elő, amelyek közömbösek a tömegvonzás hatásaival szemben.

Lucky azonban mégis szívesebben nézte a Jupitert. Igaz, hogy messze volt (a hajó és a Jupiter jelenlegi távolsága háromötöde volt a Föld és a Vénusz legkisebb távolságának), de még szabad szemmel is lehetett látni a tányérján az elszíneződött zónákat. Halvány rózsaszínű és zöldeskék pacák látszottak, mintha egy gyerek festékbe mártotta volna az ujját, s aztán szétmázolta volna a Jupiter képes felén.

Olyan szép volt, hogy Lucky szinte meg is feledkezett a Jupiter halálos

mérgeiről. Colosnak emeltebb hangon kellett megismételnie a kérdést.

- Hé, Lucky, meddig kell még itt várnunk?

- Úgyis tudod a választ, Colos. Amíg meg nem érkezik Donahue parancsnok, hogy fölvegyen bennünket.

- Ezt tudom. Azt viszont nem értem, hogy miért kell rá várnunk.

- Mert megkért rá.

- Vagy úgy. De mégis, mit képzelsz magáról ez a pasas?

- Ő az agrav kísérlet vezetője - felel. türelmesen Lucky.

- Akkor se kell folyton úgy táncol., ahogy ő fütyül, ezt E is tudod.

Colos pontosan tisztában volt Lucky hatalmával. Lucky teljes jogú tagja volt a Tudományos Tanácsnak, annak a minden ízében összecsiszolódott és ragyogó szervezetnek, amely állandó harcban állt a Föld ellenségeivel, legyenek azok a Naprendszeren kívül vagy belül, vagyis Lucky Starrnak nem parancsoltak még a legfőbb közjogi méltóságok sem.

De Lucky úgy vélte, még nem jött el az ideje annak, hogy fitogtassa az erejét. A Jupiter veszélyeit, a mérges gázokat és az elviselhetetlen tömegvonzást már ismerte; ám a Jupiter Kilencen, ha lehet, még zűrösebb a helyzet, mivel senki sem tudta pontosan, mitől kell a leginkább tartani, ezért úgy gondolta, hogy amíg nem tud egy kicsit többet, óvatosan halad előre.

- Légy türelmes, Colos - mondta Lucky.

Colos még morgott egy kicsit, aztán fölkapcsolta a lámpáját.

- De ugye nem a „Jupitert fogjuk bámulni egész nap?”

Átsétált a pilótafülke másik sarkába, ahol a zárt. vízzel teli akváriumban egy apró vénuszi állat ugrált föl és alá. Colos széles szája boldog vigyorgásra húzódott, ahogy rajongva lenézett a kedvencére. A szarvasbéka mindig ilyen boldogsággal töltötte el, igazából mindenki mosolyogni kezdett, ha csak ránézett.

A szarvasbéka a Vénusz óceánjaiban őshonos,* apró jószág, néha úgy nézett ki, mintha csupa szemből és lábból állna. A teste zöld volt, békaszerű., és mindössze tizenöt centi hosszú. Két hatalmas szeme kidüledt, mint egy-egy csillogó földi szeder, éles, erősen hajlitott csőre szabálytalan időközönként kinyílt és becsukódott. E pillanatban épp behúzta a lábait, és lekuporodott az akvárium aljára, de amikor Colos megkopogtatta a felső burkolatot, a béka mind a hat lába kinyílt, mint az asztalos mérőlece, és az állat olyan lett, mintha góyalábakon állna.

Csúnya kis teremtmény volt, de Colos imádta, amióta csak először a közelébe került. Ha akarta, ha nem, muszáj volt szeretnie. Más is ugyanezt érezte volna. A szarvasbéka gondoskodott róla, hogy így legyen.

Colos gondosan ellenőrizte a gázpalackot, amely folyamatosan szén-dioxiddal látta el, s ezáltal beszívhatóvá tette a szarvasbéka vizét, aztán megnézte, hogy a hőmérséklete biztosan harmincöt fokos-e. (A Vénusz meleg óceánjait szén-dioxidból és nitrogénből álló gázkeverék itatja át. Tiszta oxigén nincs a Vénuszon, kivéve az ember építette kupolás városokat az óceánok sekélyebb részein, de a szarvasbéka ugyancsak kényelmetlennek találta az oxigéndúc

levegőt.)

- Szerinted elég lesz az alga? - kérdezte Colos, és a szarvasbéka, mintha csak értette volna a megjegyzést, a csőrével lecsippentett egy zöld indát az akváriumban dúsan tenyésző vénuszi növényből, és lassan majszolni kezdte.

Lásd *A Vénusz óceánjai* című történetet.

358

- Addig kitart, míg elérünk a Jupiter Kilencre - mondta Lucky, de a következő pillanatban mindketten fölkapták a fejüket a jelfogó összetéveszthetetlen sercegésére. Miután Lucky ujjai gyors mozdulatokkal beállították a bevökészüléket, egy zord, öregedő arc jelent meg a képernyő közepén.

-- Itt Donahue - közölte élénk hangon.

- Igenis, parancsnok - felelt Lucky. - Már vártuk,

- Akkor nyissák ki a zsilipek csatlakozó alagútját! - A parancsnok arcán zavar - zavar és aggodalom - tükröződött, s a kifejezés olyan egyértelmű volt, mintha óriásmeteor nagyságú betűkkel írták volna rá.

Lucky az elmúlt hetekben már hozzászokott, hogy épp ilyen arckifejezést lásson az embereken. Például Hector Conway főtanácsos arcán. Lucky szinte fia volt a főtanácsosnak, s az öregúr fölöslegesnek érezte volna, hogy ezúttal csak színlelje az őszinteséget.

A tiszta fehér hajkorona alatt Conway megszokott magabiztos és szeretnivalóin rózsás arcát most gondok szántották.

- Hónapok óta várom az alkalmat, hogy válthassunk egy-két szót.

- Baj van? - kérdezte Lucky csöndesen. Alig egy hónapja tért vissza a Merkúrról, s az azóta eltelt időt New York-i lakásában töltötte. - Egyszer sem kerestél, Hector bácsi.

- Rászolgáltál a pihenésre - mondta mogorván Conway. - Bárcsak meghosszabbíthatnám még egy kicsit!

- De mégis, mi történt, Hector bácsi?

A főtanácsos fáradt tekintete rászegeződött az előtte álló nyúlánk, karcsú fiatalemberre, és úgy tetszett, nyugalmat talál annak hűvös, barna szemében.

- A szíriusziak! - mondta hirtelen.

Luckyt felvillanyozta a hír. Lehet, hogy végre szemtől szembe kerül a nagy ellenséggel?

Évszázadok múltak el, mióta az első földi úttörő felfedezők elfoglalták a közelebb eső csillagokat. A Naprendszeren kívüli világokban új társadalmak születtek. Függetlenek voltak, és alig emlékeztettek földi eredetijükre.

A legrégibb és a legerősebb társadalom a szíriuszi bolygókon alakult ki. Új világokon épült föl, ahol a fejlett tudomány érintetlen erőforrásokra települhetett. Nem volt titok: a szíriusziak erősen hitték, hogy ők az emberiség legtokéletesebb képviselői, alig várták az időt, amikor uralmuk alá hajthatják az egész világegyetemet, és azt se nagyon leplezték, hogy legnagyobb ellenségüknek az ősi anyavilágot, a Földet tartják.

A múltban megtettek minden tőlük telhetőt, hogy segítsék a Föld belső ellenségeit,* de idáig nem érezték elég erősnek magukat ahhoz, hogy nyílt háborúba ke-

veredjenek. Lehet, hok,, most üzentek hadat?

- Mi van a szíriusziakkal? - kérdezte Lucky. Conway hátradólt, ujjával halkan dobolt az asztalon.

- A Szíriusz évről évre erősebb lesz - mondta a főtanácsos. - Ezt mindannyian tudjuk. De a bolygók nem olyan túlnépesedettek, mint a Föld, mindössze néhány milliónyian élnek rajtuk. Jelenleg még mindig több élőlény lakik a mi Naprendsze-

cenkben, mint a galaxis többi részében együttvéve. Több tudósunk és több hajónk van; vagyis még előnyben vagyunk velük szemben. De az űrre, képtelenek leszünk megtartani ezt az előnyt, ha a dolgok úgy mennek tovább, ahogy az utóbbi időben alakultak.

- Miért, mi történt?

- A szíriusziak mindenfelét kitalálnak. A Tanácsnak határozott bizonyítékai vannak arról, hogy a Szíriuszon mindent pontosan tudnak az agrav kutatásokról.

- Micsoda? - hökkent meg Lucky. Az agrav terv hétpecsétes titok volt; ennél nagyobb titok alig egy-kettő volta Földön. A tényleges összeszerelési munkákat is azért helyezték át a Jupiter egyik külső holdjára, hogy nagyobb biztonságban dolgozhassanak.

- Nagy galaxis, hogyan történhetett?

Conway keserűen mosolygott.

- Nos, épp ez itt a kérdés. Hogyan történhetett? Mindenféle adatok átszivárognak hozzájuk, és nem tudjuk, hogyan. A legkritikusabb az agrav adatok ügye. Megpróbáltuk megakadályozni. Nincs olyan ember a fejlesztők között, akinek a lojalitását ne vizsgáltuk volna meg a lehető legalaposabban. Nincs olyan elővigyázatossági rendszabály, amit életbe ne léptettünk volna. Ennek ellenére továbbra is kiszivárognak az adatok. Hamis számokat adtunk meg, azok A kimentek. Ráadásul ici- ját titkosszolgálatunkon keresztül. Csináltunk olyan adatokat, amelyek egyszerűen *képtelenek* kiszivárogni, de ezek is kijutottak.

- Hogyan *képtelenek*?

- Úgy szétszórtuk, hogy nincs az az ember - pontosabban legalább fél tucat ember kellene hozzá -, aki össze tudja állítani őket. Mégis kijutottak. Ami azt jelentené, hogy jó néhány ügynöknek kell összedolgoznia ebben a kémhistóriában, és ez egyszerűen hihetetlen.

- Vagy néhányan mindenhová beférkőzhetnek - tűnődött Lucky.

- Ami legalább olyan képtelenség. Én inkább valami új trükkre gyanakszom, Luck-y. Érted, hogy mire gondolok? Ha a szíriusziak valami új agykontroll módszert találtak ki, akkor többé nem vagyunk biztonságban. Képtelenek leszünk megszervezni a védelmet ellenük. Még a stratégiánkat sem tudjuk kidolgozni.

- Egy pillanat, Hector bácsi. Nagy galaxis, várjunk csak! Mi az, hegyei aukontroll módszert? - Lucky mereven az öregemberre szegezte a tekintetét.

- Az firre, Lucky - tört ki a főtanácsos -, kezdek kétségbe esni. Fogalmam sincs, hogy mi történhetett. Gondolom, a szíriusziak kidolgoztak valami új gondolatolvasó, telepatikus módszert.

- De miért kell ettől kétségbe esni? Nagyon is elképzelhetőnek tartom. A gondo-

latátvitel egyik formáját már legalább ismerjük. A vénuszi szarvasbékákat.

- No igen - mondta Conway. - Erre magam S gondoltam, de a Szíriuszon nincs szarvasbéka. És azt is olvastam, hogy miket állapítottak meg a kutatók. A tudósok szerint több ezer állat együttműködésére van szükség, hegyi telepátia lehetővé váljék. Az viszont, hegyi Vénuszon kívül több ezer szarvasbékát tartanak együtt, egyfelől meglehetősen nehézkes, másfelől könnyen kinyomozható. Szarvasbékák híján viszont képtelenség átvinni a gondolatot.

- Képtelenség, legalábbis a jelenlegi tudásunk szerint - jegyezte meg halkán Lucky. - Az viszont nem zárható ki, hogy a szíriusziak megelőztek bennünket a telepátikus kutatásban.

- Szarvasbékák nélkül?

- Igen, talán egészen más úton indultak el.

- Ezt nem tudom elhinni! - kiáltott dühösen Conway. - Nem tudom elhinni, hogy a szíriusziak olyan problémát tudtak megoldani, ami a Tudományos Tanácsnak nem sikerült.

Lucky szinte elmosolyodott, hogy az öregúr ilyen büszke a Tanácsra, de be kellett ismernie, hogy a büszkeségen túl lehet ebben még valami. A Tudományos Tanácsban a galaxis legnagyobb koponyáit gyűjtötték össze, és egy évszázad óta nem volt egy fikarcnyi tudományos eredmény sem, amely ne a Tanácstól eredt volna. Mégsem állhatta meg, hogy egy kicsit meg ne fricskázza az öregurat:

- Robottechnikában azért mégiscsak megelőztek bennünket.

- Abban sem igazán - csattant fel Conway. - Csak az alkalmazásában. A földiek találták föl a pozitronagyat, amely lehetővé tette a modern mechanikus ember megalkotását. Ezt ne felejtsd el! Az alapkutatások a Földön folytak. A szíriusziak egyszerűen csak több robotot állítanak elő, és - kicsit habozott - talán pontosítottak egy-két tervezési részlet,.

- Erről magam is meggyőződhettem a Marson - mondta kaján vigyorral Lucky*

- Igen, tudom, Lucky. Nagyon meleg helyzet volt.

- De szerencsére túl vagyunk rajta. Most inkább azt nézzük, ami előttünk van! A helyzet a következő: a szíriusziak sikeresen kémkednek, és mi képtelenek vagyunk megakadályozni.

- Igen, erről van szó.

- És gyanítom, hogy azért hívatnál ide, Hector bácsi, mert azt akarod, hogy menjek ki a Jupiter Kilencre, és nézzek körül, nem lehet-e valamit megtudni az ügyben. Conway komoran bólintott,

- Pontosan ezt szeretném kérni. De ez nem túl tisztességes a részemről. Kicsit megszoktam, hogy úgy gondolhatok rád, mint egy adu ászra, mint az ütőkártyámra, akinek bármilyen problémát oda lehet adni, és biztos lehetek benne, hogy megoldja. De itt most mit tehetnénk? A Tanács megpróbált mindent, de kémeket nem találtunk, kémtevékenységnek a nyomára sem tudtunk rábukkanni. Ezek után mit várhatunk tőled?

- Nem egyedül tölem. Lesz egy segítségem is.

- Colos? - Az öregúr önkéntelenül elmosolyodott.

- Nemcsak Colos. Hadd kérdezzek valamit. Tudunk arról, hogy kiszivároghatott-e a Szíriuszra bármiféle információ a Vénuszon folyó

szarvasbéka-kutatással kapcsolatban?

- Nem - felelte Conway. -- Legalábbis tudomásom szerint nem.

- Akkor szeretnék magammal vinni egy szarvasbékát.

- Szarvasbékát! Szarvasbékát?

- Igen.

- De ennek mi értelme? Egyetlen szarvasbéka szellemi hatósugara rendkívül gyenge. Azzal nem tudsz gondolatot olvasni.

- Ez igaz, de az erősebb érzelmi hullámokat el tudom kapni.

- Azt tényleg megteheted. De mire mész vele?

- Még nem tudom biztosan. De mégis, legalább valami előnyt jelent, amelyet a korábbi nyomozók nem használtak ki. Egy váratlan érzelmi kilengés a beszélgetőtársam részéről esetleg a segítségemre lesz, talán rájövök, hogy mire gyanakodjam, és útmutatóul szolgálhat a további nyomozás irányához. És persze...

- Igen?

- Ha valaki telepatikus képességgel rendelkezik, amely akár természetes úton fejlődött ki, akár valami mesterséges segítség igénybevételével tett rá szert, akkor feltehetőleg sokkal erősebb impulzust bocsát ki, mint pusztán érzelmi hullámzást. Lehet, hogy sikerül egy valószínűségi gondolatot, egy világos okfejtést is lenyomoznom, mielőtt az illető rájön, hogy nem árt, ha palástolja előttem a bölcsességét. Érted, mire gondolok?

- De az illető a te érzelmeidbe is beleláthat.

- Elméletileg igen, de hogy úgy mondjam, majd vigyázok az érzelmeimre. Nem fog belém látni.

Conway arca felragyogott.

- Halvány reménysugár, de az ürre is, remény! Megszerzem a szarvasbékát... De egy dolgot, David - csak ha nagyon nyugtalankodott, akkor mondta ki Conway Lucky valódi nevét, ahogy az ifjú tanácsost gyermekkorában hívták -, szeretném, ha átéreznéd az ügy fontosságát. Ha nem jövünk rá, hogy miben sántikálnak a szíriusziak, az azt jelenti, hogy ténylegesen leköröznak bennünket. Ebből viszont az következik, hogy a háború kitörését sem lehet többé megakadályozni. Vagyis rajtad áll: háború vagy béke.

- Tudom - mondta Lucky könnyedén.

Második fejezet

PARANCSNOK DÜHBE GURUL

Hát így történt, hogy Lucky Starr, más néven a Földi, és mélynövésű barátja, Jones Bigetan Jones, avagy Colos, a Mars szülöttje és neveltje,* átutaztak az aszteroidák övéén, hogy kijussanak a Naprendszer külső régiójába. És ugyanezen okból történt, hogy melléjük szegődött az a Vénuszon született apró teremtmény, amely állat létére tökéletesen alkalmas volt gondolatolvasásra és a gondolat befolyásolására.

Most mintegy ezer mérföldre lebegtek a Jupiter Kilenc fölött, és várták, hogy egy-

hajlékony szállítócső összekösse a *Bolygó Starrt* a parancsnok hajójával. A cső a két légzsilipet kapcsolta össze, s ezzel lehetővé tette, hogy az utasok anélkül menjenek át egyik hajóból a másikba, hogy az űrruhát föl kelljen venniök. Miután a két hajó levegője összekeveredett, az írutazáshoz hozzászokott utasnak egyetlen kezdő lökés elég volt, hogy a súlytalanság előnyeit kihasználva beevickéljen a csőbe, és onnan, ahol a cső meghajlott, egy-két jól irányzott könyökmozdulattal haladjon tovább.

* Lásd Az *Űrvadász* című történetet.

362

A zsilip túlfelén a parancsnok karját pillantották meg először, Megragadták a nyílászáró száját, és *úgy* taszították be, hogy a parancsnok szinte meg se tántorodva, egy bakugrással bent teremhetett a *Bolygó Starr* lokalizált gravitációs mezőjében (vagy ahogy rendszerint nevezték: az algrav mezőben). Mindez kitűnően sikerült, és Colos, aki valóban magas szinten üzte az űrutazási technikák minden formáját, elismerően bólintott.

- Jó napot, Starr tanácsos! - szólalt meg nyersen Donahue. Mindig kicsit bajos volt, hogy az ember „jó reggelt!”, „jó napot!” vagy „jó estét!” köszönjön-e, tekintve, hogy az űrben nincs se reggel, se dél, se este. Mivel a „jó napot!” tetszett a legsemlegesebbnek, az űrhajósok rendszerint így üdvözölték egymást.

- Jó napot, parancsnok! - mondta Lucky. - Csak nem azért késett, mert valami nehézségbe ütközik a landolásunk a Jupiter Kilencen?

- Nehézségbe? Hát, ahogy vesszük. - Donahue körülnézett, .tán leült az egyik kis pilótaülésre. - Kapcsolatba léptem a Tanács központjával, de ők azt mondták, hogy közvetlenül magával beszéljem meg a dolgot, nos, ezért vagyok itt.

Donahue parancsnok izmos, de inas ember volt, és valahogy folyton feszültség vibrált körülötte. Az arcán mély barázdák húzódtak, a haja megszőrkült, de illett még látszott, hogy régebben barna volt. A kézfejen kiduzzadtak a kék erek, s a szavak szinte kirobbantak belőle, olyan hadarva beszélt.

- Mit kell velem megbeszélnie, uram? - kérdezte Lucky.

- Nos, röviden, tanácsos. Azt akarom, hogy' térjen vissza a Földre.

- De miért, parancsnok?

Donahue nem nézett egyenesen Luckyra, míg beszélt.

- Baj van a munkások hangulatával. Az embereimet egyfolytában és megállás nélkül kihallgatják, zaklatják és faggatják. Minden alkalommal ártatlannak találják őket, ennek ellenére másnap újra kezdődik a vizsgálat. Márpedig . embereim ezt nem szeretik, maga se szeretné. Nem szeretik, hogy állandóan gyanúsítgatják őket. És én teljes mértékben igazat adok nekik. Az agrav hajónk már majdnem kész, és a pillanat a legkevésbé sem alkalmas, hogy zaklassák az embereimet. Azt beszélik, hogy sztrájkolni fognak.

- Lehet, hogy az emberei minden gyanún felül állnak, ennek ellenére továbbra is kiszivárognak az információk - mondta hűvösen Lucky.

Donahue vállat vont.

- De nyilván máshonnan származnak. Talán... - Elhallgatott, aztán hirtelen

valami oda nem illő nyájasság költözött a hangjába. - Mi ez?

Colos követte Donahue tekintetét, és hirtelen .t mondta:

- A szarvasbékánk, parancsnok, én pedig Colos vagyok.

Donahue-nak fel se tűnt, hogy Colos bemutatkozott. Ehelyett odament a szarvas- békához, és belebámult a vízzel telt, zárt akváriumba:

- Ez ugye a Vénuszról származik?

- Így van.

- Hallottam róluk. Bár még sose láttam. Édes kis vízitündérek, igaz? Lucky kaján örömet érzett. Nem találta különösnek, hogy egy komoly megbeszélés közepén a parancsnok hirtelen elragadtatott rajongásban törjön ki egy kis vénuszi élőlény miatt. Erről maga a szarvasbeka gondoskodott.

A kis élőlény fekete szeme most épp rászegeződtött Donahue-ra, miközben hosszan kinyújtható lábain imbolygott, és halkán csettintgetett papagájszerű csőrével.

Ez az

állat az egész ismert világegyetemben a túlélés csodája volt. Nem voltak védekező fegyverei, se másféle hadfelszerelése. Nem volt se karma, se foga, de még szarva se. A csőrével tudott ugyan harapni, de ezzel a harapással nálánál nagyobb állatban nemigen tett kárt.

Mégis akadálytalanul szaporodott a vénuszi óceánok algával borított felszínén, és egyszerűen azért, mivel kontrollálni tudta az érzelmeiket, az óceán mélyén lakó kegyetlen ragadozók közül egy sem zavarta meg az életét. Ösztöneivel rávett minden más élőlényt, hogy szeresse őt, hogy barátságosan közeledjen hozzá, és eszébe se jusson bántani. Így maradtak fenn a szarvasbékák. Sőt nemcsak fennmaradtak. Egyre jobban szaporodtak.

És most ez a szarvasbeka egészen nyilvánvalóan baráti érzésekkel töltötte el Donahue-t, olyannyira, hogy a mogorva katona az ujjával éppen megérintette az akvárium falát, és hangos kacagásban tört ki, amikor az ujját lefelé húzva az állat is behúzta a fejét, és összecsukló lábai mentén lesüllyedt az akvárium fenekére.

- Nem gondolja, Starr, hogy egyet-kettőt mi is kaphatnánk a Jupiter Kilencre? - kérdezte. - Nagyon vágyunk valami babusgatni való háziállatra. Néhány kedvenc sokkal otthonosabbá tenné a szállásunkat.

- Nem túl praktikus - mondta Lucky. - Nagyon bajos a szarvasbékák tartása. Szén-dioxiddal átitatott rendszerben lehet csak tartani őket. Az oxigén egyszerűen mérgező számukra. És ettől olyan bonyolult az egész.

- Úgy érti, hogy nem lehet nyitott akváriumban tartani őket?

- Rövid ideig lehet. A Vénuszon is így vannak, ott nagyon olcsó a szén-dioxid, vagy bármikor visszatehetik őket az óceánba, ha boldogtalannak látszanak. Az űrhajón persze, vagy ott, ahol nincs levegő, az ember nem adagolhatja folyton a széndioxidot, ezért a legjobb egy zárt rendszer.

- Ó! - A parancsnok arcán csaldott mosoly suhant át.

- De visszatérve a megbeszélésünk eredeti témájához - mondta fürgén Lucky -, sajnos ellent kell mondanom a javaslatának, hogy távozzak. Kaptam egy megbízatást, és azt végre kell hajtanom.

Úgy tűnt, beletelt néhány másodpercbe, míg a parancsnok felszabadult a

szarvas- béka hatása alól. De végül is elsötétült az arca.

- Biztos vagyok benne, hogy nem érti az egész helyzetet. - Hirtelen megfordult, és lenézett Colosra. - Gondoljon például a társára.

A kis marsbelinek megmerevedett a dereka, és elvörösödött.

- Bigmannek hívják - közölte emelt hangon -, de ezt már mondtam.

- Lám, milyen megtévesztő lehet az ember neve - jegyezte meg Donahue.

Lucky ugyan rögtön nyugtatólag rátette a kezét kis barátja vállára, de ez már nem segített. Colos üvölteni kezdett:

- A nagyság nem feltétlenül a külsőségekben van, jó uram. A nevem Bigman, és igenis „nagy ember”-nek érzem magam magához vagy bárki máshoz képest, aki gúnyolódni akar velem, függetlenül attól, hogy mennyit mutat a mérőléc. És ha nem hiszi,.. - Ingerülten megrázta a bal vállát. - Hagyj már békén, Lucky! Ez a haver...

- Várnál egy pillanatig, Colos? - nógatta a barátját Lucky. - Próbáljuk kideríteni, hogy mit akar mondani a parancsnok.

Bigman a. m. nagy ember 364

Donahue elképedt Colos váratlan szózuhatagától.

- Biztosíthatom önöket, hogy senkit sem akartam bántani a megjegyzéssel. Ha netán megsértettem volna, nagyon sajnálom.

- Megsérteni? - kérdezte nyíró hangon Colos. - Engem? Egy dolgot jegyezzen meg velem kapcsolatban, jó uram: én soha nem veszem el a fejem, és amíg men-tegetőzik, én hajlandó vagyok el is felejteni az egészet. - Megrántotta az övét, aztán egy nagyot csapott a narancs- és skarlátvörös színű, térdig érő csizmájára, amelyet még a Marson, gépkezelőként örökölt, és ami nélkül soha nem jelent meg a nyilvánosság előtt (hacsak másik, legalább ilyen izléstelen színösszeállítású csizmával nem váltotta fel).

- Szeretnék nagyon őszintén beszélni magával, tanácsos - mondta Donahue, és ismét Lucky felé fordult. - Közel ezer ember dolgozik a kezem alatt itt, a Jupiter Kilencen, és mindegyik nagyon kemény gyerek. Annak is kell lenniük. Messze kerültek az otthonuktól. Nehéz munkát végeznek. Nagy kockázatot vállalnak. Mostanra kialakult a saját életfilozófiájuk, és meg kell mondanom, hogy az is csupa vaskos tételből áll. Például szeretik elverni az újonnan jötteket, és nem is akárhogyan. Az új fiúk ezt gyakran rosszul tűrik, és inkább hazamennek. Néha meg is sebesülnek. De ha kibírják, akkor beveszik őket a csapatba.

- Ezt hivatalosan eltűrik? - kérdezte Lucky.

- Nem. De nem hivatalosan elnézik. Az embereknek kell valami szórakozás, és nem engedhetjük meg, hogy elhidegüljenek tőlünk, ha beavatkozunk a kedvenc játékkukba. Idekint nehéz helyettesíteni az igazán jó munkásokat. Tudja, nem túl sokan hajlandók kijönni a Jupiter holdjaira. Aztán meg a beavatás abban is a segítségünkre lehet, hogy kiszuperáljuk az alkalmatlanokat. Aki az első megpróbáltatást se viseli el, azzal végül más szempontból úgyszólván kudarcot vallanánk. Ezért figyelmeztettem a barátját.

A parancsnok sietve fölemelte a karját.

- De most ne értsenek félre! Megérttem, hogy a társa belül nagy és roppant

ügyes, meg amit akarnak. De vajon kibírja a rá váró megpróbáltatásokat? És maga, tanácsos?

- Úgy érti, a verést?
- Nem lesz könnyű, tanácsos - mondta Donahue. - Az embereim tudják, hogy maguk jönni fognak. Valahogy kiszivárognak a hírek.
- Igen, ezt én is tudom - dörmögte Lucky.
- A parancsnok mogorva képet vágott.
- Mindenesetre tudják: azért jön, hogy folytassa a kihallgatásokat, így hát nem fognak kesztyűs kézzel bánni magával. Csúnyán viselkednek, és bántani fogják magát, Starr tanácsos. Épp ezért, az agrav program kedvéért, az embereim miatt és saját maga miatt is kérem, hogy ne szálljon le a Jupiter Kilencre. Ennél világosabban képtelen vagyok ezt a tudomására hozni.

Colos elhűlve szemlélte a Luckyn végbemenő változást. Egy pillanat alatt eltűnt róla a megszokott hűvös jólneveltség. Mélybarna szeme villámokat szórt, és vékony, kedves arcán az egyenes vonalak úgy megkeményedtek, amelyet Colos eddig nemigen látott: elszánt düh sugárzott róla. Lucky nyúlánk alakján megfeszült minden izom.

- Donahue parancsnok - mondta harsány hangon Lucky -, én a Tudományos Tanács tagja vagyok. Csakis a Tanács fejének és a Szoláris Konföderáció elnökének tartozom felelősséggel, Tekintve, hogy rangban ön fölött állok, ön köteles alávetni magát az elhatározásaimnak és engedelmeskedni a parancsaimnak. Számomra az imént elmondott figyelmeztetése azt bizonyítja, hogy ön alkalmatlan a feladat ellátására. Kérem, ne szóljon közbe; hallgasson végig! Ön láthatólag nem ura az embereinek, és képtelen arra, hogy parancsoljon nekik. És most jól figyeljen: le fogok szállni a Jupiter Kilencre, és folytatom a kihallgatásokat. Én majd kezelésbe veszem az embereit, ha ön képtelen rá.

Kis szünetet tartott, mialatt a másik csak hápogott, és képtelen volt megszólalni.

- Megértett, parancsnok? - csattant fel Lucky. Donahue parancsnok arca a felismerhetetlenség eltorzult, de végül sikerült kinyögnie:
- Ezt a Tudományos Tanács elé viszem. Velem egy pimasz senkiházi nem beszélhet így, akár tanácsos, akár nem. Kiállok az összehasonlítást a hadsereg bármelyik vezetőjével szemben. Mi több, a jelentésembe fölveszem azt is, hogy figyelmeztettem magát, és ha bántódása esik a Jupiter Kilencen, örömmel állok a haditörvényszék elé. Nem fogok segíteni magának. Sőt remélem - remélem, hogy megtanítják kesztyűbe dudálni, maga...

Megint elakadt a szava. Sarkon fordult, és megindult a nyílászáró felé, amely a csövön keresztül a saját hajójához vezetett. Bemászott, de mérgében elvettette az egyik kapaszkodót, és bebukfencezett rajta.

Colos megilletődve figyelte, ahogy a parancsnok sarka S eltűnik a csőben. Donahue annyira dühbe gurult, hogy a kis marsbeli szinte a saját agyában érezte a feszültséget, olyan volt, mintha hőhullámok rohantak volna át a testén.

- Húha, ez a fickó tényleg begurult - ismerte el Colos.
- Lucky bólintott.

- Dühös volt. Semmi kétség.
- Figyelj, lehet, hogy ő a kém - mondta Colos. - Ő tud a legtöbbet. Neki van a legjobb alkalmja fecsegni.
- De épp ezért őt faggatják ki a legalaposabban, vagyis kétséges a teóriád. De egy kísérletben legalább segített, ezért ha legközelebb találkozunk, elnézést fogok kérni tőle.
- Elnézést kérni? - Colos elszörnyedt a közléstől. Szilárdan hitte ugyanis, hogy elnézést mindig a másiktól kell kérnie. - De miért?
- Ugyan már, Colos, csak nem hiszed, hogy tényleg komolyan gondoltam, amiket mondtam?
- Nem is voltál mérges?
- Nem igazán.
- Akkor csak színlelted?
- Így S mondhatjuk. Azt akartam, hogy dühbe guruljon, de nagyon, és sikerült. Ezt első kézből meg tudtam állapítani.
- Első kézből?
- Miért, te nem? Nem érezted, ahogy elárasztott a dühe?
- Mars homokja! A szarvasbéka!
- Hát persze. Felfogta a parancsnok mérget, és közvetítette felénk. Tudni akartam, hogy egyetlen szarvasbéka képes-e rá. Kipróbáltuk a Földön, de amíg nem próbáltuk ki az itteni erőviszonyok között is, nem voltam benne biztos. Most viszont már kétségtelen, hogy képes rá.
- Nagyon ügyesen közvetített.
- Tudom. Vagyis legalább azt bizonyítja, hogy ha több nem E, de egy fegyverünk már van.

Harmadik fejezet Az AGRÁV FOLYOSÓ

- Űgyes voltál - mondta hevesen Colos. - Ezek szerint a legjobb úton haladunk. Hohó! - kiáltott hirtelen Lucky. - Ne Ecet annyira, barátom! Ez nem speciális fegyver. Az erős érzelmeket érzékeljük, de nem biztos, hogy épp azt az egyet is felfogjuk, amely a rejtély kulcsát jelentené. Ez olyan, mint hogy van szemünk.
- Nézhetünk vele, de lehet, hogy a valóságot soha nem látjuk meg.
- Te meg fogod látni - mondta Colos őszintén.
- A zuhanás a Jupiter Kilenc felé Colost nagyon erősen emlékeztette az aszteroidák övében végzett hasonló műveletekre. Ahogy Lucky magyarázta a kifelé vezető úton, a legtöbb csillagász valóságos aszteroidának tartja a Jupiter Kilencet; egy meglehetősen nagy aszteroidának, amelyet sok millió évvel ezelőtt ejtett fogságba a Jupiter hatalmas gravitációja.
- Tény, hogy a Jupiter olyan sok aszteroidát ejtett foglyul, hogy itt, tizenötmillió mérföldre az óriásbolygótól, egy kizárólag a Jupiterhez tartozó miniatűr aszteroidaöv képződött. Az aszteroida mellék-bolygók közül a négy legnagyobb - negyvenről száz mérföldes átmérővel - a Jupiter Tizenkettő, a Tizenegy, a Nyolc és a Kilenc. Ehhez jön még legkevesebb száz további hold, amelyeknek egy mérföldnél nagyobb az átmérőjük, de ezek nem kaptak számot, nem is tartották

őket semmire. A röppályájukat is csak ezetöbbi tiz évben írták le, amikor a Jupiter Kilencet megtették antigravitációs kutatóközpontnak, és az ide-oda utazások miatt fontos lett a környező űr benépesítése.

A közeledő hold beszippantotta az eget, és hegycsúcsok meg sziklás csatornák világa lett belőle, amelyet sok milliárd éves története során egy pillanatilag sem lágyított a levegő jótékony hatása.

- Mondd, Lucky, egyébként mi a fenének hívják Jupiter Kilencnek? - kérdezte még mindig gondolataiba merülve Colos. -Az atlasz szerint nem ez a kilencedik. ha a Jupiter felől nézzük. A Jupiter Tizenkettő sokkal közelebb van. Lucky elmosolyodott.

- Azt baj veled, Colos, hogy egy kicsit meg vagy zavarodva. Mivel a Marson születél, azt gondolod, hegyet emberiség a teremtés óta cikázik az űrben. Nézd, fiú, legfeljebb ezer éve találták ki az első űrhajót.

- Ezt én is tudom - felelte sértődötten Colos. - Nem vagyok ennyire tudatlan. Én is jártam iskolába. Nem kéne folyton azzal a fene nagy eszeddel hancegni. Lucky arcán mosoly terült szét, behajlított ujjával megkocogtatta Colos koponyáját.

- Itthon vannak?

Colos ökle megindult Lucky mellkasa felé, de Lucky félúton elkapta, és mozgás-képtelenné tette kis barátját.

- A dolog roppant egyszerű, Colos. Mielőtt feltalálták volna az űrutazást, az emberiség a Földhöz volt kötve, és a Jupiterről csak annyit tudtak, amennyit a távcsöveiken keresztül láttak belőle. A holdak abban a sorrendben vannak megszámozva, ahogyan felfedezték őket, érted már?

- Ó - mondta, és hirtelen kiszabadította magát. - Szegény ösök! - Nevetett, mint mindig, ha eszébe jutott, hogy az emberiség egyetlen földgolyón van összezsúfolva, és vágyódva bámul kifelé, még aközben is, míg ő Lucky szorításából próbálja kiszabadítani magát. Lucky folytatta:

- Természetesen a Jupiter négy nagy mellékbolygója is meg van számozva: Egy, Kettő, Három, Négy, de ezeket a számokat nemigen használják. Inkább a másik nevük hangzik ismerősebben: az Ió, az Európa, a Ganümedész és a Kalliszto. A legközelebbi hold egy kis mellékbolygó, a Jupiter Öt, a távolabbiak neve Hattól Tizenkettőig tart. A Tizenkettő fölöttieket csak azután fedezték föl, miután feltalálták az űrutazást, és az ember elérte a Marsot meg az aszteroidák övét... Most nézz ki! Lassan készülődhetünk a leszálláshoz.

Elképesztő, gondolta Lucky, hogy mindaddig, míg az ember a közelébe nem kerül, milyen parányinak gondol egy nyolcvankilenc mérföld átmérőjű világot. Persze egy ilyen világ kicsi a Jupiterhez vagy akár a Földhöz képest. Tegyük finoman a Földre, s az átmérője olyan kicsi, hogy szépen elférne Connecticut államban, anélkül hogy lelőgna róla; s a felszíne kisebb, mint Pennsylvania területe. És mégis, ha az ember oda jut, hogy belépjen ebbe a parányi világba, amikor észreveszi, hogy a hajója körül bezárul egy hatalmas zsilib, és óriási horgonyok kezdik mozgatni (amelyek a szinte zéró gravitációs erő és a teljes

tehetetlenség ellenében dolgoznak), vagy amikor betolják egy óriási barlangba, amely száz *Bolygó Starr* méretű hajót képes befogadni, nos, ilyenkor nem éri többé parányinak ezt a világot. S aztán, ha az egyik iroda falán elébe kerül a Jupiter Kilenc térképe, és áttanulmányozza a föld alatti barlangok és folyosók hálózatát, amelyekben valami bonyolult programot hajtanak végre, akkor már valóban hatalmasnak fogja érezni. A térképen mind függőleges, mind vízszintes kiterjedésében lehet látni a Jupiter Kilencen folyó munkálatokat, és bár a holdnak csak egy kis részét használták erre a célra, Lucky észrevette, hogy egyik-másik folyosó több mint két mérföld mélyen hatol a bolygó felszíne alá, mások viszont közvetlenül a felszín alatt majdnem száz mérföld hosszan terülnek el.

- Iszonyú nagy munka lehetett - mondta halkan a mellette ülő hadnagynak. Augustus Nevsky hadnagy kurtán biccentett. Makulátlanul csillogó egyenruhát viselt. Mereven előreálló, rövid, szőke bajusza volt, és távol ülő kék szemeivel folyton egyenesen előre nézett, mint aki állandóan feszülten figyeli beszélgetőpartnerét.

- És még mindig terjeszkedünk - tette hozzá nem kis büszkeséggel. Alig negyedórája mutatkozott be, amikor Lucky és Colos átért a hajójába, mondván, hogy Donahue parancsnok őt nevezte ki Luckyék személyes kísérlőjének. - Kisérlőnek? - kérdezte Lucky tréfálkozva. - Talán inkább őrne, hadnagy. Ön fel van fegyverezve.

A másik arcából az érzelmeknek minden nyoma eltűnt.

- A fegyverem az ügyeletes tiszti felszereléshez tartozik, tanácsos. Rá fog jönni, hogy itt szüksége van kísérlőre.

De úgy tetszett, nyugodt maradt, és közönséges emberi érzelmek látszottak rajta, amint a vendégek elragadtatott dicséretet hallgatta a kutatóprogrammal kapcsolatban.

- Természetesen a szignifikáns gravitációs tér hiánya megvalósíthatóvá tesz bizonyos mérnöki trükköket, amelyeket a Földön nem tudnánk alkalmazni - mondta a hadnagy. - A föld alatti folyosókat például gyakorlatilag nem kell aládücolni. Lucky bólintott, aztán azt mondta:

- Ha jól tudom, nagyjából indításra kész az első agrar hajó.

A hadnagy egy pillanatig nem szólt semmit. Az arcáról megint eltűnt minden érzés vagy árulkodó kifejezés. Aztán mereven annyit mondott:

- Először megmutatom a szálláshelyüket. A legkönnyebben az agraron keresztül lehet megközelíteni, tehát szeretném rábeszélni, hogy menjünk egy agrar folyó...

- Hé, Lucky! - kiáltott fel izgatottan Colos. - Ide nézz!

Lucky megfordult. Egy macskakölyköt láttak maguk előtt, amely szürke volt, mint a füst, és olyan ünnepélyes szomorúsággal nézett, ahogyan csak macskák tudnak, a hátát viszont készségesen görbítette Colos behajlított ujjai alá. Végül dorombolni kezdett.

- Mondta a parancsnok, hogy itt imádják a háziállatokat - szólalt meg Lucky. - Ez a magáé, hadnagy?

A tiszt elpirult.

- Ebben mindannyian bűnrészesek vagyunk. Van itt még néhány macska. Időnként feljönnek a szállítóhajókra. De van egy-két kanári is, hosszú farkú törpepapagáj, fehérégén, aranyhal. Ilyesmik. Olyan ízé, mint a maguké, az nincs. - S a szemében, ahogy a Lucky hóna alatt megbúvó akváriumra esett a pillantása, irigység szikrázott.

Ám Colos a macskára összpontosított. A Marson nem voltak élő állatok, és a földi szőrös, puha kedvencek mindig az újdonság varázsával hatottak rá.

- Úgy látszik, kedvel.

- Nöstény - közölte a hadnagy, de Colos nem figyelt rá. A macska mereven fölcapta a farkát, csak a végét biggyesztette le egy picit, aztán élesen begörbítve a hátát, úgy vonult el Colos előtt, hogy előbb az egyik oldalát, aztán a másikat kínálta oda a kis ember finoman cirógató ujjainak.

Aztán a dorombolás abbamaradt, és Colos agán egyetlen lázas és mohó vágy villant át.

Ez eg, pillanatra meghökkentette, s csak ezután vette észre, hogy a macska ab-bahagyta a dorombolást, és az állat kissé megroggyant, hogy évmilliók óta beléivódott ösztönös, feszült, vadászó testtartást öltön fel.

A macska vágott, zöld szeme egyenesen a szarvasbékára szegeződött.

De ez az érzés, bármennyire macskaszerű volt is, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is tűnt. A macska lágyan megkopogtatta a Lucky kezében lévő akváriumot, kíváncsian bekukucskált rajta, és elégedetten dorombolt.

A cica is megkedvelte a szarvasbékát. Kénytelen volt.

- Azt mondta, hadnagy - szólalt meg Lucky -, hogy az agravon keresztül kell megközelítenünk a szálláshelyünket. Lenne szíves megmagyarázni, hogy ez mit jelent? A hadnagy, aki ugyancsak teljes elragadtatással bámulta a szarvasbékát, egy pillanatig eltűnődött, hogy összeszedje a gondolatait, mielőtt válaszol:

- Igen. Roppant egyszerű. Itt, a Jupiter Kilencen mesterséges gravitációs erőte-reink vannak, éppúgy, mint bármelyik aszteroidán vagy űrhajón. Az erőtereket a főfolyosókon alakítottuk ki, egymás mellett, s így az ember mindkét irányban végigzuhanhat. Olyan, mint amikor a Földön valaki egyenesen beleesik egy gödörbe. Lucky bólintott.

- Milyen gyorsan zuhan az ember?

- Nos, ez a lényeg. Rendesen a gravitáció állandóan vonzza a testet, s így az ember egyre gyorsabban zuhan...

- Épp ezért kérdeztem - szúrta közbe szárazon Lucky.

- Az agravban viszont nem. Az agrav valóban a-grav: vagyis gravitációmentes. Az agravot arra lehet használni, hogy abszorbeálja a gravitációs energiát, ha tetszik, raktározza vagy alakítsa át. Vagyis csak olyan gyorsan zuhanunk, ahogy akarjuk, és nem gyorsabban. Mivel a másik irányban is van gravitációs erőter, az ember le is lassulhat. Egy agrav folyosó, amelyben két álgavitációs tér van, rendkívül egyszerű, s egyben ugródeszkát jelent az agrav hajókhoz is, amelyek egyirányú gravitációs térben működnek. Nos, a mérnökök lakónegyede, ahol a

maguk szobái lesznek, alig egy mérföldre van innen, és a legközvetlenebb út az A-2 folyosón át vezet hozzá. Készen vannak?

- Mihelyt elmagyarázza, hogy működtessük az agravot.
- Nem nehéz. - Nevsky hadnagy kiosztott egy-egy könnyű felszerelést, felkötözte a vállukra és a derekukra, közben gyorsan elmagyarázta a kezelógombok működését.

Aztán azt mondta:

- Kérem, kövessenek, uraim, a folyosó mindössze néhány méterre van ebben az irányban.

Colos kicsit tévovázott a folyosó bejáratánál. Nem magától az űrtől vagy a zuhánástól félt. De idáig egész életében ahhoz szokott hozzá, hogy két pont közötti hiányosságot marsbeli vagy annál kisebb gravitációs körülmények között hidaljon át. Ezúttal a pszeudograv mező a normális földi gravitáció szerint működött, s ennek hatására a folyosó sem volt más, mint egy ragyogóan kivilágított lyuk, amely láthatóan egyenesen tartott lefelé, annak ellenére, hogy a valóságban (legalábbis Colos agya ezt sügta) a hold felszínéhez közel, azzal párhuzamosan futott.

- Nos, ez az utazósáv vezet a mérnöki lakónegyed felé - mondta a hadnagy. - Ha a másik oldal felől közelítenénk meg, akkor a „lent” a másik irányban látszana. De az agrav megfelelő kezelógombjainak benyomásával meg is cserélhetnénk a „fent”- et és a „lent”-et.

Meglátta Colos arkifejezését és azt mondta:

- Menet közben majd megérti a lényegét. Egy idő után teljesen természetessé válik.

Belépett a folyosóra, de egy centit sem zuhant. Olyan volt, mintha egy láthatatlan dobogón állna.

- Zéróra állították a számtárcsát? - kérdezte komolyan.

Colos így tett, és abban a pillanatban a gravitáció érzése teljesen megszűnt. Ő S belépett a folyosóra. Most a hadnagy nagyot fordított egyet a saját műszerfalának középső gombján, mire süllyedni kezdett, és egyre gyorsabban merült alá. Lucky

indult utána, Colos pedig, aki inkább dupla gravitációs erővel végigzuhanat volna a folyosón, és izzé-porrá törte volna magát, mint hogy ne azt tegye, amit Lucky, mély lélegzetet vett, és hagyta, hogy zuhanni kezdjen utánuk.

- Állítsák vissza nullára - kiáltotta a hadnagy -, akkor állandó sebességgel fognak zuhanni. Próbálják meg.

Bizonyos időközönként zöldes fénnel világító táblák közeledtek feléjük, majd haladtak el mellettük, s a táblákon ezt olvashatták: MARADJ EZEN AZ OLDALON. Egyszer a másik irányba haladó (vagyis hogy zuhanó) ember alakja villant föl. Sokkal gyorsabban ment, mint ők.

- Előfordul, hogy két ember összeütközik, hadnagy? - kérdezte Lucky. - Nemigen - felelte a hadnagy. - A tapasztalt zuhanó figyelni a többieket, akik esetleg meg akarják előzni, vagy akiket ő akar megelőzni, másrészt elég könnyű

gyorsítani vagy lassítani. Persze van úgy, hogy a srácok szándékosan ütköznek. Ez amolyan kötekedés, amely rendszerint vállcsonttöréssel végződik. - Hirtelen Luckyra nézett. - A fiaink elég durva játékokat találnak ki.

- Tudom - mondta Lucky. - A parancsnok figyelmeztetett rá.

Colos, aki lefelé nézett a jól kivilágított alagútba, amelyben egyre mélyebbre süllyedt, hirtelen jókedvűen felkiáltott:

- Hé, Lucky, ez tényleg mókás, ha hozzászokik az ember - s azzal a pozitív tartományba forgatta a műszer gombját.

Mostantól gyorsabban süllyedt, a feje Lucky lábával került egy vonalba, aztán gyorsuló tempóban egyre távolodott tőlük.

Nevsky hadnagy azonnal riadót fűjt:

- Álljon meg, maga idióta! Forgassa vissza a negatív tartományba!

Lucky ellentmondást nem tűrő hangon kiáltott utána:

- Colos, lassíts!

Lassan beérték, de a hadnagy még mindig dühösen ordibált.

- Ilyet soha ne tegyen! Mindenféle korlátok és kiszögellések vannak a folyosókon, és ha nem ismeri az utat, pont akkor fog beléjük ütközni, amikor azt hiszi, hogy megúsza.

- Figyelj, Colos! - mondta Lucky. - Tartsd a szarvasbékát! Ez majd ad egy kis felelősségérzetet, és talán viselkedni is fogsz tőle.

- Ó, Lucky - kiáltott zavartan Colos. - Csak egy kicsit eleresztettem magam. Mars homokja, Lucky...

- Jól van - mondta Lucky. - Nem történt semmi baj - mire Colos képe azonnal felragyogott.

Colos újra lenézett. Állandó sebességgel a zuhanás nem egészen ugyanaz, mint az űrbeli szabadesés. Az űrben úgy tetszett, hogy semmi sem mozog. Lehet, hogy az űrhajó óránként több százezer mérföldes sebességgel száguld, az embernek esetleg mégis az az érzése, hogy körben minden mozdulatlan. A távoli csillagok soha nem mozdulnak el.

Itt viszont körben minden mozgott. A fények, a nyílászárók, a folyosót szegélyező számtalan berendezés mind egy-egy villanással suhant tova.

Az űrben az ember tudta, hogy nincs „fönt” és „lent”, itt ugyanúgy nem volt, de ettől valahogy rossz érzése támadt. Mindaddig, míg „lefelé” nézett, a lába alá, úgy tűnt, hogy arra van „lefelé”, és ez jó volt. Igaz, amikor viszont „föl”-nézett, hirtelen úgy érezte, hogy a „fönt” valójában „lent” van, szóval hogy fejfelé lefelé állva zuhan

„fölfele”. Inkább gyorsan megint a lába felé kezdett nézni, hogy elűzze ezt a különös érzést.

- Ne dőljön túlságosan előre, Colos - szólt rá a hadnagy. - Az agrav egyenesen tartja magát a zuhanás irányában, de ha a kelleténél jobban előredől, akkor könnyen felborul, és elkezd bukfacezni.

Colos fölegyenesedett.

- Persze nem végzetes, ha pörögni kezd - jegyezte meg a hadnagy. - Ha az ember megszokja az agravot, akkor föl tud egyenesedni. A kezdők kissé bajosnak

találják. De most lassítanunk kell. Forgassák a gombot a negatív tartományba, és hagyják is ott. Körülbelül mínusz öt foknál.

Míg beszélt, lelassult, és fölējük került. A lába Colos szemének vonalában himbálódzott.

Colos elforgatta a gombot, és kétségbeesetten próbált egy vonalba kerülni a hadnaggyal. És ahogy lelassult, a „fönt” és a „lent” hirtelen határozott irányt öltött, csakhogy rosszul. Tényleg a feje tetején állt.

- Hé - kiáltott -, a fejembe száll a vér.
- A folyosó oldalában vannak lábtámaszok - mondta éles hangon a hadnagy. - Mihelyt elér egyet, a lábujja hegyével kapaszkodjon belé, aztán gyorsan engedje el. A hadnagy úgy tett, ahogy mondta. A feje kifelé pördült, aztán a fej és a láb helyet cserélt. Még egy kicsit imbolygott, és ezért úgy állította meg magát, hogy egy gyors mozdulattal megérintette a falat.

Ezek után Lucky következett, és Colos, aki apró lábával összevissza kalimpált, csak nagy nehezen tudott elkapni egy lábtámaszt. Hirtelen megpördült, s így a könyökével érintette meg a falat, ami kicsit kellemetlenebb volt, mint ahogy szeretne volna, de végre sikerült fölvennie a helyes irányt.

Újra helyére került a világ. Mostantól már nem zuhant, hanem emelkedett, mintha ágyúból lőtték volna ki, s a gravitáció ellenében egyre lassabban és lassabban, de végre fejjel fölfelé.

Már csak lassan, vánszorogva emelkedtek, amikor Colos feszingve újra lenézett a lába felé, és azt gondolta: Mindjárt megint lezuhanunk. A folyosó hirtelen egy végtelenül mély kútnak látszott, és ettől összeszorult a gyomra.

De a hadnagy azt mondta:

- Fordítsák zéróra - és a következő másodpercben nem lassultak tovább. Úgy emelkedtek fölfelé, mintha egy sima, lassú liftben állnának, míg el nem érték a keresztező szintet, ahol a hadnagy egyik lábával elkapott egy lábtámaszt, és lebegve megállt.

- Íme, a mérnökök lakónegyede, uraim - közölte velük.

- És - tette hozzá halkán Lucky - a fogadóbizottság.

Mivelhogy a folyosó végén férfiak vártak rájuk, lehetek legalább ötvenen.

- Említette, hogy szeretik a durvább játékokat, hadnagy - mondta Lucky -, és lehet, hogy épp most akarnak játszani.

Határozottan kilépett a folyosóra. Colosnak kitágult az orrcimpája az izgalomtól, és hálás volt, amiért végre az álgavitáció szilárd talaját érezhette a lába alatt, szorosan megmarkolta a szarvasbeka akváriumát, és Lucky sarkában maradván megindult, szemközt a Jupiter Kilenc rájuk váró lakóival.

Negyedik fejezet **BEAVATÁS**

Ahogy Nevsky hadnagy a sugárpisztoly ravaszára tette a kezét, igyekezett tekintélytől recsegő hangon megszólalni:

- Mit csinálnak itt, emberek?

Itt-ott felmorajlott a tömeg, de a nagy többség csöndben maradt. A szemek egy emberre szegeződtek, arra, aki elől állt, mintha mindenki azt várta volna, hogy

ez a férfi megszólaljon.

A csoport vezetője mosolygott, és arcán a ráncok úgy rendeződtek el, hogy jóakarát sugárzott róla. Középen elválasztott, egyenes szálú hajában volt egy világos narancsszínű tincs. Széles pofacsontja volt, és rágógumin kérődzött. Rajta is, akárcsak a többiekén, szintetikus szálból készült ruha volt, de a többiekével ellentétben az ő ingét és nadrágját hatalmas és vaskos rézgombok díszítették. Négy darab az ingmellén, egy-egy a két zsebén, és négy darab mindkét nadrágszárán: összesen tizennégy. Látszólag semmilyen célt nem szolgáltak, kizárólag díszek voltak.

- Jól van, Summers - mondta a hadnagy, és ehhez a férfinak fordult -, mit csinálnak itt ezek a, emberek?

Summers halk, behízelt hangon szólalt meg:

- Arról van szó, hadnagy, hogy gondoltuk, milyen szép lenne, ha fogadnánk az újonnan jöttet. Sokat leszünk együtt vele. Kérdezősködni fog. Miért ne találkozhatnánk mindjárt most?

Míg beszélt, Lucky Starr-ra nézett, és egy pillanatra megfagyott a tekintete, és ez a pillantás érvénytelenítette az egész korábbi alakoskodást.

- Maguknak most dolgozniuk kéne, emberek - mondta a hadnagy.

- Legyen már szíve, hadnagy - szólalt meg Summers, és ha lehet, még lassabban, még ráérősebben kezdte rágni a rágógumit. - Mára már kidolgoztuk magunkat. Most üdvözlőni szeretnénk a kedves vendéget.

A hadnagy láthatóan elbizonytalanodott, hogy mi legyen a következő lépése. Tétován Luckyra nézett.

- Melyik szoba lesz a miénk, hadnagy? - kérdezte Lucky.

- A 2A és a 2B, uram. Ha meg akarják keresni...

- Meg fogom találni. Biztos vagyok benne, hogy az itt lévő urak közül valaki szívesen megmutatja az utat. És most, Nevsky hadnagy, miután volt kedves elhozni a szálláshelyünkig, szerintem a küldetése véget ért. Remélem, még találkozunk. - Nem hagyhatom itt magukat! - suttogta halk, felháborodott hangon Nevsky hadnagy.

- Pedig azt hiszem, mindannyiunknak jobb lesz.

- Persze hogy elmehet, hadnagy - mondta Summers, és még szélesebb vigyor ült ki az arcára. - Egy ilyen baráti üdvözléstől még igazán nem esik baja a srácnak. - A mögötte álló férfiakból kibuggyant a röhögés. - És különben is megkérték, hogy távozzon.

Colos odament Luckyhoz, és izgatottan hadarva suttogni kezdett:

- Lucky, engedd meg, hogy odaadjam a szarvasbékát a hadnagynak. Nem tudom egyszerre tartani is meg verekedni is.

- Ti csak tartsd - mondta Lucky -, szükségem van rá, hogy itt legyen... Viszontlátásra, Nevsky hadnagy. Elmehet.

A hadnagy habozott, de Lucky hangja a halksága ellenére olyan volt, mint az acél:

- Ez parancs, hadnagy.

Nevsky hadnagy arca katonás merevséget öltött.

- Igenis, uram - mondta éles hangon.

Aztán mindenki meglepetésére még egy pillanatig habozott, és lenézett a Colos karjában tartott szarvasbékára, amely éppen lustán harapdált egy páfránylevelet. - Vigyázzanak erre a kis állatra! - Megfordult, és két lépéssel a folyosóban termett, aztán szinte egy szempillantás alatt eltűnt.

Lucky újra szembefordult az emberekkel. Nem voltak illúziói. Csupa sötét képű alak, nem tréfálnak, és hacsak nem tud szembeszállni velük, s nem sikerül ráébersztenie őket, hogy ő sem tréfál, a küldetése megfeneklik ellenségesség zátonyán. Vagyis valahogyan le kell győznie őket.

Summers most már úgy vigyorgott, mint egy hiéna.

- Ni, barátom, elment a mundéros haver. Végre beszélgethetünk. Red Summers vagyok. Téged hogy hívnak?

Lucky viszonzásképpen ugyancsak mosolygott.

- A nevem David Starr. A barátomat Colosnak hívják.

- Az az érzésem, az előbb, amikor ott pusmogtatok, mintha Luckyt hallottam volna. - A barátaim Luckynal, neveznek.

- Hát nem szép? És mondd, szeretnél továbbra ismerencsés maradni?

- Van valami jó ötlete?

- Mit ad Isten, Lucky Starr, van. - Az arca hirtelen fenyegetően eltorzult. - Az, hogy tűnj el a Jupiter Kilencről.

A többiek helyeslőleg rekedt üvöltésben törtek ki, és egyesek kórusban kiáltozták: - Tűnj el! Tűnj el!

A tömeg összébbr szorult, de Lucky állta a sarat.

- Fontos okom van, hogy a Jupiter Kilencen maradjak.

- Ez esetben, azt hiszem, nem leszel ismerencsés - mondta Summers. - Zöldfülű vagy, nyápicnak látszol, és a zöldfülű nyápicok rendszerint póruul járnak a Jupiter Kilencen. Aggódunk érted.

- Remélem, én nem járok póruul.

- Reméled? - kérdezte Summers. - Armand, gyere ide!

A mögötte álló sorokból egy nagy természetű, kerek képű, tagbaszakadt, széles vállú és széles mellkasú férfi lépett elő. Fél fejfel lekörözte Lucky száznyolcvanöt centijét, s ahogy lemosolygott az ifjú tanácsosra, elötüntek megsárgult, ugyancsak hiányos fogai.

A férfiak kezdtek helyet foglalni a padlón. Felszabadultan kiabáltak egymásnak, mint egy focimérkőzés előtt.

- Hé, Armand, vigyázz, nehogy rálépj a kölyökre! - kiáltott egyikük.

* Lucky a. m. „Ismerencsés

374

Colos dühösen bámult a hang irányába, de nem tudta azonosítani a hangoskodót.

- Még mindig elmehetsz, Starr - mondta Summers.

- Eszem ágában sincs felelte Lucky -, különösen akkor, ha valami jó kis mulatságot szerveztek.

- De nem neked - közölte Summers. - Nos, figyelj rám, Starr, készültünk a fogadásodra. Azóta készülünk, hogy először hallottunk a jöveteledről. Elegünk van az ilyen ócska földi hamiskártyásokból, és nem kérünk többet belőletek.

Minden szinten elhelyeztem az embereimet. Tudni fogjuk, ha a parancsnok megpróbál közbeavatkozni, s ha így tenne, Jupiterre, sztrájkba lépünk. Igaz, fiúk?

- Igaz! - harsant fel ötven szájból az egyetértés.

- A parancsnok ezt tudja - folytatta Summers -, és nem hiszem, hogy közbeavatkozna. És ez rendkívüli lehetőséget teremt a számunkra, hogy beavassunk itteni szokásokba, s aztán majd újra megkérdezzük, hogy még mindig nem akarsz-e távozni. Mármint ha eszméleteden leszel.

- Nem értem, minek ennyit kavarni - mondta Lucky. - Mit ártok én bárkinek?

- Nekem biztosan nem fogsz ártani - jelentette ki Summers. - Ezt garantálom.

- Figyelj, haver - szólalt meg a feszültségtől éles, magas hangon Colos -, nem veszed észre, hogy egy tanácsossal beszélsz? Van fogalmad arról, hogy mi lesz, ha újrat húzol a Tudományos Tanácssal?

Summers hirtelen ránézett, a derekára tette a kezét és a fejét hátrahajtvahatározni kezdett.

- Hé, emberek, ez beszél. Idáig azon tűnődtem, hogy mi lehet ez. Úgy néz ki, mintha Szimat Starr elhozta volna a kisöccsét, hogy megvédje.

Colos halottápadt lett, de míg a többiek röhögtek, Lucky odahajolt hozzá, és merev ajkakkal súgott valamit.

- A te dolgod az, Colos, hogy vigyázz a szarvasbékára. Én majd ellátom Summers baját. És a nagy galaxisra, Colos, hagyd abba a saját dühöd közvetítését! Képtelen vagyok mást fogni a szarvasbékán, mint ezt.

Colos kétszer-háromszor nagyot nyelt.

- Nos, Szimat tanácsos mondta. kimerően Summers -, tudsz manőverezni az agravban?

- Épp az imént próbáltam, Mr. Summers.

- Mégis meg kell vizsgálnunk, hogy biztosan tudsz-e. Nem alkalmazhatunk olyanokat, akik nem ismerik az agrav minden trükkjét. Túl veszélyes lenne. Igaz, emberek?

- Igaz! - harsogták megint.

- Armand - folytatta Summers, egyik kezét Armand hatalmas vállán nyugtatva - az egyik legjobb tanítónk. Mire végeztek, mindent tudni fogsz az agrav manőverezésről. Vagyis tudni fogod, ha nem kerülsz az útjába. És most javaslom, hogy menj be az agrav folyosóba. Armand mindjárt követni fog.

- És ha úgy döntenek, hogy nem megyek? - kérdezte Lucky.

- Akkor belökünk, és Armand úgy megy utánad.

Lucky biccentett.

- Nagyon eltökéltnek látszik, Mr. Summers. Van valami szabály az ilyen órákon? A többiek vadul fölnevettek, de Summers fölemelte a karját.

- Csak annyit ajánlhatok, tanácsos, hogy ne kerülj Armand útjába. Ez az egyetlen szabály, amelyet nem árt megjegyezni. Mi a folyosó szájánál figyelünk bennete-

ket. Ha megpróbálsz kimászni, mielőtt vége az órának, akkor vEszahajítunk, de a többi szinten E vannak embereink, azok E figyelnek, és ha kell, ugyanezt teszik. - Mars homokja - kiáltott Colos -, az emberetek huszonöt kilóval

súlyosabb, mint Lucky, és agravspecialista.

Summers tettetett meglepetéssel fordult feléje.

- Nahát! Ez eszembe se jutott. Micsoda szégyen! - A többiek röhögtek.

- Indulj, Starr! Szállj be a folyosóba, Armand! Húzd be, ha másképp nem megy!
- Nem lesz rá szükség - mondta Lucky Megfordult, és belépett a tágas agrav folyosóba. Ahogy a lába beüszott a légüres térbe, az ujjaiával gyengéden megérintette a falat, de ettől lassan forogni kezdett, s a forgást csak a fal újabb érintésével tudta megszüntetni. Ekkor megállt a folyosó közepén, és farkasszemet nézett az emberekkel. Egyesek elismerően morogni kezdtek Lucky manőverétől, Armand is biccentett, és mély, pergő hangon végre megszólalt:

- Hé, jó uram, nem E olyan rossz.

Summersnek hirtelen elkeskenyedett a szája, a homlokán egy új ránc jelent meg, aztán keményen hátba verte Armand-t.

- Ne dumálj, te idióta! Menj utána, és adj neki! - Armand lassan mozdult előre.

- Hé, Red - mondta Summers felé -, ne feszítsd túl a húrt!

Summers arca eltorzult a méregtől.

- Mars be! És tedd, amit mondtam! Mondtam, hogy miféle ez a pasas. Ha nem szabadulunk meg tőle, még többet küldenek a nyakunkra. - A szavai rekedt suttogásba fulladtak, amit már nem E lehetett érteni.

Armand belépett a folyosóba, és megállt szemtől szemben Luckyval.

Lucky Starr szinte öntudatlan állapotban várt. A szarvasbéka által közvetített gyöngye érzelmhullámokra összpontosított. Egyeseket minden nehézség nélkül felismert, részint a természetük, részint a tulajdonosuk miatt. A legkönnyebben Red Summers érzéseit lehetett azonosítani: félelem és kicsinyes gyűlölet volt, izgatott győzelmi mámorral fűszerezve. Armand felől is csörgedezett egy kis feszültség. Időnként éles, tűszúrásnyi izgalmat észlelt az egyik vagy másik néző felől, és néha sikerült azonosítani a tulajdonosát, mivel az érzelem kibocsátása egybeesett egy vidám kiáltással vagy egy ijesztő felhördüléssel. De persze mindezeket el kellett választani Colos dühének nem szűnő hullámaitól.

Ám Lucky most ellenfele apró szemébe nézett, és észrevette, hogy Armand elkezdett föl-le ugrálni, néhány centit mindkét irányba. Ujja a mellkasán lévő műszereken játszott.

Lucky tüstént éber lett. A másik folyton változtatta a gravitációs irányt, azáltal, hogy a középső gombot ide-oda forgatta. Lehet, hogy arra számított, hogy meg tudja zavarni őt?

Lucky pontosan tudta, hogy hiába tapasztalt úrhajós, az agravban fellépő súlytalanságban teljesen járatlan, mert az nem abszolút érvényű, mint az űrben, hanem tetszőlegesen lehet változtatni.

Armand hirtelen zuhanni kezdett, mintha csapdába esett volna - azzal a különbséggel, hogy ő fölfelé esett!

Ahogy Armand széles lábai fölfelé menet elhaladtak Lucky feje előtt, szétnyitotta, aztán összezárta őket, mintha satuba akarná fogni Lucky fejét.

Lucky önkéntelenül hátrahökölt, de ettől a lába előrelelendült, és a teste himbá-

lózni kezdett a súlypontja körül; egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát, és magatehetetlenül imbolygott. A nézők felől felharsant a röhögés.

Lucky tudta, hogy mi a baj. Ki kellett volna használnia a gravitációt. Amikor Armand fölfelé mozdult, Luckynak s úgy kellett volna állítania a gombot, hogy vele együtt fölfelé induljon M. vagy gyorsan lefelé kellett volna zuhannia. Most viszont a gravitáció vonzására lesz szükség, hogy ki tudjon egyenesedni. Zéró gravitációnál az idők végezetéig himbálózna.

De mielőtt az ujjá megérintette volna a vezérlőgombot, Armand már túljutott emelkedés felső holtponton, s most erőt gyűjtött a lefelé zuhanáshoz. Ahogy újra elhúzott Lucky mellett, a könyökével alaposan oldalba bökte. Aztán zuhant tovább, és most vaskos ujjáival megmarkolta Lucky bokáját, és magával rántotta. Erősen húzta lefelé Luckyt, míg csak M nem érte Starr vállát. Lucky érezte, hogy Armand lehelete a haját borzolja.

- Még sok gyakorlásra van szüksége, jó uram - zihálta Armand.

Lucky fölemelte a karját, és egy erős rántással kiszabadította magát Armand szorításából.

Fölfelé forgatta a gravitációs gombot, és azzal segítette az emelkedést, hogy elrúgta magát Armand válláról, miáltal a saját tempóját felgyorsította, a másikat pedig lelassította. Az érzékei persze azt diktálták, hogy most fejfelé zuhan, és ettől annyira feszült lett, hogy úgy érezte, lelassulnak a reakciói. Vagy talán a saját agrav műszerei lustultak M? Kipróbálta őket, és ugyan hiányzott a tapasztalata, amivel biztosan meg tudta volna állapítani, mégis úgy érezte, hogy valami baj van velük. Armand most fölébe került, ordított, ahogy a torkán kifért, taszigálta, és próbálta kihasználni saját testi előnyét, azzal nyomta neki Luckyt a falnak.

Lucky kiszabadította a karját, hogy elérje a gombot, amellyel megfordíthatja a gravitáció irányát. Már készenlétbe helyezte a térdét, hogy fölfelé haladva egy rúgással kibillentse Armand-t a helyzetéből.

De Armand váltott előbb irányt, és neki sikerült kibillentenie Luckyt.

Armand a talpával hátrarúgott, meglökve a folyosó falát, miközben elhúzott mellette, és a következő pillanatban nekicsapta Luckyt a szemközti falnak. Lucky alaposan megütötte magát, ahogy nekidörzsölődött a falnak, s aztán csúszott még egy darabig, míg a bokája bele nem akadt az egyik fémkorlátba, ettől megpördült a teste, és kivágódott a folyosó közepére.

Armand zihálva suttogott Lucky fülébe:

- Még mindig nem elég, jó uram? Csak annyit mondjon Rednek, hogy elmegy. Nem akarom, hogy nagyon megüsse magát.

Lucky tagadólag megrázta a fejét. Különös, gondolta, hogy Armand gravitációs mezője megfordította az övét. Láttá ugyan, hogy Armand keze is a gombon matat, mégis biztos volt benne, hogy ő tekerte meg először a gombot.

Lucky hirtelen megpördült, és belevágta a könyökét Armand gyomorszájába. Armand felnyögött, és Lucky a másodperc tört részét kihasználva felhúzta a lábát kettőjük közé, aztán egyenesen előrerúgott. A két férfi elvált egymástól, és Lucky végre szabad volt.

Egy pillanattal előbb lőtte ki magát, mint hogy Armand visszatért volna, és az

elkövetkező másodpercekben csak arra koncentrált, hogy távol maradjon Arinandtól. Mostanra tökéletesen kitanulta a vezérlőgombok használatát, de az ő berende-

zése igenis lusta volt. Csak a fal menti lábtámaszok precíz használatával és a vilámgyors átfordulásokkal tudta valamennyire távol tartani a másikat.

Ám volt egy pillanat, hogy épp lebegett, mint egy tollpihe, és hagyta, hogy Armand elzúgjon mellette, amikor azt tapasztalta, hogy a vezérlőgombjai teljesen fölmondták a szolgálatot. Képtelen volt megváltoztatni a gravitációs mező irányát, nem tudott sem az egyik, sem a másik irányba gyorsítani.

Ehelyett Armand újra zihálva a nyakába zuhant, és Lucky iszonyatos csattanással nekicsapódott a folyosó falának.

Ötödik fejezet

PUSKÁK ÉS SZOMSZÉDOK

Colos tökéletesen megbízott Lucky tudásában, hogy el tud banni egy túlméretezett hűstömeggel, és ugyan meglehetősen dühös volt erre az ellenszenves csöcselékre, nem félt egy pillanattig sem.

Summers odament a folyosó szájához, és vele együtt egy nyurga, sötét képű alak is odaállt, aki olyan ugató hangon tolmácsolta az eseményeket, mintha televideón egy repülőpólo-mérkőzést közvetítene.

Itt is, ott is éljénzés harsant fel, amikor Armand először nekicsapta Luckyt a folyosó falának. Colos megvetően mérte végig őket. Hát persze, ez az ordítózó bolond próbálja elhitetni, hogy Lucky vesztésre áll. Várjatok csak ki, míg Lucky rájön az agrav vezérlés technikájára, miszlikbe vágja majd az Armand gyereket. Efelől Colos biztos volt.

De amikor a sötét képű azt kiáltotta:

-Armand satuba fogta a fejét. Második zuhanás következik; a lába a falnál; vise szahúzódik, kinyújtózik, és ott az *összeütközés, de milyen szép!* - nos, akkor Colos egy kicsit ideges lett.

Ő is közelebb húzódott a folyosó szájához. Senki sem figyelt rá. Ez a kis termétek egyik nagy előnye. Azok, akik nem ismerték, hajlamosak voltak megfeleledkezni róla, mint potenciális veszélyforrásról.

Colos lenézett, és látta, hogy Lucky ellöki magát a faltól, Armand pedig a közelében lebeg és vár.

-- Lucky! - kiáltott éles hangon Colos. - Maradj távol!

Kiáltását elnyelte a hangzavar, de a sötét képű hangját, aki csak úgy mellékesen odaszólt Red Summersnek, annál jobban lehetett hallani. Colos legalábbis tisztán értette.

- Adj egy kis kakaót a Szimatnak, Red - mondta a sötét képű. - Így nincs benne semmi izgalmas.

- Nem is akarok izgalmat - dörmögte Summers. - Azt akarom, hogy Armand fejezze be a dolgát.

Colos egy pillanatig, de csakis egy pillanatig, nem is értette a rövid szóváltás értelmét. Aztán hirtelen odakapta a szemét Red Summers kezére, aki szorosan a mellkasához szorítva valami kis tárgyat igazgatott, de Colosnak fogalma sem volt, hogy mi lehet az.

- Mars homokja! - kiáltott elhűlve Colos. Hátraugrott. - Hé, Summers! Te szemét csalog!

Ez megint azaz eset volt, amikor Colos örült, hogy - Lucky helytelenítése elle, ne, - magával hozta a gyújtólövedékes puskáját, becenevén a zümmögőt. Lucky megbízhatatlan fegyvernek tartotta, mert nagyon nehéz pontosan célozni vele, de Colos előbb lett volna hajlandó kétségbe vonni, hogy ő is van olyan magas, mint akármelyik száznolcvan centis égimeszelő, mint azt, hogy mesterlövész.

Minthogy Summers nem fordult meg a kiáltásra, Colos megmarkolta a fegyverét (amelynek csak a gombostűfejnyire leszűkülő egycentis csőszája látszott a jobb kéz mutató- és középső ujj között), és épp csak annyira szorította meg, hogy a fegyver elsüljön.

Ezzel egy időben fény villant Summers orra előtt tizenöt centivel, és egy halk pukkanás hallatszott. Nem volt túl lenyűgöző sem a hang, sem a fény. Csak a levegő molekulái ionizálódtak. Summers azonban nagyot ugrott, és a szarvasbéka jelzése(szerint hirtelen pánik tört ki.

- Emberek - kiáltott Colos. - Hidegvér! *Hideguér!* Ti hasított fejú, lógó ajkú szörnyetek. - Újabb gyújtólövedék pukkant a levegőben, ezúttal Summers feje fölött, ahol mindenki világosan láthatta.

Kevesen használták a gyújtólövedékes puskát, mert drága volt, és nehezen lehetett rá engedélyt kapni, de azt azért mindenki tudta, hogy néz ki a lövedék, ha máshonnan nem, hát a televízió-programokból, aminthogy az is közsímt volt, hogy mekkora kárt képes okozni.

Úgy tetszett, mintha mind az ötvenen elfelejtettek volna lélegezni.

Colos szinte fürdött ötven megrémült ember hűvösen szitáló félelmében. A falhoz hátrált.

- Most figyeljete! - szólalt meg Colos. - Hányan tudtátok, hogy ez a szemét Summers zavarja a barátom agrav berendezésének irányító gombjait? Ez a bunyó meg van bundázva.

Summers összeszorított fogakkal, kétségbeesetten csak annyit tudott kinyögni:

- Téved». Tévedsz.

- Én? Nagyon bátor legény vagy, Summers, ha ötven embered megy kettő ellen. Lássuk, a zümmögővel szemben is ilyen bátor maradsz-e! Ezzel a fegyverrel nehéz célozni, és lehet, hogy elvétem.

Megint ökölbe szorult a keze, és ezúttal fülhasogató volt a pukkanás, a villanás pedig mindenkit elvakított, Colost kivéve, aki pontosan tudta, mikor kell egy pillanatra becsukni a szemét.

Summers fojtott kiáltást hallatott. Sértetlen maradt, csak az inge legfelső gombja tűnt el,

- Mondhatom, pontos célzás volt - közölte Colos -, de nem szép dolog ennyire bízni a vakszerencsében. Javaslom, ne mozogj, Summers. Tegyel úgy, mintha

megkövültél volna, te szemét, mert ha megmoccansz, elvétem, és ha kilyukad a bőröd, az jobban fáj, mint amikor lepattan a gombod.

Summers becsukta a szemét. A homloka verítékben úszott. Colos bemért a távolságot, és kétszer tűzelt. Puff! Puff! Újabb két gomb.

- Mars homokja, szerencsés napom van! Hát nem szép, hogy elintézted, hogy senki se avatkozhasson közbe? No, még egyet - ráadásnak!

Summers ezúttal felüvöltött a fájdalomtól. Az ingén egy repedés keletkezett, és a repedésen előbukkant Summers vöröslő bőre.

- kiáltott Colos -, talált. De most már ideges vagyok, és valószínűleg eltévesztem a következőt... Hacsak nem akar. mondani valamit, Summers. - Jól van - kiáltott a másik. - Megzavartam a műszereit.

- A te embered nehezebb volt - mondta nyájasan Colos. - Nagyobb tapasztalata is volt, mégsem engedted, hogy tisztességes küzdelmet vívjanak. Te sosem kockáztatsz, igaz? Dobd el, ami a kezeden van... A többiek se mozogjanak! Mostantól tisztességes küzdelem következik. Senki ne mozduljon, amíg valamelyikük ki nem mászik a folyosóból!

Colos szünetet tartott, és figyelt, miközben a fegyvert szorongató öklét lassan körülhordozta mindkét irányban.

- De ha az izompacsirtátok mászik ki, akkor egy kicsit el leszek keseredve. És ha így elkeseredom, akkor az ég tudja, mit csinálok. Lehet, hogy annyira elszontyolodom, hogy a nagy bánattól belelövök a tömegbe, és nincs a világon az az erő, amely meg tudná akadályozni, hogy ne tízszer szorítsam össze az öklömet. Vagyis ha akad köztetek tíz gyerek, aki unja az életét, akkor imádkozzon, hogy a ti üdvöskétek verje i-ig Lucky Starrt.

Colos kétségbeesetten várt, jobb kezében a puskát tartva, behajlított bal kezében a szarvasbéka akváriumai. Arra vágyott, bárcsak Summers visszaparancsolná a két fiút, véget vetne a küzdelemnek, de nem merte kihívni Lucky haragját. Elég jól ismerte ahhoz, hogy tudja: küzdelem nem érhet véget úgy, hogy Lucky megszegje az ígérését.

Előbb egy árny, aztán még egy suhant át a szemhatáron. Egy csattanást lehetett hallani, mintha egy test zuhant volna a falnak, aztán még egyet, i-ig egy harmadikat. Végül csönd lett.

Egy alak sodródott visszafelé, erősen szorítva a másik bokáját.

Az első vidáman lépett ki a folyosóból; a második, akit fogni kellett, mihelyt kiért, lezuhant, mint egy homokzsák.

Colos felkiáltott. Az álló alak Lucky volt. Az arca fel volt horzsolva és bicegett, de Armand volt az, aki elvesztette az eszméletét.

Nem volt könnyű Armand-t életre pofozni. Egy kis grépfrútra emlékeztető búb volt a fején, és az egyik szeme annyira bedagadt, hogy nem látott ki rajta. Bár csöpögő a vér az alsó ajkából, mégis sikerült fájdalmas mosolyra húznia a száját, amikor megszólalt:

- Jupiterre, vadmacska ez a kölyök. - Feltápáskodott, és mackósan átölelte Lucky vállát. - Miután fogást talált, olyan volt, mintha tíz emberrel keveredtem

volna össze. Jól bunyózik. - Meglepő volt, de az emberek vadul éljenezni kezdtek. A szarvasbéka először felszabadultságot közvetített, aztán ez átment izgatottságba.

Armand mosolya szélesebbre húzódott, és a keze fejével letörölte a vért.

- Ez a tanácsos nem rossz fiú. Akinek nem tetszik a képe, annak mostantól velem is meg kell verekednie. Hol van Red?

Ám Red Summersnek nyoma veszett. Akárcsak annak a szerkezetnek, amelyet Colos parancsára eldobott.

- Figyeljen ide, Mr. Starr - szólalt meg Armand -, mondanom kell magának valamit. Nem az én ötletem volt; Red azt mondta, hogy meg kell szabadulnunk magától, különben mindannyiunkra ráhúzza a vizes lepedőt.

Lucky fölemelte a karját:

- Ez tévedés. Figyeljenek ide. Senkinek nem esik bántódása, aki hű maradt a Földhöz. A szavamat adom rá. A verekedést pedig töröljük a nyilvántartásból. Egy kicsit izgalmas volt, de felejtsük el, Mire legközelebb találkozunk, addigra mindannyian kipihenjük a fáradalmakat. Nem történt semmi. Rendben van? Úgy ordibált mindenki, mintha elment volna az esze; azt kiáltozták, hogy „Nem rossz gyerek”, meg azt, hogy „Éljen a Tanács!”

Lucky már indulni akart, amikor Armand megszólalt:

- Hé, várjon csak. - Mélyen beszívta a levegőt, és vaskos ujjával a Colos karjában lévő tárgyra bökött. - Mi ez? - A szarvasbékára mutatott.
- Egy állat a Vénuszról - felelte Lucky. - A kedvencünk.
- Jópofa. - Az óriás lekuporodott hozzá. A többiek köréjük sereglettek, hogy ők is megnézhessék az állatot, elismerő megjegyzéseket kiáltoztak, megragadták Lucky kezét, és biztosították róla, hogy végig az ő oldalán álltak.

Colos végül is megelégette a lökdösődést, és felkiáltott:

- Menjünk már, Lucky, vagy esküszöm, kinyírok egy-két fickót.
Hirtelen mindenki elhallgatott, aztán néhányan hátraugrottak, hogy helyet csináljanak Luckynek és Colosnak.

Lucky összerázkódott a fájdalomtól, amikor a szálláshelyükön Colos vizet eresztett az arcán lévő zúzódásra.

- Egyesek valami zűmmögőt emlegettek a verekedés végén - mondta Lucky -, de a kavarodásban nem értettem a történet lényegét. Szerintem te biztosan tudod, miről van szó, Colos.

Colos kissé vonakodva kezdte magyarázni a részleteket.

- Azt észrevettem, hogy leállt a vezérlőberendezésem - mondta elgondolkodva Lucky -, de azt hittem, valami technikai hiba van, különösen azután, hogy a második zuhanásom után megjavult. Nem tudtam, hogy te meg Red Summers összeverekedtetek miatta.

Colos vigyorgott.

- Az ürre, Lucky, csak nem gondolod, hogy hagyom, hogy ez a pofa ilyen ócska trükkökkel operáljon!

- Azért biztosan lett volna más megoldás is, mint a fegyverhasználat.

- Semmi más nem higgasztotta volna le őket - felelte Colos sértődötten. - Vagy

szerint az ujjammal meg kellett volna fenyegetnem, hogy „ejnye-bejnye”? Egyébként pedig kénytelen voltam halálra ijeszteni őket.

- Miért? - kérdezte éles hangon Lucky.
- A Mars homokjára, Lucky, bunda volt a bunyóban, az a pasas két zuhanással kiütött, és nem tudtam, hogy maradt-e annyi erő, hogy visszavágyj. Azt akartam elérni, hogy Summers fújja le az egészet.

- Nagyon rosszul tetted volna, Colos. Semmit nem nyerünk vele. Nyilván lettek volna olyanok, akiket nem győz meg a szabálytalanság.

- Tudtam, hogy ezt gondolnád, de ideges voltam.

- Főlöslleges. Miután a vezérlőberendezésem megjavult, nagyon szépen ment minden. Armand biztos volt benne, hogy legyőzött, és amikor rájött, hogy még mindig bírom, elszállt minden ereje. Ez néha megesik olyanokkal, akiknek még soha nem kellett veszíteniük. Ha nem győznek azonnal, az összezavarja őket, és ezek után többé nem képesek nyerni.

- Nagyon igaz, Lucky mondta vigyorogva Colos. Lucky egy vagy két pillanatig csöndben maradt, aztán azt mondta:

- Nem tetszik nekem ez a „Nagyon igaz, Lucky”-zás. Mit csináltál?

- Hát.. - Colos elvégezte az utolsó simításokat a lehorzsolts bőrön, aztán hátralepett, hogy kritikusan megsemmisítse az eredményt -, csak abban reménykedhettem, hogy győzni fogsz, igaz?

- Ezt köve hiszem.

- És azt mondtam mindenkinek, hogy ha Armand győz, akkor annyit puffantok le közülük, amennyit csak bírok.

- Nem gondolhattad komolyan.

- Fene tudja. Ezek mindenesetre elhitték, sőt biztosak voltak benne, miután lát-MI, hogy annak a szemétnak az ingéről lecsaptam négy gombot. Így viszont mind az ötvenen - beleértve Summerset S - azért izgultak, hogy te győzzél, és Armand veszítsen.

- Vagy úgy - mondta Lucky.

- Nem tehetek róla, hogy ott volt a szarvasbéka, és mindezeket a nemes gondolatokat közvetítette feléd.

- Vagyis mindenki Armand ellen volt, neki pedig elhomályosította az agyát a társai kívánsága, hogy veszítsen. - Lucky bosszúsnak látszott.

- Emlékezz csak, Lucky. Két szabálytalan zuhanás. Ez igazán nem nevezhető tisztességes küzdelemnek.

- Igen, tudom. Hát lehet, hogy mégiscsak rám fért ennyi segítség.

Ebben a pillanatban felvillant az ajtó jelzőfénye, és Lucky összevonta a szemöldökét.

- Ki a fene lehet az? - Megnyomta a gombot, amely a tolóajtót behúzta a nyílásba.

Az ajtóban álló tagbaszakadt, kopaszodó férfinak mélykék szeme volt, és tágra nyílt pupillával meredezett befelé. Egyik kezében különös formájú, ragyogó fémtárgyat tartott, amelyet hajlékony ujjai között forgatott. A fémtárgy időnként eltűnt az ujjai között, és mintha önálló életet élne, a hüvelyk- és a kisujja között vándorolt fel s alá. Colos elbűvölve szemlélte a mutatványt,

- A nevem Harry Norrich - szólalt meg a férfi. - A szomszéd szobában lakom. - Jó napot - mondta Lucky.

- Ön, ugyebár, Lucky Starr, ön pedig Bigman Jones. Nics kedvük néhány percre átjönni a lakosztályomba? Csak egy rövid látogatásra, meg innánk valamit.

- Nagyon kedves - felelte Lucky. - Örömmel.

Norrich kicsit mereven megfordult, és megindult a folyosón a következő ajtó felé. Egyik kezével időnként megérintette a falat. Lucky és Colos követte, az utóbbi vitte magával a szarvasbékát.

- Uraim, kerüljenek beljebb. - Félreállt, és előre engedte a vendégeket. - Kérem, foglaljanak helyet. Már nagyon sokat hallottam önökről.

- Miféléket? - kérdezte Colos.

- Lucky küzdelméről a Nagy Armand-nal, és Colosról, aki igen jól céloz a gyűjtőlövedékes puskával. Mindenki erről beszél. Szerintem reggelre nem lesz senki a Jupiter Kilencen, aki ne hallott volna róla. Ez az egyik oka, amiért meghívtam önöket. Beszélni szeretnék erről.

Óvatosan valami pirosas folyadékot töltött két kis pohárba, és megkínálta őket. Lucky egy pillanatig körülbelül öt centivel arrébb tartotta a kezét, mint ahol a pohár volt, de hiába várt, ezért odébb nyúlt, és elvette a poharat Norrichtól. Aztán letette maga mellé az italt.

- Mi . ott az asztalán? - kérdezte Colos. Norrich szobájában a szokásos berendezésen kívül volt még valami, ami úgy nézett ki, mint egy munkaasztal; lefoglalta az egyik fal teljes hosszát, előtte egy pad. Az asztalon egy sor bűvös fémszerszám volt szétszórva, középen pedig egy furcsa szerkezet, tizenöt centi magas lehetett, és nagyon egyenetlen körvonalai voltak.

- Ez? - Norrich keze finoman siklott a munkapad felszíne mentén, aztán megállt azon a különös szerkezeten. - Ez egy hādés kirakó.

- Egy micsoda?

- Egy háromdimenziós kirakó. A japánok több ezer éve használják, de soha nem mentek vele semmire. Ezek a kirakós játék darabjai; a számtalan darabot összeillesztve egy szerkezet alakul ki belőlük. Ez például, ha kész, egy agrar generátor modellje lesz. Magam terveztem, és magam is készítem el.

Főlemelte a kezében tartott darabot, és óvatosan behelyezte a szerkezet egyik nyílásába. A darab simán becsúszott, és a helyén maradt.

- Fogjanak egy másik darabot. - Bal keze gyengéden végigsiklott a szerkezet fölött, miközben a jobb kezével a szétdobált darabok között matatott, megfogta az egyiket, és azt is a helyére tette.

Colos elbűvölve megindult előre, de aztán hirtelen hátraszökött, mert az asztal alatt ugatni kezdett egy állat.

Egy kutya mászott ki a munkapad alól, és a mellső lábát az asztalra tette. A hatalmas német juhász most már barátságosan bámult Colosra.

- Bocsánat, de véletlenül ráléptem - hebegte Colos. - Ó, ez csak Mutt - mondta Norrich. - Nem báuil senkit, aki csak annyit vétett neki, hogy rálépett a lábára. Mutt a kutyám. S az én szemem.

- A szeme?

- Colos - mondta halkan Lucky -, Mr. Norrich vak.

Hatodik fejezet
A HALÁL IS BELÉP A JÁTSMÁBA

Colos hátrahőkölt.

- Bocsánat.

- Nem kell mentegetőznie - mondta vidáman Norrich. - Már hozzászoktam, és boldogulok vele. Vezető technikus tisztíti rangom van, én felelek a kísérleti modellek elkészítéséért. Nincs szükségem segítségre sem az életben, sem a munkapad mellett.

- Gondolom, ez a hédés kirakó nagy gyakorlatot jelent - mondta Lucky. - Úgy érted, hogy össze tudja illeszteni az egyes darabokat, anélkül hogy látná - jegyezte meg Colos. - Mars homokja!

- Nem olyan nehéz, mint gondolnák. Évek óta gyakorlom, magam készítek minden darabot, így hát ismerem a trükkjei, Nézze, Colos, itt van egy egyszerűbb darab. Ez csak egy tojásforma. Szét tudja szedni?

Colos kézbe vette a könnyű ötvözetből készült, tojásdad alakú tárgyat, és hosszasan szemlélte a könnyen és simán egymásba illeszkedő darabokat.

- Igazából Muttra is csak azért van szükségem - folytatta Norrich -, hogy vezessen a folyosókon. - Lehajolt, hogy megvakarja a kutya füle tövét; az állat békésen tűrte, álmos szemekkel nagyot ásitott, és szélesre tátott szájából előtűntek hatalmas fehér tépőfogai és hosszú, piros, lógó nyelve. Lucky a szarvasbékán keresztül érezte, amint Norrich meleg ragaszkodása átárad a kutyára.

- Az agra folyosókat nem használhatom - mondta Norrich -, mivel nem tudom megállapítani, mikor kell csökkentenem a sebességet, ezért a rendes folyosókon közlekedem, és Mutt mutatja az utat. Így jóval hosszabb, de legalább jó testedzés, és a sok sétálástól Mutt és én jobban ismerjük a Jupiter Kilencet, mint bárki más, igaz, Mutt?... Sikerült szétszednie, Colos?

- Nem - felelte Colos. - Ez egy darabból van.

- Á, dehogy Adja csak ide.

Colos odaadta, és Norrich végigfuttatta ügyes ujjait a felületén.

- Látja itt ezt a kis négyzetet? Nyomja meg, akkor egy kicsit besüllyed. Fogja meg azt a darabot, amelyik kijön a másik végén, az óramutató járásával megegyező irányban forgassa el félfordulatnyit, akkor egyben kijön. Látja? És most a többi könnyedén szétszedhető. Előbb ez, aztán ez, aztán ez, és így tovább. Tegye sorba a részeket, ahogyan kivette; nyolc darabnak kell lennie; aztán fordított sorrendben rakja össze. A végén illessze be a kulcsot, az mindent a helyére zár.

Colos gyanakodva szemlélte minden egyes darabot, és egészen közel hajolt hozzájuk. - Azt hiszem - szólalt meg Lucky -, a fogadóbizottságról akart velem

beszélgetni, Mr. Norrich, akikkel az érkezésemkor találkoztam. Azt mondta, az Armand-nal vívott küzdelmem érdekli.

- Igen, tanácsos, hát persze. De szeretném, ha megértene a helyzetet. Én itt vagyok a Jupiter Kilencen, mióta az agrar program elkezdődött, és ismerem az embereket. Egyesek meglépnek, mielőtt valami zűr van, mások maradnak, aztán van itt egy csomó zöldfülű is; de egy szempontból mindannyian ugyanolyanok. Rendkívül bizonytalanok.

- Miért?

- Számos oka lehet. Mindenekelőtt a programban rejlő veszélyek miatt. Több tucat balesetünk volt, és több száz embert elveszítettünk már. Én öt éve elveszítettem a szemem világát, és ha úgy vesszük, szerencsém volt. Meg A halhattam volna. Másrészt azért A bizonytalanok, mert amíg itt dolgoznak, A vannak vágva a barátaiktól és a családjuktól. De itt aztán igazán A vannak tőlük szigetelve.

- Bár el tudom képzelni, hogy vannak, akik kifejezetten élvezik az elszigeteltséget - szólalt meg Lucky. Míg ezt mondta, kajánul mosolygott. Nem volt titok, hogy aki így vagy úgy összeütközésbe került a törvénnyel, az az újonnan felfedezett világokban talált munkát. Mesterséges atmoszférájú kupolában, álggravitációs mezőben dolgozó emberekre mindig szükség volt, és aki ezt önként vállalta, azt nem nagyon faggatták. Végül is senki sem járt rosszul. Ezek az önkéntesek nehéz körülmények között dolgoztak, és nagyban segítették a Földet s az oh lakó népeket, s ezzel, ha úgy vesszük, megfizettek a korábbi ballépéseikért.

Norrich rábólintott Lucky szavaira.

- Látom, ismeri a dörgést, és ennek örülök. A tisztákat és a szakembergárdát nem számítva, szerintem az itteniek több mint a felének priusza van a Földön, és ha a rendőrség mindent tudni akarna, akkor a többiekről A gyorsan kiderülne, hogy nyilvántartott bűnözők. Ot közül jó, ha egy diktálja be a valódi nevét. De legalább érti, miért lesznek itt olyan idegesek, ha egymást érik a nyomozók. Tudjuk, hogy szíriuszi kémeket keresnek, de mindenki attól tart, hogy közben esetleg a saját ballépésére is fény derül, és mehet vissza a földi börtönbe. Szeretnének visszajutni a Földre, de plusz és egy csinos karperec nélkül. Ezért tudta annyira fölhúzni őket Red Summers.

- Red Summers valami különlegesen nagy hal, azért lett ő a vezetőjük? Lehet, hogy túlságosan rosvott múltja van a Földön?

- Esetleg gyilkosság miatt körözik? - mondta savanyú képpel Colos, miközben fölpillantott a hédés tojáról.

- Nem - vágta rá meglehetősen energikusan Norrich. - Meg kell érteniük Summerset. Szerencsétlen élete volt: megromlott családí háttér, korán elvesztett szülők. Rossz társaságba keveredett. Igen, börtönbe A került valami kis szélhámoóság miatt. Ha a Földön marad, csak egy hiába eltékozozt élet várt volna rá. De feljött a Jupiter Kilencre. Itt új életet kezdett. Közönséges munkásként érkezett, de képezni kezdte magát. Kitanulta az alacsony nyomású építőmérnöki, az erőterés gépészeti és . agrar technikusí szakmát.

Felelősségteljes pozícióba léptették elő, ahol nagyszerűen helytállt. A többiek adnak a szavára, csodálják, és nagyon szeretik. Rájött, hogy milyen az, ha tisztelet övezi, helye van valahol, és semmitől sem fél úgy, mint attól, hogy esetleg vissza kell térnie a Földre, és folytatnia kell az otthagyt életét. - Vagyis annyira gyűlöli a Földet - vakkantott közbe Colos -, hogy még attól se riadt vissza, hogy család küzdelemben megölje Lucky,

- Igen - komorodott el Norrich -, hallottam, hogy egy alacsony fázisos oszcillátorral próbálta tönkretenni a tanácsos vezérlőberendezését. Ez ostobaság volt a részéről, de pánikba esett. Nézzék, ez az ember alapjában véve jó szívű. Amikor az én jó öreg Muttom meghalt...

- Jó öreg Mutt? - kérdezte Lucky.

- Volt egy vakvezető kutyám, még ez előtt, azt is Muttnak hívtam. Egy erőteres rövidzárlatban pusztult A, amelyben rajta kívül még két ember is meghalt. Nem kellett volna ott lennie, de tudják, a kutyák néha szeretnek elcsatangolni saját fel-

fedező utakra. Ez is szeret elkóborolni, ha nincs szükségem rá, de mindig visszajön. - Lehajolt, hogy megpaskolja az állat horpaszát, mire Mutt becsukta a szemét, és a farkával koppantott a padlón.

- Szóval miután az öreg Mutt megdöglött, egy darabig úgy látszott, hogy nem kaphatok újat, és valószínűleg visszaküldenek a Földre. Itt kutya nélkül semmi hasznomat sem veszik. Vakvezető kutya viszont kevés van; az igénylőknek várakozási listára kell feliratkozniuk. A Jupiter Kilenc illetékesei viszont nem akartak semmilyen szálát megmozgatni, mert nem szívesen teregették volna ki a tény, hogy fejlesztőmérnökként egy vakot alkalmaznak. A Kongresszus gazdasági bizottsága mindig ilyen csemegékre vár, hogy legyen kire ráhúzni a vizes lepedőt. Végül is Summers járt közben az érdekemben. Valami régebbi földi összeköttetése segítségével megszerezte Muttot. Ni egészen szabályos úton, önök ezt úgy mondanák, hogy a feketepiacon jutott hozzá, de Summers az állását is kockáztatva tett szívességet egy barátjának, és ezért nagyon hálás vagyok neki. Remélem, nem felejtik el, hogy Summers ilyesmikre is képes, és szentet hunynak a ma reggeli ténykedése fölött.

- Ni akarom följelenteni - mondta Lucky. - Nem gondoltam rá még a beszélgetésünk előtt sem. Ennek ellenére biztos vagyok benne, hogy a Tanácsban megvan Summers valódi neve és a kartotékja, és szeretném ellenőrizni az adatait.

- Persze, tegye meg, ennek semmi akadálya - felelte elpirulva Norrich. - Rá fog jönni, hogy nem is olyan rossz fiú.

- Én is ezt remélem. De áruljon el valamit. A küzdelem során a program illetékesei meg sem kísérelték, hogy közbeavatkozzanak. Nem találja ezt különösnek? Norrich röviden fölnevetett.

- Egyáltalán nem. Nem hiszem, hogy Donahue parancsnok sokat búslakodott volna, ha magát megölik, legfeljebb amiatt fájt volna a feje, hogy hogyan tussolja el. Sokkal nagyobb gondjai vannak, mint maga vagy a nyomozása.

- Gondjai?

- Hát persze. Minden évben lecserélik akitérit-t vezérkarát; a hadsereg politikája a rotáció. Donahue a hatodik főnökünk, de mind közül messze a legjobb. Ezt el kell ismerni. Szakított a bürokratikus kukacoskodással, és meg sem próbálta titkos hadiüzemmé tenni az itteni programot. Szabadjára engedte az embereit, időnként nagy jeleneteket rendez, viszont szép eredményeket tud felmutatni. Befejezéséhez közeledik az első agrav hajó. Egyesek szerint napokon belül indítható.

- Ilyen hamar?

- Állítólag. A baj csak az, hogy Donahue parancsnoknak kevesebb mint egy hónap múlva lejár a megbízatása. Ha most késésbe kerülünk, ez azt jelenti, hogy agrav hajót addig nem lehet indítani, míg meg nem érkezik Donahue utódja. A következő parancsnok szépen belovagol rajta, övé a hírnév, bekerül a történelemlétkönyvekbe, és Donahue-ra a kutya se fog emlékezni.

- Nem csoda, hogy nem repesett az örömtől, amikor megérkezett a Jupiter Kilencre - mondta izgatottan Colos. - Szívesen megszabadulna tőled, Lucky.

- Ne pattog már, Colos - csitította Lucky. De Colost nem lehetett leállítani:

- Átkozott hamiskártyás. Mit törődik ő azzal, hogy a szíriusziak fölfalják a Földet, ha egyszer meglovagolhatja azt a rohadt hajót. - Fölemelte ökölbe szorított kezét, mire Mutt halkán morogni kezdett.

- Mit csinál, Colos? - kiáltott fel Norrich.

- Tessék? - kérdezte elképedve Colos. - Én semmit.

- Fenyegető mozdulatot tett?

Colos gyorsan leeresztette a karját.

- Á, dehogy.

- Mutt mellett nem árt az óvatosság. Arra képezték ki, hogy vigyázzon rám... Figyeljen, megmutatom. Lépjen egyet felém, és tegyen úgy, mintha rám akarna ütni.

- Erre semmi szükség - mondta Lucky. - Így is elhisszük.

- De kérem - folytatta Norrich. - Nem lesz semmi baj. Majd időben leállítom Muttot. Egyébként sem árt, ha kicsit gyakorolja. Itt mindenki annyira vigyáz rám, hogy azon sem csodálkoznék, ha már elfelejtette volna, amit tanult. Gyerünk, Colos. Colos előrelépett, és lagymatagon fölemelte a karját. Abban a pillanatban Mutt hegyezni kezdte a fülét, rászegelte a szemét, kivillantak éles tépőfogai, a lábán ugrásra készen megfeszültek az izmok, torka mélyéből vészjósló morgás tört elő. Colos sietősen visszahúzta a kezét, Norrich pedig azt mondta:

- Elég, Mutt! - A kutya visszakuporodott. Lucky tisztán érezte a felgyűlő, majd elernyedő feszültséget Colos agyában és az örömmámort Norrich gondolataiban.

- Hogy boldogul a hadás tojással, Colos? - kérdezte Norrich.

- Föladtam - mondta elkeseredve a marsbeli kis ember. - Mindössze két darabot sikerült összeillesztenem, a többivel nem boldogultam.

Norrich nevetett.

- Csak gyakorlás kérdése. Nézzel!

Kivett két darabot Colos kezéből, és azt mondta: - Nem csoda. Ezt a kettőt rosszul illesztette össze.

Az egyiket kipöckölte a helyéből, megfordította, aztán újra összeillesztette, vett

egy újabb darabot, aztán még egyet, míg mind a hetet össze nem rakta valami laza tojásdad alakban, amelynek a közepén maradt egy lyuk. Fölvette a nyolcadikat, a táródarabot, azt is becsüsztatta, aztán az óra járásával ellenkező irányban félig elforgatta, utána egészen benyomta, és azt mondta:

- Kész.

Földobta a kész tojást a levegőbe, elkapta, miközben Colos bosszúsan szemlélte a mutatványt.

Lucky fölkel.

- Nos, Mr. Norrich, még látjuk egymást. Nem fogom elfelejteni, amit Summersről meg a többiekéről mondott. Köszönjük az italt. - A pohár továbbra is érintetlenül állt az asztalon.

- Örülök, hogy találkoztunk - mondta Norrich, és ő is fölemelkedett, hogy kezet fogjon velük.

Időbe telt, míg Lucky el tudott aludni. Csak feküdt a szoba sötétjében, sok száz méterre a Jupiter Kilenc felszíne alatt, hallgatta Colos halk hortyogását a szomszédos szobából, és a nap eseményein tűnődött. Újra meg újra végiggondolt mindent. Valami nem tetszett! Történt valami, aminek nem kellett volna, vagy valami nem történt meg, aminek viszont meg kellett volna történnie.

Fáradt volt, és ebben a félig éber, félig alvó állapotban minden egy kicsit valószerűtlennek és kifacsarodottnak látszott. Valami lebegni kezdett az álom peremén. Odakapott, de a tünemény addigra továbbsiklott.

Mire reggel lett, már semmi sem maradt belőle. Zuhanyozás után Lucky épp puha, meleg levegősugarakkal szárítkozott, amikor Colos kiáltott át a szobájából:

- Hé, Lucky - harsogott a kis marsbeli kicseréltem a szarvasbéka szén-dioxid palackját, és bedobtam egy kis algát. Ugye lehozod a megbeszélésünkre azzal az átkozott parancsnokkal?

- Le, persze.

- Akkor minden rendben lesz. Mit szólnál hozzá, ha megmondanám a parancsnoknak, hogy mit gondolok róla?

- Ugyan már, Colos.

- A fene egye i-ig! Akkor most én megyek zuhanyozni.

Mi, minden Földön kívüli, Colos is, amikor csak alkalma nyílt rá, tobzódott a vízben, és imádott lassan, komótosan zuhanyozni. Lucky nagy lélegzetet veü, hogy a most következő nyivákolást - amit Colos éneklésnek nevezett - túlélje.

Colos már javában benne járt valami fülhasogatóan hamis és gyanús dallamtöredékben, Lucky pedig épp végzett az öltözködéssel, amikor megszólalt az interkom. Lucky odalépett a készülékhez, és vételre kapcsolta. - Itt Start.

- Starr! - Donahue parancsnok barázdált arca tűnt föl a képernyőn. A szája keskeny volt, keményen összeszorította az ajkait, és egész arckifejezése merő ellentétben állt azzal, ahogyan Luckyra meredt.

- Hallottam valamit rebesgetni, hogy összeütközésbe került az egyik munkasunkkal.

- Igen, és?

- Látom, nem sérült meg.

- Minden jó, ha jó a vége. - Lucky mosolygott.

- Ugye emlékszik, hogy figyelmeztettem?

- Nem is akartam panaszkodni.

- Nos, ha nem akar, akkor a programunk érdekében azt is t-ig kell kérdeznem, hogy készül-e jelentést írni az üggyel kapcsolatban.

- Hacsak ki nem derül, hogy valami közvetlen köze van az engem izgató problémához, ígérem, hogy soha nem hozom elő.

- Akkor jó! - Donahue láthatóan hirtelen megkönnyebbült. - Remélem, ezt a fogadalmát a délelőtti megbeszélésünkön is megtartja. Esetleg lehallgatják, és bizalmas anyagként rögzítik, amit beszélünk, és jobban szeretném...

- Ni is vesztegessünk rá több szót, parancsnok.

- Nagyon jól - A parancsnok annyira megnyugodott, hogy szinte szívélyes lett a hangja. - Akkor egy órán belül jövök.

Lucky futólag érzékelte, hogy Colos zuhanya elhallgatott, s hogy az éneklésből halk dúdolás lett. Most ez is abbamaradt, és egy pillanatig csönd volt.

- Rendben van, parancsnok... - mondta Lucky a készülék felé fordulva, amikor Colos vad, szinte összefüggéstelen ordítózásban tört ki.

- *Lucky!*

Lucky talpra ugrott, és két lépéssel az elválasztó ajtónál termett.

De Colos már ott állt az ajtóban, és tágra nyílt szemében rémület tükröződött.

- Lucky! A szarvasbéka! Megdőglött! Megölték!

Hetedik fejezet

EGY ROBOT IS BELÉP A JÁTSZMÁBA

A szarvasbéka műanyag doboza összetört, s a padló elázott a kifolyt víztől. A szarvasbéka, amelyet félig betakart az alga, nem mozdult, láthatóan megdőglött. Most, hogy elpusztult, és nem tudta többé befolyásolni az érzelmeket, Lucky vég-

re képes volt megszabadulni attól az erőltetett rajongástól, amely a többieket is

ha.

talmába kerítette, mihelyt az állat vonzáskörébe kerültek. Dühös volt, bár főképp - pen magára, amiért engedte, hogy valaki uralkodjon rajta.

Colos, frissen a zuhany után, épp csak az alsónadrágját kapta magára, és hol ökölbe szorult a keze, hol elernyed.

- Az én hibám volt, Lucky. Az egész az én hibám volt. Olyan hangosan etette Ice a zuhany alatt, hogy nem hallottam, amikor valaki belépett.

A kifejezés, vagyis hogy valaki „belépett”, nem volt egészen helyénvaló. A gyilkos nemcsak egyszerűen belépett; sokkal inkább berobbant, mint egy tűzgolyó. Az ajtó zárszerkezete elolvadt és szétmállott a láthatóan nagy kaliberű energiafejlesztőtől.

Lucky visszalépett c interkomhoz.

- Donahue parancsnok!

- Igen, mi történt? Valami baj van?

- Egy óra múlva találkozunk. - Lucky lekapcsolta a készüléket, és visszatért a sopánkodó Coloshoz. Komoran azt mondta: - Az én hibám volt, Colos. Hector bácsi elmondta, hogy a szíriusziak még nem fedezték föl a szarvasbeka érzelmi uralmával kapcsolatos tudnivalókat, és én ezt nem vettem elég komolyan. Pedig ha egy kicsivel kevésbé vagyok optimista a szíriuszi butaságot illetően, akkor soha egy pillanatra sem lett volna szabad szem elől tévesztenünk ezt a szegény kis állatot. Mihelyt Lucky és Colos elhagyták a szálláshelyüket, Nevsky hadnagyba botlottak.

- Örülök, uram, hegye tegnapi csetepatében nem esett bántódása - mondta hal-
kan. - Nem akartam cserbenhagyni, de ön kifejezetten ezt parancsolta. -
Felejtse el, hadnagy - felelt szórakozottan Lucky. Az agya folyton visszatért ah-
hoz a ponthoz, amikor előző este, épp elalvás előtt, félálomban egy gondolat
derengett lel benne, ami aztán el is tűnt. Most azonban nem akart eszébe jutni,
és végül Lucky másra kezdett figyelni.

Beléptek az agrar folyosóba, amely ezúttal zsúfolásig telve volt emberekkel, akik
pontosan és oda sem figyelve száguldoztak mindkét irányban. Mindenütt a
„munkakezdés” hangulata érződött. Bár az emberek a felszín alatt dolgoztak, és
voltaképpen nem volt sem nappal, sem éjszaka, mégis betartották a huszonnégy
órás földi időszámítást. Az emberiség minden új világba, ahol csak
megtelepedett, elvitte a megszokott földi életrendet. És bár itt folyamatosan
dolgoztak, a legtöbben a „nappali műszak”-ot választották, vagyis
naprendszerbeli időszámítás szerint lelenctől ötig. Most éppen kis híján kilencre
járt, és azért volt ilyen nagy nyüzsgés az agrar folyosókon, mert mindenki
sietett a munkahelyére. Külső szemlélőnek az c 1 c érzése, hogy valóban
„reggel” van, a nap épp fölkel a keleti horizonton, és harmat hullik a före.

Amikor Lucky és Colos belépett a tárgyalóterembe, két férfi ült az asztalnál.
Egyikük Donahue parancsnok, akinek az arcán, bár gondosan leplezte,
feszültség

vibrált. A parancsnok fölemelkedett, és hűvösen bemutatta a másik férfit, James
Pannert, a főmérnököt, a program civil vezetőjét. Panner köpcös, kurta nyakú
férfi volt, kreol arcából szúrósan nézett ki sötét, mélyen ülő szeme. A gallérjánál
kigombolt sötét ingen nem volt semmilyen rangjelzés.

Nevsky hadnagy tisztelgett és elvonult. Donahue parancsnok megvárta, míg be-
csukódik az ajtó, s csak azután szólalt meg:

- Most, hogy végre négyen maradtunk, lássunk munkához.

- Négyen, plusz egy macska - jegyezte meg Lucky, és megsimogatta azt a kis szőr-
pamacsot, amely két mellső lábát az asztalra téve ünnepélyesen nézett rá. - Ez,
ugye, nem az a macska, amelyiket tegnap láttam?

A parancsnok elkomorodott.

- Talán igen. Talán nem. Rengeteg macskánk van a Jupiter Kilencen.

Mindenesetre szerintem nem azért jöttünk össze, hogy a kedvenc
háziállatainkról fecsegjünk.

- Épp ellenkezőleg, parancsnok - mondta Lucky -, azt gondoltam, hogy velük
kezdhetnénk, és szándékosan hoztam szóba. Emlékszik a mi kedvencünkre,

uram?

- Arra a kis vénuszi jószágra? - kérdezte váratlanul meleg hangon a parancsnok.
- Persze hogy emlékszem. Olyan... - Hirtelen zavartan elhallgatott, mint aki maga is meglepődik, mitől lett ilyen lelkes, ha nincs is itt a szarvasbéka.
- Annak a kis vénuszi jószágnak különleges képességei voltak - mondta Lucky.
- Észlelte és közvetítette az érzéseket, sőt bizonyos érzelmeket másokra is rá tudott erőltetni.

A parancsnok szeme elkerekedett, de Panner fojtott hangon azt mondta:

- Egyszer hallottam valami pletykát erről a képességéről, tanácsos. De csak nevettem rajta.

- Pedig nem kellett volna. Ez így igaz. Sőt azért kértem ezt a mostani találkozót öntől, Donahue parancsnok, mert szerettem volna előkészíteni, hogy a szarvasbéka jelenlétében a program minden egyes dolgozójával elbeszélgethessek. Érzelmi analízist szeretnék tartani.

Úgy tetszett, a parancsnok még mindig nem ocsúdott fel előbbi meglepetésből.

- De mit akarna vele bizonyítani?
- Talán semmít. Ennek ellenére szerettem volna megpróbálni.
- *Szerette volna?* - szólt közbe Panner. - Miért beszél múlt időben, Starr tanácsos? Lucky komoran végigmérte a program két tisztviselőjét:

- Mivelhogy a szarvasbékám elpusztult.
- Ma reggel megölték - tette hozzá dühösen Colos.
- Ki ölte meg? - kérdezte Donahue.
- Nim tudjuk, parancsnok.

Donahue hátradólt a székében.

- Ezek szerint lőttek a nyomozásnak, míg meg nem érkezik az utápfifi.
-

Ni várhatunk tovább - közölte Lucky. - A szarvasbéka pusztá halála már önmagában is sokat elárult, és sokkal súlyosabbá tette az egész ügyet.

- Hogy érti?

Mindenki meghökkent. Még Colos is mélységesen meglepődve nézett fel Luckyra.

Mondtam, hogy a szarvasbéka képes bizonyos érzelmeket másokra erőltetni - szólalt meg Lucky. - Ezt maga is tapasztalhatta, Donahue parancsnok. Fel tudja idézni az érzéseit, amikor tegnap a hajómon először pillantotta meg a szarvasbé-

kát? Meglehetősen feszültnek látszott, mégis, amikor meglátta az állatot...

Emlékszik az akkori érzéseire?

- Meglehetősen magával ragadott az a kis jószág - hebegte a parancsnok. És ha most visszagondol, érti már, hogy miért?
- No, gondoljuk csak végig. Meglehetősen csúnya volt.
- Mégis tetszett magának. Akár akarta, akár nem. Gondolja, hogy képes lett volna bántalrnazni?
- Azt hiszem, nem.
- Biztos vagyok benne, hogy nem lett volna képes rá. Akinek érzelmei vannak, az nem tudná bántani. Valaki mégis megtette. Valaki megölte.
- Meg tudja magyarázni ezt a paradoxont? - kérdezte Panner.
- Könnyedén. Csakis olyan tehette, akinek *nincsenek* érzelmei. Például egy ro-

bot. Tegyük fel, hogy valahol a Jupiter Kilencen van egy robot, egy gépember, aki a megszólalásig hasonlít az emberre.

- Emberszabású robot? - csattant fel Donahue parancsnok. - Képtelenség. Ilyenek csak a tündérmesékben léteznek.

- Szerintem ön, parancsnok, nincs tisztában azzal, milyen ügyesek a szíriusziak a robotok előállításában - jegyezte meg Lucky. - I:JW vélem, képesek rá, hogy modellként olyan embert használjanak., aki ízig-vérig lojális a Jupiter Kilenc iránt, és miután megépítették, szépen kicserélik az illetővel. Ezt az emberszabású robotot olyan érzékekkel szerelik föl, amelyek tökéletes kémme teszik. Példának okáért képes lehet látni a sötétben, vagy az anyagon keresztül is megérez bizonyos tárgyakat. Egy beépített szubéterikus készülék segítségével bizonyára információkat is tud közvetíteni. A parancsnok a fejét rázta.

- Nevetséges. Egy ember is könnyűszerrel megölhette a szarvasbékát. Egy végsőkéig kétségbeesett és beijedt ember ugyanúgy legyőzhette azt a... azt a szellemi befolyást, amit az állat gyakorolt rá. Erre nem gondolt?

- De igen - válaszolta Lucky. - De miért lenne bárki is ennyire kétségbeesett, miért lenne olyan kíméletlen, hogy megtámadjon egy védtelen szarvasbékát? Az a legkézenfekvőbb magyarázat, hogy a szarvasbéka kétségbeesett dühöt váltott ki valakiből, aki rájött, hogy ez az állat egyáltalán nem veszélytelen. A szarvasbéka csakis azért jelent veszélyt a gyilkos számára, mert észleli és közvetíti az indulatait. Tegyük föl, hogy ezek az érzések rögtön elárulják, hogy az illető kém.

- Ez hogyan lehetséges? - kérdezte Panner.

Lucky odafordult hozzá:

- Mi van, ha a gyilkosunknak egyáltalán nincsenek érzelmei? Vajon nem lepleződik le rögtön, hogy nem is ember, hanem robot?... Vagy nézzük más oldalról. Miért kellett csak a szarvasbékát megölni? Miután nagy kockázatot vállalva bejutott a szobánkba, láthatta, hogy egyikünk a zuhany alatt áll, én az interkomnál, mindketten gyanútlanok vagyunk, és készületlenül érne a támadás, vajon miért a szarvas- békát és miért nem minket ölt meg? Vagy ha úgy tetszik, miért nem ölt meg minket is, meg a szarvasbékát S?

- Talán nem volt ideje - tűnődött a parancsnok.

- Van egy másik és hihetőbb magyarázat - mondta Lucky. - Ismerik a roboMk három törvényét, amelyet minden robot építésénél be kell tartani?

- Én csak általánosságban ismerem - mondta a parancsnok -, nem tudnám idézni őket..

- Én tudom - vágta rá Lucky -, és engedelmeükkel idézem S, hogy lássunk tisztán. Az első törvény így hangzik: A robotnak nem szabad bántalmaznia az embert, és tétlenül kell tűrnie, ha az ember kezét emelne rá. A második törvény: A robot vesse alá magát az ember parancsának, hacsak a parancs nem ütközik az első törvénybe. A harmadik törvény: A robot mindaddig védheti saját magát, míg ez a védelem nem kerül összeütközésbe az első és a második törvénnyel.

Panner bólintott.

- Rendben van, .nácsos, de mindez mit bizonyít?

- A robotnak meg lehet parancsolni, hogy ölje meg a szarvasbékát, mivel állat.

A szarvasbéka veszélybe sodorhatja a robot életét: a harmadik törvény előírja az önvédelmet, a második törvény pedig az engedelmisséget. Azt viszont nem lehet megparancsolni, hogy ölje meg Colost vagy engem, mivel emberek vagyunk, s az emberölést tiltja az első törvény. Egy emberi kém megölt volna minket is, a szarvasbékát S; a robot kém csak a szarvasbékát ölhetette meg. Vagyis mindez egy dolgot bizonyít, parancsnok.

A parancsnok egy hosszú perccig eltűnődött, ezalatt mozdulatlanul ült, s csak arcán a barázdák lettek még mélyebbek. Aztán megszólalt:

- Mit javasol? Talán világítsunk át minden munkást, aki a programban dolgozik?

- Nem - felelte mindjárt Lucky. - Ez nem olyan egyszerű. A sikeres kémkedés nem itt folyik, hanem valahol másutt. Ha itt van emberszabású robot, akkor feltehetőleg máshol is van. Jó lenne elkapni annyi emberszabású robotot, amennyit csak lehetséges; ha lehet, mindegyiket. Ha túlságosan mohón és nyíltan vadászunk egyre, akkor a többit esetleg elrabolják, hogy legközelebb majd máshol vessék be.

- De akkor mit javasol, mit tegyünk?

- AH, hogy lassan kell dolgoznunk. Ha fölmerül a gyanú, hogy robottal kerülünk szembe, számos módja van, hogy a gép hogyan árulhatja el magát, anélkül hogy önmaga észrevenné. Most nem akarom a kezdet kezdetétől elmagyarázni. Magáról például, parancsnok, tudom, hogy nem robot, mivel tegnap észleltem az érzelmeit. Mi több, szándékosan felbosszantottam, hogy ellenőrizhessem a szarvasbékámat, amiért utólag elnézését kérem.

Donahue arca lila lett a méregtől:

- Hogy én robot?

-

Mit mondtam, csak arra használtam magát, hogy ellenőrizsem a szarvasbékámat.

- Bennem viszont aligha lehet bizonyos, tanácsos - mondta szárazon Panner. - Én nem néztem farkasszemet a szarvasbékájával.

- Ez igaz - ismerte be Lucky. - Maga még nem tisztá. Vegye le az ingét!

- Micsoda? - hördült fel Panner. - Miért?

- Most tisztázta magát - mosolyodott el Lucky. - Egy robotnak teljesítenie kellett volna a parancsot.

A parancsnok nagyot csapott öklével az asztalra.

- *Elég!* Azonnal hagyja abba! Nem tűröm, hogy tesztelje vagy bármilyen formában megzavarja az embereimet. Starr tanácsos, nekem dolgom van ezen a holdon; egy agrav hajót kell fölküldenem az ürbe, és fel is fogjuk löni. Az embereimet már épp eléggé kifaggatták, és minden gyanún felül állnak. A maga sztorija a robotokról örültség, és nem vagyok hajlandó bevenni. Tegnap megmondtam magának - foly-

tatta kis idő után -, nem akarom, hogy zaklassa az embereimet és megingassa a hold erkölcsi rendjét. Tegnap ugyancsak kihozott a sodromból. Most azt mondja, csak azért, hogy letesztelje a szarvasbékáját, ám ez egy jottányival sem enyhíti a sertést. Épp ezért nem érzem szükségét, hogy együttműködjek

magával, és nem is fogok. Hadd mondjam el pontosan, hogy mit tettem. Megszakitottam minden összeköttetést a Földdel. Szükségállapotot rendeltem el a Jupiter Kilencen. Mostantól a katonai diktátor hatalmával rendelkezem. Ért engem?

Lucky szeme egy hajszálnyit összeszűkül.

- Mint a Tudományos Tanács tagja, rangban maga fölött állok.

- És hogyan akar a rangjának érvényt szerezni? Az embereim nekem engedelmeskednek, és már ki E adtam a szükséges utasításokat. Erőszakot fognak alkalmazni, ha akár szóban, akár tetteleg megpróbál ellenszegülni a parancsaimnak.

- És mik ezek a parancsok?

- Holnap - mondta Donahue - naprendszeri idő szerint délután hat órakor az első működő agrav hajó elindul a Jupiter Kilencről a Jupiter Egy, vagyis az Ió hold felé. Miután visszatértünk - *miután*, Starr tanácsos, egy órával sem hamarabb -, elkezdheti a nyomozást. S aztán, ha kapcsolatba akar lépni a Földdel, és haditörvényszéket akar összehívni, állok rendelkezésére.

Donahue parancsnok merően nézett Lucky Starr-ra.

- Készen van a hajó? - kérdezte Lucky Pannert.

- Úgy tudom, igen - felelte Panner.

- Holnap indulunk - közölte ellentmondást nem tűrő hangon Donahue. - Nos, Starr tanácsos, velem jön, vagy le kell tartóztatnom?

Feszült csend következett. Colosnak láthatóan elakadt a lélegzete. A parancsnok keze hol ökölbe szorult, hol kinyílt, az arca fehér volt, és elgyötörtnek látszott. Panner lassan előhúzott az inge zsebéből egy darab rágógumit, egy kézzel leszedte róla a fóliaborítást, aztán a szájába gyömöszölte.

Lucky ekkor lazán összekulcsolta a kezét, hátradőlt a székében, és azt mondta:

- Örömmel együttműködöm magával, parancsnok.

Nyolcadik fejezet

VAKSÁG

Colos szinte nyomban dühbe gurult.

- Lucky! Hagyod, hogy se szó, se beszéd, abbahagyassa veled a nyomozást? - Nem egészen, Colos - felelte Lucky. - Az agrav hajó fedélzetén folytatjuk a nyomozást.

- Nem, uram - mondta határozottan a kapitány. - Önök nem szállnak föl az agrav hajóval. Egy pillanatig se ringassa magát ebben a hitben!

- Akkor ki mehet önökkel, parancsnok? Gondolom, ön.

- Igen, én. Valamint Panner, a főmérnök. Két tisztem, öt másik mérnök, és a legénység öt tagja. Mindegyiküket már rég kiválasztottuk. Én és Panner, mint a ter-

vezés legfőbb felelősei, az öt mérnök irányítja a hajót, a többiek pedig a terv kitri-telezése során nyújtott szolgálataikért.

- Miféle szolgálatokért? - kérdezte gondterhelten Lucky.

- A legjobb példa arra, amiről a parancsnok beszél - vágott közbe Panner -,

Harry Norrich, aki...

Colos megmerevedett a meglepetéstől.

- Az a vak ember?

- Ezek szerint már ismerik? - kérdezte Panner.

- Tegnap este találkoztunk vele - közölte Lucky.

- Nos - folytatta Panner Norrich a tervezés megkezdése óta velünk van. Akkor veszítette el a látását, amikor két érintkező közé dobta magát, nehogy deformálódjon az erőter. Ot hónapig kórházban volt, és végül is csak a szemét nem tudták rendbe hozni. A bátorságának köszönhető, hogy egy hegynyi darab ki nem röpült a holdból. Megmentette kétszáz ember életét, és emellett megmentette magát a programot is, mivel egy komolyabb baleset mindjárt az elején lehetetlenné tette volna, hogy a Kongresszus a hozzájárulását adja a kísérletek folytatásához. Vagyis ez olyan tett volt, amivel kiérdemelt egy helyet az agrav hajó első útján. - Milyen kár, hogy nem láthatja közélről a Jupitert - mondta Colos. Aztán összeszűkülött szemmel azt kérdezte: - Hogyan fog közlekedni a hajó fedélzetén?

- Biztos vagyok benne, hogy visszük magunkkal Muttot is - közölte Panner. - Igazán jól nevelt kutya.

- Csak ennyit akartam tudni - csattant fel Colos. - Ha egy kutyát el tudnak vinni, akkor Luckyt meg engem is fölvehetnek a hajóra.

Donahue parancsnok türelmetlenül pislogott az órájára. Most az asztalra tette a kezét, és úgy csinált, mint aki föl akar emelkedni.

- Ezek szerint mára végeztünk, uraim - mondta.

- Nem egészen - szólalt meg Lucky. - Egy apróságot még tisztáznunk kell. Colos kissé nyersen fogalmaz, de tulajdonképpen igaza van. Mi is ott leszünk az agrav hajó fedélzetén.

- Nem - mondta a parancsnok. - Ez lehetetlen.

- Lehet, hogy a kettőnk súlya több mint amennyit a hajó elbíró?

Panner fölnevetett.

-de agrav hajó egy hegyet is elbírna.

-Akkor talán nincs elég hely?

A parancsnok mélységes nemtetszéssel bámult Luckyra.

- Nem vagyok hajlandó megmondani az okát. Magukat egyszerűen azért nem visszük, mert így rendelkeztem. Világos?

Egy pici elégedettség suhant át az arcán, és Luckynak nem volt nehéz kitalálnia, hogy ezzel akarta visszaadni azt a legorombítást, amit a *Bolygó hetit'* fedélzetén kapott ötöle.

- Mégiscsak jobban tenné, ha magával vinne, parancsnok - mondta csöndesen Lucky.

Donahue kajánul nevetett.

- Miért? Különböznél fölment a Tudományos Tanács? Míg vissza nem érek, úgysem tud kapcsolatba lépni a Földdel, utána meg, ha tetszik, nyugodtan elzavarhatnak.

- Szerintem nem gondolta végig az egészet, parn

m

acsnok - ondtá Lucky. - Mos-

tantól kezdve visszszamenőlegesen is fölmenthetik. És ígérem, hogy így is fognak

tenni. Ami a kormány nyilvántartását illeti, Al az fog szerepelni, hogy az agrar hajó nem az ön vezénylete alatt tette meg az első útját, hanem az utódjáé alatt, bárki Agyen is a,. Utólag még a hajózónaplót is megváltoztathatják, ha azt akarják bizonyítani, hogy ön jelen sem volt az első utazáson.

Donahue parancsnok elfehéredett. Fölkelt, és egy pillanatig úgy tetszett, neki-megy Luckynak.

- Hogr döntötL parancsnok? - kérdezte Lucky.

Amikor végre megszólalt, Donahue hangja csöppet sem volt természetes:

- Jöhe Me k.

Lucky a nap hátralévő részét az adattárban töltötte, és különböző alkalmazottak személyi anyagát böngészte át, Colos viszont Panner vezetésével laborról laborra t, aztán a hatalmas kontrollhelyiségeket látogatták végig.

Csak vacsora után, amikor visszatértek a szállásukra, volt alkalmuk újra egyedül maradni. Lucky hallgatása nem volt meglepő, mivel az ifjú tanácsos a döntő pillanatokban soha nem volt bőbeszédű, de a homlokán végigsuhant valami sötét árnyék, s erről Colos biztosan tudta, hogy a társa nagy gondban van.

- Ni nagyon haladunk előre kockáztatta meg Colos.

- Semmi meglepő, ez igaz - ismerte be Lucky.

Hozott magával egy mikrofilmet a vetítőből; Colos egy pillanatra a címét is látta: *Felsőfokú robotika*. Lucky módszeresen kezdte befűzni a film, a vetítőbe.

Colos nyugtalanul fészkelődött.

- Végig akarod olvasni, Lucky?

- Azt hiszem, igen.

- Akkor nem baj, ha átmegyek a szomszédba Norrichhoz?

- Menj csak. - Lucky a szemére illesztette a vetítő optikáját, aztán hátradőlt, és hanyagul karba tette a kezét.

Colos becsukta maga után az ajtót, aztán egy pillanatra kissé idegesen megállt odakint. Tudta, hogy ezt előbb Luckyval kéne megbeszélnie, mégis olyan erős volt a kísértés...

Azt mondta magának: Ni.m csinálok semmit. Úgyis csak ellenőrizM akarok va lamit. Ha tévedtem, hát tévedtem, minek ezzel zavarni Lu.ckyt? De ha igazam van, akkor tényleg lesz valami mondanivalóm a számára.

Mihelyt csöngetett, az ajtó azon nyomban kinyílt, és Colos meglátta Norrichot, amint vaksin a bejáratra szegezi a szemét; az előtte lévő asztalon különös figurákkal egy sakkhhoz hasonló tábla állt.

- Igen? - szólalt meg NorrAh.

- Colos vagyok - Alélte a kis marsbeli.

- Colos! Jöjjön. Üljön le! Starr tanácsos magával van?

Az ajtó becsukódott, és Colos körülnézett a fényesen kivilágított szobában. A szája megfeszült.

- Sajnos dolga van. De ami engem illet, mára elég az agrarból. Dr. Panner kör-bevitt, csakhogy alig könyítok valamit az egészhez.

- Igazán? Megengedi, hogy elmagyarázzam? - Colos leült egy öblös karosszékbe. és lehajolt, hogy benézzen Norrich munkapadja alá. Fejét a két mellső lábán pihen tetve, Al feküdt Mutt, és fél szemmel Colost figyelte.

(Hagyd beszélni, gondolta Colos. Had beszélni, míg nem találsz vagy csinálsz valamit.)

- Nézze - szólalt meg Norrich. Fölemelte az egyik kezében lévő bábút. - A gravitáció az energia egy formája. A kezemben tartott darab a gravitációs mező hatása alatt áll, de nem tud elmozdulni: azt mondjuk róla, hogy helyzeti energiája van. Ha elengedem, ez a helyzeti energia átalakul mozgássá - más szóval kinetikus energiává. Mivel zuhanás közben továbbra is a nehézkedési erő hatása alatt áll, a mozgása egyre gyorsabb lesz. - Ennél a pontnál elengedte a bábút, s az lezuhant. - Míg csak: placcs - mondta Colos. A bábu leesett a padlóra, és elgurult. Norrich lehajolt, mint aki utána akar nyúlni, aztán azt mondta:

- Lenne szíves ideadni, Colos? Nem tudom, merre gurult. Colos elnyomta csalódottságát. Fölvette a bábút és visszaadta.
- No már most - folytatta Norrich - egészen a legutóbbi időig csak azt lehetett csinálni a helyzeti energiával, hogy kinetikus energiává alakítottuk. De a kinetikus energiát persze tovább lehet hasznosítani. A Niagara-vízesést például arra, hogy villamos áramot termeljen, de ez most nem ide tartozik. Az űrben a gravitációból mozgás lett, és ezzel vége.

- Vegyük a Jupiter holdjainak a rendszerét - mondta kis szünet után Norrich.
- Mi eléggé messze kint vagyunk a Jupiter Kilencen. Tizenötmillió mérföldre az anyabolygótól. De épp a Jupitertől hatalmas mennyiségű helyzeti energiánk van. Ha megpróbálunk elutaznia Jupiter Egyre, az Ió holdra, amely mindössze kétszáznyolcvanötezer mérföldre van a Jupitertől, akkor bizonyos értelemben végigzuhanjuk azt a sok millió mérföldet. Iszonyatos sebességre teszünk szert, amelyet egy hiperatommotorral folyamatosan ellensúlyoznunk kell. Ez óriási energiát emészt föl. És ha csak egy parányit is tévedünk, akkor könnyen lehet, hogy zuhanunk tovább, de ezúttal már csak egy helyre zuhanhatunk: a Jupiterre, ami viszont egyenlő az azonnali halállal. De ha biztonságosan le tudunk is szállni az lóra, még mindig ott a probléma, hogy vissza S kell jutnunk, ami azt jelenti, hogy sok millió mérföld magasra kell emelkednünk a Jupiter gravitációja ellenében. A Jupiter holdjai közötti manőverezés egész egyszerűen megfizethetetlenül drága.

- És az agrav? - kérdezte Colos.
- Ó, az más kérdés. Az agrav konverterrel a helyzeti energiát át lehet alakítani más, a kinetikus energiától különböző energiává. Az agrav folyosón például az egyik irányba ható gravitációt zuhanás közben föl lehet használni a másik irányba húzó szabadeséshez. Az egyik irányba zuhanó emberek szolgáltatják a másik irányba haladók energiáját. Miközben ily módon leadják az energiájukat, soha nem gyorsulnak fel túlságosan. A természetes szabadesés sebességét kivéve olyan gyorsan vagy lassan haladnak, ahogy akarnak. Érti már?

Colos nem volt egészen biztos benne, hogy érti, de azért azt mondta:
- Folytassa.
- Az űrben ez másként van. Nincs második gravitációs mező, ahova leadhatnánk az energiát. Ehelyett hiperatomikus energiamezővé alakítjuk, és így tároljuk. Ily módon az űrhajó a természetes szabadesést kivéve bármilyen

sebességgel zuhanhat a Jupiter Kilencről az lóra, miközben arra sem kell energiát pazarolnia, hogy lassítson. Vagyis nem használ el semmilyen energiát, kivéve, amikor a végén fölveszi az ló keringési sebességét. És mindezt teljes biztonságban teszi, mivel a hajó

állandó ellenőrzés alatt áll. Ha kell, teljesen ki lehet iktatni a Jupiter gravitációját. A Jupiter Kilencre való visszatéréshez azonban még mindig energiára van szükség. Ezt nem lehet kikerülni. Most viszont a visszaúthoz föl lehet használni, ami a hiperatomikus kondenzátorban korábban összegyűlt. A Jupiter saját gravitációs mezőjének energiája fogja visszalökni a hajót.

- Ez jól hangzik - jegyezte meg Colos. Fészkelődött a karosszékekben. Így nem jut sehová. Hirtelen megszólalt: - Mi van az asztalán?

- Sakk - felelte Norrich. - Tud játszani?

- Kicsit - vallotta be Colos. - Lucky megtanított, de vele nem élvezet játszani.

Mindig győz. - Aztán csak úgy mellékesen azt kérdezte: - És maga hogy játszik?

- Úgy érti, hogy vakon?

- Izé...

- Semmi baj. Nem vagyok érzékeny a vakságom miatt... Könnyű megmagyarázni. A tábla mágnesezve van, s a bábuk könnyű mágneses ötvözetből készültek, hogy a helyükön maradjanak és ne dőljenek le, ha véletlenül végigsöprök rajtuk a karommal. Próbálja ki.

Colos megfogta az egyiket. Olyan lassan mozdult el a helyéről, mintha szirupba ragadt volna.

- És mint látja - folytatta Norrich -, nem is rendes sakkbábuk.

- Inkább a dáma figuráira emlékeztetnek - dűnnyögte Colos.

- Megint csak azért, hogy ne döntsem le őket. Bár nem teljesen laposak. Kicsit meg van mintázva a fejük, hogy érintéssel könnyen azonosíthassam őket, és emlékeztetnek annyira az eredeti figurákra, hogy mások is egy pillanat alatt megtanulják, és játszhassanak velem. Próbálja ki maga is.

Colosnak nem esett nehezére. A hegyes pontokból álló korong nyilvánvalóan a királynő volt, míg egy másik bábu közepén egy kis kereszt jelölte a királyt. A hátránt lefutó rovátkás bábu volt a futó, a pártázatos korong a bástya, két hegyes fül jelölte a lovat, és a sima kerek gombok voltak a parasztok. Colos elakadt.

- És most mit csinál? Magában játszik?

- Nem, egy problémát szeretnék megoldani. Ez az állás: van egy megoldás, de csakis egy, amelyben a fehér három lépéssel győz, és most ezt próbálok kitalálni.

- Hogyan tudja megkülönböztetni a fehéret a feketétől? - kérdezte hirtelen Colos. Norrich fölnevetett.

- Ha közelebbről szemügyre veszi a bábukát, láthatja, hogy a peremük rovátkolva van, ezek a fehérek, a feketék viszont simák.

- Ó! Ezek szerint ésszerűen kell tartania, hogy hol állnak a figurák, igaz?

- Ez nem nehéz - mondta Norrich. - Úgy hangzik, mintha fotografikus memória kéne hozzá, pedig valójában csak annyit kell tennem, hogy időnként végighúzom a kezem a táblán és megérintem a bábukát. Látja, hogy a kockák is kicsi rovátkákkal vannak jelölve.

Colos kapkodni kezdte a levegőt. A kockákról megfeledkezett, és tényleg rovátkázva voltak. Úgy érezte, mint aki maga is egyfajta sakkot játszik, és mintha csúfosan kikapott volna.

- Nem zavarja, ha nézem? - kérdezte éles hangon. - Hátha rájövök a helyes lépésekre.

- Csak tessék - mondta Norrich. - Bárcsak sikerülne! Félórája próbálkozom vele, és kezdek ideges lenni.

Egy-két percig csönd volt, aztán Colos fölemelkedett, a teste megfeszült, olyan volt, mint egy macska, annyira vigyázott, hogy zajt ne üssön. Előhúzott egy kis zseblámpát, és apró lépésekkel elindult a fal felé. Norrich egyszer sem emelte fel a fejét a tábláról. Colos gyors pillantást vetett Muttra, de a kutya sem mozdult.

Elérte a falat, és a leheletét is ,sszatartva, egyik kezét puhán és zajtalanul a kapcsolóra tette. Hirtelen kialudt a fény, és mélységes sötétség borult a szobára. Colos emlékezett rá, hogy milyen irányban van Norrich széke. Fölemelte a zseblámpát.

Tompa puffanást hallott, aztán kicsit méltatlankodva és meglepetten Norrich szólalt meg:

- Miért oltotta le a lámpát, Colos?

- Ez az - kiáltott győzelemittasan Colos. Hirtelen teljes erővel rávilágított Norrich arcára. - Maga nem is vak; maga kém.

Kilencedik fejezet Az AGRAV HAJÓ

- Nem tudom, mit művel - kiáltott Norrich -, de az ürre, ember, ne csináljon semmit hirtelen, mert a kutya magára ugrik!

- Pontosan tudja, mit csinállok - mondta Colos -, látja, hogy előhúzom a gyújtólövedékes puskámat, és azt hiszem, hallott már róla, milyen jó céllovó vagyok. Ha a kutyája megmozdul felém, akkor vége.

- Ne bántsa Muttot! Kérem!

Colos hátrahőkölt a Norrich hangjából feltörő aggodalomtól.

- Akkor nyugtassa meg, és jöjjön velem; senkinek sem esik bántódása. Átme-gyünk Luckyhoz. És ha a folyosón bárkivel találkozánk, ne merjen mást mondani, mint azt, hogy „Jó napot!” Ne feledje, szorosan a nyomában leszek.

- Mutt nélkül egy lépést sem tudok tenni - mondta Norrich.

- Dehogynem - felelte Colos. - Csak öt lépés a folyosón. Még ha igazán vak volna, ennyit akkor is meg tudna tenni - pláne ha valaki hédés játékokat meg ilyesmiket csinál.

Az ajtó nyitódásának hangjára Lucky levette szeméről a vetítő optikáját, és azt mondta:

- Jó napot, Norrich. Hol van Mutt?

Colos előbb szólalt meg, mintsem hegye másik felelhetett volna.

- Mutt Norrich szobájában van, és Norrichnak nincs rá szüksége. A Mars homokjára, Lucky, Norrich nem lát rosszabbul, mint te vagy én.

- Micsoda?

- Az ön barátja nagyot téved, Mr. Starr - szólalt meg Norrich. - Azt akarom mondani...

- Csönd! - csattant fel Colos. - Most én beszélek, aztán majd ha kérdezzük, akkor tegye meg a megjegyzése,

Lucky karba tette a kezét.

- Ha nem haragszik, M. Norrich, szeretném hallani, mit forgat a fejében Colos. Colost pedig megkérjük, hogy közben azért tegye A a fegyverét.

Colos egy fintorral elrakta a puskát.

- Nézd, Lucky - mondta -, nekem a kezdet kezdetétől gyanús volt ez a mókus. A hédés kirakóiban nem tetszett valami. Egy kicsit túl jól ment neki. Akkor kezd- .m A tünódni, hogy vajon nem lehet-e kém.

- Már másodszor nevezett kémnek - kiáltott fel Norrich. - Ezt nem túróm.

- Nézd, Lucky - mondta Colos -, nem is rossz ötlet, hogy egy kém vaknak tette magát. Egy csomó mindent láthat, amiről a többiek nem is sejtik, hogy volt egy szemtanújuk. Soha nem jönnek rá. Nem rejtenek el előle semmit. Nyugodtan belebámulhat bármilyen létfontosságú dokumentumba, az emberek csak azt gondolják: „Ez csak szegény Norrich. Úgyse látja.” Vagy még valószínűbb, hogy még ez se jut eszükbe. Mars homokja, tökéletes álca!

Norrich percről percre mind jobban elképedt.

- De hát én vak varok. A hédés kirakót vagy a sakkot már elmagyaráztam... - Persze hogy elmagyarázta - mondta ledorongoló hangon Colos. - Évek óta szajkózza ezeket a magyarázatokat. De akkor minek égeti a villanyt a szobájában, ha egyedül van? Amikor vagy egy félórája beléptem, égett az összes villany. Nem miattam gyújtotta fel. A kapcsoló sokkal messzebb volt attól, ahol ült. Miért égte a lámpák?

- Miért ne éghettek volna? - kérdezte Norrich. - Nekem teljesen mindegy, hogy égne vagy nem, inkább azok számára szoktam égve hagyni, akik meglátogatnak, mint például ön.

- Rendben van - mondta Colos. - Ebből is látszik, milyen ügyesen kitalálja a választ mindenre; a sakkra, vagy hogy hogyan tudja azonosítani az egyes darabokat. Egyszer majdnem megfélekezett magáról. Leejtette az egyik sakkfigurát, és lehajolt, hogy tölvegye, de még időben észbe kapott, és engem kért meg, hogy segítsek. - A hangja után rendszerint meg tudom állapítani, hogy valami hova esett - magyarázta Ni-rich. - De ez a darab elgurult.

- Folytassa csak a magyarázkodást - mondta Colos. - Úgyse segít, mert van valami, amire úgyse tud magyarázatot adni. Figyelj, Lucky, próbára akartam tenni Norrichot. Lekapcsoltam a villanyt, aztán teljes erővel az arcába akartam világítani a zseblámpámmal. Gondoltam, ha nem vak, úgyis felugrik vagy elkezd hunyorogni. Tudtam, hogy rajtakapom. De még erre se volt szükség. Mihelyt sötét lett, szegény pasas megfélekezett magáról, és azt mondja: „Miért oltotta le a lámpát?” Most kérdem én, honnan tudta, Lucky? Honnan *tudta*?

- De... - kezdte Norrich.

Colos a szavába vágott:

- Elhiszem, hogy *érzi* a sakkfigurákat, a hédés kirakót meg ilyeneket, de azt

nem, hogy azt is érzi, ha kiálszik a fény. Al *lát*nia kellett.

- Azt hiszem, ideje hagyni Mr. Norrichot is szóhoz jutni - mondta Lucky.

- Köszönöm - szólalt meg Norrich. - Lehet, hogy én vak vagyok, de a kutyám nem. Mint már korábban mondtam, amikor éjszakára lekapcsolom a lámpát, az nekem semmit sem jele., de Mutt számára azt jelzi, hogy mehet aludni a vackára. Ezúttal hallottam, hogy Colos lábujjhegyen a falhoz megy, a kapcsoló irányába. Próbált hangtalanul mozogni, de aki már öt éve elvesztette a szeme világát, az uhug-

puhább lépteket is meghallja. Egy pillanattal azután, hogy Colos megállt, hallottam, hogy Mutt a sarokba ugrik, és helyet foglal a vackán. Nem kellett hozzá túl sok ész, hogy kitaláljam, mi történt. Colos ott áll a kapcsolónál, Mutt pedig bevacokolja magát éjszakára. Nyilvánvalóan Colos leoltotta a villanyt.

A mérnök előbb Colos, aztán Lucky irányába fordította világtalan arcát, mint aki hegyezi a fülét a válaszra.

- Igen, értem már - szólalt meg Lucky. - Az az érzésem, hogy bocsánatot kell kérnünk öntől.

Colos gnómszerű arca boldogtalanul elfintorodott.

- De Lucky...

Lucky megrázta a fejét.

- Hagyd már abba, Colos! Soha ne kapaszkodj olyan teóriába, amelyikkel egyszer már kudarcot vallottál. Remélem, megérti, Mr. Norrich, hogy Colos csak azt tette, ami hite szerint a kötelessége volt.

- Bárcsak kérdezett volna még egy kicsit, mielőtt cselekszik - mondta hűvösen Norrich. - És most mehetek? Ugye nem veszik zokon, ha távozom?

- Persze hogy mehet. Hivatalból azonban kötelességem arra kérni, hogy senki-nek se beszéljen róla, mi történt. Nagyon fontos.

- Bár ez szerintem kimeríti a hamis vád alapján való letartóztatás fogalmát, de hagyjuk. Ígérem, nem említem senkinek. - Odament az ajtóhoz, tétovázás nélkül megnyomta a nyílászáró gombját, és kísétált a folyosóra.

Colos szinte azon nyomban odafordult Luckyhoz. - Trükk volt. Nem lett volna szabad elengedned.

Lucky a jobb kezébe ejtette az állát, és hűs, barna szeme gondokkal volt terhes.

- Nem, Colos, nem ő a mi emberünk.

- Pedig ő az, Lucky. Akkor is, ha vak, ha *tényleg* vak, még valami terhelheti a számláját. Lucky, gondold csak bele - Colos egyre izgatottabb lett, apró keze ökölbe szorult -, a szarvasbéka közelébe tudott jutni, anélkül hogy látta volna. Meg is ölhette.

Lucky a fejét csóválta.

- Nem, Colos. A szarvasbéka szellemi befolyása nem attól függ, hogy látják-e. Ez közvetlen szellemi kapcsolat. Márpedig ezt a tényt nem lehet megkerülni. Csakis robot ölhette meg - mondta lassan. - Csakis egy gépmember, és Norrich nem az.

- De honnan tudod, hogy... - Colos hirtelen elhallgatott.

- Látom, magad is rájöttél a válaszra - mondta Lucky. - Az első találkozásunk alkalmával, amikor még nálunk volt a szarvasbéka, tudtuk fogni az érzelmeit.

Vannak érzelmei, tehát nem robot, vagyis nem őrá vadászunk.

De míg ezt végigmondta, az arcán iszonyú gondok tükröződtek, és földre is lőtte a robotikáról szóló könyv mikrofilmjét, mint aki úgyis hiába vár segítséget tőle.

A világ első agrav hajóját Jupiter Holdjának keresztelték el, de Lucky még életében nem látott ilyen monstrumot. Elég nagy volt ahhoz, hogy az űr igazi luxushajója legyen, de a legénység és az utasok szállása meglehetősen zsúfoltnak látszott, mivel az építmény kilenczatedét az agrav konverter és a hiperatomikus erőter-kondenzátorok foglalták el. Középtájon hatalmas, ívelt, a denevérekére emlékeztető szárnyak nyúltak ki. Ot az egyik oldalon, őt a másikon, összesen tíz szárny lebegett a hajón.

Lucky már korábban hallotta, hogy ezek a szárnyak, azáltal, hogy belehasítottak a gravitációs erőter vonalaiba, hiperatomikus energiává konvertálták a gravitációt. Ilyen prózai feladatuk volt, mégis valami baljós megjelenést kölcsönöztek a hajónak. A hajó a Jupiter Kilencbe vágott óriási gödörben pihent. Már elhúzták a vasbeton tetőt, s az egész területet átengedték a Jupiter Kilencen uralkodó gravitációnak és légüres térnek.

Körülbelül ezer ember - a program valamennyi dolgozója - összegyűlt ebben a természetes amfiteátrumban. Lucky még az életben nein látott egyszerre ennyi szkfanderes embert. Az eseményre való tekintettel szinte tapintható izgatottság érződött; bizonyos, szinte hisztérikus nyugtalanság, amit abból lehetett látni, hogy mindenki durva tréfákat eszelt ki, amit ki-ki könnyen megtehetett az alacsony gravitáció miatt.

És egyikük a szkfander alatt nem is ember, gondolta komoran Lucky. De melyikük? És hogyan tudhatná meg?

Donahue parancsnok rövid beszédet tartott, amelyben felajánlotta a hajót egy csoport csöndbe burkolózott férfinak, akikre akaratuk ellenére mély benyomást tett a ceremónia, Lucky eközben fölnézett a Jupiter felé, és a közelében megpillantott egy parányi égitestet, amely nem csillag volt, hanem csak egy fényforgács, ívelt, mint egy levágott köröm, olyan apró, hogy alig lehetett látni. Ha közben egy kis levegő lett volna, és nem a Jupiter Kilenc légüres tere, ez a parányi karéj alaktalan fényfoltta kenődött volna szét.

Lucky tudta, hogy ez az apró sarló a Ganümedész, a Jupiter Három, a Jupiter legnagyobb mellékbolygója, az óriás planéta legérdekesebb holdja. Közel háromszor akkora mint a Föld Holdja; nagyobb mint a Merkúr. Majdnem akkora mint a Mars. S ha véget ér az agrav utazás, a Ganümedész pillanatokon belül a Naprendszer egyik legfontosabb lakott tagjává válik.

Donahue parancsnok végre érdelemről remegő hangon megkeresztelte a hajót, s aztán az összegyűlt közönség ötös-hatos csoportokban a zsilipeken keresztül bevonult a hold levegővel töltött belsejébe.

Csak azok maradtak, akik hamarosan felszállnak a *Jupiter Holdja* fedélzetére. Egyesével másztak fel a bejárati zsilip rámpájára, elsőnek Donahue parancsnok. Lucky és Colos utolsónak mászott be. Ahogy beléptek, Donahue parancsnok barátságtalanul elfordult. Colos Luckyhoz hajolt, és összeszorított fogakkal azt

mondta:

- Észrevetted, hogy Red Summers is a fedélzeten van?
- Tudom.
- Az a pasas, aki megpróbált megölni.
- Tudom, Colos.

A hajó emelkedni kezdett, de az emelkedés eleinte csak méltóságteljes kúszásnak hatott. A Jupiter Kilenc felszíni gravitációja mindössze egynolcvanad része a Földének, és bár a hajó súlya még mindig több száz tonna volt, nem ez okozta a kezdeti lassúságot. Még ha a gravitáció teljes egészében hiányzott volna, a hajónak akkor is meg kell tartania teljes anyagtartalmát és a vele utazó tehetetlenségét. Attól kezdve, hogy megmozdult, ugyanolyan nehéz ezt a hatalmas testet mozgásban tartani, mint megállítani vagy megváltoztatni az útírányt.

De előbb lassan, majd egyre gyorsabban maguk mögött hagyták az indítóödröt. A Jupiter Kilenc összezsugorodott mögöttük, és hamarosan már csak úgy látszott a képernyőn, mint egy csipkés szélű, szürke sziklatömb. A fekete égboltot csillagképek fénye hintette tele, s köztük egy fényes gyöngy volt a Jupiter.

James Panner közeledett feléjük, és kezét a két vendég vállára tette.

- Uraim, mit szólnának hozzá, ha meghívnám önöket ebédre a kabinomba? Itt a monitorokon egy darabig úgy sincs semmi látnivaló. - SzEes szája vigyorra húzódott, amitől vaskos nyakán kidagadtak az erek, és úgy tűnt, mintha nem is lenne nyaka, ez a tuskó csak a feje folytatása volna.

- Köszönjük - mondta Lucky. - Nagyon kedves, hogy meghív.

-- A parancsnok ügyse tenné - folytatta Panner -, és a többiek is kissé tartózkodóak magukkal szemben. Én viszont nem szeretném, ha túlságosan magányosak lennének. Hosszú utazás lesz.

- On nem gyanakszik, dr. Panner? - kérdezte szárazon Lucky.

- Persze hogy nem, Emlékezzon csak, engem megvizsgált, és kiálltam a próbát.

Panner kabinja kicsi volt, alig fértek E benne hárman. Látszott, hogy ezen az első agrav hajón olyan kicsire zsugorították össze a szálláshelyeket, amennyire csak a tervezői lelemény engedte. Panner három konzervet bontott fel, amelyekben az űrhajókon szokásos ételkoncentrátum volt. Lucky és Colos szinte otthon érezték magukat: a melegedő Eti illata, a szinte rájuk dőlő falak, a falakon kívül az űr végtelen üressége, a remegés, az állandóan rázkódó hiperatomikus motorok, amelyek a gravitációs energiát lökőerővé alakították, vagy táplálékkal látták E a hajó energifaló zsigereit: mindez régóta ismerős volt számukra.

A motorok zúgását hallgatva az embernek az volt az érzése, hogy végre valósággá vált az ősi hit a „szférák zenéjé”-ről.

- Mostanra elértük a szökési sebességet, ami azt jelenti: nem kell attól

tartanunk, hogy visszaesünk a Jupiter Kilenc felszínére - közölte Panner.

- Más szavakkal azt E mondhatnánk, hogy mostantól szabadeséssel közelítjük

meg a Jupitert - tette hozzá Lucky.

- Igen, tizenötmillió mérföldet kell zuhannunk. Mihelyt elég nagy sebességre tettünk szert, bekapcsoljuk agravot.

Míg beszélt, elővett a zsebéből egy órát. Ez egy széles korong volt, amely csillogott, de számok nem voltak rajta. Megnyomott egy kis gombot, mire világító számok jelentek meg rajta. Egy fényes fehér vonal kezdett körbefutni a korong peremén, aztán a fehér vörösre váltott, és mihelyt a vörös vonal körbeért, újra a fehér vonal indult körbe.

- Ilyen hamar tervezik az agrav bekapcsolását? - kérdezte Lucky.

- Hamarosan - felelte Panner. Az asztalra tette az órát, és csöndben ettek tovább. Panner megint fölemelte az óráját.

- Egy percen belül meg kell itt-tennie. Teljesen automatikus vezérlésű. - Bár a főmérnök meglehetősen higgadt hangon beszélt, az órát tartó keze kissé remegett. - Most - mondta Panner, aztán csönd lett. Tökéletes csönd.

Abbamaradt a hiperatomikus motorok zümmögése. Mostantól kizárólag a Jupiter gravitációs mezője termelte a hajó elektromos áramát és álgravitációs mezőjét.

- Hajszálpontos! Tökéletes! - Eltette az órát, és bár az arcán visszafogott volt a mosoly, megkönnyebbülés látszott rajta. - Mostantól a hajónk agrav üzemmódra tért át.

Lucky is mosolygott.

- Gratulálok. Örömmel tölt el, hogy a fedélzeten lehetek.

- El tudom képzelni. Elégge megoldoztak érte. Szegény Donahue.

- Sajnálom, hogy így meg kellett gyötörnöm a parancsnokot - mondta komoran Lucky -, de nem volt más választásom. Így vagy úgy, de fel kellett jutnom a hajóra.

- *Kellett?* - Panner szeme elkeskenyedett Lucky váratlan hangulatváltozásától.

- Kellett! Majdnem bizonyos vagyok benne, hogy a kéne, akit keresünk, jelenleg a hajó fedélzetén tartózkodik.

Tizedik fejezet

HAJÓ BELSEJÉBEN

Panner megütődve bámult maga elé. Aztán azt kérdezte:

- Miért?

- A szíriusziak nyilvánvalóan tudni akarják, hogyan működik a hajó. Ha tökéletes a kémkedési módszerük - mi, ahogy idáig annak bizonyult -, miért ne folytathatnak a hajó fedélzetén is?

- Vagyis azt állítja, hogy a *Jupiter Holdja* fedélzetén tartózkodó tizennégy ember közül az egyik robot.

- Pontosan ezt gondolom.

- De hát már rég kiválasztották, hogy ki jöhet az első utazásra.

- A szíriusziak ismerhették a kiválasztás szempontjait és módszerét, mint ahogy minden mást is tudnak a programmal kapcsolatban, tehát *úgy* irányították az emberszabású robotjukat, hogy az minden szempontnak megfeleljen.

- Ot túl sokra tartja őket - dűnnyögte magában Panner.
- Ezt elismerem - hagyta helyben Lucky. - De van másik alternativa is.
- Mi az?
- Hogy az emberszabású robot potyautasként került a fedélzetre.
- Nem valószínű - közölte Panner.
- De elképzelhető. Könnyedén följuthatott abban a kavarodásban, amikor a parancsnok megkeresztelte a hajót. Próbáltam szemmel tartani mindenkit, de lehetetlen volt. Mi több, a rakéta kilenczizedét a motorház foglalja el, vagyis bőven van hely elrejtőzködéésre.

Panner ezen kicsit elgondolkodott. - Nem olyan sok, mint gondolná.
- Ennek ellenére át kell kutatni a hajót. Segít nekünk, dr. Panner?
- Én?
- Természetesen. Főmérnök lévén, ön jobban ismeri a motorházat, ecet bárki más. Önnel megyünk.

- Várjanak. Teljesen hiábavaló erőfeszítés.
- Ha nincs is potyautas, dr. Panner, azzal S nyerünk valamit. Legalább megtudjuk, hogy elegendő a hajón legálisan tartózkodó emberek átvizsgálására fordítani az erőnket.

- Csak mi hárman?
- Kiben bízhatunk - mondta csöndesen Lucky -, ha bárki, akit segítségül hívnánk, esetleg épp a keresett robot? Ne is fecsegljünk rá több szót, dr. Panner. Hajlandó segíteni? Ezt úgy is kérdezem, mint a Tudományos Tanács tagja.
Panner vonakodva állt fel.

- Ha jól értem, kénytelen leszek.

Lemásztak az első motorszintre vezető keskeny akna kapaszkodóin. Tompított és természetesen rejtett fények fogadták őket, ezek azt a célt szolgálták, hogy a kétoldalt elhelyezett hatalmas szerkezetek ne vessenek árnyékot.

Egy hang sem hallatszott, még egy apró zümmögés sem jelezte, micsoda hihetetlen erőket fogtak itt csapdába és használnak fel. Colos, ahogy körülnézett, megrökönyödve tapasztalta, hogy nem talál semmi ismerős formát; mintha az űrhajók, például a *Bolygó Starr* megszokott berendezéseiből semmi se maradt volna.

- Mindent zárt szelvényekben helyeztek el - állapította meg.
Panner bölintott, és csöndben azt mondta:

- Amit csak lehetett, automatizáltunk. Minimálisra csökkentettük az emberi beavatkozás szükségességét.

- És ha meg kell valamit szerelni?
- Erre gyakorlatilag nincs szükség - felelte komoran a főmérnök. - Minden folyamatban alternatív áramkörök és pótberendezések vannak, amelyek automatikusan bekapcsolódnak, ha az ellenőrzés hibát talál.

Panner megindult előre, mutatva az utat a keskeny nyílásokon, de lassan mozgott, mint aki arra számít, hogy bármelyik pillanatban gyilkos szándékkal rájuk ront valaki vagy valami.

Szintenként haladtak előre, Panner módszeresen, a szakember biztonságával

kúszott a központi alagútból hol az egyik, hol a másik oldalcsatornába, onnan az egymás után következő géptermekekbe.

Végül a hajó legalján álltak meg, a hatalmas farokfűvókáknál, amelyekből (szabályos repülésnél) hátralövellt az izzó hiperatomikus erő, ami előrelökte a hajót. Belülről látni lehetett, hogy a fűvókák négy sima csőből állnak, mindegyik kétszer vastagabb, mint egy ember, aztán bebújnak a hajó belsejébe, és azokban az irtózatos méretű, alakatlan szerkezetekben tűnnek el, amelyek a hiperatomikus motoroknak adnak helyet.

- Hé, a fűvókák! - kiáltott Colos. - A belsejük!

- Nem - felelte Panner.

- Miért nem? Egy robot nagyszerűen el tud bújni bennük. Igaz, hogy az űr felé nyitott, de mit számít az egy robotnak?

- A hiperatomikus lökések tönkretennék - mondta Lucky -, márpedig idáig ezektől a lökésektől mentünk előre. Nem, a fűvókák kiesnek.

- Nos, akkor - szólalt meg Panner - ezek szerint nincs senki a géptermekekben. És semmi, ha úgy tetszik.

- Biztos benne?

- Igen. Nem maradt olyan hely, amit át ne néztünk volna, és olyan útvonalon vezettem önöket, ami lehetetlenné tette, hogy valaki félrehúzódva a hátunkba kerüljön.

A hangjuk kissé visszhangzott a mögöttük levő alagútban.

- Mars homokja - mondta Colos -, ez azt jelenti, hogy a tizennégy ember között kell keresnünk tovább.

- Kevesebb mi. tizennégy - mondta gondterhelten Lucky. - Háromnak a fedélzeten Autózkodók közül vannak érzelmek Donahue parancsnoknak, Harry No, richnak és Red Summersnek. Vagyis marad tizenegy.

- Rólam se feledkezzenek meg - szólalt meg Panner. - Én megtagadtam egy parancsot. Ez már csak tíz személyt jelent.

- Érdekes kérdés - tűnődött Lucky. - Mit Ad a robotikáról?

-

E. - kérdezte Panner. - Soha életemben nem foglalkoztam vele.

- Nos, éppen ez az - jegyezte meg Lucky. - A földiek föltaalálták a pozitronikus robotokat, sőt nagyjából tökélyre fejlesztenek őket, de néhány specialistát kivéve, a földi műszertechnikusok szinte semmit sem tudnak róluk, mivel egyáltalán nem használunk robotokat. A robotikát nem tanítják az iskolában, és nem kerül elő a gyakorlatban sem. Én magam ismerem a robotok három törvényét, de ennél többet AMA nem S hallottam róluk. Donahue parancsnok Al sem tudta sorolni, hogy mi az a három törvény. A szíriusziak viszont, akiknek a gazdasága szinte kizárólag a robotokon alapul, a legapróbb részletekben is jóval túlhaladták mestereiket. Tegnap és ma egy csomó időt töltöttem azzal, hogy átnézzem egy robotikatankönyv mikrofilmjét, amelyet a könyvtárban találtam. Egyébként ez volt A egyetlen forrásmunka.

- Na és? - kérdezte Panner.

- Nyilvánvaló lett számomra, hogy a három törvény nem olyan egyszerű, mint amilyennek gondolná az ember... Egyébként menjünk tovább. Visszafelé még

egyszer ellenőrizhetjük a géptermeteket. - Míg beszélt, átment a legalsó szinten, és kettőzött érdeklődéssel nézett körül.

- Például - folytatta Lucky - el tudom képzelni, hogy i lég lenne, ha mindenkinek adnánk valami nevetséges parancsot, aztán megfigyelnénk, ki hogyan engedelmeskedik. Ami azt illeti, szívesen meg M tenném. De ez nem szükségszerűen igazol bennünket. Elméletileg lehetséges, hogy egy robot pozitronagyát úgy készítsék el, hogy csak olyan utasításokat teljesítsen, amelyek természetesen beleillenek a kötelességek sorába. Viszont lehet, hogy a robot azokat a parancsokat is teljesíti, amelyek ellentétben állnak a kötelességeivel, vagy fölöslegesnek látszanak, feltéve, ha a parancs kiadását megelőzik bizonyos kódszavak, vagy a parancsot kiadó személy valamilyen formában azonosítja magát. Vagyis ilyenformán a megfelelő személy bármire fölhasználhatja a robotot, amely az idegenek számára esetleg teljesen érzéketlen marad.

Panner, aki mostanáig a kapaszkodót fogta, hogy a következő szintre vezesse a vendégeket, most hirtelen elengedte a fogantyút. Szembefordult Luckyval.

- Úgy Ali, hogy amikor azt parancsolM, hogy vegyem 1 i ingem, és én nem engedelmeskedtem, Anem jelentett semmit?

- Csak azt mondtam, hogy nem szükségszerűen jelentett valamit, dr. Panner, mivel nem tartozott a rendes kötelességei közé, hogy pont akkor így A ngét, és az M Ahet, hogy nem a megfelelő formában adtam ki a parancsot.

- Ezek szerint azzal gyanúsít, hogy robot vagyok?

- Nem. Nem valószínű, hogy az. Aligha valószínű, hogy a szíriusziak pont egy főmérnököt szemelnének ki, hogy robottal helyettesítsék. Ahhoz, hogy tökéletesen ellássa az ön munkakörét, annyi mindent kéne tudnia az agravról, amennyit a szíriusziak pillanatnyilag még nem tudhatnak. Vagy ha mégis, akkor nem lenne szükségük rá, hogy kémkedjenek.

- Köszönöm - mondta Panner savanyú arccal, és megint a fogantyú felé fordult, de most Colos hangja csattant fel.

- Nyugalom, Panner! - A kis marsbeli felhúzott ravasszal fogta rá a pisztolyát. - Várj csak egy pillanatig, Lucky, honnan veszed, hogy bármit is tud az agravról? Ezt csak feltételezzük. Soha egy kukkot sem árult el belőle. HA volt, amikor a *Jupiter Holdja* átkapcsolt agrav üzemmódra? Itt ücsörgött velünk a szobájában, és kész.

- Erre én is gondoltam, Colos - mondta Lucky -, ez az egyik oka, hogy miért hoztam le ide Pannert. Nyilvánvalóan ismeri a gépeket. Figyeltem, ahogy végigvizsgál mindent, márpedig ha nem Itt volna szakembere a munkálatoknak, nem tudná ilyen biztonsággal csinálni a dolgát.

- Kielégíti a válasz, marsbeli barátom? - kérdezte fojtott dühvel Farmer.

Colos Etette a fegyverét, mire Panner szó nélkül megindult a létrán. A következő szinten újból megálltak, hogy másodszor is végignézzék.

- Vagyis marad tíz ember - szólalt meg Panner. - Két tiszt, négy mérnök és négy munkás. Mihez akar kezdeni? Egyenként megröngtenez mindenkit? Vagy ehhez hasonlót?

Lucky megrázta a fejét.

- Túl kockázatos. Régóta tudjuk a szíriusziakról, hogy mindenféle ravasz kis trükkökkel védik magukat. Tudjuk, hogy arra használják a robotokat, hogy olyan üzeneteket vigyenek, vagy olyan feladatokat hajtsanak végre, amiket a parancs kiadója titokban akar tartani. No már most, nyilvánvaló, hogy a robot nem képes megőrizni a titkot, ha az ember a megfelelő módon kéri tőle. Erre az esetre a szíriusziak elhelyeztek a robotban egy kis robbanószerkezetet, amely attól lép működésbe, hogy valaki megpróbálja rákényszeríteni a titok elárulására.

- Úgy érti, hogy ha megpróbálja átvilágítani, akkor felrobban?

- Nagyon valószínű, hogy ez történne. A robot legnagyobb titka az, hogy robot, és szerintem a szíriusziak sem gondolhattak másra, mint hogy az a legveszélyesebb, ha valaki megpróbálja leleplezni őket. Nem számítottak a szarvasbékára - tette hozzá szomorúan Lucky -, ez ellen nem szerelték fel a gépembert. Tehát gyorsan E kellett rendelniük, hogy a robot maga ölje meg a szarvasbékát. Erre mindenképpen szükség volt, hiszen csak így maradhatott titokban a robot kiléte.

- És vajon nem veszélyezteti a közelben álló embereket, ha egy robot felrobban? Nem ütközik ez az első törvénybe? - kérdezte kissé szarkasztikus éllel Panner.

- A robot nem. Neki semmi köze a robbanáshoz. A gyűjtőszerkezet egy bizonyos kérdés elhangzásától vagy bizonyos kérdés elhangzásától, vagy cselekedet látványától lép működésbe, és nem attól, hogy maga a robot tesz valamit. Közben fölmásztak egy újabb szintre.

- De akkor mit akar tenni, tanácsos? - kérdezte szinte rimánkodva Panner.

- Nem tudom - felelte őszintén Lucky. - A robotnak kell valahogyan elárulnia magát. A három törvénynek, akármennyire megváltoztatták és kiforgatták is, mégis csak működnie kell. Vagyis ha sikerül eléggé elmélyednem a robotikában, akkor

rájövök, hogyan használhatom ki a három törvény adta előnyöket. Ha tudnám, hogyan kényszerítsem a robotot olyasminak az elvégzésére, amiből kiderül, hogy nem ember, viszont a robbanószerkezet se lép működésbe; ha úgy tudnám rendezni, hogy a három törvény egyikének megsértése által konfliktusba kerüljön a többivel, amitől teljesen megbénulna, vagy ha...

- Nos, tanácsos - vágott közbe türelmetlenül Panner -, ha azt akarja, hogy segítsék, arra ugyan hiába vár. Mondtam, hogy semmit sem tudok a robotikáról. - Hirtelen megpördült. - Mi volt az?

Colos is körülnézett.

- Én nem hallottam semmit.

Panner szó nélkül elviharzott mellettük; szinte eltörpült a kétoldalt húzódó fémcsövek alatt. Már majdnem odaért az aknához, a másik kettő a nyomában, amikor suttogva megszólalt:

- Úgy látszik, valaki megpiszkálta az egyenirányítót. Hadd ellenőrizzem még egyszer! Lucky elkomorodva nézett abba a tekergőző kábelerdőbe, amely az egyenirányítót körülvette.

- Szerintem nincs vele semmi baj - mondta Lucky.

- A biztonság kedvéért jobb, ha ellenőrizzük - felelte kimérten Panner. A falban

kinyitott egy lemezt, és félig odafordulva benyúlt.

- Ne mozduljanak - szólalt meg.

- Nem történt semmi - mondta próbaképpen Colos. - Nincs ott semmi.

Panner fellélegzett.

- Tudom. Azért kértem, hogy ne mozogjanak, mert nem szerettem volna, hogy leszakadjon a karjuk, amikor bekapcsoltam az erőteret.

- Milyen erőteret?

- Amit a folyosón létesítettem. Szerintem egy méteres acéltömbből előbb ki tudnak jönni, mint innen.

- Mars homokja, Lucky - kiáltott Colos -, mégis csak ő a robot! - Hadonászni kezdett a karjával.

Panner rögtön felkiáltott:

- Ne próbálkozzon a pisztollyal! Ha megöl, hogyan jutnak ki innen? - Ahogy széles vállát behúzva rájuk nézett, sötét szeme szikrákat szórt. - Ne feledjék, az energia át tud hatolni az erőtérren, az anyag azonban nem, még a levegő molekulái sem. Maguk légmentesen be vannak zárva. Ha megölnék, megfulladnak, még mielőtt valaki erre járna.

- Mondtam, hogy robot - kiáltotta dühödt kétségbeeséssel Colos.

- Téved - nevette el magát Panner. - Nem vagyok robot. Viszont ha létezik egyáltalán ilyesmi, én tudom, hogy ki az.

Tizenegyedik fejezet

LEFELÉ A HOLDAK MENTÉN

- Ki az? - kérdezte rögtön Colos. De Panner helyett Lucky válaszolt. - Nyilván arra gondol, hogy egyikünk.

- Kösz! - mondta Panner. - De maga hogyan magyarázna meg? Potyautasokat említett; olyanokról beszélt, akik kikényszerítik, hogy följussanak a *Jupiter Holdja* fedélzetére. Említette, hogy ezek szentelenek és vakmerőek! Hát vajon nincs itt két olyan ember, aki kényszerítette a parancsnokot, hogy fölkerülhessen a hajóra? Vajon nem ilyesminek voltam a szemtanúja? *Maguk ketten,*

- Elég jól hangzik - ismerte el Lucky.

- És lehoztak ide, hogy végigvizsgálhassák a hajó minden négyzetcentiméterét. Próbálták elterelni a figyelmemet mindenféle robotmesékkel, remélve, hogy nem veszem észre: közben mikroszkóppal fésülik át a terepet.

- Jogunk volt megtenni - dühöngött Colos. - Ez itt Lucky Starr!

- Azt *mondja* magáról. De ha tagja a Tudományos Tanácsnak, akkor be is tudja bizonyítani, és csakis ő tudja, hogy mivel. Ha lett volna eszem, követelem, hogy igazolják magukat, mielőtt lejövünk.

- Még nem késett el - közölte hűvösen Lucky. - Tisztán lát ilyen messziről? - A tenyerét előre tartva fölemelte az egyik karját, és feltúrta rajta az inget.

- Nem jövök közelebb - mondta dühösen Panner. Lucky erre nem szólt semmit. Hagyta, hogy a csuklója beszéljen helyette. A csukló belső felülete olyan volt, mintha csak leburnult volna, de évekkel ezelőtt bonyolult hormonális kezelésnek vetették alá. Egyedül Lucky akaraterejének engedelmeskedve, előbb elsötétedett, aztán lassan elfeketedett rajta egy ovális folt. Ezen belül apró sárga pöttyökben kirajzolódott a Göncölszekér és az Orion ismerős alakzata.

Panner kapkodott a levegő után, mintha erővel kinyomták volna a tüdejéből oxigént. Csak nagyon keveseknek adatott meg, hogy láthassák a Tanács jelét, de gyerekkortól fölfelé mindenki tudta, hogy mit jelent: ez a tudomány szolgáinak végső és letörölhetetlen azonosító jegye.

Pannernek nem volt mit tennie. Csöndben, vonakodva lekapcsolta az erőteret, és hátralépett.

Colos dühöngve lépett előre:

- Be kéne verni a koponyáját az ilyen kétbalkezes...

Lucky visszahúzta.

- Felejtsd el, Colos! Ennek az embernek épp annyi joga volt minket gyanúsítani, mint nekünk őt. Nyugodj meg!

Panner a vállát vonogatta.

- Logikusnak látszott.

- Elismerem. Szerintem mostantól legalább bizhatunk egymásban. -

Magában igen - mondta hangsúlyozottan a mérnök. - Maga igazolta a kilétét.

De mi van ezzel a kis hőzöngővel? Őt ki fogja igazolni?

Colos összefüggéstelenül rikoltozni kezdett, mire Lucky kettőjük közé lépett.

- Én igazolom, és teljes felelősséget vállalok érte... De most javaslom, menjünk vissza az utasok közé, mielőtt keresni kezdenek. Ami itt lenn történt, az természetesen szigorúan köztünk marad.

Azzal, mintha mi sem történt volna, folytatták a mászást fölfelé.

A Lucky és Colos számára kijelölt kabinban volt egy emeletes ágy és egy mosdó-állvány, amelyből lassan csordogált a víz. Semmi más. Ehhez képest a *Bolygó Starr* szűkös és spártai hálóhelyiségei luxuslakosztálynak tetszettek.

Colos a lábait keresztbe vetve ült a felső ágyon, míg Lucky a nyakát és a vállát mosta le szivaccsal. Suttogva beszélgettek, mivel a fal túloldalán hallgatózó fülekre kellett számítaniuk.

- Nézd, Lucky - szólalt meg Colos -, tegyük fel, hogy egyenként odamegyek mindenkihez; úgy értem, mind a tízhez, akiről nem tudunk semmit. Tegyük fel, hogy mindenkiből kiprovokálom a verekedést; elkezdem pocskondiázni őket, meg ilyesmi. Lehet, hogy kiderül: az a robot, aki nem üt vissza?

- Dehogy. Valószínűleg nem akarja megszegni a fedélzeti szabályokat, vagy tudja, milyen ügyesen kezeled a fegyvert, az S lehet, hogy nem akar a Tudományos Tanács tagjával megmérkőzni, meg az S elképzelhető, hogy egyszerűen csak nem akar megverni egy nálánál kisebb embert.

- Ó, ugyan, menj már, Lucky. - Colos egy pillanatig csöndben maradt, aztán óvatosan azt mondta: - Gondolkoztam a dolgot: mitől vagy olyan biztos benne, hogy a robot itt van a fedélzeten? Folyton az jár az eszemben, hogy talán ott maradt a Jupiter Kilencen. Azt sem lehet kizárni.

- Igen, elképzelhető, mégis biztos vagyok benne, hogy a robot itt van a hajón. Csak ennyi. Biztos vagyok benne, de nem tudnám megmondani, hogy mitől - felelte Lucky, és a szeme gondoktól sötétlett. Hátradőlt az ágyon, és egyik ujjizületével kopogtatni kezdte a fogait. - Első nap, ahogy megérkeztünk a Jupiter Kilencre, történt valami.

- Micsoda?

- Bárcsak tudnám! Egyszer már tudtam; tudtam, hogy mi volt az, vagy legalábbis azt hittem aznap éjjel, épp mielőtt elaludtam volna, aztán eltűnt a szemem elől. Képtelen voltam visszaidézni. Ha a Földön lennénk, kianalizáltatnám a pszichiáteremmel. Nagy galaxis, esküszöm, hogy sikerülne. Kipróbáltam minden elképzelhető trükköt. Erősen koncentráltam, közben próbáltam elterelni róla a figyelmemet. Amikor Pannerrel lent voltunk a géptermekben, igyekeztem annyit beszélni, amennyit csak lehetett. Gondoltam, ha kibeszélem magamból a probléma minden aspektusát, majd csak kipattan a fejből. De nem. Mégis itt bent motoszkál azóta is. Mindenesetre épp ezért vagyok olyan biztos benne, hogy a robot a fedélzeten lévő utasok egyike. Tudat alatt idáig jutottam. Ha ezek után rá tudnék mutatni, akkor meglenne a válasz a kérdésemre. Bárcsak rá tudnék mutatni!

Szinte kétségbeesetten csengett a hangja.

Colos még soha nem látta Lucky arcát ilyen feldülnak. Aggódott érte, ezért azt mondta:

- Hé, gyere, aludjunk rá egyet.

- Jó, aludjunk.

Percekkel később, már a sötétben, Colos suttogni kezdett:

- Hé, Lucky, mitől vagy olyan biztos benne, hogy nem én vagyok a robot?

- Mert a szíriusziak képtelenek volnának ilyen ronda pofát csinálni - felelte ugyancsak suttogva Lucky.

Teltek a napok. Félúton a Jupiter felé, elhagyták a kisebb holdak belső és ritkán lakott övét, amelyben csak a Hatos, a Hetes és a Tizes hold kapott számot. A Jupiter Hét ragyogó csillagnak látszott, de a többi elég távol volt ahhoz, hogy beleolvadjon a csillagképek hátterébe.

Maga a Jupiter közben akkorára nőtt, amekkorának a Holdat látjuk a Földről. És mivel az űrhajó úgy közelítette meg a bolygót, hogy a Nap a farkára merőlegesen állt, a Jupiter mindvégig „teljes” fázisban maradt. Az egész látható felszín ragyogott a Naptól. Nem haladt át rajta az éjszaka árnya.

Bár méretre a Holdra emlékeztetett, közel sem volt olyan fényes. Igaz, felhő borította felszíne nyolcszor több beeső fényt vert vissza, mint a Hold kopár sziklái. A baj csak az, hogy a Jupiter egy négyzetmérföldnyi területére csupán egyhúszonhatednyi fény jut, mint a Hold hasonló nagyságú területére. Ebből következően csak harmadannyira fényes mint amilyennek a Holdat látjuk a Földről.

Mégis látványosabb égitest volt mint a Hold. Jól kivehetők voltak a sávok, a krémfehér háttérben húzódó, bodros szélű, barnás csíkok. Még a lapított,

szalmasárga oválist, a nagy Vörös Foltot is jól lehetett látni, amint megjelent a bolygó egyik szélén, áthaladt a felszínén, aztán eltűnt a másik oldalon.

- Hé, Lucky - szólalt meg Colos -, a Jupiter úgy néz ki, mintha tényleg nem kerek volna. Vagy ez csak optikai csalódás?

- Egyáltalán nem - felelte Lucky. - A Jupiter valóban nem kerek. A sarkoknál el laposodik. Ugye hallottál már róla, hogy a Föld is ellaposodik a pólusoknál?

- Hát persze. Csak nem jegyeztem meg.

- Gondoltam. De figyelj idei A Föld az Egyenlítőnél litónél huszonötezer351s huszonnégy óra alatt fordul körbe, tehát egy pont az Egyenlítőn óránként több mint ezermérföldes sebességgel száguld. Az ebből eredő centrifugális erőből kitüremkedik az Egyenlítő, úgyhogy a Föld átmérője közepén huszonhét mérfölddel több mint az Északi- és a Déli-sark között. A különbség a két átmérő között mindössze egy százalék harmadrésze, vagyis a Föld az úrból tökéletes gömbnek látszik.

- Ó.

- Most vegyük a Jupitert. Az egyenlítőjénél 276 000 mérföld, tizenegyszer több mint a Föld kerülete, ennek ellenére mindössze tíz óra alatt fordul meg a tengelye körül; hogy pontosak legyünk, öt perccel kevesebb mint tíz óra alatt. Egy pont az egyenlítőjén óránként közel huszonnyolcezer mérföldes sebességgel rohan; vagy másképpen: huszonnyolcszor sebesebben mint bármely pont a Földön. Sokkal nagyobb a centrifugális erő, és sokkal nagyobb az egyenlítői kitüremkedés, különösen azért, mivel a Jupiter külső rétegeinek anyaga jóval könnyebb mint Föld kérgéé. A Jupiter átmérője az egyenlítőjénél közel hatezer mérfölddel több mint az északi és a déli pólusa között. A különbség tizenöt százalékos, és ezt már könnyű észrevenni.

Colos ránézett arra a lapított fénykörre, ami a Jupiterből látszott, és azt motyogta:

- Mars homokja!

Ahogy tovább ereszkedtek a Jupiter felé, a Nap továbbra is mögöttük maradt. Keresztették az egyik legnagyobb hold, a Kallisztó, avagy a Jupiter Négy pályáját, de nem sok hasznuk származott belőle. Ez az égitest másfél millió mérföldre van a Jupitertől, és olyan nagy mint a Merkúr, de mert épp a röppálya másik oldalán

haladt, a hatalmas gömb közelében olyan volt, mint egy parányi borsószem, amely egyre közeledve a Jupiter árnyékához, mindjobban elsötétedett.

A Ganümedész, vagyis a Jupiter Három elég közel volt ahhoz, hogy megmutathassa tányérját, amely egyharmada a Földről látható Holdénak. Hosszasan ott maradt az egyik oldalon, s így az éjszakai felszín egy részét lehetett látni. Háromnegyed része sápadt fehéren, alaktalanul világított.

A hajó többi utasa szinte tudomást sem vett Luckyról és Colosról. A parancsnok soha nem szólt hozzájuk, még rájuk sem nézett, s ha elhaladt mellettük, szeme a semmibe révedt. Norrich, ha Mutt arra vezette, vidáman biccentett, mint mindig, ha emberek jelenlétét érzékelte. De ha Colos viszonzotta az üdvözlést, eltűnt arcáról a kellemes mosoly. Egy finom nyomás Mutt

pórázán, mire a kutya megindult, és már ott se voltak.

Végül is kényelmesebbnek találták, ha a szállásukon étkeznek.
Colos zsörtölődött.

- Mégis m. képzelnek ezek magukról? Még annak a Pannernek is egyszerre sietős lesz a dolga, ha megjelenek a közelében.

- Először is jegyezd meg - kezdte Lucky -, hogy ha a parancsnok ilyen egyértelműen kinyilvánítja, hogy ellenszenvesek vagyunk neki, az alárendeltjei nem fogják kezüket-lábukat törni, hogy barátságosak legyenek. Másodszor: ne felejtse el, hogy néhányuknak elég kínos perceket szerezünk.

- Épp ma találkoztam Red Summersszel - mondta elgondolkodva Colos. - Jött kifelé a gépteremből, én meg szembekerültem vele.

- És mi történt? Ugye nem...

- Nim csináltam semmit. Csak álltam és vártam, hogy ő kezdje, *reméltem*, hogy elkezd valamit, de csak vigyorgott, és kikerült.

A *Jupiter Holdja* fedélzetén mindenki azt figyelte, hogyan takarja el a Ganümedész a Jupitert. A látvány hasonlított a napfogyatkozásra, de mégsem volt ugyanaz. A Ganümedész csak egy parányi részét fedte el a Jupiternek. Hatszázezer mérföldre volt az űrhajótól, s az égitest a Földről látható Holdnak nem egészen a fele. A Jupiter viszont kétszer ilyen messze volt, de mostanra kiterébélyesedett, hisz tizennégyszer szélesebb mint a Ganümedész, és vészjóslónak, fenyegetőnek látszott.

A Ganümedész a Jupiter egyenlítője alatt haladt el, és a két gömb mintha lassan egymásba olvadt volna. Ahol a Ganümedész belépett, csak egy ködösebb fénykör látszott, mivel a Jupiter Három atmoszférája sokkal ritkább, mint az óriásbolygóé, és lényegesen kevesebb fényt ver vissza mint amennyi éri. De még ha nem így van, akkor s látszott volna, ahogy átszeli a Jupiter sávjait.

Egyszerűen rendkívüli látvány volt az a sarló alakú feketeség, amely körülfogta a Ganümedész hátsó részét, amint a hold teljesen behúzódott a Jupiter tányérjára. Ahogy az emberek fojtott suttogásából ki lehetett venni, ez a Ganümedész árnyéka volt a Jupiteren.

Az árnyék, amelynek csak a pereme látszott, együtt mozgott a Ganümedésszel, de lassan el A tűnt alatta. A fekete kifli egyre vékonyodott, míg abban a pillanatban, amikor a Jupiter, a Ganümedész és a *Jupiter Holdja* egy vonalba került a Nappal, az árnyék teljesen eltűnt, mert eltakarta az az égitest, amelytől az árnyék eredt.

Ezek után, ahogy a Ganümedész tovább haladt, az árnyék is kibújt mögüle, csak hogy most előtte járt; előbb csak egy vékony ív volt, aztán vastagabb sarló lett, mígnem mindkettő elhagyta a Jupiter gömbjét.

A teljes bolygófogyatkozás három órán át tartott.

A *Jupiter Holdja* akkor keresztezte a Ganümedész röppályáját, amikor az a hét-napos keringése során épp a Jupiter másik oldalán volt.

Külön ünnepséget rendeztek, amikor ez megtörtént. Közönséges űrhajóval (igazság szerint nem túl gyakran) már többször megközelítették a Ganümedészt,

le is szálltak rá, de emberi lény ennél közelebb a Jupiterhez még nem merészkedett. A *Jupiter Holdja* volt az első, amely ezt megtette.

A hajó mintegy százezer mérföldre közelítette meg az Európát, a Jupiter Kettőt. Ez a legkisebb a Jupiter nagyobb holdjai közül, az átmérője ezerkilencszáz mérföld. Valamivel kisebb mint a Földről látható Hold, de a közelsége miatt kétszer akkorának látszott.

Sötét vonalakat lehetett kivenni rajta, amelyek hegyvonulatok lehettek. A hajó távcsöve azt bizonyította, hogy valóban azok. A hegyek a Merkúr hegyeire emlékeztettek, de a Holdon látható kráterek nem voltak rajta. jégmezőkre hasonlító ragyo-, gó foltok is látszottak.

Aztán még lejjebb süllyedtek, és maguk mögött hagyták . Európa röppályáját. A Jupiter nagyobb holdjai közül az Ió esett legközelebb az óriásbolygóhoz, ennek a mérete szinte pontosan megegyezett a Föld Holdjáéval. Mi több, a Jupitertől mért távolsága mindössze 285 000 mérföld, csak kicsivel több mint a Holdnak a Földtől való távolsága.

De ezzel a rokonság véget is ért. Merthogy amíg a Föld szelíd gravitációja négy hét alatt forgatta körbe maga körül a Holdat, addig az Ió, amely a Jupiter gravitációjába került, valamivel nagyobb röppályán negyvenkét óra alatt száguldott körbe. Míg a Hold alig ezermérföldes óránkénti sebességgel lódörgött, addig az Ió óránként huszonkétezer mérföldet tett meg, s ez lényegesen nehezebbé tette a landolást. A hajó mindazonáltal remekül manőverezett. Bevágott az Ió elé, és pont a megfelelő pillanatban kapcsolta ki az agravot.

Egy rántás után visszatért a hiperatomikus motorok zűmmögése, amely az elmúlt hetek csöndje után hangzavarnak tetsző robajjal töltötte meg a hajót.

A *Jupiter Holdja* végül kitért az Ió útjából, és megint egy gravitációs mező egyre fokozódó hatásának tette ki magát. Kevesebb mint tízezer mérföldes távolságban állandósították a röppályáját a hold körül, s így az Ió gömbje töltötte be az eget. Megkerülték, hogy a nappali oldalról az éjszakaira kerüljenek, és közben egyre lejjebb és lejjebb szálltak. Behúztak a hajó denevérszárnyait, nehogy a Ió ritka atmoszférájában letörjenek.

Aztán egyszer csak felhangzott az az éles, füttyülő hang, amely azt jelezte, hogy a hajó sürolni kezdte a legkülső légköri rétegeket.

Csökken a sebesség, egyre jobban csökkent; ezzel együtt fogyott a magasság is. Az oldalsó fűvókák úgy forgatták a hajót, hogy az fenékkal lefelé közeledjen Ióhoz, és a hiperatomikus fűvókák s besegítettek, hogy mintegy légpárnát alkotva fékezzék a zuhanást. Végül egy kis zótttyenéssel a *Jupiter Holdja* megpihent otló felszínén.

Szinte hisztérikus öröm tört ki a *Jupiter Holdja* fedélzetén. Még Lucky és Colos hátát is megveregették olyanok, akik az utazás során következetesen elkerülték őket.

Egy órával később a *Jupiter Holdja* legénysége, Donahue parancsnok vezetésével, szkafanderbe öltözve, egymás után kilépett a Jupiter Egy sötét éjszakájába. Tizenhat férfi. Az elsők azok közül, akik az Ió felszínére léptek.

Pontosítsunk, gondolta Lucky. Tizenöt. És egy robot!

Tizenkettedik fejezet
Az Ió HAVA ÉS ÉGBOLTJA

A Jupiter látványa megállította őket. Szinte földbe gyökerezett a lábuk. Némán álltak, egy pisszenés sem hallatszott a sisakok rádióján. Egyszerűen nem lehetett beszélni róla_

A Jupiter hatalmas gömb volt, amely egyik szélétől a másikig betöltötte a látható égbolt egynolcadát. Ha teljes lett volna, ezerszer fényesebben ragyogott volna mint a Föld Holdja, de egyharmad részén az éjszaka sötétje honolt.

Most már az égítetet keresztező világos zónák és sötét övek se pusztán barnák voltak. Elég közel kerültek ahhoz, hogy minden szín világosan látszódjék: a rózsaszín, a kék meg a bíbor, és mind elképesztően ragyogott. A sávok széle csipkés volt, és míg figyelték, folyton változott az alakjuk, mintha gigantikus, örvénylő viharok dúltak volna a légkörben (aminthogy valószínűleg így is volt). Az Ió tiszta és vékony atmoszférája a legapróbb részletét se homályosította el a folyton változó, ínpompás felszínnek.

A nagy Vörös Folt nehézkesen emelkedett fölfelé. Olyan volt, mint egy lustán örvénylő gáztölcsér. Hosszú ideig bámulták, és a Jupiter nem változtatott a helyzetén. Csillagok vonultak el mögötte, ám a Jupiter maradt szilárdan, ahol volt, a nyugati ég alján. Nem is tudott volna elmozdulni, hiszen az Ió forgás közben csak az egyik oldalát mutatta az cciucbdlygoutuk Az Ió felszínének közel a feléről a Jupiter soha nem látszott, a másik felének nagyobb részéről viszont soha nem tűnt el. A köztes területen, amely körülbelül egyötöde a teljes felszínnek, a Jupiter félig takart, félig megvilágított gömbje mindvégig ott maradt a horizonton.

- Micsoda látvány lenne ez távcsővel! - dörögte Colos azon a hullámhosszon, amelyet Lucky számára kijelöltek a landolás előtti eligazításon.

- Mindjárt hozzák egy csomó más felszereléssel együtt - közölte Lucky.

Colos megérintette Lucky sisaklemezét, hogy magára vonja a firelmét, aztán gyorsan mutatott valamit:

- Nézd Norrichot! Szegény fiú, semmit se lát az egészből!

- Már láttam - felelte Lucky. - De vele van Mutt.

- Igen. Mars homokja, mennyi veszélyesség lehet vele. Nem is beszélve a kutya szkafanderéről. Figyeltem, míg ráadták, miközben te a landolással voltál elfoglalva. Ki kellett próbálni, hogy hallja-e a parancsokat, és végre is hajtja-e őket, aztán meg

kellett nézni, hogy szót fogad-e Norrichnak, ha az is szkafanderben van. Úgy látszik, minden sikerült.

Lucky bólintott. Ösztönösen megindult Norrich felé. Az Ió gravitációja csak töredéke volt a Holdénak, s ez nagy könnyebbséget jelentett Luckynak is, Colosnak is. Néhány lapos, hosszú lépéssel megtették a távot.

- Norrich - szólalt meg Lucky, miután ráállt a mérnök hullámhosszára.

Fülhallgatón keresztül képtelenség megállapítani, merről jön a hang, Norrich üres tekintete tehát gyámoltalanul forgott körbe.

- Ki az?
- Lucky Starr. - Mostanra szembekerült a vak férfival; a sisak lemezén át is tisztán ki lehetett venni a mámoros boldogságot a mérnök arcán. - Örül, hogy itt van?

- Örülök? Így is lehet mondani. Nagyon szép a Jupiter?
- Nagyon. Akarja, hogy leírom?
- Nem. Nem szükséges. Láttam távcsövön keresztül, amikor - amikor még volt szemem, és most látom a lelki szemeimmel. Csak az, hogy... Nem is tudom, képes, ezt megérteni. Mi is bekerültünk azok közé, akik elsőként tehetik a lábukat egy új világ felszínére. Érti, milyen különleges csoporttá tesz ez minket?

Leeresztette a karját, hogy megsimogassa Mutt fejét, de persze csak a kutya fémsisakját tudta megérinteni. Lucky a hajlított sisaklemezen át látta az állat kilógó nyelvét és a szemét, amely nyugtalanul járt ide-oda, mint akit megzavart a különös környezet vagy a gazdája hangja az ismerős test nélkül.

- Szegény MMT! - mondta csöndesen Norrich. - Az alacsony gravitáció egészen megzavarja. Nem akarom sokáig kint hagyni. - Aztán mind szenvedélyesebb hangon folytatta: - Gondoljon a galaxis sok trillió lakosára. Gondolja el, milyen keveseknek jutott osztályrészül az a szerencse, hogy első lehettek egy új világban. Szinte név szerint fel lehet sorolni őket. Janofski és Sterling voltak az első emberek a Holdon, Ching az első a Marson, Lubell és Smith a Vénuszon. Adja össze. Vegyük még hozzá az összes aszteroidát és az összes Naprendszeren kívüli bolygót. Adja össze az összes első embert, s akkor meglátja, milyen kevesen vannak. És mi köztük vagyunk e keveseknek. Én is e kevesek között vagyok.

Kitárta a karját, mint aki kész keblére ölelni az egész holdat.

- És ezt is Summersnek köszönhetem. Amikor kidolgozott egy új technikát a kábelcsatlakozók gyártására - csak egy hajlított forgórész kellett hozzá, de ezzel évi kétmillió dollárt takarított meg, pedig nem is képzett technikus -, felajánlották, hogy jutalomból részt vehet az utazáson. Tudják, mit mondott? Azt mondta, hogy én jobban megérdemlem a helyét. Mondták, hogy persze, de hát én vak vagyok, erre emlékeztetni kezdte őket, hogy mitől vakultam meg, és közölte, hogy nélkülem nem megy. Úgyhogy elhoztak mindkettőnket. Tudom, hogy maguk ketten nem sokra tartják Summerset, én viszont igen nagyra tartom őt.

A parancsnok recsegő hangja szólalt meg a sisakok hangszórójában:

- Emberek, gyereünk dolgozni! A Jupiter úgyis ott marad, ahol van. Bámolni később is ráérnek.

Órákig tartott, míg kipakolták a hajó rakományát, fölszerelték a berendezéseket, kibontották a sátrakat. Ideiglenes légkamrákat is kiraktak, arra az esetre, ha a hajón kívül S be kell állítani egy oxigénnel ellátott főhadiszállást.

Az embereket azonban nem lehetett lebeszélni arról, hogy ne figyeljék a szokatlan égboltot. Történetesen a Jupiter mindhárom nagyobb holdja fent volt

az égen. Az Európa volt a legközelebb, és úgy tetszett, mintha valamivel kisebb lenne a Föld Holdjánál. Csak egy sarló látszott belőle a keleti horizonton. A Ganümedész még kisebb volt, még közelebb állt a zenithez, és a fél tányérja látszott. A Kallisztó, negyed olyan széles, mint a Föld Holdja, a Jupiter közelében sündörgött, és csakúgy, mi. a Jupiter, kétharmad részét mutatta felénk. Hárman összesen nem adtak negyedannyi fényt, mint a telihold, és tökéletesen jelentéktelenek voltak a Jupiter mellett.

Pontosan ezt fejtegette Colos.

Lucky, miután gondterhelten áttanulmányozta a keleti horizontot, lenézett kis marsbeli barátjára.

- Vagyis szerinted a Jupiter felülmúlhatatlan, igaz?

- Itt igen - mondta makacsul Colos.

- Akkor figyelj tovább - javasolta Lucky.

Az Ió vékony levegőrétegében nem volt szürkület, és semmilyen figyelmeztető jel. Csak valami gyémántszerű csillogás futott végig a dombok harmat borította felső szegélyén, aztán hét másodperccel később teljes fénykoronájával ott pompázott a horizonton a Nap.

Valójában inkább apró gyöngyszemnek látszott, parányi, vakító fehér körnek, de ahhoz képest, amekkora fénnel az óriási Jupiter világított, ez a törpe Nap sokkal, sokkal fényesebb volt.

Még időben fölállították a távcsövet ahhoz, hogy lássák, amint a Kallisztó eltűnik a Jupiter mögött. Hamarosan mind a három hold követni fogja. Az Ió, bár folyton csak az egyik felét mutatta a Jupiternek, negyvenkét óra alatt megkerülte. Ez azt jelentette, hogy a Nap és valamennyi csillag is látszólag körbejárt az Ió égboltján ez alatt a negyvenkét óra alatt.

Ami a mellékbolygókat illeti, az Ió gyorsabban mozgott mindannyiuknál, így hát folyton hagyta őket a Jupiter körüli versenyben. Elsőnek a legmesszebb lévő és leglassúbb Kallisztót körözte le, ezért a Kallisztó kétnaponként bukkant fel az Ió égboltján. A Ganümedész négy-, az Európa hétnaponként jelent meg. Mindegyik keletről nyugatra tartott, és szép sorban eltűntek a Jupiter mögött.

Amikor a Kallisztó - elsőként - eltűnt, tetőfokára hágott az izgalom. Úgy tetszett, még Mutt is a hatása alá került. A kutya fokozatosan hozzászokott az alacsony gravitációhoz, és Norrich időnként szabadon engedte; Mutt ilyenkor groteszkül bukdácsolni kezdett, és hiú reménnyel próbálta megszagolni az útjába kerülő különös dolgokat. Aztán a végén, amikor a Kallisztó elérte a Jupiter ragyogó ívét, majd el S tűnt mögötte, mindenki elcsöndesedett; Mutt is leült bebugyolált hátsó lábára, és nyelvét kiöltve bámult az ég felé.

De igazából a Napot várták mindannyian. Gyorsabban mozgott bármelyik mellékbolygónál. Utolérte az Európát (amelynek ettől semmivé foszlott a sarlója), elhaladt mögötte, és harminc másodpercig csak a korona látszott belőle. Aztán előbújt, az Európából újra sarló lett, de a szarva ezúttal a másik irányba mutatott. A Ganümedész elmerült a Jupiter mögött, még mielőtt a Nap elérte volna, a Kallisztó viszont hiába bűjt elő a Jupiter mögül, a horizont alá került.

Most viszont a Nap és a Jupiter következett.

Az emberek sóvárogva figyelték, amint az az apró gyöngy felhágott az égre. Minél

följebb jutott, a Jupiter annál keskenyebb lett, mivelhogy a megvilágított fele ter-

mészetiesen mindig a Nappal szemközt maradt. A Jupiterből előbb „félhold” lett, aztán egy kövér kifli, végül egy vékony sarló.

Az Ió vékony levegőrétegében a napfényes égbolt sötét bíborvörös volt, és csak a halványabb csillagok törlődtek ki. Ebben a háttérben ott izzott a hatalmas sarló, amely egyre jobban kihúzódott a rendíthetetlenül közeledő Nap felé.

Olyan volt, mintha Dávid kavicsát valamiféle kozmikus parittyából lőtték volna ki Góliát homloka felé. A Jupiter fénye még tovább zsugorodott, míg csak egy sárgás, ívelt fonal nem lett belőle. A Nap már szinte megérintette.

Aztán meg S érintette, és az emberek éljenek. Eltakarták a sisaklemezüket, hogy jobban lássanak, de erre most már nem is volt szükség, mivel a fény elviselhető mértékűre halványodott.

Mégsem tűnt el egészen. A Nap elhaladt a Jupiter pereme mögött, de homályosan átsütött az óriásbolygó vastag, hidrogén- és héliumtartalmú atmoszféráján. Maga a Jupiter mostanra teljesen elhalványult, de a légköre annál jobban életre kelt; megtörte és meghajlította saját anyagán és a bolygó íve mentén a Nap sugarait, és valami lágyan hajló, tejfehér, filmszerű fényt képezett belőle.

A film széteszlott, ahogy a Nap egyre inkább a Jupiter mögé ért. Aztán visszakanyarodott rá, míg csak a fény halványan, nagyon halványan össze nem ért a bolygó túloldalán. A Jupiter eltűnt teste kezdett körvonalaázódni a fényben, és az egyik fele mindjobban kigömbölyödött. Olyan volt, mintha egy gyémántgyűrű lógna az égen, amely elbirna kétezzer gömböt is, akkorákat, mint a Földről látható Hold.

De a Nap még tovább haladt a Jupiter mögött, ezért a fény halványulni kezdett, egyre sápadtabb és haloványabb lett, végül teljesen el is tűnt, s az Európa derengő sarlóját kivéve az égbolt fekete lett, s megjelentek rajta a csillagok.

- Most öt órán keresztül ilyen sötét marad - magyarázta Lucky Colosnak. - Aztán ahogy a Nap előbújik, fordított irányban megismétlődik az egész. - És ez történik minden negyvenkét órában? - kérdezte megilletődve Colos.

- Pontosan - felelte Lucky.

Másnap Panner jött oda hozzájuk, és azt kiáltotta:

- Hogy vannak? Mi itt már szinte végeztünk.

Karjával széles kört írt le a völgy felé, amely időközben megtelt különféle berendezésekkel. - Hamarosan indulunk, és ezeknek a nagy részét itt hagyjuk.

- Igazán? - kérdezte csodálkozva Colos.

- Miért ne? Itt nem lakik semmilyen élőlény, amely esetleg tönkretenné őket, és ha úgy vesszük, időjárás sincs. Mindent beborítottunk a levegőben lévő ammónia ellen, és ha igaz, ennek ki kell tartania addig, míg a második expedíció megérkezik. - Hirtelen halkabbra fogta a hangját. - Mondja, tanácsos, senki sincs rákapcsolva a hullámhosszára?

- A fülhallgatóm szerint nincs.

- Nem akarnak sétálni epe-t velem? - Azzal el is indult előre, ki a sekély völgyből, aztán föl a környező dombok szelíd emelkedőjén. A másik kettő követte.

- Bocsánatot kell kérnem, ha barátságtalannak mutatkoztam a hajón - kezdte Panner. - Úgy véltem, jobb lesz így.
- Nincs harag - nyugtatta meg Lucky.

- Gondoltam, magánnyomozást kezdek, és biztonságosabbnak tartottam, ha nem látszik rajtunk, hogy egy követ fűjünk. Biztos voltam benne: elég, ha alaposabban körülszimatolok, és könnyedén el fogom kapni, ha valaki elárulja magát, szóval hogy valami nem emberi dolgot művel, értik, mire gondolok. Azt hiszem, kudarc. vallottam.

Elérték az első emelkedő tetejét, és Panner visszanézett.

- Nézzék azt a kutyát - mondta jókedvűen. - Kezd rájönni az alacsony gravitáció előnyeire.

Mutt sokat tanult az elmúlt napokban. A teste előbb begörbült, aztán kiegyenesedett, ahogy hatméteres szökellésekkel nekiiramodott, és láthatóan el volt telve az örömtől, hogy ekkorákat képes ugrani.

Panner arra a hullámhosszra kapcsolt, amely Norrichnak volt fenntartva, hogy ezen hívja a kutyáját, de most Panner kiáltott bele:

- Hé, Mutt, hé, kiskutyám, gyere ide - és fűttenett.

A kutya persze meghallotta, és nagyot ugrott a levegőbe. Lucky S a kutya hullámhosszára kapcsolt, és hallotta az állat elragadtatott ugatását,

Panner intett a karjával, mire a kutya megindult feléjük, aztán megállt és visszanézett, mint aki azon tűnődik, jól teszi-e, hogy otthagyja a gazdáját. Aztán kicsit lassabban folytatta az útját.

A három férfi ment tovább.

- Nehéz dió lesz megtalálni azt a szírmási robotot, amelyet azért építettek, hogy becsapja az embert - mondta Lucky. - Alkalmi vizsgálatokkal nemigen érünk célt.

- De én nem alkalmi vizsgálatokat végeztem - tiltakozott Panner.

Lucky hangja kissé kesernyésre sikeredett:

- Kezdem azt gondolni, hogy egy tapasztalt robotszakértő kivételével mindenki más csak alkalmi vizsgálatokat tud végezni.

Valami hőszerű anyag mellett haladtak el, amely csillogott a Jupiter fényében, és Colos elképedve nézett le rá.

- Ez a valami olvad, ha az ember jobban megnézi - közölte. Kesztyűs kezével fölvelt belőle egy kicsit, de az rögtön elolvadt, és lefutott, mint a vaj a forró kályháról. Ahogy Colos visszanézett, látta, hogy a lábuk nyomában mélyen benyomódott ez az anyag.

- Nem hó - mondta Lucky -, hanem megfagyott ammónia. Az ammónia jóval könnyebben olvad meg mint a jég, és a ruhánkból sugárzó meleg még sokkal gyorsabban megolvasztja.

Colos előrelendült, ahol mélyebb és vastagabb rétegben állt ez a fehérség, a lép-teivel nagy lyukakat vágott bele, és közben azt kiáltozta:

- Hohó, de mókás!

- Nézd meg, hogy be van-e kapcsolva a melegítő, mielőtt játszani kezdesz a hóban - mondta Lucky.

- Be van - kiáltotta Colos, aztán hosszú, lapos lépésekkel lerohant a domb taráján, és fejest ugrott egy hőtörlesztbe. Úgy mozgott, mint lassított felvételen egy toronyugró, aztán ahogy elérte az összetörlesztött ammóniát, egy pillanatra eltűnt. Bukdácsolva állt újra talpra.

- Olyan, mintha egy felhőbe ugrana az ember, Lucky. Hallasz engem? Gyere, próbáld ki te S! Nagyobb vicc, mint a homoksízés a Holdon.

- Később, Colos - felelte Lucky. Aztán odafordult Pannerhez: - Például megpróbált bárkit is valamilyen formában letesztelni?

Lucky előbb a szeme sarkából látta, hogy Colos másodszor is beleveti magát egy törlesztbe, de néhány másodperccel később kénytelen volt egészen odafordulni. Még egy pillanatig várt, majd idegesen felkiáltott:

- Colos! - Aztán még hangosabban és még sokkal idegesebben: - *Colos!* Rohanni kezdett.

Végre meghallotta Colos gyenge, fuldokló hangját:

- Levegő... bevertem... neki a sziklának... itt lent egy folyó...

- Tarts ki, mindjárt ott vagyok! - Lucky és Panner hatalmas ugrásokkal közeledtek a hang felé.

Lucky persze tudta, hogy mi történt: az Jó felszíni hőmérséklete nem jár messze az ammónia olvadáspontjától. A turzások alatt patakok képződnek a folyékony, iszonyatos szagú, fojtogató ammóniából, ami oly bőven található a külső bolygókon és a holdjaikon.

Colos száraz köhögése hallatszott a fülhallgatóban.

- Eltörött a nyomócső... ammóniaszivárgás... megfulladok...

Lucky végre elérte azt a lyukat, amely a fejest ugró Colos után képződött, és lenézett. Halványan ki lehetett venni az ammóniapatakot, amely lassan csordogált lefelé az éles sziklákon. Nyilván az egyik szirt törte el Colos levegőnyomócsővét.

- Hol vagy, Colos?

Colos egyre erőteljesebb hangját hallani lehetett ugyan, de őt magát nem látták sehol.

Tizenharmadik fejezet

ZUHANÁS!

Lucky habozás nélkül belevetette magát a feltároló folyóba, amely az Íó alacsony gravitációja miatt szelíden csordogált lefelé. A tanácsos dühös volt, amiért ilyen lassan zuhan le, mérges volt Colosra is, amiért ilyen váratlanul hagyta magát elra gadtatni ettől a gyerekes lelkesedéstől, de legfőképpen saját magára, amiért nem akadályozta meg a bajt, amikor izeg leállíthatta volna Colost.

Végre belezuhant a folyóba, és az ammónia magasra fölcsapódott körülötte a levegőbe, aztán meglepően gyorsan vissza is hullott. Lucky erre végképp nem számított. A folyékony ammónia azonban nem annyira sűrű, mint a víz, és kisebb a felhajtóereje is. Az Íó gyöngye tömegvonzása miatt a sodrás ereje sem volt olyan nagy. Ha Colos nem tette volna tönkre a nyomócsövet, egyszerűen

kisétálhatott volna a folyóból és a köré rakódott turzásokból.

De hát nem ez történt...

Lucky dühödött karcsapásokkal indult lefelé. Valahol lejjebb a kis marsbeli nyílván egyre gyengülő erővel küszködik a mérgező ammóniával. Ha a lyuk a nyomócsövön olyan nagy, vagy időközben olyan nagy lesz, hogy a folyékony ammónia befolyhasson rajta, akkor Lucky későn ér oda.

Lehet, hogy máris elkészt, és ettől a gondolattól összeszorult a mellkasa. Valami elúszott mellette, és befúrta magát a porszerű fehérségbe. Ahogy eltűnt, egy alagút maradt utána, amelybe lassan betört az ammónia.

- Panner - szólalt meg próbaképpen Lucky.

- Itt vagyok. - A mérnök azonban hátulról fogta meg Lucky vállát. - Mutt volt az. Iderohant, amikor maga felkiáltott. Mindketten az ő hullámhosszára voltunk kapcsolva. Erős karcsapásokkal a kutya után vetették magukat. A következő pillanatban Mutt már szemben úszott velük.

- Elkapta Colost - kiáltotta reménykedve Lucky. Colos karja erőtlenül ölelte át a kutya szkakanderbe bűjtatott hátsó lábát, és bár ez hátráltatta Mutt mozgását, az alacsony gravitáció miatt a kutya a mellső lábaival is komoly haladást tett előre. Ahogy Lucky megfogta Colost, a kis marsbeli görcsös szorítása fölengedett, és ettől elzuhant.

Lucky kikotorta barátját a folyóból. Most nem volt idő faggatózásra és szemrehányásra. Csak egyet lehetett tenni. Teljesen kinyitotta Colos oxigénadagolóját, a vállára csapta barátját, és rohanni kezdett a hajó felé. Igaz, hogy az alacsony gravitációban könnyebb volt mozogni, de Lucky még soha életében nem futott ilyen vakmerően. Valahányszor egy-egy vízszintes lépés után nagy robajjal leért a lába, olyan erővel lökte A magát a talajtól, hogy szinte repülésnek tetszett a futás. Panner Al fűjtatott valahol mögötte, MAI viszont mindvégig izgatottan a sarkában loholt,

Lucky a közös hullámhosszon még futás közben előre figyelmeztette a többieket, hogy készítsék elő az egyik oxigénsátrat.

A tanácsos, alig csökkentve a tempót, beviharzott az oxigénsátorba. A sátor fala összecsapódott mögötte, s a belseje megtelt sűrített levegővel, hogy pótolják a kinyitáskor keletkezett veszteséget.

Lucky fűrgő ujjáival lerántotta Colos sisakját, aztán már kicsit lassabban lehúzta az űrruha többi részét is. A pulzust kereste, és nagy megkönnyebbülésére meg is találta, A sátor természetesen föl volt szerelve elsősegélynyújtó készlettel. Lucky beadta a legszükségesebb serkentő injekciókat, aztán várta, hogy a meleg és a bőséges oxigén S megtegye a magáét.

Végre remegni kezdett Colos szempillája, aztán a szeme nagy nehezen kinyílt, és megállapodott Luckyn. Megmozdult az ajka is, és egy szót próbált kinyögni: „Lucky”, bár hang nem jött ki a torkán.

Lucky megkönnyebbülten fölnevetett, és most végre maradt ideje arra is, hogy a saját űrruháját . levegye. Már a *Jupiter Holdja* fedélzetén voltak, amikor Harry Norrich megállt annak a kabinnak a nyitott ajtajában, ahol Colos lábadozott. Mélykék szeme, üres tekintete boldogságban úszott.

- Hogy van a betegünk?

Colos feltápáskodott az ágyon, és azt kiáltotta:

- Kitűnően! Mars homokja, nagyon jól érzem, magam! Ha Lucky nem parancsolt volna rám, hogy maradjak ágyban, már rég fönt lennék.

Lucky kételkedve hümmögött. Colos nem törődött vele.

- Hé, engedje be Muttot - kérte Norrichot. - Jó öreg Mutt! Gyere ide, kiskutyám! MAt, miután megszűnt a póráz szorítása, odaügetett Coloshoz, vadul csóválta a farkát, és okos szeme szinte beszélt, úgy üdvözölte a kis marsbelit. Colos apró karjával mackósan átölelte a nyakát.

- Gyerekek, ő az én barátom. Ugye hallotta, Norrich, mit tett velem a kutya?

- Mindenki hallotta - felelte Norrich, de látszott, hogy személy szerint is nagyon büszke a kutya teljesítményére.

- Alig emlékszem, mi történt, mielőtt minden elsötétedett - mondta Colos. - Letűdöztem azt az adag ammóniát, és többet képtelen voltam fölegyenesedni. Gurultam lefelé, csak mentem át az ammóniahavon, mintha nem lenne ott semmi. Aztán jött felém ez az ízé, és biztos voltam benne, hogy Lucky az, amikor meghallottam valami mozgást. Eléggé letaposta a havat ahhoz, hogy valamennyire beszűrődjön a Jupiter fénye, és csak akkor látom, hogy Mutt jön értem. Az utolsó, amire emlékszem, hogy belekapaszkodtam.

- És milyen szerencse, hogy így tettél - toldotta hozzá Lucky. - Az a plusz idő, ami még nekem kellett volna, hogy megtaláljalak, valószínűleg a fulladást jelenti számodra.

Colos vállat vont.

- Ugyan már, Lucky, akkora feneket kerítesz mindennek, Semmi se történt volna, ha nem egy sziklának ütközöm, és nem törik össze a tömlő. Ha akkor van elég eszem, hogy följebb kapcsoljam az oxigénnyomást, akkor kívül tarthattam volna az ammóniát. De úgy látszik, az első szippantástól kikészültem. Egyszerűen képtelen voltam gondolkodni.

Épp ekkor Panner haladt el a folyosón, és benézett:

- Hogy van, Colos?

- Mars homokja! Úgy látszik, mindenki azt hiszi, hogy rokkant lettem vagy ilyesmi. Kutya bajom sincs. De még a parancsnok is megállt, és alaposan megmosta a fejem.

- Á - mondta Panner -, lehet, hogy csak az idegességét próbálta levezetni. -

Egy fenét - felel. Colos. - Biztos akar lenni benne, hogy az első utazását nem rondítja el valami baleset. Azt akarja, hogy olyan fehér legyen az egész történet, mint a hó.

Panner nevetett.

- Készen állnak az indulásra?

- Itt hagyjuk az lót? - kérdezte Lucky.

- Órák kérdése. Az emberek összeszedik a felszerelést, amit magunkkal viszünk, és biztosítják, amit itthagytunk. Maguknak azt ajánlom, ha tehetik, a visszaúton próbáljanak bejutni a pilótafülkébe. Onnan jobban láthatják a Jupitert mint valaha. Megvakarta Mutt füle tövét, aztán elment.

Rádió közölte a Jupiter Kilencce, hogy indulnak az lóról, mint ahogy

napokkal korábban azt is tudatták, hogy leszálltak a felszínére.

- Miért nem hívjuk a Földet? - kérdezte Colos. - Conway főtanácsossal közölni kéne, hogy az expedíció sikerült.

- Hivatalosan addig nem mondhatjuk, hogy sikerült, amíg vissza nem tértünk a Jupiter Kilencre.

Lucky nem tette hozzá, hogy egyelőre esze ágában sincs visszatérni a Jupiter Kilencre, még kevésbé beszélni Conwayjel. Végül is semmit sem sikerült megoldani az úton.

Barna szeme a vezérlőtermet pásztázta. A mérnökök és a legénység már elfoglalta helyét a felszálláshoz. A vezérlőteremben csak a parancsnok, a két tisztje és Panner voltak.

Lucky eltűnődött a tiszteken, ahogy időről időre eltűnődött mind a tíz emberen, akiket a szarvasbékának nem volt lehetősége tesztelni. Ha alkalma nyílt, mind a tizzel egyenként elbeszélgetett, Panner még gyakrabban végigkérdezte őket. Átkutatta a szálláshelyüket. Pannerrel együtt átnézték a személyi anyagukat. Nem jutottak semmire.

Azzal kellene visszatérnie a Jupiter Kilencre, hogy nem sikerült felderítenie a robotot, és ettől kezdve, ha lehet, még nehezebbé válik a felderítés, ráadásul kénytelen jelenteni a központnak a kudarcot.

Kétségbeesésében újra a röntgenre vagy valami hatékonyabb felderítő eszközre gondolt. De mint mindig, ezúttal S eszébe jutott a robbantás lehetősége, amit valószínűleg csak S nukleáris robbanóeszköz idézhet elő.

Az szétrombolná a robotot. De vele együtt megölne tizenhárom embert, és felrobbantana egy felmérhetetlen értékű hajót S. És ami a legrosszabb, nem jutnának előre az emberszabású robotok felderítésében, amelyek - Lucky efelől biztos volt - a Szoláris Konföderáció más részein ugyanúgy tevékenykednek.

Egészen meghökkent Panner kiáltásátok

- Indulunk!

Távolról felhangzott a kezdő lökés ismerős zúgása, a gyorsulásból eredő nyomás hátratasztított mindenkit, aztán az Ió felszíne gyorsan, egyre gyorsabban eltűnt alóluk.

A képernyőre nem fért rá teljes egészében a Jupiter tányérja: túl nagy volt. Ehelyett a nagy Vörös Folt került a középpontjába, és annak a forgását követte az óriásbolygó körül.

- Megint bekapcsolt az agrav - közölte Panner -, de csak időlegesen, amíg sikerül elszakadnunk az Iótól.

- De még mindig a Jupiter felé zuhanunk - mondta Colos.

- Igaz, de csak addig, amíg elérjük a kellő pillanatot. Akkor átkapcsolunk hiperatomikus vezérlésre, és egy hiperbolikus pályára térünk át a Jupiter körül. MiMán ez sikerült, kikapcsoljuk a vezérlést, és hagyjuk, hogy a Jupiter dolgozzon helyettünk. A röppálya legközelebbi pontja 150 000 mérföld lesz. A Jupiter gravitációja meg fog pörgetni, mint egy kavicsot a parittyában, aztán újra kilő. A megfelelő pillanatban megint bekapcsol a hiperatomikus vezérlés. A

parittyahatás kihasználásával több energiát tudunk megspórolni, mint ha közvetlenül elhagynánk a Jupitert, és ráadásul néhány szuper közelképet is csinálhatunk róla. - Ránézett az órájára. - Még A perc - mondta.

Lucky Adta, hogy Panner arra a pillanatra utal, amikor a hajó átvált az agravról a hiperatomikus vezérlésre, és elkezd rátérni a tervezett, Jupiter körüli pályára. Partner, még mindig az óráját nézve, azt mondta:

- Úgy választottuk meg az időt, hogy amennyire lehet, merőlegesen közelítsük meg a Jupiter Kilencet. Minél kevesebb oldalirányú korrekciót kell végrehajtanunk, annál több energiát takarítunk meg. Úgy akarunk visszatérni a Jupiter Kilencre, hogy annyi eredeti energiát vigyünk vissza, amennyit csak lehet. Minél többet, annál jobban sikerült az agrav manőver. Én nyolcvanöt százalékot tűztem ki célul. Ha kilencvennel sikerül visszatérnünk, az valóban szuperteljesítmény lenne.

- Mi van, ha több energiával térnek vissza mint amennyi induláskor volt? - kérdezte Colos. - Akkor mi lenne?

- Az volna a legcsodálatosabb, Colos, de sajnos lehetetlen. Létezik valami, amit a termodinamika második törvényének neveznek, s ez megakadályozza, hogy extra előnyre tegyünk szert ebben az egyenlő esélyes küzdelemben. Valamennyit kénytelenek vagyunk veszíteni rajta. - Széles mosoly terült szét az arcán, és azt mondta: - Egy perc.

És a megfelelő pillanatban felhangzott a hiperatomikus motorok halk duruzsolása. Panner elégedett arckifejezéssel tette zsebre az óráját.

- Mostantól a Jupiter Kilencen való landolási manőverig minden teljesen automatikusan működik - közölte Luckyval.

De alighogy ezt kimondta, megint abbamaradt a duruzsolás, a terem világítása hunyorogni kezdett, aztán sötét lett. Egy pillanattal később újból világos lett, de a vezérlőpulton megjelent egy kis vörös jel: VÉSZHELYZET.

Panner talpra ugrott.

- Mi az ördög...?

Futva elhagyta a pilótafülkét, a többiek pedig - ki-ki vérmérséklete szerint - rémülten néztek utána, majd egymásra. A parancsnok holtsápadt lett, barázdált arca olyan volt, mint egy fáradt maszk.

Lucky hirtelen elhatározással Panner nyomába eredt, Colos természetesen követte.

Az egyik mérnökbe ütköztek, aki éppen a gépteremből mászott ki.

- Uram! - szólalt meg zihálva.

- Mi van, ember? - csapott le rá Panner.

- Lótték az agravnak. Nem tud kapcsolni.

- És mi van a hiperatomikus motorokkal?

- Zárlatos a fő tartalék. Le kellett kapcsolnunk, nehogy fölrobbanjon. Ha hozzáérünk, a levegőbe repül az egész hajó. Az összes elraktározott energia fölrobban.

- Vagyis a vésztartalék energiával megyünk?

- Így van.

Pannernek az arcába szökött a vér.

- Mire jó ez? Tartalék energiával képtelenek vagyunk ráállni a Jupiter körüli

röppályára. Vigyázzon az utamból! Engedjen le!

A mérnök félreállt, és Panner berontott az aknába. Lucky és Colos a nyomában. Ők ketten nem jártak a gépteremben azóta, hogy első nap följutottak a *Jupiter Holdja* fedélzetére. Most egészen más kép fogadta őket. Nem volt olyan fenséges csend, nem volt az az érzésük, hogy itt hatalmas erők dolgoznak csöndesen. Ehelyett nyápic férfihangok sipákkoltak körülöttük. Panner kiugrott a harmadik szintre.

- Hé, mi van itt? - kiáltotta. - Mi hibásodott meg?

Az emberek szétváltak, hogy utat adjanak neki, aztán mindenki összezsúfolódott a bonyolult szerkezet kibelezett gyomránál, és kétségbeeséstől meg dühtől vegyes hangon kezdtek mutogatni.

Az akna létrafokain újabb léptek zaja hallatszott, aztán a parancsnok jelent meg a nyílásban. Luckyhoz fordult, aki komoran állt az egyik oldalon.

- Mi van, tanácsos? - Ez volt az első alkalom, hogy megszólította Luckyt, mióta elhagyták a *Jupiter Kilencet*.

- Valami súlyos károsodás történt, parancsnok - felelte Lucky.

- Hogyan történt? *Panner!*

Panner éppen egészen közelről vizsgált valamit, amit a kezébe adtak, de erre fölnézett.

- Mi az ördögöt akar?

Donahue parancsnoknak remegett az orrcimpája.

- Hogyan engedhető meg, hogy valami elromoljon?

- Nem *engedtük meg* senkinek és semminek.

- Akkor minek nevezzem ezt?

- Szabotázsnak, parancsnok. Szándékos, gyilkos szabotázsnak.

- *Tessék?*

- Valaki teljesen összetört öt gravitációs relét, és úgy eldugta a pótalkatrészeket, hogy képtelenek vagyunk megtalálni. A hiperatomikus lökésjelző kiégett, és megja víthatatlanul zárlatos lett. Mindez nem történhetett véletlenül.

A parancsnok a főmérnökre bámult. Élettelen hangon azt kérdezte:

- Tudunk tenni valamit?

- Talán sikerül felderítenünk, hogy hova tűnt az öt pótrele, vagy ki kell belez-nünk az egész hajót. Nem tudom biztosan. Lehet, hogy össze tudunk barkácsolni egy ideiglenes lökésjelzőt. De ez beletelik jó néhány napba, és nem tudom garantálni, hogy eredményes lesz.

- Jó néhány napba! - ordított a parancsnok. - Képtelenség! *Zuhanunk a Jupiter felé!*

Néhány másodpercig némt csönd lett, aztán Farmer öntötte szóba mindazt, amit valamennyien tudtak.

- Igaz, parancsnok. *Zuhanunk a Jupiter felé*, és nem tudunk időben megállni, ami azt jelenti, parancsnok, hogy mindennek vége. Mindannyian halottak vagyunk!

A megállapítást követő halálos csendet Lucky metszően éles hangja törte meg. Senki sem halott addig, amíg van agya, amellyel gondolkozhat. Ki tudja a leggyorsabban kezelni a hajó komputerét?

- Brtett őrnagy - mondta Donahue parancsnok. - Rendesen ő számítja ki a röppályát.

- Főnt van a vezérlőteremben?

- Igen.

- Menjünk föl hozzá. Szükségem van a részletes *Csillagászati Évkönyvre*...

Fan- ne, maga maradjon itt az emberekkel, és lássanak neki a hajó kibevezésének! - Mi értelme...? - szólalt meg Panner. Ám Lucky mindjárt közbevágott. - Talán semmi. Ha így van, akkor eltaláljuk a Jupitert, és maguk úgy halnak meg, hogy néhány órát fölöslegesen vacakoltak a relékkel. De ez akkor is parancs. Lássanak munkához!

- De hát... - Donahue parancsnok ezután a két szó után mintha megnémult volna.

- Tudományos tanácsosként átveszem a hajó parancsnokságát - közölte Lucky.

- Ha vitatkozni akar, akkor Colos bezárja a kabinjába, aztán majd megvitathatja a haditörvényszékkel, feltéve, ha túléljük.

Lucky elfordult, és gyorsan megindult Hitele a központi aknában. Colos néhány gyors rántással útnak indította maga előtt Donahue parancsnokot, aztán utolsóként maga is elindult fölfelé.

Panner bosszús képpel nézett utánuk, aztán dühöngve a mérnökökhöz fordult, és azt mondta:

- Jul van, hullajelöltek. Ni szopjuk itt tovább fölöslegesen az ujjunkat. Lássunk munkához!

Lucky belépett a vezérlőterembe.

- Mi baj odalent? - kérdezte a pultnál ülő tiszt. Láthatóan egészen elfehéredett az ajka.

- Ott Brant őrnagy - mondta Lucky. - Hivatalosan még nem mutattak be egy-másnak, de ne törődjön vele. David Starr tanácsos vagyok; mostantól teljesítse a parancsaimat. üljön a számítógéphez, és amilyen gyorsan csak lehet, tegye, amit mondok!

Lucky maga elé vette a *Csillagászati Évkönyvet*. Mint minden kézikönyv, ez is könyv formájában volt meg, nem mikrofilmen. Ha az ember tudja, hogy milyen információt keres, alapozgatás végül is sokkalta gyorsabb, mint ha elejétől végig kell tekerni egy filmet.

Gyakorlott kézzel pörgetni kezdte a lapokat, közben böngészte a számoszlopokat és sorokat, amelyek a Naprendszer minden hu mérföldnél nagyobb átmérőjű (és néhány kisebb) anyagdarabjának megadták egy bizonyos standard idő szerinti pontos helyét, a bolygók forgási idejét és sebességét.

- Vegye a következő koordinátákat, ahogy olvasom a haladási görbékkel együtt, aztán számítsa ki a röppálya jellemzőit, valamint a pont helyét e pillanatban és a következő negyvennyolc órában!

Az őrnagy ujjai repülni kezdtek, a számok gyorsan átalakultak egy lyukszalag kódjaivá, aztán a szalag befutott a számítógépbe.

De míg ez megtörtént, Lucky azt mondta:

- A mostani pozíciónkból és a sebességünkből számítsa ki a röppályánkat, figyelembe véve a Jupitert, valamint azt a helyet, ahol keresztezzük annak a pontnak a röppályáját, amit most számol ki!

Az őrnagy megint dolgozni kezdett.

A számítógép egy kódolt szalagon köpte ki az eredményt, a szalag így orsóra futott fel, innen egy írógépbe jutott, amely számokká alakította a kapott jeleket.

- Mennyi az időeltolódás a keresztezés helyén a pont és a hajónk között? - kérdezte Lucky.

Az őrnagy folytatta a számolást.

- Négy óra huszonegy perc, negyvennégy másodperccel késsük le - közölte Brant.

- Számolja ki, mennyivel kell megváltoztatni a hajó sebességét ahhoz, hogy mérőlegesen találjuk el a pontot! Számoljon úgy hogy egy óra múlva indulunk.

Donahue parancsnok közbevágott:

- Ennyire közel a Jupiterhez nem tudunk semmit csinálni, .nácsos. A tartalék energiával nem tudunk megszökni. Nem érti?

- Nem azt kértem az őrnagytól, hogy szöktessen meg, parancsnok. Azt kértem, hogy gyorsítsa fel a hajót a Jupiter irányába, bármekkora tartalék energiába kerül is. A parancsnok megtorpant. - A Jupiter irányába?

A komputer elkészült a számítással, és kezdtek kijönni az eredmények.

- Fel tudunk gyorsítani a rendelkezésre álló energiával? - kérdezte Lucky.

- Azt hiszem, igen - felelte Brant őrnagy.

- Akkor csinálja!

- De a Jupiter felé? - kérdezte újra Donahue parancsnok.

- Igen. Pontosan. Az Ió nem a legbelső hold a Jupiter mellékbolygói közül. Az Amalthea, a Jupiter Ot még közelebb van. Ha sikerül megfelelően keresztezni a pályáját, akkor landolhatunk is rajta. Ha lekéssük, nos, akkor két órával siettettük a halálunkat.

Colos hirtelen valami reményfélét érzett. Addig, amíg Lucky tevékenykedett, soha nem esett igazán kétségbe, de ezúttal a legutóbbi pillanatig halvány fogalma sem volt, hogy Lucky mihez akar kezdeni. Most viszont eszébe jutott, hogy erről egyszer már beszélgettek. A mellékbolygók a felfedezésük sorrendjében kapták a számukat. Az Amalthea egy kicsi hold, alig száz mérföld átmérőjű, és csak azután fedezték föl, hogy a négy nagy mellékbolygót már megismerték. Így, bár ez volt a legközelebb, mégis a Jupiter Ot nevet kapta. Ezáltal viszont az ember hajlamos volt megfélemlkezni róla. Mivelhogy Jupiter Egynek az Iót hívták, mindenki úgy tartotta, hogy közte és az óriásbolygó között már semmi sincsen.

Egy órával később a *Jupiter Holdja* gondos előkészítés után gyorsítani kezdett a Jupiter felé: rohant a halálos csapdába.

A képernyőn most már nem a Jupiter látszott. Bár az óriásbolygó óráról órára nagyobb lett, a képernyő a csillagos eget mutatta, uh a részt, amely meglehetősen távol esett a Jupiter karimájától. Ezt a részt a lehető legnagyobbra nagyították a képernyőn. Valahol ott kell lennie a Jupiter Ötnek, amely

randevúra igyekszik egy hajóval, amely robog és erejét megfeszítve száguld lefelé, lefelé a Jupiter irányába. Ha a hajót fölfogja ez a szikladarabka, akkor a *Jupiter Holdja* megmenekül, ha lekésik a találkát, akkor a hajó mindörökre eltűnik a semmiben.

- Ott van - kiáltott fel izgatottan Colos. - Látszik a tányérja.

- Számítsa ki a megfigyelés pozícióját és mozgását - rendelkezett Lucky -, aztán vesse össze a számítógépen kapott röppályával!

Ez is megtörtént.

- Szükség van korrekcióra? - kérdezte Lucky.

- Le kell lassítanunk...

- Hagyja a számokat! Csinálja!

A Jupiter Öt tizenkét óránként kerülte meg az óriásbolygót, miközben majdnem háromezer mérföldes sebességgel repült a pályáján. Ez másfélszer gyorsabb volt, mint az Ió sebessége, a gravitáció pedig huszadannyi, mint az Ió felszínén. Mindkét körülmény csak nehezítette a landolást.

Brant őrnagy ujjai remegtek a műszerfalon, amikor bekapcsolta az oldalfűvőkát, hogy a *Jupiter Holdja* ráálljon az Amalthea röppályájára, becsusszanjon az

égitest mögé, és kiegyenlítse a kettőjük közti sebességkülönbséget, amivel elérheti, hogy a hold gravitációja behúzza az űrhajót a saját maga körüli röppályára. Mostanra egy hatalmas, ragyogó briliáns lett a Jupiter Ot. Ha ilyen E marad, akkor jó. Ha elkezd fogyni, akkor elkéstek.

- Sikerült - suttogta Brant őrnagy, és amint elengedte a vezérlőgombokat, reszkető kezébe temette a fejét.

Egy pillanatra fáradt megkönnyebbüléssel még Lucky E becsukta a szemét.

Egy szempontból a Jupiter Otön egészen más volt a helyzet, mint az Ión. Ott az egész legénység csak turista volt; az égbolt tanulmányozása is fontosabbnak Ot- szett, mint a komótos előkészületek a völgyben.

Itt, a Jupiter ötön viszont senki sem szállt ki a hajóból. Lehet, hogy sok látnivaló lett volna, de most senki sem volt kíváncsi rá.

Az emberek a hajó fedélzetén maradtak, és a gépek javításával voltak elfoglalva. Semmi más nem számított. Ha nem sikerül megjavítani, a landolással csak késleltették a halált, és megnyújtották a végórák szenvedését.

Közönséges űrhajó nem 00 landolni a Jupiter Otön, hogy megmentse őket, és jelenleg, illetve legalább még egy évig, a *Jupiter Holdja* a világ egyetlen agrar hajója. Ha kudarcba fullad a javítás, bőven lesz idejük a Jupiter és az égbolt bámulására, míg várják a halált.

Pedig ha nem ilyen sürgős a munka, megérte volna fölnézni az égre. A látvány olyan volt, mint az Ión, csak kétszer, háromszor szebb.

Arról a pontról, ahol a *Jupiter Holdja* landolt, úgy látszott, mintha a Jupiter alsó karimája egyszerűen végigseperné a lapos, poros horizontot. Az óriás olyan közelinek tetszett a levegő hiánya miatt, hogy a szemlélő azt képzelhette, kinyújtott kézzel el is érné ezt a fénykört.

A Jupiter fölfelé, félig a zenit felé mozdult el a horizontról. Abban a pillanatban,

amikor a hajó leszállt, a Jupiter szinte teljes volt, és ebben az elviselhetetlenül ragyogó és a színét sávosan váltogató körben közel ezer földi telihold fért volna el. Az egész égbolt egytizenhatod részét a Jupiter töltötte be.

És mivel az Amalthea tizenkét óránként kerülte meg az anyabolygót, a látható holdak - és itt ráadásul négy volt, nem három, mint az Ión, mert maga az Ió is hold lett - háromszor gyorsabban közlekedtek, mint odaát. De ugyanígy sietett minden csillag és az égbolt többi látványossága, a megdermedt Jupitert kivéve, amely örökösen csak egy oldalát mutatta a holdnak, s így ezek ketten egymáshoz képest soha nem mozdultak el.

Ot órán belül a Nap is fölkel, és pontosan ugyanúgy jelenik meg, mint az Ión; ez lenne az egyetlen, ami nem változott. Mert egyébként háromszor sebesebben száguld a négyszer nagyobb Jupiter felé, s a bolygófogvatkozás is százszor szebb és ijesztőbb. De nem látta senki. Kétszer is végbement, utig a *Jupiter Holdja* az Amaltheán tartózkodott, mégsem figyeltek rá. Senkinek sem volt ideje. Senkinek sem volt hozzá kedve.

Panner végre leült, és gyulladt szemmel nézett maga elé. A szeme körül vörös és puffadt volt a bőr. A hangja csak valami rekedt suttogás volt.

- Jól van. Mindenki mehet a megszokott helyére. Csinálunk egy próbaindítást. - Negyven órája le sem hunyta a szemét. A többiek váltott műszakban dolgoztak, de Panner se inni, se aludni nem volt hajlandó. Colos, aki ezalatt segédmunkásként dolgozott, megfogta és odavitte, amit kértek, leolvasta a számlálókat és tartotta a kapcsolókat, a próbaindítás alatt nem találta a helyét, nem volt beosztása, nem volt dolga. Így hát komoran bandukolt a fedélzeten, Luckyt kereste, végül a vezérlőteremben akadt rá Donahue parancsnok társaságában.

Luckyn nem volt ing, és egy széles, bolyhos törülközővel épp a vállát, az alsókarját és az arcát törülgette.

Mihelyt megpillantotta Colost, élénken felkiáltott:

- Működik a hajó, Colos! Hamarosan indulunk.

Colos felhúzta a szemöldökét.

- Lucky, még csak a próbaindításnál tartunk.

- Működni fog. Ez a Jim Panner csodákat művelt.

- Starr tanácsos - mondta mereven Donahue parancsnok -, ön megmentette a hajómat.

- Nem, nem. Panneré az érdem. Szerintem a gépek fele rézdrótokkal és ragasztóval van összefogva, de azért menni fog.

- Úgyis tudja, mire gondolok, tanácsos. Rávetett bennünket, hogy menjünk tovább a Jupiter Dec, amikor a legénység nagyobb része már feladta, és épp kitört volna a pánik. Megmentette a hajómat, és ezt a tényt akkor sem fogom elhallgatni, amikor felelnem kell a haditörvényszék előtt, amiért nem voltam hajlandó együttműködni önnel a Jupiter Kilencen.

Lucky elpirult zavarában.

- Ezt nem engedhetem meg, parancsnok. Nagyon fontos, hogy a tanácsosok kerüljék a nyilvánosságot. Alin a hivatalos iratokat illeti, az idők végezetéig ön

marad az első agrav utazás kapitánya. Az én ténykedésemről említést sem szabad tenni.

- Lehetetlen. Nem engedhetem meg magamnak, hogy olyasmikért dicsérjenek, amiket ön végzett el.

- Márpedig kénytelen lesz. Ez parancs. És ne is beszéljünk többé haditörvényszékről!

Donahue parancsnok némi büszkeséggel kihúzta magát.

- Rászolgáltam a haditörvényszékre. Ön figyelmeztetett a szíriuszi ügynökök jelenlétére. Én azonban nem hallgattam önre, s ennek az lett az eredménye, hogy szabotázs történt a hajómon.

- Rám nézve is szégyen - mondta csendesen Lucky. - Itt voltam a hajón, és nem akadályoztam meg. Mindenesetre, ha sikerül fülön csipni és hazavinni a szabotórt, szóba sem kerülhet a haditörvényszék.

- A szabotór természetesen a robot, amire felhívta a figyelmemet - jegyezte meg a parancsnok. - Hogyan lehettem ilyen vak!

- Az az érzésem, hogy még mindig nem lát elég tisztán. Nem a robot volt. - Nem a robot?

- A robot nem tudna tönkretenni egy hajót. Ezzel kockáztatná az emberek életét, ami . első törvénybe ütközik.

Míg a parancsnok ezt végiggondolta, összeszaladt a szemöldöke.

- De talán nem volt tisztában vele, hogy veszélybe sodorja az embereket.

- A hajón mindenki - beleértve az emberszabásút is - ismeri az agrav technikát. A robotnak tudnia kellett, hogy ezzel bajt csinál. Mindenesetre azt gondolom, hogy máris a kezünkben van, vagy egy percen belül a kezünkben lesz a szabotór. - Ó! Ki lenne az, Starr tanácsos?

- Nos, gondolja csak végig! Ha valaki úgy rongál meg egy hajót, hogy az vagy fölrobban, vagy lezuhan a Jupiterre, akkor az illető vagy örült, vagy emberföltötti erővel megáldott személy, ha ott mer maradni a hajón.

- Igen, én is így vélem.

- Mióta elhagytuk az Jót, egy pillanatra sem nyitottuk ki a bejárati zsilipeket. Ha kinyíltak volna, akkor csökkent volna a belső légnyomás, ám a hajó b.ométere nem jelez csökkenést. Ezek szerint a szabotór nem szállt Al a hajóra az Ión. Vagy még mindig ott van, vagy már elvitték.

- Hogyan vihették volna el? Az agrav hajót kivéve egyetlen más hajó sem tud A-szállni az Ióra.

- Földi hajó tényleg nem - vigyorgott kajánul Lucky.

A parancsnok szeme elkerelkedett.

- De szerintem szíriuszi hajó sem.

- Biztos ebben?

- Igen, biztos vagyok. - A parancsnok elkomorodott. - De ha már 1 tartunk, várjon egy pillanatig. Mielőtt elindultunk volna az lóról, mindenki lejelentkezett. El sem indultunk volna, ha nincs meg mindenki.

- Ez esetben mindenki itt van a fedélzeten.

- Felteszem, hogy igen.

- Nos - mondta Lucky -, Panner elrendelte, hogy mindenki menjen a vészhelyzetben kijelölt helyére. Vagyis a próbaindítás során mindenkiről tudni lehet,

hogy hol van. Hívja föl Pannert, és kérdezze meg, hogy nem hiányzik-e valaki. Donahue parancsnok az interkomhoz fordult, és jelzett Pannernek. Kis időbe

Alt, míg Panner végtelenül fáradt hangja megszólalt a vonal túlsó végén. - Épp hívni akartam, parancsnok. Siker, őt a próbaindítás. Mehetünk. Ha szerencsénk van, kitartanak a berendezések, míg visszaérünk a Jupiter Kilencre.

- Nagyon jó - mondta a parancsnok. - Majd igyekszem megfelelően honorálni a munkáját, Partner. Egyébként mindenki a helyén van?

Panner arra az interkom fölötti képernyőn hirtelen megkeményedett.

- Nem! Az &re, pedig jelteni is akartam! Nem találjuk Summerst.

- Red Summers - kiáltott fel hirtelen izgatottan Colos. - Az a gyilkos vadállat. Lucky...

- Egy pillanat, Colos - mondta Lucky. - Úgy érti, dr. Panner, hogy a szálláshelyén sincs?

- Sehol sem találjuk. Ha nem volna képtelenség, azt mondanám, hogy nem is jött Al a fedélzetre.

- Köszönöm. - Lucky kinyúlt, hogy lekapcsolja az interkomot. - Ni, parancsnok?

- Figyelj ide, Lucky - szólalt meg Colos. - Ugye emlékszel, egyszer mondtam, hogy találkoztam vele, amint épp kifelé jött a gépházból. Mit csinált ott?

- Most már tudjuk - felelte Lucky.

- És épp eleget tudunk ahhoz, hogy elkapjuk - mondta elfehéredő arccal a parancsnok. - Leszállunk lóra, és...

- Várjunk - szólt közbe Lucky -, menjünk sorjában. Van még valami, ami fontosabb mint egy áruló.

- Mi az?

- A robot ügye.

- Az várhat.

- Lehet, hogy nem. Parancsnok, ön azt mondta, hogy mindenki lejelentkezett a *Jupiter Holdja* fedélzetén, mielőtt elhagytuk az lőt. Ha ez így van, akkor a jelentés nyilvánvalóan hamis volt.

- Na és?

- Szerintem meg kell találnunk a hamis jelentés forrását. Egy robot nem tud kárt Enni a hajóban, de ha valaki úgy teszi tönkre a hajót, hogy a robot nem tud róla, akkor a robot nagyon könnyen rávehető, hogy segítsen lemaradni, csak meg kell kérni rá.

- Vagyis úgy érti, hogy aki Summers lejelentkezéseért felelős, az a robot? Lucky egy kis szünetet tartott. Nem akarta volna átengedni magát a túlzott reményeknek vagy a győzelem érzésének, márpedig a gondolatmenet tökéletesnek látszott. Végül inkább csak annyit mondott:

- Az az érzésem, hogy igen.

Tizenötödik fejezet

ÁRULÓ!

- Vagyis Levinson őrnagy - mondta Donahue parancsnok, és a tekintete elsöté-

túlt. - Egyszerűen képtelen vagyok elhinni.

- Mit? - kérdezte Lucky.

- Hogy Levinson robot. Ő hozta a jelentést. Nála van a legénység nyilvántartása. Jól ismerem, és esküszöm, hogy nem lehet robot.

- Akkor kérdezzük meg tőle, parancsnok. És még valamit... - Lucky tekintete komor volt. - Ne kezdje azzal vádolni, hogy robot; nehogy rákérdezzen vagy akár csak utaljon rá! Ne tegyen semmi olyat, amiből Levinson azt hiheti, hogy gyanúsítjuk valamivel!

A parancsnok meglepődve nézett vissza.

- Miért?

- Ugyanis a szíriusziaknak van egy módszerük, amivel meg tudják védeni a robotjukat. Ha az őrnagy valóban robot, van benne egy robbanószerkezet, amely működésbe lép, ha rájönnek az igazi kilétére.

A parancsnok robbanásszerűen engedte ki a levegőt:

- Az űrre!

Levinson őrnagyon - akárcsak a *Jupiter Holdja* többi tagján - a fáradtság jelei látszottak, de azért fürgén vigyázza kapta magát a parancsnok előtt.

- Igen, uram!

- Starr tanácsos szeretne néhány kérdést föltenni magának - mondta óvatosan a parancsnok.

Levinson őrnagy Lucky felé fordította az arcát. Meglehetősen magas, néhány centivel még Luckynál is magasabb, szőke hajú, kék szemű és keskeny arcú fiatalember volt.

- Amikor felszálltunk az lóról - kezdte Lucky -, mindenki lejelentkezett, és ön készítette a jelentést. Így van, őrnagy?

- Így, uram.

- Minden egyes embert látott, amikor lejelentkezett?

- Nem, uram. Az interkomot használtam. Mindenki a felszállási órhelyéről vagy a kabinjából jelentkezett.

- Mindenki? Hallotta minden egyes ember hangját? Kivétel nélkül mindenkiét? Levinson őrnagy meglepődött.

- Azt hiszem, igen. Ilyesmire az ember nemigen emlékszik pontosan.

- Pedig nagyon fontos, ezért kérem, hogy próbáljon pontosan visszaemlékezni.

Az őrnagy elkomorodott, és lehajtotta a fejét.

- Ni, várjunk csak. Ha jól emlékszem, Norrich jelentkezett Summers helyett, mert Summers a fürdőszobában volt. - Aztán hirtelen felindultsággal még hozzátette: - Hohó, de hiszen épp most keresik Summerset.

Lucky legyintett.

- Ni törődjön vele, őrnagy. Keresse meg Norrichot, és küldje föl, legyen szíves. Norrich Levinson őrnagy társaságában jelent meg. Látszott, hogy ki van kelve magából.

- Parancsnok - kiáltotta Norrich -, úgy látszik, senki sem képes megtalálni Red Summerset. Mi történhetett vele?

Lucky megelőzte a parancsnokot a válasszal:

- Ezt próbáljuk kideríteni. Norrich, ön jelentkezett Summers helyett, amikor Levinson őrnagy ellenőrizte a létszámot az lóról való felszállás előtt?

A vak mérnök elvörösödött.

- Igen - mondta elkeskenyedő szájjal.

- Az őrnagy szerint ön azt mondta, hogy Summers a fürdőszobában van.

Tényleg ott volt?

- Hát... Nem, nem volt ott, tanácsos. Egy pillanatra leszaladt a hajóról, hogy összeszedjen valami berendezést, amit kint felejtett. Nem akarta, hogy a parancsnok megfeddje - elnézést, uram -, amiért feledékeny volt, és megkért, hogy fedezzem. Azt mondta, úgymint visszaér a felszállás előtt.

- És visszaért?

- Én... Azt hiszem... az volt az érzésem, hogy vissza. Mutt ugatni kezdett, és biztos voltam, hogy Summers visszaért, de mivel a felszállásnál nem volt semmi dolgom, elszundítottam, és azt hiszem, az egész ügynek abban a pillanatban nem tulajdonítottam túl nagy jelentőséget. Aztán jött az a nagy felfordulás a gépteremben, és ezek után nemigen volt időm másra gondolni.

Hirtelen felharsant Panner hangja az interkomban.

- Figyelem! Indulunk. Mindenki menjen a helyére!

A *Jupiter Holdja* megint az űrben volt, és egyre erősebb lökésekkel emelte magát a Jupiter gravitációja ellenében. Akkora energiát használt el, amennyi öt hajónak is elég lett volna, de csak a hiperatomikus motorok zúgását kísérő finom remegésből lehetett tudni, hogy a hajó berendezései - legalábbis részben - házilag barkácsolt szerkentyűkkel vannak fölerősítve.

Panner komoran eltűnődött, hogy milyen rossz energiarnegtakarítási mutatókkal kell visszatérniük.

- Hát így az eredeti energiának csak a hetven százalékát tudom visszavinni. pedig nyolcvanöt vagy kilencven is lehetett volna. Ha landolunk az Ión, és még egyszer fel kell szállnunk, alckor valószínűleg csak ötven százalék marad. Nem is tudom, kibirunk-e még egy felszállást.

De Lucky leintette.

- El kell kapnunk Summerset, és önE tudja, miért.

Miközben a képernyőn újra nőni kezdett az Ió tányérja, Lucky gondterhelten azt mondta Colosnak:

- Egyáltalán nem biztos, hogy megtaláljuk.

- Csak nem gondolod, hogy a szíriusziak tényleg fölszedték? - szólalt meg hitetlenkedve Colos.

- Azt nem, de az Ió nagy. Ha elkóborol valami megbeszélrt helyre, soha nem bukanunk a nyomára. Arra számítok, hogy nem mozdult el a helyéről. Végül is levegőt, táplálékot meg vizet is kellett volna vinnie, ha arrébb megy, vagyis az a leglogikusabb, hogy ott maradt. Különösen azért, mert nem kell attól ta_rtanía, hogy esetleg visszatérünk.

- Az első pillanattól tudhattuk volna, hogy az a gazember volt az - mondta Colos. - Először is, megpróbált ellenni láb alól. Mi másért tette, ha nem azért,

mert össze játszott a szíriusziakkal?

- Van benne valami, Colos, de ne felejtse el, hogy mi kémet kerestünk. Summers nem lehet kém. Nem juthatott hozzá a kiszivárgott információkhoz. Mihelyt világos lett a számomra, hogy a kém egy robot, ez még egy szempontból elterelte a figyelmemet Summersről. A szarvasbeka jelezte, hogy vannak érzelmei, ebből következően nem lehet robot, vagyis nem ő a kém. Ez persze nem akadályozta meg abban, hogy áruló és szabotőr ne legyen, erről viszont nekem nem lett volna szabad megfeledkeznie a kém keresése közben. - Megrázta a fejét, aztán még hozzátette: - Úgy látszik, ez az ügy tele van csalódásokkal. Ha nem Norrich fedezi Summerset, hanem bárki más, már rég kézre kerítettük volna a robotot. Az a baj, hogy Norrich az egyetlen, akinek meggyőző és ártatlan indítéka volt, hogy együttműködjön Summersszel. Tudjuk, hogy milyen nagyra tartotta. És Norrich valóban nem tudhatta, hogy Summers nem tért vissza a hajóra a felszállás előtt. Végére is vak. -Amellett, hogy neki is vannak érzelmei- tette hozzá Colos -, vagyis ő sem lehet robot.

- Igaz - bólintott Lucky. De hirtelen elkomorodott, és többet nem szólt. Közben a hajó egyre közelebb ért az Íó felszínéhez, és szinte ugyanazon a ponton landolt, ahol korábban. Ahogy közeledtek, a völgyben látható pontokból és elkenődött árnyakból lassan kirajzolódott az otthagyt berendezések alakja. Lucky feszülten figyelte a felszínt a képernyőn keresztül.

- Maradt oxigénsátor Ión?

- Nem - felelte a parancsnok.
- Akkor valószínűleg megvan az emberünk. A mögött a sziklaalakzat mögött van egy kifeszített oxigénsátor. Van listájuk az eltűnt tárgyakról?

A parancsnok szó nélkül letett Lucky elé egy darab papírt, amelyet Lucky alaposan áttanulmányozott. Aztán azt mondta:

- Colos és én kimegyünk Summersért. Azt hiszem, nem lesz szükség segítségre.

A parányi Nap magasan állt az égen; Colos és Lucky a saját árnyékán taposott. A Jupiterből csak egy vékony sarló látszott.

Lucky Colos hullámhosszán szólalt meg:

- Ha nem alszik, akkor látnia kellett a hajót.
- Hacsak el nem ment - mondta Colos.
- Nem hinném.

És szinte ugyanabban a pillanatban Colos felkiáltott:

- Mars homokja, Lucky, oda nézz!

A sziklák taréján egy alak bukkant fel. A Jupiter egyre vékonyodó sárga vonalán feketén tornyosult egy ember alakja.

- Na mozduljanak! - hangzott fel Lucky saját hullámhosszán egy mély, elcsigázott hang. - Pisztoly van nálam.

- Summers - mondta Lucky -, jöjjön le, és adja meg magát!

A másik fáradt hangjába most egy kis gúny vegyült.

- Sikerült eltalálnom a megfelelő hullámhosszot, igaz, tanácsos? Bár a barátja méreteit tekintve nem volt nehéz kitalálni... De most takarodjanak vissza a hajóra, vagy mindkettőjüket megölöm.

- Fölösleges blöffölnie, Summers - mondta Lucky. - Ilyen messziről tucatnyi lö-

véssel sem találta el.

Colosnak a dühtől felcsúszott a hangja, amikor hozzátette:

- És nálam is van fegyver, és én még ilyen messziről se téveszttem el a célpontot. Jobb, ha ezt nem felejtí el, az ujjá távol marad a ravasztól.

- Dobja el a pisztolyát, és adja meg magát! - kiáltotta Lucky.

- Soha! - felelte Summers.

- Miért sást? Kinek fogadott hűséget? - kérdezte Lucky. - A szíriusziaknak? Azt ígérték, hogy fölveszik? Ha igen, akkor hazudtak, és félrevezették. Nem érdemes hűséget fogadni nekik. Mondja, hova telepítették a Jupiter-rendszerbeli bázisukat?

- De hiszen annyi mindent tud! Találja ki!

- Milyen hullámhosszon tartja velük a kapcsolatot?

- Ezt is találja ki... De ne jöjjön közelebb!

- Segítsen nekünk, Summers - mondta Lucky -, és amit tudok, megteszek, hogy kedvező elbánásban legyen része a Földön.

Summers erőltlenül fölnevetett.

- Egy tanácsos szava?

- Igen.

- Nem kell. Tűnés vissza a hajóra!

- Miért fordult a saját világa ellen, Summers? Mit kínáltak a szíriusziak?

Pénzt?

- Pénzt! -A másik hangja hirtelen dühös lett. - Tudni akarja, hogy mit ajánlottak? Megmondom. Lehetőséget a tisztességes életre. - Hallották, hogy Summersnek csi-

korogni kezd a foga. - Mi várt volna rám a Földön? Szenvedés egész életemben. Egy zsúfolt bolygó, ahol soha nem kaptam volna tisztességes lehetőséget, hogy nevet és állást szerezzek magamnak. Akárhová mentem, millió ember vett körül, és egymás szemét kaparták ki a pusztta megélhetésért, és amikor én is beszálltam ebbe a mókába, bevágtak a börtönbe. Akkor megfogadtam, hogy ha valaha lehetőségem lesz rá, hogy ne kelljen visszatérnem a Földre, meg fogom ragadni az alkalmat.

- Gondolja, hogy a Szíriuszon tisztességes életet kezdhet?

- Ha tudni akarja, meghívtak, hogy emigráljak a Szíriuszra. - Kis szünetet tartott, és hallatszott, hogy kicsit sípolva szedi a levegőt. - Ott kint egy új világ vár rám. Minden tiszta. Mindenkinél bőven jut hely; szükségük van az emberekre és a tudásra. Ott végre lenne alkalmam bizonyítani.

- Csakhogy soha nem jut E oda. Mikor jönnek magáért?

Summers csöndben maradt.

- Ember, nézzon szembe a tényekkel! - mondta Lucky. - Nem jönnek. Nem akarnak tisztességes életet kínálni magának; még arra se méltatják, hogy életben maradjon. Itt csak halál vár magára. Ugye azt képzelte, hogy előbb megérkeznek?

- Nem.

- Ne hazudjon, Azzal úgysem segít a helyzetén. Ellenőriztük, hogy mi hiányzik a *Jupiter Holdjáról*. Pontosán tudjuk, mennyi oxigént lopott E a hajóról. Az oxigén-palackokat még az Ió alacsony gravitációja mellett is nehézkes vinni, ha ráadásul úgy kell kicsempészni, nehogy fölfedezzék. Magának szinte elfogyott az

oxigén- utánpótlása, igaz?

- Rengeteg levegőm van - közölte Summers.

- Mondom: szinte teljesen kifogyott - állapította meg Lucky. - Nem érti, hogy a szíriusziak nem jönnek magáért? Agrav nélkül nem is tudnának jönni, márpedig nincs agrav hajójuk. Nagy galaxis, ember, annyira kiéhezett a szíriuszi világra, hogy hagyja magát megölni, hagyja, hogy olyan rútol és nyilvánvalóan rászédjék, ahogy még soha az életben? Mondja, mit tett meg nekik?

- Csak amit kértek, és az nem is volt sok - felelte Summers. - És ha sajnálok valamit - ordította hirtelen, és közben alig kapott levegőt a pulykaméregtől az, hogy nem sikerült tönkretenni a *Jupiter Holdját*. Egyébként hogyan tudtak felszállni? Mindent elrontottam rajta, amit csak lehetett. Elégettem azt a rohadt, nyálas... - Elakadt a hangja, mert fulladozott.

Lucky intett Colosnak, és azzal a lebegő szökdécseléssel, amit csak az alacsony gravitációjú helyeken lehetett művelni, megindult Summers felé. Colos cickakokban követte, hogy nehezebb legyen eltalálni.

Summers pisztolya fölemelkedett, de csak egy pukkanó hangot lehetett hallani a ló ritkás atmoszférájában. Körben fölverődött a homok, és néhány méterre Lucky rohanó alakjától egy kráter keletkezett.

- Nem fognak elkapni! - ordította egyre gyöngülő harciassággal Summers. - Nem megyek vissza a Földre. Jönnek értem. Úgyis elvisznek a szíriusziak.

- Gyerünk föl, Colos! - kiáltott Lucky. Elérte a sziklataréjt. Ahogy fölugrott, Ekapott egy kiálló részt, arról lendült tovább. A normális gravitáció hatodánál az ember még úrruhában is ügyesebb mint egy magashegyi zerge.

Summers elhaló hangon sikított. A kezével igazított valamit a sisakján, aztán hátralépett és eltűnt. Lucky és Colos ekkor értek a tetőre. A sziklataréj a másik oldalon szinte függőlegesen szakadt le, a sima falat csak egy-két éles kiszögellés törte

meg. Summers, mint egy kitárt szárnyú sas, lassan vitorlázott lefelé, neki-nekicsapódott a sziklafálnak, és mindannyiszor visszapattant róla.

- Kapjuk el, Lucky - kiáltotta Colos, azzal nagyot lendülve és ügyesen kikerülve a kiszögelléseket, levetette magát a peremről. Lucky utána.

A Földön, de még a Marson is, ez halálos ugrás lett volna. Az Ión csak egy hajme resztő lesiklás volt. Behajlított lábbal fogtak talajt, aztán gurultak tovább, hogy valamelyest csökkentsék a becsapódás erejét. Elsőnek Lucky állt talpra, és megindult Summers felé, aki arcra borulva, mozdulatlanul feküdt. Colos zihálva érte utol.

- Hé, nem azt mondom, hogy életem legkönnyebb ugrása... Mi van ezzel a csirkefogóval?

- Halott - mondta komoran Lucky. - A sípoló hangból tudtam, hogy kevés az génje. Már szinte

elvesztette az eszméletét. Ezért rontottam rá.

- Eszméletlenül azért még sokáig elvan az e-beb - állapította meg Colos. Lucky azonban megrázta a fejét.

- Summers biztosra ment. Tényleg nem akarta, hogy elkapják. Mielőtt leugrott, kinyitotta a sisakját, hogy beáradjon az Is mérgező levegője, aztán nekiugrott a sziklának.

Félrelépett, és Colos csak ekkor pillantotta meg az összezűzött arcot.

- Szegény bolond! - mondta Lucky.

- Szegény áruló! - dühöngött Colos. - Valószínűleg tudta a választ, de nem akarta elmondani. Most ha akarná, se tudná.

- Nem S kell, Colos - mondta Lucky. - Azt hiszem, most már én is tudom.

Tizenhatodik fejezet

ROBOT!

- Tudod? -A kis marsbeli hangja inkább visitásnak tetszett. - Hát akkor mondd, Lucky!

De Lucky azt felelte:

- Még nincs itt az ideje. - Lenézett Summersre, akinek szeme élettelenül meredt az idegen égboltra. A maga módján Summers is bevonult a történelembe. Ő az első, aki meghalt az Ión.

Fölnézett. A Nap kezdett eltűnni a Jupiter mögött. A bolygóra sápadt ezüst fénykörben szállt le az alkonyat.

- Hamarosan sötétedik - mondta Lucky. - Menjünk vissza a hajóhoz.

Colos fel s alá járkált a kabinban. Három lépés az egyik irányba, három a másikba, de azért járkált rendületlenül.

- De ha *tudod*, Lucky - szólalt meg Colos -, akkor miért nem...

- Mert nem olyan egyszerű, és nem kockáztathatom, hogy felrobbanjunk - felelte Lucky. - Engedd, hogy mindent a maga idejében, a magam módján csináljak.

Határozottság csengett a hangjában, s ettől Colos egészen lehiggadt. Inkább témát váltott, és azt mondta:

- De akkor minek fecsereljük itt az időt a miatt a csirkefogó miatt? Meghalt.

Úgyse tudunk mit kezdeni vele.

- Már csak egy dolog van hátra - szólalt meg Lucky. Felvillant az ajtó jelzőfénye, mire így szólt; - Nyisd ki, Colos. Szerintem Norrich lesz.

Valóban ő volt. A vak mérnök belépett, előtte Mutt, a kutyaája, Norrich kék, világtalan szeme ide-oda rebbent.

- Hallom, mi történt Sommersszel, tanácsos - szólalt meg. - Iszonyú_ elgondolni, hogy föl akarta... hogy tönkre... Borzalmas elgondolni, hogy áruló volt. De én mégis sajnálom.

Lucky bólintott.

- Gondoltam. Ezért kértem, hogy jöjjön át. Most sötét van kint az Ión. Napfogyatkozás van. De ha újra előbújik a Nap, kijönne velem, hogy eltemessük Summerset? - Boldogan. Ennyit bárkiért megtennénk, nem igaz? - Norrich leejtette a kezét, mintha Mutt pofáján keresne vigasztalást; a kutya közelebb jött, és lágyan végigsúrolta a gazdáját, mint aki rájött, hogy Norrichnak együttérzésre van szüksége. - Gondoltam, hogy ki akar jönni velem - mondta Lucky. - Végtere is barátok voltak. Nyilván szeretne utoljára elbúcsúzni tőle.

- Köszönöm. Igen, szeretnék. - Norrich világtalan szeme könnyes volt.

- Utoljára megyünk ki. Mihelyt visszatérünk, indulhatunk a Jupiter Kilencre - közölte Lucky Donahue parancsnokkal, mielőtt felcsatolta a sisakját.

- Rendben van - mondta a parancsnok, és valami kimondatlan megértés volt a szemében, ahogy találkozott a tekintetük.

Lucky fölvette a sisakot, eközben a pilótafülke inásik sarkában Norrich érzékeny ujjaival végigtapintotta Mutt hajlékony M-ruháját, hogy minden illesztés biztosan be van-e kapcsolva. Az üvegburás, különös formájú sisakban, amely tökéletesen illett Mutt fejére, a kutya állkapcsa megmozdult, és alig hallhatóan vakkantott. Nyilván tudta: séta következik az alacsony gravitációban, és láthatóan örömmel nyugtázta a tervet.

Elkészült az első sír az Ión. Kemény, sziklás talajon kellett kívágni, erőteres ásóval. Kavicsból, durva homokból emeltek halmot, s a tetejét egy ovális kővel jelölték meg. Hárman álltak körül a sirt, míg Mutt valahol messzebb kószált, és mint mindig, ezúttal is hiába próbálta közelebről megvizsgálni a környezetét, mert a fém és az üveg megakadályozta, hogy a saját szaglószerveit használhassa.

Colos, aki tudta, hogy Lucky mit vár tőle, csak azt nem tudta, hogy miért, feszülten figyelt.

Norrich lehajtott fejjel állt, és halkan azt mondta;

- Summers az az ember volt, aki nagyon akart valamit, ezért még gonoszságra is vetemedett, de megfizetett érte.

- Azt tette, amit a szíriusziak kértek tőle - tette hozzá Lucky. - Ez volt a bűne. Szabotázszt követett el, és ráadásul...

Norrich megmerevedett, mivel a szünet Lucky megjegyzésében csak nem akart véget érni. Végül nem bírta tovább:

- Ráadásul?

- Ráadásul felhozta magát a hajóra. Maga nélkül ő nem volt hajlandó felszállni. Maga mesélte, Norrich, hogy csak Summers közbenjárására kerülhetett föl a *Jupiter Holdja* fedélzetére.

Lucky hangja egyre ridegebb lett.

- Maga egy robot kém, akit a szíriusziak helyeztek ide. A vakságtól ártatlannak látszik a program többi résztvevőjének szemében, de nincs is szüksége rá, hogy lásson. Megölte a szarvasbékát, és fedezte Summerst, hogy lemaradhasson a hajóról. Dacolva a törvényekkel, a saját életét E kockára tette, ami pedig ellentétes a harmadik törvénnyel. És végül becsapott engem is, amikor érzelmeket mutatott, hogy a szarvasbékával fel tudjam fogni, csakhogy ezek a szíriusziak által beépített szintetikus érzelmek voltak.

Ez volt a végszó, amire Colos várt. Magasra emelve a pisztolyát, rávetette magát Norrichra, akinek zavaros tiltakozása szinte nem is állt össze szavakká.

- Tudtam, hogy maga volt az - ordította Colos -, de most szétkenem a pofáját.

- Nem igaz - vinnyogott Norrich, aki csak most tudott megszólalni. Fölcsapta a kezét, és hátratántorodott.

Mutt hirtelen egy csikká változott a sápadt, fehér fényben. Vadul előre vetette magát, hogy futva tegye meg a hiányzó negyed mérföldet, és elszántan Colost célozta meg.

Colos nem évette észre. Egyik kezével elkapta Norrich vállát. A másikkal magasra tartotta a pisztolyt. És ekkor Mutt összeesett!

Már csak három méterre volt a viaskodó pártól, amikor a lába megmerevedett, felbukott, elgurult mellettük, és csak jóval arrébb, már élettelenül állt meg. A sisak üvegén keresztül látszott, hogy kinyílt a szája, mintha ugatás közben halt volna meg. Colos továbbra is ebben a fenyegető helyzetben állt Norrich fölött, mint aki maga is megdermedt.

Lucky gyors léptekkel közeledett az állat felé. Úgy használta az erőteres ásót, mint egy nyúzókést, ahogy a fejétől a farkáig felhasította Mutt úrruháját.

Aztán egyetlen mozdulattal átmetszette a bőrt a nyaka hátsó részén, és páncél-kesztyűs ujjával ügyesen benyúlt a bőr alá. A keze egy parányi gömbben akadt meg, ami minden lehetett, csak csont nem. Megemelte a gömböt, de az nem engedett. Lélegzetét visszafojtva elszakította a gömböt rögzítő drótokat, aztán, szinte elgyöngülve a megkönnyebbüléstől, felállt. Egy szerkezet számára, amelyet az agy hoz működésbe, az agy alapja a leglogikusabb hely, és ezt sikerült megtalálnia. Mutt többé nem jelent veszélyt senki számára.

Norrich felkiáltott, mert ösztönösen megérezte a veszteséget.

- A kutyam! Mit műveinek a kutyámmal?

- Ez nem kutya, Norrich - mondta halkan Lucky. - Soha nem is volt az. Hanem robot. Gyere, Colos, vezesd vissza Norrichot a hajóra. Én majd viszem Muttot.

Lucky és Colos Panner szobájában voltak. A *Jupiter Holdja* újra a magasba emelkedett, és az Ió gyorsan távolodott, már csak egy ragyogó fémpénz volt az égen.

- Mivel árulta el magát a kutya? - kérdezte Panner.

- Egy csomó mindennel, amit nem vettem észre - mondta komoran Lucky. - Minden jel arra mutatott, hogy Mutt a robot, de annyira arra figyeltem, hogy emberszabású robotot találjak, olyan mélyen meg voltam győződve róla, hogy a robot csak-

is ember alakú lehet, hogy folyton elvitettem az igazságot, pedig karnyújtásnyira volt tőlem.

- De végül ikor jött rá?

- Amikor Summers levetette magát a szikláról, és öngyilkos lett. Ahogy ott fekvődött, és ránéztem, eszembe jutott Colos, aki átesett az ammóniahavon, és majdnem meghalt. Azt gondoltam: nem volt itt Mutt, hogy megmentse... És abban a percben tudtam.

- De hogyan? Nem értem.

- Hogyan mentette meg Mutt Colost? Amikor a kutya elrohant mellettünk, Colost nem lehetett látni, mert valahol a jég alatt volt. Mutt mégis belevetette magát a fo lyóba, habozás nélkül elindult Colos után, és ki is húzta. Mindezt gondolkodás nélkül elfogadtuk, mivel tudjuk, hogy a kutya a szaglószervük segítségével olyan dolgokat is megtalálnak, amiket nem lehet látni. De Mutt feje

sisakban volt. Se látni, se szagolni nem tudott, mégis könnyedén megtalálta. Rá kellett volna jönnünk, hogy itt valami szokatlan észleléssel van dolgunk. Hogy ez hogyan működik, majd megfejtjük, ha a robotszakértők végeztek a tetem boncolásával.

- Most, hogy így elmagyarázza - mondta Panner pofonegyszerűnek tűnik. Tehát a kutya azzal árulta el magát, hogy az első törvény szerint a robotnak segítséget kell nyújtania, ha egy ember bajba jut.

- Így van - ismerte el Lucky. - De mihelyt végre fölismertem, hogy Mutt a gyanúsított, újabb események terelték el a figyelmemet. Summers feljuttatta Norrichot a hajó fedélzetére, de közben Muttot is felhozta. Mi több, Summers volt az is, aki Muttot megszerezte Norrichnak. Valószínűnek látszik, hogy van a Földön egy hálózat, amely kizárólag azzal foglalkozik, hogy ilyen kémkuttyákat szórjon szét a veszélyesebb kutatóközpontokban vagy azok környékén dolgozó embereknek.

- A kutya tökéletes kém - folytatta kis szünet után Lucky. - Ha valaki azon kap egy kuttyát, hogy az iratai között szimatol, vagy a laboratórium szupertitkos részében sétál, ugyan miért aggódna? Inkább valószínű, hogy megpaskolja a pofáját, vagy ad neki egy kis kutyaedelt. Legjobb tudásom szerint átvizsgáltam Muttot, és azt gondolom, hogy van egy beépített adó-vevője, amellyel folyamatosan tartja a kapcsolatot szíriuszi gazdáival. Látják, amit ő lát, hallják, amit ő hall. Például Mutt szemén keresztül látták a szarvasbékát, felismerték a benne rejlő veszélyt, és utasították, hogy ölje meg. Képes volt beindítani egy energiafejlesztőt, amellyel kiégethette az ajtó zárját. Még ha rajta is kaptuk volna, jó esély volt arra, hogy véletlen balesetnek könyveljük el, mint amikor a kutya egy fegyverrel kezd el játszani. De amikor mindez megfordult a fejemben, még csak az elején voltam egy gyakorlati problémának. Meg kellett próbálnom veszélytelen helyre terelni a kuttyát. Biztos voltam benne, hogy mihelyt egyértelműen ráterelődik a gyanú, egy belső kioldó működésbe hozza a robbanószerkezetet. Így hát először a hajótól biztos távolságra kellett kivinnem Norrichot és Muttot, mondván, hogy megássuk Summers sírját. Ha ezek után Mutt fölrobban, legalább a hajó és a legénység megmenekül. Természetesen hagytam üzenetet Donahue parancsnoknál azzal, hogy csak akkor bontsa ki, ha nem térnek vissza, bugyi Földön folytathassák a nyomozást a kutatóintézetekben lévő kuttyák összeszedésével. Ezek után megvádoltam Norrichot...

Colos közbevágott:

- Mars homokja, Lucky, egy darabig azt hittem, hogy tényleg komolyan, gondolod, amikor azt mondtad, hogy Norrich ölte meg a szarvasbékát, és beépített érzelmekkel próbált átverni.

Lucky megrázta a fejét.

- Nen, Colos. Ha ilyen beépített érzelmekkel át tudott volna verni, akkor minek bajlódjon azzal, hogy megöli a szarvasbékát? Nem, csak biztosítani akartam, hogy ha a szíriusziak lehallgatnak Mutt érzékszervein keresztül, akkor meg legyenek győződve róla, hogy rossz nyomon vagyok. Mi több, olyan helyzetet

akartam teremteni, amelyben Mutt válaszút elé kerül.

- Tehát - folytatta Lucky - Colos egy megbeszélt jelre megtámadja Norrichot. Muttba, mivelhogy vakvezető kutya, beleverték, hogy támadás esetén védje meg a gazdáját, de a parancsnak való engedelmség egyben azonos a második törvény-nyel is. Ezzel általában nincs is baj. Egy vakot ritkán támadnak meg, és ha mégis, elég annyi, hogy a kutya vicsorogni kezd, és kimutatja az agyairait. Ám Colost ezzel nem sikerült eltántorítani, és Mutt azóta, hogy megépítették, most először került olyan dilemma elé, amiből nem volt menekvés. De hogyan oldja meg? Nem támadhatja meg Colost. Ez az első törvénybe ütközik. Másrészt viszont azt sem hagyhatta, hogy Norrichot bántsák. Olyan dilemma volt ez, amelyben Mutt agya felmondta a szolgálatot. Mihelyt ez megtörtént, már csak arra kellett ügyelnem, hogy a benne lévő robbanószerkezet működésbe ne lépjen. Így hát kiemeltém, és ezek után denki biztonságba került.

Panner mélyet lélegzett. - Szép munka volt.
Lucky felhorkant.

- Szép? Ha észnél vagyok, ezt az. első nap is megtehettem volna, mihelyt landoltam a Jupiter Kilencen. Egyébként majdnem meg is tettem. Polyton ott motoszkált a fejemben egy fölismerés, csak soha nem tudtam elkapni.

- Mi volt az, Lucky? - kérdezte Colos. - Még mindig nem tudom.

- Pedig egyszerű. A szarvasbéka az állatok érzelmeit éppúgy érzékelté, mint az emberekét, Erre jó példát is láthattunk, amikor először landoltunk a Jupiter Kilencen. Éhséget észleltünk egy macska agyában. Később Norrich rá akart venni: tegyél úgy, mintha megütnéd, hogy bemutatassa, milyen jól megvédi Mutt. Meg is tetted. Én a szarvasbékán keresztül figyeltem Norrich és a te érzelmeidet, és Mutt ugyan kívülről dühösnek látszott, de belül nyoma sem volt ilyesfajta érzelmeknek. Vagyis a kezdet kezdetén abszolút biztos bizonyítékom lett volna, hogy Muttnak nincsenek érzelmei, tehát nem kutya, hanem robot. Én azonban annyira meg voltam győződve róla, hogy emberszabású robotot kell találnom, hogy egyszerűen nem jutott el a tudatomig... Na mindegy, gyereünk vacsorázni, ütközben meglátogatjuk Norrichot. Megígérem, hogy szerzek neki egy másik kutyát, ezúttal igazit. Fölkeltek, és Colos azt mondta:

- Akárhogy is, Lucky, lehet, hogy beletelt egy kis időbe, de végre sikerült megállítanunk a szíriusiakat.

- Nem hiszem, hogy sikerült megállítanunk - mond. csendesén Lucky -, de egy kicsit talán lelassítottuk őket.

A S 7 t

, " I URű

Ajánlás
„nry Kuttner és Cyril Kornbluth
emlékének

Első fejezet **A** TÁMADÓK

Ragyogó gyémántként függött az égen a Nap, szabad szemmel alig kivehetően, épp csak akkorkának tűnt, mint egy csillag, mint egy picinyke, fehérén izzó, bab-szemnyi bolygó.

Ott kint, a mérhetetlen űrben, a Naprendszer második legnagyobb bolygójának a közelében a Nap mindössze egy százalékát ontotta annak a fénynek, mint ami az ember honi bolygóját érte. Ám azért mégis az ég legragyogóbb objektumának látszott, négyezer teliholdnál is ragyogóbbnak.

Lucky Starr elgondolkodva bámulta a távoli Napra beállított radarernyőt. John Bigman Jones furcsa ellentétet képviselt Lucky magas, nyúlánk alakja mellett. Ha John Bigman Jones jól kihúzta magát, akkor épp öt láb két hüvelyknyi volt a termet, Ám ez a kis ember nem hüvelykben mérte magát, és megengedte, hogy egyszerűen így nevezzék: Colos.

- Te, Lucky - mondta Colos -, ez csaknem kilencszázmillió mérföldnyire van. Mármost a Nap. Ilyen messze még sohasem jártam.

A kabin harmadik utasa, Ben Wessilewsky tanácsos a műszerfalnál ülve átvigorgott a válla telet O is elég szálfá termetű volt, ha nem is olyan magas, mint Lucky. A fejét szőke sörény koronázta, az arca úrbarnított lett a Tudományos Tanács szolgálatában. - No mi van, Colos'? Begyulladtál? - kérdezte.

- A Mars homokjára, Wess, vedd csak el a mancsodat a műszerfalról, és ismételd meg, amit mondtál! - rikácsolta Colos.

Megkerülte Luckyt, és máris a tanácsos körül ugrált, ám ekkor Lucky Colos vállára tette a kezét, és egyszerűen fölemelte. Colos egy kicsit kalimpált, ahogy ott lógott Wess fölött, mint holmi rakomány, de Lucky hamarosan visszarakta eredeti helyzetébe Mars-szülőtte barátját.

- Nyughass, Colos!

- De Lucky, hiszen hallottad! Ez a langaléta azt hiszi, hogy minél nagyobb darab egy ember, annál többet ér. Ha Wess hat láb magas, az épp azt jeleMi, hogy van er külön lábnyi nyam...

- No jó, Colos. Wess, te meg tartogasd a humorodat a ~~ecet~~ Mindkettőjükhöz nyugodt hangon

beszért, de a. felsőbbségéhez kétség sem fért.

- Hol van a Mars? - köszörülte meg a torkát Colos.

- Hozzánk képest a Nap másik oldalán.

- Te csak tudod - mondta nekikeseredve a kis fickó. Aztán felragyogott. - De várj csak, Lucky, százmillió mérföldre - vagyunk az ekliptika síkjától. Meg kell látnunk a Nap alatt a Marsot; kikukucskál mögüle.

- Aha, így kellene lennie. Valójában egyfoknyira lehet a Naptól, vagy így valahogy, de ez elég közel van ahhoz, hogy a Nap elhomályosítsa. A Földet viszont, azt hiszem, ki lehet venni.

Gögös, fitymáló kifejezés jelent meg Colos arcán. - Ki a csuda akarja a F-öldet nézni? Nincs ott egyéb, mint az a sok nép; a legtöbb földgilizta még százmérföldnyire sem rugaszkodott el életében a felszíntől. Én ugyan akkor sem nézegetném őket, ha rajtuk kívül semmi más látnivaló sem akadna az égen. Hagyd csak Wessre, majd ő megnézi. Ez az ő műfaja.

Rosszkedvően visszavonult a radarernyőtől.

- Hé, Lucky, mi van, ha bejön a Szaturnusz, és meglátjuk ebből a szögből? -

kérdezte Wess. - Gyere, beígértem magamnak valami jó kis murit.

- Nem is tudom - mondta Lucky. - A Szaturnusz látványa mostanság valahogy nem olyan jó kis muri, ahogy mondtad.

Könnyedén hangzott ugyan, de pillanatnyi csend nehezedett a *Bolygó Starr* szűkös pilótafülkéjére.

Az atmoszféraváltozást mindhárman megéreztek. A Szaturnusz veszélyt jelent. A Szaturnusz a Földi Birodalom népeire nézve a veszély új forrása lett. A Föld hatmilliárdnyi lakosságára, amihez még hozzájöttek a Mars, a Hold, a Vénusz milliói, ezenkívül a Merkúr, a Ceresz tudományos állomás. és a Jupiter külső holdjai, a Szaturnusz valami új és váratlanul halálos veszélyt jelentett.

Elsőnek Lucky rángatta ki magát a levertségből, ujjá érintése nyomán az érzékeny elektronikus érzékelők engedelmesen beindították a *Bolygó Starr* hajtóműveit, és lágyan mozgásba hozták a kardáncsuklókat. A radarernyőn megváltozott a látvány.

A csillagok rendületlen processzióban masíroztak át a radarernyőn, és Colos ajakbiggyesztve megkérdezte:

- Tartozik valamelyik ezek közül a Szíriuszhoz, Lucky?

- Nem. Most épp a déli égbolt félgömbjén vagyunk, és a Szíriusz az északon van.

Akarod látni a Kanopuszt?

- Nem - felelte Colos. - Minek?

- Azt hittem, hogy érdekel. Ez a legfényesebb csillag, szinte azt hihetnéd, hogy maga a Szíriusz.

Lucky egy kicsit elmosolyodott. Mindig jót szórakozott azon, hogy Colost, a nagy hazafit mennyire fel lehet bosszantani a Szíriusszal, a Naprendszer ellenségével (holott ott is csak a földi emberek utódai élnek), no meg azzal, hogy a Szíriusz a legfényesebb a bolygók között.

- Roppant érdekes - mondta Colos. - Gyere csak, Lucky, nézd meg a Szaturnuszt, és ha visszamegyünk a Földre, előadhatod a komédiát, és mindenkit pánikba kergethetsz vele.

A csillagmozgás lelassúdott, majd még lassabb lett, azután megállt.

- Itt van... nincs kinagyítva - mondta Lucky. Wess rögzítette a műszert, és úgy helyezkedett el a pilótaülésen, hogy ő A láthassa.

Külsőleg félholdra hasonlított, a fele részén elég jól látható méretben valami kidudorodott és halványsárga fényben ragyogott, mely a szélén élénkebb volt, mint középen.

- Milyen messze vagyunk tőle? - lepődött meg Colos.

- Körülbelül százmillió mérföldre - felelte Lucky.

- Valami nem stimmel - vélte Colos. - Hol vannak a gyűrűk? Arra számítottam, hogy jól lehet majd látni.

A *Bolygó Starr* magasan a Szaturnusz déli pólusa felett volt. Ebből a pozícióból csakugyan látniuk kellett volna a gyűrűket.

- A távolság miatt a gyűrűk beleolvadnak a bolygó gömbjébe, Colos - magyarázta Lucky. - Talán kinagyíthatjuk a képet, és akkor közelebről láthatjuk.

A Szaturnusz fényfoltja megnőtt, és minden irányban megnyúlt. És úgy tetszett, hogy három szeletből áll.

A központi gömb még mindig félhold formájúnak látszott. Körülötte, de a gömböt egy ponton sem érintve, világos fényszalag forgott, melyet fekete vonal osztott két egyenlőtlen részre. Ahogy a szalag a Szaturnuszra hajlott, és az beárnyékolta, beleveszett a sötétségbe.

- Bizony ám, Colos úr - mondta leckéztetve Wess -, maga a Szaturnusz csupán hetvennyolcezer mérföld átmérőjű. Százmillió mérföldről az egész csak egyetlen fényfolt, de ha a gyűrűket is hozzászámoljuk, akkor egyik végétől a másikig közel kétszázezer mérföldnyi felület tükröződik vissza.

- Ezt én is tudom - sértődött meg Colos.

- És ráadásul - folytatta Wess zavartalanul - százmillió mérföldről esetet lehet látni a Szaturnusz felszíne és a gyűrűk közötti hétezer mérföldes törést; nem is beszélve arról a huszonötezer mérföldnyi törésről, tettei kettéosztja a gyűrűket. Tudod, ezt a fekete vonalat nevezik Cassini-vonalnak, Colos.

- Mondtam már, hogy tudom - horkant fel Colos. - Figyelj, Lucky, a pasas azt próbálja bebizonyítani, hogy nem jártam iskolába. Lehet, hogy nincsen sok iskolám, de nem létezik az űrben semmi, amiről ő még valami újat mondhatna nekem. Mondd meg neki a magadét. Lucky; közöld vele, hogy ha nem bújná mindig a hátad mögé, eltaposnám, mint egy poloskát.

- Most épp a Titánt láthatjátok - mondta Lucky.

- Hol? - kérdezte kórusban Colos és Wess.

- Épp ott, ni. - Az általános nagyításban aprócska félholdnak látszott, miközben a Szaturnusz és gyűrűinek a rendszere nagyítás nélkül is megjelent a képernyőn. A Titán majdnem a radarernyő sarkában volt.

A Szaturnusz rendszerében a Titán az egyetlen nagyobbacska hold. Ám akkora azért mégsem volt, hogy Wess kíváncsian vagy Colos gyűlölködve meredjen rá. Azt azonban mindhárman tudták, hogy a Naprendszerben a Titán az egyedüli olyan világ, melynek emberek ugyan a lakos., mégsem ismerik el a Föld fennhatósága, Hirtelen és váratlanul egy ellenséges világ jelent meg előttük.

Így valahogy közelebbről érezték a veszélyt.

- Mikor jutunk el a Szaturnusz rendszerébe, Lucky?

- A Szaturnusz rendszere nem definiálható pontosan, Colos. A legtöbb ember úgy tartja, hogy addig terjed egy világrendszer, ahol a legtávolabbra eső test még annak a világnak a gravitációs hatása alatt mozog. Ha pedig ez így van, akkor még kívül vagyunk a Szaturnusz rendszerén.

- Azt mondják a szíriusziak... - kezdte Wess.

- A Nap középbibe ezekkel a nyavalyás szíriusziakkal! - mordult fel Colos, és dühösen rácsapott hosszú szárú csizmájára. - Ki törődik vele, telt fecsegnek? - Újból rávágott a csizmájára, mintha a rendszer minden szíriuszija ott fetrengene a csapásai alatt. Ez a csizma volt rajta a legjellegzetesebben marsbeli. Rikító színei, narancs és fekete kacskaringós mintája fennen hirdette, hogy tulajdonosa a Mars mezein és kupolás városaiban született és nevelkedett.

Lucky lekapcsolta a radarernyőt. A hajótesten lévő detektorok visszahúzódtak, és most a hajó külső héja sima, ragyogó és töretlen lett, kivéve azt a kidudorodást, ami körbefogta a hajó farát, és rögzítette a *Bolygó Starr* agravját..

- A nemtörődomség luxusát nem engedhetjük meg magunknak, Colos - mondta Lucky. - Pillanatnyilag a szíriusziak kerekedtek felül. Előbb-utóbb talán kiszorítjuk őket a Naprendszerből, de most az egyetlen, amit tehetünk, hogy egy darabig az ő játékszabályaik szerint játszunk.

- Mi a saját rendszerünkben vagyunk - morgott lázadozva Colos.

- Így is van, de a rendszernek ezt a részét a Szíriusz birtokolja, és amíg nem hívnak össze csillagközi konferenciát, addig semmit sem tehetünk, legfeljebb azt, hogy háborút indítunk ellenük.

Ehhez nem volt mit hozzáfűzni. Wess visszatért a műszerfalhoz, és a *Bolygó Starr* minimális nyomáscsökkenéssel, maximálisan kihasználva a Szaturnusz gravitációját, folyamatosan süllyedt, nagy gyorsasággal tartva a bolygó sarki régiói felé. Lefelé, lefelé, mind mélyebbre ebbe a szíriuszi világba, melynek úrjében csak úgy hemzsegnak a szíriuszi hajók, ötventrillió mérföldnyire a saját hazai bolygójuktól, és csupán százmillió mérföldnyire a Földtől. A Szíriusz egyetlen óriási lépéssel máris 99,999 százalékra csökkentette a távolságot önmaga és a Föld között, és katonai bázist létesített szinte a Föld kapujának a küszöbén.

Ha a Szíriusz sikeresen megvetné dl a lábát, akkor egy váratlan pillanat, és a Föld másodosztályú hatalommá süllyedhet, kiszolgáltatva a Szíriusz kényekedvének. És e pillanatban épp olyan a csillagközi politikai szituáció, hogy a Föld óriási katonai létesítményei minden hajójukkal és fegyvereikkel egyetemben sem tudnának segíteni ezen a helyzeten.

Három ember akadt csupán, akik a saját kezdeményezésükre, ám a Föld által cseppet sem feljogosítva nekivágtak egy aprócska hajóval, hogy ügyesen és ravaszul megpróbáljanak változtatni a helyzeten. Tudták jól, hogy ha elfogják, azon nyomban kivégzik őket, mint kémeket - a saját Naprendszerükben, azok, akik megszállják e Naprendszert -, és hogy a Földről a kisujjukat sem tudják megmozdítani, hogy megmentsék őket.

Második fejezet Az ÜLDÖZŐK

Alig egy hónapja még szó sem volt veszélyről, a legkisebb jel sem utalt rá, míg egyszer csak kipattant a dolog, és immár a Föld kormánya is kénytelen volt tudomást venni róla. A Tudományos Tanács konok módszerességgel felderítette a robotkémek fészket, hogy mit kémleltek ki a Földön, mi mindent szereztek meg, s az ő erejüket törte meg Lucky Starr az Ici hőmezőin..

Keserves és bizonyos értelemben félelmetes ügy volt, mert a kémkedés oly mélyreható eredményt ért el, hogy hajszálon múlt, és már majdnem sikerült végzetes károkat okoznia a Földnek.

* Lásd *A Jupiter holdjai* című kötetet.

És amikor a helyzet már-már teljesen tisztának tetszett, valami repedés látszott keletkezni a gyógyulófélben lévő rendszerben, s így esett, hogy Hector Conway

főtanácsos az éjszaka kellős közepén felverte álmából Luckyt. A Tanács főnökén látszott, hogy épp csak magára kapta a ruháit, szép fehér haja borzasan meredt az égne. Lucky álmosan pislogott, kávéval kínálta Conwayt, és zavartan mondta:

- Nagy galaxis, Hector bácsi, talán elromlott a telenéző?

(A korán árvaságra jutott Luckyt Conway és Augustus Henree vette gondjaiba, és Lucky azóta is bácsinak szólította mindkettőjüket.)

- Nem bízom a telenézőben, fiacskám. Szörnyű bajban vagyunk.

- Milyen értelemben? - kérdezte Lucky, aki máris levette a pizsamafelsőjét, és nekiállt mosakodni. Colos lépett be, ásítózott, nyújtózkodott.

- Hé, miféle Mars-adta hajcihő van itt? - Amikor észrevette a Tanács főnökét, menten föléledt. - Baj van, uram?

- X. ügynök kicsúszott a kezünkéből.

- X. ügynök? Az a titokzatos szíriusz? - szűkülte össze Lucky szeme. - Utoljára úgy hallottam, hogy a Tanács döntése szerint X. ügynök nem is létezik.

- Ez még azelőtt volt, hogy napvilágra került a robotkémkedés. X. ügynök nagyon okos, Lucky, nagyon okos, a fene vinné el. Csak egy okos kém hitethette el a Tanácssal azt, hogy ő nem is létezik. Téged szerettelek volna ráállítani, de mindig valami mást kellett csinálnod. Egyébként...

- Igen?

- Tudod, hogy megy ez az egész robotkémkedési ügy. Kell hogy legyen egy központi értékelő ügynökség, ahová begyűjtik az információkat, és úgy látszott, hogy ez itt, a Földön van. Ez vezetett bennünket újból X. ügynök nyomára, és az egyik legvalószínűbb feltételezés szerint ezt a szerepet nem más tölti be, mint egy Jack Dorrance nevezetű ember, aki épp itt, a Nemzetközi Városban van alkalmazásban, az Acme Levegőműveknél.

- Ezt nem tudtam.

- Sok más gyanúsított is volt. Ám azután Dorrance elkötött a Földről egy magánhajót, és egyenesen a vészkijáraton keresztül kilötte magát. Kész szerencse, hogy a Kikötői Központban épp ott volt az egyik tanácsosunk, aki helyesen döntött és követte. Amikor elért bennünket a hír a hajó kitöréséről, néhány perc alatt kiderült, hogy a gyanúsítottat, közül egyedül csak Dorrance-ra nem figyeltek. Azóta már bottal üthetjük a nyomát. Néhány más apróság is stimmelt - tehát X. ügynök nem más, mint Dorrance. Most már biztosak vagyunk benne.

- Hisz ez remek, Hector bácsi. Hol itt a baj? Hiszen. elment.

- Azóta mást S megtudtunk. Magával vitt egy személyi kapszulát, és semmi kéttségünk afelől, hogy a kapszulában információk vannak. Ezeket Dorrance gyűjtötte be a Birodalomban lévő kémhálózatától, de az a gyanunk, hogy eddig még nem volt ideje eljuttatni szíriuszi főnökeihez. Csak az úr tudja, mi minden van még nála, de a kapszulában is épp elég adat van, ami megsemmisítheti a biztonsági rendszerünket, ha az a szíriusziak kezébe kerül.

- Azt mondod, hogy követték. Visszahozták?

- Nem. - Az elgyötört főtanácsos ingerült lett. - Itt lennék most, ha visszahozták volna?

- Az a hajó, amelyet elvitt, úgy volt felszerelve, hogy meg tudja csinálni az

ugrást? - kérdezte hirtelen Lucky.

- Nem! - ordította kivörösödve a főtanácsos, és úgy simította le hófehér sörényét, mintha az ugrásnak már a gondolatától is égnek állt volna minden egyes ősz haja szála. Lucky megkönnyebbülten sóhajtott fel. Tudnivaló, hogy az ugráson a hiperűrön való átszökellés értendő, az a fázis, mellyel a hajó átugrik a közönséges űrön, majd újból visszakerül a sok fényévnyi távolságból, és mindezt egy pillanat alatt. Ha X. ügynök ilyen hajóval illan E, akkor csakugyan bottal üthetik a nyomát.

- Egyedül dolgozott - mondta Conway. - És egyedül is szökött meg. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy ki tudott csúszni a kezünkből. És olyan hajót vitt el, amelyet egyszemélyes bolygóközi cirkálásra terveztek.

- A hiperútazásra készült hajókat pedig nem egyszemélyesre építették. Legáltalában egyelőre még nem. De nekem az az érzésem, Hector bácsi, hogy ha csak bolygóközi cirkálót vitt el, akkor nem is volt másra szüksége.

Lucky eközben villámgyorsan végzett a mosakodással és öltözéssel. Hirtelen Coloshoz fordult.

- Hát E? Kapd már fel a ruhádat, Colos!

Colos eddig csak a divány szélén ücsörgött, most azonban olyan fürgén ugrott fel, hogy szinte bukfencet vetett.

- Az S lehet - vélte Lucky -, hogy valahol az űrben várnak rá egy szíriuszi hajóval, amit a hiperűrhez S fölszereltek.

- Lehetséges. És mivel gyors a hajója, és előnye is van, talán el sem tudjuk csipni, de még lőtávolságnyira sem közelítjük meg. Ez pedig azt jelenti, hogy csakis a... - Hogy csakis a *Bolygó* Starr. Kitaláltam a gondolatodat, Hector bácsi. Egy órán belül készen állok a *Bolygóval*, és Colos is velem jön, feltéve, hogy addig magára cibálja a holmiját. Csak azt kérem, hogy add meg az üldöző hajók jelenlegi helyzetét és útirányát, meg X. ügynök hajójának azonosító adatait, és máris indulunk.

- Jó. - Conway dült vonásai kissé elsimultak. - És David - az ellágyulás perceiben mindig a valódi nevén szólította Luckyt -, ugye, nagyon vigyázol magadra?

- Ezt a másik az hajó személyzetétől is megkérdezted, Hector bácsi? - érdeklődött Lucky, de a hangja lágy és szeretetteljes volt.

Colos már felhúzza az egyik, csipőig érő csizmáját, a másikat a kezében szorongatta, és bársonyos bélésébe beillesztett egy apró pisztolytáskát.

- Útra kelünk, Lucky? - Csak úgy csillogott a szeme a tettekre készségtől, és olyan ádázul fintorgott, hogy manószerű arca ezer ráncba szaladt.

- Útra kelünk, bizony - paskolta meg Lucky Colos vöröses üstökét. - Mennyi ideig is lazáltunk a Földön? Hat hétig? No, ennyi épp elég is volt.

- De még mennyire! - tódította örömmel Colos, és felrántotta a másik csizmáját is.

Még mielőtt elhagyták volna a Mars bolygó pályáját, megnyugtató szubéterikus kapcsolatot létesítettek az üldöző hajókkal, úgy, hogy a legbiztonságosabb zavarást használták.

A Földi Birodalmi Űrflotta Szigonyának a fedélzetéről Ben Wessilewsky tanácsos válaszolt nekik.

- Lucky! Hát csatlakozol hozzánk? Remek! - kiáltotta. Belevigyorgott a képernyőbe, és kacsintott. - Hagytál egy kis helyet a képernyőd csücskében, hogy Colos is odapréselhesse azt a randa képét? Vagy nincs is veled?

- Itt vagyok, vele vagyok - kiabálta Colos, ahogy odafurakodott Lucky és az adó közé. - Miért, tán azt hiszi, hogy Conway tanácsos bárhová is elengedné nélkülem ezt a nagy mamlaszt, aki még a saját lábában M hasra esik, ha nem tartom rajta a szemem?

Lucky felnyalábolta Colost, és bárhogy rikácsolt, a hóna alá gyömösölte.

- Kicsit lármás ez a kapcsolat, Wess. Mi a pozíciója annak a hajónak, amit követünk?

Wess kijózanodott, és megadta a pozíciót.

- A hajó neve *Űrkelepce*. Magántulajdon, szabályszerű gyártási számmal és papírokkal. X. ügynök nyilván hamis néven vette, és már jó előre felkészítette a szükséghelyzetre. Kitűnő hajó, és amióta felszállt, remekül gyorsul. Jul lemaradtunk mögötte.

- Mekkora a kapacitása?

- Erre is gondoltunk. Ellenőriztük a gyártmányfeljegyzéseket; olyan tempóban, ahogy ő használja fel az energiát, nem jut messzire, hacsak nem csökkenti a motorok teljesítményét, vagy nem áldozza fel a manőverezhetőséget, ha célba akar érni. Úgy számítjuk, hogy épp ebbe a csapdába vezetjük bele.

- Feltételezhető tehát: volt annyi esze, hogy fölemelte a hajó energiakapacitását. - Valószínűleg - vélte Wess. - De ezt nem bírja örökké tartani. Én amiatt aggódom, hogy lehetősége nyílik a tömegdetektorunk kijámszására, és meglóg aszteroidaszökelléses trükkel. Ha pedig egyszer eljut az aszteroidaövezetbe, akkor volt, nincs, elveszett.

Lucky jól ismerte ezt a trükköt. Végy egy aszteroidát magad és az üldöződ között, és az üldöző tömegdetektora inkább az aszteroidát lokalizálja, mint a hajódat. Ha pedig egy második aszteroida is elérhető távolságba kerül, a hajó egyiktől a másikig szökdecselhet, és faképnél hagyja az első sziklánál tévelygő üldözőt, minden műszerével egyetemben.

- Túl gyorsan megy ahhoz, hogy megcsinálhassa ezt a manővert - mondta Lucky. - A lassítás fél napjába t beletelne.

- Csoda M történhet - ismerte be nyíltan Wess. - De már az M csoda, hogy a nyomára bukkantunk, így én inkább arra a másik csodára várok, ami érvényteleníti az elsőt.

- És mi az az első számú csoda? A főnök valami vészhelyzetblokkról beszélt. - *Így* is van. - Wess frissen elmesélte a történetet, nem is fogta hosszúra. Dorrance, avagy X. ügynök (Wess hol így hívta, hol úgy), úgy illant el az őrizetből, hogy olyan műszert használt, amely használhatatlanná torzította a kém rövidhullámot. (A műszert lokalizálták ugyan, de működésképtelen volt, és még azt sem lehet tudni, vajon szíriuszi gyártmány volt-e.) Dorrance baj nélkül odaért szöktető há.- jójához, az *Űrkelepce*hez. Készen állt már az indulásra,

működésbe lépett a pro- ton-mikroreaktora, motorja és kormányja ellenőrizve, odafent várta a tiszta űr - és akkor a sztratoszférában megjelent egy sántikáló teherhajó, melyet egy meteorit megsebzett, és kétségbeesett jeleket adott, hogy szabad teret kapjon. Felvillant a szükségállapot-jelző. A kikötőben minden hajót visszatartottak. Minden, már felszálláshoz készülő járműnek, kivéve a már mozgásban lévőket, le kellett mondaniuk a startolásról.

du *Úrkelepcének* Ezt kellett volna tennie, ám az mégis elindult. Lucky Starr mélységesen megértette a fedélzeten lévő X. ügynök lelkiállapotát. Birtokában van

a Naprendszer legforróbb információja, és most minden másodperc számít. Ha már egyszer elindult, többé nem nagyon bízhat abban, hogy a Tanács nem lesz menten a sarkában. Ha lemond a feEzállásról, kimondhatatlan késedelmet jelent számára, míg az az átyuggatott hajó lesántikál, és a mentőkocsik szép lassan kiürítik. És csak akkor kapcsolhatja be újból a mikroreaktort és állíthatja be a műszereket, ha már megint szabad a pálya. Ezt a késedelmet nem engedheti meg magának.

Így hát kilötte a rakétáit, és felszállt.

Es X. ügynök még mindig megmenekülhet. Riadó harsant, a kikötői rendőrség vad üzeneteket küldött az *Úrkelepcének*, de voltaképpen a Kikötői Központban épp rutinellenőrzést tartó Wessilewsky tanácsos volt Ti, aki akcióba lépett. A tanácsos főszerepet játszott X. ügynök felkutatásában; márpedig ha egy hajó a szükségállapot zárlata ellenére is elindul, nagyon is valószínű, hogy X. ügynök elszántsága áll mögötte. A legvadabb gyanú volt, de Wessilewsky mégis cselekedett.

Háta mögött a Tudományos Tanács vezetőivel (akik minden más tekintélyt megelőznek, kivéve azokai, akik a Földi Birodalom elnökének közvetlen parancsnoksága alá tartoznak), Wessilewsky űrbe vezényelte Űrgárda hajóit, kapcsolatba lépett a Tanács Főhadiszállásával, és ő maga is felszállt a Földi Birodalom Űrflottájának *Szigonyával*, hogy vezesse az üldözést. A Tanács egésze még nem s értesült az eseményekről, amikor ő már órák óta az űrben volt. Végül S megérkezett az üzenet, hogy az üldözött valóban nem más, mint X. ügynök, és hogy még több hajó is csatlakozik az üldözéshez.

Lucky mindezt figyelmesen végighallgatta.

- A lehetőség bejött, Wess. És a legjobbat tetted. Jó munka volt - mondta.

Wess vigyorgott. A tanácsnokok hagyományosan kerülnek minden közszereplést és a hírnév csapdáját, így még inkább vágnak tanácsbeli társaik elismerésére.

- Odébbállok - mondta Lucky. -- Kapcsolj össze az egyik hajóddal!

Megszakította a vizuális kapcsolatot, és erős kezével megmarkolta hajója kormányát - a *Bolygó* Starrét, mely évek óta a szívéhez nőtt.

A *Bolygó* Starrnak méretéhez képest a legerősebb proton-mikroreaktora volt, amit csak valaha hajóba építettek; reaktorai egy csatahajónak E megfeleltek volna; ezek a reaktorok még a hiperűrön való ugráshoz S majdnem elég erősek voltak. Ionmeghajtású hajó volt, amely a legtöbb nyilvánvaló gyorsulási hatást

elvégalja azzal, hogy egyidejűleg hozza működésbe a hajó minden /i//iját, beleértve Lucky és Colos testének .omjait is. A hajóba beépítették a csak nemrégiben kifejlesztett agravot S, amely még csak kísérleti stádiumban volt, és amellyel szabadon manőverezhetett a főbolygók erős gravitációs területei között.

És most, a meredekebb emelkedésnél a *Bolygó* ,Starr erős motorja lágyan döngöcsélt, épp csak hallhatóan, és Lucky megérezte azt a könnyed nyomást, amely hátrahúzta, és amelyet az ionmeghajtás nem tudott teljesen kiegyenlíteni. A hajó megugrott a Naprendszer legtávolabbi részei felé, és gyorsult, gyorsult, egyre csak gyorsult... X. ügynök azo/b// még mindig előttük járt, és a *Bolygó* Starr alig győzte szuszszal. Maguk mögött hagyták már Ti aszteroidaövezet legfontosabb szikláit, amikor Lucky így szólt:

- Rosszul áll a/T-ináik, Colos.
- Utolérjük, Lucky - mondta meglepődve Colos.
- Kérdés, hová tart. Biztosra vettem, hogy vár rá valahol egy szíriuszi anyahajó, amely felveszi, és hazafelé megcsinálja az ugrást. De egy efféle hajónak vagy ki kell

térnie az ekliptika síkjából, vagy el kell bújnia az aszteroidaövezetben. Bármelyiket választja is, arra számít, hogy nem veszik észre. X. ügynök azonban az ekliptikában marad, és az aszteroidákon túlra tart.

- Talán épp most próbál lerázni bennünket, mielőtt a hajó felé indul.

- Talán - vélte Lucky. - És talán van valahol a külső bolygókon egy szíriuszi bázis,

- Gyerünk, Lucky - kotkodácsolta gúnyosan a kis Mars-lakó. - Talán épp az orunk előtt van!

- Néha nehéz meglátni, mi is van az orunk előtt. Omindenesetre egyenesen a Szaturnuszt célozta meg.

Colos ellenőrizte a hajó számítógépeit, melyek figyelemmel kísérték a másik útját.

- Figyelj, Lucky, a pasas még mindig a ballisztikus röppályán mozog. Húszmillió mérföldön át nem nyúlt a motorjához, Talán kezd kimerülni az energiája. -.Az is lehet, hogy a Szaturnusz rendszerében végzendő manőverhez spórolja az energiáját. Nagyon erős lehet ott a gravitációs vonzás. Én a magam részéről *remélem*, hogy spórol az energiájával. Nagy galaxis, igazán remélem! - Lucky hosszúkás, csinos arca elkomolyodott, és szorosan összepréselte az ajkát.

- A Mars homokjára, miért, Lucky? - nézett rá kíváncsian Colos.

- Azért, mert ha a Szaturnusz rendszerében valóban van egy szíriuszi bázis, akkor X. ügynökre van szükségünk ahhoz, hogy odavezessen bennünket. A Szaturnusznak van egy hatalmas mellékbolygója, nyolc jókora méretű holdja és tucatnyi, szilánkokra hasadt világa. X. ügynök hozzásegíthetne ahhoz, hogy megtudjuk, merre van a bázis.

- Nem olyan buta fickó ez, hogy odavezessen - húzta össze a szemöldökét Colos.

- Vagy hogy hagyja, hogy elcsipjék... Colos, számítsd ki az útját egészen addig, míg keresztezi a Szaturnusz pályáját.

Colos kiszámította. A számítógéppel csak pár pillanatnyi rutinmunkát jelentett.

- És mi lesz a Szaturnusz pozíciója a kereszteződésnél? Milyen messze lesz a

Szaternusz X. ügynök hajójától? - kérdezte Lucky.

Kicsit több időt vett igénybe, hogy a csillagászati tabellából kielemezze a Szaternusz pályáját, de Colos ennek is nekilátott.

- Lucky! A M.s homokjára! - ugrott fel néhány másodperces számítgatás után vészes gyorsasággal Colos.

Luckynak nem volt szüksége arra, hogy a részletek iránt érdeklődjék.

- Gondoltam, hogy X. ügynöknek el kell döntenie, mi az egyedüli lehetséges módja annak, hogy távol tartson bennünket a szíriuszi bázistól. Ha úgy folytatja ballisztikus útját, ahogy eddig, akkor egyenesen beleütközik a Szaternuszba - ami egyenlő a biztos halállal.

Harmadik fejezet HALÁL A GYŰRŰKBEN

Ahogy teltek-múltak az órák, már semmi kétség sem maradt efelől. Már az üldöző gárda hajói is, melyek messze a *Bolygó Starr* megett voltak, és túl messze ahhoz, hogy fődetektoraikkal pontos helyzetképet kapjanak, emiatt kezdtek izgulni.

Wessilewsky tanácsos összeköttetésbe lépett Lucky Starr-al.

- Nagy űr, Lucky - kérdezte -, hová megy ez?

- úgy látszik, hogy egyenesen neki a Szaternusznak - felelte Lucky.

- Nem gondolod, hogy hajó várja a Szaternusznál? Tudom, hogy ott ezermérföldnyi atmoszféra van, millió tonnányi nyomással, és agrav motor nélkül nem tud... Lucky! Mit gondolsz, van nekik agrav motorjuk és erőtérbuborékuk?

- Nekem az a gyanúm, hogy egyszerűen nekirohan, csak hogy ne tudjuk elfogni.

- Ha minden vágya az, hogy meghaljon - mondta szárazon Wessilewsky -, akkor miért nem fordul meg és harcol, miért nem kényszerít arra, hogy szétzúzzuk, és hogy talán magával vigyen közülünk egyet-kettőt a másvilágra?

- Értem - mondta Lucky. - Vagy miért nem lesz rövidzárlatos a motorja, hogy százmillió mérföldre távolodjon a Szaternusztól? Engem az zavar igazán, hogy ennyire a Szaternuszra irányítja a figyelmet. - Lucky mélyen elgondolkodott, és hallgatásba merült.

- No, Lucky, akkor hát el tudod vágni az útját? - törte meg a csendet Wess. - Az űr tudja, de mi túl messze vagyunk tőle.

- A Mars homokjára, Wess! - kiabálta Colos a műszerfaltól. - Ha az elfogásához cagyecfcicceelcccchccccccgacct,ekhectclgyeccccceezegcachchhec, hogysem elmanőverezhessük a Szaternusztól.

- Csinálj már valamit!

- Az erre, ez aztán az intelligens parancs - mondta Colos. - Igazi segítség. Csinálj valamit.

- Tartsd az irányt, Wess! - mondta Lucky. - Majd csinállok valamit.

Megszakította az összeköttetést, és Coloshoz fordult:

- X. ügynök válaszolt egyáltalán a jelzéseinkre?
- Egy mukkot sem.
- Akkor ezt most felejtse el, és koncentráljon arra, hogy kitapogasson a kommunikációs sugarát.
- Nem hinném, hogy használja, Lucky.
- Az utolsó pillanatban használnia kell. Vállalnia kell ezt a kockázatot, ha még közölni akar valamit. Közben pedig utána megyünk.
- Hogyan?

- Rakétalövedékkel. Csak egy babszemnyivel. - Visszafordult, és a számítógép fölé hajolt. Amíg az *Űrkelepce* energiamentes pályán halad, addig nem nagy dolog kiszámítani annak a lövedéknek a mozgását és sebességét, amellyel el lehet találni a menekülő hajót.

Lucky előkészítette a lövedéket. Nem úgy tervezték, hogy felrobbanjon. Erre nem is volt szükség. Mindössze negyedhüvelyknyi volt az átmérője, de a proton mikroelem másodpercenként ötszáz mérföldes sebességgel lökte ki. Az űrben mi sem

csökkenti le ezt a sebességet, tehát a golyó úgy vág majd bele az *Űrkelepce* törzsébe, akár a vajba.

Ám azért Lucky mégsem volt biztos a dolog sikerében. A golyóbis elég nagy ahhoz, hogy fennakadjon a tömegdetektoron. Az *Űrkelepce*nek automatikus be rendezése van, amivel kitérhet a lövedék útjából, és eltér a Szaturnuszba vezető egyenes pályáról. X. ügynöknek jó sok idejébe telik majd, hogy kiszámítsa az új u., majd visszakorrigálja a régít, ez pedig időt ad a *Bolygó* Starrnak arra, hogy annyira megközelítse, hogy a mágneses kapcsolást használhassa.

Mindez együttvéve S igen vékonyka esély, talán elenyészően vékony, de más lehetőség nem nyílt erre az akcióra.

Lucky megérintett egy kapcsolót. A lövedék hangtalanul kiröppent, és a hajó tömegdetektortűje felugrott, azután gyorsan lenyugodott, ahogy a golyóbis elszállt. Lucky hátradőlt. Két órába is beletelik, míg a golyóbis célba ér (ha célba ér). Luckynak olyasmik jártak a fejében, hogy X. ügynök energiája már teljesen fogyófélben lehet; hogy az automata eljárásokkal úgy megváltoztatja az útját, hogy követhetetlen lesz; hogy a golyó behatol, talán felrobbantja a hajót, vagy változatlanul megmarad az útján, és még mindig a Szaturnusz felé tart.

Azután menten el is hessegette ezt az ötletét. X. ügynökről képtelenség feltételezni, hogy az utolsó energiáját épp akkor ereszti szélnek, amikor a hajója pontosan az ütközőpályára kerül. Sokkal nagyobb a valószínűsége annak, hogy maradt még némi energiája.

Rémeselek a várakozás órái. Messze, a Földön még Hector Conway is egy, növekvő türelmetlenséggel leste az időszaki jelentéseket, majd közvetlen kapcsolatot létesített a szubéterikus adó-vevőn át.

- Mégis, mit gondolsz - kérdezte aggódva -, merre lehet a bázis a Szaturnusz rendszerében?

- Ha egyáltalán létezik valahol - óvatoskodott Lucky -, ha az, amit X. ügynök művel, nem csupán óriási erőfeszítés a félrevezetésünkre, akkor szerintem

leginkább a Titánon képzelhető el. Ez a Szaturnusz egyetlen igazán nagy holdja, a tömege a mi Holdunk háromszorosa, felszíni területe pedig a kétszerese. Ha a szíriusziak ott bújnak meg, akkor elég sokáig tartana feltűrnünk az egész Titán, - Nehéz elhinni, hogy meg mernék ezt csinálni. Gyakorlatilag háborús cselekmény lenne.

- Lehet, hogy így van, Hector bácsi, de nem S olyan régen a Ganümedészre is megpróbáltak bázist telepíteni.*

- Lucky, ez mozog! - kiáltott fel élesen Colos.

- Mi mozog? - nézett fel meglepődve Lucky.

- Az *Űrkelepce*. A szíriuszi pasas.

- Később újból kapcsolatba lépünk, Hector bácsi - mondta sietve Lucky, és megszakította az összeköttetést. - Colos, nem mozoghat! Még nem vehette észre a golyót.

- Nézd meg magad S, Lucky. Szerintem mozog.

Lucky egyetlen hosszú lépéssel a *Bolygó Starr* tömegdetektoránál termett. Már hosszú ideje ráállította menekülő zsákmányára. A hajó energia nélküli mozdulata-

hoz igazította az űrben, és az a csepp, mely a felfedezni kívánt tömeget képviselte, kicsi, ragyogó jelként mutatkozott a képernyőn.

Ám azután elmozdult a jel. Rövidke vonal lett belőle.

- Nagy galaxis, hát *persze!* - emelkedett fel Lucky hangja. - Így már érthető. Hogy S hihettem, hogy az lesz neki a legfontosabb, hogy elkerülje az elfogatását? Colos...

- Igen, Lucky. Mi van? - A kis Mars-lakó mindenre kész volt.

- Átejtett minket. Le kell rombolnunk, még ha ez azt jelenti A, hogy nekimegyünk a Szaturnusznak. - Az elmúlt évben helyeztek el első ízben ionsugarú rakétát a *Bolygó Starr*ban, és Lucky most használta először, amikor hozzáadta a sürgényszükségnyomást a főhajtóműhöz. Ettől a hajó a legutolsó atomjáig óriási erővel hátravágódott, és úgy felpörgött a motorja, hogy majd meggyulladt.

Colosnak a lélegzete is elakadt.

- De hát mit akarsz ezzel, Lucky?

- Nem a Szaturnusz felé tart, Colos. Azon mesterkedik, hogy teljes gőzzel tartsa a gravitációs mezőt, ami segíti abban, hogy távol tartsa magát tőlünk. Most tehát a bolygó körül rohan, hogy eljusson a pályájára. És a gyűrűket célozta meg. A Szaturnusz gyűrű, - A fiatal tanácsos arca megnyúlt a feszültségtől. - Nézz utána a kommunikátornak, Colos. Most már beszélnie kell. Most vagy soha. Colos szívdobogva hajolt a hullámanalizátor fölé, bár képtelen volt megérteni, hogy Luckyt miért izgatják oly nagyon a Szaturnusz gyűrűi.

A *Bolygó Starr* lövedéke nagyon messze járt még céljától, legalább ötvenezer mérföldnyire. Most azonban maga a *Bolygó Starr* volt a lövedék, önmaga törekedett arra, hogy célba érjen - és a *Bolygó Starr* A célt tévesztett.

- Sohasem csináljuk meg - morgott Lucky. - Nincs rá elég hely.

Az égen most óriási volt a Szaturnusz, gyűrűi vékony vágásnak tűntek orcáján. Sárga glóbusza csaknem teljes volt, ahogy a *Bolygó Starr* rohant felé a Nap irá-

nyából.

- Hej, ez a piszkos csirkefogó! - robbant ki hirtelen Colos. - Hiszen ez meglóg a gyűrűkbe, Lucky! Most már világos, mit értettél gyűrűkön!

Mérgesen ügködött a tömegdetektorral, de a dolog reménytelennek látszott. Ahogyan a gyűrűk egy része fókuszba került, minden megszámlálhatatlan alkotó részecskéje a saját csillagjelét mutatta a képernyőn. Azután a képernyő egyszerre csak fehérre változott, és az *Űrkelepce* ehHant.

Lucky megrázta a fejét.

- Ez nem megoldhatatlan probléma. Elég közel vagyunk, hogy rögzítsük a képet. De én biztos vagyok benne, hogy most valami más következik.

Lucky sápadtan belemerült a munkájába, maximumra állította a radarképernyő teleszkopikus nézőjét. *Űrkelepce* pici fémhenger volt, amely hol eltűnt, hol felbukkant, de a gyűrűk anyaga nem fedte el. Agyűri-ik egyes részei ni-i-n voltak nagyobbak durva kavicsdarabnál, és fényüket csak a távoli Naptól kapták.

- Lucky! Bejött a kommunikációs sugara! Nem, nem, várj... Igen, itt van! Homályos és torzított hang hallatszott, betöltötte a pilótafülkét. Colos fürge ujjakkal ügködött a zavarelhárításon, és megpróbálta mind jobban és jobban kiküszöbölni az ismeretlen szíriuszi zavarórendszer jeleit.

A szavak elhaltak, majd újból visszatértek. Csend volt, csak gyenge mormolás hallatszott, ahogy a felvevő folyamatosan rögzített minden bejövő hangot.

- ...nem... tud... eddig... (aztán szünet, mialatt Colos kétségbeesve viaskodott a detektoraival) ... nyomon és... nem tud leráz... adnom kell ...urnusz gyűrűi normál pá... Al leté... pálya hely... követ... koordináta így...

Itt aztán minden megszakadt - a hang, a légköri zavar, minden.

- A Mars homokjára, valami durrant! - visította Colos.

- De nem nálunk - mondta Lucky. - Ez az *Űrkelepce*.

A dolog úgy esett, hogy épp az adás megszakadása előtt két másodperccel meglátta. A szubéterikus adó-vevőn keresztül óriási sebességgel ment az adás. A fény maga másodpercenként 186 000 mérföldes sebességgel száguldott.

A látvány két másodperc alatt jutott el Luckyhoz. Látta, amintL *Űrkelepce* hátsó része cseresznyevörösen felvillan, majd megnyílik, és az olvadt fém kiszökken belőle, mint valami virág.

Colos is épp elkapta még a látványt, és szótlanul figyelte Luckyval, míg csak a sugárzás le nem hűtött, Lucky megrázta a fejét.

- Közel volt a gyűrűkhöz, és habár nem érintette, Al űrben sok a gyorsuló anyag. Talán nem volt már annyi energiája, hogy elfordítsa a hajóját ezeknek a darabkák- AMI Al útjából. Vagy talán két darabka különböző irányból épp összefutott. Akár így, akár úgy, bátor ember volt, Al ügyes ellenség.

- Fel nem foghatom, Ali történt, Lucky. Mit csinált?

- még most sem érted? Fontos volt számára, hogy ne kerüljön a kezünk közé, de ezért nem kellett volna meghalnia. Ezt magam S tudhattam volna már korábban. Az volt a legfontosabb feladata, hogy eljuttassa a birtokában lévő lopott információt a Szíriuszra. Nem merte megkockáztatni a szubéterikus adást, nehogy lehallgassák a sok ezer szavas információt - mármint Al üldöző

hajók, akik esetleg elkapják az adását. Így a legszűkebbre kellett korlátoznia az üzenetét, és gondoskodnia kellett arról, hogy a kapszulát személyesen a szíriusziak markába helyezze.

- Hogy csinálta?
- Amennyit Al üzenetéből elraktunk, azok csak .ótagok voltak. „Pá” az valószínűleg „pálya”, „Al” leté”, Al annyi, mint „már letéve”.

Colos megragadta Lucky karját, apró ujjai szorosan belecsimpaszkodtak Lucky izmos csuklójába.

- Letette a kapszulát a gyűrűbe, igaz, Lucky? Hisz ez csak annyi, mint homokszem a sivatagban, vagy egy rög a Holdon, vagy vízcsepp az óceánban. - Vagy Alt egy kavics a Szaturnusz gyűrűiben, és ez még Al előbbiekénél is roszzsabb. Neki természetesen befellegzett, mielőtt még megadta volna azt a koordinátát, amit a kapszula számára kiválasztott, így a szíriusziakéval egyenlő eséllyel indulhatunk a keresésére, Al az a legjobb, amit tehetünk, hogy késlekedés nélkül nekilátunk.

- Elinduljunk megkeresni? Most?
- Most! Ha X. ügynök kész volt arra hogy megadja a koordinátákat, holott Ad A, milyen közel vagyunk hozzá, akkor azt is tudnia kellett, hogy a szíriusziak is Aktzelében vannak... Kapcsolj össze a hajókkal, Colos, és mondd Al nekik, Al újság! Colos felcsavarta a készüléket, de ennél tovább nem jutott. Al átvevő gombja felvillant valami közbeeső rádióhullámtól. Rádió! Közönséges éterikus közlés! Valaki nyilván közel van (biztosan a Szaturnusz rendszerében), mi több, valaki a legkisebb vágyat sem érzi a titkolózásra, hiszen a rádióhullámokat gyerekjáték lehallgatni, ellentétben a szubéterikus adással.

- Vétel, Colos - szűkült össze Lucky szeme. Nemi akcentussal beszélt a hang, széles magánhangzókkal és éles mássalhangzókcal. Szíriuszi hang volt.

- ...zolja magát, mielőtt arra kényszerülünk, hogy elfogjuk és őrizetbe vegyük. Tizennégy perce van, hogy igazolja a vételt. - Egypercnyi szünet következett. - A Központi Testület nevében megparancsolom, hogy igazolja magát, mielőtt arra kényszerülünk, hogy elfogjuk és őrizetbe vegyük. Tizenhárom perce van hogy visszaigazolja a vételt.

- Visszaigazolom a vételt - mondta nyugodtan Lucky. - Itt a Földi Birodalom *Bolygó* Starrja, amely békés szándékkal kering a Földi Birodalom légterében. E területek felett kizárólag a Birodalom rendelkezik.

Egy-két másodpercnyi csend volt (a rádióhullámok csak a fény sebességével terjednek), majd újból megszólalt a hang.

- A szíriuszi nép által gyarmatosított világban nem ismerjük el a Földi Birodalom fennhatóságát.

- Miféle világban? - kérdezte Lucky.

- Kormányunk nevében a csillagközi törvények szerint a lakatlan Szaturnusz-rendszer felett átvettük a hatalmat. E törvény kimondja, hogy a lakatlan világ azé, aki gyarmatosítja.

- Nem minden lakatlan világot. Csak bármely lakatlan csillagrendszert.

Semmi válasz. Aztán egykedvűen megszólalt a hang.

- Ön a Szaturnusz rendszerében van, és felszólítom, hogy haladéktalanul hagyja el. Minden késedelem azt vonja maga után, hogy őrizetbe vesszük. A Földi Birodalom bármely egyéb hajóját, mely a területünkre lép, minden előzetes figyelmeztetés nélkül elfogjuk. Ha nyolc percen belül nem távozik, akcióba lépünk. Colos gonosz mosollyal az arcán Lucky felé fordult.

- Menjünk, és adjunk neki, Lucky! Mutassuk meg, hogy tud harcolni a *Bolygó Starr!*

Lucky azonban nem törődött Colossal. Beleszólt az adó-vevőbe.

- Megjegzéseit tudomásul vettük. A szíriuszi fennhatóságot nem ismerjük ugyan el, de szabad akaratunkból elhagyjuk a terepet, és ezt azonnal meg is kezdjük. - Aztán elzárta a készüléket.

Colos elszörnnyedt:

- A Mars homokjára, Lucky! Csak nem futamodunk meg egy rakás *szíriuszitól*? Otthagyjuk a Szaturnusz gyűrűjében a kapszulát, hogy ezek felcsipjék?

- Most így kell tennünk, Colos - mondta Lucky. Lehajtotta a fejét, sápadt és feszült volt, de a szemében volt valami, ami nem jellemző az olyan emberre, aki meghátrál. Minden volt benne, csak ez nem.

Negyedik fejezet

A JUPITER ÉS A SZATURNUSZ KÖZÖTT

Az üldöző raj rangidős tisztje (leszámítva természetesen Wessilewsky tanácsost) Myron Pernold százados volt. Négysávos, valamivel ötven év alatti ember, akit fizikai kondíciója vagy tíz évvel fiatalabbnak mutatott. A haja ugyan deresedik már, de a szemöldöke még koromfekete, és borotvált állán kékesen ütközik ki a szakáll.

Leplezetlen megvetéssel meredt a nála jóval fiatalabb Lucky Starr-ra. - *És ön visszavonult?*

A Naprendszerbe újból visszatért *Bolygó Starr* épp a Jupiter és a Szaturnusz pályája között félúton találkozott össze a rajjal. Lucky átszállt a parancsnoki hajóra.

- Azt tettem, amit tennem kellett - válaszolta nyugodtan.

- Amikor az ellenség megszállja hazánk rendszerét, akkor sohasem kell retirálni! Lehet, hogy kilőtték volna, de még akkor is marad annyi ideje, hogy riasszon bennünket, mi pedig ott termünk, és átvesszük az irányítást.

- Mennyi energia maradt az ön mikroegységében, százados?

A százados elvörösödött.

- Az nem számít, ha kilövődünk az űrbe. Előtte lett volna időnk riasztani az ott-honi bázist.

- És háborút indított volna?

- A háborút ők indítják. A szíriusziak... Most pedig az a szándékom, hogy a Szaturnusz felé megyünk, és támadunk.

Lucky nyúlánk alakja megmerevedett. Magasabb volt a századosnak és hűvös pillantása meg sem rebbent.

- Százados, tudja jól, hogy mint a Tudományos Tanács teljes jogú tanácsosa, magasabb rendfokozatot viselek önnél. Nem adok parancsot a támadásra. Azt a parancsot adom, hogy térjenek vissza a Földre.

- Előbb... - a százados láthatóan visszafogta magát. A keze ökölbe szorult. Majd fojtott hangon folytatta. - Ha esetleg szabad volna megtudnom e parancs okát, uram? - Gúnyos udvariassággal hangsúlyozott minden egyes szót. - Ha lenne oly jó, uram, és megmagyarázná ezt a kiváló okot, uram, nem kételkednek többé. Az én okaim csupán egy kis tradíción alapulnak, történetesen a flotta tradícióin. És ez a tradíció, uram, az, hogy a flotta nem hátrálhat meg, uram.

- Ha meg akarja hallgatni az én okaimat, százados, akkor foglaljon helyet, és azonnal meghallja. És ne mondja nekem azt, hogy a flotta nem hátrálhat meg. A meghátrálás háborús manőver része is lehet, és az olyan vezénylő tisztnek, aki inkább hagyja lerombolni a flottáját, de nem hátrál, semmi keresnivalója nincs a parancsnokságban. Azt kell hinnem, hogy önből csak a harag beszél. Nos, százados, készen állunk arra, hogy háborúzzunk?

- Én azt mondom, hogy a háború már el is kezdődött. Betörték a Földi Birodalomba.

- A meghatározás nem pontos. Megszálltak egy megszállatlan világot. A baj ott van, százados, hogy a hiperűrön keresztüli ugrás oly egyszerűvé teszi a csillagokba való utazást, hogy a Föld-lakók előbb gyarmatosítják a legtávolabbi bolygókat, mint ahogyan a saját rendszerünk még hátralévő részeit.

- A Birodalom leszállt a Titánra. Ebben az évben...

- Magam is tudok James Francis Hogg repüléséről, Leszállt az Oberonra az Uránusz rendszerében. Ez azonban csak kutatás volt, nem pedig gyarmatosítás. A Szaturnusz rendszere üresen maradt, és egy megszállatlan világ azé, aki először gyarmatosítja.

- Ha - mondta csüggedten a százados - ez a megszállatlan bolygó vagy bolygórendszer egy megszállatlan csillagrendszer része. De a Szaturnusz nem az, el kell ismernie. A mi Naprendszerünk része, amit megszálltak az űrnek ezek az üvöltő ördögei.

- Igaz, de nem hinném, hogy bármiféle hivatalos megegyezés lenne e tárgyban.

Talán születik majd valami határozat, ha a szíriusziak el akarják foglalni a Szaturnuszt. A százados öklével a térdére csapott.

- Engem nem érdekel, mit mondanak az űrjogászok. A Szaturnusz a miénk, és ehhez minden Föld-lakó ragaszkodik, akinek vér folyik az ereiben. Kirúgjuk a szíriusziakat, és majd a fegyvereink döntik el, mi a jog.

- De hiszen épp ezt akarják a szíriusziak is!

- Akkor hagyjuk, hadd tegyék, amit akarnak!

- Hogy aztán minket vádoljanak agresszióval... Százados, ötven olyan világ van a csillagok között, ahol nem felejtették el, hogy valaha a mi gyarmataink voltak. Mi háború nélkül adtuk meg nekik a szabadságot, ezt azonban már elfelejtették.

Ma már csak arra emlékeznek, hogy az összes világ között még mindig a miénk a legnépesebb és a leghaladottabb. Ha a Szíriuszon kikiabálják, hogy provokáció nélküli agressziót követtünk el, akkor ezek mind menten csatlakoznak hozzájuk. Épp ezért próbálják kiprovokálni, hogy támadást indítsunk, és ez az oka annak, hogy én megtagadom ezt az invitálást, és visszamegyek.

A százados beharapta az alsó ajkát, és válaszolni akart, de Lucky folytatta.

- Ha azonban semmit sem csinálunk, akkor mi vádolhatjuk agresszióval a szíriusziakat, és feltárhathatjuk a helyzetet a külső világok előtt. Ezt kihasználva a magunk oldalára állíthatjuk őket.

- A mi oldalunkra állíthatjuk a külső világokat?

- Miért ne? Nincsen olyan csillagrendszer, amelynek ne lenne százával meghódítatlan világa, mindenféle méretben. Nem akarják majd, hogy az eset precedenst teremtsen, és bármelyik rendszer betörhessen egy másik rendszerébe, hogy ott bázist létesítsen. Veszélyt kizárólag az jelentene, ha rajtaütésszerűen lerohannánk őket, melynek az lenne a látszata, hogy a hatalmas Föld fitogtatja az erejét régi gyarmatai ellenében.

A százados fölkelt, végigrohanta a helyiséget, majd visszajött.

- Ismétlje meg a parancsot - mondta.

- Megértette, milyen okom van a meghátrálásra? - kérdezte Lucky.

- Igen. Megkaphatnám a parancsot?

- Nagyon helyes. Megparancsolom, hogy azt a kapszulát, amelyet most átadok önnek, szállítsa el Hector Conway főtanácsosnak. On senkivel sem beszél arról, ami itt történt az üldözés folyamán, sem a szubéterikus adó-vevőn, sem semmiféle módon. On nem indít semmiféle ellenséges akciót - ismétlem, semmiféle ellenséges akciót - semmiféle szíriuszi erő ellen, hacsak ők nem támadnak. És ha letér az útvjáról, hogy ilyen erővel találkozzék, akkor haditörvényszék elé állíttatom és elítéltetem. Világos?

A százados fagyos arccal állt. Az ajka úgy mozgott, mintha fából lenne faraga és rosszul lenne felerősítve.

- Minden köteles tisztelettel, uram, lehetséges lenne, hogy tanácsosságot veszi át a hajó parancsnokságát, és személyesen adja át az üzenetét?

Lucky Starr könnyedén vállat von.

- On igen csökönyös, százados, de én tisztelem ezért. A csatának vannak néha olyan szakaszai, amikor az efféle bulldogtulajdonság roppant hasznos lehet... Számomra azonban lehetetlen, hogy magam adjam át a zenetet, mert az az elhatározásom, hogy visszatérek a *Bolygó* Starr-ra, és újból kimegyek a Szaturnuszra.

A százados katonás merevsége egyszeriben elpárolgott.

- Micsoda? Az üvöltő &re, micsoda?

- Azt hittem, világosan beszélek, százados. Van még valami elintézetlen ügyem. Első feladatomban az volt, hogy gondoskodjarn róla: figyelmeztessék a Földet arra a borzalmas politikai veszélyre, amivel szembenézünk. Ha ön átvállalja tőlem ezt a figyelmeztetést, akkor én visszamehetek oda, ami rám tartozik - vissza a Szaturnusz rendszerébe.

- Na, ez már máshogy hangzik - vigyorgott fülig érő szájjal a százados. - Szeret-

nék önnel tartani.

- Tudom, százados. Önnek nehezebb feladatot jelent távol maradni a harctól, és mégis arra kérem, hogy ezt tegye, mert úgy tudom, hogy ön a nehéz feladatokhoz van szokva. Most azt akarom, hogy valamennyi hajója adjon át az energiájából a *Bolygó Starr* mikrohalmazegységének. És van még egyéb is, amire szükségem lesz az ön készleteiből.

- Csak kérnie kell.

- Nagyon jó. Visszatérek a hajómra, és az a kérésem, hogy Wessilewsky tanácsos csatlakozzon hozzám e küldetésemben.

Kurtán kezét rázott az immár barátságos századossal, majd a hozzá csatlakozott Wessilewsky tanácsossal együtt belépett a hajóközi átjárócsőbe, mely ott kigyózott a vezérhajó és a *Bolygó Starr* között.

A hajóközi átjárócső már egészen megfeszült, és néhány percbe került, míg átjutottak rajta. A csőben nem volt levegő, de a két tanácsos azonnal úrruhán keresztüli kapcsolatot teremtett egymással. A hang rikácsolva, de azért érthetően terjedt a fémén át. Nem utolsósorban az volt a haszna, hogy ez volt az egyedüli hely, ahol privát beszélgetést is folytathattak, és ahol Lucky szabadon beszélhetett társával.

Végül Wess könnyedén témát váltott, és így szólt: - Figyelj, Lucky ha a szíriusziak valami bajt akarnának keverni, akkor miért engedtek el? Miért nem bosszantottak fel annyira, hogy kényszerülj megfordulni és harcolni velük?

- Ami azt illeti, Wess, hallottad a szíriuszi hajó szövegének a felvételét. Volt ezekben a szavakban valami merevség; hiányzott belőle a helyzethez illő fenyegetőzés, csak delejesen ragaszkodott a szavakhoz. Szerintem robotpilóta irányította a hajót.

- Robotok! - nyitotta tágira a szemét Wess.

- Igen. Indulj csak ki a saját reagálásodból, és képzeled el, mit szólnának a Földön ahhoz, ha ez a feltételezés elterjedne. A földi emberek irracionálisan rettegnek a robotoktól. Az igazság az, hogy a robotpilóta által vezetett hajó nem jelent ve-

szélyt az ember kormányozta hajóra. A veszélyt elhárítja a robotok első törvénye, mely szerint a robot nem bántalmazhat embert. Csakhogy ez még jobban kiélezte a helyzetet. Ha támadtam volna, ahogyan ezt feltételezték rólam, akkor a szíriusziak elmondhatnák, hogy vérengzést követtem el, amikor minden provokáció nélkül lerohantam a veszélytelen hajókat. És a külső világok jobban méltányolják a robotok törvényét, mint a Föld. Nem, Wess, az egyedüli lehetőségem, hogy betartsak nekik, az volt, ha faképnél hagyom őket, és ezt meg A tettem.

Eközben odaértek a *Bolygó Starr* úrzsilipjéhez. Colos már várt rájuk. Az arcán ugyaniti a megkönnyebbült vigyor látszott, i-i-Ott rendesen, a legrövidebb elválásuk után is.

- Hé! Mi újság? Nem pottyantál le az átjárócsőből? És Wess mit keres itt?

- Velünk jön, Colos.

A kis Mars-lakó bosszúsnak látszott.

- Minek? Ez itt kétszemélyes hajó!
- Majd csak megleszünk valahogy az átmeneti vendégséggel. Most pedig jobb volna, ha átszívánk az energiát a többi hajóról, és a csövön át megkapnánk a felszerelést. Ha ez megvan, akkor készen állunk az indulásra.

Lucky hangja határozott volt, témaváltása megfellebbezhetetlen. Colos jobban ismerte annál, semhogy ellenkezett volna.

- Minden bizonnyal - mormogta, és átment a géptori-non, miután rosszindulatú pillantást vetett Wessilewsky tanácsosra.

- Hát ennek meg mi baja? - hűledezett Wess. - Még egy árva szóval sem céloztam a testmagasságára.

- Meg kell hogy értsd a kis fickót - válaszolta Lucky. - Hivatalosan nem tagja a Tanácsnak, habár gyakorlatilag annak számít. Ő az egyedüli, aki ennek nincs tudatában. Most azután az jár a fejében, hogy mivel te is tanácsos vagy, mi ketten jól összehaverkodunk, őt pedig kipiszkáljuk; kis közös titkaink lesznek.

- Értem - bólintott Wess. - Tehát azt ajánlod, hogy mondjuk meg neki... -
Nem. - A hangsúly lágy volt, de nyomatékos. - Majd én megmondom neki, amit kell. Te ne szólj semmit!

Ebben a pillanatban Colos újra a vezetőfíllkébe lépett.

- Szívjuk az energiát - jelentette. Majd egyikükről a másikra nézett, és felmordult: - Ó, elnézést a zavarásért. Hagyjam el a hajót, uraim?

- Ehhez előbb engem kellene kiütnöd, Colos.

Colos gyorsan bokszoelőállításba vágta magát.

- Ó, fiú, micsoda nehéz feladat! Azt hiszed, az egy lábnyi extra báj előnyöd miatt ez olyan lehetetlen?

Lucky nevetve kitérte a karját, Colos pedig szemkápráztató gyorsasággal ott termett, és öklével rácsapott egyet-kettőt Lucky hasára.

- Jobban vagy? - érdeklődött Lucky.

Colos visszatáncolt.

- Fékeztem az ütést, nem akarom, hogy Conway tanácsos lehordjon, amiért ütlegellek téged.

- Köszönöm szépen - nevetett Lucky. - Most figyelj, itt van egy pálya, ezt ki kell számítanod, és el kell küldened Bernold századosnak.

- Máris - dalolta Colos. Mintha kicserélték volna, elszállt belőle minden gonoszkodás.

- Te Lucky - mondta Wess -, utálok ugyan a lehangoló jeleneteket, de nem vagyunk már túl messze a Szaturnusztól. Az az érzésem, hogy a szíriusziak figyelnek bennünket, és pontosan tudják, hol vagyunk, mikor indultunk, és merre megyünk.

- Én is így gondolom, Wess.

- Nos, akkor hogy az űr csudájában hagyjuk E a rajt, és hogyan menjünk vissza a Szaturnuszba anélkül, hogy ne tudnák pontosan, merre tekergünk, és hogy ne térítenének E minket a céltól?

- Jó kérdés. Kíváncsi voltam, vajon kitalálod-e. És mivel nem sejted, ebből következik, hogy a szíriusziaknak sincs a leghalványabb sejtelmük sem róla, és és közel sem tudnak annyi részletet a rendszerünkről, mint mi.

Wess hátradólt a pilótaülésen.

- Ne légy már olyan titokzatos, Lucky!

- Pedig világos, mint a Nap. Minden hajóraj, beleértve a miénket is, szoros alakzatban lő ki, és ha figyelembe vesszük a Szíriusz és közöttünk lévő távolságot, akkor a tömegdetektoron csupán egy kis pacninak látszunk. Mi az alakzathoz tartjuk magunkat, csaknem a Föld minimális pályáján repülünk, de elég messze ahhoz, hogy megközelítsük a Hidalgo aszteroidát, amelyik most Nap-távolon kívül mozog. - Hidalgo?

- Ugyan, menj már, Wess, te S tudod. Ez egy teljesen szabályszerű aszteroida, és az űrutazások legelső napjai óta közismert. Az az érdekes benne, hogy nem marad meg az aszteroidaövezeten belül. Amikor legközelebb van a Naphoz, akkor a Mars pályájának a közelségében mozog, amikor pedig a legtávolabbra kerül, akkor csaknem a Szaturnusz pályájának a távolságában. No már most, ha mi a közelében haladunk el, akkor a szíriuszi tömegdetektorok képernyőjén a Hidalgo is láthatóvá válik, és ebből a távolságból minket is egy aszteroidának vélnek. Amikor pedig észreveszik a hajóinkat, amint a Hidalgo mellett haladva a Föld felé tartanak, nem veszik észre, hogy csökkent a tömegük, aminek az az oka, hogy a Bolygó *Starr* megfordult, és eltávolodott a Naptól a Hidalgo árnyékában. A Hidalgo útvonala nem tart egyedesen a Szaturnusz jelenlegi állása felé, de az árnyéka segítségével két nap alatt remekül elérhetjük az ekliptikát a Szaturnusz felé, és bízom benne, hogy nem vesznek észre.

- Remélem *így* működik majd a dolog, Lucky - vonta össze a szemöldökét Wess. Értette már a stratégiát. Az ekliptika az a sík, melyen az összes bolygó és a kereskedelmi űrrepülés útjai alapulnak. E zóna alatt vagy fölött az ember gyakorlatilag nem keres semmiféle mozgást. Valószínű tehát a feltevés, hogy ha egy űrhajó úgy mozog, ahogy azt Lucky tervezte, kikerülheti a szíriuszi műszereket. De Wess arcán még mindig kételkedés látszott.

- Mit gondolsz, megcsináljuk? - kérdezte Lucky.

- Talán igen. De még mielőtt erre visszatérnénk... Lucky, én benne vagyok, és mindenből kiveszem a részem, de hadd mondjak most az egyszer valamit, aztán soha többé nem beszélünk róla. Te, nekem az az érzésem, hogy olyan, mintha már halottak lennénk!

Ötödik

fejezet

ÚTBAN A SZATURNUSZ FELSZÍNE FELÉ

Így tehát a *Bolygó Starr* a Hidalgo mentén surrant, majd átröppent az ekliptika felett, azután újból átkerült a Naprendszer második legnagyobb bolygója déli pólusának régióiba.

Lucky és Colos eddigi rövid űrkalandjai során még soha nem maradt ilyen hosszú időn át megszakítás nélkül az űrben. Már csaknem egy hónap telt el azóta, hogy elhagyták a Földet. Az a kis levegőbuborék és melegség, ami a *Bolygó Starrban* volt, egy kis darab volt a Földből, és szinte korlátlan ideig tudta ezt

jelenteni. A többi hajótól kapott energiatartalék közel egy évre volt elegendő, már hogyha nem jön közbe nagyobb csata. Ivóvizük és élelmük, mely egy alगतartályban forgott körbe-körbe, egy életre S elég lett volna. Az alga még élelemtartalékul S szolgált volna, ha a szokásos koncentrátumaik kifogynának. Az egyetlen valódi kényelmetlenséget csupán a harmadik személy jelenléte okozta. Ahogyan Colos is rámutatott, a *Bolygó Starr* két személyre épült. Szokatlan energiakoncentrációjának, sebességének és felszerelésének az volt az ára, hogy szokatlanul szűkös belső térrel rendelkezett. Így azután felváltva aludtak a pilótafülkében egy pléden.

Lucky szerint minden kényelmetlenséget megért, hogy a szokásos hatórás órködés helyett most csupán négy órán át kellett figyelni a műszereket.

Erre aztán Colos csípős megjegyzéseket tett.

- No persze, és amikor megpróbálok végre elaludni azon az istenverte pokrócon, és éppen Pufók Wess van a kormánynál, minden egyes jelzéssel a képembe világít.

- Csak kétszer egy-egy órködés alatt - védekezett Wess. - Ellenőrzöm a különböző vészjeleket, hogy lássam, rendben vannak-e. Ez az előírás.

- Ráadásul - folytatta Colos - egyfolytában a fülembé füttyörészik. Lucky, ha még egyszer elfújja nekem „A Vénusz cuki Aphrodité”-je kórusát - ha csak egyetlen egyszer is -, én fölkelek, és úgy félúton a válla meg a könyöke között eltöröm a karját, aztán agyoncsapom egy furkósbottal.

- Wess, légy szíves, tartózkodj a refrén füttyülésétől - mondta siri hangon Lucky. - Ha Colos kénytelen lesz megfegyvelmezni téged, az egész pilótafülke vérbe borul. Colos nem szólt többet, de amikor a legközelebbi alkalommal ő volt a műszerfalnál, Wess pedig a pokróc alatt az igazak álmát aludta, s közben zengzetesen horkolt, úgy ügyeskedett, hogy rálépett Wess kinyújtott kezére.

- A Mars homokjára - forgatta a szemét, mindkét tenyerét fölfelé kapva, miközben Wess felüvöltött, akár egy sebesült tigris -, éreztem, hogy valami ott van a nehéz marsbeli csizmám alatt. Ó, ó, Wess, csak nem a te kis ujjacskáid voltak? - Most már aztán jobban teszed, ha végig ébren maradsz - ordította a feldühödött Wess. - Mert ha legközelebb akkor alszol, amikor én vagyok az irányítópultnál, úgy eltaposlak, mint egy hangyát, te kis Mars-adta patkány.

- Hű, de megijedtem - közölte heves zokogást mímelve Colos, és ez Luckyt is kicsalogatta a kuckójából.

- Ide figyeljete! Azt, aki közületek legközelebb feliaszt, az út hátralévó részében kilógatom *Bolygóból* egy szál kábelén.

Amikor azonban a Szaturnusz és gyűrűi látótávolságra kerültek, mindnyájan az űrhelyen voltak és figyeltek. A Szaturnusz a Naprendszer legcsodálatosabb látványa, még a szokásos egyenlítői nézőpontból is, hát még a pólus felől nézve...

- Ha jól emlékszem - mondta Lucky -, még Hogg felfedezőútja A csak a Japetust és a Titánt érintette ebben a rendszerben, így hát ő S csak az egyenlítője felől láthatta a Szaturnuszt. Hacsak a szíriusziak nem láthattak máshonnan, mi lennénk az első emberek, akik a Szaturnuszt ebből az irányból ilyen közélről szemléljük.

Akárcsak a Jupiter, a Szaturnusz halványasárga fényű „felszíne” is ezermérföldnyi, kavargó atmoszférán keresztül verődött vissza, és a napsütéstől fénylett. És ugyanúgy, mint a Jupiternél, a felkavart atmoszféra itt is a legváltozatosabb színzónákat produkálta. Ám ezek a zónák nem váltak el olyan sávokká, mint ahogyan azt az egyenlítője felől lehet látni. Halványbarna, világossárga és pasztellzöld koncentrikus körökként mutatkoztak, középpontjukban a Szaturnusz pólusával.

Mindez azonban elhalványult a gyűrűk mellett. A gyűrűk ebből a távolságból huszonöt fokos ívet írtak le, a Föld Holdjának szélességénél tizenötször nagyobbat. A gyűrűk belső része negyvenöt perces ív távolságra elvált a bolygótól, s így közöttük telihold méretű hely maradt.

Ott köröztek a gyűrűk a Szaturnusz körül, a *Bolygó Starrból* úgy lehetett látni, hogy sehol nem érintkeznek vele. Körülbelül háromötödük volt látható, a többi élesen elvágta a Szaturnusz árnyéka. A gyűrűk külső szélességének úgy a háromnegyed részénél volt a „Cassini-rés” fekete választója. Ez körülbelül tizenöt perc szélességű vastag fekete szalag volt, és két egyenlőtlen, ragyogó részre osztotta a gyűrűket. A gyűrűk szegélyének belsejében szikrázott valami, ami csillogó volt, de nem egybefüggően fehér. Ez volt az úgynevezett „fátyolgyűrű”.

Az a terület, amelyet a gyűrűk megvilágítottak, nyolcszor nagyobb volt mint maga a Szaturnusz bolygó. Mi több, maguk a gyűrűk területről területre ragyogóbbak voltak a Szaturnusznál. A bolygóról Luckyékra világító teljes fénynek a kilencven százaléka a gyűrűktől származott. Az őket ért fény a százszorosa volt a Földről látható telihold fényének. Amikor Colos végre megszólalt, csal, suttogni mert.

- Lucky, mitől olyan ragyogóak a gyűrűk? Még magát a Szaturnuszt is elhomályosítják. Vagy ez csak optikai csalódás?

- Nem - felelte Lucky. - Ez a valóság. A Szaturnusz és a gyűrni azonos mennyiségű fényt kapnak a Naptól, de nem egyforma erővel tükrözik vissza. Amennyit mi látunk a Szaturnuszból, az az atmoszférán áttükröződő fény, s az atmoszféra főleg hidrogénből, héliumból és egy kevés metánból áll. A fényt csak hatvanhárom százalékban tükrözi vissza. Viszont a jórészt tömör jégtömbökből álló gyűrűk min, mum nyolcvan százalékát visszaverik, ettől lesznek még ragyogóbbak. Nézzétek csak, olyanok a gyűrűk, akár a hómezők.

- Mi pedig most nekiállunk, hogy egy hópíhét keresgéljünk a hómezőn - mordult fel Wess.

- Csakhogy ez a hópíhét sötét - mondta izgatottan Colos. - Figyelj, Lucky, ha minden gyűrűrész jéges, mi pedig a fémből készült kapszulát keressük... - Fényezett alumínium - hűtötte le Lucky. - Amely még a jégnél is jobban csillog. De legalábbis ugyanolyan fényes.

- Akkor hát reménytelen a dolog - nézett Colos kétségbeesve a félmillió mérföldnyi távolságban lévő gyűrűkre, amelyek még hajóból is rettentő nagyoknak látszottak.

- Majd meglátjuk - mondta közönyösen Lucky.

Colos ott üldögélt az irányítópultnál, és ionmeghajtású, rövid, csendes robbantásokkal igazította a pályát. Bekapcsolták az agravot, amivel itt, oly közel a Szaturnusz tömegéhez, remekül lehetett manőverezni a *Bolygó Starrt*, amire egyetlen szíriuszi hajó sem képes.

Lucky a tömegdetektornál volt, annál a finom műszernél, mely átkutatja az űr minden részét, és meghatározza az észlelt tárgy pozícióját. Ha kicsi a tárgy, akkor megméri, hogyan hat rá a hajó gravitációs ereje, ha meg nagy, akkor a gravitációs erőnek a hajóra gyakorolt hatását méri be.

Wess éppen föltápászkodott, belépett a pilótafülkébe, ahol minden csendes és feszült volt, amint a hajó a Szaturnusz felé süllyedt. Colos a szeme sarkából Lucky arcát leste. Ahogy a Szaturnusz mind közelebb és közelebb került, úgy lett Lucky arckifejezése egyre szórakozottabb - szórakozott és magába zárkózott. Colos már régebben is tanúja volt ilyesminek. Luckynak kétségei vannak; kevés eséllyel hazardíroz, de nem akar beszélni róla.

- Nem hinném, hogy ennyire kellene strapálni magad a tömegdetektorral, Lucky

- mondta Wess. - Nem lehetnek hajók odafenn. Ha leérvünk a gyűrűkbe, ott találhatunk majd hajókat. Még hozzá egy egész sereget. A szíriusziak S a kapszulát keresgélik.

- Egyetértek - mondta Lucky -, ahogy a dolgokat elnézem.
- Ezek a disznók talán meg S találta már a kapszulát - búslakodott Colos. - Még ez is lehetséges.

Megfordultak, kezdtek közel furakodni a Szaturnusz köréhez, nyolcvanezer mérföld távolságot tartva a felszínétől. A gyűrűk távolabb eső fele (vagyis a napfényes részük) beleolvadt a Szaturnuszba, mintha belső szélük elbűjt volna az óriási bolygóduzzanatban.

A félgűrűk esetében a bolygó közelebbi oldalán jobban lehetett látni a „fátyalgűrű”,

- Tudjátok, ennek a belső gyűrűnek egyáltalán nem látom a végét - mondta Colos.

- Mert hogy nyilván nincs S vége - felelte Wess. - A legnagyobb gyűrűk legbelső része csak hatezer mérföldre van a Szaturnusz látszólagos felszínétől, és lehet, hogy odáig terjed a Szaturnusz atmoszférája.

- Hatezer mérföldre!

- Csak egy fuvallat, és máris sűrölja a legközelebbi kavicsdarabokat, így azok mind közelebb kerülnek a Szaturnuszhoz. Minél közelebb kerülnek, annál több a sűrűlódás, így még közelebb jutnak. Nyilván végig a Szaturnuszig vannak ilyen részecskék, egyesek közülük teljesen elégnak, ahogy nekiütköznek az atmoszféra vastagabb rétegeinek.

- Akkor hát a gyűrűk sem tartanak örökké - jegyezte meg Colos.

- Lehetséges. De azért néhány millió évig kitartanak. Nekünk épp elég lesz. Túl-ságosan is elég - tette hozzá.

- Uraim, elhagyom a hajót - szólalt meg Lucky.

- A Mars homokjára, Lucky, miért? - kiáltott fel Colos.

- Körülnézek egy kicsit odakint - válaszolta kurtán Lucky, és nekiállt, hogy felhúzza az űrruháját.

Colos gyors pillantást vetett a tömegdetektor automata készülékére. Az űrben nincsen hajó. Időnként előfordulnak ugyan léglökések, de nem számottevőek. Csak a sodródó meteoritok okozzák, ilyesmi bárhol megesik a Naprendszerben.

- Vedd át a tömegdetektort, Wess! - mondta Lucky. - Állítsd át éjjel-nappali mű-

ködésre! - Azzal fölvette a sisakját, és a helyére kattintotta. Ellenőrizte a mellterfogatót, az oxigénnyomást, aztán az űrszilip felé tartott. A hangja most a rádió adóvevőn keresztül hangzott. - Mágneses kábelt használok, ne adjátok hirtelen az energialöketet.

- Amikor odakint vagy? Azt hiszed, hülye vagyok? - kérdezte Colos.

Lucky felbukkant az egyik hajóablaknál, a mágneses kábel egy orsón tekergett körülötte, a gravitáció miatt még nem vett fel lágy hajlatformát.

Kesztyűs öklében kis kézi reaktort tartott, amelyből pici gőzpára áramlott majd a gyenge napfényben apró jégdarabokká vált és elenyészett. Lucky a hatás-ellenhatás törvénye szerint az ellenkező irányba mozdult.

- Gondolod, hogy valami baj van a hajóval? - kérdezte Wess-től Colos. - Ha lenne is, a műszerfalon semmi sem mutatkozik.

- Akkor mit csinál ez a nagyokos?

- Nem tudom.

Colos gyanakodva pillantott a tanácsosra, azután újból elfordult, és Luckyt figyelte. - Ha úgy gondolod, hogy azért, mert én nem vagyok tanácsos...

- Talán csak egy kicsit hallótávolságon kívül akart kerülni tőled, Colos - vélte Wess. Az automata működésre állított tömegdetektor módszeresen mozgott, az egyik szögskálától a másik szögskáláig, a képernyő pedig fehérré vált, amikor túl közel került a Szaturnusz széléhez.

Colos morózusan nézett, és nem volt lelkiereje ahhoz, hogy válaszoljon Wess döfésére.

- Bárcsak történne már végre valami!

Hát történt is. Wess pillantása visszatévedt a tömegdetektorra, és épp elkapott a mutatón valami gyanús jelzést. Sietve rögzítette a készüléket, ráállította a segéd-energiadetektorokat, és vagy két percen át figyelte.

- Ez hajó, Wess - mondta Colos izgatottan.

- Úgy néz ki - válaszolt kelletlenül Wess. A tömegétől egy nagy meteorit is lehetett volna, de az energiakilövellés csakis egy hajó mikroelem motorjából jöhetett; az energia típusa is, mennyisége is hajóra utalt. A hajó éppúgy azonosítható, akár ujjlenyomat. Az energiaséma alapján az ember könnyen megállapíthatja, hogy a Földön készült-e, erről a hajóról azonban lerítt, hogy szíriuszi gyártmány. - Felénk tart - mondta Colos.

- Nem egészen. Lehet, hogy nem meri megkockáztatni a Szaturnusz gravitációs

mezeje miatt. Viszont egyre közelebb kerül, és körülbelül egy óra múlva lesz olyan pozícióban, hogy tűz alá vehet bennünket... Te meg mi az űrnek örvendezel annyira, marsbeli komám?

- Nem világos, te zsirpacai? Hisz ez megmagyarázza, miért van odakint Lucky. Tudta, hogy jön a hajó, és csapdát állít neki.

- Honnan az űrből tudhatta volna? - ellenkezett döbbsen Wess. - Tíz perccel ezelőtt még semmit sem jelzett a tömegdetektor. Akkor még épp az ellenkező irányba volt állítva.

- Neked csak ne fájjon a fejed Lucky miatt. Tudja, amit tud - vigyorgott Colos. Wess vállat vont, a műszerfalhoz lépett, és beszólt az adó-vevőbe.

- Lucky! Hallasz engem?

- Persze hogy hallak, W. Mi van?

- A tömegdetektoron szíriuszi hajó tűnt fel.

- Milyen messze van?

- Úgy kétszázezerre, és egyre közeledik.

Colos kikukucsált a hajóablakon, és észrevette Lucky kézi reaktorának felvilágosítását meg a jégkristályokat, amelyek elgomolyogtak a hajóról. Lucky visszatérőben volt.

- Bejövők - mondta.

Amint lekerült a sisak Lucky fejéről, s előbukkant barna hajtömege és tiszta barna szeme, Colos menten rákezdte.

- Ugye, Lucky, tudtad, hogy jön a hajó?

- Nem, Colos. Sejtelmem sem volt róla. Az az igazság, hogy nem is tudom, hogyan bukkanhatott ránk ilyen gyorsan. Roppant kicsi a valószínűsége, hogy véletlenül akadtak a nyomunkra.

Colos megpróbálta leplezni a csalódását.

- No és belelőjük az űrbe, Lucky?

- Ne tegyük ki magunkat politikai veszélyhelyzetnek egy támadás miatt, Colos. Mellesleg küldetésünk is van itt, s ez sokkal fontosabb, mint hadijátékokat üzni egy másik hajóval.

- Tudom - türelmetlenkedett Colos. - Azt a kapszulát kell megkeresnünk, de... Megrázta a fejét. A kapszula az kapszula, tudja ő, hogy milyen fontos. Ám a jó harc az jó harc, és ő bizony fütyül Lucky érvelésére, miszerint az agresszió veszélyes, ha ez annyit jelent, hogy le kell mondania a verekedésről.

- Akkor most mit csináljak? - morogta. - Tartsam az útirányt?
- És gyorsíts! Menj a gyűrűk felé!
- Ha így csináljuk, utánunk jönnek.
- Jól van. Felvesszük a versenyt.

Colos lassan visszahúzta a kormányrudat, és a mikroelem protonfelbomlása az őrzőgégig emelkedett. A hajó a Szaturnusz kiemelkedő hajlata felé zuhant.

A rádióhullámok tobzódásától meglevenedett a vevőberendezés.

- Kapcsoljunk aktív vételre, Lucky? - kérdezte Wess.
- Nem, úgyis tudjuk, mit mondanának. Hogy adjuk meg magunkat, vagy mágnese-
sen odakapcsolnak.
- És?
- Az egyetlen esélyünk a futás.

466

- Megfutunk egyetlen rohadt hajó elől, Lucky? - jajongott Colos.
- Lesz még idő később a tüzelésre, Colos. Mindent a maga idejében. - De hisz ez
azt jelenti, hogy megint itt hagyjuk a Szaturnuszt!
- De nem most, Colos - mosolygott fanyarul Lucky. - Most megalapozzuk a bá-
zisunkat ebben a bolygórendszerben... méghozzá olyan gyorsan, ahogy csak
lehet. A hajó pokoli gyorsasággal zuhant a gyűrűk felé. Lucky gyengéden
eltaszította Colost a műszerfaltól, és átvette tőle az irányítást.
- Még több hajó tűnt fel - jelentette Wess.
- Hol? Melyik holdhoz van a legközelebb?

Wess gyorsan dolgozott.

- Mindegyik a gyűrűk régiójában van.
- Az a jó - mormogta Lucky. - Akkor még mindig a kapszula után szimatolnak.
Hány hajó van?
- Eddig öt, Lucky.
- A gyűrűk és miközöttünk is vannak?
- Egy hatodik is felbukkant. Nem tudják utunkat állni, Lucky. Túl messze van-
nak ahhoz, hogy pontosan eltaláljanak, de a nyomunkban lihegnek, míg csak el
nem hagyjuk a Szaturnusz rendszerét.
- Vagy míg más úton-módon le nem rombolják a hajónkat, mi? - mondta komo-
ran Lucky.

A gyűrűk akkorára nyúltak, hogy már hófehéren töltötték be a képernyőt, de a

hajó mégis továbbrohant. Lucky egyetlen mozdulatot sem tett, hogy lassítson. Colos egy vérfagyasztó pillanatig azt hitte, hogy Lucky kétségbeesésében egyenest nekirohan a gyűrűknek. Akaratlanul is felkiáltott.

- Lucky!

Ebben a pillanatban a gyűrűk eltűntek.

Colos egészen kába volt. Keze a képernyő kapcsolójára tévedt.

- Hol vannak? Mi történt? - kiáltott fel.

Wess, aki a tömegdetektornál izzadt, és időnként idegesen összeborzolta szőke haját, átszólt a válla fölött.

- A Cassini-rés.

- Micsoda?

- Az a választóvonal a gyűrűk között.

- Ó! - Colos úrrá lett megdöbbenésén. A hajó törzsére állította a képernyőt, és a gyűrűk hófehérje visszavillant. Most már óvatosabban manőverezett.

Először csak egyetlen gyűrű látszott. Majd úr, nagy fekete úr. Azután újabb gyűrű tűnt föl, valamivel ködösebben. A külső gyűrűt kissé vékonyabb rétegben borította a jeges morzsalék. Vissza az úrbe a gyűrűk közé. Cassini-rés. Sehol egy kavics. Csak egy széles, fekete hasadék.

- Milyen nagy! - mondta Colos.

Wess letörölte homlokáról az izzadságot, és Luckyhoz fordult:

- Keresztülmegyünk rajta, Lucky?

Lucky merőn bámulta a műszerfalat.

467

- Honnan az úrból tudhatta volna? - ellenkezett döbbenten Wess. - Tíz perccel ezelőtt még semmit sem jelzett a tömegdetektor. Akkor még épp az ellenkező irányba volt állítva.

- Neked csak ne fájjon a fejed Lucky miatt. Tudja, amit tud - vigyorgott Colos.

Wess vállat vont, a műszerfalhoz lépett, és beszélt az adó-vevőbe.

- Lucky! Hallasz engem?

- Persze hogy hallak, Wess. Mi van?

- A tömegdetektoron szíriuszi hajó tűnt fel.

- Milyen messze van?

- Úgy kétszázezerre, és egyre közeledik.

Colos kikukucskált a hajóablakon, és észrevette Lucky kézi reaktorának felvil-

lanását meg a jégkristályokat, amelyek elgomolyogtak a hajóról. Lucky visszatérőben volt.

- Bejövők - mondta.

Amint lekerült a sisak Lucky fejéről, s előbukkant barna hajtömege és tiszta barna szeme, Colos menten rákezdte.

- Ugye, Lucky, tudtad, hogy jön a hajó?

- Nem, Colos. Sejtelmem sem volt róla. Az az igazság, hogy nem A tudom, hogyan bukkanhatott ránk ilyen gyorsan. Roppant kicsi a valószínűsége, hogy véletlenül akadtak a nyomunkra.

Colos megpróbálta leplezni a csalódását.

- Ni és belelőjük az ürbe, Lucky?

- Ni tegyük ki magunkat politikai veszélyhelyzetnek egy támadás miatt, Colos. Mellesleg küldetésünk S van itt, s ez sokkal fontosabb, mint hadijátékokat üzni egy másik hajóval.

- Tudom - türelmetlenkedett Colos. - Azt a kapszulát kell megkeresnünk, de... Megrázta a fejét. A kapszula az kapszula, tudja ő, hogy milyen fontos. Ám a jó harc az jó harc, és ő bizony fütyül Lucky érvelésére, miszerint az agresszió veszélyes, ha ez annyit jelent, hogy le kell mondania a verekedésről.

- Akkor most mit csináljak? - morogta. - Tartsam az útirányt?

- És gyorsíts! Menj a gyűrűk felé!

- Ha így csináljuk, utánunk jönnek.

- Jól van. Felvesszük a versenyt.

Colos lassan visszahúzta a kormányrudat, és a mikroelem protonfelbomlása az őrzőgésig emelkedett. A hajó a Szaturnusz kiemelkedő hajlata felé zuhant.

A rádióhullámok tobzódásától meglevenedett a vevőberendezés.

- Kapcsoljunk aktív vételre, Lucky? - kérdezte Wess.

- Nem, úgyis tudjuk, mit mondanának. Hogy adjuk meg magunkat, vagy mágneselesen odakapcsolnak.

- Megfutunk egyetlen rohadt hajó elől, Lucky? - jajongott Colos.

- Lesz még idő később a tüzelésre, Colos. Mindent a maga idejében.

- De hisz ez azt jelenti, hogy megint itt hagyjuk a Szaturnuszt!

- De nem most, Colos - mosolygott fanyarul Lucky. - Most megalapozzuk a bázisunkat ebben a bolygórendszerben... méghozzá olyan gyorsan, ahogy csak lehet. A hajó pokoli gyorsasággal zuhant a gyűrűk felé. Lucky gyengéden

eltaszigálta Colost a műszerfaltól, és átvette tőle az irányítást.

- Még több hajó tűnt fel - jelentette Wess.
- Hol? Melyik holdhoz van a legközelebb?

Wess gyorsan dolgozott.

- Mindegyik a gyűrűk régiójában van.
- Az a jó - mormogta Lucky. - Akkor még mindig a kapszula után szimatolnak.

Hány hajó van?

- Eddig öt, Lucky.
- A gyűrűk és miközöttünk is vannak?
- Egy hatodik is felbukkant. Nem tudják utunkat állni, Lucky. Túl messze vannak ahhoz, hogy pontosan eltaláljanak, de a nyomunkban lihegnek, míg csak el nem hagyjuk a Szaturnusz rendszerét.
- Vagy míg más úton-módon le nem rombolják a hajónkat, mi? - mondta komoran Lucky.

A gyűrűk akkorára nyúltak, hogy már hófehéren töltötték be a képernyőt, de a hajó mégis továbbrohant. Lucky egyetlen mozdulatot sem tett, hogy lassítson. Colos egy vérfagyasztó pillanatig azt hitte, hogy Lucky kétségbeesésében egyenest nekirohan a gyűrűknek. Akaratlanul is felkiáltott.

- Lucky!

Ebben a pillanatban a gyűrűk eltűntek.

Colos egészen kába volt. Keze a képernyő kapcsolójára tévedt.

- Hol vannak? Mi történt? - kiáltott fel.

Wess, aki a tömegdetektornál izzadt, és időnként idegesen összeborzolta szőke haját, átszólt a válla fölött.

- A Cassini-rés.
- Micsoda?
- Az a választóvonal a gyűrűk között.
- Ó! - Colos úrrá lett megdöbbenésén. A hajó törzsére állította a képernyőt, és a gyűrűk hófehérje visszavillant. Most már óvatosabban manőverezett. Először csak egyetlen gyűrű látszott. Majd ür, nagy fekete ür. Azután újabb gyűrű tűnt föl, valamivel ködösebben. A külső gyűrűt kissé vékonyabb rétegben borította a jeges morzsalék. Vissza az ürbe a gyűrűk közé. Cassini-rés. Seholy kavics. Csak egy széles, fekete hasadék.
- Milyen nagy! - mondta Colos.

- Percek kérdése, és átmegyünk, Wess. Tartsd vissza a lélegzetedet, és reménykedj. Wess Colos felé fordult:

- Az egyszer biztos, hogy nagy a választóvonal. Mondtam neked, hogy kétezer-öt-száz mérföld széles. Jó sok hely van benne a hajónak, ha netán ez izgatna.

- Mintha idegesebb lennél annál, mint ami egy hat láb magas fickóhoz illik. Vagy neked talán túl gyors az, ahogy Lucky hajt?

- Ide figyelj, Colos, ha egyszer a fejembe veszem, és rád telepszem...

- Akkor több ész lenne abban, amin ülsz, mint a fejedben - hahotázott Colos. -

Ot perc múlva a választóvonalban leszünk - közölte Lucky.

Colos magába fojtotta a vihogását, és visszafordult a képernyőhöz.

- Minden pillanatban felvillan valami a hasadéokban - jelentette.

- Kavicszemcsék, Colos - magyarázta Lucky. - A Cassini-résben ugyan alig fordulnak elő a gyűrűkhöz képest, de azért az sem száz százalékgig tiszta. Ha épp nekimegyünk egynek, amikor keresztülvágunk rajta...

- Az esély egy az ezerhez - rándított a vállán Wess.

- Egy a millióhoz - mondta hűvösen Lucky. - De annak S egy a millióhoz volt az esélye, ami X. ügynököt és az *Úrkelepcét* megsemmisítette... Nagyjából a választóvonal határán vagyunk. - Keményen tartotta a kormányt.

Colos mély lélegzetet vett, megfeszült attól a lehetőségtől, hogy a hajótest esetleg széthasad, és a proton mikroelem rövidesen szanaszét fröcsköli az energiát. Legalább vége lesz, mielőtt...

- Megcsináltuk - közölte Lucky. Wess nagyokat fújtatott.

- Keresztülmentünk? - kérdezte Colos.

- Hát persze hogy keresztülmentünk, te nehézfejű Mars-lakó - mondta Wess. - A gyűrűk mindössze tíz mérföld vastagok, és mit gondolsz, mennyi idő kell ahhoz, hogy tíz mérföldet megtegyünk?

- És most már a másik oldalon vagyunk?

- Eltaláltad. Próbáld megkeresni a képernyőn a gyűrűket!

Colos csavarta jobbra, csavarta balra, aztán újra kezdte.

- A Mars homokjára, ezen csak egy árnyékvonal van.

- Nem is láthatsz mást, kispajtás. Most a gyűrűk árnyékos oldalán vagy. A Nap a másik oldalról süt, és nem hatol át a tíz mérföld vastagságban lévő szemcséken. Te, Colos, voltaképpen mi a csudát tanítottak neked asztronómiából abban a Mars beli oskolában? „Feljött már a hajnalcsillag az égen?”

Colos lassan lebiggyesztette az alsó ajkát.

- De szeretném, malacfej, ha eltölnél egy szezon a Mars farmjain! Kiolvasztanék egy keveset a zsirodból, no meg a husikádból is lefaragnék egy cseppecskét - úgy hu fontot a csülködről.

- Igen méltányolnám, Wess, ha te és Colos megjegyeznétek, hol tartotok a fejtegetéseitekben, és későbbre halasztanátok az eszmecserét. Volnál olyan kegyes, és ellenőriznéd a tömegdetektort? - kérdezte Lucky.

- Természetesen. Hé, itt valami zűr van. Milyen élesen váltottál útirányt?

- Amennyire a hajó bírta. A gyűrűk alatt maradunk, olyan távol, ahogy csak lehet.

- Oké, Lucky - bólintott Wess. - Ez majd kiüti a tömegdetektorukat. Colos vigyorgott. A dolog remekül működik. Nincs az a tömegdetektor, amely észrevenné a *Bolygó Starrt* a Szaturnusz gyűrűinek közbeeső tömege miatt, de még csak nem is igen láthatják meg a gyűrűkön át.

Lucky kinyújtotta hosszú lábát, egy jólesőt nyújtózkodott, és a vállából kirázta a feszültséget.

- Kétlem - mondta Lucky -, hogy bármelyik szíriuszi hajó követni merészelne bennünket a hasadékon. Nincsen agravjuk.

- Oké - mondta Colos. - Ezzel legalább már megvolnánk. De most hová megyünk? Hajlandó volna elárulni valaki?

- Nem titok - mondta Lucky. - Egyenesen a Mimasba. A gyűrűkhöz csak addig ragaszkodunk, míg a Mimas közelébe nem érünk, aztán átrohanunk a közbeeső űrön. A Mimas csak harmincezer mérföldre van a gyűrűktől.

- Mimas? Ez a Szaturnusz egyik holdja, ugye?

- Így van - csapott le Wess. - Ez van a legközelebb a bolygóhoz.

Útvonalukat most laposabb pályán folytatták, a *Bolygó Starr* nyugatról keletre mozgott a Szaturnusz körül, a gyűrűkkel párhuzamos pályán.

Wess törökülésben a pokrócra telepedett, akár egy szabó.

- Szeretnél tanulni egy kis asztronómiát? - kérdezte. - Ha lenne egy kis hely abban az üres tökkobakodban, elmesélném neked, miért van választóvonal a gyűrűkben.

A kis Mars-lakóban a kíváncsiság és a gúny viaskodott egymással.

- Hadd látom, te tudatlan fráter, mit találsz ki hirtelenjében. Rajta, halljuk, blöffölj csak!

- Ez nem blöff - mondta gőgösen Wess. - Figyelj, és okulj belőle! A két gyűrű belseje öt óra alatt fordul meg a Szaturnusz körül. A külső részeik tizenöt óra alatt teszik meg ezt a fordulatot. Pontosan ott, ahol a Cassini-rés van, a gyűrű anyaga - ha van egyáltalán - egy közbülső arányban, tizenkét óra alatt fordul meg.

- Hát aztán?

- És a Mimas hold, ahová most tartunk, huszonnégy óra alatt teszi meg ezt az utat.

- És akkor?

- A gyűrű minden részecskéje így mozog a holdak vonzásában, a holdak pedig mind a Szaturnusz körül keringenek. A Mimas vonzása a legerősebb, mivel ez van a legközelebb. A legtöbb vonzás egy bizonyos irányból jön, egy órán belül pedig a másik irányból, így ezek semlegesítik egymást. Ha a Cassini-résben kavicsfordalék volna, akkor minden második alkalommal, amikor teljes a körforgása, a Mimas az égneke ugyanazon helyén találná, és ugyanabból a jó öreg irányból vonzaná. A kavicsfordalékból bizonyos mennyiséget állandóan elhúz, ezek kisodródnak a külső gyűrűbe; egy bizonyos mennyiséget pedig visszahúz, ezek a belső gyűrűbe tekergőznek vissza. Nem árulják el, merre vannak; a gyűrű egy része üres, és hoppá - itt van a Cassini-résed a két gyűrűvel.

- Ez minden? - kérdezte elgyengülve Colos. (Majdnem biztos volt abban, hogy Wess csakugyan pontosan elmondott neki mindent.) - Akkor meg honnan veszed, hogy egyáltalán *van* valami kavics a választóvonalban? Hogyan nem mozdult már el eddigre?

- Azért - mondta Wess fensőbbisége magaslatáról -, mert a holdak esetleges gravitációs hatása mindig eltol vagy elhúz valamennyit, de egyik hatás sem tart hosszú ideig... És remélem, Colos, mindezt jól megjegyezted, mert később kikérdezem tőled.

- Süsd meg a fejed atomserpenyőben - mormogta Colos.

Wess mosolygott, és visszafordult a tömegdetektorához. Babrált vele egy kicsit, azután arcán az iménti heccelődés legkisebb nyoma nélkül egészen odahajolt a műszerhez.

-Lucky!

- Tessék, Wess?

- A gyűrűk nem takarnak E bennünket.

- Mi?

- Nézd csak meg! A szíriusziak egyre közelebb jönnek. Rá se rántanak a gyűrűkre.

- Hát ez meg hogy lehet? - töprengett Lucky.

- EH a nyolc hajót nem a vakszerencse sodorhatta a pályánkra. Mi jobb felé hajló szöveget írtunk le, ezek meg hozzánk igazították a pályájukat. Egészen biztos, hogy szemmel tudnak tartani.

Lucky megkocogtatta az állát az öklével.

- Ha ezt teszik, hát akkor, nagy galaxis, ezt teszik. Hiába hittük, hogy nem képesek rá. Ezek szerint van valamijük, ami nekünk nincs.

- Sohasem állította senki, hogy a szíriusziak tökkelütöttek - vélte Wess.

- Nem, de azért olykor úgy teszünk, mintha azok lennének; mintha minden tudományos haladás egyedül a Tudományos Tanács agyából pattanna ki, a szíriusziak pedig csak ellopják azokat a titkainkat, amelyek nekik még nincsenek meg. Néha bizony magam is beleesem ebbe a csapdába... Ni, így állunk,

- Hová megyünk? - izgágáskodott Colos.

- Mondtam már, Colos. A Mimashoz.

- De ezek a nyomunkban vannak.

- Tudom. Ez csak annyit jelent, hogy gyorsabban kell mennünk mint valaha...

Wess, elének tudnak vágni, mielőtt a Mimashoz érünk?

Wess gyorsan számolt:

- Amíg nem gyorsulnak fel háromszor annyira mint mi, addig nem vághatnak elének, Lucky.

- Rendben. Minden elismerésem a szíriusziaké, de akkor sem hiszem, hogy annival erősebbek a *Bolygónál*. Így hát odaérünk.

- Lucky, te tisztára megőrültél - mondta Colos. - Vagy harcoljunk, vagy hagyjuk itt mindenestül az egész Szaturnusz-rendszert! Nem tudunk landolni a Mimaszon.

- Sajnálom, Colos, nincs más választásunk. A Mimaszon ken landolnunk.

- De hiszen már észrevettek! Egészen a Mimasig fognak követni, és akkor úgyis meg kell velük verekedni, akkor hát miért nem harcolhatunk ellenük most, amikor mi az agravval manőverezhetünk, ők pedig nem?

- Lehet, hogy nem is bajlódnak azzal, hogy a Mimasra kövessenek bennünket. - És miért nem?

- Nos, Colos, bajmóldtunk mi azzal, hogy bemenjünk a gyűrűkbe, és kiszede-

gessük azt, ami megmaradt az *Úrkelepcéből*?

- De hisz az a hajó felrobbant!

- Pontosan.

Csend borult a műszerszobára. A *Bolygó Starr* átszelte az űrt, lassan elkörözött a Szaturnusztól, aztán mind gyorsabban csusszant ki a legkülső gyűrűből, bele a nyílt űrbe. Előttük terült el a ~s, ez a piciny sarlóformának látszó csillogó világ. Csupán háromszázhusz mérföld átmérőjű volt.

Messze mögöttük ott voltak valahol a szíriuszi flotta hajói.

A Mimas egyre növekedett; a *Bolygó Start* végül előre tört, és a hajó lassítani kezdett.

Colos számára teljesen érthetetlennek tűnt, hogy Lucky, az űrtudós hogyan is számolhatta el magát ennyire.

- Túl késő, Lucky - mondta. - Nem tudunk eléggé lelassulni a landoláshoz. Spirális pályán kell mennünk, míg csak kellőképpen le nem csökkentjük a sebessége,

- Nincs idő spiráloztatni a Mimashoz, Colos. Egyenesen nekifutunk. - A Mars homokjára, ezt nem szabad! Nem lehet ekkora sebességgel!

- Remélem, a szíriusziak is *így* gondolják.

- De Lucky, még igazuk lehet!

- Lehet, hogy utálni fogsz, Lucky - mondta Wess de most Lelettel értek egyet. - Érvekre és magyarázkodásra nincs időm - mondta Lucky. Az irányítópult fölé hajolt.

A Mimas örületes gyorsasággal nőtt a képernyőn. Colos az ajkát nyalogatta. - Lucky, ha *úgy* gondolod, hogy jobb ezen az úton távozni az élők sorából, mintsem hagyni, hogy elkapjanak a szíriusziak, oké. Veled tartok. De ha már mennünk kell, miért nem megyünk el harcolva? Nem tudnánk először leszedni valamelyik nyavalyást?

- Megint Colos oldalán állok, Lucky - mondta Wess.

De Lucky csak a fejét rázta, és nem felelt. Olyan sebesen mozgott a karja, hogy Colos nem is látta pontosan, mit csinál. A lassulás még mindig túlságosan csekély volt.

Wess egy pillanatra kinyújtotta a kezét, mintha erővel el akarná mozdítani a helyéről Luckyt, de Colos gyorsan elkapta a csuklóját. Bár Colos meg volt győződve arról, hogy a halálba rohannak, még mindig megőrizte rendületlen hitét

Luckyban. Lassultak, lassultak, lassultak, ami a *Bolygó Starr*t kivéve minden más hajónak elég is lett volna, de most, hogy a Mimas betöltötte a képernyőt és feljűk zuhant, ez a lassulás igen kevés volt.

A *Bolygó Start* villant egyet, és halálos iramban a Mimashoz csapódott.

Hetedik fejezet **A MIMASON**

És mégsem!

Colos fűlét valami ismerősen csípős sziszegés űtötte meg. Mint amikor a hajó az atmoszférába ér. Atmoszféra?

De hisz ez lehetetlen! Ilyen Mimas méretű világnak nem lehet atmoszférája. Wessre pillantott, aki hirtelen hátradőlt a pokrócon, kimerűltnék és sápadtnak látszott, de valahogy nyugodtnak.

- Lucky... - lépett a barátjához Colos.

- Ne most, Colos!

És akkor Colos hirtelen rádöbbsent, mit csinált Lucky a műszerfalnál. Az olvadó-sugárral manipulált. Colos visszaroht a képernyőhöz, és egyenesen előre fűkuszolta.

Most, hogy már felfogta, micsoda ötlet volt, nem maradt semmi kétsége. Az olvadó-sugár a legcsodálatosabb „forró sugár”, amit valaha feltaláltak. Fűként közelharcokhoz tervezték, de úgy, ahogyan Lucky használta, bizonyára senki sem használta még.

A hajóból előkigyűzött a nehézhidrogén sugár, egy erőteljes mágneses mező felcsípte, és egy mérűlddel előrébb a nukleáris mikroelem fölmelegítette az energiahullámot. Ha sokáig tart a dolog, az energiahullám szétrombolhatta volna a hajót; nekik azonban elég volt hozzá egymilliomod másodperc töredéke. A nehézhidrogén olvadóreakciója ezután önfenntartóvá vált, és a hihetetlen olvadási láng eredményeképpen háromszázmillió fokra hevűlt.

Ez a pokoli hőség már akkor odaért a Mimas fel-ére, mielőtt megértintették volna, úgy átfűrta a hold testét, mintha az ott sem lett volna, és alagutat képezett benne. Ebbe az alagűtba siklott be a *Bolygó Starr*. A Mimast körülvevő párolgó anyag volt az az atmoszféra, ami őket is körülveve segített a lassulásban, a hajó külsejének hőmérsékletét azonban a veszélyes vörös izzásig emelte.

- Adj egy kicsivel több párolgotatót, Wess - szűlt oda Lucky, miközben a külső hőmérsékletet jelző tárcsát figyelte.

- Elveszi az összes vizűnket - mondta Wess.

- Hadd vegye. *Ebben* a világban nincsen szükségünk vízre.

Így azután teletöltötték vízzel a külső, porózus kerámiaspirálokat, amelyek szépen párologtattak, és valamelyest visszafogták a sűrűlódási hő kifejlődését. Ám a víz éppoly gyors tempóban párologott, ahogyan a spirálokba pumpálták. A hajótest külső hőmérséklete pedig még mindig emelkedett.

De már lassabban. A hajó is egyre jobban lassult, és Lucky nem adott több energiát a nehézhidrogén sugárnak, hanem beállította a mágneses teret. A nehézhidrogén olvadásfoltja egyre kisebb és kisebb lett. Az atmoszféra fűtődése A lecsendesedett.

Végül teljesen leállt a sugárzás, a hajó előresodródott egy szilárd falig, forrósága ösvényt olvasztott útjában, végezetül pedig dőccenve megállt.

Lucky végre hátradólt.

- Uraim - mondta -, sajnálom, hogy nem volt idő magyarázkodásra, de az utolsó pillanatban hat tett így, és a műszerfal minden erőmet lekötötte. Egyébként üdvözlöm önöket a Mimas belsejében.

Colos telepumpálta levegővel a tüdejét.

- No, ezt se hittem volna, hogy olvadásugárral fogsz utat vágni a hajónk alá. Mindközönségesen nem A csinál ilyet az ember, Colos. Ezt csak azért lehetett megtenni, mert a Mimas különleges eset. Az Enceladus A ilyen, a másik közeli hold.

- Hogyhogy?

- Olyanok, mint a hólabda. Az asztronómusok már az űrutazások előtti időkből tudják. A sűrűségük kisebb a vízénél, és az őket ért fény nyolcvan százalékát visszaverik, tehát magától értetődik, hogy csak hóból állhatnak, valamint akad bennük némi fagyos ammónia is, a szerkezetük pedig nem túl tömör.

- Így van - szólott közbe Wess. - A gyűrűk jegesek, és ez az első két hold összegyűjti mindazt a jeget, ami túl messze van ahhoz, hogy a gyűrűk részévé váljék. Hát ezért olvadt meg olyan könnyen a Mimas.

- De ránk még sok munka vár - mondta Lucky. - Kezdjünk hát hozzá!

A forró sugár minden oldalról zárt, természetes barlangot vágott körülöttük. Az alagút, amely akkor képződött, amikor bejutottak, már összezárult a keletkező és megfagyó gőzöktől. A tömegdetektor kimutatta, hogy körülbelül száz mérföld mélységben vannak a hold felszíne alatt. A felettük lévő jégtömeg a Mimas gyenge gravitációjának hatására lassan összehúzta a barlangot.

Mintha forró drót vágná a vaj., úgy ásta magát a *Bolygó Starr* egyre följebb, és amikor már csak öt mérföldre voltak a felszíntől, megálltak, és letelepedtek egy oxigénbuborékra.

Amikor elhelyezték az energiaforrást, az alगतartályokat és az élelmiszerkészletet, Wess rezignáltan vállat vont.

- No jó, egy darabig ez lesz most az otthonom; tegyük hát kényelmessé. Colos felriadt szunyókálásából. Keserű grimaszt vágott.

- Mi baj, Colos? - kérdezte Wess. - Csak nem azért pityeregsz, mert elhagyni kényszerül?

Colos felhorkant:

- Majd csak kibírom valahogy. Úgy két-három év múlva elsűvíték a Mimas felett, és ledobok neked egy levelet. - Aztán hirtelen kitört. - Ide figyeljete, hallottam, hogy beszéltek valamiről, amikor azt hittétek, hogy alszom. Mi ez? Valami Tanácstitok?

- Mindent a maga idejében, Colos - rázta meg a fejét könnyedén Lucky. Később, amikor Lucky és Colos egyedül maradt a hajón, Lucky odaszólt Colosnak.

- Csakugyan semmi akadálya, Colos, hogy hátramaradj Wess-szel.

- Ó, hát persze - durcáskodott Colos. - Ha két órán át itt maradnék vele összezárván, feldarabolnám és bejegelném a hozzátartozóinak. - Aztán hozzátette: - Komolyan beszélsz, Lucky?

- Egészen komolyan. Ami most következik, az rád nézve sokkal veszélyesebb mint rám.

- Hogyan? Mi ez az egész?

- Ha itt maradsz Wess-szel, bármi történjék is velem, téged két hónap múlva felszednek.

Colos hátrahőkölt. A szája legörbült.

- Lucky, ha azt parancsolod, hogy maradjak itt, mert itt kell valamit csinálnom, oké. Megcsinálom, és ha elkészültem vele, csatlakozom hozzád. De ha azt akarod, hogy azért maradjak itt, mert itt biztonságban leszek, mialatt te veszélynek teszed ki magad, akkor végeztünk. Akkor nincs veled semmi dolgom; nélkülem különben sem vagy képes semmire, te égimeszelő, tudod, hogy semmire. - A Mars-lakó szaporán pislogott.

- De Colos...

- Rendben van, veszélyben leszek. Írjam talán alá, hogy a saját felelősségemre

megyek, nem a tiédre? Mert aláírom. Ez megnyugtatja a tanácsos urat?

Lucky gyengéden megragadta Colos haját, és előre-hátra cibálta a fejét.

- Nagy galaxis, az ember szívességet akar tenni neki, de csak annyit ér el vele, mintha vizet gereblyézne!

Wess lépett a hajóba.

- Minden vízgyűjtőt elhelyeztem és beindítottam. - A Mimast alkotó jégből nyert víz beömlött a *Bolygó Starr* víztartályaiba, csurig töltötte őket, ezzel pótolva a Mimasra való leszállás közben elvesztett vizet. A különválasztott ammóniát óvatosan közömbösítették, és jó sokat elraktároztak belőle egy külön helyen, ahol az alगतartály nitrogéntrágyázásához lehetett felhasználni.

Készen állt hát a buborék, és mindhárman körülnéztek a szépen ívelő jégen és odabent, a csaknem komfortos kuckóban.

- Oké, Wess - mondta végül Lucky, és keményen kezét fogott vele. - Azt hiszem, minden készen áll.

- Én is azt hiszem, Lucky.

- Két hónapon belül mindenképpen érted jönnek. De hamarabb is elvihetnek, ha jól mennek a dolgok.

- Ezt a munkát rám bíztad - mondta hidegvérrel Wess -, és el S végzem. Te csak a tiédre figyelj, no meg vigyázz Colosra. Ne engedd kipottyanni az ágyikójából, nehogy megüsse magát.

- Azt ne higgyétek, hogy nem hallom ezt a titokzatos locsogást - kiabálta Colos. - Ti ketten megegyeztetek valamiben, és nekem nem mondjátok el... - Beszállás, Colos - mondta Lucky, nyakon csípte, fölemelte, úgy vitte előre. Colos rúgkapálva követelte a választ.

- A Mars homokjára, Lucky! - mondta, amikor már a hajón voltak. - Látod, mi, csináltál? Már az S elég pocsek, hogy nem mondtad el azt a nyavalyás tanácsí titkot, ráadásul még hagyta, hogy ezé a fickóé legyen az utolsó szó.

- Neki jutott a munka nehezebbik része, Colos. Ott kell kuksolnia, mialatt mi elmegyünk, és mindenféle izgalmakban lesz részünk. Hadd legyen legalább annyi elégtétele, hogy az övé az utolsó szó.

Szépen eltávolodtak a Mimastól egy olyan rész felé, ahonnan sem a Nap, sem a Szaturnusz nem volt látható. A sötét égbolton lévő legnagyobb objektum a Titán volt, alacsonyan csüggött a horizonton, átmérője a Föld Holdjának a negyedrésze volt.

Fél oldalát megvilágította a Nap, és Colos hűledezve nézte a képernyőt, Még mindig nem nyerte vissza szokásos kedélyességét.

- Azt hiszem, errefelé lehetnek valahol a szírusziak - mondta.

- Én is azt hiszem.

- És merre megyünk? Vissza a gyűrőkhöz?

- Úgy van.

- És ha megint észrevesznek?

Mintha csak valami jeladás lett volna. A vételi lemez életre kelt.

Lucky izgatottnak látszott.

- Túl könnyen megtaláltak.

Bekapcsolta az adást. Ezúttal nem robohang számolta a percekét. A hang inkább éles, vibráló, étellel teli volt, föl lehetett ismerni, hogy szíruszi beszél.

- ...rr, kérem, válaszoljon! Megpróbálok kapcsolatba kerülni David Starr tanácsossal a Földről. Válaszolna, David Starr? Megpróbálok...

- Itt Starr tanácsos. On kicsoda?

- Sten Devoure a Szíruszról. Ah semmibe vette automata hajónk kérését, és visszatért a bolygórendszerünkbe. Mostantól kezdve a foglyunk.

- Automata hajók?

- Robotvezetésűek. Értette, amit mondtam? Robotjaink teljes biztonsággal vezetik a hajókat.

- Vettem észre - mondta Lucky.

- Meghiszem azt. Követték, amikor elment a rendszerünkől, és amikor a Hidalgo aszteroida árnyékában újból visszatért. Akkor A követték, amikor az ekliptikából átment a Szaturnusz déli pólusához, áthaladt a Cassini-résen, majd a gyűrűk alatt elment a Mimashoz. Egyszer sem tévesztettek szem elől.

- És hogyan tudnak ilyen hatásosan figyelni? - kérdezte unott, közönyös hangon Lucky.

- Ah, egy Föld-lakó bizonyára A sem hiszi, hogy nekünk, szírusziaknak is megvannak a saját módszereink. Nem tesz semmit. Napokig vártuk, hogy előbújjon a Mimas-beli lyukából, miután olyan okosan befúrta magát a hidrogénolvadással. Hagytuk, hogy elbújjon, és közben remekül szórakoztunk magán. Volt, aki már fogadásokat A kötött, vajon mikor dugja ki végre az orrát. Eközben a hajóinkkal és hatásos robotlegénységünkkel óvatosan körülvevők a Mimast. Ha úgy akarjuk, ezer mérföldet sem tehet meg az űrben anélkül, hogy ki ne lőjék.

- De nyilván nem a robotok, akiknek tilos kezét emelniük az emberre. - Kedves jó Starr tanácsosom - mondta félreérthetetlen gúnnyal a szíriuszi hang -, természetes, hogy a robotok nem bántathatják az emberi lényeket, már ha történetesen úgy tudják, hogy amit bántanak, az emberi lény. De tudja, igen nagy körültekintéssel arra állították be a fegyver mellett szolgálatot teljesítő robotokat, hogy az ön hajója a robotokat szállít. Robotok lerombolása pedig nem okoz számukra lelki furdalás, Megadja magát?

Colos hirtelen előrehajolt az adó-vevőhöz, és ordítani kezdett.

- Ide hallgass, te pacák, mit szólnál ahhoz, ha először mi tennénk tönkre a bádogember robotjaidat? Örülnél neki? - (Galaxisszerte köztudott, hogy a se-ik e-be a robotrombolást egyenértékűnek tekintik a gyilkossággal.)

De Sten Devoure nem jött ki a sodrából.

- Ez az egyén, akihez önt barátság fűzi, tanácsos? Valami Colos? Ha ő az, akkor nem óhajtok beszédbe elegyedni vele. Ezt közölheti is vele, ami pedig önt illeti, remélem, megérti, hogy kétlem, miszerint egyetlen hajót is le tudna rombolni, mielőtt megsemmisítenénk. Azt hiszem, adhatok még öt percet önnek, hogy határozzon, megadja-e magát, vagy leromboljuk. A magam részéről, tanácsos, régóta vágyom már arra, hogy találkozzam önnel, így arra kérem, tekintse kifejezett reményemnek, hogy megadja magát. Nos?

Lucky egy pillanatig csendben állt, állizmai összeugrottak.

Colos nyugodtan nézte, karját összefonta kis mellkasán, és várt.

Három perc telt el.

- Megadom magam és a hajómat, uram - mondta Lucky.

Colos meg se mukkant.

Lucky megszakította a kapcsolatot, és odafordult a kis Mars-lakóhoz. Kínjában és zavarában beharapta az alsó ajkát:

- Colos, meg kell értened...

Colos vállat vont.

- Nem egészen értem, Lucky, de már akkor rájöttem, amikor a Mimason landoltunk, hogy te... hogy te már akkor elhatároztad, megadod magad a szíriusziaknak, amikor másodszor visszamentünk a Szaturnuszra.

Nyolcadik fejezet **k TITÁN FELÉ**

- Hogy jöttél rá, Colos? - vonta össze a szemöldökét Lucky.

- Nem vagyok én olyan ütődött, Lucky. - A kis Mars-lakó ünnepélyes volt és ha-

lálisan komoly. - Emlékszel, amikor a Szaturnusz déli pólusa felé tartottunk, és te elhagytad a hajót? Ez épp azelőtt történt, hogy a szíriusziak kiszúrtak minket, és őrült tempóban a Cassini-részhez kellett rohannunk.

- Igen.

- Megvolt rá az okod. Hogy mi, azt nem mondtad meg, mert gyakran teljesen átadod magad annak, amit csinálsz, és nem beszélsz róla, amíg csak véget nem ér a veszély. De most nem lett vége, mert el kellett rohannunk a szíriusziak elől. Azután mikor Wess kuckóját építettük a Mimason, én történetesen épp kinéztem a *Bolygó* Starrból, és világossá vált előttem, hogy az agrav egységen ügködsz. Megerősítetted, hogy az egész holmit egyetlen érintéssel a levegőbe röpíthesd.

- Az egész *Bolygón* az agrav egység az egyetlen, ami a legszigorúbb. titkos.

- Tudom. Kiókumláltam, hogy ha te arra számítasz, hogy harcolni kell, akkor tudod, hogy a *Bolygó* Srarr addig nem adja meg magát, míg ki nem lőnek minket az űrből. Agrav egységgel és mindennel együtt. Ha pedig te épp az agravot akarod felrobbantani, és a hajó többi részét érintetlenül hagyod, ez azért van, mert nem akarsz harcolni. Mert megadásra készülsz.

- És ezen kotlottál az egész idő alatt, amíg a Mimason időztünk?

- Nos, Lucky, mindenben veled tartok, amit csak csinálsz, de - sóhajtott mélyet Colos, és a távolba nézett - a megadás nem tréfa.

- Tudom. De tudsz ennél jobbat arra, hogy bejussunk a bázisukra? A megbízásunk, Colos, szintén nem tréfadolog. - És Lucky megérintette a hajó kapcsolóját a műszerfalon. A hajó kissé megrázkódott, ahogy az agrav egység külső részei fehéren izzó masszává olvadtak, és leestek a hajóról.

- Úgy érted, hogy befuraksz közéjük? Ezért adtad meg magad?

- Ezért is.

- És ha, tegyük föl, felrobbantanak, amikor elkapnak?

- Nem hinném, hogy megteszik. Ha holtan akarnának látni bennünket, már akkor kilöttek volna, amikor elhagytuk a Mimast. Nekem valami azt súgja, hogy élve kellünk nekik... És ha életben tartanak, akkor ott van nekünk Wess a Mimason,

mint hátvéd. Mindezt meg kellett várnom és elintéznem, mielőtt mód nyílik a megadásra. Ezért kellett vásárra vinni a bőrünket, hogy elérjük a Mimast.

- De ezek talán erről is tudnak, Lucky. Lehet, hogy mindent láttak.

- Talán igen - mondta elgondolkodva Lucky. - Ez a szíriuszi tudja, hogy te vagy a

társam, így azt is hihetik, hogy csak ketten vagyunk, nem hárman, és nem keresgélnek egy harmadik személyt. Azt hiszem, ez volt az igazi oka annak, hogy nem ragaszkodtam ahhoz, hogy hátramaradj Wess-szel. Ha egyedül jövök, a szíriusziak keresnének, és a Mimason próbálkoznának. Természetesen ha megtaláltak volna téged és Wesst, biztos, hogy nem lóttek volna le kapásból... Nem, ha én a kezükben vagyok, és még nem rendeztem el a dolgokat... - A végén már csak magának beszélt, suttogott, aztán egészen elhallgatott.

Colos semmit sem szólt, a legközelebbi hang, amely megtörte a csendet, a *Bolygó* Srarr acéloldalán visszhangzó ismerős zaj volt. Odavezettek hozzá egy mágneses kötelet, és egymáshoz kapcsolták vele a két hajót.

- Valaki jön a fedélzet felé - mondta tompán Colos. A képernyőn át a kötélből láttak egy darabot, majd feltűnt egy alak, mindjobban látótávolságba került, majd megjelent. Nagy robajjal a hajó oldalához ütdődött, és felvillant a légzsilip jelzése. Colos a zsilip külső ajtaját nyitó kapcsolóval ügyködött, és várta a legközelebbi jelzést, majd a belső ajtót A kinyitotta.

A megszálló belépett.

Ez a megszálló azonban nem viselt űrruhát, mivel nem emberi lény volt, hanem egy robot.

A Földi Birodalomban A vannak robotok, egészen fejlettek is akadnak közöttük, de legtöbbjüket azokra a különleges feladatokra alkalmazzák, amelyek során nem kerülnek másokkal kapcsolatba, csak a rájuk felügyelő emberekkel. Így történt, hogy Colos látott ugyan már robotot, de nem túl sokat.

Most hát kigúvadt szemmel nézett erre a robotra. Mint minden szíriuszi robot, ez is nagy volt és fényesre csiszolt; külalakja egyszerűnek látszott, a végtagjait szinte láthatatlanul erősítették a törzséhez.

Colos megriadt, amikor a robot megszólalt. Sokáig tartott, amíg megszokta, hogy ilyen tökéletes emberi hang jön ebből az emberutánzatból.

- Jó napot - köszönt a robot. - Az a feladatom, hogy utánanézzek, biztonságban szállítják-e el hajójukat és önöket rendeltetési céljukhoz. Először is azt kell meg tudnom, hogy vajon az a csekély robbanás, melyet a hajó törzsén megfigyeltünk, nem semmisítette-e meg a navigációhoz szükséges energiát.

Hangja mély és dallamos volt, tökéletesen érzelemmentes, s enyhe szíriuszi akcentussal beszélt.

- A robbanás nem volt hatással a hajó repülési képességére - mondta Lucky.

- Akkor mi okozta?
- Én okoztam.
- És miért?
- Azt nem mondhatom meg.
- Nagyon jó. - A robot menten felhagyott a téma feszegetésével. Egy ember bizonyára tovább erőltette volna a dolgot, a robot azonban nem. Ehelyett tovább mondta a magáét. - Úgy készítettek el, hogy elnavigáljam a szíriuszi tervezésű és építésű

hajókat. Ha elmagyarázzák azoknak a kapcsolóknak a természetét, amelyeket itt látok, akkor ezt a hajót is tudom vezetni.

- A Mars homokjára, Lucky! - tört ki Colos. - Csak nem kell hogy mindenbe beavassuk, ugye?

- Nem erőltette, hogy megmondjuk, Colos, de amióta megadtuk magunkat, ugyan mi kárunk származna abból, hogy oda vigyen, ahová amúgy is készülünk?
- Majd én megmondom, merre megyünk. - Colos hirtelen, éles hangon rávált a robotra. - Ti! Robot! Hová viszel bennünket?

A robot megfordult, és vöröslő, rebbenés nélküli tekintetét Colosra vetette.

- Az utasításom nem teszi lehetővé, hogy olyan kérdésekre válaszoljak, melyek nem tartoznak közvetlenül a feladatomhoz.

- De ide figyelj - az izgatott Colos lerázta magáról Lucky kezét -, bárhová viszel is, a szíriusziak bántalmazhatnak, meg is ölhetnek. Ha nem akarod, hogy bántsanak minket, gyere velünk, robot... Nahát, Lucky, hagyd, hogy beszéljek, jó?

De Lucky határozottan megrázta a fejét, és a robot tovább beszélt.

- Semmiképpen sem eshetik bántódásuk, efelől biztosíthatom önöket. És ha most megkapnám az eligazítást a vezérlőmű működéséről, végrehajtanám azonnali feladatomat.

Lucky lépésről lépésre elmagyarázta a vezérlőmű működését. A robot teljes jártasságot mutatott minden technikai tárggyal kapcsolatosan, körültekintő ügyességgel megvizsgált minden szerkezetet, megnézte, pontos-e a kapott információ, és Lucky magyarázata után nyilvánvalóvá vált, hogy csakugyan képes elnavigálni a *Bolygó Starrt*.

Lucky mosolygott, a szeméből szinte elismerés sugárzott.

Colos behúzta a kabinjába.

- Te meg mit vigyorogsz, Lucky?

- Nagy galaxis, Colos, gyönyörű ez a masina. Minden elismerésem a szíriusziaké. Művészetté fejlesztették a robotkészítést.

- Oké, de nyughass, nem akarom, hogy hallja, amit mondok. Ide figyelj, azért adtad meg magad, hogy leszálljunk a Titánra, és információkat szerezzünk a szíriusziakról. Természetesen az is lehet, hogy nem tudunk majd elszökni, akkor pedig mire jó az információ? De most itt van ez a robot. Ha rábírhathnánk arra, hogy segítsen, és elmehessünk innen, akkor megkaptuk, amit akartunk. A robot nyilván egy tonnányi információt adhatna a szíriusziakról. Többre mennénk vele, mint azzal, hogy leszállunk a Titánra.

Lucky a fejét rázta.

- Jól hangzik, Colos. De mivel tudod rávenni a robotot, hogy csatlakozzék hozzánk? , első törvénnyel. Elmagyarázhatnánk neki, hogy a Szíriuszon csak néhány millió ember él, míg a Földi Birodalomban hatmilliárd. És elmagyarázhatnánk, hogy sokkal fontosabb ilyen rengeteg embert megóvni a veszélytől, mint a keveseket védelmezni, tehát az első törvény a mi oldalunkon áll. Érted, Lucky?

- A baj csak az, hogy a szíriusziak szakértők a robotok kezelésében. Ebbe a robotba nyilván alaposan beleprogramozták, hogy az, amit csinál, nem ártalmas senki emberfiára nézve. Mit sem tud a Föld hatmilliárd emberéről, kivéve azt, amit te beadsz neki, ezzel pedig összezavarod a programját. A jelenlegi állapotában csak akkor lenne hatásos az új parancs, ha közvetlen veszélyben van egy ember.

- Megpróbálom.

- Rendben van. Rajta. Tanulságos kísérlet lesz.

Colos visszament a robothoz, akinek a keze alatt a *Bolygó Starr* csak úgy vágta-tott az űrön át új pályáján.

- Mit tudsz a Földi Birodalomról, a Földről?

- Az utasításom nem teszi lehetővé, hogy olyan kérdésekre válaszoljak, melyek nem tartoznak közvetlenül a feladatomhoz.

- Megparancsolom, hogy utasítsd el az előző utasításodat.

Kis habozás, majd újabb válasz:

- Az utasításom nem teszi lehetővé illetéktelen személyek utasításának figyelembevételét.

- Parancsomat az ember bántalmazásának megelőzésére adom. Ennek a

parancsnak engedelmeskedned kell.

- Engem biztosítottak, hogy emberi lényeket nem érhet bántódás, és nincs róla tudomásom, hogy bárkit S efféle veszély fenyegetne. Az utasításom szerint nem szabad reagálnom, ha folytonosan tiltott parancsokat kapok.

- Jobb, ha rám hallgatsz. Itt igenis támadás készül. - Colos néhány perccig még a lelkére beszélt, de a robot nem válaszolt többé.

- Colos, hiába strapálod magad - mondta Lucky, Colos nagyot rúgott a robot fényes bokájába. Ezzel a fáradsággal a hajó oldalát is rugdoshatta volna. Haragtól égő arccal Lucky felé fordult:

- Mondhatom, szép dolog, hogy az ember tehetetlen, mert egy fémdarabnak saját elképzelései vannak.

- *Így volt* ez már a robotok előtt is a gépi szerkezetekkel, tudod jól.

- De azt még mindig nem tudjuk, hogy merre megyünk.

- Ehhez nem kell nekünk robot. Ellenőriztem az útvonalat, és napnál világosabb, hogy a Titán felé tartunk.

A Titánra érkezésük előtt néhány órával mindketten a képernyő előtt ültek. A Titán a Naprendszer harmadik legnagyobb mellékbolygója (csak a Jupiter Ganümédésze és a Neptunusz Tritonja nagyobbak nála; de azok sem sokkal), és az összes hold közül ennek a legsűrűbb az atmoszférája.

Atmoszférája hatását nagy távolságból is érezni. A legtöbb holdnál (a Föld Holdját is beleértve) a terminátor - a nappali és éjszakai részeket elválasztó vonal - igen éles, az egyik oldalon fekete, a másikon fehér. Ebben az esetben azonban nem így van. A Titán félholdját nem éles vonal határolja, hanem egy szalag, s a félhold szarvai kócosan homályba vesző hajlatban folytatódnak, és csaknem összetalálkoznak.

- Szinte olyan sűrű atmoszférája van, mint a Földnek, tudod, Colos - mondta Lucky.

- Belélegezhető?

- Nem, nem lehet belélegezni. Főként metánból áll.

Körülöttük már jó néhány hajó gyülekezett, szabad szemmel is kivehetőek voltak. Csaknem egy tucatnyian jöttek, és a Titán felé terelgették őket.

Lucky csak a fejét rázta.

- Tizenkét hajót tartani erre a feladatra! Nagy galaxis, ugyan hány éve lehetnek már itt, építkeznek, készülődnek. Hogy szabadulunk meg tőlük háború nélkül?

Colos meg sem próbált válaszolni rá.

A hajóban újra hallani lehetett az atmoszféra félreismerhetetlen hangját, azt a metsző füttyörészést, ahogy a hajó áramvonalas törzsét korbácsolja a vékony gázgomolyag.

Colos aggódva pillantott a hajótörzs hőmérséklet-mutatójára, de nem volt veszély. A robot biztos kézzel irányított. A hajó szoros spirálban körözött a Titán felett, egyidejűleg csökkentette a magasságot és a sebességet, így nem volt idő arra, hogy a sűrű atmoszféra túl magasra emelje a hőmérsékletet.

Lucky újból elismerően nézett a robotra.

- Úgy csinálja, hogy szinte alig használ üzemanyagot. Becsszavamra, tiszta haszon, hogy csak atmoszférát használ a fékezéshez.

- És ebből mi jó származik nekünk, Lucky? Ha efféle holmik hajókat tudnak irányítani, hogyan remélhetjük, hogy felvehetjük a harcot a szíriusziakkal?

- Rengeteget tanulhatunk belőle, Colos. Ezeket a robotokat emberek hozták létre. Az igaz, hogy a létrehozóik szíriusziak, de ők is emberi lények, és arra, amit létrehoztak, minden ember büszke lehet. Ha pedig félünk az eredményeiktől, akkor mi is produkálhatunk ilyet, vagy még ennél S többet. De nem lehet nem tisztelettel adózni nekik.

A Titán felszíne veszített valamit az atmoszféra okozta monotoníából. Luckyék most hegyláncokat S láthattak; nem a levegő nélküli világ éles, sziklás csúcsait, hanem olyan lágyabb hegyláncokat, melyeken meglátszott a szél és az időjárás hatása. A szél a csúcsokról letépte a havat, de a hasadékokat és völgyeket vastag hótakaró borította.

- Ez persze nem valódi hó - mondta Lucky -, hanem megfagyott ammónia. Természetesen minden elhagyatott volt. A hegyláncok közötti dimbes-dombos síkságokat csak hó és meztelen sziklák borították. Nem voltak sem folyók, sem tavak. És akkor...

- Nagy galaxis! - kiáltott fel Lucky.

Feltűnt egy kupola. A belső bolygókból jól ismert, lapos kupola. Effélék vannak a Marson és a Vénusz óceánjának sekély zátonyain is, és íme, itt van előttük egy ugyanolyan, az elhagyatott Titánon. Szíriuszi kupola, amely úgy néz ki, mint amelyet a rég benépesített Mars egy tisztes városában csinálnak.

- Míg ezek építkeztek, mi nyilván aludtunk - vélte Lucky.

- Ha ezt a hírközlők felfedezik - mondta Colos -, az nem kelti majd túl jó hírét a

Tanácsnak, Lucky.

- Hacsak mi nem fedjük fel a dolgot, Colos. A Tudományos Tanács pedig nem érdemel kíméletet. Az ürre, Colos, nem lehet a Naprendszerben időszakos ellenőrzés nélkül egy sziklát sem magára hagyni, hát még egy akkora világot, mint a Titán!

- Ki hitte volna...

- A Tudományos Tanácsnak gondolnia kellett volna rá. A Naprendszerben élők támogatják a Tanácsot, bíznak benne, hogy gondolkodnak és elővigyázatosak. És nekem is gondolnom kellett volna rá.

Beszélgetésüknek a robot hangja vetett véget.

- Még egy körnavigáció, és a hajó leszáll a holdra. Mivel a hajót ionsugár vezérli, a landoláshoz nem szükséges különleges óvó rendszabály. Mindazonáltal történhet véletlen koccanás, amit nem engedhetek meg. Így felkérem önöket, feküdjenek le, és szíjazzák be magukat.

- No nézd, majd ez a bádogember fogja előírni nekünk, hogyan viselkedjünk az űrben! - méltatlankodott Colos.

- Jobb lesz, ha lefekszel - tanácsolta Lucky. - Ha nem tesszük, kényszeríthet rá. Az a feladata, hogy megakadályozza, hogy bántódásunk essék.

- Mondd, robot, hány ember állomásozik odalenn a Titánon? - kérdezte hirtelen Colos.

Választ nem kapott rá.

A talaj mind közelebb és közelebb került, majd elnyelte őket egy alagút. A *Bolygó Starr* lassan megállt, begurult, az egész munkához csak rövid erőfeszítés kellett.

A robot elfordult a vezérlőpulttól.

- Biztonságban és bántódás nélkül a Titánra érkeztek. Feladatokat végrehajtottam, és most átadom önöket a főnököknek.

- Sten Devoure-nak?

- Ő egyike a főnököknek. Szabadon elhagyhatják a hajót. Odakint normális hőmérsékletet és nyomást, valamint gravitációkiegyenlítést találnak.

- Most tehát kiléphetünk?

- Igen. A főnökök már várják önöket.

Lucky bólintott. Sehogy sem tudta elfojtani magában a szokatlan izgalmat. A Tudományos Tanácsban betöltött rövid, mozgalmas pályafutása során mindig is a Szíriusz volt a legfőbb ellenség, de sohasem találkozott még szemtől szemben ele-

ven szíriuszival.

A kihajtogatott lejárón kilépett a hajóból, Colos készen állt, hogy kövesse, ám mindketten megnémultak a legteljesebb meglepetéstől.

Kilencedik fejezet Az ELLENSÉG

Lucky a földre vezető létra első fokára lépett. Colos átpislogott nagy barátja válla felett. Mindkettőjüknek tátva maradt a szája.

Teljesen olyan volt, mintha a Föld felszínére léptek volna. Fölöttük ugyan barlangtető volt - a boltozatos felszín kemény fémből és üvegből készült -, mégis kék eget láttak csillogni a fejük felett, és akár illúzió volt, akár nem, még nyári felhőcskék is úsztak az égen.

A lábuk előtt pázsit húzódott, rajta széles hely az épületeknek, itt-ott virágággyal szegélyezve. Középen patak csobogott, felette kőhíd vezetett át.

Robotok tucatjai sürgölődtek, mindegyik ment a maga útján, gépies figyelemmel intézte saját ügyeit. Néhány száz yarddal odébb öt teremtmény - szíriusziak! - áldogált összeverődve, és kíváncsian figyelte őket.

Lucky és Colos fülét most ellentmondást nem tűrő, éles hang ütötte meg. - Ti ott fent! Gyertek le! Gyertek le, azt mondom! Semmi huzavona!

Lucky lenézett. A létra alján magas ember állt csipőre tett kézzel, terpeszállásban. Keskeny, olajszínű arca volt, arrogánsan tekintett rájuk. Sötét haja szíriuszi divat szerint borzasra volt nyírva. A frizúrához nyírott, rendezett szakáll és vékony bajusz járult. Öltözéke bő, ragyogó színű volt; könyékig érő ujjú ingét a nyakánál kinyitva viselte.

- Szívesen, uram, ha sietős a dolog - mondta Lucky.

Lendületet vett, és csak a kezével ügyeskedve, leugrott a létráról, ruganyos teste erőlködés nélkül, kecsesen hajladozott. Ellökte magát a hajó törzsétől, és az utolsó tizenkét fokon leugrott, arccal a földön álló férfi felé fordulva. Lába azonnal kiegyenesedett, úgy állt, mint a cövek, és menten a másik oldalra pattant, hogy helyet adjon Colosnak, aki hasonló módon ért földet.

A Luckyval szemközt álló férfi is magas volt, de azért egy hüvelykkel alacsonyabb nála, és közről nézve volt valami petyhüdség a bőrén, s kissé elpuhultnak látszott.

Mogorván nézett, a felső ajka grimaszra húzódott.

- Akrobaták! Majmok!

- Egyik sem, uram - mondta kedélyesen Lucky. - Csupán Föld-lakók.

- Maga az a David Starr, akit Luckynak neveznek. Ez ugyanazt jelenti földi nyelvjárásban, mint a mi nyelvünkön?
- Azt jelenti, hogy „szerencsés”.
- A szerencséje szemmel láthatóan elhagyta. Sten Devoure vagyok.
- Sejtettem.
- Meglepett, ugye? - és Devoure meztelen karja a gondozott tájra mutatott. - Gyönyörű.
- Csakugyan gyönyörű, de nem túl nagy energiapazarlás?
- A robotok napi huszonnégy órai munkájával meg lehet csinálni, felesleges energiájuk pedig bőven van a szíriusziaknak. Gondolom, a maguk Földjén ez nem *így* van.
- Majd rájön, hogy mindenünk megvan, ami szükséges - felelte Lucky.
- Csakugyan? Jöjjön, a lakásomon akarok beszélni magával. - Parancsolóan intett annak az öt szíriuszinak, akik egyre közelebb húzódtak, és úgy bámulták a Föld-lakót, hogy majd kiesett a szemük; a Föld-lakót, aki még a minap olyan félelmetes ellenség volt, és akit most végre nyakon csíptek.
- A szíriusziak tisztelegtek Devoure-nak, azon nyomban sarkon fordultak, és mentek a maguk dolgára.
- Devoure beszállt egy apró, nyitott autóba, amely diagravitációs erejével hangtalanul érkezett oda. Felülete alul sima volt, nem voltak kerekei, sem más fortély nem látszott rajta, így haladt vagy hathüvelyknyivel a talaj fölött. Egy másik kis autó Lucky elé siklott. Természetesen mindkettőt robot vezette.
- Lucky beszállt a kocsijába. Colos már mozdult, hogy kövesse, de a robotsofőr kinyújtott karja gyengéden eltaszította.
- Hé... - kezdte Colos.
- A barátom velem jön, uram - lépett közbe Lucky. Devoure most vetett először egy pillantást Colosra, és a szemében megmagyarázhatatlan gyűlölet villant föl.
- Nem bajlódom ezzel az izével is. Ha a társaságát óhajtja, egy darabig magával maradhat, de én nem óhajtok bajmólni vele.
- Colos sápadtan meredt a szíriuszira.
- Most E meggyűlhet velem a bajod, E nyava...
- De Lucky megragadta Colost, és komoly hangon súgta a fülébe:
- Most semmit sem csinálhatsz, Colos. Nagy galaxis, fiú, hagyd a csudába ,íz egézet, és várj, míg kialakul az ügy.

Lucky- félig beemelte Colost az autóba, Devoure látszólag tudomást sem vett a dologról.

Az autók simán suhantak, akár a fecskeröppenés, és két perc múlva lelassítottak egy egyemeletes, fehér, sima szilikontéglából épült ház előtt, amely semmiben sem különbözött a többitől, kivéve az ajtóin és ablakain lévő karmazsinszín díszítést, és behajtottak az egyik oldalán lévő kocsifeljárón. Rövid kocsikázásuk alatt egyetlen emberi lényt sem láttak, csak a robotok tömegét.

Devoure előre sétált, keresztülment egy bolthajtásos ajtón, be egy apró szobába, amelyben tárgyalóasztal állott. A szobához tartozó alkóvban nagy díványt helyeztek el. A mennyezet olyan kék-fehér színben lángolt, akárcsak odakint a nyílt tér.

Egy kicsit túl kék, gondolta Lucky, aztán eszébe jutott, hogy a Szíriusz nagyobb, forróbb és nyilván kékebb csillag mint a Föld Napja.

Egy robot ennivalót és magas, jeges poharakban valami hideg, tejszerű párlatot hozott be tálcán. A levegőben édes gyümölcsillat terjengett, és Lucky a hosszú hetekig tartó utazás után örömmel szimatolta. Az egyik tálcát elébe, a másikat Devoure elé tették.

- A barátomnak ugyanezt kérem - mondta Lucky a robotnak.

A robot, miután kérdő tekintetet vetett a kőszoborként maga elé néző Devourera, elment, majd egy ugyanolyan tálcával tért vissza. Az étkezés alatt senki sem beszélt. Föld-lakó és Mars-lakó lelkesen evett.

- Azzal kell kezdenem, hogy maguk kémek - mondta a szíriuszi, miután elvitték a tálcákat. - Al követően, hogy szíriuszi területre léptek, felszólították magukat, hogy hagyják el. Elhagyták ugyan, de visszatértek, bár nagy erőfeszítéseket tettek, hogy a visszajövetelüket eltitkolják. A csillagközi törvények szerint minden további nélkül kivégezhetnénk magukat, ami még meg is tőt-tétuhut, kivéve, ha a cselekedeteikkel mostantól fogva rászolgálnak a kegyelemre.

- Miféle cselekedetekre gondol, uram? - kérdezte Lucky. - Mondjon egy példát!

- Örömmel, tanácsos. - A szíriuszi sötét szemében érdeklődés látszott. - Itt van az információs kapszula, amit az emberünk szerencsétlen halála előtt bedobott a gyűrűkbe.

- Gondolja, hogy nálam van?

- Az füre E, erre nem volt alkalma - nevetett a szíriuszi. - Sohasem engedték magát M1 közel a gyűrűkhöz. De nézze - maga nagyon okos, tanácsos. Már a Szi-

riuszon is sokat hallottunk magáról és a tetteiről. Volt néhány alkalom, amikor, ahogy mondják, keresztbe Eti nekünk.

- Csak afféle apróságok - tört ki hirtelen méreggel Colos -, mint megállítani a Jupiter 9-en a kémüket, mi. leállítani az aszteroidák kalózeit, kipiszkálni magukat a Ganümédésről, mint a...

Sten Devoure-ban is fellobbant a düh:

- Nem hallgattatná el ezt, tanácsos? Roppantul zavar ennek az izének a viselkedése.

- Akkor úgy mondja el a mondanivalóját - közölte ellentmondást nem tűrő hangon Lucky -, hogy ne inzultálja vele a barátomat.

- Azt akarom, hogy segítsen nekünk megtalálni a kapszulát. Mondja, a maga roppant találékonyságával hogyan fogna hozzá? - Devoure rákönyökölt az asztalra, és várt, mohón lesve Luckyt.

- Miféle információval kezdjük? - kérdezte Lucky.

- Csakis azzal, amiről úgy gondolom, hogy maga is hozzájutott. Az emberünk utolsó szavaival.

- Igen, azokat csakugyan vettük. Nem mindet, de megtudtuk, hogy nem adta meg annak a pályának a koordinátáit, ahová a kapszulát lehajította, de annyit azért tudtunk, hogy lehajította.

- És?

- Mivel ez az ember hosszú ideje mindig kisiklott az ügynökeink kezéből, és közel járt küldetése sikeres végrehajtásához, felteszem, hogy fölöttébb intelligens volt.

- Szíriusi volt.

- Ez nem szükségszerűen ugyanaz - mondta Lucky komolyan és udvariasan. - Ebben az esetben azonban azt is feltételezhetjük, hogy nem okvetlenül úgy dobta be a kapszulát a gyűrűbe, hogy maguknak lehetetlen legyen megtalálniuk. - És a többi okfejtése, Föld-lakó?

- Az, hogy amennyiben magukban a gyűrűben helyezte el a kapszulát, akkor *lehetetlen* megtalálni.

- Gondolja?

- Gondolom. Az egyetlen alternatíva az, hogy arra a pályára küldte, ami a Cassini-résen belül van.

Sten Devoure hátratámasztotta a fejét, és csengőn felkacagott.

- Milyen üdítő S Lucky Starrt hallgatni, a nagy tanácsost, ahogy minden találé-

konyságát felhasználja egy probléma megoldására! Az ember azt hinné, hogy elő-
rukkol valami meglepetéssel, valami egészen különleges dologgal. Ehelyett
ennyi. És mit szólna ahhoz, tanácsos, ha azt mondanám, hogy a maga segítségével
nélkül is eljutottunk ugyanerre az eredményre, és hogy a hajóink jóformán a
kapszula eltűnésének első pillanatától kezdve a Cassini-résnél keresgélnek?

Lucky bólintott. (Ha a Titán bázis minden embere a gyűrűknél van, és a kapszu-
la után kutat, akkor megvan a magyarázat arra, miért van oly kevés emberi lény
a bázison.)

- Nos, ehhez csak gratulálhatok, s csupán emlékeztetem, hogy a Cassini-rés igen
nagy terjedelmű, és bővelkedik kavicsokban. Mellesleg a kapszula a Mimas
vonzása miatt bizonytalan pályára kerülhetett. A helyzettől függően ez a maga
kapszulája bekerülhetett akár a külső, akár a belső gyűrűbe, és ha hamarosan
nem találunk rá, hát végképp búcsút vehetnek tőle.

- Teljesen fölösleges és nevetséges abbéli igyekezete, hogy rám ijesszen. A kap-
szula a gyűrűben S alumíniumba van burkolva, nem jégbe.

- A tömegdetektorok nem Adjak megkülönböztetni az alumíniumot a jégtől.
- A *maga* bolygójának a tömegdetektorai. Föld-lakó, csakugyan nem tudják.
Feltette magának valaha is azt a kérdést, hogyan követték a nyomát a
Hidalgónál alkalmazott ócska trükkje, no meg a Mimaszon megkockáztatott
kalandja nére?

- Kíváncsi volnék rá - mondta Lucky hidegen.

- Azt elhiszem, hogy kíváncsi - nevetett fel újra Devoure. - Magától értetődő, hogy
a Föld nem rendelkezik szelektív tömegdetektorral.

- Szigorúan titkos? - kérdezte Lucky udvariasan.

- Elvileg nem. Mi gyenge röntgensugarat használunk a detektorainkhoz. E
sugár az egyes anyagokban, azok atomtömegétől függően, különböző módon
terjed. Vannak anyagok, melyek visszaverik, és ha analizáljuk a visszaverődő
sugarat, meg tudjuk különböztetni a fém űrhajót a sziklás aszteroidától. Ha az
űrhajó elhalad az épp a maga útját járó aszteroida mellett, akkor nem tartozik a
világ legnagyobb felfedezései közé, hogy a szerkezet regisztrálja, miszerint
tekintélyes nagyságú fémtömeg látható ott, ahol eddig semmi sem volt,
feltételezhetjük tehát, hogy az aszteroida közelében űrhajó lapul, és felettébb
naiv elképzelése szerint nem lehet észrevenni, Nos, tanácsos?

- Érttem.

- Érti már, mennyire nem számít, hogy megpróbálta elmaszkírozni magát a Szaturnusz gyűrűivel, vagy magával a Szaturnusszal, hiszen a hajója fémtömege minden alkalommal elárulta? Sem a gyűrűkben, sem tízezer mérföldnyire a Szaturnusz felszínétől nincsen fém. A Mimasban sem bújhatott volna el. Néhány órán át azt hittük, hogy magának befellegzett. A Mimas jege alatt is tudunk kutatni, és azt hittük, hogy a ripityára törött hajóját érzékeljük. Ám azután a fém mozogni kezdett, és akkor már tudtuk, hogy itt marad nekünk. Sejtettük, milyen trükköt próbál meg az olvadással, és csak vártunk.

- Akkor tehát már rég maguk vezetnek a játszmában - bólintott Lucky. - És maga most azt hiszi, hogy nem találjuk meg a kapszulát, akár a gyűrűk felé vándorol, alá" azonnal odatették a gyűrűkbe?

- No de akkor hogy lehet, hogy még mindig nem találták meg?

Devoure arca elsötétedett, mintha gúnyt érezne a szavakban, de látva Lucky udvarias kíváncsiságát, csak ennyit mondott, félig maga elé mormogva:

- Megtaláljuk. Csak idő kérdése. És miután nem tud ebben segíteni nekünk, nincs ok, hogy elhalasszuk a kivégzését.

- Kétlem, hogy komolyan gondolja, amit mond. A halálunkkal nagy veszélybe sodorná magát.

- Én meg azt nem hiszem, hogy ezt komolyan gondolja, ha összehasonlítom az életben maradása veszélyeivel.

- A Tudományos Tanács tagjai vagyunk. Ha megölet minket, azt a Tanács sem el nem felejt, sem meg nem bocsátja. És nem is annyira a Szíriusz ellen, mint inkább a maga személye ellen indítanak megtorló akciót. Ezt ne feledje el!

- Az az érzésem, többet tudok erről, mint hinné. Ez a teremtmény itt magával azonban nem tagja a Tanácsnak...

- Hivatalosan talán nem, de...

- Maga pedig - ha megengedné, hogy befejezzem - még a rendes tanácsosnál is több. Maga Hector Conway főtanácsos fogadott fia, a Tanács büszkesége. Ebben talán igaza van - és Devoure barátságtalanul elmosolyodott a bajusza alatt. - Ha jól meggondolom, bizonyos feltételekkel, melyek magának is megfelelnek, talán életben maradhatna.

- Milyen feltételekkel?

- Az elmúlt hetekben a Föld csillagközi konferenciát hívott össze, hogy megfontolják válaszukat területi követeléseinkre. De talán tud is róla.

- A konferenciát én ajánlottam, amikor először szereztem tudomást ennek a bázisnak a létezéséről.

- Jó. A Szíriusz beleegyezett a konferenciába, és a találkozót rövidesen meg is tartják a Vesztőn, a maguk aszteroidáján. Úgy látszik - mosolygott szélesen Devoure -, a Földnek roppant sürgős a dolog, Mi csak nevetünk az egészen, mivel semmi félnivalónk nincs a következményeitől. A külső világok úgy általában nem szívelhetik a Földet, és nincs is mit szeressenek rajta. A mi álláspontunk megváltoztathatatlan. A hatás azonban sokkal átütőbb lenne, ha demonstrálhatnánk a Föld képmutató magatartását. A Föld konferenciát hív össze; azt állítja, hogy békés úton szeretné megoldani a dolgot; ugyanakkor pedig hadihajót küldenek a Titánra, azzal a paranccsal, hogy rombolja le a bázisunkat.

- Nekem nem volt ilyen parancsom. Parancs nélkül cselekedtem, és nincs tudomásom semmiféle háborús előkészületről.

- Mindazonáltal, ha amellet tanúskodik, amiről beszéltem, az nagy hatást keltene. - Ami nem igaz, azt nem tanúsíthatom.

Devoure ezt elengedte a füle mellett.

- Hadd lássák, hogy maga nincs sem gyógyszer, sem más egyéb hatása alatt. Tanúskodjék szabad akaratából a mi instrukciónk szerint. Hadd tudja meg a konferencia, hogy a Tudományos Tanács nagyrabecsült tagja, Conway saját fia illegálisan erőszakos kalandra indul akkor, amikor a Föld szemforgató módon összehívja ezt a konferenciát, melyen békés szándékát akarja proklamálni. Ez aztán egyszer s mindenkorra elintézné az egész ügyet.

Lucky mély lélegzetet vett, és rámeredt a másik hidegen mosolygó arcára. - Csak ennyi? Hamis tanúvallomásért cserébe az életet?

- Úgy bizony. Ezen múlik. Válasszon!

- Nincs választás. Nem teszek hamis tanúságot ilyen ügyben.

Devoure szeme réssé szűkült.

- Azt hiszem, megteszi. Ügynökünk igen behatóan tanulmányozta magát, ismerjük hát a gyenge pontját. Inkább a halált választja, mint a velünk való együttműködést, ugyanakkor megvan magában a Föld-lakók érzélgössége a gyengék, nyomorékok, szörnyek iránt. Így tehát most - és itt a szíriuszi lágy, kövérkés keze egyenesen Colosra mutatott - megakadályozhatja *ennek* a halálát.

Tizedik

fejezet

KATONÁK ÉS ROBOTOK

- Nyugi, Colos - mormolta Lucky.

A kis Mars-lakó mélyen behúzódott a székebe, és indulatosan figyelte Devoure-t. - Ne higgye, hogy ilyen gyermeketeg eszközökkel megrémíthet - mondta Lucky. - A robotok világában nem olyan könnyű kivégezni valakit. A robotok nem tudnak megölni bennünket, és nem vagyok olyan biztos abban, hogy maga vagy valamelyik kollégája képes lenne hidegvérrel meggyilkolni egy embert.

- Természetesen nem, ha úgy képzei a kivégzést, hogy levágják valakinek a fejét vagy sugárpisztollyal mellbe lövik. De az ilyen hirtelen halál nem is olyan rémisztő.

Tegyük fel, a robotjaink előkészítenek egy lecsupaszított hajót. A maga - izé - társát a robotok a hajó válaszfalához láncolják, természetesen nagyon óvatosan, nehogy bántalmazzák. A hajót ellátják automata pilótával, ami egy távoli pályára viszi, messze a Naptól és az ekliptikától. Semmi esélye arra, hogy a Földről valaha bárki észrevegye. Így hát utazni fog az örökkévalóságig.

- Lucky, nem számít, mit csinálnak velem - tört ki Colos. - Semmibe se egyezz bele!

Devoure rá sem hederített.

- A társának elég levegője lesz, és ivóvizet is tesznek a keze ügyébe, ha megszomjazna. Azonban egyedül lesz, élelem nélkül. Az éhhalál lassú halál, és az űr végtelen magányában elég borzalmas, érdemes tehát a megfontolásra. - Gyáva és becstelen dolog így bánni egy hadifogollyal - mondta Lucky.

- Nincs háború. Maguk csak kémek. És ennek sem kell mindenképpen így történnie, ugye, tanácsos? Csupán alá kell írnia a szükséges vallomást, és beleegyeznie, hogy ezt személyesen is megerősíti a konferencián. Biztosra veszem, hogy figyelembe veszi majd a pártfogoltja könyörgését.

- *Könyörgést!* - ugrott talpra vérvörös arccal Colos.

- Ezt az izét pedig azonnal letartóztatom. Rajta! - emelte fel a hangját hirtelen Devoure.

Az egyik oldalról csendben megjelent két robot, és megragadták Colos egy-egy karját. Colos egy pillanatig rüggapált, de minden tiltakozása ellenére fölemelték, a karját mozdítani sem bírta.

- Uram, kérem, ne tanúsítson ellenállást - mondta az egyik robot -, ellenkező esetben még kárt tesz magában.

- Huszonnégy óra gondolkodási időt kap. Elég sok idő, nem, tanácsos? - Devoure

rápillantott a bal csuklóján ékeskedő diszes fém számlap csillogó számaira. - Közben előkészítjük a leszerelt hajót. Ha nem kell igénybe venni, amit remélek is, ugyan mit számít a robotok munkája, nem igaz, tanácsos? Maradjon csak ülve, ahol van; úgysem segíthet a társán. Egy darabig nem bántják.

Colost kicipelték a helyiségből. Lucky félig fölemelkedett ültéből, és reményvesztetten nézett utána. Felvillant a fény a tárgyalóasztal egyik dobozkáján.

Devoure odahajolt és megérintette, mire átlátszó cső ugrott ki a dobozból. A képcsövön egy arc jelent meg.

- Yonge és én most kaptunk jelentést, hogy a tanácsos magánál van, Devoure. Miért csak a leszállás után közölték?

- Ugyan, Zayon, mit számít ez? Most már tudja. Idejönnek?

- Azonnal ott leszünk. Találkozni akarunk a tanácsossal.

- Akkor jöjjenek az irodámba.

Tizenöt perc elteltével megérkezett a két szíruszi. Mindketten olyan magasak voltak, mint Devoure; mindkettejüknek olajszínű arcbőre volt (Lucky rájött, hogy a szírusziaknak a nagyobb ultraibolya sugárzástól barna az arcbőrük), de idősebbek voltak Devoure-nál. Az egyiknek már őszes volt a haja, az ajka vékony, és gyorsan, szabatosan beszélt. Harrig Zayon néven mutatták be, és az uniformisa elárulta, hogy a Szíruszi Űrszolgálat tagja.

A másik kissé már kopaszodott. Az alsó karján hosszú forradás látszott, és lerítt róla, hogy egész fiatalságát az űrben töltötte. Barrelt Yonge-nak hívták, szintén az Űrszolgálat tagja.

- Azt hiszem, az önök Űrszolgálatára nagyjából megegyezik a mi Tudományos Tanácsunkkal - mondta Lucky.

- Igen, valóban - bólintott komolyan Zayon. - Ebben a tekintetben kollégák vagyunk, habár ellentétes oldalon állunk.

- Tehát Zayon és Yonge urak az Űrszolgálatnál vannak. Vajon M. Devoure is... - Nem vagyok az Űrszolgálat tagja - fakadt ki Devoure. - Erre nincs is szükség. Az Űrszolgálaton kívül is lehet szolgálni a Szíruszt.

- Különösen akkor - mondta Yonge, és kezével eltakarta a felső karján lévő jelet, mintha rejtegetni akarná -, ha valaki a Központi Testület igazgatójának az unokaocccse.

- Günyölődik, tiszt uram? - emelkedett fel Devoure.

- Dehogy. Szó szerint veendő. Ez a rokonság teszi lehetővé önnek, hogy még job-

ban szolgálja a Szíriuszt, mint mások.

De a viselkedésében azért volt valami szárszt.i távolságtartás, és Lucky menten észrevette, milyen ellenséges feszültség van a két idősebb katona és a fiatalabb, kétségtelenül befolyásosabb ember között, aki a Szíriusz legfőbb hadurának a rokona. Zayon megpróbálta elterelni a figyelmet e kínos közjátékról, és kedvesen odafordult Luckyhoz:

- Elmondták önnek az ajánlatunkat?
- Arra gondol, hogy hazudjak a csillagközi konferencián?

Zayon bosszúsnak és kicsit zavartnak látszott:

- Én arról a javaslatról beszélek, hogy csatlakozzék hozzánk, hogy legyen ön is szíriuszi.

- Eddig még nem jutottunk a beszélgetésben, tiszt uram.

- Nos, fontolja hát meg! Szolgálatunk jól ismeri önt, tiszteljük a képességeit és a teljesítményeit. Mindezt csak elvesztegeti annak a Földnek a szolgálatában, mely egy szép napon vesztes lesz a biológiai tények következtében.

- Biológiai tények? - húzta össze a szemöldökét Lucky. - A szíriusziak, Zayon tiszt úr, a Föld-lakóktól származnak.

- Azoktól, de nem minden Föld-lakótól; csupán néhánytól, a legjobbaktól, akiknek a kezdeményezésével és erejével megvalósítottuk a csillagok gyarmatosítását. Mi ügyelünk a tiszta származásra; nem engedjük meg, hogy holmi gyenge génnek miatt elkorcsosuljunk. A nem megfelelő kigyomláljuk magunk közül, így tiszta és erős a fajtánk, míg a Föld betegek és nyomorékok konglomerátuma maradt. - Épp itt volt rá az élő példa, valamivel előbb, a tanácsos társa - fakadt ki Devoure.

- Már attól is dühbe gurultam és undorodtam, hogy egy szobában kell lennem vele; egy majommal, egy ötlábnyi lénnel, az emberi nem megcsúfolójával, egy deformált...

- Jobb ember mint maga, a szíriuszi - mondta lassan Lucky.

Devoure felemelkedett, keze ökölbe szorult és remegett. Zayon azonnal feléje fordult, és kezét a vállára tette.

- Üljön le, Devoure, nagyon kérem, és hagyja, hogy folytassam! Nincs idő olyan min veszekedni, ami nem tartozik a tárgyhöz.

Devoure durván ellökte Zayon kezét, de azért ülve maradt.

Zayon azonnal folytatta, igen határozottan:

- A külső világok szemében, Starr tanácsos, a Föld borzasztóan fenyegető, szub-

humán lényekkel teli bomba, mely bármikor robbanhat, és beszennyezheti az egész galaxist. Mi nem akarjuk, hogy ez megtörténjék; nem engedhetjük, hogy megtörténjék. Ezért harcolunk: a tiszta emberi fajért, mely az ép egyedekből áll. - Vagyis azokból, akik *önök* szerint épek - mondta Lucky. - De ez sokféle formában és alakzatban lehetséges. A Földön a nagy emberek magasaktól és alacsonyaktól is származhatnak, mindenféle fejformájúaktól, bőrszínűektől és különféle nyelvet beszélőktől. A változatosság a mi megváltásunk és minden ember megváltása.

- Ön csak szajkózza, amit betanult. Tanácsos, hát nem látja, hogy közénk tartozik? Ön magas, erős, épp olyan felépítésű, mint egy szíriuszi; megvan önben a szíriusziak bátorsága és merészsége. Miért keveredne az olyan ember, mint ön, a Föld szemetével, pusztán azért, mert történetesen a Földön látta meg a napvilágot?

- Mindebből az következik, uram, hogy azt kívánja tőlem: menjek el a csillagközi konferenciára a Vesztára, és úgy nyilatkozzam, ahogy ot a szíriusziak elvárják tőlem.

- A Szíriusznak segítve, igen, de o igazat mondva. Ön kémkedett utánunk. A hajója fel volt fegyverezve.

- De hiszen csak o idejét vesztegeti. Mr. Devoure már megbeszélte velem a dolgot.

- És ön csakugyan beleegyezett, hogy szíriuszivá legyen? - ragyogott fel már a lehetőségtől. Zayon.

Lucky egy oldalpillantást vetett Devoure-ra, aki közönyösen vizsgálta a keze fejét. - No - mondta Lucky -, Mr. Devoure valahogy másképp tette meg o ajánlatát. Valószínűleg azért nem értesítette önöket az érkezéséről, hogy négy szemközt és a saját szája íze szerint beszéljen velem a dologról. Röviden annyit mondott, hogy a szíriuszi érdekek figyelembe vételével vegyek részt a konferencián, mert amennyiben nem ezt teszem, akkor Colost, a barátomat kirakják egy leszerelt űrhajóra, hogy éhen haljon.

A szíriuszi tisztek lassan Devoure felé fordultak, aki még mindig behatóan tanulmányozta a kézbütykeit.

- Uram - intézte Yonge egyenesen Devoure-hoz a szavait -, az ilyesmi nem tartozik a Szíriusz szolgálati hagyományai közé...

Devoure haragja hirtelen fellángolt.

- Nem vagyok katona, és fűtyülök a hagyományaikra. Ez a bázis o én gondjaimra

van bízva, és én felelek a biztonságáért. Magukat kijelölték ugyan, hogy kísérjenek el a Vesztára, hogy a konferencián a Szolgálatot is képviselje valaki, de a fődelegátus én leszek, és kizárólag én felelek a konferencia kimeneteléért. Ha nem tetszik ennek a Föld-lakónak az a halál mód, amit a makimajom barátjának előkészítettünk, akkor csupán annyit kell tennie, hogy beleegyezik a feltételeinkbe, és az én fenyegetésem hatására sokkal inkább beleegyezik, mint a maguk ajánlatára, miszerint legyen ő is szíriuszi.

- És csak figyeljenek még! - folytatta Devoure felpattanva, és dühöngve a szoba túlsó felébe masírozott, majd szembefordult a két megfagyott képű, fegyelmezetten hallgató tiszttel. - Elegem van a maguk közbelépéséből. A Szolgálatnak épp elég ideje volt rá, hogy kifundáljon valamit a Föld ellen, és ebben a tekintetben épp elég szerencsétlen rekordot állított fel. Csak hadd hallja a Föld-lakó is. Jobban tudja, mint bárki más. A Szolgálat teljesítménye *gyalázatos*, és a Föld-lakót nem a Szolgálat fogta el, hanem én. Önöknek, uraim, egy kicsit több rámenősségre lenne szükségük, és nekem az a szándékom...

Ebben a pillanatban belépett egy robot.

- Gazdáim, engedelmet, hogy parancs nélkül lépek be, de az volt az utasításom, hogy jelentsem, a kicsi gazda, akit letartóztattunk...

- Colos! - ugrott talpra Lucky. - Mi történt vele?

Colos, miután a két robot kivonszolta a szobából, vadul gondolkodni kezdett. Igazából nem is a szökés lehetőségén törte a fejét. Nem volt annyira valóságtól elrugaszkodott, hogy azt higgye, keresztülvághatja magát egy horda roboton, és csak úgy egyszerűen megléphet egy ilyen jól szervezett bázisról. Ez még akkor sem sikerülhetne, ha rendelkezésére állna a *Bolygó Starr*, amiről pedig szó sincsen. Ennél többről volt szó.

Luckyt kísértésbe hozták, hogy legyen áruló és becsstelen, s Colos élete a csalétek.

Más szóval Luckyt nem szabad kitenni ennek. Nem szabad megmentenie Colos életét azon az áron, hogy hazaáruló lesz. Ugyanakkor az ő életét sem áldozhatja fel a becsületéért, hogy aztán holtáig cipelje ennek a bűnnek a terhét.

Egyetlen út nyílik az alternatíva elkerülésére. Colos hideg fejével végiggondolta. Ha valamilyen úton-módon úgy halna még, hogy abban Luckynak semmi része se legyen, akkor a nagy Föld-lakónak még gondolatban sem kellene a halálával

vádolnia magát. És akkor nem volna többé egy élő Colos, akivel zsarolni lehet őt. Colost beleszuszakolták egy kis diagravitációs autóba, és elindultak egy újabb kétperces útra.

De az a két perc elég volt, hogy a dolgok kristálytisztán összeálljanak. A Lucky mellett töltött évek boldog, izgalmaival teli évek voltak. Ezalatt teljes életet élt, és félelem nélkül nézett farkasszemet a halállal. Most is félelem nélkül tudja fogadni a halált. Ám a gyors halál se legyen annyira gyors, hogy egy kicsit ne fizesse vissza Devoure-nak az adósságát, Colost soha életében senki sem inzultálhatta így, megtorlás nélkül. Nem halhat meg, amíg vissza nem adta a kölcsönt. Amikor Colos az arrogáns szírniszira gondolt, olyan düh öntötte el, hogy egy pillanatig nem is tudta, mi hajtja jobban: a Lucky iránt érzett barátság vagy a Devoure iránti gyűlölet. A robotok kiemelték a diagravitációs kocsiából, és egyikük gyengéden végigfuttatta a testén fémmancsát, hogy rutinellenőrzést tartson, vajon nincs-e fegyver a kis Mars-lakónál.

Colos egy pillanatra megrettent, és megpróbált elhúzódní a robot karjaitól.

- Már a hajón kikutattak, mielőtt elvittek! - ordította, ám a robot oda sem figyelt, befejezte a kutatást. A robotok ismét megragadták, és arra készültek, hogy bevonszoljaék egy épületbe. Itt a pillanat. Ha már egyszer bedugták egy cellába, mindentől elvágva, akkor nehezebb lesz a dolog.

Colos kétségbeesett elszántsággal előrerűgott a lábával, és elbukfencezett a két robot között. Teljesen azért nem tudott megfordulni maga körül, mert a robotok fogták a karját.

- Aggaszt, uram, hogy ilyen fájdalmas helyzetbe hozta magát - mondta az egyik robot. - Ha nem mocorog, és nem akadályoz, meg kijelölt feladatunk elvégzésében, akkor olyan gyengéden tartjuk, amennyire csak tudjuk.

Colos azonban tovább rűgkapált, majd velőtrázó hangon felsikoltott:

- *A karom!*

A robotok azonnal letérdeltek, és óvatosan a hátára fektették Colost.

- Fáj valamije, uram?

- Ostoba fajankók, eltörtétek a karomat! Ne nyűljatok hozzám! Hozzatok ide egy embert, aki tudja, mit kell csinálni egy eltört karral, vagy hozzatok egy robotot, az is jó lesz! - Nagyot nyögött, és az arca eltorzult a fájdalomtól.

A robotok lassan hátrahűzódtak, de a szemüket nem vették le róla. Érzéseik nem voltak, nem is lehettek. De a belsejükben ott volt a pozitronagy pályája, melyet a

robotok három törvényének betartásához igazitottak. Ha be akarják tartani a második törvényt - mely a parancsok végrehajtására kötelezte őket, ebben az esetben olyan parancs végrehajtására, hogy vigyenek meghatározott helyre egy emberi lényt -, ezzel azonban megszegik az elsőt: hogy soha nem okozhatnak fájdalmat egy emberi lénynek. Mindez finom kis pozitronkóaszt okozott az agyukban.

- Hozzatok segítséget - a Mars homokjára! Segítség! - üvöltötte Colos. Ez parancs volt, az első törvény parancsa, amit teljesíteni kell. Egy emberi lény

n

bajba van. A robotok megfordultak és elindultak - és Colos jobb keze villámgyorsan kutatni kezdett valami Mán csípőig érő csizmájában. Fürgén fölegyenesedett, a tenyerében ott melegedett a zümmögője.

Az egyik robot visszafordult a hangra, és mivel pozitronagyában már óriási volt a zűrzavar, csak gyenge, selypítő hangon tudott megszólalni.

- Akkoj hát mégsem fáj szemmije szem?

A másik robot is megfordult.

- Vigyetek vissza szíriuszi uratokhoz! - parancsolta Colos.

Ez ugyan újabb parancs volt, de már nem vonatkozott rá az első törvény. Elvégre senki sem bántalmazott emberi lényt. Ezt a felfedezést sem döbbenet, sem meglepetés nem követte. A legközelebb lévő robot immár újból tiszta hangon szólalt meg: - Ha mégsem sebesült meg a karja, akkor az eredeti utasításunkat kell követnünk. Kérem, jöjjön velünk!

Colos nem vesztegette az idejét. A zümmögő hangtalanul felvillant, és a robot feje egy cseppnyi olvadt fémmé vált. Ami még megmaradt belőle, az összeplattyant.

- Nem sokat segít, ha lerombolja a működőképességünket - mondta a másik robot, és Colos felé indult.

A harmadik törvény az önvédelemről szól. A robot pusztán a harmadik törvény alapján nem tagadhatja meg, hogy parancsot teljesítsen (vagyis a második törvényt). Így hát törvénytörő, hogy belesétál a rászzegezett zümmögőbe. És semmi kétség, mindenfelől jönnek a robotok, hiszen menten leadták a rádiójelzést, mihelyt Colos először kért segítséget a törött karjához.

Mindnyájan belesétálnak a zümmögőbe, de épp elegen túlélnek még a lövedékeket. Akik pedig túlélnek, azok lebírják Colost, és elhurcolják börtönébe. Ezzel megfosztják a gyors halál lehetőségétől, és Lucky még mindig ott marad az elvi-

selhetetlen alternatívával. Csak egy kiút van. Ha Colos a saját homlokának szegezi a fegyvert.

Tizenyedik

fejezet

COLOS AZ EGÛSZ VILÁG ELLEN

- Egy lépéssel se közelíts! Egy mozdulat, és lövök. És akkor megölsz! - kiáltotta átható hangon Colos.

Ez a lehetőség erõt adott neki. Ha mást nem lehet tenni, akkor ez a legjobb. De a robotok megálltak. Meg se moccantak. Colos lassan egyikről a másikra nézett. Az egyik robot fej nélkül hevert a földön, hasznavehetetlen fémdarab. A másik állt, a karja félig Colos felé lendült. A harmadik *úgy* százlábnyira tőle épp egy lépésmozdulat közben dermedt meg.

Colos lassan megfordult. Az egyik épületből kijött egy robot. Épp most ért a küszöbre. Távolabb még több volt belőlük. Mintha valami rontás érte volna őket, amitől azonnal megbénultak.

Colos nem lepődött meg túlságosan. Az első törvény hatása. Ez a törvény minden egyebet háttérbe szorít: parancsokat, a saját létüket, mindent. Moccanni sem tudnak, ha a mozdulatuk emberi életet fenyeget.

- Minden robot, egy kivételével - mutatott Colos a hozzá legközelebb állóra, amelyik a roncs társa volt -, menjen innen el! Azonnal térjetek vissza előző megbízatásokhoz, engem pedig felejtsetek el mindennel együtt, ami itt történt! Ha megszegitek, azazazonnan haláloamat jelenti.

Egy kivételével tehát mindenki elment. Szigorú bánásmód volt, és Colos bösz arccal leste, hogy vajon a pozitronokat hajtó helyzeti energia elég intenzív-e ahhoz, hogy megrongálja a platina-irídium szivacsot, a robotagy lényegét.

Colosban a Föld-lakók robotok iránti bizalmatlansága élt, és hõn remélte, hogy mindez így van.

Ekkorra már egy kivétellel minden robot eltávozott. A zümmögõ tüje még mindig Colos halántékának szegezõdött.

- Vigyél vissza a gazdádhoz - parancsolta Colos az ott maradt robotnak. (Szíve szerint ugyan durvább szót használt volna, de ugyan mit érthet ebbõl egy robot? Így hát nagy nehezen lenyelte.)

- Most azonnal és gyorsan - folytatta. - Az úton ne engedelmeskedj más fõnöknek vagy robotnak. Rt van ez a zümmögõ, és ha fõnök közeledik hozzám, akkor használni is fogom, vagy magam ellen fordítom, ha úgy hozza a szükség.

A robot rekedten válaszolt. (Lucky elmondta egyszer Colosnak, hogy a pozitron működési zavarának a legelső jele az, ha a hang árnyalata megváltozik.)

- Követem a parancsot. Uram, biztosra veheti, hogy semmit sem teszek, amivel akár önnek, akár más főnöknek bármi bajt okoznék.

Megfordult, és a diagravitációs kis autó felé indult. Colos követte. Félíg-meddig felkészült holmi csalafintaságra, de semmi ilyesmi nem történt. A robotok tűzön-vízen át, gépiesen teljesítik feladatukat. Ezt nem szabad elfelejteniük. Csak az emberek tudnak hazudni vagy csalni.

Devoure irodája előtt megálltak.

- A kocsiban várok - mondta Colos. - Nem akarok bemenni. Eredj be, és mondd meg Devoure úrnak, hogy Colos úr szabad, és vár reá. - Colos erősen küzdött ugyan, de ezúttal nem tudta legyőzni a kísértést. 'Fül közel volt most Devoure ahhoz, hogy uralkodjon magán. - Mondd meg, hogy vonszolja ide azt a hájas testét.

Mondd meg, hogy kiállhat velem akár zümmögővel, akár ököllel, nem érdekel, mivel. Mondd meg, hogy ha annyira betojt, hogy egyiket sem meri választani, akkor bemegyek érte, és lerúgom innen, hogy meg sem áll a Marsig.

Sten Devoure hitetlenkedve meredt a robotra, sötét arca még jobban elsötétült, szeme dühösen pislogott sűrű szemöldöke alól.

- Úgy érted, szabadon van? És fegyver van nála?

A tisztekre nézett, akik sápadt döbbenettel meredtek rá. (Lucky egy „Nagy galaxis”-t mormolt, és mélyet lélegzett. A fékezhetetlen Colos mindent elpancsol - ráadásul az életével játszik.)

Zayon szolgálattelvő tiszt nehézkesen feltápáskodott.

- Ni Devoure, ugyebár nem tételezi fel a robotról, hogy hazudik? - A falitelefonhoz lépett, és benyomta a vészjelző kombinációt. - Ha a bázisunkon felfegyverzett és mindenre elszánt Föld-lakó van, akkor jobb, ha akcióba lépünk.

- De honnan vett fegyvert? - Devoure még mindig nem tudott úrrá lenni zavartottságán, most azonban az ajtó felé indult. Lucky követte, de a szíhuszi azonnal megfordult. - Maga itt marad, Starr!

- Itt maradtok a Föld-lakóval - fordult a robotokhoz. - Semmilyen körülmények között sem hagyhatja el az épületet.

Úgy tetszett, hogy végre elszánta magát. Kirohant a szobából, és maga után húzott egy nehéz sugárpisztolyt. Zayon és Yonge kissé haboztak, gyors pillantást

vetettek Luckyra és a robotra, majd ők is elszánták magukat, és Devoure után mentek.

A Devoure irodája előtt lévő széles térség a Szíriusz halványkék, mesterséges fényében fürdött. Colos a kellős közepén állt egyedül, tőle százyardnyira öt robot, és minden irányból gyülekeztek a többiek is.

- Gyertek és fogjátok el! - intett Devoure a legközelebb álló robotnak, és Colosra mutatott.

- Nem jöhetnek közelebb - ordított vissza Colos. - Ha még egy mozdulatot tesznek felém, kiégetem a szíved a mellkasodból, és ezek tudják, hogy meg is teszem. Ekkora kockázatot még ők sem vállalhatnak. - És csak állt ott könnyedén, mókázva. Devoure felpaprikázva emelte fel a sugárpisztolyt.

- Nehogy megsebezsd magad ezzel a fegyverrel - intette Colos. - Kicsit túl közel tartod magadhoz.

Beszéd közben jobb könyökét a bal tenyerében nyugtatta. A jobb ökle gyengéden összeszorult, és a zümmögő nyílásából a mágneses tér irányításával épp a második és harmadik ujjá közül kiszökkent a nehézhidrogén sugár. A lehető legnagyobb jártasság kellett ahhoz, hogy pontosan összeillessze a hüvelykujjával, de Colos ugyancsak értette a dolgát. Nics a Naprendszerben emberfia, aki nála jobban csinálta volna.

Pici fehér szikra pattant Devoure sugárpisztolyának a csúcán. Devoure felkiáltott a meglepetéstől, és elejtette a fegyvert.

- Nim tudom, kik azok a fickók, akik veled vannak - mondta Colos. - De akár ők, akár te csak egyet moccantok, és a fegyveretek után nyúltak, nem éritek meg a mozdulatotok végét.

- Honnan szerzett fegyvert? - kérdezte végül óvatosan Yonge.

- A robotoknak sincs több eszük mint a gazdáiknak - mondta Colos. - Az a robot, aki a hajón és idekint átkutatott, olyan valakitől kapott utasítást, akinek halvány gőze sincs arról, hogy a Mars-lakók nem csak arra használják a csizmájukat, hogy a lábukra húzzák.

- És hogyan tudott áttörni a robotokon?

- Úgy, hogy az egyiket megsemmisítettem - mondta nyugodtan Colos.

- Maga *lerombolt egy robotot*? - A három szíriusziból kórusban tört ki az elborzadás hangja.

Colosban egyre nőtt a feszültség. A robotokkal nem törődött, de minden pillanat-

ban megjelenhet még egy ember, aki a háta mögül a biztos távolból lecsaphat rá. Ahogy a lőésre várt, szinte viszketett a tarkója. Nos, nyilván egy pillanat lesz az egész. Nem is fogja érezni. És ha ez megtörtént, ezek elvesztik Lucky felett a hatalmukat, és Colos lesz a győztes, még holtában is.

De először meg akarta adni a magáét Devoure-nak, ennek a puha szíriuszi pasasnak, aki az asztal túlsó felén ülve olyanokat mondott neki, amilyeneket senki sohasem mondhatott a világegyetemben úgy, hogy sértetlenül vigye el az irháját.

- Mindnyájatokat lelőhetlek. Kössünk egyezséget? - kérdezte Colos.

- Nem lőhet le - mondta gyorsan Yonge. - A lővés pusztán annyit jelentene, hogy egy Föld-lakó nyíltan ellenségeskedik a Szíriusz egyik bolygóján. És ez háborút robbantana ki.

- És mellesleg - horkant fel Devoure -, bármilyen támadást intézne ellenünk, elszabadítaná a robotokat. Azok inkább három embert védenének meg, mint egyet. Tegye hát el azt a zümmögőt, és adja meg magát!

- Rendben van. Küldje el a robotokat, és magának adom meg magam. - A robotok fogják el - mondta Devoure. Hányavetien odafordult szíriuszi társaihoz. - Még a hátam is borsószik bele, hogy szóba kell állnom ezzel az emberi korccsal. A zümmögő menten felvillant, és a kis tűzgolyó Devoure szemétől alig egy lábnyira robbant fel.

- Még egy ilyen szó, és azonnal megvakítalak. Ha a robotok csak egyet mozduznak, mindhármatokkal végzek, még mielőtt ideérnének hozzám. Lehet, hogy ez háborút jelent, de ti hárman nem crtek már meg, ami ezután jön. Parancsoljátok meg a robotoknak, hogy tűnjenek el, és ha Devoure el tud fogni, akkor megadom magam neki. Odalököm valamelyikőtöknek a zümmögőmet, és megadom magam.

- Ez ésszerűen hangzik, Devoure - mondta mereven Zayon.

Devoure még mindig a szemét dörzsölgette,

- Vegyék már el a puskáját! Menjenek oda, és vegyék el tőle!

- Várjanak! Ne mozduľjanak! - mondta Colos. - Adják becsületszavukat, hogy nem lőnek le, és nem adnak át a robotoknak! Devoure tartóztasson le!

- Hogy én a becsületszavamat adjam *neked*? - Devoure majd szétdurrant.

- Nekem. De nem a magáé kell. A másik kettő adja a szavát. A Szíriuszi Űrszolgálat egyenruháját viselik, és adok a szavukra. Ha átadom a zümmögőmet, ígérik, hogy ott maradnak, és hagyják, hogy maga. Devoure, ide jöjjön és pusztá

kézzel letartóztasson?

- Szavamat adom rá - mondta Zayon.

- Én is - tette hozzá Yonge.

- Hát ez meg mi? - ágált Devoure. - Nekem semmi gusztusom megérinteni ezt a kreatúrát.

- Félsz? - kérdezte lágyan Colos. - Csak nem vagyok túl nagy falat neked, Devoure? Te gúnyneveket aggattál rám. Most jó lenne, ha a gyáva pofád helyett inkább izmaid lennének, ugye? Itt van a fegyverem, uraim.

Zayon felé hajította a zümmögőt. Zayon kinyújtotta a kezét és elkapta. Colos várt. Most fog meghalni?

De Zayon zsebre vágta a zümmögőt.

- *Robotok!* - ordította Devoure. Ugyanakkor azonban Zayon is felkiáltott, éppoly erőlesen:

- *Eredjetek innen, robotok!*

- A szavunkat adtuk - jelentette ki Zayon Devoure-nak. - Onnek Kell letartóztatnia.

- Menjek netán utánad? - kérdezte Colos éles hangon, ~ázva.

Devoure némán vicsorgatta a fogát, és vonakodva megindult Colos felé. A kis Mars-lakó várt, egy kissé leguggolt, majd oldalra lépett, hogy elkerülje a sebesült csirke módjára -utána hadonászó kart.

Ahogy Colos ökle Devoure arcába vágott, az olyan hangot hallatott, mintha fakalapáccsal odacsaptak volna egy káposztafejbe. Devoure hátratántorodott és lecsücscent. Döbrent meglepetéssel meredt Colosra. Az arca jobb felén vörös fon éktelenkedett, és szája sarkából lassan csordogált egy kis vérpatak. Odanyúlt, megnézte a kezét, és amikor meglátta a vért, csaknem komikus hitetlenség látszott rajta. - A Föld-lakó nagyobb mint amilyennek látszik - mondta Yonge.

- Nem Föld-lakó vagyok, hanem Mars-lakó - közölte Colos. - Állj fel, Devoure. Vagy tán elgyengültél? Mihez kezdesz voltaképpen a robotjaid nélkül? A szadat is ők törlik meg ebéd után?

Devoure durván felüvöltött, és talpra ugrott, de nem érte el Colost. Ott kóválygott körülötte, nehezen szedte a levegőt, és égő szemmel figyelt.

Colos is körözött, figyelte ezt a ziháló testet, mely teljesen elpuhult a jólétől és a robotok örökös segítségétől, figyelte az ügyetlen kart és esetlen lábat. Egészen

biztosra vette, hogy a szíriuszi még soha életében nem verekedett pusztá ököllel. Colos újra előrelépett, hirtelen biztos mozdulattal elkapta Devoure karját, és megcsavarta. Devoure felordított és hasra esett.

Colos, hátralépett.

- No, mi baj? Hisz én nem is vagyok ember, csupán egy tárgy. Mi bajod? Devoure a tisztekre nézett, szemében valami halálos volt. Térdre emelkedett, és nyögve tapogatta az oldalát, ahol odaütötte a földhöz.

A két szíriuszi egyetlen mozdulattal sem segített neke Csak Colost figyelték, ahogy újra és újra odacsap.

Végül Zayon előlépett.

- Mars-lakó, ha folytatja, még komoly kárt tesz benne. Az egyezségünk úgy szült: hagyjuk, hogy Devoure pusztá kézzel elfogja magát, és azt hiszem, minden úgy történt, ahogyan akarta. Ez minden. Most pedig azonnal adja meg magát nekem, különben használok a fegyverét.

De a hangtalanul ziháló Devoure felpattant.

- El a kezekkel! El a kezekkel, Zayon! Ehhez már túl késő. Lépjen hátra, azt mondom! - És magas hangon felvisított: *Robotok! Ide hozzám!*

- Nekem megadja magát - mondta Zayon.

- Nincs megadás - mondta Devoure, és dagadt képe egészen eltorzult a fájdalomtól és dühtől. - Nincs megadás. Ehhez már túl késő... Te, robot, te, aki a legközelebb állsz... bánom is én, mi az azonosító számod... te! Vidd el... Vidd el ezt a valamit! - Szinte rikoltva bökött Colosra. - *Rombold le! Törd össze! Zúzd darabokra!* - Devoure! Megörült? A robotok nem tehetnek ilyet! - pattant fel Yonge. A robot csak állt, mint a cövek. Nem mozdult.

- Emberi lényt nem üthetsz meg, robot - mondta Devoure. - Ilyet nem is kérek tőled. De ez nem emberi lény.

A robot megfordult, és Colosra nézett.

- Nem hiszi el! - kiáltotta Colos. - Lehet, hogy maga nem tart embernek, de a robotok ezt jobban tudják.

- Nézd csak meg, robot - kapacitálta Devoure. - Úgy beszél, mintha ember lenne, de épp annyira nem ember, akárcsak V. Én majd bebizonyítom, hogy nem ember. Láttál már valaha ilyen apró embert? Ez a bizonyíték, hogy nem emberi lény. Ez valami állatféle - és bántott engem. Le kell rombolnod.

- Szaladjatok Robot mamához! - kiabálta gúnyosan Colos. Ám a robot már tett

egy lépést feléje.

Yonge a robot és Colos közé állt.

- Ezt nem tűrhetem, Devoure - mondta. - Egy robot nem tehet ilyet, már csak azért sem, mert saját maga is tönkremegy belé.

-A felettese vagyok - hörögte Devoure. - Ha még egyszer megpróbál akadályozni, holnap kirúgatom a Szolgálatból.

Az engedelmesség győzött. Yonge visszavonult, de az arcáról aggodalom és borzadály tükröződött.

A robot mind gyorsabban közeledett, Colos óvatosan hátrált.

- Emberi lény vagyok! - kiáltozta.

- Ez nem ember - őrzöngött Devoure. - Nem ember! Tépjétek darabokra! És lassan!

Coloson végigfutott a hideg, a szája kiszáradt. Erre nem számított. A gyors halál, az igen, de ez...

Nem volt már hely a hátrálásra, és a zümmögő sincs már nála, hogy használhasa. Körülötte a robotok, és mindnyájan hallották, hogy ő nem ember.

Tizenkettedik

fejezet

A MEGADÁS

Devoure dagadt, felhasadt arcán mosoly ült. Fájhatott neki, az egyik ajka felmezhadi, és a zsebkendőjével lapogatta, ám szeme a Colos felé közelítő robotokra tapadt, semmi másról nem vett tudomást.

A kis Mars-lakónak már csupán hatlábnyi tere maradt a visszavonulásra, Devoure azonban egy mozdulatot sem tett, hogy sűrgesse a közeledő robotot, vagy hegy a hátul lévőket előrehívja.

- Devoure - mondta Yonge -, a Szíriusz szerelmére, ember, erre semmi szükség. Tartózkodjék a megjegyzésektől, Yonge - válaszolt mereven Devoure. - Ez az emberféleség lerombolt egy robotot, és valószínűleg másokban is kárt tett. Meg kell vizsgálnunk minden olyan robotunkat, akik ki voltak téve az erőszakoskodás ványának. Megérdemli a halált.

Zayon csillapítótag Yonge felé nyújtotta a kezét, de az türelmetlenül elhessegette.

- Halál? Rendben van - mondta Yonge. - Akkor hajózzák be, vigyék a Szíriuszra, és tárvényes eljárás után végezzék ki. Vagy üljenek fölötte törvényt itt a bázison, és adják meg neki a tisztességes halál lehetőségét. De ez nem kivégzés. Csak azért. mert megütötte magát...

- Elég! - üvöltött fel őrzőgő dühvel Devoure. - Elég a folytonos közbeszólásaiból! Le van tartóztatva! Zayon, vegye el tőle a sugárpisztolyt, és dobja ide nekem. Egy pillanatra megfordult, habár ennyi időre sem szívesen vette le a szemét Colosról.

- Gyerünk, Zayon, vagy az úr minden ördögére esküszöm, magát is tönkreteszem. Zayon keserűen, némán összehúzta a szemöldökét, és a kezét rátette Yonge-ra. Yonge habozott, ujjai a sugárpisztoly ravaszán babráltak, dühében majdnem meghúzta.

- Ne, Yonge - suttofta gyorsan Zayon. - Ezzel csak őt igazolná. Ha elmúlik a tébolya, visszavonja a letartóztatást. Egészen biztos.

- A fegyvert akarom! - ordibálta Devoure.

Yonge reszkető kézzel kitépte a fegyvert tokjából, és odalökte Zayonnak. Zayon Devoure lábához dobta, aki felvette.

Colos végső kétségbeesésében leste, hol nyílik alkalma valamilyen cselre.

- Ne nyúljatok hozzám! - kiáltott most fel. - Én S főnök vagyok! - mondta, ahogy a robot hatalmas mancsa a csuklójára kulcsolódott.

A robot habozott, majd még szorosabban fogta. A másik kezével Colos könyökéhez nyúlt. Devoure vihogni kezdett.

Yonge hát. fordított.

- Elvégre nem kötelező végignéznem ezt az aljas bűntényt - mondta fojtott hangon. Ez okból azután nem is látott semmit abból, ami ezután történt.

Amikor a három szíruszi elment, Lucky nyugalmat erőltetett magára. Már csak fizikai szempontból sem volt érdemes pusztá kézzel nekimentani a robotnak. Valahol az épületben kell hogy legyen valami fegyver, amivel tönkretehetné a robotot: meg kellene keresni, és a három szíruszit . lelőhetné vele.

Hanem a Titánt így sem tudná elhagyni, az egész bázist úgysem győzheti le.

De még ennél is rosszabb az, hogy ha megölik - ami előbb-utóbb nyilván bekövetkezik -, akkor veszítene az eredeti, a fontos ügyben, márpedig ezt nem kockáztathatja.

- Mi történik Colos úrral? - kérdezte a robottól. - Állapítsd meg hamar a lényegét! A robot mindenről beszámolt, és Lucky búsan hallgatta. Hallotta, hogy a robot időnként elnyeli a szavakat és selypít, belebonyolódik a mondandójába, ahogy leírja, hogy Colos mire kényszeríti a robotokat azáltal, hogy azt tetten: bántalmaznak vagy fenyegetnek egy emberi lényt.

Lucky felsóhajtott. Egy robot kimúlt. A szíruszi törvény minden szigorával le-

csaphat Colosra. Lucky épp eleget tudott ahhoz a szíriuszi kultúráról és a robotok iránt tanúsított megbecsülésükről, hogy tisztában legyen vele, a robotrombolásnál nem vesznek figyelembe enyhítő körülményeket.

Hogyan mentse meg most ezt az izgága Colost? Luckynak az jutott eszébe, hogy immel-ámmal ugyan, de mennyire szeretne volna ott tartani barátját a Mimason. Mindent ő sem láthatott előre, de magában nagyon féltette a temperamentumos Colost azoktól a körülményektől, amelyekbe most, íme, belekerült. Jobban a sar-kára kellett volna állnia, hogy maradásra bírja, de ez most már nem segít. Ahogy mindezt végiggondolta, rájött, mennyire szüksége van Colos társaságára.

Akkor hát meg kell mentenie. Valahogyan segítenie kell rajta.

Gyors léptekkel az épület ajtajához tartott, a robot mindenütt a nyomában.

- Az az utasításom, hogy az új szemmi körülmények között szem hadhatja el az épületet - selypege.

- Nem hagyom el az épületet - közölte élesen Lucky. - Csak odamegyek az ajtóhoz. Arra nincs utasításod, hogy ebben megakadályozz.

A robot hallgatott egy kicsit, majd újra rákezdte a nótáját.

- Az az utasításom, hogy az új szemmi körülmények között szem hadhatja el az épületet.

Lucky reménytelenül megpróbálta odébb taszigálni a robotot, az megragadta, moccanás nélkül tartotta, majd hátralökte.

Lucky türelmetlenül beharapta az ajkát. Ha egy robot ép, gondolta, az tagoltan értelmezi az utasításait. Ez a robot már megsérülhetett valahogyan. Lecsökkent benne a robotok tiszta felfogóképessége.

Márpedig neki látnia kell Colost. Szélesebesen a tárgyalóasztal felé penderült. Az asztal közepén ott állt az a háromdimenziós képreprodukáló, melyet Devoure használt, amikor felhívta a tiszteket.

- Te! Robot! - hívta oda Lucky.

A robot odacsoszogott az asztalhoz.

- Hogy működik ez a képreprodukáló?

A robot szörnyű lassan mozgott. A beszéde egyre jobban akadozott.

- A kapcojók a mélyedésben vannak.

- Melyik mélyedésben?

A robot megmutatta, ügyetlenül elhúzza a fal egyik részét.

- Rendben van. És hogyan tudom a középpontba hozni az épület előtti területet?

Mutasd meg! Csináld!

Oldalra lépett. A robot dolgozott, kétbalkezesen csavargatta.

- Medcinájtam, ujam.

- Hadd lássam! - Az asztalon megjelent a kinti térség apró képe, az alakok egészen picurkák voltak. A robot odébb vánszorgott, és tompán elbámészkodott valamerre.

Lucky nem hívta vissza. A készülékből nem jött hang, de ahogyan Lucky a hangkapcsoló után tapogatózott, hirtelen felfigyelt a képen látható verekedésre. Devoure Colossal harcolt. *Colossal harcolt!*

Mivel érthette el ez a csöpp manó, hogy a tiszték csak ácsorogjanak, és eltűnjék, hogy mindez megtörténjen? Hogy Colos miszlikbe aprítsa ellenfelét? Lucky valahogy nem érzett örömet efelett.

Mindez csak Colos halálával végződhet, és Lucky tudta, hogy ezzel Colos is tisztában van, de nem törődik vele. A Mars-lakó kihívja maga ellen a biztos halált, és minden alkalmat megragad, hogy megbosszulja a rajta esett sertést... Á, az egyik tiszt most leállítja a dolgot.

Ebben a pillanatban Lucky rátalált a hangosító kapcsolóra. A képreprodukálóból hangok törtek ki: Devoure tébolyultan a robotok után üvölt, és azt parancsolja, hogy tépjék szét Colost.

Lucky egy másodperc töredékéig nem volt biztos benne, vajon jól hallotta-e, aztán kétségbeesve az asztalra vágott az öklével, és megperdült maga körül.

Ki kell jutnia innen, de hogyan?

Itt van magányosan, minden társasága egy robot, amelynek roncsolt pozitronagya ahhoz az egyetlen utasításhoz ragaszkodik, hogy mindenáron itt kell tartania Luckyt. Nagy galaxis, hát semmi sincs, ami megsemmisíthetné ezt a parancsot? Bár lenne fegyvere, amivel megfenyegethetné, hogy öngyilkos lesz, vagy amivel megölhetné a robotot.

Szeme a fali telefonra tévedt. Utoljára Zayont látta mellette, a vészjelzést használva, amikor Colos akcióba lépett.

- Robot - mondta Lucky. - Gyorsan! Mit lehet ezzel csinálni?

A robot odatotyogott, megnézte a halványvörösén izzó kombinációs gombot, és kínos lassúsággal kinyögte:

- Ed ujaszág aija utaszíthatja vele a jobotokat, hod készüljenek hadijendbe.

- Hogyan jelezhetném, hogy álljon hadirendbe az összes robot? Úgy, hogy ez ha-

tálytalanítson minden folyamatban lévő parancsot?

A robot rábambult, és Lucky szinte az örület határán megragadta, s a kezét rángatta.

- Mondd meg! Mondd meg!

Megértette egyáltalán? Vagy roncsolt agyában még mindig azok az utasítások ragadtak meg, amelyek visszatartják, hogy információt adjon neki?

- Mondd meg! Vagy inkább tedd meg, tedd meg!

A robot egy örökkévalóságnak tetsző pillanat után kinyújtotta egyik ujját a készülék felé, és lassan benyomott rajta két gombot. Majd elvette az ujját, és megállt.

- Ez minden? Megcsináltad? - követel. kétségbeesve Lucky.

A robot pedig szépen megfordult, és egyenetlen léptekkel (fél lábát észrevehetően maga után húzva) odasétált az ajtóhoz és kimasírozott.

Lucky mindent elsöprő úrvágtával utána rohant, ki az épületből, és átszáguldott azon a száz yardon, ami elválasztotta Colostól és a három szírlusztól.

Yonge, aki rémületében elfordult, hogy ne lássa a szerinte most következő rémséget, azt, ahogy egy emberi lényt vérfagyasztó módon megölnek, nem hallotta azt a halálsikolyt, amire számított. Ehelyett azt hallotta, hogy Zayon felmordul, Devoure pedig vadul felordít.

Megfordult. A Colost tartó robot immár nem tartotta a kis embert. Nehézkes futással elszaladt. És a láthatáron lévő összes robot követte.

És a Föld-lakó, Lucky Starr egyszerre ott termett Colos mellett.

Lucky Colos fölé hajolt, a kis Mars-lakó erősen dörzsölgette a bal karját, és csak a fejét rázta.

- Egy perc múlva, Lucky, ha csak egyetlen perccel később érkezel... Devoure vadul, de teljesen hasztalanul üvöltözött a robotokkal. Ekkor a levegőt hirtelen a hangosbeszélő készülék lármája töltötte be.

DEVOU. PARANCSNOK, UTASÍTÁST KÉRUNK. MŰSZEREINK NEM JELEZNEK ELLENSÉGET. MAGYARÁZATOT KÉRÜNK A HADPARANCSRA. DEVOURE PARANCSNOK...

- A hadparancs - mormogta kábultan Devoure. - Nem csoda, ha a robotok... Ez a *maga* műve - esett a pillantása Luckyra.

- Igen, uram - bólintott Lucky.

Devoure összeszorította dagadt felső ajkát.

- Az okos, leleményes tanácsos - mondta durván - e percben megmentette a majmát. - Fegyverét Lucky rekeszizmának szegezte. - Menjen az irodámba! Mindnyájan menjenek be! Maga is, Zayon. Mindenki.

Az íróasztalán lévő képadó-vevő örületes zümmögést csapott. Megzavart alattvalói nem találták Devoure-t az irodájában, így a hangosbeszélőhöz fordultak. Devoure a hangot meghagyta, csak a képet zárta el. - Hadparancs visszavonva. Tévedés történt - hörögte.

Az adó másik oldalán lévő ember hadart valamit, amire Devoure élesen felelt: - A képpel semmi baj sincs. Valami zavar támadt. Mindenki térjen vissza a rutinmunkájához! - De a keze akaratlanul ott lebegett az arca és a kép helye között, mintha attól félne, hogy az a másik mégis oda láthat, és észreveszi az arcát - és elcsodálkozik rajta.

Yonge orrlyukai bőszen tágultak, ahogy figyelte és lassan dörzsölgette sebhelyes felső karját.

Devoure leült.

- Mindenki állva marad - parancsolta, és komoran meredt egyik arcról a másikra. - Ennek a Mars-lakónak meg kell halnia, jóllehet nem a robotom kezétől, és nem leszerelt űrhajóban. Majd kieszelek valamit; és ha maga, Föld-lakó, netán azt képzei, hogy megmentette, nagyon téved. Biztos lehet benne, hogy valami sokkal szórakoztatóbb módot eszelek ki; kiváló képzelőerővel rendelkezem.

- Követelem, hogy hadifogolyként kezelje! - mondta Lucky.

- Nincsen háború. A barátja kém. Megérdemli a halált. Robotrombolást követett el. Így kétszeresen is halálbüntetést érdemel. Kezet emelt rám - remegett meg a hangja. - Legalább egytucatnyi halál jár neki.

- Megvásárolom a barátom életét - suttogta Lucky.

- Nem eladó.

- Magas árat fizetek érte.

- Hogyan? - vicsorgott vérengzően Devoure. - Talán bizony tanúskodni akar a konferencián, ahogy kívántuk magától? Csakhogy ehhez már késő. Ez már nem elég.

- Erről semmilyen körülmények között sem lehet szó. Nem teszek hamis esküt a Föld ellen, de van valami, amit elmondhatok magának; olyan igazság ez, amiről nincsen tudomása.

- Ne alkudozz vele, Lucky! - szólt közbe Colos.

- Igaza van a majomnak - vélte Devoure. - Ne alkudozzon! Mondhat, amit akar, nem vásárolja meg vele. Az, egész Földért sett adom ki a kezemből.

- Én a kevesebbet odaadnám a többért - vetette magát közbe Yonge. - Hallgassa meg a tanácsost! Talán ér annyit az életük, mint az információjuk.

Maga ne provokáljon! - rivallt rá Devoure. - Maga letartóztatásban van. Yonge azonban felkapott egy széket és odavágta, hogy csak úgy reccsent.

- Visszautasítom! Maga engem nem tartóztathat le! Én katonatiszt vagyok. Engem nem végezethet ki csak úgy kapásból. Akárhogy is provokálom, nem dacolhat velem. Maga engem bíróság elé tartozik állítani. És akármiféle bíróság lesz is az, egy kis mondanivalóm lesz a számukra.

- Csakugyan? - mondta megvetően Devoure.

Az idősebb tisztből most hirtelen kitört a fiatal arisztokrata iránt érzett minden ellenszenve:

- Csakugyan! Például arról, ami ma történt: arról, hogyan páholta el magát egy öt lábra nőtt Föld-lakó, aki addig verte, míg csak maga jajgatni nem kezdett, és Zayonnak kellett közbelépnie, hogy megmentse az életét. Zayon kiváló tanú lesz. Minden tökfilkó emlékszik majd rá a bázison, hogy maga e naptól fogva nem merte mutogatni az arcát - vagy talán meg meri mutatni az összevert képét, mielőtt begyógyul?

- *Csönd!*

- Majd később csöndben maradok. Nem szólok egy szót sem - ha végre felhagy azzal, hogy alárendeli a Szíriusz jólétét a privát gyűlölködésének. Hallgassa meg, mint mond a tanácsos! - Luckyhoz fordult. - Garantálom, tisztességesen megal-kuszunk.

- Miféle tisztességes alkuról beszél? - pattant fel Colos. - Maga és Zayon egy szép napon arra ébrednek, hogy halva találják magukat holmi balesetből kifolyólag, Devoure pedig sajnálkozik, és virágot küld a sírjukra. Mindezt természetesen azután, amikor már senki sincs, aki elmondhatná, hogy ő robotok mögé bújt, hogy egy Mars-lakó ellen védje az irháját. És ezzel minden úgy lesz, ahogy ő szeretné. Akkor hát minek ide alku?

- Nem így lesz - mondta makacsul Yonge. - Mert ahogy elmegyek innen, egy órán belül elmondom a teljes történetet valamelyik robotnak. Devoure nem tudja meg, hogy melyiknek mondom el, és nem talál rá. Ha akár Zayon, akár én nem természetes halállal halnánk meg, az egész história megjelenik a nyilvános

szubéterikus adó-vevőn; ha életben maradunk, akkor mindez nem történik meg. Azt hiszem, ezek után Devoure okosabb lesz és belátja, hogy jobb, ha sem Zayonnal, sem velem nem esik meg ilyesmi.

- Nem tetszik ez nekem, Yonge - rázta a fejét Zayon.

- El kell fogadnod, Zayon. Te vagy rá a tanú, hogy összeverték. Mit gondolsz, ha nem vagy elővigyázatos, nem teszi meg veled a legrosszabbat? Nézd, én már beleuntam, hogy a Szolgálat becsületét feláldozzam az igazgató unokaöccsének. - Nos - mondta boldogtalanul Zayon -, mi az ön információja, Starr tanácsos? - Ez több mi. információ - mondta lassan Lucky. - Ez megadás. Azon a helyen, amit maguk íriuszi területnek neveznek, még egy tanácsos van. Tekintsék hadifogolynak a barátomat, és a robotrombolás ellenére biztosítsák az életét, én pedig átadom önöknek a harmadik tanácsost.

Tizenharmadik

fejezet

ELŐJÁTÉK A VESZTÁHOZ

Colos, aki a végén már biztos volt benne, hogy Luckynak van valami haditerve, elszörnyedt.

- Ne, Lucky! Nem akarok ilyen áron megszabadulni!

Devoure is megdöbbsent.

- Hol? A kutatóink elől egyetlen hajó sem bújhatott S. Ez hazugság. - Ha betartják az egyezséget, átadom maguknak azt az embert.

- Az ürre! - morogta Yonge. - Így szól az egyezés.

- Várjunk - mondta dühösen Devoure. - Megengedem, hogy mindez értékes lehet számunkra, de azt ajánlja-e Starr, hogy őszintén tanúskodik a Veszta konferenciáján arról, hogy ez a másik tanácsos megszálta a területünket, és Starr önként felfedi a bűvőhelyét?

- Így igaz - mondta Lucky. - Tanúskodni fogok.

- Tanácsosi becsületszavára? - kérdezte gúnyosan Devoure.

- Azt mondtam, hogy tanúskodni fogok.

- Nos, mivel a mi tiszt uraink is így óhajtják, cserében meghagyom az életét. - Hirtelen dühös szikra villant a szemében. - A Mimaszon. Erről van szó, tanácsos? A Mimasról?

- Pontosan.

- A Szíriuszra! - Devoure izgalomban felpattant a helyéről. - Erről majdnem megfeledkeztünk. A Szolgálatnak sem jutott eszébe.

- A Mimas? - mondta elgondolkodva Zayon.

- A Szolgálat még mindig nem képes felfogni - mondta rosszindulatú fenyegetéssel a hangjában Devoure. - A *Bolygó Starron* nyilván három ember volt. Hárman léptek a Mimasra; ketten eljöttek; *egy* hátramaradt. Azt hiszem, Yonge, a maga jelentése erősítette meg, hogy Starr mindig kétfagú személyzettel dolgozik.

- Mindig így volt - mondta Yonge.

- És nem volt magában annyi rugalmasság, hogy feltételezze egy esetleges harmadik jelenlétét? Akkor hát menjünk a Mimasra? - Devoure az új fejlemény feszültségében, úgy látszik, elveszítette örületes bosszúszomját, és csaknem olyan mókásan ironikus volt, mint amikor a két Föld-lakó először landolt a Titánon. - Vajon részeltet minket abban a szerencsében, tanácsos, hogy velünk tart? - Természetesen, Mr. Devoure - mondta Lucky. Colos hátat fordított és odébb ment. Sokkal pocsékabbul érezte magát, mint abban az utolsó pillanatban, amikor a robot fémmancsa ránehezedett, hogy széttépje.

A *Bolygó Starr* újból az űrben volt, de ezúttal nem független hajóként. Mágneses kapoccsal rögzítették a szíriuszi hajóhoz, és annak a tempójában haladt.

A Titántól a Mimasig két napon át tartott az út, nehéz idő volt ez Lucky számára, keserű, bizonytalan idő.

Elveszítette Colost, elszakították tőle, és a szíriuszi hajón helyezték el. (Devoure kifejtette, hogy jó magaviseletüket csak a külön hajón szállításuk garantálja.)

A hajó másik utasa Harrig Zayon, a Szíriuszi Űrszolgálat tisztje volt. Valami mezevséget lehetett érezni a viselkedésében. Többé nem kísérletezett eredeti elképzelésével, hogy meghódítsa Lucky Starrt a szíriuszi nézetek elfogadásának, Lucky azonban nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy ő próbálkozzék. Megkérdezte Zayontól, vajon az ő szemében Devoure képviseli-e a Szíriuszt benépesítő felsőbbrendű emberfajt.

- Devoure nem részesült szolgálati kiképzésben, és nem ismeri a Szolgálat fegyelmet. Ő az indulatai után megy - mondta kényszeredetten Zayon.

- Yonge kollégája szerint ez sokkal figyelemreméltóbb dolog. Ő nem csinál titkot a Devoure-ról alkotott rossz véleményéből.

- Yonge egy... egy különleges nézetet képvisel a Szolgálatnál. A karján lévő sebhely is annak a következménye, hogy valami nézeteltérése akadt, amikor a Központi Testület jelenlegi igazgatója hatalomra került.

- Devoure nagybátyja?

- Igen. A Szolgálat az előző igazgató pártján állt, és Yonge tisztí becsülettel teljesítette a Szolgálat parancsait. Ezért aztán az új rezsim nem léptette elő. Ő, aztán kiküldték ide, és rábízták a Szíriusz képviselőt a Veszton, de a valóságban Devoure alá tartozik.

- Az igazgató unokaöccsének a beosztottja.

- Igen. És ezt Yonge igen zokon veszi. Yonge képtelen megérteni, hogy a Szolgálat állami szervezet, és nem kérdőjelezheti meg az állam politikáját, nem foglalkozhat afféle kérdésekkel, hogy milyen egyéni vagy csoportos kormányzás alatt áll. De Yonge mindenképpen kiváló tiszt.

- De arra a kérdésre még nem válaszolt, vajon mennyire képviseli Devoure a szíriuszi elitet.

- És a maga Földjén hogy áll ez a dolog? - kérdezett vissza mérgesen Zayon. - Maguknál nincsenek nem megfelelő vezetők? Vagy éppenséggel gonoszak?

- Nagyon sokan vannak - válaszolta Lucky. - De a Földön óriási a keveredés, igen változatosak vagyunk. Egyetlen vezető sem maradhatna sokáig hatalmon, ha nem képvisel kompromisszumos álláspontot. A kompromisszumra hajló vezetők talán nem annyira dinamikusak, de nem is zsarnokok. Önök a Szíriuszon uniformizálják magukat, és ennek az azonosságnak a vonalán egy uralkodó a szélsőségig is elmehet, Ez okból az önkényuralom és a politikai erőszak nem olyan kivételes közjáték, mint a Földön, hanem ez az önök szabálya.

Zayon felsóhajtott, azután hosszú órák teltek el, míg újból Luckyhoz szólt. Addig nem is került rá sor. míg a képernyőn meg nem pillantották a Mimast, és lassítani nem kezdték a leszálláshoz.

- Mondja, tanácsos - kezdte Zayon kérdezhetek valamit magától? Ez is valami trükkféle?

Luckynek összeszorult a gyomra, de nyugodtan válaszolt.

- Mit ért trükkön?

- Csakugyan van egy tanácsos a Mimason?

- Igen, van. Mit képzel? Hogy nagy keservesen elrejtettem valamit a Mimason, ami mindnyájunkat a levegőbe repít?

- Valami ilyesmire gondoltam.

- Mit nyernek vele? Egyetlen szíriuszi hajó és egy tucat szíriuszi megsemmisülését?

- Visszanyerné a becsületét.
- Alkut kötöttem - rándította meg a vállát Lucky. - Itt van az egyik tanácsosunk. Odamegyek, kihívom, és nem lesz ellenállás.
- Nagyszerű - bólintott Zayon. - Azt hiszem, ezek után nem lesz magából szíriuszi. Jobb, ha Föld-lakó marad.

Lucky keserűen elmosolyodott. Ez hát Zayon ingerültségének a forrása. Nyakas szolgálattelvő tiszt becsületérzete tiltakozik Lucky viselkedése ellen, még akkor is, ha Lucky ezzel a Szíriusznak használ.

Hector Conway főtanácsos a Földön, a Nemzetközi Város központi kikötőjében arra várt, hogy elinduljon a Vesztára. Lucky felől azóta sem kapott hírt, hogy a *Bolygó Starr* bebújt a Hidalgo árnyékába.

A Bernold századossal küldött kapszula a maga kurta mivoltában jellemző volt Luckyra, akinek rendszerint helyén volt az esze. Az egyedüli kiutat a konferencia összehívása jelenti. Az elnök azonnal belátta, és habár a kabinet tagjai közül néhányan hadakoztak ellene, ezeket hamarosan leszavazták.

Még a Szíriuszi (ahogy azt Lucky megjósolta) örömmel üdvözölte az elképzelést. Nyilvánvalóan épp ezt akarta elérni a szíriuszi kormány is: a konferencia bizonyára sikertelen lesz, és ezek után már a saját kedvük szerint indíthatnak háborút. Látszatra minden ütőkártya az ő kezükben van.

Ez volt az oka, hogy arra törekedtek, mindez, amennyire csak lehetséges, ne kerüljön a nyilvánosság elé. Ha kellő elővigyázat nélkül kiszivárog valamilyen részlet a szubéterikus adó-vevőn, akkor a felháborodott közönség ellenállhatatlanul belerángatná a Föld kormányát, hogy háborút indítson az egész galaxis ellen. A konferencia összehívása csak rontana a dolgon, mert úgy értelmezhetnék, mintha a Földet gyáván eladták volna a Szíriusznak.

Ám a teljes titoktartás lehetetlen volt, a sajtó tehát dühöngött és lázadozott, amiért felhígított kormányjelentésekkel etetik a népet. A hangulat napról napra rosszabbodott.

Az elnöknek legalább addig kell húznia a dolgot, míg a konferencia össze nem A. Ha azután a konferencia sikertelen lesz, ez a jelenlegi helyzet csurgatott méznek tetszik majd ahhoz képest, ami akkor következik.

Az ezt követő általános felháborodásban nem elég, hogy háború lesz, hanem a Tudományos Tanács mindenestül hitelét veszti, ráadásul a Földi Birodalom akkor veszíti el legerősebb fegyverét, amikor a legnagyobb szüksége lenne rá.

Hector Conway hetek óta csak altatókkal tudott aludni, és hosszú pályafutása alatt először esett meg, hogy egész komolyan kezdett foglalkozni a visszavonulás gondolatával.

Keservesen feltápáskodott, és odament az útra készen álló hajóhoz. Egy hét múlva a Vesztőn kell lennie, hogy előzetes tárgyalásokat folytasson Doremóval. Ez az öreg államférfi volt az erő egyensúlyának tartóoszlopa. Efelől semmi kétség sincs. Ereje kicsiny világának gyengeségében rejtett. Az egész galaxisban ő volt az a becsületes és érdek nélküli, semleges lény, akire még a szíriusziak is hallgattak.

Ha Conway azzal kezdhethné, hogy meggyőzi... A tanácsos alig vette észre, hogy egy ember közeledik feléje és megállítja - majdnem egymásba ütköztek.

- He? Mi az? - tiltakozott bosszúsan.

Az ember a kalapja karimájához érintette a kezét. - Jan Dieppe a Transzszub-éterikustól, főnök. Válaszolna néhány kérdésemre?

- Nem, nem. Mindjárt hajóra szállok.

- Tudom, uram. Épp ezért állítottam meg. Nem lesz még egyszer ilyen alkalmam. Természetesen a Vesztőre tart.

- Igen, természetesen.

- Hogy megtudjon valamit a Szaturnusz gyalázatáról.

- Nos?

- Mit vár a konferenciától, főnök, mit tud elérni? Gondolja, hogy a Szíriusz hallgat majd a határozatokra és a szavazatokra?

- Igen, azt hiszem, hallgat.

- Mi a véleménye, ellenük szavaznak?

- Ebben biztos vagyok. Mehetek?

- Sajnálom, uram, de van még valami fontos dolog, amiről a Föld népének feltétlenül tudomást kell most szereznie.

- Kérem. Nem E kell, hogy megmondja, mit kell tudniuk. Biztosíthatom, hogy a Föld népeinek érdeke a szívügyem.

- És vajon ezért engedi meg a Tudományos Tanács, hogy idegen kormányok szavazzanak arról, hogy megtámadják vagy sem a Földi Birodalom területeit? Hogy olyan kérdésben szavazzanak, ami csakis ránk tartozik?

Conwaynak észre kellett vennie a másik udvarias, de sürgető kérdéseiben a rejtett támadást. Elnézett a riporter válla fölött, és észrevette, hogy a

külügyminiszter E ott beszélget egy csoport újságíróval a hajó közelében.

- Mire akar kilyukadni?

- Attól tartok, főnök, hogy a közvélemény megkérdőjelezi a Tanács jóhiszeműségét. Ezzel kapcsolatos az a szíriuszi rádióadás, amit a Transz szubéterikus elcsípett, és amit nálunk nem tettek közhírré. Szükségünk van az ön kommentárjára.

- Nincs kommentár. Egy szíriuszi rádióadó belföldi hallgatóknak készült hírei nem érik meg a magyarázatot.

- Csakhogy ez a riport roppant érdekes volt. Például hol van most David Starr tanácsos, a legendás Lucky? Hol van?

- Mi?

- Hagyjuk ezt, főnök. Tudom, hogy a Tanács ügynökei nem kedvelik a nyilvánosságot, de mondja, csakugyan elküldték Starr tanácsost titkos megbízatással a Szaturnuszra?

- Ha így volna E, fiatalember, mit gondol, beszélnék erről magának? - Igen, mert a szíriusziak már beszéltek róla. Előttük nincs titok. Azt mondják, hogy Lucky Starr betört a Szaturnusz rendszerébe, és elfogták. Igaz? - Nis tudomásom David Starr tanácsos jelenlegi hollétéről - mondta feszesen Conway

- Ez azt jelenti, hogy *lehetséges*, hogy a Szaturnusz rendszerében van? - Ez azt jelenti, hogy nem tudom, hol van jelenleg.

Az újságíró elfintorította t orrát.

- Jól van. Ha úgy gondolja, hogy jobban hangzik, ha a Tudományos Tanács feje tagadja, miszerint tudomása lenne egyik legfontosabb ügynökének hollétéről, az a maga dolga. De a nép általános hangulata egyre Tanács-ellenesebb. A legtöbben azt beszélik, hogy a Tanács az alkalmatlansága miatt átengedi a Szaturnuszt a

Szíriusznak, és a politikai érdeke azt kívánja, hogy ezt az egész ügyet tisztára mossa.

- On inzultál. Jó napot, uram.

- A szíriusziak határozottan állítják, hogy Lucky Starrt elfogták a Szaturnusz rendszerében. Ehhez sincs hozzáfűznivalója?

- Nincs. Engedjen az utamra!

- A szíriusziak azt S beszélik, hogy Lucky Starr ott lesz a konferencián.

- Ó? - Conway egy pillanatig nem tudta elrejtteni hirtelen támadt érdeklődését.

- Mintha ez érdekelne, főnök. Csak az a bibi, hogy a szíriusziak szerint Lucky

mellettük fog tanúskodni.

- Azt majd meglátjuk - mondta nehezen Conway.

- Beismeri, hogy ott lesz a konferencián?

- Nem tudok róla.

Az újságíró oldalra lépett.

- Rendben, főnök. A szíriusziak épp csak azt beszélnek, hogy Starr át is adott már nekik különféle értékes információkat, és a szíriusziak meggyőződtek arról, hogy agressziót követtünk el a bázisuk ellen. Mondja, mit csinál tulajdonképpen a Tanács? Ellenük harcol, vagy miellenük?

Conway már tűrhetetlennek érezte a zaklatást.

- Nincs kommentár - morogta és elindult.

- Mondja, főnök, Starr nem a maga fogadott fia? - szólt utána a riporter. Conway egy pillanatra megfordult. Aztán szó nélkül a hajóra sietett. Mit lehet itt mondani? Mondhatna-e erről mást, mint azt, hogy itt van előtte az a csillagközi konferencia, amely a Föld számára döntőbb mint a történelme folyamán bármely eddigi találkozó? Hogy ez a konferencia nagy súllyal a Szíriusz javára kezd eldőlni? Hogy csaknem tűrhetetlenül nagy az esély arra, hogy a béke, a Tudományos Tanács és a Földi Birodalom porba hull?

És hogy csupán Lucky próbálkozásainak vékonyka páncélja védi őket?

De volt valami, azaz még ennél c jobban nyomasztotta Conwayt - talán még a vesztes háború lehetőségénél is jobban. Az a gondolat, hogy amennyiben a szíriuszi újságíróknak igazuk van, és a konferencia Lucky minden eredeti szándéka ellenére sem lesz sikeres, akkor Lucky a Föld első számú árulójaként vonul be a történelembe! És az igazságot csak nagyon kevesen fogják tudni.

Tizennegyedik

fejezet

A VESZTÁN

Lamont Finney külügyminiszter hivatásos politikus volt, vagy tizenöt éve szolgált a törvényhozó testületet, és a Tudományos Tanáccsal való kapcsolata sohasem volt túláradoán barátságos. Most már megöregedett, az egészsége sem volt a régi, és hajlamos volt a szórszálhasogatásra. Hivatalosan ő vezette a Vesztára a Földi Birodalom küldöttséget. A valóságban Conway jól tudta, hogy neki, mint a Tudomá-

nyos Tanács vezetőjének, föl kell készülnie, hogy magára vegye a kudarc teljes felelősségét - amennyiben az ügy kudarcba fullad.

Még mielőtt beszálltak a hajóba, a Föld egyik legnagyobb utasszállító űrhajójába, Finney is nyilvánvalóvá tette számára a dolgot.

- A sajtó csaknem teljesen ellenőrizhetetlen. Maga a fekete bárány a szemünkben, Conway.

- Az egész Föld az.

- *Maga az*, Conway.

- Nos, afelől nincsenek illúzióim - mondta borúsan Conway -, hogy ha rosszra fordulnak a dolgok, a kormány Ti a Tanácsot.

- Félek, hogy nem. - A külügyminiszter aggályos gondossággal beszíjazta magát, fölkészült a felszállás viszontagságaira, és maga mellé tette úrbetegség elleni labdacsait, hogy kéznél legyenek. - Ha a kormány támogatná magukat, az a kormány bukását is magával hozna és nekünk épp elég bajunk van a háborús készenléttel. Nim engedhetünk meg magunknak politikai instabilitást.

Csöppet sem bizik a konferencia kimenetelében, gondolta magában Conway. Háborúra számít.

- Ide hallgasson, Finney. Ha sor kerülne a legrosszabbra, szükségem lenne olyan hangokra, amelyek segítenek megghiúsítani Start tanácsos reputációjának a... Finney menten fölemelte szürke fejét a hidraulikus párnáról, és fakó, fáradt szemével Conwayra meredt.

- Lehetetlen. A maga tanácsosa a saját szakállára ment a Szaturnuszra, sem engedélyt nem kért rá, sem parancsot nem kapott. El volt szállva, hogy vállalja a kockázatot. Ha a dolog rosszra fordul, vége. Mit tehetnék még?

- *Maga tudja*, hogy...

- *Nem* tudom - mondta hevesen a politikus. - Hivatalosan semmit sem tudok.

Épp elég régóta van már a közéletben ahhoz, hogy tudja: ilyen helyzetben bűnbak kell a népnek, ehhez az egyhez ragaszkodik. Start tanácsos lesz a bűnbak.

Újból hátrahajtotta a fejét, lehunyta a szemét, és Conway1 elnyúlt a mellette lévő ülésen. A hajóban mindenki a helyén volt, a motorok távoli mennydörgéssel beindultak, és megemelték a hajót, mely lassan elhagyta a ktlövőpályát, és továtűnt az egekbe.

A *Bolygó Starr* ezer mérföldre lebegett a Veszta fölött, elkapta a bolygó gyenge gravitációját, és motorjait leállítva lassú köröket írt le. A szíriuszi anyahajóról kis mentőcsónakot erősítettek hozzá.

Zayon, a Szíriuszi Szolgálat tisztje elhagyta a *Bolygó Startt*, hogy a Vesztán csatlakozzon a szíriuszi delegációhoz, a helyén egy robot maradt hátra. A mentőhajóban Colos volt, és vele Yonge.

Lucky nagyon meglepődött, amikor Yonge arca tűnt fel az adó-vevőben:

- Mit csinál itt? Colos magával van?
- Itt van. Én őrzöm. Nyilván azt hitte, robot vigyáz rá.
- Csakugyan azt hittem. Vagy az utóbb történetek miatt Colost már nem merik robotra bízni?
- Nem, ez csak Devoure kis játéka, hogy gondoskodjék arról: ne legyenek ott a konferencián. Egy pofon a Szolgálatnak.
- De Zayon ott lesz - mondta Lucky.
- Zayon - szipákolt egyet Yonge - megfelelő ember, de nem önálló. Nem veszi észre, hogy a Szolgálat több a parancsok mindenek feletti, vak teljesítésénél, hogy tartozunk annyival a Szíriusznak, hogy ügyeljünk: szigorúan a becsület szabályai szerint vezessék, mint a Szolgálatot magát.
- Hogy van Colos? - kérdezte Lucky.
- Tűrhetően. De nagyon boldogtalannak látszik. Különös, hogy egy efféle külsővel bíró személynek erősebb érzései vannak a kötelességről és a becsületről, mint az olyan embernek, mint amilyen ön.

Lucky összeszorította az ajkát. Nagyon kevés idő maradt már, és nem idegesítette, ha akármiféle Szolgálathoz tartozó tiszt az ő elveszett becsületéről elmélkedik. Innen már csak egy lépés, és azt firtatja, milyen esélye van arra Luckynak, hogy visszanyerje a becsületét, és ha arra kíváncsiak, mik a valódi szándékai, akkor... Yonge vállat vont.

- Nos, csak azért hívtam fel, hogy tudjam, rendben van-e minden. Én felelek magáért, amíg átvesszik a konferencia előtt.
- Várjon, Yonge. Maga tett nekem egy szolgálatot a Titánon...
- Semmit sem tettem magáért. Csak a kötelességem előírásait teljesítettem. - Mindegy, maga mentette meg Colos életét és vele együtt az enyémet is. Megtörténhet, hogy a konferencia végeztével a maga élete is veszélybe kerül.
- Az én életem?
- Ha már megtettem a vallomást, Devoure valami okból úgy határozhat, hogy megszabadul magától, még ha azzal a kockázattal jár, hogy a szíriusziak rájönnek a dologra, mégpedig a Colossal való verekedés miatt.

Yonge keserűen felnevetett:

- Nem nagyon mutogatja magát ezen a kiránduláson, Bent üldögél a kabinjában, és várja, hogy meggyógyuljon az arca. Biztonságban vagyok.

- Nem baj, ha mégis veszélyben érezné magát, próbálja elérni Hector Conwayt, a Tudományos Tanács főtanácsosát. Szavamat adom rá, hogy politikai menekültnek fogja tekinteni.

- Érzem, hogy a jóindulat beszél magából. De azt hiszem, a konferencia után inkább Conwaynak lesz szüksége arra, hogy politikai menedékjogot keressen magának. - Yonge megszakította a rádiókapcsolatot.

Lucky egyedül maradt, lenézett a csillogó Vesztára, és szomorúan arra gondolt, hogy az esélyek mindinkább Yonge igazát látszanak alátámasztani.

A Veszta egyike a legnagyobb aszteroidáknak. Nem olyan nagy mint a Ceresz, amelynek több mint ötszáz mérföld az átmérője, és óriás az aszteroidák között, de kétszázötvenöt mérföldnyi átmérőjével a második osztályba tartozik, és csak a Pallasz meg a Júnó versenyezhet vele.

A Földről nézve a Veszta a legragyogóbb aszteroida, mert a külső héja túlnyomórészt kalcium-karbonátból áll, nem pedig azokból a sötétebb szilikátokból és fémoxidokból, mint a többi aszteroida.

A tudósok sokat törték a fejüket ennek a kémiai összetételnek a szokatlanságán (amit nem is gyanítottak, amíg le nem szálltak rá, a hajdani asztronómusok úgy hitték, hogy a Veszta jég- vagy fagyott szén-dioxid takaró alatt fekszik), de semmi eredményre sem jutottak. Az újságírók pedig „márványvilág” néven kezdték emlegetni.

Ez a „márványvilág”, attól a naptól kezdve, hogy Al kellett venni a harcot aszteroidaövezet űrkalózaival, átalakult flottabázissá. Felszín alatti barlangjait kitágították, légmentessé tették, és bőven volt rá hely, hogy akár egy egész flotta kétévi készleteit is elraktározzák benne.

A flottabázis mostanra többé-kevésbé elavult, de a barlangokat kis változtatással át lehetett alakítani (és át A alakították) termékké, ahol a Galaxis minden részéből érkező küldöttek tárgyalhattak.

Élelem- és vízszállítmányokat vittek oda, és olyan luxussal rendezték be, amilyenben a flottabázis embereinek soha nem volt részük. Ha az ember belépett a márványpadlózattalborított termekbe, és benyitott a belső részekbe, alig tudta megkülönböztetni a Vesztát egy elegáns földi birodalmi szállodától.

A Földről érkezett küldöttek házigazdaként (a Veszta a Földi Birodalom territórium, ezt még a szíriusziak sem vitatják) kijelöltek a lakosztályokat, és gondoskodtak róla, hogy a delegáltaknak minden kényelmük meglegyen. Ide tartozott például az a, hogy minden lakosztályban olyan gravitációs és légköri viszonyokat teremtsenek, amilyenhez az oda elszállásolt küldöttek hozzászoktak. A Warrenről érkezetteknek például mérsékelt hűvös légkondicionálást biztosítottak, ami megalkot hideg hazájuk klímájának.

Nem véletlen, hogy a legnagyobb körületekintést az Elamról érkezett delegáció elhelyezése kívánta. Az Elam kicsiny világ, mely vöröslő törpe nap körül kering. A környéke olyan, hogy szinte elképzelhetetlen, miszerint az emberi lények egyáltalán létezhetnek. Ám minden tökéletlensége ellenére itt S megmutatkozott az emberi találékonyság.

Mivel nincs földi típusú növényzet termesztéséhez elegendő világosságuk, hát mesterséges fényt használnak. Ennek a kifejlesztésében olyan sikeresek voltak, hogy az elamita gabona és élelem már nem csupán elfogadható volt, hanem sikerült egész galaxisban a legjobb minőségűvé fejleszteni. Az elamita jólét olyannyira a mezőgazdasági exportra támaszkodott, amit más, jobb természeti adottságú világok sem alkottak elérni.

Az Elam napjának szegényes mivolta miatt történhetett, hogy a biológiai bőrpigmentáció roppant csekély volt. Ezért alakosság bőre elképesztően világos.

Aa elamita delegáció vezetője például csaknem albinó. A neve Agas Doremo, és több mint harminc éve elismert vezéralakja a galaxis semleges erőinek. A Föld és a Szíriusz között felmerült minden kérdésben (amelyekben a Szíriusz természetesen mindig a galaxis végeletekig Föld-ellenes erőit képviselte) ő tartotta az egyensúlyt.

Conway arra számított, hogy ebben az esetben is így lesz. A lehető legbarátságosabb hangulatban lépett az elamiták részére kijelölt lakosztályba. Egy kicsit vissza fogta magát, nehogy túlzásokba essék, így csak melegen kezét rázott Doremóval. A félhomályos, vörös világítású fényben pislogott ugyan, de elfogadott egy pohár eredeti elamita sört.

- Milyen fehér alk a haja, Conway, amióta utoljára találkoztunk - mondta Doremo. - Már majdnem olyan fehér, mint az enyém.

- Sok éve annak, hogy utoljára láttuk egymást, Doremo.

- Akkor hát nemcsak az utóbbi néhány hónap fehéritette meg ennyire? - Az

utóbbi hónapokba akkor is beleőszülök, ha előtte koromsötét lett volna a hajam - mosolygott bánatosan Conway.

Doremo bólogatott, és beleszürcsölt az italába.

- A Föld roppant kényelmetlen helyzetbe hozta önmagát - mondta. - Így is van, de a logika minden szabálya szerint a Földnek van igaza. - Igen? - Doremo nem fűzött hozzá megjegyzést.

- Nem tudom, mennyit foglalkozott a kérdéssel...

- Igen sokat.

- Vagy mennyit hajlandó előre tárgyalni róla...

- Miért is ne? A szírusziak már jártak nálam.

- Ó. Máris?

- Idefelé jövet megálltam a Titánon - rázogatta a fejét Doremo. - Igen szép bázist fejlesztettek D. már amennyire a sötét szemüvegen keresztül láthattam... rémes az az erős kék fény a Szíruszon, nagyon lerontja a hatást. De azért ezt meg kell adnia nekik, Conway; elismerésre méltón csinálták a dolgokat.

- Máris eldöntötte, hogy igazuk van a Szaturnusz gyarmatosításában?

- Drága Conway, én csupán azt döntöttem el, hogy békét akarok. A háború senkinek sem hozna semmi jót. A helyzet körülbelül így áll: a szírusziak ott vannak a Szaturnusz rendszerében. Ugyan hogy tudná háború nélkül kiebrudalni őket?

- Csak egy módon - mondta Conway. - Ha minden külső világot föl lehetne világosítani arról, hogy a Szíruszt tekintsék támadónak. Az egész galaxissal szemben mégsem állhatna ellenségeként a Szírusz.

- Ó, de hát mivel lehetne rábírní a külső világokat, hogy a Szírusz ellen szavazzanak? - kérdezte Doremo. - A legtöbben, már engedelmet, hagyományos gyanakvással tekintenek a Földre, és magukban majd azt mondják, hogy végül is a Szaturnusz rendszere lakatlan volt.

- De az már eldöntött dolog, amióta a Föld megadta a külső világoknak a függetlenséget, mintegy a hegeli doktrína következményeként, hogy egy csillagrendszernek kisebb egység alkalmatlan arra, hogy független legyen. A bolygórendszerben egy bekebelezetlen terület nem jelent többet egy lyuknál, míg csak azt a csillagrendszert, melybe tartozik, be nem kebelezték.

- Ebben egyetértünk. Bevallom, nekem is ez volt a feltevés. Ám ezt a feltevést nem próbálták bizonyítani. Most ez történik.

- Gondolja - kérdezte lágyan Conway -, hogy bölcs dolog lenne lerombolni ezt a

feltevést és elfogadni egy fű elvet, amely megengedi bárki idegennek, hogy a rendszerbe lépjen, és kénye-kedve szerint gyarmatosítson lakatlan bolygókat vagy kisbolygókat?

- Nem - mondta nyomatékosan Doremo -, én *nem* így gondolom. Azt hiszem, mindnyájunk legfőbb érdeke, hogy a csillagrendszereket továbbra is oszthatatlannak tartsuk, de...

- De?

- A konferencián magasra csapnak majd a szenvedélyek, ami igen megnehezíti a delegátusok munkáját, és nem tudják majd logikusan megközelíteni a dolgokat. Ha adhatnék valami tanácsot a Földnek...

- Csak rajta! Ez nem hivatalos, és nincs jegyzőkönyvezve.

- Azt mondanám, hogy ne számítson ennek a konferenciának a támogatására. Hagyják, hogy a Szíriusz jelenleg a Szaturnuszon maradjon. Ezzel a taktikával végül túlzásokba esnek, és akkor nagyobb reményekkel összehívhat egy második konferenciát.

- Lehetetlen - rázta meg a fejét Conway. - Ha veszítünk, a mi oldalunkon is úrrá lesznek a szenvedélyek; már amúgy is elfajultak.

- Akármerre nézek, mindenhol szenvedélyek - vonta meg a vállát Doremo. - Nagyon pesszimista vagyok az egészet illetőleg.

- De ha ön meg van győződve arról - mondta rábeszélően Conway -, hogy a Szíriusznak semmi keresnivalója sincs a Szaturnuszon, akkor nem tehetne némi erőfeszítést, hogy erről a többieket is meggyőzze? Ön az a befolyásos személy, aki megbecsülést vívott ki magának galaxisszerte. Semmi egyebet nem kérek öntől, csupán azt, hogy ragaszkodjék a saját elképzeléséhez. Ez eldöntheti, háború lesz-e vagy béke. Doremo letette a poharát, és szalvétáját az ajkához érintette.

- Nincs semmi, amit ennél jobban szeretnék, Conway, de ezen a konferencián nem merem megpróbálni. A Szíriusz annyira egyéni módon látja a dolgokat, hogy az Elam számára veszélyes lenne, ha ellene fordulna. Olyan kicsiny világ vagyunk... Mellesleg Conway, ha békés megoldás ügyében hívta össze ezt a konferenciát, miért küldött ezzel egy időben hadihajókat a Szaturnusz rendszerébe?

- Ezt mondták magának a szíriusziak, Doremo?

- Igen. Néhány bizonyítékot is mutattak róla. Egy foglyul ejtett földi hajót, amely egy szíriuszi hajóhoz erősítve a Veszta felé röpül. Azt mondták, hogy a fedélzetén

nem kisebb személyiség van, mint Lucky Starr, akiről mi is hallottunk már egyet s mást az Elamon. Úgy tudom, Starr itt köröz a Veszta felett, és arra vár, hogy tanüskodjék.

Conway lassan bölintott.

- Nos, ha Starr bevallja, hogy háborús akciót indított a Szíriusz ellen - márpedig bevallja, enélkül el sem lehet képzelni, hogy a szíriusziak odaengedjék a tanúk padjára -, akkor ez fölöttébb nagy zavart fog kelteni a konferencián. Ez ellen nincs semmi ellenérv. Úgy tudom, Starr a maga fogadott fia.

- Úgy valahogy - mormogta Conway.

- Akkor még rosszabb, érti, ugye? És ha azt mondja, hogy a Föld hozzájárulása nélkül cselekedett, ahogy felteszem, kénytelen ezt mondani...

- Az bizonyos, hogy így tett - mondta Conway. - De azt nem vagyok hajlandó elmondani, mi lesz az érvelésünk.

- Ha megtagadja Starrt, senki sem fog hinni magának. Ér., hiszen a saját fia. A külső világok „hítségő Föld”-et kiáltanak majd, és szemforgatónak fogják tartani. A Szíriusz lesz a leghangosabb, és én képtelen leszek bármit is tenni. Még a saját szavazatomat sem leszek képes a Föld mellett leadni... Jobban tenné a Föld, ha már most megadná magát.

- Azt soha - rázta meg a fejét Conway.

- Akkor hát - mondta végtelen szomorúsággal Doremo - ez háborút jelent, és mi mindannyian a Föld ellen leszünk, Conway.

Tizenötödik fejezet **É1 KONFERENCIA**

Conway kiitta poharát. Felkelt, menni készült, és borús arccal kezét fogott Doremóval.

- De azt tudja, ugye - tette hozzá utógondolatként -, hogy még nem hallottuk Lucky vallomását. Ha a hatás nem lesz olya rossz, ahogyan gondolja, ha a tanüskodása kevesebb veszéllyel járna, akkor megpróbál tenni valamit a béke érdekében. - Szalmaszállba kapaszkodik - vont vállat Doremo. - Igen, igen, abban a valószínűtlen esetben, ha a konferenciát nem kavarja fel teljesen a nevelt fia szava, akkor megteszem, amit tudok. Hiszen mondtam már, valójában a maga oldalán állok. -- Nagyon köszönöm, uram. - Újból kezét fogtak egymással.

Doremo a távozó főtanácsos után bámult, fejét szomorúan rázogatta. Conway az ajtón kiérve visszafojtotta a lélegzetét. Ez egy kicsit még annál is több volt mint amire számított. Most már csak a szíriusziaknak *kell* előteremteni Luckyt.

A konferencia olyan feszes és formális módon kezdődött, ahogyan előre gondolták. Mindenki kínosan pontos volt, és amikor a Föld küldöttsége megérkezett, hogy elfoglalja kijelölt helyét, azok, akik már a terem jobb szélén és előttük ültek, beleértve a bal szélén ülő szíriusziakat S, felálltak a helyükről.

A házigazda szerepét képviselő külügyminiszter fölkel, és megtartotta üdvözlő beszédét. Általánosságban beszélt a békéről és arról, hogy az egész emberiség előtt szélesre tárják a galaxis kapuját, mely minden ember számára az ősi származást és a testvériséget jelenti, hogy elkerüljék a háború fájdalmas csapását. Óvatosságból nem említette meg a felmerülő kérdéseket, a Szíriusznak még a nevét sem mondta ki, és ami a legfőbb, nem volt a beszédében semmi fenyegető.

Nagy tapsot kapott. Ezután a konferencia megszavazta Agas Doremót az elnöki székbe (az egyetlen embert, akit mindkét oldal elfogadott), és ezzel a konferencia rátérhetett a fő napirendi pontra.

A tanácskozás nem volt ugyan teljesen nyilvános, de azért a legkülönbözőbb világokból érkezett riporterek számára kis fülkéket bocsátottak rendelkezésre. Egyéni interjúkat nem kérhettek a küldöttektől, de annyit azért megengedtek nekik, hogy meghallgassák a tanácskozást, és cenzúrázatlan riportokat készíthessenek róla. A konferencia a hasonló csillagközi gyűléseken szokásos módon azon a közvetítő nyelven folyt, mely a galaxisban használatos nyelvek ötvözete.

Doremo rövid beszédet tartott, melyben a kompromisszum erőnyeit magasztalta, és kérte, senki se legyen hajlíthatatlan, ha arról van szó, hogy a háború egy kis rugalmassággal elkerülhető. Ezek után újból szólásra kérte a Föld külügyminiszterét. A miniszter ezúttal részrehajló volt, erőteljesen és jól képviselte az ő oldalukat. A többi küldött viselkedésében félreérhetetlen ellenségesség nyilvánult meg. Úgy nehezedett ez a hangulat az ülésterem fölé, akár a köd.

Conway mellére támasztott állal ült a beszédét tartó miniszter mellett. Rendes körülmények között hiba lett volna, ha a Föld már a kezdet kezdetén elmondja főbeszédét. Ezzel ellődözte volna legjobb municióit, mielőtt még a cél holléte ismertté válik. Ezzel pedig jó lehetőséget adott volna a cáfolatra a Szíriusznak.

Ám Conway ebben az esetben épp ezt akarta elérni. Előhúzta a zsebkendőjét, megtörölte a homlokát, majd gyorsan eltette a kendőt, és remélte, hogy mások

nem vették észre. Nem akarta, hogy nyugtalannak lássák.

A Szíriusz egyelőre tartózkodott az ellenérvéleléstől, kétségkívül azért, mert három külső világ küldöttei, melyek arról voltak hírhedtek, hogy teljesen a Szír.s-e befolyása alatt állnak, rövid beszédet tartottak. Mindhárman elkerülték a probléma közvetlen fölvetését, de erőteljesen kritizálták a Föld agresszív törekvéseit, valamint azt az ambícióját, hogy a saját irányítása alatt álló galaktikus kormányt állítson fel. Ezzel bevezették a Szíriusz szereplését, és amikor idáig eljutottak, ebédszünetet rendeltek el.

A konferencia megnyitása utáni hatodik órában megadták a szót a szíruszi Sten Devoure-nak. Devoure lassan emelkedett föl helyéről, és nyugodt megfontoltsággal a szónoki emelvényre lépett. Ott állt, lenézett a küldöttekre, olajbarna arcán büszke biztonság tükröződött. (A Colossal megesett kellemetlen kaland nyomain már nem látszottak rajta.)

A küldöttek között némi izgalom támadt, ami csak percek múltával ült el, eközben Devoure legkisebb erőfeszítést sem tett rá, hogy elkezdje beszédét.

Conway biztosra vette, hogy minden küldött tud Lucky Starr hamarosan sorra kerülő tanúskodásáról. Nagy izgatottsággal és várakozással lesték a Föld e teljes megaláztatását.

Devoure végül nagy nyugalommal kezdte beszédét. Bevezetőjében történelmi visszazapillantást tett. Visszament addig az időig, amikor a Szíriusz a Föld kolóniája volt, és újból elbeszélte ennek a korszaknak a sérelmeit. Félresöpörte a Hegel-doktrínát, amely látszólag megalapozta úgy a Szíriusz, mint a többi világ függetlenségét, és egymás után idézte föl a Föld újragyarmatosításra törekvő kísérleteit.

Végül elérkezett a jelenhez.

- Most azzal vádolnak minket - mondta -, hogy egy eddig megszállatlan világot gyarmatosítunk. Elismerjük a bűnünket. Azzal vádolnak, hogy elfoglaltunk egy üres világot, és virágzó lakhellyé tettük az emberek számára. Elismerjük a bűnünket: Azzal vádolnak, hogy az emberi faj számára elfoglaltunk egy területet, amely eddig senkinek sem kellett. Elismerjük a bűnünket.

Azzal azonban senki sem vádol, hogy ebben az eljárásban bárkivel szemben erőszakot alkalmaztunk volna. Bekebelezési folyamatunk során sem háborúskodással, sem bárki megölésével, sem megsebesítésével nem vádolnak. Nem vádolnak semmiféle báncselekménnyel. Pusztán megállapították, hogy nem egészen

egymilliárd mérföldre attól a világtól, melyet békésen meghódítottunk, létezik egy másik lakott világ, melynek Föld a neve.

Nincs róla tudomásunk, hogy ennek bármi köze lenne a Szaturnuszhoz, a mi világunkhoz. Nem kíséreltünk meg erőszakoskodást a Föld ellen, ezzel nem is vádolnak bennünket. Mi csupán azt kérjük, hogy hagyjanak meg bennünket a magunkéban, os-ért cserében boldogan felajánljuk, hogy mi is meghagyjuk őket az övékében. Ők azt mondják, hogy a Szaturnusz az övék. Miért? Megszállták valaha a holdjait? Nem. Mutattak iránta valaha is bármi érdeklődést? Nem. Meg akarták szállni az évezredek során bármikor, amikor megtehették volna? Nem. Csupán azóta támadt e hirtelen érdeklődésük, amióta mi leszálltunk ide.

Azt mondják, hogy a Szaturnusz ugyanazon Nap körül kering, mint a Föld. Ezt elismerjük, de ugyanakkor rámutatunk arra, hogy ez teljesen lényegtelen. Egy üres világ az üres világ, tekintet nélkül arra, merre bolyong az útja az űrön A. Mi gyarmatosítottuk először, tehát a miénk.

Most meg kell hogy mondjam: a Szaturnusz rendszerét a Szíriusz n-adta erőszak és minden erőszakos fenyegetés nélkül szállta meg; ami bennünket sarkall, azt mind a béke óhajta mellett tesszük. Mi nem beszélünk annyit a békéről, mint a Föld, mi inkább gyakoroljuk a békét. Amikor a Föld konferenciát hu össze, mi ezzel azonnal egyetértünk a béke reményében, habár a Szaturnusz rendszeréhez való jogunkhoz a kétség árnyéka sem férhet.

De nézzük csak a Földet! Mivel támasztják alá érveiket? Folytonosan a békéről beszélnek, ár n cselekedeteik igen kevésé látszanak igazolni a szavaikat. Békéről beszélnek, és a háborút gyakorolják. Elhatározzák, hogy összehívják a konferenciát, ezzel egy időben pedig háborús expedíciót készítenek elő. Röviden, míg a Szíriusz az érdekeit kockáztatja a békéért, addig a Föld ezt azzal viszonozza, hogy noha nem provokáltuk, mégis háborút indít ellenünk. És ezt egy Föld-lakónak, a Tudományos Tanács tagjának a szavaival szeretném igazolni.

Az utolsó mondatnál kinyújtotta a kezét, és drámaian a kinyíló ajtóra mutatott, amely mögött hirtelen felgyulladt a világosság. Az ajtónyílásban Lucky Starr maga sodott, kihívóan egyenes tartással. Mindkét oldalán egy-egy robot állt őrt.

Amikor Luckyt visszavitték a Vesztára, végre újból találkozott Colossal. A kis Mars-lakó odarohant hozzá. Yonge távolabbról, savanyú képpel nézte őket.

- Lucky - könyörgött Colos -, a Mars homokjára, Lucky, ne menj bele ebbe! Ha nem akarod, egy szót sem tudnak belőled kihúzni, a pedig igazán nem számít,

hogy velem mi történik.

- Várj, Colos! - ingatta a fejét Lucky. - Várj még egy napot!

Yonge odament hozzájuk és megfogta Colos könyökét:

- Sajnálom, Starr, de Colosnak nálunk kell maradnia, amíg maga befejezi a tanúskodást. Devoure nagy súlyt helyez a túszra, és ebben az esetben igazat adok neki. Maga szemtől szembe kerül a saját népével, és ennek a szegényét nehéz lesz elviselni. Amikor Lucky végül ott állt az ajtóban, és magán érezte a pillantásokat, a csendet és a visszafojtott lélegzeteket, összeszedte magát. A rá irányuló fényben egyetlen fekete tömegnek látta a tanácskozás résztvevőit. Csak akkor tudta megkülönböztetni az arcokat, amikor a robotok bebocsátották a tanúk elkerített fülkéjébe. Rögtön észrevette Hector Conwayt a szemközti sorban. Conway egy pillanatra fáradt szeretettel rámosolygott, de Lucky nem mert visszamosolyogni rá. A helyzet válságos volt, és ebben a legutolsó pillanatban semmi olyat nem volt szabad tennie, ami felkelthetné a szíriusziak figyelmét. Devoure mohón nézett a Föld-lakóra, már előre ízlelgette közeledő győzelmének ízét.

- Uraim! - kezdte. - Szeretném, ha átmenetileg törvényszékké alakítanánk át a konferenciát. Íme, itt egy tanú, és szeretném, ha minden küldött meghallgatná. Az én érvelésem azon nyugszik, amit ő mond - ő, a Föld-lakó, a Tudományos Tanács fontos ügynöke.

Hirtelen éles hangon Lucky felé fordult:

- Nevét, állampolgárságát és beosztását kérem!

- A nevem David Starr, a Földön születtem, és a Tudományos Tanács tagja vagyok.

- Alávetették önt kábítószereknek, pszichikai behatásnak vagy bármi más erőszakos hatásnak, hogy megtegye ezt a vallomását?

- Nem, uram.

- Akkor hát önként beszél, és csak az igazat mondja?

- Önként beszélek, és az igazat mondom.

Devoure a küldöttekhez fordult.

- Néhányuknak talán az jut eszébe, hogy Starr tanácsost a tudta nélkül vettük lelki kezelésbe, vagy hogy ennek az agymosásnak a révén tagadja ezt. Hogy íg, van-e, a konferencia bármely orvosa megvizsgálhatja - úgy tudom, számos orvos van köztünk -, amennyiben bárki ilyen vizsgálatot követelne.

Senki sem állt elő efféle követeléssel, így Devoure folytatta. Ezúttal Luckyhoz beszélt.

- Mikor bizonyosodott meg első ízben a Szíriusz bázisáról a Szaturnusz rendszerében?

Lucky röviden, érzelemmentesen, szemét szilárdan előreszegezve elmondta első belépését a Szaturnusz rendszerébe, és azt, hogy figyelmeztették, hagyja el a rendszert.

Conway könnyedén bólintott, mert Lucky elmulasztotta megemlíteni a kapszulát és X. ügynök tevékenységét. X. ügynök lehetett volna pusztán földi bűnöző is. Nyilvánvaló, hogy az ügynök ebben az állásában a Szíriusz nem óhajtotta megemlíteni saját kémkedését, és az S magától értetődő, hogy Lucky eleget tett a kívánságuknak.

- És elhagyta a rendszert, miután figyelmeztették?

- Elhagytam, uram.

- Tartósan?

- Nem, uram.

- Mit tett ezután?

Lucky leírta a Hidalgóval való cselezést, a közeledést a Szaturnusz dék pólusához, valamint azt, hogyan repültek át a gyűrűk hasadékán a Mimashoz.

- Megtámadtuk-e ebben időben bármikor is az ön hajóját? - vágott közbe Devoure.

- Nem, uram.

Devoure újból a küldöttekhez fordult:

- Nem kell csupán a tanácsos szavának hinniük. Telefotóink S vannak, melyek a tanácsos hajójának az üldözését rögzítették a Mimason.

Míg Lucky a lámpa fénykörében maradt, a terem elsötétedett, és a delegációk háromdimenziós képeken szemlélhették meg azokat a jeleneteket, amikor a *Bolygó Starr* fűrgén a gyűrűk felé iramodik, majd eltűnik a hasadékban, amit a fénykép e szögéből nem lehetett látni.

A következő képek azt mutatták, amint hanyatt-homlok belerohannak a Mimasba, majd eltűnnek a hirtelen fényben és párában.

Devoure ez idő tájt megérezhette, hogy a teremben titkon megnő az elismerés a Föld-lakó merészsége iránt, így bosszús sietséggel rákezdte:

- Azért nem tudtuk azonnal elfogni a tanácsost, mert a hajója agrav motorokkal

volt felszerelve. Így mi sokkal nehezebben manővereztünk a Szaturnusz szomszéd-

ságában, mi. ő. Ez volt az oka annak, hogy mi magunk nem értük el már előbb a Mimast, és nem voltunk pszichológiailag felkészülve, hogy odamenjünk. Conway ennél a résznél hangosan felkiáltott volna, ha mer. A bolond! Devoure még megfizet ezért a féltékenységeért. Az agrav említésével természetesen félelmet próbált kelteni a külső világok körében a Föld tudományos előrehaladottsága miatt, ami újabb hiba volt. A félelem túl erős is lehet.

- No és mi történt, amikor elhagyta a Mimast? - kérdezte Devoure. Lucky elmondta foglyul ejtése történetét, Devoure pedig a Szíriusz kiváló tömegdetektor felszerelésére célozva megkérdezte:

- És amikor már a Titánon volt, adott nekünk még valami információt a Mimasra folytatott tevékenységről?

- Igen, uram. Elmondtam önnek, hogy még egy tanácsos tartózkodik ott, és akkor visszakísértek önnel a Mimasra.

A küldöttek erről nyilván most hallottak először. Kitért az izgalom, de Devoure valahogyan lecsendesítette.

- Teljes telefotó-sorozat van a birtokomban arról - kiáltott fel -, ahogyan a tanácsost elmozdítjuk a Mimasról, ahová azért küldték, hogy titkos hadibázist létesítsen ellenünk ugyanabban az időben, amikor a Föld az állítólagos béke érdekében összehívta ezt a konferenciát.

A terem újból elsötétedett, a háromdimenziós képek újból megjelentek. A küldöttek minden részletében láthatták a Mimasra történt leszállást, látták a felszín megolvadását, Luckyt, amint eltűnik az alagútban, és ahogyan Ben Wessilewsky tanácsost kihozzák és a hajóra viszik. Az utolsó képek Wess átmeneti szállását ábrázolták a Mimas felszíne alatt.

- Láthatják, hogy ez egy teljesen fölszerelt bázis - mondta Devoure, majd Luckyhoz fordult. - Az ön akciói egész idő alatt a Föld hivatalos tudtával történtek? Ez irányított kérdés volt, és kétség sem fért hozzá, milyen választ vártak, vagy milyenre számítottak, Lucky azonban habozott, míg a küldöttek még a lélegzetüket is visszafojtották, Devoure pedig összehúzta a szemöldökét.

- A tiszta igazat mondom - szólalt meg végül Lucky. - Nem kaptam közvetlen engedélyt, hogy másodszor is belépjek a Szaturnusz rendszerébe, de tudom, hogy mindaz, amit tettem, találkozott volna a Tudományos Tanács teljes egyet-

Ennél a beismerésnél vad nyüzsgés indult meg a riporterek között, és nagy lábdobogás hallatszott. A konferencia küldöttei felugráltak helyükről, és hangos „Szavazzunk! Szavazzunk!” kiáltozásban törtek ki.

Tizenhatodik

fejezet

Agas Doremo felállt, és teljesen eredménytelenül csapkodott az elnöki kalapács-csal. Conway azon erőlködött, hogy áthatoljon a tömeg abcugolásán és rémült gesztikulálásán, ezért meghűzta az árammegszakítót, amely velőtrázó hangon felrikoltott. Az éles, hol magasabb, hol mélyebb hang reszelősen felvisított, és meglepő csendet teremtett.

Conway elengedte a csengőt, és Doremo a hirtelen beállott csöndben gyorsan beszélni kezdett.

- Helyt adok Hector Conway főtanácsos kérésének, hogy kereshet kérdéseket tőgyen föl Starr tanácsosnak.

Hallatszott ugyan elvétve néhány „Nem, nem!” bekiabálás, de Doremo rendíthetetlenül folytatta:

- Kérem a konferenciát, hogy e tekintetben tartsa magát a tisztességes eljárás-hoz. A főtanácsos biztosított róla, hogy keresztkérdései rövidek lesznek. Conway némi sustorgás és sűgás-bűgás közepette Luckyhoz lépett. Rámosolygott, de az előírásos formákat betartva szűlította meg.

- Starr tanácsos, Mr. Devoure nem tett fel önnek kérdéseket a szándékait illetőleg. Mondja, miért lépett be a Szaturnusz rendszerébe?

- Azért, hogy gyarmatosítsam a Mimast, főnök.

- Úgy érezte, joga van ezt tenni?

- Egy üres világ volt, főnök.

Conway a hirtelen zavarba jött és elcsöndesedett küldöttek felé fordult:

- Megismételné ezt, Starr tanácsos?

- Azt szerettem volna, főnök, hogy a Mimason, ebben az üres világban, mely a Földi Birodalomhoz tartozik, emberek telepedjenek le.

Devoure talpra ugrott, és böszén felordított. - A Mimas a Szaturnusz rendszerének része!

- Pontosan - felelte Lucky. - Ahogyan a Szaturnusz a Naprendszer része. De az ön interpretálásában a Mimas nem más, csupán üres világ. Röviddel ezelőtt ön S elismerte, hogy az én hajóm leszállása előtt sohasem jelentek meg a Mimason a Szíriusz hajói.

Conway elmosolyodott. Lucky Devoure-nak ezt a hibáját is a maga hasznára fordította.

- Starr tanácsos nem volt jelen, Mr. Devoure, amikor ön a bevezető beszédét tartotta - mondta Conway. - Hadd idézzek hát szóról szóra egy részletet belőle. „Egy üres világ az üres világ, tekintet nélkül arra, hogy merre bolyong az útja az űrön át. Mi gyarmatosítottuk először, tehát a miénk.”

A főtanácsos a küldöttek felé fordult, és nagyon óvatosan folytatta:

- Ha a Földi Birodalom nézőpontja korrekt, akkor a Mimas a Földé, mert olyan bolygó körül kering, mely a Nap körül kering. Ha a Szíriusz nézőpontja korrekt, a Mimas akkor is a Földé, mert amikor először gyarmatosítottuk, üres volt. A Szíriusz saját indokolása, miszerint a Szaturnusz egy másik holdját a Szíriusz gyarmatosította, nem számít.

Tehát akkor, amikor a Szíriusz megszállt egy világot, amely a Földi Birodalomhoz tartozik, és kimozdította onnan a mi gyarmatosítóinkat, háborús cselekményt követett el, és megmutatkozott valódi képmutatása, hisz elutasítja mások jogát ahhoz, amit önmagának követel.

Újból nagy kavargás támadt, majd Doremo szólalt fel.

- Uraim, volna valami mondanivalóm. A Starr és Conway tanácsosok alátámasztotta tények megdönthetetlenek. Ez megmutatja, milyen tökéletes anarchia uralkodna el a galaxisban, ha a Szíriusz nézetei győzedelmeskednének. Minden egyes lakatlan szikla a perlekedés forrásává válna, minden aszteroida veszélyeztetné a békét. A szíriusziak saját cselekedeteikkel bizonyították kétszínűségüket...

Ez teljes és hirtelen hátraarc volt.

Ha lett volna rá idő, a Szíriusz megpróbálja összeszedni erőit, ám Doremo, ez a tapasztalt és ügyes parlamenti képviselő *úgy* manőverezett, hogy a küldötteknek már szavazniuk kellett, amikor az eddigi Szíriusz-pártiak még tökéletesen demoralizáltak voltak, és mielőtt még megfontolhatták volna, vajon szembe merjenek-e szállni azokkal a pusztító tényekkel, melyekre most hirtelen ráébredtek.

Három világ szavazott a Szíriusz mellett. A Penthesileia, a Duvar és a Mullen,

egyik kisebb mik a másik, és köztudott volt, hogy teljesen szíriuszi politikai befolyás alatt állnak. A többiek, mintegy ötven szavazattal, a Föld mellett tették le voksukat. A Szíriusznak megparancsolták, hogy szerelje le bázisát, és egy hónap leforgása alatt hagyja el a Naprendszer.

A parancsokat csak háborúval lehet kikényszeríteni, de a Föld készen állt a harcra, a Szíriusznak pedig szembe kellett néznie azzal, hogy a külső világok már nem segítik. Egyetlen ember sem akadt a Veszten, aki ezek után úgy gondolta, hogy a Szíriusz ilyen körülmények között harcolni fog.

Devoure zihálva, eltorzult arccal még egyszer Luckyra nézett.

- Piszkos trükk volt - mondta. - Ezzel a fortélyal kényszerítették ki, hogy... - *Maga* kényszerített - mondta nyugodtan Lucky. - Colos életének a fenyegetésével. Emlékszik? Vagy óhajtja, hogy nyilvánosságra hozzam a részleteket? - Nálunk van még a majom barátja - kezdte gyűlölködve Devoure -, és akár szavazott a konferencia, akár nem...

Conway főtanácsos, aki ott volt a jel bel, elmosolyodott.

- Ha Colosra céloz, Mr. Devoure, ő nincs már a maga őrizetében. A kezünkben van egy Yonge nevű tiszttel együtt, aki azt mondta nekem, hogy Starr .nácsos menedéket ígért neki, amennyiben erre szüksége volna. Valószínűleg érezte, hogy a jelen körülmények között nem lenne biztonságos, ha a maga társaságában térne vissza a Titánra. Legyen szabad figyelmeztetnem, ami önt illeti, vajon nem lenne ugyancsak veszélyes visszatérnie a Szíriuszra? Ha óhajtja, önnek S menedékjogot... Devoure szó nélkül hátat fordított és elment. Doremo merő vigyor volt, amikor istenhozzádot mondott Conwaynek és Luckynak.

- Mondhatom, fiatalember, örülhet, hogy még egyszer megláthatja a Földet. - Még ebben az órában hazamegyek, uram, egy utasszállítóval - beletett egyetértően Lucky. -A szegény öreg *Bolygót* vontatókötélre kel venni, és őszintén szólva semmi nem okozhatna most nagyobb örömet, mint a hazautazás.

- Jó! És gratulálok a remek munkáért, amit végzett. Amikor az ülés elején Conway főtanácsos arra kért, hogy engedjem meg a keresztkérdések feltevését, beleegyeztem ugyan, de azt hittem, megbolondult. És amikor a maga vallomása után jelt adott, amiben újra csak ezt kérte, akkor már *biztosra vettem*, hogy megbolondult. De mindez nyilván előre így volt kiterelve.

- Lucky üzenetet küldött, amiben körvonalazta, mi az, amit tenni szeretne - mondta Conway. - Az utolsó egy-két óráig természetesen még nem tudtuk, vajon

keresztül tudja-e vinni.

- Gondolom, ön bízott a tanácsosban - mondta Doremo. - Hiszen amikor először beszélt velem, arra kért, hogy álljak az önök oldalára, ha Lucky tanúvallomása nem lesz elég hatásos. Nem tudtam pontosan, mit is ért ezen, de amikor eljött az ideje, megértettem.

- Nagyon köszönöm, hogy teljes erejével mellém állt.

- Én teljes erőmmel arra az oldalra álltam, amely nyilvánvalóan az igazságot képviselte... Maga, fiatalember, igen körmönfont ellenfél - szólt oda Luckynak.

- Én pusztán a Szíriusz őszintétlenségére építettem - mosolygott Lucky. - Ha valóban hittek volna a saját szempontjuk szerinti követelésükben, akkor tanácsos kollégám a Mimason maradt volna, és nekünk, legnagyobb fájdalomkra, csak egy kicsi, jeges hold és egy nehéz háborúskodás jutott volna.

- Úgy van. Nos, semmi kétség, amikor a küldöttek hazamennek, lesznek közöttünk, akik jobban átgondolják a történeteket. Néhányan dühösek lesznek a Földre és talán saját magukra e, ecet hagyták magukat pánikba kergetni. Józan fejfel azonban rájönnek majd, hogy ők itt egy elvet fektettek le, a csillagrendszer oszthatatlanságának elvét, és azt hiszem, megértik, hogy ennek az elvnek a jó mivolta ellensúlyoz minden csorbát, ami a büszkeségükön és az előítéleteiken esett. Csakugyan azt hiszem, hogy a történészek úgy tekintenek majd vissza erre a konferenciára, mint fontos eseményre, és mint olyasvalamire, ami nagyban hozzájárul a galaxis békéjéhez és jólétéhez. Nagyon örülök, hogy így végződött.

És mindkettőjükkel kezét fogott, a lehető legerőteljesebben.

Lucky és Colos, íme, újból együtt voltak, és noha a hajó nagy volt és tele utasokkal, ők visszahúzódtak. Mögöttük volt a Mars (Colos legalább egy órán át nagy élvezettel nézegette), és már a Föld sem volt túlságosan messzi.

Colos végre összeszedte magát, hogy hangot adjon zavarának.

- Az tirre, Lucky - mondta. - Sohasem értettem, mit művelsz, egyetlenegyszer sem. Azt hittem... Nos, meg sem akarom mondani, mit hittem. Csak, a Mars homokjára, legalább előre figyelmeztettél volna.

- Nim tehettem, Colos. Ezt végképp nem tehettem. Nem érted? A szíriusziakat úgy kellett manipulálni, hogy rabolják el Wesst a Mimasról, de ne vegyék észre a tettük jelentőségét. Nem derülhetett ki, hogy én akarom et, hogy ezt tegyék, különben rögvést megorrontották volna benne a csapdát. Úgy kellett manővereznem, hogy *úgy* lássék, mintha ők kényszerítettek volna, és az

akaratom ellenére tennék. Kezdetben. erről biztosíthatlak, nem is tudtam pontosan, hogyan fogom mindezt véghez vinni, de egy dolgot tudtam, azt, hogy ha te, Colos, tudnál a tervről, elárulnád magad.

- Én árulnám el magam! - kelt ki magából Colos. - De miért, te Föld terhe, hisz belőlem fegyverrel sem tudták volna kiszedni!

- Tudom. Kínzással nem tudták volna kiszedni belőled, Colos. Te magad árultad volna el. Csapnivaló színész vagy, magad is tudod. És ha rád jön a bolondóra, így vagy amúgy kikotyogod. Ezért is szerettem volna félig-meddig, ha a Mimaszon maradsz, emlékszel rá? Tudtam, hogy nem mondhatom el neked a kitervelt akciót, tudtam, hogy nem fogod megérteni, mit csinálok, és szerencsétlen leszel miatta. És így is volt, habár a végén valóságos istenáldása lettél,

- Én? Azzal, hogy eltángáltam azt a pasast?

- Közvetlenül ezzel, igen. Ez adta nekem a lehetőséget, hogy úgy tegyek, mintha őszintén felajánlanám Wess szabadságát a te életedért cserében. Kevesebb színészkedés kellett ilyen körülmények között Wess elárulásához, mint ha te nem lettél volna a képben. Tulajdonképpen meg sem kellett játszani magam. Jó csere volt. - Nahát, Lucky!

- Nahát, bizony, neked! Emellett annyira megtört szívű voltál, hogy senki sem hihette: az egész csak trükk. Aki figyelt téged, meg lehetett győződve róla, hogy csakugyan kész vagyok elárulni a Földet.

- A Mars homokjára, Lucky - mondta lesújtva Colos -, tudhattam volna, hogy mindenre képes vagy. Teljesen hülye voltam.

- Örülök, hogy hülye voltál - mondta Lucky melegen, és szeretettel összeborzolta a kis fickó haját.

Conway és Wess a vacsoránál csatlakozott hozzájuk.

- Ez a hazaérkezés nem egészen úgy zajlik, ahogyan azt Devoure pajtás elképzelte - mondta Wess. - A hajó szubéterikus adói csak úgy ontják rólunk a híreket, amiket a Földön közölnek; természetesen elsősorban rólad.

- Ezért igazán nem jár köszönet - vonta össze a szemöldökét Lucky -, a jövőben megnehezíti majd a munkánkat. Nyilvánosság! Álljunk csak meg, és gondoljunk arra, mit mondanának akkor, ha a szíriusziak csak egy icipicit ügyesebbek, és nem esnek bele a csapdába, vagy az utolsó pillanatban kicibálnak engem a konferenciáról. Conway láthatóan megborzongott.

- Inkább nem képzelem el. De akármi lett volna, Devoure azt kapta, amit ér-

demelt.

- Az a gyanúm, hogy túléli. A nagybátyja kihúzza a csávából - mondta Lucky.

- Mi legalább végeztünk vele - mondta Colos.

- Végeztünk? - kérdezte sötéten Lucky. - Szeretném tudni.

Néhány pillanatig csöndben ettek.

Conway szerette volna feloldani a komor hangulatot.

- Természetesen bizonyos értelemben a szírusziak nem engedhették meg maguknak, hogy Wesst otthagyják a Mimason, így mi sem adtunk nekik tisztességes választást. Végül is a kapszulát keresgéltek a gyűrűkben, és csak annyit tudtak, hogy a gyűrűk külső részétől harmincezer mérföldre...

Colos leejtette a villáját és a szeme akkorára nyílt, mint egy csészealj. - *Mennydörgős ménkö!*

- Mi van, Colos? - kérdezte Wess kedvesen. - Véletlenül eszedbe jutott valami, és ettől kificamodott az agyad?

- Fogd be, tökfej! - válaszolta Colos. - Figyelj, Lucky, ebben a felfordulásban teljesen megfélekeztek X. ügynök kapszulájáról. Ha a szírusziak meg nem találták, akkor még mindig ott kell lennie a gyűrűkben; és ha nem találták meg, akkor még van néhány hetük arra, hogy keresgéljék.

- Én is gondoltam rá, Colos - mondta azonnal Conway. - De sajnos, azt hiszem, ez már mindörökre elveszett. Semmit sem találnál a gyűrűkben.

- De főnök, hát nem beszélt magának Lucky arról a speciális röntgensugárral felszerelt tömegdetektoráról, amely...

Ekkor hirtelen mindnyájan Luckyra meredtek. Az arcán olyan furcsa kifejezés volt, mint aki nem tudja eldönteni, sírjon-e vagy nevessen.

- Nagy galaxis! - kiáltotta. - Teljesen kiment a fejemből.

- A kapszula? - kérdezte Colos. - Kiment a fejedből?

- Igen. Teljesen elfelejtettem, hogy nálam van. Tessék. - És Lucky a zsebébe nyúlt, kivett belőle egy hüvelyknyi átmérőjű fém valamit, és az asztalra tette. Először Colos fúrge ujjai forgatták meg erre-arra, majd a többiek is odakaptak és megpenderítették.

- Ez a kapszula? - kérdezte Colos. - Biztos vagy benne?

- Egészen biztos. De természetesen kinyitjuk, és meggyőződhetünk róla.

- De mikor, hol, hogyan... - Mindenki összevissza beszélt.

Lucky elhárította őket.

- Sajnálom. Én igazán... Ide figyeljete, emlékeztek arra a néhány szóra, amit elcsíptünk X, ügynök hajójáról a robbanás előtt? Jusson eszetekbe, azt mondta, hogy „normál pá”, amit mi normál pályának véltünk. Nos, a szíriusziak a számukra természetes feltevést fogadták E, mely szerint a „normál” „szokásos”-at jelent, a kapszula tehát valami pályafélébe került, ami a gyűrű szokásos része, ezért a gyűrűkben keresték.

A „normál” azonban függőlegest S jelenthet. A Szaturnusz gyűrűi nyugatról keleti irányba mozognak, a függőleges pályáján lévő kapszula viszont északról délre vagy délről északra S mozoghat. Ez ésszerű, mert így a kapszula nem veszhet E a gyűrűkben.

No már most bármelyik Szaturnusz körüli pálya, ami egyenesen észak és dél között mozog, el kell hogy haladjon az északi és déli pólusán, és nem számít, hány pályavariáció van. Mía Szaturnusz déli pólusát közelítettük meg, én pedig figyeltem a tömegdetektort, bármit S mutatott, ami rendes típusú pályának nézett ki. A sarki résznél alig voltak ilyen részecskék, de úgy éreztem, ha van ott valami, akkor ki is tudom szűrni. Nem akartam beszélni róla, hiszen nagyon kicsi volt az esély, és utálok hamis reményeket kelteni.

A tömegdetektorok valamit mégis fölvettek, így volt egy kis esélyem. Összeegyeztem a sebességet, majd elhagytam a hajót. Ahogy később gyanítottad is, Colos, megragadtam a lehetőséget, előkészültem a megadásra, manipuláltam az agrar felszerelést, ugyanakkor felcsíptem a kapszulát.

Amikor leszálltunk a Mimason, otthagytam Wess légkondicionált kuckójának valamelyik csücskében. Amikor aztán visszamentünk Wessért, hogy feladjam őt Devoure-nak, akkor fölvettem a kapszulát, és zsebre vágтам. Amikor felszállítottak a hajóra, rutinszerűen átkutattak, nincs-e nálam fegyver, de a robotkutató nem terjed ki ilyen pici fémdarabra... Sok minden szól a robotok használata ellen. Hát ez az én történetem.

- De miért nem mesélted el nekünk? - ordította Colos.

Lucky zavarba jött.

- El akartam mondani. Becsületszavamra. De amikor először vettem magamhoz a kapszulát, és visszamentem a hajóra, akkor, emlékezz rá vissza, már észrevettek a szíriusziak, és az volt a lényeg, hogy minél hamarabb elpucoljunk. Utána pedig, ha visszagondolsz, egyetlen olyan pillanat sem volt, hogy valami ne jött volna közbe. Aztán már valahogy nem jutott eszembe.

- Micsoda ész - mondta megvetően Colos. - Nem csoda, ha sehová sem mégyszívesen nélkülöm.

Conway nevetett, és megpaskolta a kis Mars-lakó hátát.

- Így is van, Colos, viseld csak gondját ennek a nagy mamlasznak, és mindig győződj meg róla, honnan fúj a szél.

- Egyszer - vélte Wess - már nem ártana, ha akadna valaki, aki *neked* meséli el, honnan fúj a szél.

És a hajó átörvénylett a Föld atmoszféráján, majd eltűnt benne.

TARTALOM

AZ ŰRVADÁSZ

(SPACE RANGER) *(Benedek Mihály)* 5

A szerző jegyzete 9

Első fejezet

Szilva a Marsról 11

Második fejezet

Kenyérkosár az égen 15

Harmadik fejezet

Farmerek a Marson 20

Negyedik fejezet

Idegen élet 26

Ötödik fejezet

Vacsora 31

Hatodik fejezet

„Homokra fel!” 36

Hetedik fejezet

Colos felfedez valamit 42

Nyolcadik fejezet

Éjszakai találkozás 47

Kilencedik fejezet

Ugrás a szakadékba 53

Tizedik fejezet

Az Űrvadász születése 58

Tizenegyedik fejezet

A vihar 63

<i>Tizenkettedik fejezet</i>	
A hiányzó láncszem	68
<i>Tizenharmadik fejezet</i>	
A Tanács átveszi a hatalmat	73
<i>Tizennegyedik fejezet</i>	
„Én vagyok az Űrvadász!”	78
<i>Tizenötödik fejezet</i>	
Az Űrvadász átveszi a hatalmat	84
<i>Tizenhatodik fejezet</i>	
Megoldás	88
AZ ASZTEROIDÁK KALÓZAI	
(PIRATES OF THE ASTEROIDS) (Kiss Marianne)	95
<i>Első fejezet</i>	
A pusztulásra ítélt hajó	99
<i>Második fejezet</i>	
Az űr szemete	104
<i>Harmadik fejezet</i>	
Szópárbaj	109
<i>Negyedik fejezet</i>	
Párbaj a valóságban	114
<i>Ötödik fejezet</i>	
A sziklák remetéje	119
<i>Hatodik fejezet</i>	
A mindentudó remete	123
<i>Hetedik fejezet</i>	
A Ceresz felé	128
<i>Nyolcadik fejezet</i>	
Colos kézbe veszi az ügyeket	133
<i>Kilencedik fejezet</i>	
A seholsincs aszteroida	138
<i>Tizedik fejezet</i>	
Megvan az aszteroida!	144
<i>Tizenegyedik fejezet</i>	
Csapdában	149

<i>Tizenkettedik fejezet</i>	
Hajó hajó ellen	154
<i>Tizenharmadik fejezet</i>	
Támadás!	159
<i>Tizennegyedik fejezet</i>	
A Ganümedészhez a Napon át vezet az út	164
<i>Tizenötödik fejezet</i>	
A válasz első fele	169
<i>Tizenhatodik fejezet</i>	
Amikor mindenre megvan a válasz	174
A VÉNUSZ ÓCEÁNJAI	
(OCEANS OF VENUS) (<i>Benedek Mihály</i>) 181	
Előszó	185
<i>Első fejezet</i>	
A Vénusz felhőin át	187
<i>Második fejezet</i>	
A tengeri kupola alatt	192
<i>Harmadik fejezet</i>	
Élesztő	197
<i>Negyedik fejezet</i>	
Tanácsos vád alatt!	203
<i>Ötödik fejezet</i>	
„Jön a víz!”	208
<i>Hatodik fejezet</i>	
Késő!	213
<i>Hetedik fejezet</i>	
Kérdések	219
<i>Nyolcadik fejezet</i>	
Hajsza!	224
<i>Kilencedik fejezet</i>	
Kifelé a mélyből!	229
<i>Tizedik fejezet</i>	
A húshegy	234
<i>Tizenegyedik fejezet</i>	

A felszínre?	238
<i>Tizenkettedik fejezet</i>	
A városba?	243
<i>Tizenharmadik fejezet</i>	
Elmék találkozása	247
<i>Tizennegyedik fejezet</i>	
Elmék harca	252
<i>Tizenötödik fejezet</i>	
Az ellenség?	257
<i>Tizenhatodik fejezet</i>	
Az ellenség!	262
A MERKÚR ÓRIÁS NAPJA	
(THE BIG SUN OF MERCURY) (Kiss Marianne) 269	
Előszó	273
<i>Első fejezet</i>	
A Nap kísértete	275
<i>Második fejezet</i>	
Őrült vagy épeszű?	279
<i>Harmadik fejezet</i>	
A halál egy szobában vár	285
<i>Negyedik fejezet</i>	
A bankettasztalnál	289
<i>Ötödik fejezet</i>	
A veszély iránya	294
<i>Hatodik fejezet</i>	
Előkészületek	299
<i>Hetedik fejezet</i>	
A Merkúr bányái	304
<i>Nyolcadik fejezet</i>	
Az ellenség	309
<i>Kilencedik fejezet</i>	
Sötétség és világosság	314
<i>Tizedik fejezet</i>	
A Nap felőli oldal	318

<i>Tizenegyedik fejezet</i>		
Szabotőr!		323
<i>Tizenkettedik fejezet</i>		
Egy párbaj előzménye	328	
<i>Tizenharmadik fejezet</i>		
A párbaj kimenetele	332	
<i>Tizennegyedik fejezet</i>		
A tárgyalás előzménye	337	
<i>Tizenötödik fejezet</i>		
A tárgyalás	342	
<i>Tizenhatodik fejezet</i>		
A tárgyalás eredménye	347	
A JUPITER HOLDJAI		
(THE MOONS OF JUPITER) (Benedek Mihály)	353	
<i>Első fejezet</i>		
Zavar a Jupiter Kilencen	357	
<i>Második fejezet</i>		
A parancsnok dühbe gurul	362	
<i>Harmadik fejezet</i>		
Az agrav folyosó	367	
<i>Negyedik fejezet</i>		
Beavatás	373	
<i>Ötödik fejezet</i>		
Puskák és szomszédok	378	
<i>Hatodik fejezet</i>		
A halál is belép a játszamába	384	
<i>Hetedik fejezet</i>		
Egy robot is belép a játszamába	389	
<i>Nyolcadik fejezet</i>		
Vakság	393	
<i>Kilencedik fejezet</i>		
Az agrav hajó	398	
<i>Tizedik fejezet</i>		
A hajó belsejében	403	

<i>Tizenegyedik fejezet</i>		
Lefelé a holdak mentén	408	
<i>Tizenkettedik fejezet</i>		
Az lo hava és égboltja	413	
<i>Tizenharmadik fejezet</i>		
Zuhanás	418	
<i>Tizennegyedik fejezet</i>		
Karnyújtásnyira a Jupitertől	423	
<i>Tizenötödik fejezet</i>		
Áruló!	429	
<i>Tizenhatodik fejezet</i>		
Robot	434	
A SZATURNUSZ GYŰRŰI		
(THE RINGS OF SATURN) <i>(Kiss Mn)ariare</i>	439	
<i>Első fejezet</i>		
A támadók	443	
<i>Második fejezet</i>		
Az üldözők	446	
<i>Harmadik fejezet</i>		
Halál a gyűrűkben	452	
<i>Negyedik fejezet</i>		
A Jupiter és a Szaturnusz között	457	
<i>Ötödik fejezet</i>		
Útban a Szaturnusz felszíne felé	462	
<i>Hatodik fejezet</i>		
Keresztül a résen	467	
<i>Hetedik fejezet</i>		
A Mimaszon	471	
<i>Nyolcadik fejezet</i>		
A Titán felé	476	
<i>Kilencedik fejezet</i>		
Az ellenség	481	
<i>Tizedik fejezet</i>		
Katonák és robotok	486	

<i>Tizenegyedik fejezet</i>	
Colos az egész világ ellen	492
<i>Tizenkettedik fejezet</i>	
A megadás	496
<i>Tizenharmadik fejezet</i>	
Előjáték a Vesztához	502
<i>Tizennegyedik fejezet</i>	
A Vesztőn	506
<i>Tizenötödik fejezet</i>	
A konferencia	512
<i>Tizenhatodik fejezet</i>	
Aki másnak vermet ás, maga esik bele	517